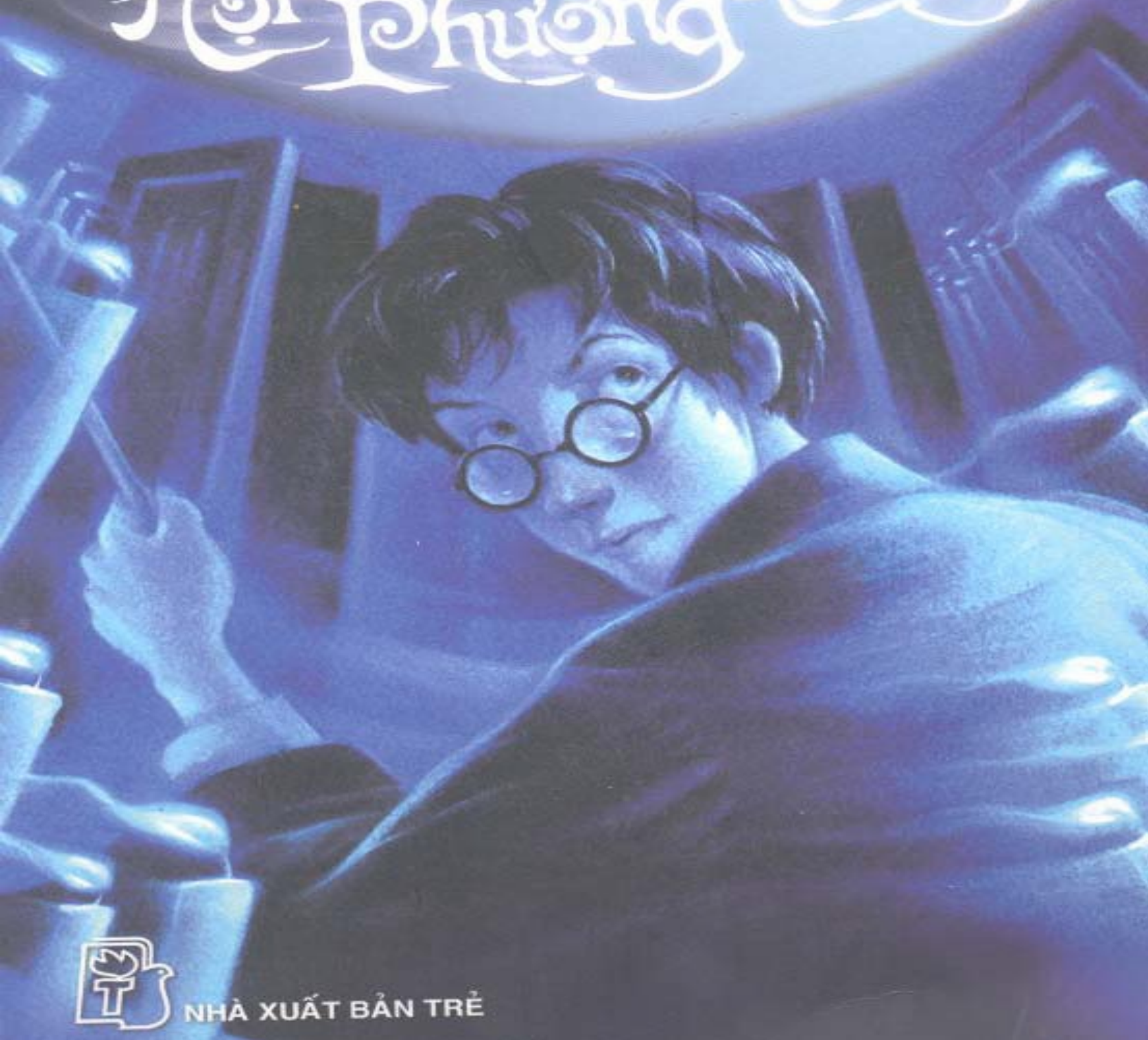

J.K. ROWLING

Harry Potter

và
Hội Phượng hoàng

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J.K. ROWLING

LÝ LAN dịch

Harry Potter

và

Hội Phượng Hoàng

Tái bản lần thứ 09

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2005

DUDLEY BỊ ẾM

Ngày hè nóng nhất từ trước tới nay đang lê qua và sự lặng lẽ ngái ngủ bao trùm những ngôi nhà to tướng vuông vức trên đường Privet Drive. Những chiếc xe hơi trước đây luôn luôn sáng bóng bây giờ cứ nằm ỳ hứng bụi trên lối dành riêng cho xe ra vào. Những bãi cỏ từng có thời xanh mượt như ngọc bích bây giờ vàng úa khô nẻ; bởi vì trời đang hạn hán nên vòi tưới nước đã bị cấm xài. Cư dân ở đường Privet Drive thế là bị tước mất cái thú rửa xe cắt cỏ, đành rút lui vô bóng râm của những căn nhà mát mẻ có cửa sổ mở toang, với niềm hy vọng dự dõ được một cơn gió thoảng đổ làm sao bới ra được. Người duy nhất không trú ẩn trong nhà lúc này là một đứa con trai chừng mười mấy tuổi, đang nằm ngửa thẳng cẳng trên một vạt đất trồng hoa bên ngoài ngôi nhà số 4.

Nó là một đứa con trai gầy gò, tóc đen, đeo kính cận, có một vẻ hơi khắc khổ không được lành mạnh cho lắm của một kẻ đã phải lớn quá nhanh và từng trải quá nhiều trong một thời gian quá ngắn. Cái quần bò nó mặc dơ đầy te tua, cái áo thun thì rộng lũng thùng và cũ mềm, còn đôi giày của nó thì vừa sút để vừa há mồm tróc nóc. Cái bộ dạng bề ngoài của Harry Potter khiến cho hàng xóm láng giềng không ưa nó nổi. Những hàng xóm của nó thuộc loại

những người vẫn tin rằng cái sự lôi thôi lệch thếch là rất đáng bị luật pháp trừng phạt! Nhưng cũng may là chiều nay Harry Potter tự biết thân mà ẩn náu phía sau một bụi hoa tú cầu, nên khách qua đường cũng chẳng nhìn thấy nó. Thực ra nếu Dudley Vernon hay dì Petunia mà thò đầu ra ngoài cửa sổ phòng khách để nhìn thẳng xuống vạt đất trồng hoa phía dưới thì Harry sẽ bị lộ tẩy ngay; và cũng chỉ duy nhất có cách đó thì mới phát hiện ra nó.

Nhưng nói chung, Harry nghĩ là nó đáng được khen thưởng nhờ sáng kiến hay ho trốn ở xó này. Có thể nó cũng chẳng thấy thoải mái lắm khi nằm trơ trên nền đất gồ ghề nóng bức, nhưng mặt khác nó lại được cái lợi là không bị ai dòm ngó hoành hộc bằng những câu hỏi dễ điên tiết hay bởi tiếng nghiến răng trèo trẹo to đến nỗi át cả chương trình thời sự khiến nó không thể nghe được phần tin tức. Ấy là chuyện thường xảy ra trước đây mỗi lần nó cố ngồi lì trong phòng khách và xem truyền hình với dì Dudley.

Hình như ý nghĩ của Harry đã bay xuyên qua cửa sổ, vào trong phòng khách nhà ông bà Dursley. Dudley nó, ông Vernon Dursley, bỗng nhiên cất tiếng nói:

“May phước là thằng ấy đã thôi chườn mặt ra phòng khách. Ở mà nó đâu rồi?”

Dì Petunia nói:

“Ai mà biết! Không thấy nó ở trong nhà.”

Dudley Vernon lăm bắm đầy vẻ khinh miệt:

“*Coi tin tức...* Hứ. Tôi muốn biết cái ngữ nó mà coi cái tin tức gì? Làm như thế nó là một đứa con trai bình thường quan tâm đến thời sự ấy. Dudley nhà mình có bao giờ màng tới chuyện gì đang xảy ra đâu, chưa chắc nó đã biết đương kim thủ tướng là ai nữa à! Nhưng dù sao đi nữa, làm gì có tin tức liên quan tới *lũ chúng nó* trong chương trình thời sự *của chúng ta...*”

Dì Petunia chột khê nhắc:

“Suýt! Anh Vernon, cửa sổ mở đấy!”

“Ờ ờ phải, xin lỗi em yêu...”

Hai ông bà Dursley chợt nín khe. Harry lắng tai nghe tiếng nhạc leng keng quảng cáo món cháo điểm tâm hiệu Fruit’N Bran trên truyền hình trong khi mắt nó quan sát bà Figg đứng đỉnh thong dong bước từ từ ngang qua chỗ nó nằm. Bà Figg là một bà già dờ hơi, cực kỳ khoái mèo, nhà ở gần đó trên đường Wisteria Walk, vừa đi vừa quạu quọ và rầu rĩ lắm nhằm nói với chính mình. Harry rất đặc ý là nó được yên thân nằm ẩn kín đằng sau bụi cây; ấy là vì dạo gần đây bà Figg cứ lăm le mời nó ghé qua nhà bà uống trà mỗi khi bà gặp nó trên đường phố. Đợi đến khi bà già đã quẹo qua góc đường và khuất bóng, tiếng của dượng Vernon lại vang ra ngoài cửa sổ.

“Cục cưng Dudley của mình chắc là đã đi dự tiệc trà rồi hả?”

Dì Petunia đáp lời chồng bằng giọng trù mến:

“Ở gia đình Polkisses đấy. Con mình có nhiều bạn nhỏ lắm, cậu chàng được hết thầy mọi người yêu mến...”

Khó khăn lắm Harry mới nén được một cái khịt mũi. Ông bà Dursley quả thật là không hiểu biết một tí xiu gì hết về cậu quý tử Dudley của họ; họ cứ nuốt trọng tất cả những lời nói dối ngớ ngẩn mà Dudley bịa ra về những bữa tiệc trà với các thành viên khác nhau trong băng của nó vào mỗi buổi tối trong kỳ nghỉ hè. Harry biết tổng là Dudley không hề dự tiệc trà ở đâu hết; nó và băng của nó cứ đến chiều tối thì lại lê la trong công viên giải trí, hút thuốc lá ở mấy góc đường, rồi chọi đá vào lũ trẻ con và những chiếc xe chạy ngang qua. Harry đã nhìn thấy Dudley và băng nhóm của nó khi đi dạo quanh khu Little Whinging vào buổi tối. (Harry đã bỏ ra hầu hết những ngày nghỉ chỉ để đi lang thang trên đường phố, lượm báo cũ trên đường để dò la tin tức).

Nhạc điệu mở đầu báo hiệu chương trình thời sự lúc 7 giờ vang vọng đến tai Harry khiến bụng nó cồn cào. Có lẽ tối nay - sau cả tháng đợi chờ - sẽ là

buổi tối...

“Số người đi nghỉ hè bị mắc kẹt ở những phi trường đầy ắp người đã đạt tới con số kỷ lục, khi công nhân vận chuyển hành lý Tây Ban Nha đình công đến tuần lễ thứ hai...”

Phát thanh viên của đài truyền hình vừa dứt câu thì dựng Vernon gầm gừ:

“Vào tay ông, ông sẽ cho chúng ngồi ngáp măn đời.”

Bình luận của dựng Vernon không ăn thua gì hết: ở bên ngoài, Harry nằm trên vạt đất trồng hoa, ruột gan dường như được xả ra. Nếu mà đã xảy ra chuyện gì, thì chắc chắn đó sẽ là tin tức nóng hổi hàng đầu trên các báo. Chết chóc và hủy diệt nhất định là tin tức quan trọng hơn cái chuyện mấy người đi nghỉ hè bị mắc kẹt ở phi trường...

Harry từ từ thở ra một hơi dài và đắm đắm nhìn lên bầu trời xanh trong sáng. Kỳ nghỉ hè này, ngày nào của Harry cũng như ngày nấy: căng thẳng đợi chờ, trông ngóng tin tức, rồi được yên tâm chốc lát, rồi nổi căng thẳng lo âu lại dồn lại, tăng lên... Và cứ mỗi lúc mỗi căng thêm hoài cái câu hỏi luôn luôn ám ảnh Harry: *tại sao* vẫn chưa nghe thấy chuyện gì xảy ra hết...

Harry vẫn tiếp tục lắng nghe tin thời sự vọng ra từ máy truyền hình, để phòng khi có lọt ra một manh mối nhỏ xíu nào, mà dân Mugles không để tâm nhận ra ý nghĩa thực sự - tí như một vụ mất tích không thể giải thích được nguyên do chẳng hạn, hay có thể một tai nạn bí hiểm xảy ra một cách lạ lùng... Nhưng tiếp sau cái tin về vụ công nhân vận chuyển hành lý đình công, chỉ còn tin tức về vụ hạn hán ở miền Đông Nam. (Tiếng dựng Vernon lại vang lên ông ổng: “Tôi mong cho nó ở phòng bên nghe lọt cái tin này. Cứ ba giờ sáng lại tắm tưới!”) Tin tức tiếp theo là một chiếc máy bay trực thăng suýt chút xíu nữa là rớt xuống cánh đồng ở Surrey. Tiếp theo nữa là vụ một nữ diễn viên rất ư nổi tiếng ly dị ông chồng cũng rất ư nổi tiếng của bà. (Dì

Petunia khịt mũi: “Cứ làm như chúng ta khoái mấy cái chuyện lãng nhăng bậy bạ của bọn diễn viên ấy lắm vậy.” Vậy mà dì Petunia đã mê man theo dõi không sót một tí tẹo tình tiết nào về vụ này, và đã đọc say sưa mọi tạp chí mà bàn tay xương xẩu của dì có thể tóm được.)

Bầu trời hoàng hôn bây giờ chói rực ánh tà dương khiến cho Harry phải nhắm mắt lại khi người xướng ngôn đọc tiếp phần tin tức:

“Và bản tin cuối cùng là Bungy đã phát hiện được một cách để né tránh cái nóng mùa hè này theo một phong cách rất ư tiểu thuyết. Bungy, cư dân của Five Feathers vùng Barnsley, đã học môn thể thao trượt nước! Nữ phóng viên Mary Dorkins đã đi thực hiện phóng sự về chuyện này...”

Đôi mắt Harry lại mở ra. Nếu mà chương trình thời sự đã đưa tin tới cái sự trượt nước, trượt neo thì chắc là không còn gì khác đáng để mà nghe nữa. Nó cẩn thận xoay mình lại tư thế nằm sấp rồi nhắc mình lên trong tư thế bò trên hai đầu gối và hai cùi chỏ, chuẩn bị trườn ra khỏi chỗ ẩn náu phía dưới cửa sổ.

Mới vừa nhắc được chừng hai phân thì đột ngột xảy ra liên tiếp cả đồng chuyện khủng khiếp.

Một tiếng nổ to ùng vang vọng như tiếng súng, phá tan tành cái yên lặng phát ngáp của buổi chiều hè. Một con mèo từ dưới gầm một chiếc xe đang đậu trong sân phóng vút ra và bay biến mất tiêu. Một tiếng thét rất thanh, một tiếng chửi đông đông, rồi tiếng đồ gốm sứ bể nát vang lên từ phòng khách gia đình Dursley. Và Harry làm như thể lâu nay chỉ chờ đợi chính cái tín hiệu này, nó lập tức đứng bật dậy, cùng lúc rút ngay ra cây đũa phép bằng gỗ từ lưng quần bò nó đang mặc, oai phong như thể rút một thanh kiếm ra khỏi bao vậy. Nhưng nó chưa kịp đứng thẳng lên được thì đỉnh đầu đã đụng một cái cốp vô bệ cánh cửa sổ đang mở của nhà Dursley, và cái tiếng đụng đầu cửa sổ gây bể kiếng ấy khiến cho tiếng gào thét của dì Petunia càng to hơn nữa!

Harry có cảm giác đầu mình bị nứt làm hai; mắt nổ đom đóm, nó quay mòng mòng, cổ gượng tập trung nhìn về phía con đường và tìm kiếm nguyên nhân phát ra tiếng nổ, nhưng nó khó mà có thể đứng thẳng lên được trong cơn lảo đảo khi mà hai bàn tay hộ pháp hồng tím thò ra khỏi cửa sổ chộp lấy cổ họng nó mà siết chặt.

“Cất - đi - ngay!”

Tiếng của dượng Vernon ngấm gừ bên tai Harry.

“Cất đi ngay bây giờ! - Trước khi - có người - nhìn thấy!”

Harry thở hỗn hển:

“Buông cháu ra!”

Hai dượng cháu giăng co kéo đẩy mất mấy giây, Harry cố sức dùng tay trái cạy gỡ mấy ngón tay bự như chuối mần của dượng Vernon khỏi cổ họng nó trong khi tay phải nó vẫn nắm chặt và giơ cao cây đũa phép. Thế rồi, khi cục u trên đỉnh đầu Harry nhói lên đau một cách dữ dội thì dượng Vernon hét lên một tiếng hải hùng và buông Harry ra đột ngột như thể ông bị điện giật - một sức mạnh vô hình nào đó dường như vừa trào dâng trong người của đứa cháu vợ khiến ông không thể nào tiếp tục tóm cổ nó được nữa.

Harry thở hỗn hển vì bị nghẹt cổ, ngã chúi xuống bụi cây tú cầu, nhưng nó bật thẳng dậy ngay và dáo dác ngó quanh. Chẳng thấy dấu hiệu gì khả dĩ giải thích được nguyên nhân của tiếng nổ đã gây kinh động, nhưng đồng thời lại xuất hiện rất nhiều gương mặt thò ra từ các cửa sổ khác nhau của những ngôi nhà chung quanh. Harry lúng túng nhét vội vàng cây đũa phép trở vô lưng quần bò và cố gắng làm ra vẻ như ngây thơ vô tội.

Dượng Vernon lớn giọng nói với bà nhà số Bảy đang trở mắt ngó ra từ phía sau bộ màn che cửa rườm rà:

“Trời chiều dễ thương quá! Bà chị có nghe thấy tiếng ống bô xe nổ không? Làm tôi với Petunia hết hồn hết vía!”

Quả là tán thần hồn, nhưng dượng Vernon cũng tiếp tục nhe răng cười toe toét một cách dễ sợ cho đến khi mấy gương mặt tò mò thụt khuất vào sau những khuôn cửa sổ khác nhau. Thế rồi, cái cười toe toét đột nhiên biến thành một bộ mặt nhăn nhó khủng khiếp đầy đe dọa khi dượng Vernon ra hiệu cho Harry tới gần ông.

Harry nhích vài bước lại gần dượng Vernon hơn, nhưng cẩn thận dừng lại ở một vị trí an toàn ngoài tầm của cánh tay dượng Vernon đang lăm le vịn cổ nó.

“Mày muốn làm cái trò *quỷ sứ* gì vậy hả, thằng kia?”

Giọng của dượng Vernon phát ra ồm ồm và khản đi vì giận dữ. Harry lạnh lùng đáp:

“Dượng nói cái trò cháu muốn làm là cái trò gì?”

Vừa đối phó với dượng Vernon, Harry vừa tiếp tục nhìn trái nhìn phải về phía con đường, vẫn hy vọng tìm thấy được kẻ đã gây ra tiếng nổ kinh hoàng.

“Thì cái trò gây náo động om sòm như là súng nổ ngay trước cửa nhà chúng tao...”

“Cháu không hề gây ra tiếng nổ đó.”

Harry khẳng định chắc chắn.

Lúc này gương mặt dài ngoẵng như mặt ngựa của dì Petunia xuất hiện bên cạnh bộ mặt bành bạnh tím hồng của dượng Vernon. Trông dì cũng giận tím thâm mặt mày.

“Mày chui rúc dưới gầm cửa sổ làm gì hả?”

“Ừ, phải, phải đó, em đặt đúng vấn đề đó Petunia. *Vậy chứ lúc đó mày đang làm cái trò gì dưới bệ cửa sổ nhà chúng tao hả thằng kia?*”

Harry đáp bằng giọng nhân nhượng:

“Cháu nghe tin tức.”

Cả dì và dượng nó nhìn nhau tức tối hết chỗ nói.

“*Lại* nghe tin tức à?”

Harry đáp:

“Thì tin tức thay đổi mỗi ngày mà.”

“Mày đừng có hòng qua mặt tao, thằng kia! Tao muốn biết mày thực sự âm mưu cái trò gì? Đừng có tiếp tục nói với tao cái giọng nhảm nhí rằng mày *nghe tin tức* nữa! Mày thừa biết rõ là cái *bọn...*”

Dì Petunia thì ào nhấc:

“Cẩn thận lựa lời, anh Vernon!”

Dượng Vernon bèn hạ thấp giọng đến nỗi Harry khó mà nghe ra cái từ ông thốt ra.

“Cái *bọn...* *chúng* mày làm gì được đưa lên *chương trình thời sự của chúng tao?*”

Harry nói:

“Tại dượng chỉ biết có vậy thôi.”

Ông bà Dursley trừng mắt ngó Harry một lúc, rồi dì Petunia nói:

“Mày là một thằng khốn con nói láo quá quắt! Vậy chứ còn tất cả những...”

Dì Petunia lại hạ thấp giọng đến nỗi Harry phải đọc cử động đôi môi của dì mà đoán ra cái điều dì muốn nói.

“... những *con cú* làm cái quái gì, nếu không phải là làm cái nhiệm vụ đem tin tức đến cho mày?”

Dượng Vernon nguýt giọng đắc thắng:

“Ờ há! Đi mà lấy tin tức từ lũ cú ấy! Mày tưởng chúng tao không biết chuyện mày thậm thọt tin đi tin lại với lũ chim cà chớn đó sao?”

Harry bối rối một chút. Lúc này mà nói ra sự thật thì thiệt là đau lòng, mặc dù dì dượng nó có lẽ không thể hiểu thấu nỗi u uẩn trong lòng nó khi phải thú nhận điều này. Giọng Harry yếu ớt:

“Cứ... không đem tin cho cháu nữa.”

Dì Petunia nói ngay:

“Tao không tin!”

Dượng Vernon tấn thêm:

“Tao cũng không tin!”

Dì Petunia nói tiếp:

“Tao biết mày đang âm mưu một trò gì ranh ma lắm đây!”

Dượng Vernon đế thêm:

“Mày biết là tụi tao đâu có ngu gì!”

Harry chợt nổi khùng:

“Ừ thì, đó là tin tức của cháu đó!”

Harry xoay người băng qua bãi cỏ trước nhà, nhảy qua bức tường rào vườn hoa, rồi chạy vọt ra đường trước khi ông bà Dursley kịp tóm nó lại.

Nó biết là bây giờ nó đang gặp rắc rối to, và rồi đây nó sẽ khốn khổ với dì dượng Dursley và sẽ phải trả giá cho sự vô lễ của nó. Nhưng mà ngay lúc này đây nó chẳng có lòng dạ nào mà lo lắng chuyện đó cho lắm; trong đầu óc nó đang sôi sục một vấn đề khác bức xúc hơn nhiều.

Harry tin chắc chắn rằng tiếng nổ kinh hoàng vừa rồi là từ phép Động thổ hay Hiện hình. Nó giống y chang cái âm thanh mà gia tinh Dobby đã gây ra khi tan biến mất tiêu vào không gian. Có thể Dobby đang ở đây trên đường Privet Drive? Chẳng lẽ nào Dobby đang theo dõi Harry ngay lúc này? Khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Harry quay phắt lại nhìn dăm dăm ngược xuống con đường Privet Drive; nhưng con đường trông vẫn có vẻ hoàn toàn vắng lặng và Harry biết chắc rằng Dobby không biết thủ thuật tàng hình...

Harry bước tiếp, chẳng mấy bận tâm đến con đường nó đang đi, bởi vì gần đây nó vẫn hay đi dạo quanh những con đường này thường xuyên, đến nỗi đôi chân của nó tự động dẫn nó đến những chỗ nó hay tới lui. Cứ đi được vài

bước Harry lại liếc ngược qua vai nhìn về phía sau. Nhất định là có ai đó có phép thuật đang ở quanh quần gần đó khi nó nằm dài giữa đám cỏ thu hải đường đang lụi tàn của dì Petunia, nó đoán chắc như vậy. Tại sao kẻ đó không nói chuyện với nó, tại sao kẻ đó không tiếp xúc với nó, tại sao giờ đây kẻ đó lại ẩn hình?

Suy diễn hoài mà vẫn không lần ra đầu cua tai nheo gì hết, Harry đâm nản lòng quá, và sự đoán chắc của nó cũng lung lay dần.

Có lẽ tiếng nổ kinh hoàng vừa rồi, suy cho cùng, cũng chẳng phải phép thuật gì hết. Chẳng qua Harry đã quá tuyệt vọng khi không nhận được một chút xúu tín hiệu liên lạc nào từ thế giới của nó nên nó đã phản ứng quá đáng với những tiếng động hoàn toàn bình thường. Nhưng làm thế nào nó có thể biết chắc chắn được, rằng tiếng nổ vừa rồi chẳng qua là âm thanh của cái gì đó phát ra từ một ngôi nhà hàng xóm?

Một cảm giác dờ dẩn nặng nề đè xuống bao tử Harry, và trong khi nó còn chưa biết tính sao, thì cái cảm giác vô vọng đã hành hạ nó suốt cả mùa hè giờ đây lại dâng trào lên trong lòng nó một lần nữa...

Sáng ngày mai nó sẽ lại bị tiếng đồng hồ báo thức gọi dậy lúc năm giờ sáng để trả tiền công cho con cú giao tờ *Nhật Báo Tiên Tri* - nhưng liệu còn có lý do gì để tiếp tục nhận báo nữa không? Mấy ngày nay Harry chỉ cần liếc sơ qua trang nhất của tờ báo là liệng qua một bên; nó suy diễn rằng, nếu mà những gã ngốc ở tòa báo rốt cuộc biết được Voldemort đã trở lại thì thế nào cái tin đó cũng đã phải nằm ngay trang nhất, và đó là cái tin duy nhất mà Harry quan tâm.

Nếu Harry may mắn thì những con cú cũng sẽ giao cho nó thư từ của bạn bè như Ron và Hermione, mặc dù từ lâu rồi nó cũng không còn trông mong gì lắm những bức thư của bạn bè có thể đem lại cho nó tin tức gì! Tội nó chỉ viết bóng gió ầm ớ.

Nào là *‘Hiển nhiên là tụi này không thể nói nhiều về điều-mà-bạn-biết-là-gì-ấy...’*, nào là *‘Tụi này được cảnh báo là đừng viết bất cứ điều gì quan trọng để phòng trường hợp thư của tụi này bị thất lạc...’*, nào là *‘Tụi này bận lắm nhưng không thể kể chi tiết ở đây được...’*, nào là *‘Có một số chuyện đang xảy ra, khi nào gặp lại bạn, tụi này sẽ kể cho bạn nghe hết...’*

Nhưng biết đến khi nào tụi bạn mới gặp lại Harry? Dường như không ai bận tâm về một thời gian chính xác nào cả. Hermione đã viết trong thiệp sinh nhật gửi cho Harry: *‘Mình mong cho tụi mình sớm gặp lại nhau’*, nhưng sớm là sớm cỡ nào, là bao giờ? Căn cứ vào lời lẽ bóng gió mơ hồ trong những bức thư của bạn bè thì Harry có thể đoán rằng Hermione và Ron đang ở cùng một chỗ, có thể là ở nhà ba má của Ron. Harry gần như không thể chịu đựng được cái ý nghĩ là hai đứa bạn nó đang vui chơi ở trang trại Hang Sốc trong khi nó thì bị mắc kẹt ở phố Privet Drive. Thực ra, Harry giận hai người bạn thân nhất đến nỗi nó đã quẳng đi những món quà sinh nhật - kẹo sôcôla hiệu *Công Tước Mật* còn nguyên hộp chưa kịp mở - mà hai bạn của nó đã gửi tặng. Để rồi nó thấy hối tiếc ngay chuyện đã quẳng kẹo đi sau khi bị ăn món rau trộn nhạt phèo mà dì Petunia dọn trong bữa cơm tối ngày hôm đó.

Mà Ron và Hermione bận rộn với chuyện gì nhỉ? Tại sao chính nó, Harry, lại không được bận rộn? Nó đã chẳng từng tự chứng minh khả năng đối phó và giải quyết sự việc giỏi giang hơn tụi bạn nhiều sao? Chẳng lẽ họ đã quên hết những gì nó đã từng làm sao? Chẳng lẽ không phải chính nó là người đã thâm nhập vào khu nghĩa địa đó và chứng kiến Cedric bị ám sát, rồi bị trói gô vô tấm bia mộ và suýt nữa đã bị giết sao...?

Thôi đừng nghĩ về chuyện đó nữa, Harry tự nhủ hăng trăm lần như vậy suốt cả mùa hè. Nội cái chuyện nó cứ bị ác mộng về chuyến thâm nhập nghĩa địa ám ảnh trong giấc ngủ cũng đủ khốn khổ rồi, hà tất phải lo nghĩ đến chuyện đó cả khi thức.

Đi tới góc phố, Harry quẹo qua đường Magnolia Crescent, tới khoảng giữa con đường này, nó đi ngang qua con hẻm hẹp ở bên hông một cái nhà để xe, chỗ mà trước đây nó đã nhìn thấy lần đầu tiên người cha đỡ đầu của nó, chú Sirius. Ủ, ít nhất thì cũng còn chú Sirius là người có vẻ hiểu được tâm trạng Harry lúc này, mặc dù nó nhìn nhận là thư từ của chú Sirius cũng trống rỗng thông tin như thư của Ron và Hermione. Nhưng ít nhất thư của chú Sirius còn hàm chứa những lời lẽ cảnh báo và an ủi chứ không như thư Ron và Hermione, toàn là những lời bóng gió vu vơ chỉ tổ chọc cho nó tức càn hông. Chú Sirius viết:

‘Chú biết điều này chỉ làm cho con thêm bức dọc thôi chí...’, ‘Con đừng bận tâm gì cả, mọi việc sẽ ổn thôi...’, ‘Con hãy cẩn thận và đừng làm gì liều lĩnh...’

Harry ngẫm nghĩ khi băng qua đường Magnolia Crescent để quẹo vào đường Magnolia Road, hướng về phía công viên vui chơi. Ủ thì cho tới giờ nó đã cố làm đúng như chú Sirius khuyên bảo; ít nhất thì nó cũng đã kháng cự lại lòng ham muốn được buộc cái rường của nó vô cây chổi bay, và tự mình bay vèo một cái đến trang trại Hang Sóc. Thật ra Harry còn tự thấy nó cư xử như vậy là quá ư đàng hoàng, nếu xét tới hoàn cảnh nó bị kẹt cứng lâu như vậy ở ngôi nhà trên đường Privet Drive và cảm thấy ngao ngán tức giận như thế nào. Thay vì phá luật mà bỏ đi, Harry đã nhẫn nhịn lui về ẩn náu trên vạt đất trồng hoa dưới bộ cửa sổ với hy vọng có thể nghe hóng tin tức để đoán già đoán non hành tung của Chúa tể Hắc ám Voldemort. Cho dù nhẫn nại như vậy, Harry cũng cảm thấy khó chịu khi bị một người từng bị giam cầm mười hai năm trong nhà tù Azkaban, một người đã liều mạng vượt ngục để thực hiện hành vi sát nhân cho đúng với tội danh ban đầu khi bị kết án và tổng giam, sau đó lại đào tẩu bằng cách chồm luôn một con Băng-Mã mà bay biến đi; một người ngang tàng như vậy mà lại nhẫn nhủ Harry đừng có liều

lĩnh!

Tới cánh cổng đã bị khóa lại của công viên, Harry nhảy phóc qua hàng rào rồi băng qua bãi cỏ khô quéo nứt nẻ. Công viên giờ này cũng vắng vẻ như những con đường chung quanh. Khi Harry tới chỗ chơi đánh đu, nó thả người ngồi xuống cái đu duy nhất còn chưa bị Dudley và băng của nó phá tiêu tùng. Harry quấn một tay vào dây xích đu rồi trầm ngâm tư lự nhìn đắm đắm xuống mặt đất. Vậy là từ nay nó sẽ không thể tiếp tục ẩn mình trong vườn hoa của dì dượng Dursley được nữa. Ngày mai nó sẽ phải nghĩ ra cách mới để nghe lóm chương trình thời sự. Còn bây giờ, nó chẳng còn gì khác để trông mong nữa, ngoại trừ lại thêm một đêm trăn trở và khổ sở vì hết cơn ác mộng này đến cơn ác mộng khác. Ngay cả khi nó thoát ra được những cơn ác mộng về Cedric thì nó cũng không được yên với những chiêm bao chập chờn về những hành lang thăm thẳm tối om, tất cả đều không có lối thoát ra, hoặc chỉ dẫn tới những cánh cửa đóng chặt khóa kín. Những cánh cửa này Harry đoán là có liên quan tới cảm giác bị mắc bẫy mà nó cảm thấy khi bừng tỉnh dậy. Cái vết thẹo trên trán nó thường nhức nhối một cách khó chịu, nhưng nó không ngu gì mà hy vọng rằng, Ron hay Hermione hay chú Sirius vẫn còn cho là chi tiết đó đáng lưu tâm nữa... Hồi xưa, mỗi lần cái thẹo hình tia chớp của nó đột phát nhức nhối, thì đó là dấu hiệu cảnh báo Voldemort đang nhen nhúm sức mạnh để sống lại. Giờ đây Voldemort đã trở lại thực sự rồi thì hẳn là bạn bè nó sẽ bảo là cái sự ngứa ngáy một tý của cái thẹo chỉ là chuyện bình thường thôi, chứ có gì đâu mà âm ỉ... Thế nào tại nó cũng sẽ nói ngứa thẹo thì chẳng có gì phải lo sốt vó lên... Và cũng chẳng thể là tin tức sốt dẻo gì!

Tất cả sự bất công này trào lên trong lòng Harry làm ứ họng nó, khiến nó chỉ muốn gào thét cho hả cơn tức giận. Nếu không nhờ công của nó thì chẳng ai có thể biết được là Voldemort đã trở lại! Vậy mà phần thưởng dành cho nó lại là bốn tuần lễ rông rã bị cầm chân giam lỏng ở cái xó xỉnh Little

Whinging này, hoàn toàn bị cắt đứt mọi liên hệ thông tin với thế giới pháp thuật. Đã vậy còn phải chui rúc dưới đám hoa tú cầu đang chết héo để bị nghe những thứ tin tức tầm xàm bá láp như tin trượt nước trượt neo! Sao mà thầy Dumbledore có thể quên bém nó đi một cách dễ dàng như vậy? Tại sao Ron và Hermione về trang trại nghỉ hè với nhau mà không rủ nó đi cùng? Không biết nó còn phải chịu đựng thêm bao lâu nữa những lời nhảm nhí kiểu khuyến bảo bé ngoan của chú Sirius, rằng thì ráng ngồi yên nhé, và cư xử cho đàng hoàng! Nó cũng không biết nó còn có thể nhịn thêm bao lâu nữa thì sẽ liều viết thư cho tờ nhật báo ngu ngốc *Tiên Tri* để mở mắt cho họ thấy là Voldemort đã trở lại! Những nỗi lo nghĩ bầm gan tím ruột này cứ quay mòng mòng trong đầu Harry. Và trong bụng nó, ruột gan cứ quặn sôi lên tức tối khi màn đêm oi bức nhẹ nhàng bao phủ chung quanh. Không khí ngột ngạt mùi cỏ khô nồng và âm thanh duy nhất còn vọng qua bóng đêm là tiếng rì rào xa xa của xe cộ chạy trên đường ở tận mãi bên kia hàng rào song sắt của công viên.

Harry không biết mình đã ngồi bao lâu trên cái xích đu. Cơn trầm mặc của nó đột ngột bị ngắt ngang khi có tiếng người trò chuyện vang lên trên đường. Nó ngẩng đầu lên, nhìn. Đèn đường ở những con phố chung quanh đủ sáng để soi mờ mờ hình bóng của một nhóm người đang định băng ngang công viên. Một kẻ trong đám đó hát ông ổng một bài ca tục tĩu. Những đứa khác ha hả cười hưởng ứng. Tiếng tích tắc nhịp nhàng vang lên từ những chiếc xe đạp đua đắt tiền mà đám đó đang cỡi.

Harry biết đám đó là ai. Bóng kẻ dẫn đầu nhóm không ai khác hơn là thằng anh họ nó, Dudley, được đám bạn trung thành trong băng hộ tống, đang trên đường về nhà.

Dudley vẫn mập ù như hồi thuở nào tới giờ, nhưng một năm trời ăn kiêng và khám phá tài năng mới đã khiến thân thể nó thay đổi đáng kể. Ai mà chịu

khó nghe được Vernon kể lễ thì sẽ được được hồ hởi phần khởi diễn thuyết cho một hồi vô tận về chuyện Dudley mới đây đã trở thành Vô địch Đánh bốc Hạng nặng Thiếu niên Liên trường khu vực Đông Nam. ‘Môn thể thao quý phái’, theo như cách gọi của được Vernon, đã làm cho Dudley càng thêm dữ dãn ghê gớm hơn cả thằng Dudley ở trường tiểu học mà Harry từng biết và từng bị làm bao cát cho nó tập dợt. Bây giờ Harry không còn sợ thằng anh họ như trước đây nữa, nhưng nó cũng không coi cái việc giờ đây nắm đấm của Dudley chắc hơn, mạnh hơn, và thành thạo chính xác hơn là việc đáng cho nó ăn mừng. Lũ trẻ con trong xóm đều khiếp sợ Dudley hơn cả ‘thằng Potter kia’, người mà lũ trẻ bị răn đe phải tránh xa như một tên côn đồ sừng sỏ bị cải tạo ở Trung tâm Thánh Brutus Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi.

Harry quan sát những bóng đen đang băng qua bãi cỏ, hơi thắc mắc không biết ai là nạn nhân vừa bị băng Dudley tẩm quất tối nay. *Hãy ngoảnh lại coi.* Trong khi quan sát băng Dudley, Harry nhận thấy mình đang ám thị trong đầu. *Mau lên... Hãy ngoảnh lại nào... Tao đang ngồi đây một mình... Cứ thử một phát xem.*

Nếu đám bạn của Dudley ngoảnh lại và ngó thấy Harry ngồi đây, thế nào chúng cũng xúm lại quây nó một trận, còn Dudley thì khi ấy sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Nó hẳn là sẽ không muốn mất mặt trước đám trong băng, nhưng nó cũng biết sợ chết khiếp nếu phải ghẹo cho Harry nổi sùng... Nếu mà đồn được Dudley vô cái thể tiến thoái lưỡng nan đó thì thiệt là khoái. Harry sẽ tha hồ châm chọc Dudley, tha hồ ngăm nó điêu đứng, bất lực không dám trả đũa... Và nếu có đứa nào khác trong băng Dudley dám thử đụng tới Harry thì Harry đã sẵn sàng - nó đã thử sẵn cây đũa phép... cứ để cho tụi nó ra tay thử coi... Harry đang muốn trút ra phần nào nỗi chán ngán tuyệt vọng của nó vô đám con trai đã từng hành hạ nó ngày xưa khiến thời thơ ấu của nó khốn đốn

như địa ngục.

Nhưng cả băng Dudley cứ đi qua bãi cỏ không hề ngoảnh lại, không hề nhìn thấy Harry. Tụi nó đã đi gần tới hàng rào. Harry cố gắng chế ngự cơn bốc đồng muốn chạy theo tụi nó để gây sự. Kiếm chuyện đánh nhau lúc này rõ ràng là một hành động không khôn ngoan chút nào hết... Harry đâu có được phép sử dụng phép thuật... Nó dám bị đuổi học một lần nữa lắm...

Tiếng ồn ào của băng Dudley xa dần rồi im; chúng cũng đã đi khuất mắt Harry, hướng về phía đường Magnolia.

Harry ngán ngẩm nghĩ. *Chú Sirius hài lòng nhé. Cháu đã làm đúng như lời chú dặn. Không liều lĩnh thiếu suy nghĩ. Giữ mình vô can. Ngược hẳn trăm phần trăm với những gì chú từng làm.*

Nó đứng dậy vươn vai duỗi tay chân. Đối với dì Petunia và dượng Vernon thì Dudley về tới nhà vào bất cứ thời khắc nào cũng kể là về nhà đúng giờ, còn Harry mà về sau Dudley dù chỉ một tích tắc thì cũng kể như quá trễ. Dượng Vernon đã hăm dọa nhốt Harry dưới gầm cầu thang nếu như nó về nhà trễ hơn Dudley một lần nữa. Cho nên Harry ngáp một cái gần sái quai hàm rồi bắt đầu đi về hướng cổng ra công viên, trong lòng vẫn còn bực dọc cái kình mà không có chỗ xả ra.

Đường Magnolia cũng giống như đường Privet Drive, hai bên toàn là những ngôi nhà to đùng vuông vức với những bãi cỏ cắt xén một cách cực kỳ hoàn hảo, của những ông chủ bà chủ cũng vuông vức to đùng, lái những chiếc xe hơi láng coóng y như xe của dượng Vernon. Harry thích đi qua khu Little Whinging hơn, khi trời đã tối, khi những tấm màn cửa sổ đã được kéo kín lại và chỉ để thoát ra ngoài những chùm bông ánh sáng màu ngọc thạch điểm xuyết bóng đêm. Lúc đó nó có thể đi nhanh qua những căn nhà đó mà không cần lo đến cái hiểm họa của những lời xì xầm chê bai về bộ dạng ‘nhếch nhác’ của nó. Nó cắm cúi đi rất nhanh, nên chỉ mới được nửa đường

Magnolia là đã lại đụng đầu Dudley và băng của thằng này một lần nữa. Tụi nó đang chia tay ở cổng vào đường Magnolia Crescent. Harry nép vào dưới bóng tối của một cây tử đinh hương và chờ đợi.

Malcom vừa nói vừa cười hô hố với mấy đứa khác trong băng.

“... nó tru tréo như con heo nái hén?”

Piers khen ngợi:

“Cú đâm móc đúng là ác liệt thiệt đó, Đại ca D.”

Dudley nói:

“Cũng giờ đó ngày mai hả?”

Gordon đề nghị:

“Đến nhà tao đi, ngày mai ba má tao đi vắng.”

Dudley nói:

“VẬY mai gặp lại!”

“Tạm biệt Dud.”

“Chào Đại ca D!”

Harry chờ cho mấy đứa trong băng của Dudley tản ra rồi nó mới tiếp tục đi. Khi tiếng nói cười của chúng tắt lịm trong bóng tối, Harry đi vòng qua góc đường Magnolia Crescent. Nhờ bước đi rất nhanh nên chẳng mấy chốc Harry đã bắt kịp Dudley đang đi lêu bêu ở đằng trước, cách một quãng không xa lắm. Thằng này vừa đi vừa hát nghêu ngao bằng một giọng chói lói điếc con ráy.

“Ê, Đại ca D!”

Dudley quay lại. Thấy Harry, nó gầm ghè:

“À, ra là mày đó hả?”

Harry hỏi:

“Mày trở thành Đại ca D từ hồi nào vậy?”

“Câm mồm!”

Dudley gầm gừ như sói, quay người bỏ đi. Harry nhe răng cười khì và dẫn bước đi ngang hàng với Dudley rồi nói:

“Mỹ danh! Chỉ có điều đối với tao thì mày vẫn luôn là Cục Kít Cứng Bé Bông.”

“Tao bảo mày CẬM CÁI MỒM của mày lại!”

Dudley quát lớn, hai bàn tay ú núc như khúc dồi của nó nằm lại thành hai trái đấm bự chẳng. Nhưng Harry vẫn cứ trêu già:

“Chứ bộ tụi nó không biết là ở nhà má mày kêu mày như vậy sao?”

“Cụp cái mặt mày!”

“Mày đâu có biểu má mày cụp cái mặt bà khi bà ấy kêu mày như vậy. Hay là tao xài chữ khác của bà vậy: ‘Cún Cùn Cùn Cùn Siêu Thần Đồng’ ời, hay là ‘Cục Đường Múp Ma Múp Míp’ à. Tao được phép xài mấy mỹ danh đó chứ hả?”

Dudley không thốt được một lời nào nữa. Nó ráng sức nhịn để không tống cho Harry một đấm đã là một sự cố gắng mà nó phải huy động hết tất cả sự tự chủ có được.

Harry thôi cười, hỏi độp:

“Vậy mày đã đập đũa nào tối nay? Một thằng nhóc mười tuổi chứ gì? Tao biết mày đã đập thằng Mark Evans hai bữa trước.”

Dudley ngắt ngang:

“Nó muốn như vậy mà.”

“Vậy sao?”

“Nó dám hỗn với tao.”

“Cái gì? Chẳng lẽ nó nói mày giống con heo được tập đi bằng hai chân sau hả? Vậy thì đâu phải nó nói hỗn, mà là nói thiệt đó chứ...”

Hàm Dudley bạnh ra, cơ mặt xoắn lại, khiến cho Harry thấy hết sức hả hê thỏa dạ là nó đã có dịp làm cho Dudley tức điên lên như thế này. Nó cảm

thấy sướng như thế đã tổng tháo hết nổi bức dọc u uất của nó qua cho thẳng anh họ, người duy nhất nó có thể túm lấy để trút giận xả xú bấp.

Hai đứa lại quẹo xuống con hẻm hẹp tạo một lối đi tắt ở giữa khoảng đường Magnolia Crescent và Wisteria, ở đúng chỗ mà Harry đã nhìn thấy chú Sirius lần đầu. Con hẻm vắng vẻ và tối tăm hơn hai con đường lớn mà nó nổi ngang, vì trong hẻm không có đèn đường. Tiếng bước chân của hai đứa con trai bị nén lại giữa những bức tường của cái nhà để xe ở một bên hẻm và bên kia là một hàng rào cao ngất.

Sau một hồi làm thinh, Dudley lên tiếng:

“Mày tưởng mày oai phong vĩ đại lắm khi mang cái đồ đó hả?”

“Cái đồ gì?”

“Cái - cái mày đang giấu đó.”

Harry lại nhe răng cười khi.

“Mày đâu đến nổi ngu ngốc như cái bộ dạng của mày hén Dud? Theo tao thấy thì nếu đầu óc mày cũng ục ịch giống thân xác mày thì làm sao mày có thể vừa nói năng vừa đi đứng được.”

Harry rút cây đũa phép ra. Nó nhận thấy Dudley lăm lét liếc ngang chứ không dám ngó thẳng cây đũa. Vừa thấy Harry rút ra là Dudley nói ngay:

“Mày đâu có được phép xài. Tao biết mày không được phép xài. Mày sẽ bị tổng cổ ra khỏi cái trường đồng bóng thổ tả của mày.”

“Làm sao mày biết là luật lệ trường có thay đổi hay không hả Đại ca D?”

“Chưa đổi.”

Dudley nói bằng một giọng nghe không có vẻ tin tưởng chắc chắn lắm. Harry cười nhẹ. Dudley gầm ghè:

“Mày đâu có gan đấu tay đôi với tao mà không xài tới cái đồ đó.”

“VẬY CHỨ CÁI GAN CỦA MÀY CỜ NÀO KHI MÀY CẦN TỚI BỐN THẲNG ĐÁNH HÔI PHỤ HỌA MÀY ĐẬP MỘT THẲNG CON NÍT MƯỜI TUỔI HẢ? MÀY BIẾT CÁI DANH HIỆU VÔ ĐỊCH

quyền Anh mà mày nõ vãng miếng đó là nhờ đâu không? Đối thủ của mày bao nhiêu tuổi hả? Bảy hay tám?”

Dudley ngắt lời Harry:

“Nói để cho mày biết, nó mười sáu tuổi. Và nó chết giấc hai chục phút sau khi tao hạ đo ván nó. Và nó nặng gấp hai lần mày. Mày cứ đợi đó tới khi tao méc ba tao là mày thò cây đũa phép ra...”

“Mày sắp chạy về nhà với ba mày đó hả? Nhà vô địch quyền Anh siêu việt của ba má mà sợ cây đũa phép của Harry sao?”

“Chứ mày ban đêm thì cũng có can đảm gì đâu!” Dudley trêu chọc.

“Bây giờ *đang* là ban đêm, Múp Ma Múp Míp à. Khi trời tối thui như vậy thì người ta kêu là ban đêm, biết không?”

“Ý tao nói là khuya, lúc mày lên giường ngủ rồi ấy.”

Dudley ngắt lời Harry. Nó đã đứng khựng lại. Harry cũng dừng bước, chăm chú ngó thẳng anh họ. Nó chỉ thấy lờ mờ gương mặt bành bạnh của Dudley, nhưng cũng đủ nhận thấy bộ mắt bự ấy lóe lên một vẻ đặc thẳng lạ thường. Harry đâm bối rối:

“Ý mày nói sao? Tao nhát cáy trên giường ngủ hả? Chẳng lẽ... tao mà sợ mấy cái gối hay cái... gì chứ?”

Dudley nói nhanh không kịp thở:

“Hồi khuya hôm qua tao nghe mày rõ ràng. Mày mớ trong khi ngủ. Mày *rên rĩ...*”

“Mày muốn nói gì?”

Harry ngắt lời Dudley, nhưng một cảm giác lạnh buốt thấm sâu vào ruột gan nó. Quả thật là khuya hôm qua nó đã thấy đi thấy lại cái nghĩa địa ấy trong suốt những giấc mơ.

Dudley xì ra một tiếng cười thô lỗ đến hết biết, rồi cất giọng the thé giả tiếng rên rĩ thốn thức:

“Đừng giết Cedric! Đừng giết Cedric mà! Ê, mày! Cedric là ai vậy? Bờ ruột của mày hả?”

“Tao... Mày chỉ nói láo.”

Harry chối phắt một cách máy móc. Nhưng ruột gan nó như đang bị vắt kiệt. Nó biết là Dudley không nói láo. Nếu nó không ngủ mớ, kêu lên tên Cedric, thì làm sao mà Dudley biết đến cái tên đó chứ?

“Ba ơi! Cứu con với! Ba ơi! Hắn sắp giết con, ba ơi! Hu hu, ba ba, hu hu!”

“Im ngay!” Harry lạnh lùng quát. *“Im ngay, Dudley! Tao cảnh cáo mày!”*

“Ồi, ba ơi! Mau tới cứu con! Má ơi, đến giúp con với! Hắn đã giết Cedric rồi! Ba ơi, cứu con với! Hắn sắp... Ê, đừng có chĩa cái đồ ấy vô tao!”

Dudley lùi lại sát bức tường nhà để xe. Harry đang chĩa cây đũa phép thẳng vào giữa ngực Dudley. Mười bốn năm trời oán giận với Dudley đang rần rật chảy trong những mạch máu của Harry. Phải nện cho thẳng này một cú như thế nào mới thiệt là đích đáng. Chần chờ gì nữa mà không ếm Dudley từ đầu tới gót, để cho nó sẽ phải bò lết về nhà như một con côn trùng, dần dần, ngớ ngẩn... Harry gằn giọng nói với Dudley:

“Đừng bao giờ nhắc tới chuyện đó nữa, mày có hiểu ý tao không?”

“Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!”

“Tao nói, mày có hiểu ý tao không?”

“Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!”

“MÀY CÓ HIỂU TAO NÓI GÌ KHÔNG?”

“CHĨA CÁI ĐỒ ẤY RA CHỖ KHÁC...”

Dudley chột giựt bắn người một cách kỳ lạ, há hốc mồm lấp bắp, cơ thể run bần bật như thể nó đang bị dội nước đá lạnh lên mình.

Có cái gì đó đang xảy ra trong màn đêm. Bầu trời đêm màu chàm lấm tấm sao bỗng nhiên tối mịt như hũ nút kín bưng không le lói một tí xiu ánh sáng

nào, dù ánh sao, ánh trăng, hay ngay cả đến ánh đèn tù mù hắt lại từ hai đầu con hẻm cũng tắt ngúm. Đến cả tiếng ù ù xe cộ ở xa vẫn thường vọng lại cũng tắt lịm. Và tiếng gió rù rì trong những tán cây cũng nín khe. Buổi chiều trời còn ấm áp mà bây giờ trở nên giá cóng, lạnh thấu xương một cách đột ngột lạ kỳ. Hai đứa con trai giờ đây bị bao phủ hoàn toàn trong một bóng tối đen đặc lạnh buốt không một ánh sáng hay âm thanh gì xuyên qua được, như thể có một bàn tay khổng lồ đã thả một tấm màn đen băng giá dày đặc trùm kín hết cả con hẻm, khiến chúng mù tịt.

Trong một thoáng chùng nửa giây, Harry tưởng mình đã lỡ tay thực hiện một phép thuật gì đó, bất chấp cái điều là nó đã cố gắng hết sức để cưỡng lại. Nhưng ngay sau đó, đầu óc của nó kịp thời tỉnh táo trở lại để lý luận sáng suốt hơn. Nó thì làm sao có đủ quyền phép để tắt những vì sao trên trời! Nó xoay đầu sang bên này rồi lại xoay đầu sang bên kia, cố gắng nhìn xem có cái gì, nhưng bóng tối bưng kín mắt nó như một tấm vải bịt mắt không trọng lượng.

Tiếng kêu la kinh hoàng của Dudley dội vào tai Harry:

“Mày làm cái gì vậy? Dừng - lại - ngay!”

“Tao không hề làm gì hết! Mày im đi và đừng nhúc nhích!”

“Tao không nhìn được cái gì hết! Mắt tao bị đui rồi. Tao...”

“Tao biểu mày im đi mà!”

Harry đứng bất động, đảo mắt hết sang trái rồi sang phải nhưng không thấy gì hết. Cái lạnh khủng khiếp đến nỗi nó cảm thấy toàn thân run rẩy. Nó ớn lạnh dọc xương sống, nổi da gà trên khắp cánh tay, và tóc gáy dựng đứng cả lên. Nó chỉ còn cách mở banh mắt ra thật to, trừng trừng đảo ngó chung quanh, mà vẫn không thấy gì hết...

Không có lẽ nào... *Chúng* không thể nào lại có mặt ở chỗ này... Không thể xảy ra ở Little Whinging này được... Harry cố gắng căng tai ra nghe

ngóng... May ra nó có thể nghe được *chúng* trước khi thấy *chúng*...

Dudley thốn thức:

“Tao sẽ méc ba cho mà coi! Mà ở đâu hả? Mà làm cái gì vậy hả?”

“Mày có im đi không? Tao đang cố gắng lắng nghe...”

Harry nói rít qua kẽ răng. Nhưng nó cũng tự nín khe ngay lập tức. Nó vừa nghe được cái điều đã làm cho nó sợ hãi lo lắng.

Trong con hẻm, ngoại trừ hai đứa nó ra, còn có cái gì đó khác nữa, cái gì đó đang phà ra những hơi thở dài hồi hám khàn khàn gấp gáp. Harry cảm thấy một cơn sợ hãi choáng váng cả người ập vào khi nó đứng chết đĩnh, toàn thân run lẩy bẩy trong cái không khí đóng băng.

“Dừng lại đi! Đừng có làm nữa! Tao sẽ đâm vỡ mặt mày cho mày coi! Tao thề tao sẽ quật mày!”

“Dudley, im...”

QUẦM!

Một cái đâm thoi vào đầu Harry, làm nó bật ngã chống gối xuống đất. Vài tia sáng yếu ớt nhá lên trước mắt Harry. Chỉ trong vòng có một tiếng đồng hồ của buổi chiều nay, Harry đã phải trải qua cảm giác như thế đầu nó bị bể tét làm đôi đến hai lần. Cái lần thứ hai này, là khi nó bị ngã chống gối xuống đất, cây đèn phép văng khỏi tay.

“Dudley, mày là thằng đàn độn...”

Harry gào lên, nước mắt ứa ra vì đau đớn. Nó lụp chụp, lom còm chống hai tay bò quanh, hoảng hốt mò kiếm cây đèn phép trong bóng đen đặc kịt. Nó nghe tiếng Dudley đang loạng choạng chạy trốn, tông vào tường rào, ngã té.

“DUDLEY, TRỞ LẠI ĐÂY! MÀY ĐANG ĐÂM ĐẦU VÔ NÓ ĐÓ!”

Một tiếng rú thất thanh hết sức khiếp đảm vang lên, và bước chân của Dudley dừng lại. Cùng lúc đó, Harry cảm nhận được một cơn lạnh buốt thấm

từ từ đằng sau lưng, và điều đó chỉ nói lên một điều: không phải chỉ có *một*.

“DUDLEY, CÂM CÁI MIỆNG MÀY LẠI! MÀY MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM NHƯNG CÂM MIỆNG LẠI!”

Harry vẫn đang quờ quạng như điên trên mặt đất để tìm kiếm cây đũa phép, hai tay nó quơ như nhện giăng, miệng nó lảm nhảm đọc thần chú:

“Đũa phép! Đâu rồi... đũa phép ơi, về tay ta... úm ba la, *Lumos!*”

Nó thốt lên mấy câu thần chú một cách máy móc, khẩn thiết mong cho có được dù một chút xiu ánh sáng để nó có thể nhìn thấy mà tìm lại cây đũa phép. Và nó không tin nổi: ánh sáng đã nhá lên, chỉ cách bàn tay phải đang sục sạo của nó có vài phân thôi, ấy là đầu cây đũa phép đã phát lửa. Nó chụp lại báu vật của nó ngay lập tức, lật đặt đứng dậy, dáo dác nhìn chung quanh.

Và ruột gan nó như lộn hết ra ngoài.

Một cái bóng cao lớn đội mũ nhọn trùm kín mít đang lướt đi êm ru về phía nó, lơ lửng trên mặt đất, không thấy chân cũng không thấy mặt dưới lớp áo choàng lụng thụng. Cái bóng lướt đến như bị hút vào bóng đêm.

Loạng choạng lùi lại, Harry giơ cây đũa phép của nó lên.

“*Expecto Patronum.*”

Một làn khói bạc phóng ra từ đầu cây đũa phép của Harry và tên giám ngục lướt chậm lại, nhưng câu thần chú không hiệu nghiệm, làn khói bạc vướng chân Harry. Nó lùi lại xa hơn khi tên giám ngục chồm xuống, nỗi sợ hãi ám muội mằm cả đầu óc nó... *Hãy tập trung...*

Hai bàn tay xám ngoét lở lói nhầy nhụa thò ra từ bên trong tấm áo choàng của tên giám ngục, giơ về phía Harry. Tai Harry lùng bùng tiếng rít điên cuồng.

“*Expecto Patronum!*”

Nhưng giọng nói của nó nghe xa xăm yếu ớt... Một làn khói bạc khác, mong manh hơn cả làn khói trước, phát ra từ đầu cây đũa phép bay chờn

vờn... Vậy là nó không thể làm phép thuật được nữa rồi, nó không thể niệm thần chú làm phép được nữa rồi...

Một tiếng cười the thé vang lên trong đầu Harry, nghe chói lói nhức óc... Nó có thể nghĩ thấy hơi thở giá buốt chết chóc và tanh tươi của tên giám ngục đang luồn vào trong phổi, làm nó ngộp thở, chìm đuối...

Hãy nghĩ đến... niềm hạnh phúc nào đó...

Nhưng trong lòng Harry lúc này không còn một chút xíu niềm vui nào hết... Những ngón tay lạnh như băng của tên giám ngục đang siết chặt quanh cổ họng nó... cái tiếng cười the thé chói óc càng lúc càng vang to trong đầu nó.

Khuất phục Tử Thần đi Harry... Như vậy có thể sẽ đỡ đau đớn hơn... Mình sẽ không biết gì hết... Mình chưa từng chết...

Nó sẽ không bao giờ gặp lại Ron và Hermione nữa...

Gương mặt hai đứa vụt hiện ra trong đầu Harry rõ mồn một trong giây phút nó vật lộn cố hít lấy từng hơi thở...

“EXPECTO PATRONUM!”

Từ đầu cây đũa phép của Harry vụt lao ra một con nai óng ánh màu bạc hết sức hùng tráng; bộ sừng của nó đâm thẳng vào tên giám ngục, có lẽ là ngay tim. Tên giám ngục bị hất ngược ra sau, nhẹ hẫng như bóng đêm. Và khi con nai quay lại tấn công, tên giám ngục đổ gục xuống, bỏ chạy te tua, thảm bại.

“LỐI NÀY!”

Harry kêu lớn để chỉ đường cho con nai. Còn chính nó thì xoay người lại, chạy như bay xuống con hẻm, tay giơ cao cây đũa phép.

“DUDLEY! DUDLEY ƠI!”

Nó chỉ cần chạy hơn chục bước là đã tới được chỗ tên giám ngục đang ế Dudley. Nằm co rúm người lại trên mặt đất, hai tay vòng qua đầu che kín

mắt, Dudley đang bị tên giám ngục thứ hai cúi phục xuống sát mình, bàn tay xương xẩu của tên giám ngục đã nắm chặt cổ tay Dudley, bóp vặn từ từ khiến cái cổ tay gần như sút ra một cách duyên dáng; rồi tên giám ngục mới cúi cái đầu đội mũ trùm xuống sát mặt Dudley như thể sắp sửa hôn nó...

“TẮN CÔNG HẮN!”

Harry thét lên, và con nai bạc lập tức rống lên một tiếng xung phong nghe như sấm sét, rồi phi nước kiệu lao vút tới, vượt qua mặt Harry. Gương mặt không mắt mũi của tên giám ngục chỉ còn cách gương mặt Dudley có mỗi một phân, ngay khi cặp sừng của con nai đúng ngay lúc nó cắm phập vào, hất văng hẳn lên không trung; và cũng giống như đồng bọn của hắn, tên giám ngục thứ hai tìm đường cú thẳng, như bị mất hút vào bóng đêm. Con nai bấy giờ mới phi nước kiệu đến cuối con hẻm rồi tan biến vào lớp sương bạc hư ảo.

Trăng, sao, đèn đường sáng lại như được hồi sinh. Một luồng gió ấm áp thổi lùa vào con hẻm. Cây cỏ trong vườn quanh những ngôi nhà trong xóm lại xạc xào rung lá, và tiếng ù ù xa xa của xe cộ đời thường vọng từ con đường Magnolia Crescent lại đầy kín không gian.

Harry vẫn đứng yên một hồi lâu, tất cả các giác quan của nó tiếp tục rung động một lúc rồi mới lấy lại được nhịp bình thường. Một lát sau Harry mới bắt đầu nhận thấy cái áo thun nó đang mặc đã dính sát vào da. Toàn thân nó nẩy giờ mồ hôi đầm đìa.

Chính nó cũng không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra. Những tên giám ngục mà lại xuất hiện cả ở đây, ở xóm Little Whinging này sao?

Dudley vẫn còn nằm trên mặt đất, co rúm co ró người lại, vừa run bần bật vừa rên rỉ khóc lóc. Harry cúi xuống xem xét coi liệu Dudley còn đủ sức lực và thần hồn để mà đứng dậy hay không? Nhưng nó chưa kịp làm gì thì chợt nghe có tiếng chân lạch bạch chạy gấp đến từ sau lưng. Theo bản năng, Harry

giơ ngay cây đũa phép lên, đồng thời xoay gót quay người lại đối diện kẻ vừa mới đến.

Hóa ra là bà Figg, bà lảng giềng dở hơi, đang học tốc chạy tới, miệng thở hồng hộc. Mớ tóc bạc rít chặt của bà bị xổ tung ra khỏi cái lưới bới tóc, cổ tay bà đeo lưng lửng mấy cái bao nhựa đựng đồ tạp hóa kêu lách cách theo bước chân bà chạy, và chân bà thì nửa sút nửa lê đôi dép mềm kẻ sọc đi trong nhà.

Harry lật đật giấu đi cây đũa phép, nhưng:

“Đừng có cất nó đi, thằng ngốc kia!”

Bà Figg thét lên đình tai nhức óc.

“Rủi mà còn nhiều tên giám ngục quanh quần đâu đây thì làm sao? Ôi, chắc là ta sắp phải giết lão Mundungus Fletcher đi quá!”

2

MỘT BẦY CÚ

“Cái gì ạ?”

Harry ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Bà Figg vừa vịn vẹo hai bàn tay đâm mồ hôi vừa giải thích:

“Lão bỏ đi đâu rồi! Bỏ đi gặp ai đó về vụ một mớ vạc đã bị rút khỏi cây chổi bay! Ta đã bảo cho lão biết là ta sẽ róc sống da lão nếu lão bỏ đi, vậy mà thử ngó coi chuyện gì xảy ra! Những tên giám ngục! Cũng may là ta vừa mới bỏ ông Tibbles vô chuồng! Nhưng chúng ta không có thì giờ la cà ở đây nữa! Mau lên, ta phải đem con về ngay, Harry. Ôi, cái chuyện này rồi sẽ gây ra biết bao nhiêu là rắc rối cho mà coi. Ta sẽ *giết* lão ấy!”

“Nhưng...”

Việc phát hiện ra bà láng giềng dở hơi cực kỳ khoái mèo này lại biết những tên giám ngục là ai khiến Harry sửng sốt không kém gì cái vụ nó mới ác chiến với hai tên giám ngục ngay trong con hẻm.

“Bà là... bà là *phù thủy* hả?”

“Ta chỉ là *á phù thủy* thôi, lão Mundungus biết rõ quá mà, ta làm quái gì mà giúp được cháu chống lại những tên giám ngục cơ chứ! Vậy mà lão dám bỏ cháu khơi khơi mà không có bảo vệ canh chừng gì hết, mặc dù là ta đã

cánh cáo lão rồi...”

“Lão Mundungus canh chừng cháu lâu nay hả? Vậy là... vậy đích thị là *lão rồi!* Lão đã độn thổ ngay phía trước nhà của cháu!”

“Ờ, ờ, phải, phải. Nhưng cũng may là ta đã gài sẵn ông mèo Tibbles dưới gầm một chiếc xe hơi để phòng xa. Và ông mèo Tibbles đã chạy về báo cho ta biết, nhưng khi ta đến nơi thì cháu đã đi khỏi nhà rồi. Còn bây giờ... Ôi, không biết cụ Dumbledore sẽ *nói gì* đây? Mày!”

Bà Figg quát Dudley. Nhưng Dudley vẫn còn nằm ườn trên mặt đường con hẻm.

“Mày nhắc cái thùng nước lèo của mày lên khỏi mặt đường, mau lên!”

Harry tròn mắt ngó bà Figg:

“Bà biết cụ Dumbledore hả?”

“Đương nhiên là ta biết cụ Dumbledore. Ai mà không biết cụ Dumbledore hử? Nhưng mà mau lên... Bọn giám ngục mà quay lại thì ta vô phương cứu tụi bây. Tài cán phép thuật của ta chỉ đạt tới mức úm ba la ra cái túi lọc trà mà thôi...”

Bà giá cúi rạp người xuống, nắm lấy hai bắp tay đồ sộ của Dudley bằng hai bàn tay khô xác của bà mà kéo mạnh.

“Dậy! Đứng dậy đi, đồ bị thối vô tích sự! Đứng dậy mau lên!”

Nhưng Dudley chẳng những không đứng dậy nổi mà cũng không nhúc nhích nổi. Nó vẫn cứ nằm im trên mặt đường, run cầm cập, mặt mũi xám ngoét như tro, miệng mồm ngậm chặt.

“Để cháu làm.”

Harry nắm lấy một cánh tay của Dudley nhắc lên, và với một nỗ lực phi thường, Harry cuối cùng cũng xoay sở được cách dựng Dudley đứng lên trên đôi chân của nó. Trông Dudley dường như đã tới ngưỡng chỉ còn lăn đùng ra xiu mà thôi. Đôi con mắt ti hí của nó cứ trợn vòng tròn trong hốc mắt và mồm

hôi thì cứ tuôn ra thành hột thành hàng trên mặt. Khi Harry buông tay thôi đỡ nó, Dudley lão đảo muốn sụm bà chè.

“Mau lên!”

Bà Figg bồn chồn hồi thúc.

Harry kéo một cánh tay đồ sộ của Dudley choàng qua vai mình và cố sức vừa dìu vừa đẩy vừa kéo lê thằng anh họ đi về phía con đường, hơi gập người xuống dưới sức nặng của Dudley. Bà Figg chấp chới bước phía trước tụi nó, tới mỗi góc phố lại thò đầu dáo dác nhìn quanh hết sức căng thẳng. Khi cả bọn đi tới đường Wisteria Walk, bà Figg bảo Harry.

“Cháu thử sẵn cây đũa phép để sẵn sàng ứng phó. Trong tình huống này bây giờ thì thầy kệ mấy cái đạo luật bảo vệ bí mật, đằng nào thì cũng phải trả bằng cái giá địa ngục. Bị treo cổ vì một con rồng hay một cái trứng thì cũng vậy thôi. Ở mà nói tới đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên... Đó chính xác là cái điều mà cụ Dumbledore lo ngại nhất... Cuối con đường có cái gì kia? Ôi, chỉ là ông mèo Prentice... Cháu đừng cất đi cây đũa phép chứ, chẳng lẽ ta còn chưa nói đi nói lại với cháu rằng ta chỉ là đồ vô tích sự sao?”

Vừa cầm chắc cây đũa phép vừa vác cái bị thịt Dudley đi cùng một lúc đâu phải là chuyện dễ dàng gì. Harry sốt ruột thúc vô be sườn của thằng anh họ mấy lần, nhưng Dudley dường như chẳng hề có chút mong muốn tự cử động nào. Nó hầu như buông thả sóng sườn cái bị thịt của mình trên vai Harry, để mặc hai khúc chân khổng lồ kéo lê trên mặt đường. Cố gắng hết sức bước đi với cái thân xác to đùng của Dudley, Harry mệt đứt hơi, giọng nói hỗn hển:

“Tại sao trước đây bà không nói cho cháu biết bà là một á phù thủy? Bao nhiêu lần cháu đến chơi nhà bà... vậy mà sao bà không nói gì với cháu hết?”

“Đó là lệnh của cụ Dumbledore. Ta có bốn phận để mắt tới cháu nhưng

không được nói gì hết, bởi vì cháu còn trẻ dại quá. Ta xin lỗi là đã từng tỏ ra khó khăn cay nghiệt, khiến cho cháu mất vui. Nhưng nếu ông bà Dursley mà tưởng là cháu vui sướng khi đến viếng thăm ta, thì họ chẳng đời nào để cháu đến nhà ta nữa. Cháu biết đó... Không dễ dàng chút nào... Nhưng mà ối trời ơi...”

Bà Figg lại vịn vẹo hai bàn tay một lần nữa, nói tiếp bằng giọng đầy bi kịch:

“Nếu cụ Dumbledore mà nghe tới chuyện này... làm sao mà lão Mundungus lại có thể bỏ đi được chứ. Đáng lẽ lão phải làm nhiệm vụ đến nửa đêm... Bây giờ lão ở đâu? Ta sẽ phải làm thế nào mà báo cáo với cụ Dumbledore về chuyện vừa xảy ra đây? Ta đâu có biết độn thổ...”

“Cháu có một con cú, bà có thể mượn nó đưa thư.”

Harry nói mà mặt nhăn lại, lo lắng không biết liệu bộ xương sống của nó có gãy gục dưới sức nặng của Dudley không.

“Harry à, cháu không hiểu rồi! Cụ Dumbledore sẽ cần phải hành động nhanh đến mức tối đa. Bộ Pháp thuật có cách riêng của họ để truy lùng những vụ vi phạm pháp luật vị thành niên. Mà họ có lẽ đã biết rồi, để rồi cháu coi lời ta nói có đúng không...”

“Nhưng mà cháu phải kháng cự lại những tên giám ngục, cháu phải xài đến pháp thuật... Bộ Pháp thuật sẽ phải lo lắng nhiều hơn đến việc những tên giám ngục làm cái gì mà quanh quẩn ở trên đường Wisteria Walk chứ, đúng không ạ?”

“Ôi, cháu ơi, ta cầu mong cho được như vậy, nhưng mà ta e rằng... LÃO MUNDUNGUS FLECHER ƠI, TA SẼ GIẾT LÃO!”

Một tiếng nổ to rền chột vang lên và một mùi nồng nồng khó chịu của rượu bia trộn lẫn với khói thuốc lá bốc tỏa trong không gian, đúng lúc một người đàn ông béo lùn râu ria tua tủa khoác một cái áo choàng te tua bỗng

hiện nguyên hình ngay trước mặt bà cháu Harry. Người đàn ông này chân cẳng ngắn ngủn, nhưng mớ tóc rối bù màu vàng hoe thì dài thượt. Đôi mắt lão quầng thâm và mọng nước khiến cho cái nhìn của lão có vẻ khổ sở thương tâm như mắt loài chó săn Basset. Lão đang cuộn lại một tấm lụa óng ánh bạc mà Harry nhận ra ngay tức thì đó là tấm Áo khoác Tàng hình.

Lão hết đưa mắt nhìn chòng chọc vào bà Figg đến Harry và Dudley, rồi lấp bấp nói:

“Chuyện gì vậy bà Figg? Chuyện gì mà phải bưng bít giấu giếm...”

Bà Figg gào lên:

“Tôi sẽ cho ông bưng bít giấu diếm. Bọn giám ngục. Ông là đồ vô tích sự, đồ chây lười trốn việc, đồ trộm cắp vặt!”

Lão Mundungus ngơ ngác lặp lại:

“Bọn giám ngục? Bọn giám ngục xuất hiện ở đây?”

Bà Figg rống lên:

“Đúng vậy, ở ngay tại đây, tại đây nè, cái đồ vục cầu tiêu vô tích sự! Bọn giám ngục đã tấn công thẳng nhỏ mà ông có bốn phận phải trông coi đó!”

Lão Mundungus hết nhìn bà Figg đến nhìn Harry, lấp bấp giọng yếu ớt:

“Ôi, Quỷ thần ơi... tôi... ơ tôi... quỷ sứ ơi...”

“Trong lúc ông đông đi mua mấy cái vạc đồ chôm chia! Chẳng phải là tôi đã nói ông đừng đi sao? Hả? Tôi có nói không?”

Lão Mundungus trông có vẻ khó chịu hết sức:

“Tôi... ừ thì... tôi... đó là một cơ hội làm ăn rất ngon lành, bà coi...”

Bà Figg giơ lên cánh tay đeo lưng lẳng một cái túi dây, đập túi bụi lên mặt lên cổ lão Mundungus. Căn cứ vào tiếng kêu lách cách phát ra từ cái túi thì ắt hẳn là bên trong đầy nhóc đồ ăn cho mèo.

“Ôi ối... nường tay, nường tay, mụ dơi già khùng ơi! Phải có người báo cáo cho cụ Dumbledore biết vụ này mới được.”

Bà Figg gào lên, tay vẫn lẳng bao đồ ăn cho mèo vào đầu vào cổ lão Mundungus.

“Phải! Cần - có - người - báo - cáo - cho - cụ - Dumbledore. Và - người - đó - tốt - nhất - là - ông - chứ - không - ai - khác. Và - ông - có - thể - báo - cáo - luôn - với - cụ - Dumbledore - lý - do - ông - không - có - mặt - tại - chỗ - để - giúp - đỡ - thằng - bé.”

Lão Mundungus giơ hai cánh tay lên ôm đầu, co rúm người lại, líu ríu nói:

“Tôi đi đây, tôi đi ngay đây mà! Bà lo bới lại tóc của bà kia!”

Một tiếng nổ như pháo vang lên, và lão Mundungus biến mất.

Bà Figg giận dữ nói:

“Ta hy vọng cụ Dumbledore *tàn sát* lão cho rồi! Bây giờ đi thôi, Harry, cháu còn chờ cái gì nữa?”

Harry quyết định là không nên lãng phí chút hơi thở còn sót lại của mình để giải thích là nó không lê bước nổi dưới cái tảng thịt Dudley. Nó xốc thẳng Dudley nửa mê nửa tỉnh lên mà lê bước tới phía trước.

Khi cả hai tới đường Privet Drive, bà Figg nói:

“Ta sẽ đưa cháu tới tận cửa, đề phòng trường hợp có thêm mấy tên giám ngục lẫn quần quanh đây... Ôi miệng ta ăn mắm ăn muối nói bậy... và cháu đã phải chống trả tụi nó có mỗi một mình... mà cụ Dumbledore đã dặn dò tụi ta là phải giữ gìn cho cháu đừng xài tới phép thuật bằng mọi giá... Nhưng mà thôi, chén độc được đổ rồi thì làm sao hết lại được nữa, ta áng chừng... nhưng thời buổi bây giờ đồng thau lẫn lộn, quỷ sứ lẫn với phù thủy...”

Harry hỏi trong hơi thở hỗn hển:

“Vậy là... cụ Dumbledore... cho... người... theo dõi... cháu...?”

Bà Figg phát cáu:

“Đương nhiên là phải vậy! Chứ bộ cháu tưởng cụ Dumbledore dám để cháu đi lang thang một mình sau những chuyện xảy ra hồi tháng Sáu vừa qua

sao? Quỷ thần ơi, vậy mà họ nói với ta cháu là một đứa thông minh...”

Ba người vừa tới trước cửa ngôi nhà số 4, bà Figg bảo:

“Thôi được... Vô nhà đi và ở yên trong đó. Ta chắc rằng sẽ có người đến gặp cháu ngay thôi.”

Harry hấp tấp hỏi:

“Bà sẽ làm gì?”

Bà Figg dăm dăm nhìn vào bóng tối chung quanh, nhún vai:

“Ta sẽ đi thẳng về nhà. Ta cần phải chờ thêm chỉ thị mới. Cháu cứ ở yên trong nhà. Chúc cháu ngủ ngon.”

“Khoan đã, bà khoan đi đã! Cháu muốn biết...”

Nhưng bà Figg đã thoăn thoắt bước đi với đôi dép lê và cái túi dây lưng lẳng lách cách.

“Bà chờ một chút.”

Harry gọi với theo bà Figg. Nó có tới một triệu câu hỏi để hỏi một người nào đó có liên lạc với cụ Dumbledore. Nhưng chỉ trong vòng vài giây, bóng dáng bà Figg đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Harry cúi kính xốc lại cái bị thịt Dudley trên vai rồi chậm chạp khó khăn và đau đớn lê bước qua lối đi băng qua vườn để đến cửa ngôi nhà số 4.

Đèn trong hành lang vẫn sáng. Harry nhét cây đũa phép vào lưng quần bò, rung chuông, nhìn cái bóng của dì Petunia lớn dần lên và chập chờn méo mó qua lớp cửa kính gợn sóng.

“Diddy về đó hả! Má bắt đầu hơi hơi lo, nhưng con cũng kể như về đúng giờ... *Diddy! Con bị làm sao vậy?*”

Harry ngoảnh sang nhìn Dudley một cái rồi chuôi ra khỏi nách thẳng anh họ đúng lúc cánh cửa mở ra. Dudley đứng ì tại chỗ, đu đưa lắc lư một lát, mặt mày tái mét, sau cùng nó há miệng ra nôn thốc nôn tháo xuống tấm thảm chùi giày ở bậc thềm.

“DIDDY! Diddy ơi, con bị làm sao vậy? Anh Vernon ơi, anh VERNON!”

Dượng Vernon vừa chạy vừa nhảy ra khỏi phòng khách, bộ ria sư tử biến phập phồng trên mép đúng như thông lệ mỗi khi dượng gặp chuyện căng thẳng hồi hộp. Dượng lật đật chạy sang tới giúp dì Petunia xoay sở dàn xếp sao cho bộ giò yếu ớt chỉ chực sụm xuống của Dudley nhắc qua được ngạch cửa mà không bị dẫm vô cái vũng nhầy nhụa.

Dì Petunia nói:

“Con mình bệnh rồi, anh Vernon!”

“Con bệnh gì vậy con trai của ba? Chuyện gì đã xảy ra? Có phải tại bà Polkiss cho con uống mấy thứ trà lạ bụng không?”

“Sao mình mấy của con toàn bần sinh vậy cưng? Con đã lăn lê dưới đất sao?”

“Chẳng lẽ... con bị trấn lột? Có đúng vậy không, con trai của ba?”

Vừa nghe nói đến từ ‘trấn lột’ dì Petunia đã tru tréo lên:

“Kêu cảnh sát! Anh Vernon, kêu ngay cảnh sát, cục cưng của má, nói cho má biết! Chúng đã làm gì con?”

Trong cơn ồn ào băng nhăng của gia đình Dursley, không ai hơi đâu mà bận tâm đến Harry. Điều này hoàn toàn có lợi cho nó. Trước khi dượng Vernon đóng sầm cánh cửa lại, Harry đã kịp lén vào nhà êm ru, và trong khi cả nhà Dursley đang lùm xùm dặt dứu nhau qua hành lang đi vô nhà bếp, Harry thận trọng xê dịch một cách lặng lẽ về hướng cầu thang.

“Ai đã ăn hiếp con hả con trai của ba? Nói cho ba má biết tên chúng. Chúng sẽ phải trả giá, con yên tâm.”

“Suyt... Anh Vernon, để yên cho con nói, con nó sắp nói điều gì kìa? Con nói gì hử Diddy? Cứ nói cho má biết!”

Chân của Harry vừa chạm tới chân cầu thang thì tiếng Dudley vang lên:

“Nó.”

Harry đứng lặng, chân đặt trên bậc cầu thang, mặt nhăn nhúm lại, cố gắng hết sức để chịu đựng tiếng quát của dượng Vernon nổ ra như sấm:

“THĂNG KIA! ĐỨNG LẠI!”

Một cảm giác trộn lẫn tức giận và sợ hãi ập vào Harry. Nó chậm rãi rút cái chân trên bậc cầu thang xuống, quay lại đi theo gia đình Dursley vô nhà bếp.

Cái nhà bếp sạch sẽ kinh người có một vẻ sáng lóng lánh kỳ quái đến mức không thực, trong bối cảnh ngoài trời thì tối om om. Dì Petunia dìu Dudley đến một cái ghế và đặt nó ngồi xuống. Dudley vẫn còn xanh mét và nét nhìn vẫn còn ngớ ngẩn. Dượng Vernon đứng trước cửa tủ rượu, quắc đôi mắt ti hí ngó Harry chằm chằm.

“Mày đã làm gì con tao?”

Dượng nói bằng một giọng gầm gừ đe dọa.

“Cháu không làm gì hết.”

Harry nhăn nải đáp dù biết một cách hết sức rõ ràng là dượng Vernon không đời nào tin nó. Dì Petunia đang chùi những vết nôn ói còn vương vãi trên ngực áo khoác ngắn bằng da của Dudley. Dì run run giọng hỏi:

“Nó đã làm gì con hả, Diddy? Có phải... có phải nó xài tới cái - con -biết - là cái - gì ấy? Nó... có xài *cái đồ* của nó không?”

Chậm chạp, run run, Dudley từ từ gật đầu.

Dì Petunia rống lên một tiếng kêu than rên rĩ còn dượng Vernon thì giọng cao năm dăm. Harry lạnh lùng nói ngay:

“Cháu không có xài! Cháu không có làm gì hại Dudley hết. Không phải cháu làm, mà là...”

Harry vừa nói tới đó thì một con cú rít bay vọt vào cửa sổ nhà bếp. Mém một chút là đâm sầm vô đỉnh đầu hói của dượng Vernon, nó bay ào qua gian bếp, thả xuống chân Harry một cái phong bì lớn bằng da đang ngậm trong mỏ. Rồi liền sau đó quay người lại một cách duyên dáng, chót cánh chỉ hơi

quẹt nhẹ vô đầu tủ lạnh, nó bay vút ra ngoài cửa sổ và biến mất qua khu vườn.

Dượng Vernon gào lên:

“CÚ!”

Dượng giận dữ đóng mạnh cửa sổ nhà bếp, mấy mạch máu căng phồng của dượng phập phồng lia lịa một cách tức tối.

“LẠI CÚ! TAO THỀ KHÔNG CHO MỘT CON CÚ NÀO VÀO NHÀ TAO NỮA!”

Nhưng Harry đã xé cái phong bì, rút ra một lá thư. Tim nó gần như nhảy thót lên tới cổ mà đập như điên. Bức thư viết:

Kính gửi cậu Potter,

Chúng tôi vừa được nhận được tin tình báo là cậu đã thi thố thần chú gọi Thần Hộ Mệnh vào lúc chín giờ hai mươi ba phút tối hôm nay tại khu dân cư Little Whinging trước sự hiện diện của một Muggle.

Tầm nghiêm trọng của sự vi phạm Đạo luật Giới hạn Hợp lý đối với Phù thủy Vị thành niên đưa đến hậu quả cậu bị đuổi khỏi trường đào tạo Phù thủy và Pháp thuật Hogwarts. Đại diện của Bộ Pháp thuật sẽ sớm đến tận chỗ ở của cậu để tiêu hủy cây đũa phép của cậu.

Bởi vì cậu đã bị chính thức cảnh cáo vì một vụ vi phạm trước đây theo điều 13 của Đạo luật Bí mật của liên minh Phù thủy Quốc tế, chúng tôi rất tiếc phải báo tin cho cậu biết là sự có mặt của cậu ở phiên tòa kỷ luật tại Bộ Pháp thuật vào lúc 9 giờ sáng ngày 12 tháng Tám là cần thiết.

Mong cậu khỏe.

Kính thư,

Mafalda Hopkirk

Văn phòng Sử dụng Phép thuật Bất hợp lý.

Bộ Pháp thuật

Harry đọc đi đọc lại lá thư đến hai lần. Nó chỉ còn mơ hồ ý thức là Dudley Vernon và dì Petunia đang nói gì đó bên cạnh. Trong đầu nó, tất cả như đóng băng và tê cứng. Thông tin vừa nhận được đã khiến ý thức của nó hoàn toàn tê liệt như bị trúng một mũi thuốc tê. Nó bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Thế là hết. Nó sẽ chẳng bao giờ còn được trở về đó nữa.

Harry ngược nhìn dì Petunia và Dudley Vernon. Gương mặt của Dudley Vernon vẫn còn hồng tím, Dudley vẫn đang hò hét giận dữ, nắm đấm vẫn còn giơ cao. Dì Petunia thì vòng tay ôm lấy Dudley. Thằng này lại tiếp tục nôn ọe.

Bộ não bị tê liệt nhất thời của Harry dường như được đánh thức dậy. *Đại diện của Bộ Pháp thuật sẽ sớm đến tận chỗ ở của cậu để tiêu hủy cây đũa phép của cậu.* Chỉ có một cách duy nhất ứng phó tình huống này thôi. Nó phải đào tẩu - ngay bây giờ. Nó sẽ chạy trốn ở đâu, nó không biết, nhưng nó biết chắc chắn một điều: dù là ở trong trường Hogwarts hay ở ngoài trường, nó đều cần đến cây đũa phép. Trong một trạng thái gần như mộng du, Harry rút cây đũa phép ra và quay lưng bước khỏi nhà bếp.

Dudley Vernon gào theo nó:

“Mày tính đi đâu đó hả thằng kia?”

Không nghe thấy Harry trả lời, Dudley Vernon bước thình thịch ngang qua nhà bếp, đứng chặn cánh cửa mở ra hành lang.

“Tao chưa nói chuyện xong với mày, nghe không thằng kia?”

Harry lạnh lùng nói:

“Tránh ra.”

“Mày phải ở lại đây để giải thích coi làm sao mà con trai tao...”

Harry giơ cây đũa phép của nó lên:

“Nếu Dudley không tránh ra thì Dudley đừng trách cháu làm phép ếm Dudley.”

Dượng Vernon gầm gừ:

“Mày không thể làm cái chuyện đó với tao. Tao biết tổng là mày đâu có được phép xài nó ở bên ngoài cái nhà điên mà mày kêu là trường học của mày.”

Harry nói:

“Cái nhà điên đó đã trục xuất cháu rồi. Cho nên bây giờ cháu muốn làm gì thì làm. Dượng có ba giây để tránh ra. Một, hai,...”

Một tiếng nổ vang rền làm rung chuyển nhà bếp. Dì Petunia thét lên. Dượng Vernon cũng gào to và thụp đầu xuống. Nhưng đây là lần thứ ba trong một buổi tối Harry phải căng mắt nhìn quanh tìm kiếm nguyên nhân của cái sự cố kinh động mà nó không hề gây ra. Lần này nó tìm được nguyên nhân ngay lập tức: một con cú trại lông xù đang đậu bên ngoài bệ cửa sổ nhà bếp, có lẽ còn đang ngất ngư với cú đụng đầu lịch sử với cánh cửa sổ.

Bất chấp tiếng gào điên tiết của dượng Vernon ‘CÚ!’, Harry chạy băng qua nhà bếp và trong nháy mắt đã mở toang cánh cửa sổ. Con cú thò cái chân của mình ra, ở đó có buộc chặt một cuộn giấy da nhỏ. Rồi nó rùng mình, rũ lông, và cất cánh bay vút đi ngay sau khi Harry tháo bức thư khỏi chân.

Hai tay run lẩy bẩy, Harry mở bức thư thứ hai ra. Thư được viết ngoáy bằng mực đen một cách hết sức vội vàng:

Cháu Harry,

Cụ Dumbledore vừa đến Bộ, và cụ sẽ cố gắng dàn xếp ổn thỏa. ĐỪNG RA KHỎI NHÀ CỦA DÌ DƯỢNG CHÁU. ĐỪNG THỰC HIỆN BẤT CỨ PHÉP THUẬT NÀO NỮA. ĐỪNG GIAO NỘP CÂY ĐUÔI PHÉP CỦA CHÁU.

Arthur Weasley

Cụ Dumbledore đang cố gắng dàn xếp ổn thỏa... Như vậy có nghĩa là gì? Cụ Dumbledore cần phải có bao nhiêu quyền lực mới có thể lay chuyển Bộ

Pháp thuật? Lúc đó liệu nó còn có cơ hội nào để trở lại trường Hogwarts không? Một tia hy vọng mong manh nhen lên trong lồng ngực Harry, đồng thời một nỗi kinh hoàng cũng trào lên khiến nó thấy ghen thờ: làm sao nó có thể từ chối việc giao nộp cây đũa phép mà lại không phải ra tay làm pháp thuật? Nó thế nào cũng phải đấu tay đôi với đại diện Bộ Pháp thuật thôi, mà nếu nó làm như vậy thì phải cực kỳ may mắn mới hòng trốn được nhà tù Azkaban, chứ đừng nói đến chuyện nhỏ là bị đuổi học.

Đầu óc Harry đang quay cuồng... Nó có thể chạy trốn ngay và có nguy cơ là sẽ bị Bộ Pháp thuật truy bắt được bất cứ lúc nào. Hoặc nó cứ ở lại mà chờ người của Bộ đến tận đây kiểm nó. Harry có xu hướng lựa chọn khả năng thứ nhất, nhưng nó cũng biết rằng ông Weasley luôn tìm cách làm điều gì có lợi nhất cho nó... với lại, nói cho cùng, thì cụ Dumbledore đã từng giải quyết ổn thỏa cho nhiều vụ còn tồi tệ hơn vụ này nhiều...

Harry bèn tuyên bố:

“Thôi được, cháu đổi ý. Cháu ở lại đây.”

Nó quăng mình ngồi xuống cạnh bàn ăn, đối diện Dudley và dì Petunia. Ông bà Dursley hết sức chưng hửng trước sự thay đổi ý kiến vô cùng đột ngột của Harry. Dì Petunia đưa mắt nhìn dượng Vernon một cách tuyệt vọng. Mấy mạch máu vốn đã phồng trên thái dương dượng Vernon càng phập phồng tệ hại hơn. Dượng hậm hực hỏi:

“Lũ cú chết tiệt đó do ai cử tới hả?”

Harry đang cố căng tai ra nghe động tĩnh bên ngoài, canh phòng trường hợp đại diện của Bộ Pháp thuật tới tìm nó. Nó cần được để yên để tập trung ứng phó tình hình, cứ trả lời cho xong những câu hỏi của dượng Vernon thì dễ hơn và yên thân hơn, nên Harry bình tĩnh đáp:

“Con cú thứ nhất là do Bộ Pháp thuật cử đến để đuổi học cháu. Con cú thứ hai là do ba của Ron, bạn cháu, ông ấy làm việc ở Bộ.”

Dượng Vernon rống lên:

“*Bộ Pháp thuật* hả? Thứ người như tụi mày mà cũng tham gia chính quyền hả? Vậy là mọi thứ, mọi thứ, coi như đã được giải thích. Hèn nào mà cái đất nước này càng ngày càng chẳng ra gì...”

Không nghe Harry đáp lại, dượng Vernon trừng mắt nhìn nó rồi kiểm chuyện vặc nó:

“Mà tại sao mày bị đuổi học?”

“Bởi vì cháu làm phép thuật.”

“À HÁ!”

Dượng Vernon gầm lên, giộng nắm đấm xuống nóc tủ lạnh khiến cho cánh cửa bị bật tung ra, làm văng tung tóe rồi lăn lóc xuống sàn cả đồng hồ ăn vặt ít chất béo của Dudley.

“Vậy là mày chịu thú nhận! *Mày đã làm gì Dudley hả?*”

Harry hơi bị mất bình tĩnh.

“Cháu không làm gì cả. Không phải là cháu...”

Dudley đột ngột mấp máy môi thì thầm:

“*Chính nó đó!*”

Dượng Vernon và dì Petunia lập tức ra dấu cho Harry im đi và cả hai người cùng cúi xuống sát cậu quý tử. Dượng Vernon động viên:

“Nói tiếp đi con trai của ba. Nó đã làm gì con?”

Dì Petunia thì thầm:

“Nói đi con, cục cưng của má.”

Dudley bệu bạo:

“Nó chĩa cây đũa phép vô con...”

“Đúng là tao có chĩa nhưng tao không hề làm phép...”

“IM ĐI!”

Dượng Vernon gầm lên và dì Petunia phụ họa. Bộ râu mép của dượng

Vernon lại phập phồng một cách giận dữ. Dượng bảo cậu quý tử:

“Nói tiếp đi, con.”

Dudley rùng mình, nói giọng khàn khàn:

“Tối thui. Tất cả tối thui. Mọi thứ đều tối thui. Rồi con... nghe... có *những thứ*. Ở bên trong... trong đầu con...”

Dượng Vernon và dì Petunia nhìn nhau với vẻ mặt kinh hoàng tột đỉnh. Nếu cái mà họ ghét nhất trên thế gian này là phép thuật, kể đến sát sao là những người hàng xóm ăn gian nhiều hơn họ về chuyện xài ống nước tưới cỏ, thì những người nghe được tiếng nói trong đầu chắc chắn cũng phải đứng vào hàng chót bét. Hai ông bà hiển nhiên cho Dudley đã bị mất trí. Dì Petunia thở sâu, gương mặt trắng bệch, nước mắt lưng tròng.

“Cái mà con nghe thấy là cái gì, hờ cục cưng của má?”

Nhưng Dudley dường như mất hết khả năng nói rồi. Nó lại nhún vai, lại lắc cái đầu to tướng đội mái tóc vàng hoe. Và dù đã bị cảm giác sợ hãi người bao trùm từ lúc con cú đầu tiên đem tin của Bộ Pháp thuật đến, Harry vẫn cảm thấy nổi cơn tò mò. Bọn giám ngục thường khiến cho một người bị ếm phải sống lại những khoảnh khắc tồi tệ nhất trong đời... Thế không biết cái thằng Dudley được nuông chiều hư hỏng, hay ăn hiếp người khác đã phải nghe nói gì nhỉ?

“Chuyện xảy ra như thế nào hờ con?”

Giọng nói của dượng Vernon lặng lẽ một cách khác thường, loại giọng mà dượng chỉ áp dụng trong trường hợp phải ngồi bên giường bệnh của một người đang thập tử nhất sinh.

Dudley run run kể:

“Té nhào... và rồi...”

Dudley ra dấu chỉ vô bộ ngực đồ sộ của nó. Chỉ có Harry hiểu: Dudley đang nhớ lại cái lạnh buốt giá mướt đã xâm chiếm hết lồng ngực khi mọi hy

vọng và hạnh phúc bị hút khỏi người nó. Giọng Dudley nãy nê:

“Dễ sợ... Lạnh. Lạnh ghê lắm.”

Dì Petunia đặt bàn tay lo âu lên trán Dudley để xem nhiệt độ của nó. Dượng Vernon thì cố giữ giọng ra vẻ bình tĩnh:

“Rồi. Nhưng rồi chuyện gì xảy ra hờ Dudley?”

“Cảm thấy... thấy... thấy... như thế... như thế là...”

Harry chán ngán bổ sung:

“Như thế mình không bao giờ vui được nữa.”

Dudley thì thảo, vẫn còn run lấy bầy:

“Ừ.”

“Vậy là...”

Dượng Vernon lấy lại tiếng nói sang sảng thường lệ của ông khi ông đứng dậy.

“Vậy là mày đã ếm ba thứ bùa phép bậy bạ lên con trai tao, khiến cho nó nghe có tiếng nói trong đầu và tin là nó... nó sẽ suốt đời khốn khổ khốn sở hay khốn gì đó. Có đúng vậy không?”

Harry cũng nổi nóng lên, giọng nói của nó cũng lớn theo cơn giận đang tăng.

“Cháu đã nói với dượng bao nhiêu lần rồi? *Cháu không phải là kẻ ếm Dudley!* Mà chính là do hai tên giám ngục làm!”

“Hai tên... lằng nhằng gì?”

“Giám - ngục.” Harry phát âm chậm rãi và rõ ràng từng tiếng một. “Hai tên giám ngục đã ếm Dudley.”

“Nhưng giám ngục là cái đồ quỷ quái gì chứ?”

“Chúng canh giữ ngục phù thủy Azkaban.”

Người thốt ra câu vừa rồi là dì Petunia. Ngay sau đó là mấy giây yên lặng như tờ, và dì Petunia vội đưa tay lên bưng kín miệng, như thể dì vừa mới lỡ

lời thốt ra một lời nguyên rủa bậy bạ. Dượng Vernon tròn mắt ngó dì Petunia. Cái đầu của Harry cũng quay mòng mòng. Mới vừa xảy ra vụ bà Figg - chẳng lẽ thêm dì *Petunia* nữa?

Nó kinh ngạc hỏi:

“Làm sao dì biết được điều đó?”

Dì Petunia có vẻ như kinh hoảng đối với chính mình. Dì liếc nhìn dượng Vernon với vẻ áy náy hồi lỗi đầy sợ sệt, rồi dì từ từ hạ bàn tay xuống để lộ ra hàm răng ngựa. Dì nói giọng nhát gừng:

“Lâu rồi... tôi có nghe... thằng ấy... kể cho chị ấy nghe về chúng...”

Harry la lớn:

“Nếu dì muốn nhắc tới ba má cháu thì tại sao dì lại không gọi họ bằng tên?”

Nhưng dì Petunia không thêm lý gì đến Harry. Dì tỏ ra bối rối một cách kinh khủng.

Harry ngạc nhiên đến lạng người. Ngoại trừ một trường hợp duy nhất xảy ra bất ngờ vào năm ngoái, lúc đó dì Petunia đã gào lên rằng mẹ của Harry là đồ đồng bóng, còn thì chưa bao giờ Harry nghe dì nó nhắc tới người chị ruột của mình. Harry kinh ngạc là dì Petunia đã nhớ cái thông tin về thế giới ma thuật đó lâu tới như vậy, trong khi trước nay dì cứ dốc hết tâm sức ra để làm bộ như thế giới ấy không hề tồn tại trên đời.

Dượng Vernon hết há hốc mồm ra rồi ngậm miệng lại, rồi lại há hốc mồm ra, rồi lại ngậm lại, cuối cùng có vẻ như đã cố gắng hết sức để nhớ lại được muốn nói năng phải làm như thế nào, dượng lại mở miệng ra lần thứ ba và phát ra giọng khàn khàn:

“Vây là... vây là... chúng thực ra là... chúng có thực trên cõi đời này, những tên... *giám - khi - khô* gì đó?”

Dì Petunia gật đầu.

Dượng Vernon hết nhìn dì Petunia đến nhìn Harry rồi nhìn đến Dudley như hy vọng ai đó sẽ la to lên ‘Mắc lừa rồi! Chỉ là trò bịp Cá tháng Tư thôi!’ Khi thấy không ai nói gì, dượng lại há hốc mồm ra một lần nữa. Nhưng dượng Vernon chưa kịp cố sức một lần nữa để tìm thêm từ vựng mà nói thì đã phải ngậm miệng lại: một con cú thứ ba, như một trái đạn đại bác bằng lông vũ, bay xộc qua cánh cửa sổ vẫn còn để mở, xông thẳng vô nhà bếp, đáp xuống một cái phích trên mặt bàn ăn, khiến cho cả ba người trong gia đình Dursley đều nhảy dựng lên vì sợ hãi. Harry nhận lấy từ mỏ con cú cái phong bì thứ ba, trông giống như văn thư nhà nước. Nó vội vàng mở thư ra trong khi con cú lao vút trở vào bóng đêm.

Dượng Vernon cúi tiết gầm gừ:

“Đủ rồi... tà ma... cú!”

Dượng dầm bước thành thịch tới bên cửa sổ và đóng sầm cửa lại.

Kính gửi cậu Potter,

Tiếp theo lá thư của chúng tôi gửi cách đây khoảng chừng hai mươi hai phút, Bộ Pháp thuật đã thay đổi quyết định tiêu hủy cây đu đủ phép của cậu ngay tức thì. Cậu được phép giữ lại cây đu đủ phép cho đến phiên tòa ngày 12 tháng Tám, khi ấy tòa sẽ có quyết định chánh thức là cậu có phải giao nộp đu đủ phép hay không.

Sau những cuộc thảo luận với ông Hiệu trưởng trường Phù thủy và Pháp thuật Hogwarts, ông Bộ trưởng cũng đồng ý rằng việc có đuổi học cậu hay không cũng sẽ được quyết định trong phiên tòa ấy. Do đó cậu nên tự coi mình bị đình chỉ việc học cho đến khi có thêm kết quả điều tra.

Chúc cậu điều tốt đẹp nhất.

Kính thư,

Mafalda Hopkirk

Trong nháy mắt, Harry đọc đi đọc lại bức thư này tới ba lần liên tiếp. Nỗi

khổ tâm trong lòng nó được dịu đi chút ít khi nó hiểu ra mình chưa hẳn bị tống cổ dứt khoát ra khỏi trường Hogwarts. Dù vậy những nỗi lo sợ của nó vẫn không có cách gì tan biến hẳn. Mọi chuyện dường như vẫn còn treo lơ lửng phía trước, đợi đến phiên tòa ngày 12 tháng Tám.

“Gì vậy hả?”

Dượng Vernon hỏi giật. Harry sức nhớ ra tình huống chung quanh nó lúc bấy giờ.

“Bây giờ lại thêm chuyện gì nữa? Họ đã kết án mày tội gì chưa? Lũ chúng bây có án tử hình không?”

Dượng Vernon nói thêm câu sau như đưa ra một giải pháp đầy hy vọng. Harry nói:

“Cháu phải ra tòa.”

“Và họ sẽ kết án mày ở đó hả?”

“Cháu đoán như vậy.”

Dượng Vernon nói một cách tàn nhẫn:

“Vậy thì tao chưa hết hy vọng.”

Harry đứng dậy.

“Nếu chỉ có vậy...”

Nó bây giờ tha thiết muốn được ở yên một mình, để suy nghĩ, để viết thư cho Ron, Hermione và chú Sirius. Nhưng dượng Vernon gầm lên:

“CHƯA XONG! CHƯA XONG GÌ HẾT! NGỒI TRỞ XUỐNG!”

Harry sốt ruột hỏi:

“Bây giờ còn gì nữa?”

Dượng Vernon vẫn gào thét:

“Còn vụ DUDLEY! Tao muốn biết chính xác chuyện gì đã xảy ra cho thằng con trai của tao!”

“TỐT!”

Harry thét lên, và trong cơn tức giận cây đũa phép vẫn còn nắm chặt trong tay nó chột phát ra những tia sáng màu đỏ và vàng, khiến cho cả nhà Dursley lại một phen kinh hồn tổn vía.

Harry cố gắng kiềm chế cơn nóng giận, nói nhanh:

“Dudley và cháu đang ở trong con hẻm giữa đường Wisteria Walk. Dudley muốn chơi khăm cháu, cháu rút cây đũa phép của cháu ra, nhưng chưa xài tới. Vừa lúc đó có hai tên giám ngục xuất hiện...”

Dượng Vernon điên tiết ngắt lời Harry:

“Nhưng *dám ngụt* LÀ cái gì? Chúng LÀM cái giống gì?”

Harry nhẫn nại đáp:

“Cháu nói với dượng rồi! Chúng hút đi tất cả niềm vui hạnh phúc khỏi người ta, và nếu có cơ hội, chúng sẽ hôn...”

“Hôn?”

Dượng Vernon lại ngắt lời Harry, mắt dượng hấp háy nhè nhẹ.

“Hôn người ta?”

“Đó là cách nói để tả việc tụi giám ngục hút linh hồn một người ra khỏi miệng của người đó.”

Dì Petunia thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ.

“Linh hồn của con tôi? Không, họ đâu có lấy đi được... con tôi vẫn còn linh hồn mà...”

Dì Petunia nắm chặt vai của Dudley mà day và lắc nó thật mạnh, như thể để kiểm tra xem có thể nghe tiếng linh hồn kêu loèng xoèng bên trong thân xác của nó không.

Harry ngó thấy mà phát cáu:

“Dĩ nhiên là họ chưa lấy đi mất hồn của Dudley. Nó mà mất hồn rồi thì chúng ta biết ngay.”

Dượng Vernon lại lớn tiếng nói:

“Con đã chống trả lại chúng phải không con trai của ba?”

Bộ dạng dượng Vernon giống như một người đang cố gắng đem câu chuyện trở lại lĩnh vực mà ông có am hiểu.

“Con đã tung ra cú đấm *một-hai cổ điển* phải không con?”

Harry nghiêng răng để dẫn cơn bức tức:

“Cái trò *một-hai cũ rích* không xơ múi gì đối với bọn giám ngục đâu!”

Dượng Vernon nói oang oang tự đắc:

“Vậy thì làm sao mà con trai tao vẫn bình an? Tại sao nó không bị hút rỗng linh hồn, hả?”

“Bởi vì cháu đã dùng phép thuật gọi Thần Hộ Mệnh...”

VÚT!

Một đôi cánh vỗ chập chới kêu vù vù, và như một trái banh mềm đầy bụi: con cú thứ tư lao ra từ lò sưởi.

Dượng Vernon rống lên:

“TRỜI OI!”

Dượng điên tiết đến nỗi tự bứt ra một nắm ria từ bộ râu mép của dượng, một hành động kể cũng lâu lắm rồi dượng không còn làm nữa.

“TAO KHÔNG CHO PHÉP CÚ VÀO ĐÂY! TAO NÓI CHO MÀY BIẾT, TAO SẼ KHÔNG BỎ QUA CHUYỆN NÀY!”

Nhưng Harry đã kịp gỡ cuộn giấy da ra khỏi chân con cú. Vì nó tin chắc bức thư này là do cụ Dumbledore gửi, để giải thích mọi chuyện - chuyện bọn giám ngục, chuyện bà Figg, rồi hành động của Bộ Pháp thuật, và cả chuyện của cụ nữa - cụ Dumbledore - cụ đã dàn xếp các vụ rắc rối như thế nào..., cho nên lần đầu tiên trong đời, nó cảm thấy thất vọng khi nhận ra nét chữ viết tay của chú Sirius. Mặc kệ dượng Vernon đang nổi trận lôi đình với bọn cú, mắt thì ti hí để tránh một đám tro bụi mịn mù do con cú quậy lên trước khi cất cánh bay lên ống khói; Harry chăm chú đọc bức thư của chú Sirius.

Ông Arthur vừa kể cho chú biết chuyện vừa xảy ra.
Dù con làm gì đi nữa thì cũng không được rời khỏi nhà lần nữa.

Harry cảm thấy bức thư ngắn chùn này không tương xứng chút nào hết với những gì đã xảy ra trong buổi tối hôm nay. Nó lật qua lật lại tấm giấy da, sẫm soi kỹ lưỡng phần còn lại của lá thư, nhưng cũng chẳng phát hiện thêm được một chữ nào.

Nỗi uất ức của nó lại trào lên. Chẳng lẽ không có tới một người nào khen ‘khá lắm!’ cái vụ nó một mình đánh gục cả hai tên giám ngục sao? Cả ông Weasley lẫn chú Sirius đều hành xử như thể nó đã làm điều gì bậy bạ, và họ phải thận trọng giữ mồm, và cân nhắc tình huống, cho đến khi biết chắc được mức độ thiệt hại đã bị gây ra.

“Một lũ - ý tao nói là một bầy cú, cứ xẹt ra xẹt vô nhà tao, tao hết chịu nổi rồi, thằng kia, tao sẽ không...”

Harry vò bức thư của chú Sirius trong nắm tay, quát lại dượng Vernon:

“Cháu làm sao cấm được bọn cú bay đến?”

Dượng Vernon gào tướng lên:

“Tao muốn biết sự thật về những gì đã xảy ra tối hôm nay! Nếu Dudley quả thật bị bọn giám ngục ám hại, thì tại sao mày lại bị đuổi học? Mày đã làm cái chuyện-mày-biết-rồi-đấy, mày đã thú nhận rồi mà!”

Harry hít một hơi thiệt sâu để tự trấn tĩnh. Cái đầu nó lại bắt đầu nhức nhối. Nó thực tình không mong muốn bất cứ điều gì khác hơn là ra khỏi nhà bếp, tránh đối mặt với ông bà Dursley. Nhưng nó vẫn cố gắng ép mình giữ bình tĩnh:

“Cháu đã đọc thần chú gọi hồn Thần Hộ Mệnh để xua bọn giám ngục đi. Đó là cách duy nhất để chống chọi hiệu quả với bọn chúng.”

Giọng gào thét của dượng Vernon vẫn nặng cả tấn điên cuồng.

“Nhưng mấy cái tên *dám ngụt* làm gì ở khu Little Whinging này hả?”

Harry mệt mỏi đáp:

“Cháu không thể nói gì với dượng. Cháu không biết!”

Đầu nó giờ đây lại bắt đầu nhói lên từng cơn đau buốt theo từng phát nhá sáng của tia chớp. Cơn giận của nó rút đi như thủy triều xuống. Nó cảm thấy trong người nó cạn queo, kiệt sức. Cả nhà Dursley vẫn ngó nó trừng trừng. Dượng Vernon gằn giọng, nói:

“Chính mày! Tao biết chắc là có liên quan tới mày. Chứ mắc mớ gì mà bọn chúng tới đây? Bọn *dám ngụt* còn có lý do gì khác để mà bén mảng đến con hẻm đó chứ? Mày có chắc chắn là cái mục tiêu duy nhất của chúng! Chỉ có một mình mày là...”

Rõ ràng là dượng Vernon muốn nói chữ ‘phù thủy’ nhưng dượng không làm sao thốt ra được. Dượng đành nói:

“Chỉ có một mình mày là... *mày-biết-là-gì-ấy* lẫn quần ở xóm này.”

“Cháu không biết tại sao những tên giám ngục lại đến đây...”

Nhưng những lời của dượng Vernon bỗng nhiên khiến bộ não kiệt quệ của Harry bừng hoạt động trở lại. Ủ, tại sao chúng *lại* đến khu dân cư Little Whinging? Phải chăng *chỉ là* trùng hợp ngẫu nhiên khi chúng đến con hẻm vào lúc Harry có mặt ở đó? Hay là chúng được phái đến đó vì Harry? Hay là Bộ Pháp thuật đã không còn kiểm soát được những tên giám ngục? Phải chăng chúng đã bỏ việc canh gác nhà ngục Azkaban để theo Voldemort, như cụ Dumbledore đã từng tiên đoán về chúng.

Dượng Vernon hạch hỏi Harry nhân lúc bộ não của nó tỉnh thức:

“Những tên *dám đụt* ấy có phải là canh gác một cái nhà tù quái quỷ nào đó không?”

“Dạ.”

Harry đáp. Ước gì cái đầu nó bớt đau nhức. Giá mà nó có thể rời khỏi cái

nhà bếp và trở về căn phòng ngủ tối om của nó để mà *suy nghĩ*...

Nhưng dường như Vernon giờ đây đang kêu lên với giọng đặc thẳng của một người đã tìm ra được một kết luận có lý:

“VẬY là tại nó đến đây để bắt mày! Đúng không? Có đúng như vậy không, thẳng kia? Mày đang trốn tránh ở ngoài vòng pháp luật.”

“Đương nhiên là không phải!”

Harry lắc đầu như thể xua đuổi một con ruồi cứ vo ve quanh mũi, đầu óc nó lại quay cuồng.

“VẬY thì tại sao...?”

“Chắc là hấn phái chúng đến.”

Harry lặng lẽ thốt lên ý nghĩ đó, với chính mình nhiều hơn là nói với dường như Vernon.

“Nghĩa là sao? Mày đoán là ai sai phái chúng hả?”

“Chúa tể Hắc ám Voldemort.”

Harry đáp. Nó đã từng ghi nhận một cách không thích thú mấy cái chuyện lạ này: gia đình Dursley, những người cứ mỗi lần nghe đến mấy từ bình thường như ‘phù thủy’, ‘pháp thuật’, hay ‘đũa phép’ thì lại băng nhặng lên hoảng hốt sợ sệt, vậy mà khi nghe đến cái tên của gã phù thủy ác độc nhất lịch sử thì vẫn cứ trơ trơ chẳng mảy may rung động gì cả.

“Chúa tể... khoan đã, để coi...”

Mặt dường như Vernon nhăn nhúm lại, rồi một ánh nhìn bùng lên từ đôi mắt tí hí như mắt heo, báo hiệu là dường như Vernon đã hiểu ra.

“Tao nhớ đã từng nghe qua cái tên này rồi... Đó chính là kẻ đã...”

“Giết hại ba má cháu.”

Harry thần thờ nói.

Dường như Vernon không mảy may bận tâm là chuyện cha mẹ Harry bị giết hại thảm thiết là một đề tài thương tâm đối với Harry. Dường như hấp tấp nói:

“Nhưng hắn biến rồi mà?”

Harry nhọc nhằn đáp:

“Hắn đã trở lại.”

Thật là một cảm giác lạ lùng khi đứng đây, trong căn nhà bếp sáng loáng và sạch bong như trong phòng mổ của dì Petunia, bên cạnh cái tủ lạnh lớn nhất trong các loại tủ, và cái máy truyền hình màn ảnh rộng, mà bình thường nói chuyện về Chúa tể Voldemort với dượng Vernon. Sự kiện những tên giám ngục xuất hiện ở khu dân cư Little Whinging dường như đã chọc một lỗ thủng trên bức tường vĩ đại vô hình đã từ lâu nay ngăn cách không nhân nhượng thế giới không-pháp-thuật ở phố Privet Drive với cái thế giới khác bên ngoài thế giới ấy. Hai cuộc đời khác hẳn mà Harry đã từng sống riêng biệt nay bỗng trở nên chập lại và hòa trộn ở một mức độ nào đó và mọi thứ dường như đang lộn tùng phèo: ông bà Dursley lại hỏi han chi tiết về thế giới pháp thuật, bà Figg thì biết cụ Albus Dumbledore, bọn giám ngục thì ruồng bõ quanh khu dân cư Little Whinging và Harry thì có thể sẽ không bao giờ được trở về trường Hogwarts nữa. Đầu của Harry càng đau nhức tợn.

“Trở lại à?”

Dì Petunia thì thảo. Dì đang ngắm nhìn Harry như thể từ hồi nào tới giờ dì chưa hề nhìn thấy nó. Và bỗng nhiên, lần đầu tiên trong đời, Harry nhận ra rõ ràng, dì Petunia là em gái của mẹ nó. Harry không thể giải thích tại sao điều đó làm cho nó xúc động mạnh mẽ đến thế trong lúc này. Nó chỉ biết là hiện giờ trong căn phòng này nó không phải là người duy nhất hiểu được sự trở lại của Voldemort mang ý nghĩa nghiêm trọng như thế nào. Từ trước tới nay dì Petunia chưa bao giờ nhìn Harry như thế. Đôi mắt to cổ và nhợt nhạt của dì Petunia (không giống mắt của mẹ Harry chút nào) lúc này không nheo lại vẻ ghét bỏ hay tức giận nữa. Chúng đang mở to đầy sợ sệt. Sự cố tình phủ nhận rất đáng giận của dì Petunia lâu nay - rằng không đời nào có pháp thuật hay

một thế giới nào khác hơn cái thế giới mà dì đang sống với dượng Vernon ở đường Privet Drive - dường như đang sụp đổ.

“Phải.”

Harry nói, bây giờ nó nói trực tiếp với dì Petunia.

“Hắn đã trở lại cách đây một tháng. Cháu đã nhìn thấy hắn.”

Hai bàn tay của dì Petunia đưa ra tìm lấy đôi bờ vai phốp pháp của Dudley được bảo vệ dưới tấm áo khoác da và ghì chặt lấy.

“Khoan đã!”

Dượng Vernon hết nhìn vợ rồi nhìn sang Harry, rồi lại nhìn sang vợ, hiển nhiên là sửng sốt và hoang mang trước sự cảm thông không thể ngờ tới này, dường như vừa mới nảy nở giữa hai dì cháu họ với nhau.

“Khoan đã. Mà nói là cái tay *Chúa tể Vôn-đơ-mọt-gì-đó* đã trở lại à?”

“Dạ.”

“Cái tay đã sát hại cha mẹ mà đó hả?”

“Dạ.”

“Và bây giờ cái tay đó phải tụi *dám đụt* đến đây hại mà?”

“Có vẻ như vậy.”

“Tao hiểu rồi.”

Dượng Vernon hết nhìn từ bà vợ đang sợ hãi đến trắng bệch cả mặt mũi lại nhìn sang thằng cháu vợ, rồi dượng xốc mạnh cái quần có hai dây đeo lên. Dường như dượng đang bị phù ra, bộ mặt phốp pháp hồng hào của dượng đang đổi sang màu tím đỏ trước mắt Harry. Dượng nói:

“Được rồi, kể như dứt khoát.”

Ngực áo sơ mi của dượng căng ra chặt cứng khi dượng hít hơi vào.

“*Thằng kia, mà có thể cút khỏi căn nhà này!*”

“Cái gì?”

Harry hỏi lại. Dượng Vernon quát:

“Mày nghe tao nói rồi đó. CÚT ĐI!”

Tiếng quát của dượng Vernon làm cho ngay cả dì Petunia và Dudley cũng giật bắn người mà nhảy dựng lên.

“CÚT! CÚT! Lẽ ra tao phải tống cổ mày ra khỏi nhà tao từ nhiều năm trước rồi mới phải. Cú thì bay đi bay lại nườm nượp cứ làm như nhà tao là trạm nghỉ vậy; rồi bánh kem nỏ, tanh banh cả nửa căn phòng khách; lại còn vụ thảng Dudley mọc đuôi; cô Marge thì bay lơ lửng lên tới trần nhà; ờ, còn thêm chiếc xe hơi bay nữa chớ... Đủ rồi! CÚT! CÚT! Mày gây ra đủ rắc rối cuộc đời rồi. Mọi chuyện toàn do mày mà ra! Chừng nào còn mấy tên sống nhà thương điên săn đuổi mày thì mày đừng có ở lại đây. Đừng có làm cho cuộc đời vợ con tao bị nguy hiểm lây chớ! Đừng có trút tai ương xuống chúng tao chớ! Còn nếu mày cứ quyết đi theo cái đường mà hai người cha mẹ vô tích sự của mày đã đi, thì tao xin đủ. Tao thua rồi đó! CÚT NGAY!”

Harry đứng như mọc rễ tại chỗ. Mấy tờ công văn của Bộ Pháp thuật, thư của ông Weasley, và chú Sirius bị vò thành một cục trong bàn tay trái của nó. *Cho dù con làm gì thì cũng đừng ra khỏi nhà lần nữa.* ĐỪNG RỜI KHỎI NHÀ DÌ DƯỢNG CON.

“Mày có nghe tao nói không?”

Dượng Vernon bây giờ đã chồm tới trước, để cho bộ mặt phốp pháp tím hồng kê gần sát mặt Harry, đến nỗi Harry thấy rõ ràng đến cả những tia nước miếng của dượng văng vào mặt mình.

“Mày được đi rồi đó! Nửa giờ trước mày hăm hờ bỏ đi lắm mà. Tao chiều theo mày hết nước rồi đó! Mày đi cho khuất mắt tao và đừng bao giờ làm dơ ngưỡng cửa nhà tao nữa. Tao cũng không hiểu tại sao hồi đầu chúng tao lại để mày tá túc ở đây cơ chứ. Cô Marge nói đúng, lẽ ra cứ quăng mày vô Viện mồ côi là xong. Chúng tao đúng là những người quá ư mềm lòng, cứ tưởng có thể gột rửa cái đồ ấy ra khỏi mày, cứ tưởng có thể biến mày thành người

bình thường, nhưng mây đã hư hỏng ngay từ đầu rồi, và tao thì đã ngấy tới cổ... Ồi, CÚ!”

Con cú thứ năm phóng vọt xuống từ ống khói, nhanh đến nỗi nó bị đập xuống sàn nhà trước khi phóng vọt trở lại lên không với một tiếng rít chói lói điếc con ráy. Harry giơ tay lên định bắt lấy lá thư - một lá thư trong phong bì đỏ. Nhưng con cú lao vút qua đầu nó, bay thẳng tới chỗ dì Petunia, khiến dì rú lên một tiếng kinh hoàng và thụp người xuống, hai cánh tay vòng qua đầu, ôm lấy mặt. Con cú thả cái phong bì đỏ lên đầu dì Petunia, rồi xoay lại, chui thẳng trở lại lên ống khói.

Harry lao nhanh tới để lượm lá thư lên, nhưng dì Petunia đã chụp được trước nó. Harry nói:

“Dì cứ mở nó ra nếu dì thích, nhưng đừng nào thì cháu cũng biết thư nói gì rồi. Đó là Thư Sấm.”

Dượng Vernon gào tướng lên:

“Petunia, buông ra! Đừng đụng tới nó, coi chừng nguy hiểm!”

Dì Petunia run run nói:

“Thư gửi cho em, anh Vernon, thư gửi cho *em*, anh coi nè: Bà Petunia Dursley, Nhà Bếp, Số 4, đường Privet Drive.”

Dì hoảng sợ đến nín thở. Cái phong bì đỏ bắt đầu bốc khói.

“Mở nó ra đi dì.” Harry khuyên. “Cho nó xong đi! Đừng nào thì nó cũng xảy ra thôi.”

“Không!”

Bàn tay dì Petunia run cầm cập. Dì hốt hoảng nhìn quanh nhà bếp như thể tìm kiếm một lối nào đó để thoát thân, nhưng quá trễ rồi. Cái phong bì đỏ đã bùng lên thành ngọn lửa. Dì Petunia thét lên khiếp đảm, buông rơi lá thư.

Một giọng nói khủng khiếp tràn ngập căn nhà bếp, dội vang vang trong khoảng không gian chật chội, phát ra từ lá thư đang bốc cháy trên bàn.

“PETUNIA, HÃY NHỚ LỜI CUỐI CỦA TA.”

Dì Petunia trông như thể sắp lẫn ra xiu. Dì sụm người xuống cái ghế bên cạnh Dudley, gục mặt vào hai bàn tay. Phần còn lại của chiếc phong bì âm ỉ cháy ra tro.

Dượng Vernon cất giọng khàn khàn hỏi:

“Cái gì vậy? Cái gì... anh không... không hiểu, Petunia?”

Dì Petunia không thốt lời nào. Dudley chỉ biết nhìn mẹ chăm chăm một cách đần độn, miệng há hốc không sao ngậm lại được. Sự im lặng càng lúc càng căng thẳng một cách hãi hùng, Harry nhìn dì Petunia, hoang mang tột cùng, đầu nó lại nhức bưng bưng như muốn nổ tung.

Dượng Vernon rụt rè gọi vợ:

“Em Petunia à! Pe... Petunia?”

Dì Petunia ngẩng đầu lên. Dì vẫn còn run rẩy, nhưng cố nén. Giọng dì yếu ớt:

“Thằng nhỏ..., anh Vernon à, thằng nhỏ sẽ phải ở lại đây.”

“Cái gì?”

“Nó ở lại đây.”

Dì Petunia nói mà không nhìn Harry. Dì cố gắng đứng dậy.

“Nó... Nhưng mà Petunia à...”

“Nếu chúng ta tổng cổ nó đi thì xóm giềng sẽ đàm tiếu.”

Dì Petunia nói. Dì đang nhanh chóng lấy lại cái phong độ nhanh nhẩu câu kinh thường ngày, mặc dù trông dì vẫn còn tái mét.

“Họ sẽ đặt câu hỏi hoạch hợ này nọ, họ sẽ muốn biết nó đi đâu. Chúng ta sẽ phải giữ nó ở lại thôi.”

Dượng Vernon xiu xuống như cái bánh xe xì hơi.

“Nhưng mà Petunia, em...”

Dì Petunia không đếm xỉa gì tới dượng Vernon nữa. Dì quay qua Harry, nói:

“Mày phải ở trong phòng của mày. Không được đi ra khỏi nhà. Bây giờ đi ngủ đi.”

Harry không nhúc nhích.

“Ai gọi cho dì bức Thư Sấm đó vậy?”

“Đừng có hỏi.”

Dì Petunia nạt Harry. Nhưng nó không chịu thôi.

“Dì có liên lạc với giới phù thủy?”

“Tao đã bảo mày đi ngủ!”

“Thế nghĩa là sao? Hãy nhớ cái gì cuối?”

“Đi ngủ đi!”

“Làm sao mà...?”

“MÀY CÓ NGHE LỜI DÌ MÀY KHÔNG? ĐI NGỦ NGAY!”

ĐOÀN VỆ SĨ TIÊN PHONG

“Mình vừa mới bị bọn giám ngục tấn công và mình có thể bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra khi mình mới được ra khỏi nơi đây?”

Vừa về tới căn phòng ngủ tối tăm của mình, Harry ngồi ngay vào bàn và chép những dòng chữ trên vô ba mảnh giấy da khác nhau. Rồi nó đề địa chỉ chỉ gửi lá thư thứ nhất cho chú Sirius, lá thứ hai cho Ron, và lá thứ ba cho Hermione. Con cú của nó, con Hedwig, đang đi săn mồi ở đâu đó bên ngoài; cái lông cú nằm trống trơn trên bàn. Harry đi loanh quanh trong phòng ngủ chờ con cú quay trở về. Đầu nó vẫn bưng bưng. Mắt nó mệt mỏi đến nỗi cay xè và nhức nhối, nhưng bộ não của nó còn quá bận suy tư nên không chịu buồn ngủ cho. Lưng của Harry cũng đau rần vì phải vác Dudley về nhà hôm. Và hai cục u trên đầu nó, một do đụng vô cửa sổ nhà dì Petunia, một do Dudley nện, bây giờ sưng vù lên và đau thấu óc.

Harry đi qua rồi đi lại trong phòng, gặm nhấm cơn tức giận cùng nỗi tuyệt vọng; răng nghiến trề trạo, hai nắm tay siết chặt, và mỗi lần đi ngang cửa sổ nó lại ném cái nhìn đăm đăm tức tối lên bầu trời trống mênh mông nhấp nháy những vì sao. Bọn giám ngục được sai đi ám hại nó, bà Figg và lão

Mundungus Fletcher bí mật theo đuôi nó, rồi nó bị đình chỉ học tập ở trường Hogwarts và bị Bộ Pháp thuật đưa ra tòa... Gần ấy biến cố xảy ra liên tiếp mà vẫn không có một ai nói cho nó biết là chuyện gì đang xảy ra.

Và bức Thư Sấm nữa, bức thư ấy nói về *cái gì*, cái gì kia chứ? Giọng của ai phát ra từ bức thư mà vang dội khắp gian nhà bếp một cách ghê rợn và đầy đe dọa như vậy?

Tại sao nó cứ bị mắc kẹt ở đây mà không có được một chút xíu thông tin gì hết? Tại sao mọi người đối xử với nó như thể nó là một thằng con nít hư hỏng vậy? Nào là “*đừng bày thêm trò pháp thuật nữa*”, nào là “*hãy ở yên trong nhà.*”

Bước ngang qua cái rường vắn dùng để đựng đồ đạc, sách vở ở trường, Harry đá cho nó một cái chí mạng. Nhưng đã không xả được cơn giận càn hòng thì chớ, mà Harry lại còn điêu đứng hơn, vì bây giờ phụ họa thêm với sự đau đớn toàn thân đã có sẵn, nó lại còn có thêm cái đau thấu xương ở mấy đầu ngón chân.

Ngay lúc Harry vừa cà nhắc ngang qua cửa sổ, thì con cú Hedwig từ đâu bay vụt vào, đôi cánh vỗ sột soạt nhẹ nhẹ, êm như một bóng ma nho nhỏ.

“Về đúng giờ dữ à!”

Harry quát, ngay khi con cú mới vừa đậu xuống cái nóc chuồng.

“Làm ơn dẹp cái đó đi, tao có việc giao cho mày đây.”

Con Hedwig trố đôi mắt tròn vo to thô lỗ màu hổ phách, nhìn Harry một cách xấu hổ. Cái mỏ nó còn kẹp một con nhái đã chết ngất ngư.

“Lại đây!”

Harry cầm lên ba cuộn giấy da nhỏ và một sợi dây da để buộc mấy cuộn thư vào cái chân khăng khiu chỉ có vảy bọc xương của con Hedwig và ra lệnh:

“Đem những lá thư này giao thẳng cho chú Sirius, Ron và Hermione. Đừng quay trở về đây nếu không đem về được thư trả lời dài và tốt lành. Nếu

cần thì cứ mỗ họ cho đến khi họ viết xong mấy bức thư trả lời đủ dài gởi mầy đem về cho tao. Hiểu không?”

Con Hedwig vẫn ngậm cứng con nhái chết trong miệng, gật gù phát ra mấy tiếng cú rúc ngắc ngứ. Harry nói:

“Vậy thì đi đi!”

Con cú bay vút đi ngay lập tức. Khi Hedwig đi rồi, Harry gieo mình xuống giường mà không thèm thay quần áo ra. Nó nằm đó ngó đăm đăm cái trần nhà tối thui. Làm như bao nhiêu cảm xúc khốn khổ nó từng trải qua từ chiều đến giờ vẫn chưa đủ hay sao, mà giờ đây lại còn đeo thêm cảm giác tội lỗi là đã cáu gắt với con Hedwig, bạn bè duy nhất của nó ở ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Nó đành tự nhủ là sẽ làm lành với Hedwig khi con này quay về với thư trả lời của chú Sirius, Ron và Hermione.

Chắc là họ sẽ nhanh chóng trả lời nó thôi. Chứ lẽ nào họ lại có thể làm ngơ trước một cuộc tấn công của tụi giám ngục. Có thể khi thức dậy vào sáng mai là nó đã thấy ngay ba cuộn giấy da dày cui tràn đầy những lời lẽ cảm thông và những kế hoạch giải thoát tức thì, đưa nó đến trang trại Hang Sóc. Ý nghĩ đó vỗ về Harry, giúp nó chìm sâu vô giấc ngủ, và xua đi hết những lo âu khác.

Nhưng Hedwig không trở về vào sáng hôm sau. Harry nằm lì suốt ngày trong phòng ngủ của nó, chỉ ra khỏi phòng mỗi lần cần vô nhà vệ sinh. Ngày hôm đó dì Petunia ba lần mang bữa ăn cho nó đến tận phòng, đút thức ăn qua cái lỗ chó chui mà dựng Vernon đã khoét ra cách đây ba mùa hè. Mỗi lần Harry nghe tiếng dì Petunia đến gần cửa là nó lại tìm cách hỏi thăm dì về bức Thư Sấm. Nhưng hỏi dì thì cũng như chất vấn cái năm đấm cửa, chỉ nhận được cùng một câu trả lời mà thôi. Mặt khác, gia đình Dursley tránh tối đa việc lai vãng đến gần phòng của Harry. Bản thân Harry cũng không thấy có lý do gì khiến nó phải chung đụng với họ. Lại cãi cọ thêm chẳng được tích sự

gì, chỉ tổ khiến nó nổi khùng lên và biết đâu giận quá mất khôn lại thi thố thêm vài trò pháp thuật bất hợp pháp.

Và tình hình cứ thế kéo dài suốt ba ngày. Tâm trạng của Harry biến đổi khi thăng khi trầm liên tục khiến nó bồn chồn chẳng làm được chuyện gì. Khi thì nó đi qua đi lại trong phòng ngủ, lòng tràn đầy tức giận với hết thảy những người thân thiết vì đã bỏ mặc nó bị nhốt như trong cái mớ bòng bong này; khi thì nó thấy lòng hoàn toàn hờ hững dừng dừng, đến nỗi cứ thế nằm dài trên giường đến hẳng giờ đồng hồ, thờ thẩn nhìn đắm đắm vào khoảng không; rồi cứ nghĩ đến chuyện phải ra trước tòa án của Bộ Pháp thuật là lại quặn thắt ruột gan vì sợ.

Nếu họ xử nghiêm khắc với nó thì sao? Nếu nó bị đuổi học và cây đũa phép của nó bị tiêu hủy tét làm đôi thì nó sẽ ra sao? Rồi nó sẽ làm gì? Rồi nó sẽ đi đâu? Nó không thể nào trở về sống một cách ‘chính quy’ với gia đình Dursley, để rồi hoàn toàn phụ thuộc và gấn bó với họ được, nhất là khi giờ đây nó đã biết đến một thế giới khác - một thế giới mà nó thực sự thuộc về, thế giới của nó.

Liệu nó có thể dọn đến nhà chú Sirius ở như chú đã từng đề nghị cách đây một năm không? Đó là cái đạo mà bản thân chú chưa bị buộc phải chạy trốn khỏi sự truy lùng của Bộ Pháp thuật ấy? Không biết nó có được phép tá túc một mình trong ngôi nhà đó khi vẫn còn ở tuổi vị thành niên không? Hay là chuyện nó sẽ ở đâu sau khi bị đuổi học là tùy thuộc quyền quyết định của người khác chứ không tùy ý nó muốn ở đâu thì ở? Liệu vụ nó vi phạm *Đạo luật Quốc tế về Bảo mật* có trầm trọng đến mức đủ để các quan tòa của Bộ Pháp thuật tống cổ nó vô buồng giam của nhà ngục Azkaban không? Cứ hễ mỗi khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu, Harry lại tuột xuống giường, đi ngang đi dọc căn phòng.

Vào đêm thứ tư kể từ hôm con Hedwig đem thư đi, Harry đang nằm dài

trên giường gặm nhấm nỗi đau khổ trong lúc chán đời, đăm đăm ngó lên trần nhà, cái đầu vì lo nghĩ, suy đoán quá mức nên bây giờ kiệt quệ, trống trơn. Đang lúc nó hờ hững với cả thế gian như thế, thì dượng Vernon bước vào phòng. Harry uể oải rời mắt khỏi cái trần nhà để nhìn dượng. Ông đang khoác trên thân thể phì nộn bộ đồ đẹp nhất của mình, và trên bộ mặt phốp pháp là cả một sự tự mãn tự đắc không lồ. Dượng Vernon nói:

“Chúng tao sắp đi vắng.”

“Dạ?”

“Chúng tao - ý nói là gồm có tao, dì của mày, và Dudley sẽ đi vắng.”

“Tốt ạ.”

Harry buông thông câu trả lời rồi lại nhìn cái trần nhà.

“Mày không được ra khỏi phòng ngủ của mày khi chúng tao đi vắng.”

“Dạ.”

“Mày không được đụng tới truyền hình, dàn âm thanh nổi, hay bất cứ tài sản nào khác của chúng tao.”

“Dạ.”

“Mày không được chôm đồ ăn trong tủ lạnh.”

“Dạ.”

“Tao sẽ khóa cửa phòng mày lại.”

“Dượng cứ làm.”

Dượng Vernon tròn mắt nhìn Harry, rõ ràng là cái sự nó thờ ơ chẳng buồn cự cãi gì hết khiến cho dượng đâm nghi ngờ. Nhưng dượng cũng bước thình thịch ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại. Harry nghe tiếng chìa khóa vặn trong ổ khóa rồi tiếng bước chân của dượng Vernon nặng nề đi xuống cầu thang. Vài phút sau, nó nghe tiếng cửa xe đóng, tiếng máy xe hự hự và rồi tiếng xe lăn bánh trên lối đi, không thể nhầm với âm thanh nào khác.

Đối với chuyện gia đình Dursley đi vắng, Harry chẳng có cảm giác gì đặc

biệt lắm. Với nó thì di dưỡng và thẳng anh họ có ở nhà hay không thì có khác gì nhau đâu! Nó chán đời đến nỗi không buồn vận dụng tới một chút sức lực nào để ngồi dậy và bật đèn trong phòng ngủ. Nó cứ nằm thẽ trong căn phòng càng lúc càng tối đen, lắng nghe những tiếng động trong đêm vọng qua khung cửa sổ mà nó luôn luôn để mở, chờ đợi cái phút giây sung sướng khi Hedwig trở về.

Ngôi nhà vắng người bỗng kêu cọt kẹt. Những ống nước kêu ồ ồ ọc. Harry vẫn nằm đó, trong một trạng thái thần thờ, không suy nghĩ gì hết, lơ lửng trong nỗi bất hạnh.

Thế rồi, rõ mồn một, Harry nghe có tiếng bẽ loảng xoảng dưới nhà bếp.

Nó ngồi bật ngay dậy, căng thẳng dòng tai nghe. Gia đình Dursley không có lý nào đã trở về, còn quá sớm mà. Với lại Harry có nghe thấy tiếng xe hơi của họ đâu!

Sự im lặng kéo dài vài giây, rồi Harry nghe có vài giọng nói.

Ăn trộm! Nó vừa nghĩ bụng, vừa tuột xuống giường, đứng dậy. Nhưng chỉ nửa giây sau, nó đã nghĩ ra, nếu là ăn trộm thì bọn chúng phải giữ mồm giữ miệng mà nói nhỏ chứ. Trong khi cái người nào đó đánh quanh quẩn trong nhà bếp dưới kia rõ ràng đã chẳng hề bận tâm làm chuyện đó.

Nó chụp lấy cây dừa phép đặt trên chiếc bàn cạnh giường và đứng đối mặt với cánh cửa phòng ngủ, hết sức lắng tai nghe. Nhưng liền ngay sau đó, nó nhảy dựng cả lên, khi ổ khóa vang lên một tiếng cách và cánh cửa bật tung ra.

Harry đứng bất động, chăm chăm nhìn qua cánh cửa mở xuống đầu cầu thang tối om, căng tai ra mà nghe ngóng những tiếng động khác, nhưng không còn tiếng động nào vang lên nữa. Nó ngáp ngừng một chút rồi di chuyển thật nhanh và yên lặng ra khỏi căn phòng, về phía đầu cầu thang.

Trái tim Harry nhảy nhót lên cổ họng: có nhiều người đang đứng trong hành lang tối om phía dưới, những cái bóng bị ánh đèn đường xuyên qua cửa

kính rọi chập chờn trên tường; tám hay chín người hết thấy, và như nó thấy thì tất cả đều đang ngược lên nhìn nó.

Một giọng trầm trầm cầu nhàu:

“Bỏ cây đuă phép của con xuống, con trai à, trước khi con chọc lọt tròng mắt của một người nào đó.”

Tim Harry đập loạn xạ. Nó nhận ra giọng nói này, nhưng nó vẫn không chịu hạ cây đuă phép xuống. Nó hỏi mà giọng không chắc chắn:

“Có phải giáo sư Moody không?”

Giọng nói kia lầu bầu:

“Ta không rành lắm về ‘giáo sư’, vì ta có dạy dỗ được bao nhiêu đâu, đúng không? Xuống đây, chúng ta muốn gặp con cho đàng hoàng.”

Harry hạ thấp cây đuă phép xuống một tí, nhưng vẫn không rời tay nắm, cũng không nhúc nhích. Nó có lý do rất chính đáng để mà ngờ vực. Mới rồi nó đã bầu bạn suốt chín tháng trời với một kẻ mà nó cứ tưởng là Moody Mắt-Điên, để rồi phát hiện ra kẻ đó chỉ là một kẻ mạo danh, chẳng phải Moody gì ráo. Tệ hơn nữa, đó còn là một tên mạo danh đã mưu toan giết Harry trước khi hắn bị vạch mặt.

Nhưng Harry chưa quyết định được phải làm gì tiếp theo thì một giọng nói khác hơi khàn khàn đã bay lên đầu cầu thang.

“Không sao đâu mà, Harry. Chúng ta đến đây đón con đi.”

Tim Harry nhảy phóc lên. Nó cũng nhận ra giọng nói này, mặc dù nó không được nghe đã hơn một năm rồi.

“Giáo... giáo sư Lupin!” Nó kêu lên với vẻ không thể nào tin được. “Có phải thầy không?”

“Tại sao cả lũ chúng ta cứ đứng trong bóng tối thế này?”

Giọng nói thứ ba vang lên, nhưng giọng nói này hoàn toàn xa lạ đối với Harry, giọng một phụ nữ.

“Lumos!”

Đầu một cây đũa phép lóe sáng, soi tỏ hành lang bằng một thứ ánh sáng kỳ diệu. Harry chớp mắt. Đám người phía dưới đứng chen chúc quanh chân cầu thang, chăm chú ngược lên nhìn nó, có vài người còn vươn đầu ngóng cổ lên để nhìn nó cho rõ.

Thầy Remus Lupin đứng gần Harry nhất. Mặc dù còn khá trẻ, thầy Lupin trông có vẻ mệt mỏi và hơi bệnh. So với lúc hai thầy trò phải chia tay đột trước, thì tóc thầy bây giờ có bạc nhiều hơn, và quần áo thì vá vúi, nhếch nhác hơn bao giờ hết. Mặc dù vậy, thầy vẫn toe toét cười với Harry, và Harry cố gắng cười lại với thầy trong cơn chấn động vì kinh ngạc.

Một nữ phù thủy đang cầm cây đũa phép được thắp sáng giờ cao, thốt lên:

“Ái chà! Tôi hình dung sao thì nó trông y chang như vậy.”

Trông cô có vẻ là người trẻ nhất đám. Cô có một gương mặt nhợt nhạt hình trái tim, đôi mắt đen long lanh, và mái tóc ngắn lia chĩa có màu đen óng ánh sắc tím.

“Chào Harry, tôi là Wotcher.”

Một phù thủy đen hói trán đứng tuốt đằng sau, cách xa nhất, có giọng nói trầm, sâu, và đeo một cái vòng vàng ở tai.

“Ừ, tôi hiểu ý anh rồi, Remus à. Trông nó giống James như đúc.”

“Ngoại trừ đôi mắt. Mắt là của Lily.”

Giọng nói của một phù thủy khác, có mái tóc như bằng bạc, đứng phía sau phụ họa.

Moody Mắt-Điên, người có mái tóc dài đã hoa râm và một cái mũi bị mất đi một thẹo, đang liếc xéo Harry để dò xét nó một cách đầy ngờ vực bằng hai con mắt không cân xứng của ông. Một trong hai con mắt đó nhỏ, đen và lóng lánh sáng như hạt cườm; còn con mắt kia thì to, tròn và xanh biếc sống động - Đó là con mắt phép có thể nhìn xuyên qua tường, qua cửa, và xuyên cả sọ

của Moody, ra sau gáy. Ông lẩm bẩm:

“Anh có chắc chắn đúng là nó không, anh Lupin? Cũng nên cẩn thận kẻo chúng ta lại đem về tên Tử Thần Thực Tử nào đó nhập xác nó. Nếu không có ai trong chúng ta mang theo bùa Phân-Biệt-Thật-Giả thì nên hỏi nó một điều gì đó mà chỉ có Harry Potter thật mới biết đi.”

Thầy Lupin hỏi:

“Harry, vị Thần Hộ Mệnh của con có hình dạng gì?”

“Một con nai.”

Harry đáp một cách lo lắng. Thầy Lupin nói:

“Chính là nó, anh Mắt-Điên à.”

Harry đi xuống cầu thang, rất ý thức là mọi người vẫn chòng chọc nhìn nó. Khi đã đến gần họ, nó nhét cây đũa phép vô túi sau của cái quần bò.

Moody rống lên:

“Đừng có nhét cây đũa phép của mi ở đó, thằng nhóc! Nếu nó bị kích động phát hỏa thì sao? Phù thủy thì tốt hơn thằng sạt mộng, mi biết chứ!”

Cô phù thủy tóc tím hỏi Mắt-Điên một cách tò mò:

“Anh biết ai bị sạt mộng vậy?”

Mắt-Điên lầu bầu:

“Mi liệu mà giữ ý, chỉ cần giữ cho cây đũa phép của mi nằm ngoài túi quần là được. Thời bây giờ chẳng còn ai quan tâm đến bài học căn bản về an toàn đũa phép nữa...”

Rồi ông vừa đi lộp cộp về phía nhà bếp, vừa nói:

“Và ta đã thấy điều đó...”

Cô tóc tím đảo tròn mắt ngó lên trần nhà. Thầy Lupin giơ tay ra bắt tay Harry. Thầy nhìn Harry kỹ càng và hỏi:

“Con khỏe không?”

“Dạ... khỏe ạ...”

Harry không thể nào tin đây là chuyện thật. Suốt bốn tuần lễ rỗng rã chẳng có gì hết, không cả một dấu hiệu nhỏ nhất của một kế hoạch nào đó nhằm đem nó ra khỏi phố Privet Drive, vậy mà bỗng nhiên xuất hiện cả một đám phù thủy đang đứng rõ ràng rành rành trong nhà như thể đây là cả một sự dàn xếp từ lâu lắm rồi. Harry đưa mắt nhìn những người đứng chung quanh thầy Lupin; họ vẫn còn đang ngắm nó một cách say sưa. Nó hiểu ngay ra vấn đề: nó đã không hề chải tóc trong suốt bốn ngày qua.

Nó nói lúng búng:

“Con... May mắn cho các thầy cô là gia đình Dursley đã đi vắng...”

Cô phù thủy tóc tím kêu lên:

“May mắn hả? Chính tôi đã dụ dỗ họ đi cho rảnh đường đó chứ. Gởi cho họ một lá thư từ một bưu điện Muggle báo cho họ biết là họ vô danh sách chung kết Cuộc thi Bãi cỏ Được Chăm sóc Đẹp nhất trên toàn nước Anh. Bây giờ hẳn là họ đang trên đường đi lãnh giải thưởng... hoặc là họ tưởng là họ đang đi lãnh thưởng.”

Harry thoáng tưởng tượng ra nét mặt của dượng Vernon khi ông nhận ra là không có Cuộc thi Bãi cỏ Được Chăm sóc Đẹp nhất nước Anh nào hết. Nó hỏi:

“Chúng ta đi luôn, đúng không ạ? Đi ngay?”

Thầy Lupin nói:

“Gần như ngay lập tức. Chỉ đợi tín hiệu an toàn là đi ngay thôi.”

Harry tràn trề hy vọng hỏi:

“Chúng ta đi đâu ạ? Trang trại Hang Sóc?”

“Không, không đến trang trại Hang Sóc.”

Thầy Lupin vừa nói vừa ra tín hiệu cho Harry đi về phía nhà bếp; cái nhúm linh tinh các phù thủy đi theo, tất cả vẫn chú mục vào Harry một cách tò mò. Thầy Lupin nói:

“Mạo hiểm lắm. Chúng ta đã thiết lập một tổng hành dinh ở một nơi không thể dò ra được. Phải mất một thời gian...”

Moody Mắt-Điên bây giờ đã ngồi bên cái bàn nhà bếp, nốc rượu từ cái bình thót cổ đeo bên hông, con mắt phép của ông đảo khắp mọi hướng, ghi nhận hình ảnh mới dụng cụ nhà bếp giúp tiết kiệm sức lao động của nhà Dursley.

Thầy Lupin chỉ về phía Moody và nói tiếp:

“Harry, đây là Alastor Moody.”

“Dạ, con biết.”

Harry đáp không được thoải mái lắm; nó cảm thấy thiệt là kỳ cục khi được giới thiệu với một người nó cứ nghĩ đã quen biết cả năm trời.

“Còn đây là Nymphadora...”

Cô phù thủy trẻ nhún vai:

“Đừng gọi tôi là Nymphadora, anh Remus. Tên tôi là Tonks.”

Thầy Lupin nói cho hết câu:

“... Nymphadora Tonks, người chỉ muốn được biết đến bằng họ mà thôi.”

Cô Tonks lầm bầm:

“Ai cũng sẽ vậy thôi nếu cứ bị cái thứ bà mẹ ấy gọi mình là Nymphadora.”

“Và đây là Kingsley Shacklebolt.”

Thầy Lupin chỉ vào một phù thủy đen đúa cao lớn, ông ta cúi mình chào. Thầy Lupin tiếp tục giới thiệu:

“Elphias Doge.”

Ông phù thủy có giọng nói khò khè gật đầu chào.

“Dedalus Diggle.”

Lão phù thủy dễ bị kích động Diggle bỏ cái nón chóp ra, cất giọng nói the thé:

“Chúng tôi từng gặp nhau trước đây rồi.”

“Emmeline Vance.”

Đó là một mũ phù thủy trông rất ư oai vệ trong bộ khăn choàng màu xanh ngọc bích, khề nghiêng đầu.

“Sturgis Podmore.”

Một lão phù thủy quai hàm vuông vức, tóc màu vàng nhạt như rơm, nháy mắt.

“Và Hestia Jones.”

Một bà phù thủy tóc đen, hai má hồng hào, đứng cạnh cái lò nướng bánh đưa tay vẫy vẫy.

Harry lóng ngóng cúi đầu chào từng vị phù thủy khi họ được giới thiệu. Nó ước sao cho họ nhìn cái gì khác đi, thay vì cứ chăm chăm nhìn nó, làm như nó vừa mới bị đẩy lên sân khấu vậy. Nó cũng thắc mắc sao ở đây có lắm phù thủy thế.

Như thể đọc được ý nghĩ của Harry, thầy Lupin nói, góc miệng thầy hơi giật giật:

“Những người xung phong đi đón con lên tới một con số đáng ngạc nhiên.”

Thầy Moody Mắt-Điên nói một cách âm đạm:

“Ừ, mà cũng hay, càng đông càng tốt. Chúng tôi là vệ sĩ của trò, Harry à.”

Thầy Lupin liếc nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp, nói:

“Chúng ta chỉ còn chờ tín hiệu báo cho biết an toàn chưa để khởi hành. Chúng ta có chừng mười lăm phút.”

Cô phù thủy ưa được gọi là Tonks nhìn quanh nhà bếp với sự thích thú vô cùng:

“Họ rất *sạch sẽ*, đúng không, mấy dân Muggle này. Ba tôi cũng là một dân Muggle, nhưng ông là một lão già nhếch nhác hết chỗ nói. Tôi chắc là dân Muggle cũng có người này người kia, như trong giới phù thủy vậy.”

Harry nói:

“Ồ... Dạ.”

Nó quay lại thầy Lupin:

“Mà thưa thầy, có chuyện gì không vậy? Con chẳng nghe được tin tức gì từ một người nào hết! Chuyện Vol...”

Các ông bà phù thủy liên phát ra những tiếng huýt gió chướng tai; lão Dedalus Diggle lại giở nón ra, còn thầy Moody thì làu bàu:

“*Ngậm miệng lại!*”

Harry nói:

“Cái gì ạ?”

“Chúng ta không bàn cãi bất cứ chuyện gì ở đây, nguy hiểm lắm.”

Moody Mắt-Điên nói và đưa con mắt bình thường nhìn Harry; con mắt phép còn lại của ông ngó thẳng lên trần nhà. Ông đưa tay lên con mắt phép đó, nói thêm một cách giận dữ:

“*Khi gió!* Kể từ hồi cái thằng giả mạo đeo nó, nó cứ lòi ra hoài...”

Với một tiếng ‘bụp’ khó chịu, y như tiếng rút một cái ống bơm ra khỏi bồn nước, ông làm phọt con mắt đó ra.

Cô Tonks nói giọng thân mật:

“Anh Mắt-Điên à, anh không biết là làm như vậy thấy ghê quá sao?”

Moody bảo Harry:

“Harry, trò làm ơn lấy dùm cho ta một ly nước.”

Harry băng ngang qua phòng đến chỗ cái máy rửa chén, lấy ra một cái ly sạch, và rót đầy nước máy vào ly; nhất cử nhất động của nó hãy còn bị cả đám phù thủy háo hức quan sát. Cái nhìn chăm chăm thường trực của họ bắt đầu làm nó bực mình.

Khi Harry đưa ly nước cho ông, Moody nói:

“Hoan hô!”

Ông thả con người có phép đó vô trong nước rồi nhúng lên nhúng xuống; con người quay vèo vèo, ngó trừng trừng tất cả đám phù thủy, hết người này đến người khác. Moody nói:

“Ta muốn có tầm nhìn ba trăm sáu mươi độ trong chuyến trở về.”

Harry hỏi:

“Chúng ta đi bằng cách nào? Mà chúng ta đi đâu?”

Thầy Lupin nói:

“Bằng chổi bay. Cách duy nhất. Con thì chưa đủ trưởng thành để làm phép độn thổ, mạng Floo thì cũng đã bị chúng canh chừng, mà liều mạng lập Khóa Càng bất hợp pháp thì chúng ta cũng không đáng phải uống đời để làm như vậy.”

Lão phù thủy Kingsley Shacklebolt nói giọng trầm trầm:

“Anh Remus nói cậu là một tay cời chổi sành sỏi.”

Thầy Lupin xem đồng hồ, nói:

“Harry cời chổi bay xuất sắc. Mà thôi, con lo sắp xếp hành lý đi thì hơn, chúng ta phải sẵn sàng khởi hành ngay khi có tín hiệu an toàn.”

“Cô sẽ đến và giúp con.”

Cô Tonks hớn hờ nói. Cô đi theo Harry trở ra hành lang rồi lên cầu thang, nghiêng ngó chung quanh với cả đồng tò mò lẫn thú vị. Cô nói:

“Chỗ này vui thiệt. Nó chỉ hơi bị sạch *quá* thôi. Con có hiểu ý cô muốn nói gì không? Hơi thiếu tự nhiên.”

Khi cả hai bước vào phòng ngủ của Harry và nó mở đèn lên, cô Tonks nói thêm:

“Ờ, chỗ này khá hơn.”

Phòng ngủ của Harry chắc chắn là bữa bộn hơn toàn bộ phần còn lại của căn nhà rất nhiều. Nhất là bị nhốt trong phòng suốt bốn ngày liền trong một tâm trạng rất ư tồi tệ, Harry chẳng buồn chăm sóc đến chính bản thân nó, nữa

là căn phòng. Gần như toàn bộ sách vở của Harry bày vung vãi trên sàn, đánh dấu những chỗ nó đã nằm lê la, tìm cách tự giải khuây bằng cách đọc hết cuốn này đến cuốn khác rồi quăng chúng qua một bên. Cái chuồng của con Hedwig bắt đầu bốc mùi và cần phải lau dọn, cái rương khổng lồ của Harry nằm trên sàn, nắp mở tanh banh, để lộ ra một mớ hổ lốn những quần áo dân Muggle và áo chùng phù thủy, một số vương vãi cả ra sàn chung quanh cái rương.

Harry bắt tay vô lượm sách vở lên và hấp tấp quăng chúng vô rương. Cô Tonks đứng lại bên cái tủ quần áo đang để mở, ngắm nhìn với vẻ chê bai chính cái hình ảnh của cô phản chiếu trong tấm gương gắn bên trong cánh cửa tủ.

Cô vừa kéo mạnh một món tóc lía chia vừa nói với vẻ trầm tư:

“Con biết không, cô nghĩ màu tím không hợp với cô lắm. Con có thấy là nó làm cho cô có vẻ hơi tiêu tụy một tý không?”

Harry ngược nhìn lên cô Tonks qua cuốn *Đội Bóng Quidditch của Anh và Ái Nhĩ Lan*, ấp úng:

“Ờ...”

Cô Tonks nói một cách dứt khoát:

“Đúng thế đấy!”

Cô nhắm tịt mắt lại, gương mặt căng thẳng như thể đang cố gắng ghê lắm để nhớ lại điều gì đó. Một giây sau, mái tóc của cô đã biến thành màu hồng kẹo bong bóng. Khi cô mở mắt ra, Harry hỏi ngay:

“Làm sao mà cô làm được như vậy?”

“Cô là một Phù thủy Biến hình.”

Cô Tonks vừa đáp, vừa ngắm nghía ảnh cô trong gương, vừa ngoảnh đầu lại để có thể nhìn thấy mái tóc cô từ mọi hướng. Cô nói thêm khi nhìn thấy gương mặt ngơ ngác của Harry đằng sau lưng cô, trong gương:

“Có nghĩa là cô có thể thay đổi hình dạng của mình theo ý muốn. Cô bẩm sinh đã là Phù thủy Biến hình rồi. Hồi dự khóa huấn luyện Thần Sáng, cô luôn được điểm cao nhất về môn Dấu Hình Tung và môn Ngụy Trang mà chẳng cần phải học hành gì hết, thật là sướng.”

Harry phục lăn, hỏi lại:

“Vậy cô là một Thần Sáng?”

Làm một phù thủy chuyên trị bọn Hắc ám là nghề nghiệp duy nhất mà Harry nghĩ là nó sẽ đeo đuổi sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts.

Cô Tonks tỏ vẻ tự hào:

“Đúng vậy. Chú Kingsley cũng là Thần Sáng. Tuy nhiên chú ấy có cao tay hơn cô một chút. Cô chỉ mới đủ tư cách hành nghề cách đây một năm. Suýt chút nữa là rớt môn Châm Chia và môn Dò La. Cô vụng về kinh khủng. Con có nghe tiếng cô làm bể cái đĩa khi bọn cô mới đến dưới chân cầu thang không?”

Harry đứng thẳng đờ nhìn cô Tonks, quên mất cả việc đóng gói hành lý. Nó hỏi:

“Người ta có thể học để trở thành một Phù thủy Biến hình không cô?”

Cô Tonks chặc lưỡi:

“Chắc con không thấy phiền nếu thỉnh thoảng phải giấu đi vết thẹo đó hén?”

Mắt cô Tonks đã tìm thấy vết thẹo hình tia chớp trên trán của Harry.

“Không, con chẳng phiền gì hết.”

Harry quay mặt đi, lẩm bẩm. Nó không thích chút nào cái chuyện người ta cứ chăm chăm ngó cái vết thẹo của nó. Cô Tonks nói:

“À, cô e là con sẽ phải học một cách vất vả đấy. Phù thủy Biến hình là những người rất hiếm hoi, sinh ra họ đã vậy rồi chứ không phải nhờ học mà được. Hầu hết các phù thủy đều phải dùng tới đũa phép hay ma dược để thay

hình đổi dạng. Nhưng mà chúng ta phải đi thôi. Harry à, cô cháu mình đáng lẽ ra phải đang gói ghém hành lý...”

Cô Tonks nói thêm với vẻ có lỗi, rồi nhìn quanh tất cả cái mớ bừa bộn trên sàn.

“Dạ... phải.”

Harry lượm thêm vài cuốn sách.

“Đừng ngốc như thế. Sẽ nhanh hơn nhiều nếu như cô ra tay... *gói ghém!*”

Cô Tonks kêu lên, vẩy cây đũa phép của cô một đường dài, như thể quét qua sàn phòng ngủ.

Sách vở, quần áo, kính viễn vọng, và mấy cái đĩa cân đều hè nhau vọt lên không trung rồi bay tán loạn vô trong cái rương.

Cô Tonks đi tới bên cái rương nhìn xuống đồng xà bản bên trong, nói:

“Không được ngăn nắp cho lắm. Mẹ của cô có một cái mách khiến đồ đạc tự chúng sắp xếp ngăn nắp... nhưng mà cô thì chẳng thể nào thành thạo được như mẹ cô... Đó là một kiểu búng...”

Cô búng cây đũa phép với vẻ đầy hy vọng. Một trong mấy chiếc vớ của Harry ngo nguậy một cách thoi thóp rồi lại rớt bẹp trở xuống cái mớ hồ lộn trong rương.

“Ôi, thôi.”

Cô Tonks đóng sập cửa rương lại.

“Ít nhất thì tất cả cũng đã ở trong rương rồi. Tuy nhiên, cái kia thì cũng cần được dọn dẹp một chút... *Úm ba la chà rửa.*”

Cô chìa cây đũa phép vào cái chuồng cú của Hedwig, mấy túm lông chim và mấy cục phân biến mất tiêu.

“Đó, như vậy có khá hơn một tý... cô chưa bao giờ phải xài tới cái thứ bùa chú nội trợ này. Xong. Đủ mọi thứ chưa? Vạc? Chối? Chà! Một cây *Tia Chớp* à?”

Mắt cô Tonks mở lớn ra khi ngó thấy cây chổi bay trong bàn tay phải của Harry. Đó là niềm vui và niềm tự hào của Harry, một cây chổi bay tiêu chuẩn quốc tế, món quà của chú Sirius.

Cô Tonks nói bằng giọng ghen tỵ:

“Cô đây vẫn còn cỡi mãi cây Sao Chổi Hai Sáu Mười. À này... cây đũa phép của con vẫn còn trong túi quần bỏ hả? Và hai cái móng của con vẫn còn nguyên à? Thôi được, chúng ta đi thôi! *Di Động Rương hô biến!*”

Cái rương của Harry nhóm dậy lơ lửng trên không trung cách mặt sàn vài phân. Cầm cây đũa phép như cây gậy chỉ huy dàn nhạc, cô Tonks khiến cái rương bay lượn lơ đãng trước hai cô cháu ngang qua căn phòng và ra khỏi cửa. Tay trái cô xách cái chuồng cú của Hedwig. Harry xách cây chổi bay của nó đi theo cô đi xuống cầu thang.

Khi hai cô cháu trở lại nhà bếp thì thầy Moody đã lắp lại con mắt. Sau khi được rửa sạch sẽ con mắt cứ xoay tít nhanh đến độ Harry phải chóng mặt. Phù thủy Kingsley Shacklebolt và phù thủy Sturgis Podmore đang xem xét cái lò vi-ba, còn mục phù thủy Hestia Jones thì cười ngất với cái dụng cụ gọt khoai tây mà mục tình cờ nhặt được trong một ngăn kéo của tủ chén. Thầy Lupin đang dán một lá thư đề địa chỉ gửi cho gia đình Dursley. Khi cô Tonks và Harry trở vào nhà bếp, thầy Lupin ngược nhìn lên và nói:

“Xuất sắc. Tôi nghĩ chúng ta có chừng một phút. Có lẽ chúng ta nên ra ngoài vườn để chuẩn bị sẵn sàng. Harry, thầy đã để lại một lá thư báo cho dì dượng của con rằng họ khỏi phải lo lắng...”

Harry nói:

“Họ sẽ không lo lắng gì đâu!”

“Rằng con an toàn...”

“Điều đó sẽ khiến họ thất vọng.”

“... và con sẽ gặp lại họ vào mùa hè tới.”

“Con sẽ phải trở về đây sao?”

Thầy Lupin mỉm cười nhưng không trả lời.

Thầy Moody dùng cây đũa phép ngoắc Harry về phía ông, nói một cách cộc cằn:

“Lại đây, nhóc. Ta cần làm Tan Áo Ảnh mi.”

Harry lo lắng:

“Thầy cần làm cái gì ạ?”

“Bùa phép Tan Áo Ảnh.”

Thầy Moody nói, giọng cao cây đũa phép:

“Thầy Lupin nói con có một tấm Áo khoác Tàng hình, nhưng nó không thể giúp con vô hình khi chúng ta bay; cái này sẽ giúp con nguy trang tốt hơn. Được rồi đó...”

Thầy gõ thiết mạnh lên đỉnh đầu của Harry và Harry có một cảm giác kỳ cục như thể thầy Moody vừa đập bể một cái trứng trên đầu nó; những dòng chất lỏng lạnh buốt dường như đang từ chỗ cây đũa phép gõ vào chảy xuống cơ thể nó.

“Hay lắm, anh Mắt-Điên.”

Cô Tonks thốt lên vẻ khen ngợi, chăm chú nhìn vào be sườn của Harry.

Harry cũng nhìn xuống cơ thể nó, hay đúng hơn, cái trước đó là cơ thể nó, bởi vì cái vật đó trông không còn giống cơ thể nó chút nào nữa. Nó không hẳn là vô hình, mà chỉ đơn giản là khoác lên y chang màu sắc và chất liệu của cái phong nhà bếp đằng sau. Dường như nó đã biến thành một con *cắc kè bông - người*.

“Đi thôi!”

Thầy Moody nói, vừa mở khóa cánh cửa sau bằng cây đũa phép của ông.

Cả đám bước ra ngoài bãi cỏ được chăm sóc đẹp đẽ của dượng Vernon.

Thầy Moody cằn nhằn:

“Đêm trong quá.”

Con mắt phép của ông chăm chú ngắm bầu trời.

“Lẽ ra phải làm một chút mây che. Thôi được, nhóc.”

Ông quát Harry:

“Chúng ta sẽ bay với một sự bố trí chặt chẽ. Cô Tonks sẽ bay ngay phía trước con, liệu mà bám sát đuôi cô ấy. Thầy Lupin sẽ che chắn con từ bên dưới. Ta sẽ ở bên trên con. Những phù thủy còn lại sẽ bay chung quanh chúng ta. Trong bất cứ tình huống nào cũng không được để hỏng sự bố trí đội ngũ này, hiểu chưa? Nếu một trong số chúng ta bị giết...”

“Có khả năng đó sao?”

Harry lo lắng hỏi, nhưng thầy Moody không đếm xỉa đến.

“... những người khác tiếp tục bay, không dừng lại, không để tan đội ngũ. Nếu chúng triệt hạ hết bọn ta mà con, Harry, vẫn sống sót, thì hậu vệ dự bị sẽ tiếp nhận nhiệm vụ; con cứ tiếp tục bay về phương Đông, họ sẽ thắp tùng con.”

“Đừng có bốc quá, anh Mắt-Điên, kéo con nó lại tưởng chúng ta giỡn.”

Cô Tonks vừa nói vừa buộc cái rương của Harry và cái chuồng cú của Hedwig vô yên cương của cây chổi bay của cô. Thầy Moody gầm gừ:

“Ta chỉ nói cho thằng nhỏ biết cái kế hoạch. Nhiệm vụ của chúng ta là đem thằng nhỏ về Tổng Hành Dinh an toàn, và nếu chúng ta chết trong khi cố gắng...”

“Không ai chết đâu.”

Giọng nói trầm tĩnh sâu lắng của phù thủy Kingsley Shacklebolt vang lên.

“Mọi người cười lên chối.”

Thầy Lupin đột ngột nói, chỉ lên bầu trời:

“Đó là tín hiệu đầu tiên.”

Phía trên đầu họ, xa thật là xa, một chùm tia sáng lóe đỏ rực rỡ tỏa ra giữa

những vì sao. Harry ngay lập tức nhận ra chúng là những tia sáng phát ra từ các cây đũa phép. Nó quăng giò phải qua cây Tia Chớp, nắm chặt lấy cán chổi, cảm thấy cây chổi rung lên nhẹ nhẹ, như thể cũng quá ư háo hức được bay lên không gian thêm một lần nữa.

Khi có thêm nhiều tia sáng lóe lên, bung ra tuốt trên cao, đột này màu xanh lá cây, thầy Lupin nói:

“Tín hiệu thứ hai, khởi hành thôi!”

Harry đập mạnh xuống mặt đất. Làn gió đêm mát rượi lùa qua mái tóc nó trong khi những mảnh vườn vuông vức bên đường Privet Drive lùi xa dần, nhanh chóng co lại thành những mảnh chắp vá màu xanh sậm và đen chũi. Mọi ý nghĩ về phiên tòa của Bộ Pháp Thuật bị quét sạch khỏi tâm trí Harry như thể luồng gió đã thổi bay biến chúng ra khỏi đầu óc nó. Nó cảm thấy dường như trái tim nó sắp nổ tung vì vui sướng; nó lại được bay nữa rồi, bay ra khỏi khu phố Privet Drive như nó đã từng mơ tưởng suốt mùa hè. Nó đang về nhà... Trong vài khoảnh khắc huy hoàng, tất cả nỗi khốn khổ của nó dường như nhỏ lại thành số Không, chẳng còn ý nghĩa gì nữa giữa bầu trời mênh mông đầy sao.

“Queo trái gấp, queo trái gấp, có một tên Muggle đang ngó lên trời!”

Thầy Moody đằng sau lưng quát lên. Cô Tonks quành chổi đột ngột, Harry làm theo cô, vừa ngó chừng cái rương của nó đựng đũa dùi phía dưới cây chổi bay của cô.

Thầy Moody nói:

“Chúng ta cần bay cao hơn nữa. Tăng độ cao thêm một phần tư dặm!”

Nước mắt Harry chảy nhòe vì lạnh khi đoàn phù thủy bay vút lên cao. Bây giờ nó không còn nhìn thấy cái gì ở bên dưới nữa ngoại trừ những chấm sáng li ti của đèn đường và đèn pha xe hơi. Hai trong số những chấm sáng đó có thể là đèn pha của chiếc xe dượng Vernon đang lái... Gia đình Dursley giờ

này chắc là đang quay về ngôi nhà vắng ngắt của họ, hẳn là đang giận điên lên vì chẳng có cuộc thi bãi cỏ nào hết... Và Harry bật cười to khi nghĩ tới đó, mặc dù tiếng cười của nó bị át đi bởi tiếng áo chùng các phù thủy khác vỗ phần phật, tiếng cót két của dây cương buộc cái rương và cái chuồng cú, tiếng hú của gió bên tai đoàn phù thủy khi họ lướt bay trong không trung. Cả tháng qua Harry đã không được cảm thấy đầy sức sống như vậy, hay hạnh phúc như vậy...

Thầy Moody Mắt-Điên lại quát:

“Nhắm hướng Nam! Phía trước có thị trấn.”

Đoàn phù thủy vút về phía bên phải, để khỏi phải bay trực tiếp qua mạng lưới đèn sáng rực rỡ bên dưới. Thầy Moody lại kêu:

“Nhắm hướng Đông Nam và tiếp tục lên cao, có đám mây thấp phía trên đầu chúng ta có thể khiến chúng ta lạc mất trong đó!”

Cô Tonks giận dỗi nó:

“Chúng ta sẽ không bay xuyên qua mây đâu, anh Mắt-Điên, chúng ta sẽ bị ướm mem!”

Nghe cô Tonks kêu lên như vậy, Harry cảm thấy nhẹ nhõm, vì hai tay nó nắm cán cây Tia Chớp đang càng lúc càng tê cóng. Nó ước gì lúc này nhớ ra chuyện mặc thêm một tấm áo khoác. Nó đã bắt đầu run.

Đoàn phù thủy thỉnh thoảng đổi lộ trình theo hướng dẫn của Mắt-Điên. Mắt của Harry đã phải nhắm tịt lại để tránh những luồng gió lạnh như băng đang bắt đầu làm tai nó nhức buốt. Nó nhớ trước đây chỉ có một lần nó bị lạnh như vậy khi cỡi chổi bay, ấy là trong trận đấu Quidditch với đội nhà Hufflepuff khi nó đang học năm thứ ba. Trận đấu ấy diễn ra trong một cơn bão...

Đoàn vệ sĩ chung quanh Harry liên tục lượn vòng quanh nó như những con chim săn mồi khổng lồ. Harry không còn biết mấy giờ rồi nữa. Nó tự hỏi

họ đã bay được bao lâu, cảm tưởng ít nhất cũng phải được một giờ rồi. Thầy Moody lại gào lên:

“Queo sang Tây Nam! Chúng ta cần tránh xa lộ!”

Harry lúc này cảm thấy lạnh đến nổi trong một khoảnh khắc nó đã tha thiết nghĩ đến cái không gian ẩm cúng khô ráo bên trong những chiếc xe hơi đang chảy xuôi phía dưới, và rồi, nó thậm chí còn khao khát hơn nữa, được xài bột Floo để đi lại. Bị quay tít trong lò sưởi thì có thể cũng chẳng thoải mái gì, nhưng ít nhất cũng được ấm áp bên ánh lửa.

Phù thủy Kingsley Shacklebolt bay sà xuống quanh nó, cái sọ hói và cái khuyên đeo tai của ông ấy lóa sáng trong ánh trăng... Lúc này bà phù thủy Emmeline Vance đang bay bên phải ông, cây đũa phép của bà giờ ra, bà hết ngoảnh đầu sang trái lại xoay sang phải... rồi bà lượn trên phía trên nó, để nhường chỗ cho phù thủy Sturgis Podmore...

Thầy Moody la to:

“Chúng ta nên vòng lại phía sau một chút, để chắc chắn là chúng ta không bị theo đuôi.”

Ở đằng trước, cô Tonks gào lên:

“ANH CÓ ĐIÊN KHÔNG ANH Mắt-Điên? Tụi này đang bị đông lạnh tới tận cán chổi đây! Nếu cứ đi trệch khỏi lộ trình đã định thì đến tuần sau chúng ta mới hòng tới nơi! Mà bây giờ thì chúng ta gần như tới nơi!”

Giọng thầy Lupin trầm tĩnh vang lên:

“Đến lúc bắt đầu hạ độ cao rồi. Harry, hãy làm theo cô Tonks.”

Harry lao xuống theo cô Tonks. Họ nhắm tới một vùng tập trung ánh sáng lớn nhất mà Harry chưa từng thấy trước đây. Một khối khổng lồ giăng mắc ngang dọc chói lói những lằn và những đốm sáng, xen kẽ lẫn chỗ với những mảnh đen sâu thẳm. Đoàn phù thủy bay càng lúc càng thấp hơn, cho đến khi Harry có thể nhìn thấy từng cái đèn pha xe hơi và từng cái đèn đường, cùng

với ống khói và ăng-ten máy truyền hình. Nó muốn đáp xuống mặt đất lắm rồi, mặc dù nó cảm thấy chắc chắn là phải có người giúp nó rẽ đông để tách nó khỏi cán chổi.

“Chúng ta tới nơi rồi!”

Cô Tonks kêu lên, và vài giây sau là cô đã đáp xuống đất.

Harry chạm mặt đất ngay đằng sau cô Tonks và xuống chổi trên một bãi cỏ nhếch nhác ở giữa một quảng trường nhỏ. Cô Tonks tháo dỡ cái rương của Harry ra. Còn run lấy bầy, Harry nhìn quanh. Mặt tiền đầy bụi bặm của những căn nhà chung quanh nhìn không hân hoan chào khách chút nào. Một số nhà lại còn bế cửa sồ, chập chờn u uẩn trong ánh sáng đèn đường, nước sơn đã long tróc khỏi nhiều cánh cửa, và hàng đồng rác rưởi nằm bên ngoài những bậc tam cấp trước nhà.

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

Harry hỏi nhưng thầy Lupin chỉ đáp khê:

“Chờ một lát.”

Thầy Moody đang lục lọi tấm áo trùm của ông, bàn tay xương xẩu của ông lụp chụp vì bị cồng.

“Kiếm được rồi.”

Ông lăm bắm, giơ lên không một cái giống như cái hộp quẹt châm thuốc lá bằng bạc và bật nó.

Ngọn đèn đường gần nhất tắt phụt. Ông bật cái hộp quẹt lần nữa, ngọn đèn đường kế tiếp tắt ngúm. Ông tiếp tục bật cái tắt lửa cho đến khi mọi ngọn đèn trên quảng trường tắt hết và ánh sáng duy nhất còn lại trên quảng trường là phát ra từ những khung cửa sổ buông màn và từ vầng trăng khuyết trên cao.

Thầy Moody nhét cái Bật-Tắt Lửa vô túi. Lầu bầu:

“Mượn của cụ Dumbledore. Sẽ khỏi phải lo rủi ro có một tay Muggle nào đó ngó ra cửa sổ, hiểu không? Bây giờ, đi thôi, mau lên.”

Thầy nắm cánh tay Harry dẫn nó đi từ bãi cỏ nham nhở băng ngang con lộ lên tới lề đường. Thầy Lupin và cô Tonks đi theo sau khiêng cái rương của Harry, đám vệ sĩ còn lại, tất cả đều cầm sẵn đũa phép trong tay, hộ tống sát sườn.

Từ một cửa sổ tầng trên của ngôi nhà gần nhất vọng xuống âm thanh xịch xình bị nén lại phát ra từ một cái máy khuếch âm. Một mùi hăng hắc của rác mục phát ra từ cái đồng bầu hầy lon, bịch ngay bên trong cánh cổng bể toang.

“Đây.”

Thầy Moody thì thầm, dúi một miếng giấy da vào bàn tay đã bị ếm bùa phép Tan Ảo Ảnh của Harry, và giờ cây đũa phép đã được thắp sáng lên gần sát tấm giấy da để soi một dòng chữ viết tay.

“Đọc nhanh và nhớ kỹ.”

Harry ngó xuống miếng giấy. Dòng chữ viết tay tỉ mỉ và hết sức thân quen.

***Tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng
có thể tìm thấy ở số 12,
Quảng trường Grimmauld, thành phố Luân Đôn.***

SỐ 12, QUẢNG TRƯỜNG GRIMMAULD

Harry mới bắt đầu hỏi:
“Hội gì ạ...?”

Thầy Moody đã nạt át nó:

“Không phải chỗ, nhỏ! Hãy đợi đến khi chúng ta vào đến bên trong!”

Ông giựt tấm giấy da khỏi tay Harry và đốt hủy nó bằng đầu cây đũa phép của ông. Khi bức thông điệp cuộn tròn trong ánh lửa và bay xuống đất, Harry nhìn quanh những căn nhà một lần nữa. Đám phù thủy đang đứng bên ngoài ngôi nhà số mười một; Harry nhìn sang bên trái thì thấy số mười; tuy nhiên bên phải là số mười ba.

“Nhưng mà... ở đâu...?”

Thầy Lupin lặng lẽ bảo:

“Hãy nghĩ đến điều mà con vừa ghi nhớ.”

Harry nghĩ, và nó vừa mới nghĩ tới con số mười hai, quảng trường Grimmauld, thì một cánh cửa tròn vệt bóng xuất hiện từ chỗ không có gì ở giữa nhà số mười một và nhà số mười ba. Rồi lần lượt hiện ra tiếp những bức tường và những khung cửa sổ bụi bặm. Làm như thế có thêm một ngôi nhà nữa đang phình ra, ép hai căn nhà ở hai bên nhường chỗ cho nó. Harry há hốc

mờm nhìn. Tiếng máy khuếch âm phát từ căn nhà số mười một vẫn tiếp tục xập xình. Rõ ràng là dân Muggle sống trong căn nhà đó không hề cảm thấy bị ép gì cả.

“Đi thôi, mau lên.”

Thầy Moody càu nhàu, thúc vào lưng Harry.

Harry bước lên những bậc thềm đá mòn nhẵn, chăm chú nhìn vào cánh cửa mới hiện ra. Màu sơn đen của cánh cửa đã sờn và trầy trụa. Cái nắm cửa bằng bạc có hình dạng một con rắn bị vặn téo. Chẳng có ổ khóa hay hộp thư gì hết.

Thầy Lupin rút cây đũa phép ra gõ lên cánh cửa một cái. Harry nghe nhiều tiếng lách kích của kim loại chạm nhau vang to và tiếng gì nghe rồn rảng như dây xích. Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Thầy Lupin thì thầm:

“Bước nhanh vào, Harry. Nhưng đừng đi vô sâu quá, cũng đừng sờ mó cái gì hết.”

Harry bước qua ngạch cửa để chìm vào bóng tối gần như hoàn toàn của hành lang. Nó ngửi thấy mùi ẩm mốc, bụi bặm, và mùi một cái gì đó đang mục rã và ngòn ngọt. Chỗ này tạo cảm giác như một tòa nhà bị bỏ hoang. Nó ngoảnh nhìn qua vai và thấy những phù thủy khác đang đứng sắp lớp sau lưng nó. Thầy Lupin và cô Tonks đang xách cái rương của nó và cái chuồng cú của Hedwig. Thầy Moody đứng trên bậc thềm cao nhất thả ra những trái châu sáng mà cái Bật-Tắt Lửa đã chôm từ những ngọn đèn đường. Những đốm lửa ấy bay trở về bóng đèn của chúng và chỉ trong chốc lát quảng trường lại tỏ rạng dưới ánh sáng màu cam trước khi thầy Moody nhảy cà nhắc vô trong nhà và đóng cánh cửa trước lại.

“Đây...”

Thầy gõ mạnh cây đũa phép lên đầu Harry. Lần này nó cảm thấy như thể

có cái gì đó nóng hổi đang nhều xuống lưng và nó biết hẳn là thầy Moody đang giải bùa phép Tan Áo Ảnh cho mình.

Thầy Moody thì thầm:

“Mọi người hãy đứng yên, trong khi tôi thả cho chúng ta một chút ánh sáng ở đây.”

Tiếng sụt sọt của những người khác gây cho Harry một cảm giác khó chịu về một điềm báo chẳng lành. Cảm giác như thể họ vừa bước vào một ngôi nhà đang có người hấp hối. Nó nghe một tiếng huýt gió khe khẽ quen thuộc và rồi những cái đèn khí đốt kiểu xưa bỗng ì xèo sống lại suốt dọc hành lang, tạo ra một thứ ánh sáng lung linh không thực soi lên giấy dán tường lở lói và tấm thảm mòn xác xơ của một hành lang âm u dài thăm thẳm. Trong hành lang này, một chùm đèn treo bám đầy mạng nhện tỏa ánh sáng mờ mờ trên cao và dọc theo những bức tường treo xộc xệch mấy bức chân dung xưa cũ đến đen hù. Harry nghe tiếng cái gì đó chạy sột sọt đằng sau những tấm ván ghép bọc chân tường. Cả cái chùm đèn lẫn cái chân nến đặt trên một cái bàn lung lay gần đó đều có hình dạng uốn éo như rắn.

Có tiếng chân bước vội vàng, và mẹ của Ron, bà Weasley, hiện ra ở khung cửa nằm cuối hành lang xa mút. Gương mặt bà rạng rỡ vẻ hân hoan chào đón khi bà bươn bả đi về phía đám phù thủy, mặc dù Harry nhận thấy là bà có vẻ như ốm hơn và xanh xao hơn hồi nó gặp lần trước.

“Ôi, Harry, gặp lại con thiệt là dễ thương.”

Bà xuýt xoa, ghì chặt nó trong một cái ôm thân tình muốn gãy be sườn. Rồi bà đẩy nó ra một khoảng cách vừa tầm cánh tay để bà ngắm nghía xem xét nó cho kỹ càng.

“Trông con tiêu tụy quá; con cần phải được tắm bổ, nhưng mà bác e là... con sẽ phải chờ thêm một lát nữa mới tới bữa cơm.”

Bà Weasley ra nói với đám phù thủy đứng đằng sau lưng Harry, giọng thì

thầm một cách khẩn trương.

“Cụ vừa đến, phiên họp đã bắt đầu...”

Đám phù thủy đứng sau lưng Harry đều thốt lên những tiếng kêu thích thú và hồi hộp, rồi bắt đầu lần lượt vượt qua Harry đi về phía cánh cửa mà bà Weasley đã từ đó hiện ra. Harry dợm bước theo thầy Lupin, nhưng bà Weasley giữ nó lại.

“Không, Harry, cuộc họp chỉ dành cho thành viên của Hội. Ron và Hermione đang ở trên lầu, con có thể cùng đợi với tụi nó cho đến khi xong cuộc họp thì chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm tối.”

Bà Weasley nói thêm với giọng thì thầm khẩn trương:

“Và con nhớ nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang.”

“Tại sao?”

“Bác không muốn đánh thức dậy bất cứ cái gì.”

“Ý bác muốn nói cái... gì ạ?”

“Bác sẽ giải thích sau, bây giờ bác đang gấp, bác lẽ ra là phải đang có mặt trong cuộc họp... Bác sẽ chỉ cho con chỗ con sẽ ngủ.”

Ép ngón tay lên môi, bà Weasley dẫn Harry nhón gót đi qua một tấm màn dài bị mối nhấm lam nham. Harry tưởng rằng sau tấm màn đó ắt phải có một cánh cửa khác, và sau khi đi men theo một cây dù to thù lù đứng sừng sững như thể được làm bằng cái giò của một con quỷ khổng lồ thô kệch; hai bác cháu bắt đầu leo lên một cầu thang tối thui, ngang qua một dãy đầu teo tóp gắn trên những tấm bảng bằng đồng treo trên tường từ thấp lên cao. Nhìn kỹ lại Harry nhận ra mấy cái đầu đó là của mấy con gia tinh. Tất cả chúng đều có cái mũi dài như cái vòi tựa tựa nhau.

Sự hoang mang của Harry càng lúc càng tăng lên cao theo mỗi bước chân của nó. Người ta đang làm cái gì trong một căn nhà trông như thế nhà của một tay phù thủy Hắc ám cực kỳ này?

“Bác Weasley, tại sao...?”

Bà Weasley điên tiết thầm thì:

“Ron và Hermione sẽ giải thích mọi việc cho con rõ, con à, bác thiệt tình phải chạy đây.”

Hai bác cháu vừa lên đến tầng hai.

“Đó, con vô cửa bên phải. Bác sẽ gọi con khi nào họp xong.”

Bà Weasley lại vội vã đi trở xuống cầu thang.

Harry bước ngang cái sàn cấu bẩn, vịn nắm đấm cửa có hình dạng như cái đầu rắn của căn phòng ngủ, và mở cửa ra.

Nó mới thoáng nhìn ra đó là một căn phòng trần cao tít, có giường đôi, thì nghe một tiếng ré to, tiếp đến là một tiếng rít còn to hơn nữa. Tầm nhìn của nó hoàn toàn bị che khuất bởi một mái tóc dày bông bênh - Hermione đã lao tới ôm chầm nó khiến nó lăn kên ra đất, trong khi con cú tí hon của Ron, Pigwidgeon, xúc động bay vòng vòng phía trên đầu hai đứa.

“HARRY! Ron ơi, nó đây nè, Harry ở đây nè! Tụi này chẳng hề biết bồ đến gì hết! Ôi, bồ khỏe không? Bồ *không* sao hết chứ? Bồ giận tụi này lắm hả? Mình dám cá là bồ giận lắm, thư từ của tụi này chẳng giúp ích được gì... nhưng tụi này không thể kể cho bồ nghe mọi chuyện, thầy Dumbledore bắt tụi này thì không được kể, ôi, tụi này có biết bao nhiêu chuyện muốn kể cho bồ nghe, và bồ cũng phải kể cho tụi này biết chuyện... bọn giám ngục! Hồi tụi này nghe... và vụ hầu tòa Bộ Pháp thuật đó - thiệt là giận hết sức. Mình đã nghiên cứu kỹ rồi, họ không thể đuổi học bồ đâu, họ không thể làm vậy, bởi vì có một điều khoản trong *Đạo luật Giới hạn của Phù thủy Vị thành niên* về việc sử dụng pháp thuật trong tình huống tính mạng bị đe dọa...”

“Để cho nó thở với, Hermione!”

Ron đóng cánh cửa đằng sau lưng Harry, nhe răng cười. Trông nó có vẻ lớn thêm được mấy phân trong suốt thời gian Harry không gặp nó, khiến cho

giờ đây nó cao hơn và càng mang dáng vẻ giang hồ hơn bao giờ hết, mặc dù cái mũi dài, mái tóc đỏ rực, và mấy đốm tàn nhang thì vẫn y như cũ.

Hermione buông Harry ra, vẫn còn tươi cười rạng rỡ. Nhưng cô nàng chưa kịp nói thêm lời nào nữa thì đã nghe một tiếng rúc lạnh lót và một cái gì đó màu trắng lao từ trên đầu tủ quần áo tối om xuống và đáp nhẹ nhàng lên vai Harry.

“Hedwig!”

Con cú trắng như tuyết chép mỏ kêu lép chép và âu yếm rĩa vành tai Harry khi Harry vuốt ve bộ lông của nó. Ron nói:

“Mấy bữa rày nó lo lắng ghê lắm. Từ khi đem lá thư cuối cùng của bồ đến đây, nó cứ mỗ tội này đến chết đi một nửa, coi nè...”

Ron chìa cho Harry coi ngón tay trở của bàn tay phải, phơi bày một vết cắt rõ ràng là khá sâu tuy đã liền da một nửa. Harry nói:

“Ờ phải. Xin lỗi về vụ này, nhưng mình muốn có thư trả lời, mấy bồ biết...”

Ron nói:

“Tụi này rất muốn viết thư trả lời, bồ tèo à. Hermione lúc ấy gần như phát khùng, cứ nói là bồ sẽ hành động ngốc nghếch nếu cứ loay hoay có một mình không được thông tin, nhưng thầy Dumbledore bắt tụi này...”

“... thề là không nói gì với tôi hết. Biết rồi, Hermione đã nói rồi.”

Harry ngắt lời Ron. Cảm giác ấm áp vừa bùng lên trong lòng nó khi gặp lại hai người bạn thân nhất đã nguội ngắt như thể có cái gì đó lạnh như băng dâng ngập tới cuống bao tử. Bỗng dưng - sau một tháng trời đằng đằng trông mong gặp lại bạn bè - Harry giờ đây cảm thấy nó chỉ muốn Ron và Hermione để mặc nó một mình.

Harry không thèm nhìn đứa bạn nào của nó hết nữa, tay vuốt ve con Hedwig một cách máy móc trong một sự im lặng căng thẳng.

Hermione nói như không thờ nổi.

“Hình như thầy cho như vậy là tốt nhất. Ý mình nói thầy Dumbledore ấy.”

“Phải.”

Harry đáp. Nó nhận thấy hai tay của Hermione cũng mang đầy vết tích mà cái mỏ của Hedwig đã để lại, nhưng nó không cảm thấy tội nghiệp cho cô bạn chút nào.

Ron vừa mới mở miệng:

“Mình nghĩ thầy cho là bồ được an toàn nhất khi sống với dân Muggle...”

Harry liền nhướn mày lên:

“Vậy hả? Mùa hè này có ai trong hai bạn bị những tên giám ngục tấn công chưa?”

“Đành là chưa... nhưng mà đó chính là lý do khiến thầy phải cho người của Hội Phượng Hoàng luôn luôn theo sát bồ...”

Harry cảm thấy gan ruột lộn tùng phèo như thể nó vừa bước hụt xuống một bậc cầu thang. Vậy là mọi người đều biết chuyện nó bị theo đuổi, trừ chính nó là không biết gì.

Cố gắng hết sức giữ cho giọng được bình thản, Harry nói:

“Nhưng mà chẳng có hiệu quả lắm, đúng không? Tôi đã phải tự lo lấy cái mạng của tôi, đúng không?”

“Thầy đã giận ghê gớm.”

Hermione nói với giọng gần như khiếp sợ.

“Thầy Dumbledore ấy. Tụi này đã nhìn thấy thầy giận mà... Khi thầy biết lão Mundungus đã bỏ đi trước khi hết ca trực của lão. Thầy thiệt là đáng sợ.”

Harry lạnh lùng nói:

“À, tôi mừng là lão đã bỏ đi. Nếu lão không đi thì tôi đâu có xài tới phép thuật, và thầy Dumbledore có lẽ sẽ vẫn bỏ mặc tôi ở đường Privet Drive suốt cả mùa hè.”

Hermione nhẹ nhàng hỏi:

“Bạn không... bạn không bận tâm đến phiên tòa ở Bộ Pháp thuật sao?”

“Không.”

Harry nói dối một cách ngang ngạnh. Nó bước ra xa hai bạn, nhìn quanh, con Hedwig đậu trên vai với vẻ thỏa mãn, nhưng căn phòng không có vẻ gì làm cho nó lên tinh thần được chút nào hết. Nó ẩm ướt và tăm tối. Những bức tường loang lổ chỉ bớt trông trải một tý nhờ một cái khung tranh chạm trổ căng một khung vải bố cũng trông trơn. Và khi Harry đi ngang cái khung đó, nó tưởng như nghe thấy ai đó lẩn khuất đâu đó đang cười khẩy.

Cố gắng giữ cho giọng nói bình thường, Harry hỏi:

“VẬY chứ tại sao thầy Dumbledore khẳng khẳng giấu nhem mình đi? Mấy bồ... mấy bồ có chịu mất công đi hỏi thầy không vậy?”

Nó liếc nhìn lên vừa đúng lúc bắt gặp Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau khiến cho nó hiểu là nó đang cư xử đúng y như tụi nó đã đoán trước. Nhưng điều này cũng chẳng làm cho nó bình tĩnh hơn.

Ron nói:

“Tụi này có nói với thầy Dumbledore là tụi này muốn nói cho bồ biết chuyện gì đang xảy ra. Tụi này có nói, bồ tèo ạ. Nhưng dạo này thầy rất ư bận rộn, kể từ khi thầy đến đây, tụi này chỉ gặp thầy có hai lần thôi, mà thầy cũng không dành cho tụi này nhiều thì giờ, thầy chỉ bắt tụi này thề là không nói cho bồ biết chuyện quan trọng khi viết thư cho bồ, thầy nói bọn cú có thể bị chặn đường.”

Harry nói ngắn gọn:

“Nếu thầy muốn vẫn có thể thông tin cho tôi được. Mấy bồ đừng nói là thầy không biết những cách khác để gọi đi các thông điệp mà không cần xài tới cú nhe.”

Hermione liếc qua Ron rồi nói:

“Mình cũng có nghĩ đến điều đó. Nhưng thầy không muốn cho bạn biết *bất cứ điều gì hết.*”

Harry dò xét vẻ mặt của hai đứa bạn:

“Có lẽ thầy cho rằng tôi là đứa không thể tin cậy được.”

Ron tỏ ra bối rối cực kỳ, nói ngay:

“Bồ đừng ngu quá như vậy.”

“Hay là tôi không thể tự lo lấy thân tôi...?”

Hermione loay hoay, nói:

“Dĩ nhiên là thầy không nghĩ như vậy.”

“Vậy thì tại sao tôi lại phải ở với gia đình Dursley trong khi hai bồ thì được tham dự vào mọi chuyện đang diễn ra ở đây?”

Giọng Harry càng lúc càng lớn theo mỗi tiếng nó thốt ra, và lời lẽ thì cứ lú lại trong cơn hấp tấp.

“Vậy chứ sao hai bồ lại được phép biết hết mọi chuyện đang xảy ra...?”

Ron ngắt lời nó:

“Đâu có! Tụi này không hề được phép. Má đâu có cho tụi này tới gần những cuộc họp đâu? Má nói tụi này còn nhỏ quá...”

Nhưng Harry hét tướng lên không dè trước:

“VẬY LÀ MẤY NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC DỰ HỌP, THIỆT THỜI QUÁ HÉN? NHƯNG MẤY NGƯỜI VẪN ĐƯỢC Ở ĐÂY, ĐÚNG KHÔNG? MẤY NGƯỜI VẪN ĐƯỢC Ở BÊN NHAU! CÒN TÔI, TÔI BỊ MẮC KẾT Ở NHÀ DURSLEY CẢ THÁNG TRỜI! MÀ TÔI THÌ ĐÃ TỪNG ĐỐI PHÓ NHIỀU VẤN ĐỀ HƠN CẢ HAI NGƯỜI CỘNG LẠI VÀ THẦY DUMBLEDORE BIẾT ĐIỀU ĐÓ MÀ - CHỨ AI ĐÃ CỨU HÒN ĐÁ PHÙ THỦY NÀO? AI ĐÃ LOẠI TRỪ ĐƯỢC RIDDLE? AI CỨU CẢ HAI NGƯỜI KHỎI MẤY TÊN GIÁM NGỤC?”

Mọi ý nghĩ cay đắng uất ức mà Harry đã gặm nhấm trong suốt một tháng

qua giờ đây đang được tuôn ra; nổi tức tối của nó vì thiếu thông tin, lòng tự ái khi thấy mọi người tụ tập với nhau mà không có nó, cơn điên tiết vì bị canh chừng mà không được cho biết điều gì: tất cả những cảm xúc mà nó cũng thấy hơi ngượng ẩy cuối cùng đã bùng ra khỏi giới hạn. Tiếng hét của Harry làm cho con Hedwig hoảng hốt và bay vù trở lại đầu tủ quần áo. Pigwidgeon thì kêu líu ríu trong hoảng sợ và bay xà quần cuống quít phía trên đầu tụi nó.

“AI ĐÃ PHẢI VƯỢT QUA RỒNG VÀ NHÂN SỰ VÀ MỌI THỨ TÔI TỆ KHÁC HỒI NĂM NGOÁI? AI NHÌN THẤY HẮN TRỞ LẠI? AI ĐÃ THOÁT KHỎI TAY HẮN? TÔI!”

Ron đứng đó, miệng hơi há ra, rõ ràng là sững sốt và đã quên bég đi bất cứ điều gì nó mới tính nói. Còn Hermione thì trông như chỉ chực òa khóc.

“NHƯNG TẠI SAO TÔI LẠI CẦN PHẢI BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA NHỈ? TẠI SAO LẠI PHẢI CÓ NGƯỜI MẤT CÔNG NÓI CHO TÔI BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA NHỈ?”

Hermione mới dợm nói:

“Harry, tụi này rất muốn nói cho bồ biết, tụi này thực sự muốn...”

“BỒ ĐÂU CÓ THỰC SỰ MUỐN DỮ VẬY, ĐÚNG KHÔNG, NẾU KHÔNG THÌ BỒ HẮN ĐÃ GỞI CHO TÔI MỘT CON CÚ, NHƯNG BỞI VÌ CỤ DUMBLEDORE ĐÃ BẮT BỒ THỀ...”

“Đúng, thầy đã...”

“BỐN TUẦN LỄ TÔI BỊ MẮC KẸT Ở PRIVET DRIVE, MÓT BÁO TRONG THÙNG RÁC ĐỂ CỐ GẮNG TÌM BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA...”

“Tụi này đã muốn...”

“TÔI ĐOÁN LÀ MẤY NGƯỜI ĐÃ ĐƯỢC MỘT MẺ CƯỜI ĐÃ ĐỜI, ĐÚNG KHÔNG? TẤT CẢ XÚM XÍT VỚI NHAU Ở ĐÂY.”

“Không, thành thực mà nói...”

“Harry, tội này thành thực xin lỗi bồ mà!”

Hermione kêu lên với vẻ tuyệt vọng, mắt cô nàng giờ đây đã ngân ngấn lệ.

“Bồ hoàn toàn đúng, Harry! Nếu tôi bị như vậy tôi cũng giận ghê lắm!”

Harry quắc mắt nhìn cô bé, vẫn thở sâu, rồi quay đi, bước ngang bước dọc căn phòng. Từ trên nóc tủ quần áo, Hedwig rúc lên một cách rầu rĩ. Cuộc nói chuyện tạm dừng một hồi lâu, và chỉ còn nghe tiếng cọt kẹt rầu rĩ của mấy tấm ván lót sàn dưới chân Harry.

Nó đột ngột hỏi Ron và Hermione:

“Mà chỗ này là chỗ nào đây?”

Ron trả lời ngay tức thì:

“Tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng.”

“Có ai chịu khó giải thích dùm tôi Hội Phượng Hoàng là cái gì không...?”

Hermione nói nhanh:

“Đó là một Hội bí mật. Thầy Dumbledore đang lãnh đạo. Thầy là người sáng lập. Hội gồm những người lần trước đã chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Harry dừng bước, hai tay vẫn đút túi quần, hỏi:

“Hội có những ai?”

“Không nhiều người...”

Ron nói tiếp:

“... tội này gặp được chừng hai chục người trong Hội mà thôi, nhưng tội này tin là còn nhiều người khác nữa.”

Harry nhìn hai bạn chăm chăm, hết đưa này tới đưa khác, vẻ đòi hỏi khắt khe:

“Rồi sao?”

Ron bối rối:

“Ờ... cái gì sao?”

“Voldemort!”

Harry tức giận nói, cả Ron và Hermione đều nhăn mặt.

“Chuyện gì đang xảy ra? Hắn đang mưu tính điều gì? Hắn ở đâu? Chúng ta đang làm gì để ngăn chặn hắn?”

Hermione lo lắng nói:

“Tụi này đã nói với bạn rồi. Hội không cho tụi này dự những phiên họp của họ. Cho nên tụi này không biết cặn kẽ...”

Cô bé ngập ngừng nói thêm khi nhìn về mặt Harry:

“Nhưng tụi này có hiểu đại khái là...”

Ron tiếp lời:

“Anh Fred và anh George đã phát minh ra bùa Bành Trướng Nhĩ. Mấy cái bùa đó thiệt là có ích.”

“Bành Trướng... gì?”

“À... Lỗ tai ấy mà. Chỉ có điều dạo gần đây tụi này đã phải ngừng sử dụng chúng bởi vì má mình phát hiện ra và nổi sùng lên. Anh Fred và anh George phải đem giấu hết mấy cái bùa đó kéo má tiêu diệt hết. Dù vậy tụi này cũng xài chúng được việc phần nào trước khi má mình biết được sự tình. Tụi này biết là một số người của Hội đang theo dõi những Tử Thần Thực Tử đã xác định danh tánh, kiểm tra chúng, bồ biết...”

Hermione nói:

“... Một số thành viên thì bạn chiêu mộ thêm người cho Hội Phượng Hoàng.”

Ron nói:

“... và một số thành viên thì đang canh giữ cái gì đó. Họ luôn nói về nhiệm vụ vệ sĩ.”

Harry mĩa mai:

“Có thể là canh giữ tôi đấy.”

“Ồ há!”

Ron kêu lên, có vẻ đã hiểu ra được một vấn đề.

Harry khịt mũi. Nói lại đi loanh quanh trong phòng, nhìn đâu đâu chứ không thèm ngó tới Ron và Hermione. Nó hỏi tiếp:

“Vậy thì hai bồ làm gì, nếu không được phép tham dự những phiên họp? Hai bồ viết thư nói là rất bận rộn mà?”

Hermione nói nhanh:

“Đúng vậy... Tụi này đang bận giải trừ ô nhiễm căn nhà này. Nó bị bỏ hoang từ đời nào và đồ bậy bạ đang phát sinh đầy nhà. Tụi này đã tìm cách dọn sạch nhà bếp, phần lớn các phòng ngủ, và mình nghĩ tụi mình sẽ dọn tới phòng khách vào ngày mai...”

ẦM! ẦM!

Bằng HAI tiếng nổ to đùng, Fred và George, hai ông anh sinh đôi của Ron, từ không khí hiện ra giữa phòng. Con cú Pigwidgeon kêu rít lên hoảng sợ chưa từng thấy và bay vút lên nhập bọn với con Hedwig trên đầu tủ.

“Đừng có *làm* như vậy nữa!”

Hermione nhỏ nhẹ nói với cặp sinh đôi, cả hai đều tóc đỏ hoe y như Ron, tuy rằng họ hơi lùn hơn và vóc người chắc khỏe hơn Ron.

George tươi cười với Harry, nói:

“Chào Harry! Bọn anh nghĩ bọn anh vừa nghe được giọng oanh vàng thỏ thẻ của em.”

Fred cũng hớn hờ cười nói:

“Em không cần phải nén cơn giận của mình như vậy, Harry à, cứ để cho nó xì ra. Không chừng có vài người ở cách đây năm chục dặm chưa nghe lọt được tiếng của em đó.”

Harry gắt gỏng hỏi:

“Vậy là hai anh đã qua được cuộc sát hạch Độn thổ?”

“Một cách xuất sắc.”

Fred nói. Anh chàng đang cầm trong tay một sợi dây thừng rất dài màu thịt tươi. Ron nói:

“Nếu anh đi xuống bằng cầu thang thì chỉ chậm hơn chừng ba mươi giây mà thôi.”

Fred nói:

“Thời giờ là Galleons, em ơi. Mà thôi, Harry, chuyện đón tiếp em làm gián đoạn...”

Thấy Harry nhướn mày lên thắc mắc, Fred giải thích:

“Bành Trướng Nhĩ.”

Anh chàng giơ lên sợi dây đang cầm trong tay, Harry bây giờ mới nhận thấy sợi dây thòng ra tuốt ngoài đầu cầu thang.

“Bọn anh đang ráng hóng chuyện ở dưới nhà.”

Ron chăm chú ngó cái tai, nói:

“Anh cần phải cẩn thận. Nếu má thấy cái đó lần nữa...”

Fred nói:

“Thì cũng đáng liều mạng thôi. Họ đang dự một cuộc họp quan trọng.”

Cánh cửa mở ra và một mái tóc đỏ bồng bênh như một cái bờm dài xuất hiện. Cô em gái út của Ron, Ginny, rạng rỡ nói:

“A, chào anh Harry! Em nghe tiếng của anh là nhận ra liền!”

Quay sang Fred và George, cô bé nói:

“Không xài được Bành Trướng Nhĩ của anh nữa đâu. Má đã ế lên cửa nhà bếp Bùa Tĩnh Bơ rồi.”

“Sao em biết?”

George hỏi lại, vẻ cụt hứng. Ginny nói:

“Cô Tonks dạy em cách tìm ra. Anh chỉ việc ịn cái gì đó lên cửa và nếu cái đó không thể nào bám được thì tức là cánh cửa đã bị ế Bùa Tĩnh Bơ. Em đã

thử đứng ở đầu cầu thang chọi Bom Phân lên cửa nhà bếp, nhưng mấy cục bom cứ bay trệch khỏi cánh cửa, thành ra cái Bàn Trưởng Nhĩ của anh cũng không thể có cách nào mà luôn qua được khe hở đâu.”

Fred thở một dài.

“Thiệt là nhục! Anh cứ tưởng mình đã tìm được cách để biết lão Snape đang nhắm tới cái gì.”

Harry hỏi ngay:

“Thầy Snape hả? Ông ấy ở đây à?”

“Ừ.”

George cẩn thận đóng cánh cửa và ngồi xuống một trong mấy cái giường. Fred và Ginny làm theo. George nói tiếp:

“Đang báo cáo. Tối mật.”

Harry nói vu vơ:

“Lão cà chớn.”

Hermione nói giọng trách móc:

“Bây giờ thầy đã về phe chúng ta.”

Ron khịt mũi:

“Dù vậy cũng không làm cho lão bớt cà chớn. Cái kiểu lão nhìn khi lão gặp được tụi này...”

“Anh Bill cũng đâu có ưa lão.”

Ginny nói, như thể thông tin đó giúp giải quyết xong vấn đề. Harry không chắc là cơn giận của nó đã hạ hỏa chưa; nhưng cơn khát thông tin của nó hiện giờ đang lấn át cơn giận khiến nó cố nhịn cơn hứng hò hét. Nó ngồi lệt thòm xuống cái giường đối diện mấy người kia và hỏi:

“Anh Bill ở đây hả? Tôi tưởng anh đang làm việc ở Ai Cập chứ?”

Fred nói:

“Anh đã xin chuyển về văn phòng để anh có thể về nhà và làm việc

cho Hội. Ảnh nói ảnh nhớ mấy cái mồ lăm, nhưng ảnh cũng được đền bù xứng đáng rồi chứ bộ.”

“Nghĩa là sao?”

George nói:

“Mấy em còn nhớ chị Fleur Delacour không? Chị ấy xin được một việc làm ở nhà băng phù thủy Gringotts để *mở mang tiến Âu-lê của chị*.”

Fred cười mũi:

“... và anh Bill lâu nay vẫn phụ đạo cho chị ấy những bài học riêng.”

George nói thêm:

“Anh Charlie cũng nằm trong Hội. Nhưng hiện giờ ảnh vẫn còn ở Rumania. Thầy Dumbledore muốn triệu tập về càng nhiều phù thủy nước ngoài càng tốt, cho nên anh Charlie đang sắp xếp nghỉ phép.”

Harry hỏi:

“Anh Percy không làm việc đó được sao?”

Người cuối cùng mà nó chưa nghe nhắc tới của gia đình Weasley, người thứ ba trong số các anh của Ron hiện đang làm việc cho Sở Hợp Tác Pháp Thuật Quốc Tế của Bộ Pháp Thuật.

Nhưng khi Harry vừa nhắc tới tên Percy thì tất cả anh em nhà Weasley cùng Hermione trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ngụ ý một cách buồn rầu. Rồi bằng một giọng lo âu, Ron nói với Harry:

“Bất kể bồ làm gì đi nữa, bồ cũng đừng nhắc đến anh Percy trước mặt ba má mình.”

“Tại sao?”

Fred nói:

“Bởi vì mỗi lần tên anh Percy được nhắc đến là ba đập bẻ bất kể cái gì ống đang cầm trong tay và má thì bật khóc.”

Ginny buồn bã nói:

“Thiệt là khủng khiếp.”

George làm một bộ mặt gớm ghiếc không hề gớm ghiếc chút nào:

“Anh cho là bọn mình bị cấm nói về Percy.”

Harry hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Fred nói:

“Ba và anh Percy cãi nhau. Anh chưa từng thấy ba cãi nhau với ai nấy lửa như vậy. Thường thì má mới là người quát thét...”

Ron nói:

“Lúc đó là ngay tuần đầu tiên sau khi học kỳ chấm dứt. Gia đình mình đã chuẩn bị sẵn sàng để đến đây và gia nhập Hội. Anh Percy về nhà và nói là anh đã được lên chức.”

“Giờn sao?”

Harry nói. Mặc dù biết rất rõ Percy là người đầy tham vọng, Harry vẫn có ấn tượng là Percy không được thành công lắm trong công việc đầu tiên của anh ta ở Bộ Pháp Thuật. Percy đã phạm sơ suất khá lớn là đã không nhận thấy sếp của anh bị Chúa tể Hắc ám Voldemort khống chế (đến Bộ Pháp Thuật cũng không tin điều đó lắm - họ đều cho là ông Crouch đã phát điên.)

George nói:

“Ừ, cả nhà mình đều ngạc nhiên. Bởi vì anh Percy từng kẹt vô cả đồng rắc rồi về lão Crouch, nào là bị điều tra, rồi ôi thôi đủ thứ. Họ nói lẽ ra anh Percy phải nhận thấy lão Crouch đã bị mất trí và phải báo cáo cho cấp trên điều đó. Nhưng em biết anh Percy mà, lão Crouch ra đi để ghế lại cho anh, nên anh cũng không phàn nàn...”

“Vậy rồi sao họ lại thăng chức cho anh?”

“Điều đó chính là điều tụi này thắc mắc.”

Ron nói. Nó đang tha thiết duy trì cho cuộc trò chuyện diễn tiến bình

thường sau khi Harry ngừng hò hét.

“Anh về nhà, tự mãn hết sức - thậm chí hơn cả mức bình thường, nếu bỏ có thể tưởng tượng được. Anh nói với ba là anh đã được đề bạt một chức vị trong chính văn phòng của ông Fudge. Chỗ đó quá xịn đối với một người mới tốt nghiệp trường Hogwarts được một năm. Trợ lý Bộ trưởng! Mình nghĩ anh tin chắc ba sẽ cảm động lắm.”

Fred nói dứt khoát:

“Nhưng ba không khoái.”

Harry hỏi:

“Tại sao?”

George nói:

“À, rõ ràng là lão Fudge đang lùng sục khắp Bộ Pháp Thuật để kiểm tra không cho bất cứ ai có liên hệ với cụ Dumbledore.”

Fred nói:

“Bởi vì dạo này tên cụ Dumbledore đang bị bôi nhọ ở Bộ Pháp Thuật. Họ đều cho rằng cụ chỉ muốn quậy khi nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại.”

George nói:

“Ba nói lão Fudge đã tuyên bố hăn hỏi là bất cứ ai liên minh với cụ Dumbledore cũng có thể cuốn gói ra khỏi Bộ Pháp Thuật.”

“Rắc rối một nỗi là lão Fudge nghi ngờ ba. Lão biết ba thân thiết với cụ Dumbledore, và lão luôn luôn cho rằng ba là người lập dị vì mê dân Muggle...”

Harry bối rối:

“Nhưng mà chuyện đó thì có dính dáng gì tới anh Percy?”

“Mình sắp nói tới chỗ đó. Ba cho rằng lão Fudge muốn đưa anh Percy vào văn phòng của lão chỉ vì lão muốn lợi dụng ảnh do thám gia đình mình và cụ

Dumbledore.”

Harry bật ra một tiếng huýt sáo.

“Dám cá là anh Percy khoái lắm.”

Ron cười một cách gượng gạo.

“Anh ấy nổi khùng hết biết luôn. Ảnh nói... Ôi, ảnh tuôn ra hàng đống lời lẽ khùng khiếp. Ảnh nói từ khi ảnh vô làm ở Bộ Pháp Thuật, ảnh đã phải phấn đấu chống lại tai tiếng xấu của ba, ảnh nói ba không có tham vọng gì hết và vì vậy mà tụi này cứ luôn luôn... bồ biết đó... không có nhiều tiền, ý mình nói là...”

“Cái gì?”

Harry kêu lên với vẻ không tin, trong khi Ginny thốt ra một âm thanh giống như một con mèo giận dữ. Ron nói nhỏ:

“Mình biết. Sau đó chuyện còn tệ hơn nữa. Ảnh nói ba là một thằng ngốc xun xoe bên cụ Dumbledore, và cụ Dumbledore đang đâm đầu vô rắc rối to và ba sẽ te tua theo cụ, và ảnh - Percy - biết đặt lòng trung thành ở đâu, và nơi đó chính là Bộ Pháp Thuật. Và nếu ba má trở thành những kẻ phản bội Bộ thì ảnh sẽ làm cho mọi người biết rõ là ảnh không còn thuộc về gia đình mình nữa. Ảnh cuốn gói ra đi ngay trong đêm đó. Bây giờ ảnh đang ở Luân Đôn.”

Harry chửi thầm trong bụng. Trong mấy người anh của Ron, Harry ít ưa Percy nhất, nhưng nó chưa bao giờ tưởng tượng nổi là anh ta lại có thể nói với ông Weasley những lời lẽ như vậy.

Ron thần thờ nói:

“Má đã buồn khổ hết sức. Bồ biết đó... má khóc lóc và làm mọi cách. Má đi lên Luân Đôn để tìm cách khuyên giải anh Percy nhưng ảnh đóng sập cửa vô mặt má. Mình không biết ảnh làm gì nếu ảnh gặp ba ở Sở làm... chắc là ảnh phớt lờ ba luôn.”

Harry chậm rãi nói:

“Nhưng anh Percy ắt *phải biết* là Voldemort đã trở lại chớ. Ảnh đâu có ngu. Ảnh ắt phải biết ba má bạn đâu có liều bỏ mọi thứ nếu không có chứng cứ...”

“À, phải, tên của bồ cũng bị lôi vô trận cãi nhau nữa.”

Ron kín đáo liếc nhìn Harry, nói tiếp.

“Anh Percy nói bằng chứng duy nhất là lời nói của bồ và... mình hổng biết à... nhưng ảnh không cho như vậy là đủ thuyết phục.”

Hermione gay gắt nói:

“Anh Percy coi trọng tờ *Nhật Báo Tiên Tri* lắm.”

Những người khác đều gật đầu. Harry nhìn quanh họ, hỏi:

“Mấy người đang nói về cái gì?”

Mọi người đều nhìn Harry một cách e dè. Hermione bồn chồn hỏi:

“Bạn có... có nhận được tờ *Nhật Báo Tiên Tri* không?”

Harry nói:

“Ờ... có.”

“Bạn có... ờ... đọc hết tờ báo không?”

Hermione lại hỏi, vẻ căng thẳng hơn. Harry đáp một cách phòng thủ:

“Không đọc hết từ trang đầu tới trang cuối. Nếu họ muốn tường thuật bất cứ điều gì về Voldemort thì tin đó phải là tin hàng đầu trang nhất, đúng không?”

Những người quanh Harry đều nao núng khi âm thanh cái tên đó vang lên. Hermione vội vàng nói tiếp:

“À, bồ cũng cần đọc kỹ từ trang đầu đến trang cuối để lọc ra thông tin, nhưng họ... ừm... có nhắc đến bồ đôi lần một tuần.”

“Nhưng tôi đã coi...”

“Nếu bồ chỉ coi trang nhất thì không thể thấy đâu.”

Hermione lắc đầu, nói tiếp:

“Mình không nói tới những bài báo lớn. Họ chỉ chêm bồ vô, như thể bồ là chuyện tiểu lâm thời thượng vậy.”

“Ý bồ nói...”

Hermione cố gắng tạo một giọng nói bình tĩnh.

“Thực tình thì nó nhảm nhí lắm. Họ chỉ dựng chuyện theo những thứ báp láp của Rita.”

“Nhưng mục đâu còn làm việc cho họ nữa, đúng không?”

“À không. Mục giữ lời hứa...”

Hermione nói thêm với vẻ hài lòng:

“Mục chẳng còn lựa chọn nào. Nhưng mục đã bày đặt nền móng cho *những* gì mà bọn trong tờ báo đang cố gắng làm lúc này.”

Harry sốt ruột hỏi:

“*Những* gì là cái gì?”

“Thôi được, bạn biết là mục đã từng viết rằng bạn té lăn cù khắp nơi và cứ nói là cái theo nhức nhối và đại khái như vậy không?”

“Nhớ.”

Harry không có vẻ là người quên được những câu chuyện Rita Skeeter đã hồ đồ viết về nó.

“Vậy đó, họ đang viết về bạn như thể bạn là một kẻ bịp bợm muốn chơi nổi, một kẻ tưởng mình là một đấng anh hùng pháp thuật vĩ đại, hay cái thứ gì đó.”

Hermione nói thiệt nhanh, như thể nếu Harry nghe những sự việc này một cách nhanh chóng thì nó sẽ đỡ khó chịu hơn.

“Họ cứ chêm vào những nhận xét bậy bạ về bồ. Nếu một câu chuyện nào có vẻ hoang đường thì họ chêm là chuyện đó nghe như ‘chuyện Harry Potter’ và nếu ai bị một tai nạn hay mắc chuyện tức cười nào đó thì họ chêm ‘hy

vọng hăn không ăn theo trên trán, nếu không thì sắp tới chúng ta phải thờ hăn...”

Harry bắt đầu nổi nóng:

“Tôi không hề muốn ai thờ...”

Hermione có vẻ hoảng hốt, nói nhanh:

“Mình biết bồ không hề muốn. Mình *biết* mà, Harry. Nhưng bồ có hiểu là họ đang làm gì không? Họ muốn biến bồ thành ra một kẻ không ai tin được. Mình dám cá tất cả là do ông Fudge giật dây vụ này. Họ muốn cho giới phù thủy ngoài đường tin rằng bồ chẳng qua chỉ là một thằng ngốc, sản phẩm của chuyện tiểu lâm, một kẻ chỉ kể những câu chuyện khôi hài nhằm nhí bởi vì hăn ham nổi tiếng quá và muốn tiếng tăm được nhắc tới hoài.”

Harry nói líu cả lưỡi:

“Tôi không hề ham... tôi không hề muốn... *Voldemort đã giết cha mẹ tôi!* Tôi nổi tiếng vì hăn thảm sát gia đình tôi mà không thể giết được tôi! Ai muốn nổi tiếng như vậy hả? Họ có nghĩ cho rằng tôi thà... tôi muốn đừng xảy ra...”

Ginny tha thiết dỗ dành:

“Tụi này *biết* mà, Harry!”

Hermione tiếp tục:

“Và dĩ nhiên, họ không tường thuật tới một lời về việc những tên giám ngục tấn công bồ. Có kẻ đã bảo họ phải im đi vụ đó. Bọn giám ngục tự tung tự tác lẽ ra phải là một tin động trời. Họ thậm chí không thèm đăng tin bồ vi phạm Đạo luật Quốc tế về Bí mật. Tụi này cứ tưởng họ sẽ đăng chớ, tin đó sẽ rất ăn khớp với hình ảnh của một tên vênh váo ngu xuẩn mà họ muốn vẽ cho bồ mà. Tụi này nghĩ có lẽ họ đang câu giờ, chờ đến khi bồ bị đuổi học, rồi họ mới hớn hở tung tin. Đó là nói *nếu* bồ bị đuổi thôi.”

Hermione vội vàng nói tiếp:

“Thiệt tình là bồ sẽ không thể bị đuổi..., nếu người ta tôn trọng chính luật của họ, thì chẳng có cáo trạng nào chống lại bồ được.”

Đề tài phiên tòa kỷ luật Harry lại được nói đến mà Harry thì không muốn nghĩ đến chuyện đó chút nào. Nó nhìn quanh để tìm cách đổi đề tài, nhưng tiếng chân đi lên cầu thang đã giúp nó khỏi cần tốn công kiếm ra đề tài.

“Á! À!”

Fred giật mạnh cái Bàn Trưởng Nhĩ; và một tiếng nổ bùng nổ vang lên, và Fred lẫn George đều biến mất. Vài giây sau, bà Weasley hiện ra ở cửa phòng ngủ.

“Buổi họp xong rồi, bây giờ các con có thể xuống nhà dưới ăn cơm tối, mọi người đang mong gặp con, Harry à. Ai bỏ cả đồng Bom Phân ở bên ngoài cửa nhà bếp vậy?”

Ginny nói lí nhí:

“Crookshanks đó. Nó khoái giỡn chơi với Bom Phân lắm.”

Bà Weasley nói:

“Ôi, vậy mà má cứ tưởng là Kreacher, nó cứ luôn làm chuyện bậy bạ như vậy. Bây giờ các con hãy nhớ là phải nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang đấy. Ginny, tay con dơ quá, này giờ con làm gì hả? Làm ơn đi rửa tay trước khi ăn cơm...”

Ginny nháy mắt cười với mấy đứa khác rồi đi theo mẹ ra khỏi phòng, để lại Harry một mình với Ron và Hermione. Cả Ron và Hermione đều đang nhìn Harry một cách ý tứ, như thể tụi nó sợ Harry sẽ lại hét tướng lên một lần nữa sau khi những người khác đã đi khỏi. Cái nhìn của hai đứa bạn căng thẳng đến nỗi Harry cảm thấy hơi mắc cỡ.

“Tại vì...”

Nó nói lúng búng, nhưng Ron lắc đầu, và Hermione nhẹ nhàng nói:

“Tụi mình biết là bồ giận lắm, Harry à, tụi này thiệt tình không trách bồ

đâu, nhưng bồ cũng nên hiểu, tụi mình đã cố gắng năn nỉ thầy Dumbledore...”

Harry nói giọng bất đắc dĩ:

“Ừ, tôi biết rồi.”

Nó lại ngó quanh quất để tìm kiếm đề tài khác thay cho đề tài cụ Dumbledore. Chỉ mới nghĩ tới cụ là ruột gan Harry đã lại giận sôi lên. Nó hỏi:

“Kreacher là ai?”

Ron nói:

“Một gia tinh sống ở đây. Đồ gàn dở. Chưa từng gặp ai như lão.”

Hermione nghiêm mặt với Ron:

“Lão không phải là đồ gàn dở đâu, Ron à...”

Ron cáu kỉnh nói:

“Tham vọng cả đời lão là được chặt đầu bêu trên tấm bảng đồng giống như má lão. Vậy là bình thường sao, Hermione?”

“Ờ... ờ, nếu lão có hơi quái dị một chút thì đó không phải lỗi của lão...”

Ron đảo mắt nhìn về phía Harry.

“Hermione vẫn chưa từ bỏ cái *Hộ Vịt Đẹt*...”

Hermione nóng mặt cãi:

“Không phải Hộ Vịt Đẹt! Đó là Hội Vận động cho Quyền lợi của Gia tinh. Mà không phải một mình tôi, thầy Dumbledore cũng nói chúng ta nên tử tế với Kreacher...”

Ron nói:

“Ừ há! Mà thôi, đi! Mình đói chết được.”

Nó dẫn đường ra khỏi cửa đi tới đầu cầu thang, nhưng trước khi ba đưa bước xuống cầu thang, Ron đưa cánh tay ra ngăn không cho Harry và Hermione bước xa hơn, nó nín thở thì thầm:

“Khoan đã! Họ vẫn còn ở trong hành lang, tại mình có thể nghe ngóng được một hai điều...”

Ba đứa thận trọng dòm qua lan can cầu thang. Hành lang âm u bên dưới đông chật các phù thủy và pháp sư, có cả những vệ sĩ của Harry. Họ đang rù rì với nhau có vẻ xúc động lắm. Harry nhìn thấy ngay ở giữa đám phù thủy một cái đầu tóc đen bóng mượt và cái mũi nổi bật của ông thầy mà nó kỳ nhút ở trường Hogwarts, giáo sư Snape. Harry chồm qua lan can nhóng xa hơn. Nó rất muốn biết thầy Snape đang làm cái gì cho Hội Phượng Hoàng...

Một sợi dây mảnh màu thịt tươi được thông xuống trước mặt Harry. Nó ngược nhìn lên thì thấy Fred và George đứng ở đầu cầu thang của tầng lầu trên, đang cẩn thận thông cái Bành Trướng Nhĩ xuống, nhằm về phía đám phù thủy bên dưới. Tuy nhiên chỉ một lát sau, đám phù thủy bắt đầu tiến về phía cửa trước rồi khuất dạng.

Harry nghe Fred vừa lăm bầm vừa kéo cái Bành Trướng Nhĩ lên trở lại:

“Khí gió!”

Có tiếng cánh cửa trước mở ra rồi đóng lại.

Ron nói nhỏ với Harry:

“Lão Snape không bao giờ ăn ở đây. May phước. Thôi, đi.”

Hermione lại thì thào:

“Và nhớ là nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang nhé, Harry.”

Khi ba đứa đang đi qua dãy đầu gia tinh trên tường, tại nó nhìn thấy thầy Lupin, bà Weasley, và cô Tonks ở cửa trước, đang dùng phép thuật niêm phong rất nhiều ổ khóa và chốt cửa sau khi đám phù thủy đã đi khỏi.

Bà Weasley đón tại nó ở chân cầu thang. Bà thì thầm:

“Chúng ta sẽ ăn tối dưới nhà bếp. Harry, con nhón gót đi qua hành lang

dùm bác nhé, đi qua cánh cửa này đây...”

ẦM!

Bà Weasley quay lại nhìn cô Tonks, điên tiết kêu lên:

“*Cô Tonks!*”

Cô Tonks nằm sòng xoài trên sàn, rên rĩ:

“Tôi xin lỗi! Tại cây cán dù đâm đòn ấy! Tôi bị vướng vô nó mà té hai lần rồi...”

Nhưng mấy lời cuối của cô vừa thốt ra đã bị nhấn chìm bởi một tiếng thét thất thanh điếc cả con ráy và âm sắc khủng khiếp có thể làm tắc mạch máu người yếu bóng vía.

Tấm màn nhung bị mối gặm mà Harry mới đi ngang qua trước đó bỗng nhiên vệt ra làm hai, nhưng phía sau không có cánh cửa nào hết. Trong vòng nửa giây, Harry tưởng nó đang nhìn qua một khung cửa sổ, một khung cửa sổ mà đằng sau là một mù già đội nón đen đang gào thét và gào thét như thể mù đang bị tra tấn... Thế rồi Harry nhận ra đó chỉ là một bức chân dung có kích thước như người thật, nhưng là một bức chân dung hiện thực nhất và khó chịu nhất mà nó từng nhìn thấy trong đời.

Mù già đang bù lu bù loa, nước mũi nhều tùm lum, mắt thì tròn tròn, màu da vàng ệch của gương mặt chảy dài và căng ra khi mù rú lên, và suốt dọc hành lang phía sau, những bức chân dung khác chột bưng tỉnh và cũng bắt đầu rên la, tiếng ồn lớn đến nỗi Harry đúng là phải nhắm tịt mắt và đưa tay bịt chặt hai lỗ tai.

Thầy Lupin và bà Weasley lao tới trước, ra sức kéo tấm màn che khuất bức chân dung mù già đi, nhưng tấm màn nhất định không chịu đóng lại và mù già càng rú lớn hơn bao giờ hết, đã vậy mù còn quơ quào hai bàn tay đầy móng vuốt như thể cào xé mặt mũi mấy người này.

“*Đồ rác rưởi! Đồ cặn bã! Đồ dê tiện xấu xa bẩn thỉu! Đồ lai căng mất*

gốc, đồ lang chạ, đồng bóng! Cút khỏi đây! Sao mày dám làm ô uế ngôi nhà của tổ tiên ta?”

Cô Tonks rồi rít xin lỗi đi, xin lỗi lại, trong lúc kéo lê cái cán dù như cái giò vĩ đại nặng ịch của con quỷ khổng lồ lên khỏi sàn nhà. Bà Weasley đành từ bỏ nỗ lực đóng tấm màn lại, vội vã bỏ đi xuống hành lang, dùng cây đũa phép của bà điểm huyết hết thảy mấy bức chân dung khác. Ngay lúc ấy, từ một cánh cửa trước mặt Harry, một người đàn ông tóc đen dài xông ra. Ông gầm lên, túm lấy tấm màn mà bà Weasley vừa buông.

“Nín đi, mụ phù thủy già gớm ghiếc, NÍN ngay!”

Gương mặt của mụ già tái trắng, bệch cả đi. Mụ hú lên, mắt của mụ nổ đom đóm khi nhìn thấy người đàn ông:

“Maaaaaayyyy! Đồ phản bội giống nòi! Đồ tởm lợm, mối ô nhục của máu thịt ta!”

Người đàn ông cũng rống lên:

“Tôi - bảo - IM - ngay!”

Bằng một sự cố gắng kỳ diệu, người đàn ông và thầy Lupin đã khiến được tấm màn khép trở lại.

Tiếng rú của mụ già nín khe và sự im lặng lại quay trở về.

Vén mớ tóc dài khỏi mắt, vẫn còn thở hổn hển, người cha đỡ đầu của Harry, chú Sirius, quay lại nhìn nó, nói giọng chắc nịch:

“Chào con, Harry. Vậy là con đã gặp má chú.”

5

HỘI PHƯỢNG HOÀNG

“**B**à...”
Chú Sirius nói:

“Ừ, đó là bà mẹ già yêu dấu của chú. Bọn này đã cố gắng cả tháng trời để đem bà xuống nhưng chú nghĩ bà đã ếm bùa Dính Vĩnh Viễn đằng sau bức tranh. Thôi, chúng ta đi xuống bếp, mau lên, kéo cả lũ chân dung này lại nào động lên một phen nữa.”

“Nhưng mà bức chân dung của mẹ chú làm gì ở đây vậy?”

Harry ngơ ngác hỏi trong lúc cùng chú Sirius đi băng qua cánh cửa cuối hành lang dẫn xuống một cầu thang hẹp bằng đá, những người khác đi sát ngay sau lưng họ.

Chú Sirius nói:

“Chứ không ai nói cho con biết sao? Đây là nhà của ba má chú. Nhưng chú là người cuối cùng của gia đình Black còn sống, nên nhà này bây giờ trở thành nhà của chú. Chú hiến cho cụ Dumbledore dùng làm Tổng Hành Dinh - việc có ích duy nhất mà chú có thể làm được.”

Harry những mong một sự tiếp đón ân cần hơn của người cha đỡ đầu, giờ đây nó nhận thấy giọng nói của chú Sirius nghe cay đắng và cứng cỏi gì đâu!

Nó đi theo người cha đỡ đầu đến bậc cuối cầu thang rồi lại xuyên qua một khung cửa dẫn đến nhà bếp ở tầng hầm.

Đó là một căn phòng kiểu hang động, tường xây bằng đá thô, âm u không kém hành lang phía trên. Ánh sáng chủ yếu phát ra từ một bếp lửa lớn ở mãi cuối phòng. Một lớp mù mịt khói tẩu thuốc lơ lửng trong không khí giống như khói chiến trường. Xuyên qua lớp khói ấy hiện ra lơ mờ những hình thù đáng sợ của nồi, chảo bằng sắt treo lủng lẳng từ trên trần nhà. Gian nhà bếp đã được kê thêm chật ních ghế cho cuộc họp và một cái bàn dài bằng gỗ nằm giữa phòng, trên mặt bàn còn vương vãi những cuộn giấy da, ly tách, chai rượu không, và một đồng cái gì đó giống như giẻ rách.

Bà Weasley và người con trai cả, Bill, đang chụm đầu ở cuối bàn thì thầm trò chuyện.

Bà Weasley tăng hăng. Chồng bà, một người đàn ông tóc đỏ, hói trán, gầy gò, đeo kính gọng sừng, nhìn quanh rồi đứng dậy.

“Harry!”

Ông Weasley vội vàng đi về phía Harry để chào đón nó. Ông bắt tay nó nồng nhiệt.

“Gặp con thật là hay.”

Qua vai của ông Weasley, Harry nhìn thấy Bill. Anh ta vẫn để tóc dài, cột lại thành một cái đuôi ngựa. Anh đang hấp tấp cuộn lại mớ giấy da còn trải ra trên bàn.

Vừa cố gắng gom lại một lúc mười hai cuộn giấy da, Bill vừa gọi:

“Đi đường an toàn hả, Harry? Thầy Mắt-Điên vậy là không để cho em đi ngang qua Greenland hả?”

“Ông ấy có thử...”

Cô Tonks nói, trong khi sai chân đi tới cái bàn để giúp Bill dọn dẹp, nhưng ngay lập tức cô làm cho một cây đèn cây ngã chống kênh xuống tấm

giấy da cuối cùng.

“Ồi... đừng... *xin lỗi*...”

“Đây, cô em.”

Bà Weasley nói giọng điên tiết, tay bà vung vẩy cây đũa phép để cứu chữa tấm giấy da: trong ánh sáng nhá lên do bùa phép của bà Weasley, Harry thoáng nhìn thấy một cái gì đó trông giống như bản vẽ của một tòa nhà.

Bà Weasley đã nhận thấy cái nhìn của Harry. Bà chụp lấy tấm bản vẽ trên bàn, nhét nó vô cánh tay đã ôm đầy nhóc của Bill.

“Mấy thứ như vậy phải được dọn sạch sẽ ngay sau khi buổi họp kết thúc mới được.”

Bà càu nhàu trước khi đi xẹt về phía một cái tủ xưa thật xưa và bắt đầu lôi từ trong tủ ra chén đĩa cho bữa cơm tối.

Bill rút cây đũa phép của anh ra, lầm nhấm:

“*Evanesco* hô biến!”

Những cuộn giấy da bèn biến mất.

Chú Sirius nói:

“Con ngồi xuống đây, Harry. Con đã gặp ông Mundungus rồi phải không?”

Cái đồng mà thoát đầu Harry tưởng là một đồng giả rách bồng phát ra một tiếng ngáy khò khò kéo dài, rồi giật mình thức giấc.

Lão Mundungus lầu bầu trong cơn ngái ngủ:

“Ai... ó... ừa nhắc tên tui? Tui... ờng ý với anh Sirius...”

Lão giơ một bàn tay hết sức bần thiêu lên không trung như thể để biểu quyết, hai con mắt ngầu đỏ chỉ chực cụp xuống của lão cứ lơ lảo. Ginny cười khúc khích.

Mọi người ngồi vô bàn ăn. Chú Sirius nói:

“Cuộc họp đã chấm dứt rồi anh Mundung-cút à. Harry vừa đến.”

“Hả?”

Lão Mundungus kêu lên, ngắm soi Harry một cách tai quái qua mớ tóc hoe hoe rồi nùi.

“Quý ma hà bá ơi... Vậy... là nó... ă... ến. Khỏe hông, Harry?”

Harry đáp:

“Khỏe.”

Lão Mundungus mò mẫm cái gì đó trong mấy cái túi áo của lão một cách lo lắng, mắt vẫn ngó Harry chăm chăm, cuối cùng lão rút ra một cái ống điếu đen xỉn cáu ghét. Lão nhét cái ống điếu vô miệng, dùng cây đũa phép đốt đầu kia của ống điếu, rồi hút một hơi sâu. Chỉ trong tích tắc, những đám mây cuồn cuộn khói xanh biếc đã bốc lên che mờ cả lão.

Từ giữa cái đồng khói mịt mù khét lẹt đó vang lên tiếng cảm ràm:

“Nợ cậu một lời xin lỗi.”

Bà Weasley kêu lên:

“Đây là lần cuối cùng nghe, ông Mundungus. Ông làm ơn *đừng* hút cái thứ đó trong nhà bếp, đặc biệt là khi chúng ta sắp sửa ăn!”

Lão Mundungus nói:

“Ờ... phải. Xin lỗi, chị Molly.”

Đám mây khói tan biến khi lão Mundungus nhét cái ống điếu trở vô túi, nhưng vẫn còn một mùi hăng hăng như mùi bút tất cháy lớn vờn trong không trung.

Bà Weasley lại nói với mọi người trong phòng:

“Và nếu ai muốn ăn bữa cơm tối trước nửa đêm thì làm ơn giúp tôi một tay. Không, Harry, con cứ ngồi yên ở chỗ của con, con đã đi đường xa mệt nhọc...”

Cô Tonks hăng hái xông tới trước:

“Tôi có thể làm gì, chị Molly?”

Bà Weasley lúng túng, có vẻ hơi sợ hãi:

“Ồ... thôi, không có gì, cô Tonks à, cô cũng nghỉ ngơi, hôm nay cô đã đóng góp đủ rồi...”

“Không, không, tôi muốn giúp chị mà!”

Cô Tonks hồ hởi nói, đồng thời đung một cái ghế ngã chống kênh khi hấp tấp đi về phía cái tủ mà Ginny đang nhặt nhạnh dao thớt.

Chẳng mấy chốc một loạt dao phay đã hề nhau tự động băm thịt xắt rau cải dưới sự cố vấn của bà Weasley, trong khi bà đích thân đảo một cái vạc khổng lồ lơ lửng trên ngọn lửa. Những người khác thì dọn chén đĩa ra bàn, đặt thêm ly tách, và lấy thức ăn từ tủ đựng đồ ăn ra. Harry bị bỏ ngồi ở bàn ăn cùng với chú Sirius và lão Mundungus. Lão vẫn còn nhìn Harry chớp chớp mắt một cách đau thương.

Lão hỏi:

“Từ dạo... ó có gặp mụ già Figg không?”

Harry nói:

“Không ạ. Con không gặp ai hết.”

Lão Mundungus chồm tới trước, trong giọng nói của lão có chút phân trần pha chút cầu xin:

“Cậu thông cảm, lẽ ra ta chẳng bỏ... i... ầu, nhưng mà ta có một vụ làm ăn...”

Harry cảm thấy có cái gì đó cào cào đầu gối nó, nhưng hóa ra đó chỉ là con Crookshanks, con mèo lông hoe hoe và chân vòng kiềng của Hermione. Con mèo lại cuộn tròn thân mình quanh chân Harry, gừ gừ, rồi phóng lên đùi chú Sirius và nằm cuộn tròn ở đó. Chú Sirius vừa lơ đãng gãi gãi đằng sau tai con mèo, vừa quay qua nói với Harry, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khắc khổ.

“Nghỉ hè vui hả?”

Harry nói:

“Không ạ. Kỳ nghỉ hè thiệt là tồi tệ.”

Lần đầu tiên có một điều gì đó giống như một nụ cười thoáng qua gương mặt chú Sirius.

“Chú thiệt tình không biết con phàn nàn cái nỗi gì?”

“*Cái nỗi gì à?*”

Harry ngờ vực hỏi lại. Chú Sirius nói một hơi:

“Đối với chú, chú thà bị những tên giám ngục tấn công còn hơn. Một trận sống mái để giữ lấy linh hồn kẻ cũng phá tan được sự đơn điệu đó chớ. Con tưởng bị tui giám ngục tấn công là khốn khổ à, ít nhất thì con cũng còn được sống chuồng, đuổi chân đuổi cẳng, đánh nhau một tý... Chú thì bị kẹt cứng trong nhà suốt cả một tháng trời nay.”

Harry sửng sốt:

“Sao lại như vậy?”

“Vì Bộ Pháp Thuật vẫn còn săn đuổi chú, và Voldemort giờ này có lẽ biết hết chuyện Phù thủy Hóa thú của chú rồi, Đuôi Trùn thể nào cũng đã tâu với hắn, cho nên cách giả trang độc đáo của chú đã trở nên vô hiệu. Thành ra chẳng có công tác gì để chú làm được cho Hội Phượng Hoàng... hoặc cụ Dumbledore cho là vậy.”

Có một cái gì đó trong âm sắc bèn bệt của giọng nói chú Sirius khi thốt ra tên cụ Dumbledore khiến cho Harry cảm thấy chú Sirius cũng không được vui vẻ với thầy Hiệu trưởng cho lắm. Harry bỗng nhiên thấy trào lên một niềm cảm thông với người cha đỡ đầu. Nó nói:

“Ít nhất chú còn biết được chuyện gì đang xảy ra.”

“Ờ há.”

Giọng chú Sirius nghe thiệt là mỉa mai.

“Nào là nghe báo cáo của lão Snape, lãnh hội cái ngụ ý cạnh khốe của lão rằng phải xông pha ngoài kia, liều cái mạng của lão, trong khi chú ngồi dựa

ngừa ở đây, hưởng thụ thời gian nhàn hạ... Nào là hỏi chú vậy chứ quét dọn lau chùi tới đâu?”

Harry hỏi:

“Quét dọn lau chùi cái gì ạ?”

“Ráng làm cho chỗ này xứng đáng là nơi người ta ở.”

Chú Sirius vẫy một bàn tay quanh cái nhà bếp tồi tàn.

“Suốt mười mấy năm qua, kể từ khi bà mẹ yêu dấu của chú qua đời, thì không có ai sống ở đây, nếu không kể một gia tinh già của bà, mà lão gia tinh này thì đã lẫn thẩn, chẳng chịu quét dọn gì trong hằng bao năm trời...”

“Này Sirius?”

Lão Mundungus đột ngột nói. Lão chẳng có vẻ gì là chú ý đến cuộc chuyện trò của hai chú cháu, mà rõ ràng là đang xem xét kỹ lưỡng một cái cốc rỗng.

“Cái này làm bằng bạc ròng hả mà?”

Chú Sirius ngó cái cốc một cách chán ngán:

“Ừ. Bạc ròng tốt nhất thế kỷ mười lăm do yêu tinh rèn, chạm nổi gia huy của dòng họ Black.”

Lão Mundungus dùng cổ tay áo đánh bóng cái cốc, lăm bắm:

“Nhưng mà cái đó tiêu mất rồi.”

Bà Weasley bỗng thét lên:

“Fred! George! KHÔNG, CHỈ BỪNG THÔI!”

Harry, chú Sirius và lão Mundungus nhìn quanh và, trong nửa giây, nhòai ra khỏi bàn. Thì ra Fred và George đã phù phép cho một cái vạc thịt hầm to tướng, một vại rượu Bia bơ, và một thớt bánh mì bằng gỗ nặng ịch kèm theo cả dao, bay ào ào trong không trung hướng về họ. Món hầm trượt hết chiều dài của cái bàn thì dừng lại ngay sát mép, lưu lại một vệt cháy đen dài trên mặt bàn bằng gỗ, cái vại bia thì đùng bàn đánh cạch một cái và làm đổ bia

tung tóe khắp nơi, và con dao cắt bánh mì thì vượt khỏi cái thớt, cắm phập xuống mặt bàn, lưỡi dao còn rung bần bật một cách đáng sợ, đúng ngay chỗ chú Sirius đặt bàn tay phải trước đó có vài giây.

Bà Weasley gào lên:

“LÀM ƠN LÀM PHƯỚC! KHÔNG CẦN... - MÁ CHÁN CÁI TRÒ NÀY LẮM RỒI - KHÔNG PHẢI VÌ BÂY GIỜ TỤI BÂY ĐÃ ĐƯỢC PHÉP XÀI PHÁP THUẬT MÀ TỤI BÂY CẦN PHẢI VUNG CÂY ĐÙA PHÉP LÊN ĐỂ LÀM CẢ NHỮNG CHUYỆN LẶT VẶT TÍ TI!

Fred vội vàng lao tới trước, ra sức rút con dao khỏi mặt bàn.

“Tụi con chỉ muốn thử tiết kiệm chút đỉnh thời gian thôi mà! Xin lỗi chú Sirius... cháu không cố ý...”

Cả chú Sirius lẫn Harry đều phá lên cười. Lão Mundungus bị ngã bật văng ra khỏi ghế, miệng chửi thề búa xua khi gượng đứng dậy. Con mèo Crookshanks thì phát ra một tiếng rít giận dữ và phóng vọt vô gầm tủ, rồi từ trong đó hai con mắt to vàng khè của nó cứ lóe sáng lên trong bóng tối.

Ông Weasley vừa nhắc nôi thịt hăm lên đặt trở lại giữa bàn, vừa nói:

“Các con à, má các con nói đúng, các con nên tỏ ra có ý thức trách nhiệm khi mà các con đã tới tuổi trưởng thành.”

Bà Weasley thực sự nổi cơn thịnh nộ với hai anh em sinh đôi. Bà dẫn mạnh một vại Bia bơ mới xuống mặt bàn khiến cho nó lại văng tung tóe ra gần bằng vại bia trước.

“... không có người anh nào của tụi bây gây ra trò rắc rối này! Bill đâu có cảm thấy cần thiết khi phải mỗi thước mỗi độn thổ! Charlie cũng đâu thèm ếm bùa mọi thứ mà nó gặp! Còn Percy...”

Bà chột ghen lời nín ngang, hít một hơi sâu và đưa mắt nhìn sợ sệt về phía ông chồng, mặt ông đã đột ngột đanh cứng như gỗ.

Bill nói nhanh:

“Thôi, chúng ta ăn đi.”

Thầy Lupin múc món thịt hầm vô đĩa của bà Weasley và chuyền nó ngang qua bàn cho bà.

“Trông ngon tuyệt vời, chị Molly à.”

Trong vài phút chẳng ai nói gì ngoài tiếng lanh canh của bát đĩa dao nĩa chạm nhau, và tiếng kéo ghế sà sạt khi mọi người ngồi vào bàn bắt đầu ăn. Thế rồi bà Weasley quay sang chú Sirius, nói:

“Tôi đã định nói với chú, có cái gì đó bị mắc kẹt trong cái bàn giấy ở trên phòng khách, nó cứ sột soạt rung rinh hoài. Dĩ nhiên chắc chỉ có thể là Ông Kẹt thôi, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên nhờ Alastor ngó qua một cái trước khi đem thả nó ra.”

Chú Sirius thờ ơ đáp:

“Cứ làm bất cứ điều gì chị muốn.”

Bà Weasley tiếp tục:

“Mấy tấm màn cũng đầy nhóc bọn yêu nhí. Tôi nghĩ ngày mai chúng ta thử xử lý chúng xem sao.”

Chú Sirius nói:

“Tôi cũng mong vậy.”

Harry nghe ra chất đắng cay trong giọng nói của chú Sirius, nhưng nó không chắc những người khác cũng nhận thấy.

Ngồi đối diện với Harry, cô Tonks đang mua vui cho Hermione và Ginny bằng cách biến hình cái mũi của cô trong lúc miệng cô ngồm ngoàm thức ăn. Mỗi lần biến hình cô Tonks lại nhắm tịt mắt và mang một vẻ mặt đau đớn y như hồi cô biến hình trong buồng ngủ của Harry. Cái mũi của cô sưng vù lên thành một cái mũi phồng khoằm khoằm như mũi thầy Snape, rồi co lại thành một cái gì trông giống như cái nụ nấm rơm, và rồi từ lỗ mũi chọc lĩa chia ra vô số lông. Rõ ràng đây là trò giải trí thường xuyên trong bữa ăn, bởi vì một

lát sau Hermione và Ginny bắt đầu đòi xem những cái mũi mà tụi nó thích nhất.

“Cô Tonks, làm cái mũi giống cái vòi to ấy...”

Cô Tonks chiều ý, Harry ngược nhìn lên và chợt có một ấn tượng thoáng qua đầu rằng có một nàng Dudley ở bên kia bàn ăn đang nhe răng cười với nó.

Bà Weasley, Bill, và thầy Lupin vẫn đang bàn bạc căng thẳng về bọn yêu tinh. Bill nói:

“Chúng vẫn chưa tiết lộ điều gì cả. Con vẫn không tài nào biết được liệu chúng có tin là hắc đã trở lại hay không. Dĩ nhiên chúng có thể sẽ chọn thế trung lập, không về phe nào hết. Cứ đứng ngoài quan sát thôi.”

Bà Weasley lắc đầu:

“Tôi chắc là họ không đời nào hòa theo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Chúng cũng từng chịu mất mát rồi. Có nhớ cái gia đình yêu tinh đã bị hắc ám sát hồi lần trước, ở đâu đó gần Nottingham không?”

Thầy Lupin nói:

“Tôi nghĩ vấn đề còn tùy thuộc là chúng được hứa hẹn chia phần như thế nào. Và không phải tôi đang nói về vàng đâu. Nếu như chúng được hứa hẹn sẽ có tự do, cái mà chúng ta đã từ chối chúng hàng bao thế kỷ nay, thì chúng sẽ bị cám dỗ thôi. Bill, cậu vẫn chưa được gì thêm với Ragnok sao?”

Bill nói:

“Lúc này hắc đang có vẻ hơi chống-phù thủy. Hắc vẫn còn chưa hết tức giận về vụ làm ăn với Bagman, hắc cho là ông Bộ trưởng đã bày trò bưng bít, bọn yêu tinh chưa bao giờ nhận được vàng của ông ta, thầy cũng biết...”

Một trận cười bùng ra từ giữa bàn làm át mất những lời nói cuối cùng của Bill. Fred, George, Ron, và lão Mundungus đang cười bò lăn trên ghế.

“... thế là...”

Lão Mundungus nắc lên, nước mắt chảy ràn rụa xuống mặt.

“Thế là, tụi bây tin hay không thì tùy, hăn nói với tôi, hăn nói, ê Mundung-cứt, lão kiếm... ầu ra cả bày cóc... ó? Bởi vì có thằng chó chết nào... ó... ầu... i và chôm hết của tui. Và ta nói, chôm hết cóc của mày hả, Will, vậy rồi sao nữa? Vậy rồi mày sẽ đòi thêm cóc chứ gì? Và tin tôi hay không thì tùy, thưa các cô các cậu, cái thằng nửa người nửa ngợm ngu đần ấy mua lại của tôi hết mấy con cóc bằng giá gấp đôi cái giá mà tôi trả cho hăn lúc đầu...”

Trong khi Ron bò lăn ra bàn rống lên cười thì bà Weasley gay gắt bảo lão Mundungus:

“Tôi không nghĩ là chúng ta cần nghe thêm nữa về chuyện làm ăn của ông đâu, cảm ơn ông nhiều lắm, ông Mundungus à.”

“Xin lỗi, chị Molly.”

Lão Mundungus nói ngay, quẹt nước mắt rồi nháy mắt với Harry.

“Nhưng mà các cháu cũng biết, ngay từ đầu vụ này thì chính Will là thằng đã chôm bày cóc của Warty Harris, cho nên thực tình thì tôi cũng đâu có làm điều gì sai...”

Bà Weasley lạnh lùng nói:

“Tôi không biết ông học ở đâu ra cách phân biệt cái gì sai cái gì đúng, ông Mundungus à, nhưng dường như ông bỏ sót mấy bài học quan trọng...”

Fred và George chúm mặt mũi vô trong mấy cốc Bia bọt, George phát nắc cụt. Không hiểu vì lý do gì, bà Weasley lại ném một cái nhìn khó chịu về phía chú Sirius trước khi bà đứng dậy đi lấy thêm món bánh hấp để tráng miệng. Harry quay lại nhìn chú Sirius. Chú nói nhỏ với nó:

“Bác Molly không chấp nhận lão Mundungus.”

Harry cũng hỏi rất khẽ:

“Làm sao mà ông vô được Hội?”

Chú Sirius thì thầm:

“Lão có ích. Lão biết hết mọi góc ngách và đường ngang ngõ tắt trong giới giang hồ. Lão sẽ, ừ, sẽ được coi như một người đứng như con người lão vậy. Lão cũng rất trung thành với cụ Dumbledore. Có lần cụ đã từng giúp lão thoát hiểm một vụ ngặt nghèo lắm. Cũng đáng trả giá chút đỉnh để có một người như lão Mundun-cắt ở quanh mình. Lão nghe ngóng được những điều mà chúng ta không thể biết. Nhưng chị Molly cho là mời lão ở lại ăn tối chung với gia đình thì quá đáng. Chị ấy vẫn chưa chịu tha thứ cho lão cái tội đã chệnh mảng bỏ trực khi đang làm nhiệm vụ canh giữ bảo vệ con.”

Sau ba đợt tráng miệng bằng bánh hấp và bánh sữa trứng, Harry cảm thấy lưng quần bò của nó đã trở nên chật chội khó chịu. (Điều này có ý nghĩa ghê lắm, bởi vì cái quần bò ấy vốn là quần của Dudley.) Harry đặt muống xuống bàn trong một lúc tạm lắng của cuộc chuyện trò. Ông Weasley dựa lưng vô thành ghế, trông rõ vẻ no nê và thư giãn, cô Tonks ngáp thoải mái, cái mũi của cô bây giờ đã trở lại hình dạng bình thường, và Ginny, người đã dụ dỗ được con mèo Crookshanks ra khỏi gầm tủ, bây giờ ngồi xếp bằng trên sàn bếp, lăn mấy cái nút chai Bia bơ cho con mèo đuổi bắt.

Bà Weasley vừa ngáp vừa nói:

“Tôi nghĩ là tới giờ đi ngủ rồi.”

“Chưa đâu, chị Molly.”

Chú Sirius nói, tay đẩy cái đĩa không của chú ra xa rồi quay lại nhìn Harry.

“Con có biết không, chú ngạc nhiên về con đấy. Chú tưởng việc đầu tiên mà con làm khi đến được nơi đây là phải hỏi ngay về Voldemort chứ!”

Không khí trong phòng thay đổi nhanh chóng, một sự đổi ngay tức thì khiến Harry liên tưởng đến sự xuất hiện của những tên giám ngục. Mới vài giây trước đó là một không khí xả hơi ngái ngủ, bây giờ là sự đề cao cảnh

giác, thậm chí lo âu căng thẳng. Một cơn ớn lạnh luồn quanh bàn ăn khi cái tên Voldemort được thốt ra. Thầy Lupin đang định hớp một ngụm rượu, thì ngừng tay, chậm chạp hạ cái cốc xuống, tỏ vẻ thận trọng.

Harry nói với thái độ giận dữ:

“Con có hỏi. Con đã hỏi Ron và Hermione nhưng hai bạn ấy đều nói là vì không được phép gia nhập Hội, cho nên...”

Bà Weasley nói:

“Mà tụi nó nói đúng đó. Các con còn quá non trẻ.”

Bà Weasley ngồi thẳng lưng, hai bàn tay bà nắm chặt đặt trên tay vịn ghế, mọi dấu vết của cơn buồn ngủ đã tiêu tan đâu hết.

Chú Sirius nói:

“Cái lệ một người nào đó phải ở trong Hội Phượng Hoàng mới được đặt câu hỏi từ khi nào vậy? Harry đã bị mắc kẹt trong ngôi nhà Muggle đó cả tháng trời. Nó có quyền được biết chuyện gì đang xảy ra lâu nay...”

“Khoan đã!”

George lớn tiếng xen vô. Fred cũng tức tối nói:

“Sao Harry lại được trả lời nếu nó hỏi?”

George nói thêm:

“*Tụi con* đã cố gắng moi móc tin tức ở chú suốt cả tháng trời mà chú có thèm nói cho tụi con biết một tí xiu tin vặt nào đâu!”

Nhái giọng cao the thé giống giọng của bà Weasley một cách kỳ lạ, Fred nói:

“*Các con* còn trẻ dại, *các con* không ở trong Hội... Harry thậm chí còn chưa tới tuổi thành niên nữa mà!”

Chú Sirius bình tĩnh nói:

“Đâu phải lỗi tại chú nếu chú không thể nói cho các cháu biết Hội đang làm gì. Đó chính ra là quyết định của ba má các cháu. Nhưng mặt khác,

Harry thì...”

Bà Weasley nói giọng gay gắt:

“Quyết định cái gì tốt cho Harry không phải là việc của chú.”

Nét mặt bình thường hiền lành phúc hậu của bà Weasley bỗng trở nên hung hăng dễ sợ.

“Tôi chắc là chú đã quên cụ Dumbledore dặn dò điều gì rồi?”

“Điều gì?”

Chú Sirius hỏi lại một cách lịch sự nhưng với một tinh thần như thể chú đã ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Bà Weasley nói, đặc biệt nhấn mạnh vào ba lời cuối:

“Cái điều rằng không được nói cho Harry biết quá những gì *nó cần biết*.”

Ron, Hermione, Fred, và George hết xoay đầu về phía bà Weasley rồi lại xoay đầu nhìn chú Sirius như thể đang theo dõi một trận giao đấu quần vợt vậy. Ginny đang quì gối trên sàn, giữa đồng nút chia Bia bị bỏ rơi, há hốc miệng ra theo dõi cuộc đối thoại. Thầy Lupin nhìn chăm chăm chú Sirius.

Chú Sirius nói:

“Tôi không có ý định nói cho nó biết nhiều hơn những gì *nó cần biết* đâu, chị Molly à. Nhưng bởi vì nó là người đã nhìn thấy Voldemort trở lại (Một lần nữa, khi cái tên Voldemort được thốt ra, một cái rùng mình tập thể lan truyền nhanh ra khắp bàn ăn.) Nó có quyền chính đáng hơn hầu hết...”

Bà Weasley vẫn khẳng khái:

“Nó không phải là thành viên của Hội Phượng Hoàng. Nó chỉ mới mười lăm tuổi và...”

Chú Sirius nói:

“Và nó đã giao đấu nhiều không thua gì hầu hết các thành viên trong Hội, mà thậm chí còn nhiều hơn một số...”

Hai nắm tay của bà Weasley đặt trên tay vịn run lên. Bà cao giọng nói:

“Không một ai chối cãi những gì Harry đã làm! Nhưng nó hãy còn là...”

Chú Sirius mất kiên nhẫn:

“Nó không còn là một đứa con nít nữa!”

Hai má bà Weasley bắt đầu đỏ lên:

“Nó cũng chưa là một người lớn! Chú Sirius! Nó không phải là *James*!”

Chú Sirius lạnh lùng đáp:

“Cám ơn chị Molly đã nhắc nhở, nhưng tôi hoàn toàn ý thức rõ nó là ai.”

Bà Weasley nói:

“Tôi không chắc là chú ý thức lắm. Đôi khi, cái kiểu mà chú nói chuyện với nó, có vẻ như là chú tưởng chú đang gặp lại người bạn thân nhất của chú vậy.”

Harry hỏi:

“Nhưng mà như vậy thì có gì sai?”

Bà Weasley trả lời Harry nhưng mắt vẫn soi mói chú Sirius:

“Cái không đúng ở đây, Harry à, là con *không* phải là cha của con, cho dù con trông có giống ông ấy đến thế nào đi nữa. Con vẫn còn đang đi học và những người lớn có trách nhiệm đối với con không được quên điều đó.”

Chú Sirius cũng cao giọng, hỏi vặn lại:

“Vậy nghĩa là tôi là một người cha đỡ đầu vô trách nhiệm à?”

“Ừ, nghĩa là chú đã từng mang tiếng hành động thiếu suy nghĩ, chú Sirius à, cho nên cụ Dumbledore cứ luôn nhắc nhở chú là phải ở nhà và...”

Chú Sirius lớn tiếng ngắt lời bà Weasley:

“Tôi yêu cầu chị hãy để những chỉ thị của cụ Dumbledore dành cho tôi ở ngoài vụ này!”

Bà Weasley quay qua nhìn chồng:

“Anh Arthur! Anh bệnh em đi chứ!”

Ông Weasley không lên tiếng ngay lập tức thì. Ông gỡ mắt kiếng ra, chậm

rãi chùi nó vô tấm áo chùng đang mặc, không ngược nhìn vợ mình. Chỉ khi đã cẩn thận đặt cặp kiếng trở lại vị trí của chúng trên sống mũi thì ông mới bắt đầu nói:

“Cụ Dumbledore biết là tình thế đã thay đổi, Molly à. Cụ đã chấp thuận là Harry sẽ phải được thông tin đến một mức độ nào đó, một khi nó đã đến Tổng Hành Dinh này...”

“Đành vậy, nhưng điều đó khác với việc cứ xúi nó chắt vẩn bất cứ điều gì mà nó muốn chứ!”

Bà Weasley đột ngột quay qua thầy Lupin, hy vọng rốt cuộc sẽ tìm được một đồng minh. Cuối cùng thầy Lupin đành thôi ngó chú Sirius. Thầy nhìn ra chỗ khác, lặng lẽ nói:

“Về phần tôi, tôi nghĩ là cũng nên để cho Harry biết một số sự kiện... một số sự kiện thôi, Molly à, chỉ như một phác họa chung chung... từ chúng ta, còn hơn là để nó lượm lặt những thông tin bị bóp méo từ phía những người khác.”

Vẻ mặt của thầy Lupin ôn hòa, nhưng Harry cảm thấy chắc chắn là thầy Lupin ít nhất cũng đã biết rằng một số Bành Trướng Nhĩ vẫn còn sống sót sau cuộc tẩy thanh của bà Weasley.

“Thôi được.”

Bà Weasley thở dài sườn sượt rồi nhìn quanh bàn ăn tìm một đồng minh nhưng không kiếm được ai hết. Bà đành nói:

“Thôi được... tôi thấy rồi, tôi đang bị cả vú lấp miệng em. Tôi sẽ chỉ nói thêm điều này: cụ Dumbledore ắt hẳn phải có lý do không muốn cho Harry biết quá nhiều, và tôi nói với tư cách một người, trong tim mình, luôn đặt quyền lợi của Harry lên trên hết...”

Chú Sirius nói nhẹ nhàng:

“Nó đâu phải là con của chị.”

Bà Weasley trả lời một cách mãnh liệt:

“Tôi coi nó như con. Chứ nó còn biết trông cậy vào ai nữa?”

“Nó còn có tôi!”

“Ờ há!”

Môi bà Weasley cong lên, bà nói tiếp:

“Vấn đề là chú cũng khó mà chăm sóc nó được khi mà chú bị nhốt trong nhà ngục Azkaban, đúng không?”

Chú Sirius dợm đứng dậy khỏi ghế. Thầy Lupin đánh giọng bảo:

“Chị Molly, chị không phải là người duy nhất ở cái bàn này lo lắng cho Harry. Anh Sirius, *ngồi xuống.*”

Môi dưới của bà Weasley run run. Chú Sirius chậm rãi thả người ngồi trở xuống cái ghế của mình, gương mặt trắng bệch.

Thầy Lupin tiếp tục nói:

“Tôi nghĩ Harry nên được phép có tiếng nói trong vụ này. Nó đã đủ lớn để tự quyết định.”

Harry bèn nói ngay:

“Con muốn biết chuyện gì đang xảy ra?”

Nó không nhìn bà Weasley. Nó đã cảm động vô cùng khi bà nói coi nó như con, nhưng nó cũng không đủ kiên nhẫn với thái độ gà mái ấp gà con của bà... Chú Sirius nói đúng, nó *không* còn là một đứa con nít nữa.

“Tốt thôi.”

Giọng bà Weasley nức nở:

“Ginny... Ron... Hermione... Fred... George... Má muốn các con ra khỏi phòng, ngay bây giờ.”

Lập tức cả bọn đồng thanh nhao nhao lên. Fred và George cùng nhau gào:

“Chúng con tới tuổi trưởng thành rồi!”

Ron la to:

“Nếu Harry được phép thì tại sao con lại không?”

Ginny than van:

“Má, con *muốn* nghe mà!”

Bà Weasley đứng dậy, hai mắt bà quắc lên sáng rực, bà quát:

“KHÔNG! Ta nhất định cấm...”

Ông Weasley mệt mỏi nói:

“Molly, em đừng cấm cản Fred và George, hai đứa nó đã tới tuổi trưởng thành ...”

“Tụi nó vẫn còn đi học...”

Vẫn cái giọng mệt mỏi, ông Weasley nói:

“Nhưng trước pháp luật giờ đây tụi nó được coi là người lớn rồi.”

Gương mặt của bà Weasley lúc này đã tím tái đi.

“Em... Ừ thì thôi cũng được đi, Fred và George có thể ở lại, nhưng Ron...”

Ron nóng nảy nói ngay:

“Đằng nào thì Harry cũng sẽ kể lại cho con và Hermione nghe hết mọi chuyện mà bà má với các thầy cô nói với nó!”

Ron đưa mắt nhìn Harry, nói thêm, giọng không chắc chắn lắm:

“Bồ sẽ kể, phải không Harry?”

Trong nửa giây, Harry tính nói với Ron là nó sẽ không kể lại cho Ron nghe một lời nào hết, để cho Ron nếm qua cái cảnh bị bưng bít thông tin trong bóng tối, coi nó thấy khoái cảnh đó như thế nào. Nhưng khoảng khắc giận dữ ấy biến mất tiêu khi hai đứa nó nhìn vào mắt nhau. Harry nói:

“Dĩ nhiên là mình sẽ kể.”

Ron và Hermione bừng lên nụ cười rạng rỡ.

Bà Weasley bèn quát:

“Được! Được lắm! Ginny... ĐI NGỦ!”

Ginny không đi ngủ một cách ngoan ngoãn cho lắm. Mọi người đều nghe thấy tiếng cô bé vùng vằng oằn ỉ với mẹ suốt đoạn đường đi lên cầu thang, và khi cô bé lên tới hành lang thì tiếng rú xé tai của bà Black bỗng bùng lên, hùn vô tiếng kêu la ầm ỉ của cô bé. Thầy Lupin vội vàng chạy ra khỏi phòng tới bên bức chân dung để vẫn hồi sự yên tĩnh. Chỉ sau khi thầy quay trở lại, đóng cánh cửa nhà bếp sau lưng và ngồi trở xuống bên cạnh bàn ăn rồi, chú Sirius mới bắt đầu nói:

“Được rồi, Harry... con muốn biết điều gì?”

Harry thở một hơi thật sâu và nói lên những câu hỏi đã ám ảnh nó suốt một tháng trời qua.

“Voldemort đang ở đâu? Hắn đang làm gì? Con đã cố gắng theo dõi chương trình thời sự của dân Muggle... (nó lờ tịt đi những cái rùng mình và những gương mặt cau lại khi nói đến cái tên Voldemort)... mà con chẳng thấy có tin gì có vẻ là về hắn cả, không có những cái chết lạ lùng hay bất cứ điều gì...”

Chú Sirius nói:

“Đó là bởi vì chưa có cái chết nào đáng ngờ cả, ít ra là theo như chúng ta biết... Mà chúng ta cũng biết khá nhiều đó chứ.”

Thầy Lupin nói:

“Dù sao thì chúng ta cũng biết nhiều hơn là hắn tưởng.”

Harry hỏi:

“Làm sao mà hắn lại ngừng giết chóc người ta được chứ?”

Harry biết là chỉ riêng trong năm ngoái Voldemort đã ra tay tàn sát hơn một lần.

Chú Sirius nói:

“Bởi vì lúc này hắn chưa muốn thu hút sự chú ý vào bản thân hắn. Điều đó sẽ nguy hiểm cho hắn. Việc hắn trở lại đã không diễn ra đúng như cái cách

mà hắn muốn, như con cũng biết đó. Hắn đã làm hỏng hết.”

Thầy Lupin nở một nụ cười khoái trá, nói thêm:

“Hay nói đúng ra là con đã làm hỏng hết dự tính của hắn.”

Harry ấp úng hỏi:

“Làm.. sao ạ?”

Chú Sirius nói:

“Hắn không tính tới chuyện là con sẽ sống sót. Không một ai ngoài bọn Tử Thần Thực Tử ra được phép biết đến sự trở lại của hắn. Nhưng con đã sống sót mà làm nhân chứng.”

Thầy Lupin nói:

“Và một khi trở lại, thì người cuối cùng mà hắn muốn báo cho biết về sự trở lại của hắn lại chính là cụ Dumbledore. Thế nhưng con đã giúp cho cụ Dumbledore biết ngay tức thì.”

Harry hỏi:

“Chuyện đó thì có ích lợi gì?”

Bill ngờ vực hỏi:

“Em hỏi chơi hả? Cụ Dumbledore là người duy nhất mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sợ hãi ngán ngại.”

Chú Sirius nói:

“Nhờ có con, cụ Dumbledore đã có thể triệu tập lại Hội Phượng Hoàng chỉ nội trong một giờ sau khi Voldemort trở lại.”

Harry nhìn quanh các cô chú, hỏi:

“Vậy Hội đã làm những gì?”

Chú Sirius nói:

“Làm hết sức chúng ta có thể làm để bảo đảm là Voldemort không thể tiến hành những kế hoạch của hắn.”

Harry hỏi ngay:

“Làm sao chú biết những kế hoạch của hắn là gì?”

Thầy Lupin nói:

“Cụ Dumbledore có đầu óc sắc sảo, và những ý kiến sắc sảo của cụ Dumbledore thường thường hóa ra rất chính xác.”

“Vậy thì thầy Dumbledore cho rằng hắn đang dự tính điều gì?”

Chú Sirius nói:

“À, trước tiên, hắn muốn thành lập lại quân đội của hắn. Vào những ngày xa xưa hắn đã từng có hàng đoàn quân đông đúc đặt dưới sự chỉ huy điều động của hắn; gồm những phù thủy và pháp sư mà hắn o ép hay phù phép mê hoặc đi theo hắn, những Tử Thần Thực Tử, và nhiều loại người ngợm khác nhau thuộc phe Hắc ám. Con chắc đã từng nghe hắn dự tính thu nạp cả những tên khổng lồ; mà đó mới chỉ là một nhóm hắn nhắm vào thôi đấy. Nếu chỉ có được một tá Tử Thần Thực Tử thôi thì hắn chắc chắn sẽ không tính đến chuyện tìm cách chiếm đoạt Bộ Pháp Thuật.”

“Vậy là các thầy đang cố gắng ngăn chặn hắn tuyển mộ thêm lâu la?”

Thầy Lupin nói:

“Chúng ta đang làm hết sức mình.”

“Như thế nào?”

Bill nói:

“À, điều chính yếu là cố gắng thuyết phục càng nhiều người càng tốt rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã thực sự trở lại, để cho họ cảnh giác. Nhưng sự việc đó đang có vẻ phức tạp.”

“Tại sao ạ?”

Cô Tonks nói:

“Tại vì thái độ của Bộ Pháp Thuật chứ còn tại sao nữa? Con đã thấy lão Cornelius Fudge sau khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại chứ, Harry? Vậy mà lão chẳng hề nhúc nhích cái ghế của lão một chút xíu nào hết. Lão

khăng khăng không chịu tin là điều đó *đã xảy ra*.”

Harry hỏi một cách khẩn thiết:

“Nhưng mà tại sao? Tại sao ông ấy lại có thể ngu như vậy chứ? Nếu thầy Dumbledore...”

Ông Weasley nói với một nụ cười khô khốc:

“À, đó đó. Con vừa điểm trúng huyết của vấn đề rồi đó. cụ Dumbledore.”

Cô Tonks buồn bã nói:

“Lão Fudge ngán cụ Dumbledore, con hiểu không?”

Harry hỏi lại đầy nghi hoặc:

“Ngán thầy Dumbledore?”

Ông Weasley nói:

“Ngán cái mà cụ Dumbledore theo đuổi. Con hiểu không, ông Fudge nghĩ là cụ Dumbledore đang âm mưu lật đổ ông. Ông tưởng cụ Dumbledore muốn cái chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật.”

“Nhưng mà thầy Dumbledore đâu có muốn...”

Ông Weasley nói tiếp:

“Dĩ nhiên là cụ Dumbledore không muốn. Cụ không hề muốn làm công việc của Bộ trưởng, cho dù có rất nhiều người muốn cụ nhận lấy chức vụ ấy khi Ông Millicent Bagnold về hưu. Nhưng thay vào đó, lão Fudge đã lên nắm quyền, và lão ta không bao giờ quên được là cụ Dumbledore đã được sự ủng hộ rộng rãi như thế nào, mặc dù cụ Dumbledore chưa bao giờ ứng cử vào chức vụ ấy.”

Thầy Lupin nói:

“Sâu tận đáy lòng, lão Fudge biết rõ là cụ Dumbledore giỏi giang hơn lão ta rất nhiều. Lão ta biết là cụ Dumbledore là một pháp sư có nhiều quyền phép hơn mình, và trong những ngày đầu mới nhậm chức Bộ trưởng, lão ta cứ luôn nhờ cụ Dumbledore giúp đỡ và khuyên bảo. Nhưng dường như giờ

đây lão ta đâm ra mê quyền lực và tự tin hơn. Lão ta khoái làm Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và lão ta tìm cách thuyết phục bản thân rằng lão ta là một người giỏi giang và cụ Dumbledore khơi lên mọi rắc rối chỉ đơn giản vì muốn quấy lão ta.”

Harry tức giận nói:

“Làm sao mà ông ấy có thể suy nghĩ như vậy chứ? Làm sao mà ông ấy có thể nghĩ là cụ Dumbledore bịa đặt ra hết thảy mọi chuyện chứ... vậy tức là con bịa đặt tất cả sao?”

Chú Sirius cay đắng nói:

“Bởi vì thừa nhận việc Voldemort trở lại có nghĩa là thừa nhận sẽ xuất hiện những rắc rối mà Bộ Pháp Thuật chưa từng đối phó trong gần mười bốn năm qua. Lão Fudge đơn giản là không dám đương đầu với việc đó. Lão thấy dễ chịu hơn khi tự dối mình là cụ Dumbledore chỉ xạo sự để quấy lão.”

Thầy Lupin nói:

“Anh hiểu thấu vấn đề đó. Khi Bộ Pháp Thuật khẳng định là không có mối lo gì về Voldemort cả, thì thật khó lòng thuyết phục mọi người rằng hắn đã trở lại, đặc biệt là khi mọi người thực tình cũng chẳng ai muốn tin điều đó ngay. Hơn nữa, Bộ Pháp Thuật đang đè nặng áp lực lên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, không cho nó tường thuật bất cứ điều gì mà họ gọi là trò tung tin vịt của cụ Dumbledore, vì vậy hầu hết cộng đồng phù thủy hoàn toàn không biết gì hết về những gì đang xảy ra, và điều này khiến cho họ trở thành những mục tiêu dễ dàng của bọn Tử Thần Thực Tử nếu chúng sử dụng đến Lời nguyên Độc đoán.”

Harry quay lại nhìn quanh, từ ông Weasley đến chú Sirius, Bill, lão Mundungus, thầy Lupin, và cô Tonks.

“Nhưng mà các thầy cô và các cô chú vẫn đang nói cho mọi người biết sự thật; vẫn đang cố gắng làm cho mọi người biết hắn đã trở lại, đúng không?”

Mọi người mỉm cười về khôi hài.

Chú Sirius bứt rứt, nói:

“Tại mọi người đều nghĩ chú chỉ là một kẻ sát nhân hàng loạt điên khùng và bị Bộ Pháp Thuật treo đầu với giá mười ngàn Galleon, cho nên dễ gì mà chú có thể đi ra phố đứng phát truyền đơn hả?”

Thầy Lupin nói:

“Còn thầy cũng không phải là khách mời được ưa chuộng trong những bữa tiệc đông người. Đó là một cái giá phải chịu để làm người sói.”

Chú Sirius nói:

“Cô Tonks và bác Weasley sẽ bị mất việc ở Bộ Pháp Thuật nếu họ liều mở miệng nói ra. Mà chúng ta thì rất cần thiết phải có người làm tay trong bên trong Bộ Pháp Thuật, bởi vì chú dám cá là Voldemort sẽ có gián điệp gài trong đó.”

Ông Weasley nói:

“Tuy nhiên, chúng ta cũng đã tìm cách thuyết phục được vài người. Cô Tonks đây là một - cô hãy còn quá trẻ nên không có dự phần trong Hội Phượng Hoàng trước đây, và có được một Thần Sáng về phe chúng ta là một thuận lợi lớn lao. Anh Kingsley Shacklebolt cũng là một kho báu thực sự. Anh ấy chịu trách nhiệm truy lùng chú Sirius, cho nên lâu nay anh ấy cứ mớm cho Bộ Pháp Thuật cái thông tin là Sirius đang ở Tây Tạng.”

Harry bắt đầu hỏi:

“Nhưng nếu không ai trong các cô chú loan truyền ra cái tin Voldemort đã trở lại...”

Chú Sirius đã ngắt lời:

“Ai nói là không ai trong chúng ta loan truyền tin tức đó hả? Chứ con nghĩ coi tại sao mà cụ Dumbledore gặp nhiều khốn đốn như vậy?”

Harry hỏi:

“Ý chú là sao?”

Thầy Lupin nói:

“Họ đang cố gắng bôi nhọ cụ Dumbledore. Con không đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* tuần vừa rồi sao? Họ đăng tin là cụ đã bị biếu quyết loại ra khỏi chức Chủ tịch Liên minh Pháp sư Quốc tế vì cụ đã quá già và mất đi sự bén nhạy cương quyết. Điều đó không đúng. Cụ bị biếu quyết loại khỏi chức vụ đó sau khi cụ đọc một bài diễn văn thông báo sự trở lại của Voldemort. Họ đã tước bỏ chức vụ Tổng Chiến tướng của cụ trong Hội đồng An ninh Phù thủy - đó là Tòa án Pháp sư Tối cao - và họ đang bàn tính đến chuyện thu hồi Huân chương Merlin Đệ Nhất Đẳng của cụ nữa kìa.”

Bill cười khì.

“Nhưng cụ Dumbledore nói là cụ chẳng hơi đâu bận tâm đến những chuyện họ làm, miễn là họ không gỡ cụ ra khỏi mấy tấm Thẻ Nhái Sôcôla.”

Ông Weasley nói:

“Đây không phải chuyện đùa cợt. Nếu cụ cứ tiếp tục thách thức Bộ Pháp Thuật như vậy, cuối cùng cụ có thể bị tống vô ngục Azkaban, và cụ Dumbledore mà bị nhốt lại thì không còn gì để trông mong nữa. Trong khi Voldemort biết là cụ Dumbledore vẫn còn đây và hiểu biết rõ âm mưu của hắn, thì hắn vẫn còn dè dặt thận trọng trong một thời gian. Nếu cụ Dumbledore bị loại khỏi cuộc đấu tranh... Chà, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* sẽ tha hồ làm mưa làm gió.”

Harry hỏi một cách tuyệt vọng:

“Nhưng nếu Voldemort đang cố gắng thu phục thêm nhiều Tử Thần Thực Tử nữa, thì thế nào cũng phải để lộ ra cái tin hắn đã trở lại, đúng không ạ?”

Chú Sirius nói:

“Voldemort không đi tới từng nhà mà giội vào cửa đầu, Harry à. Hắn lừa đảo, xúi quẩy, và hăm dọa người ta. Hắn rất thành thạo cái trò hoạt động bí

mật. Dù thế nào đi nữa, thì việc thu phục lâu la chỉ là một trong những hoạt động hãn quan tâm thôi. Hãn có những âm mưu khác nữa. Những âm mưu mà hãn thực sự có thể tiến hành một cách vô cùng lặng lẽ, và hiện giờ thì hãn đang tập trung vào những âm mưu đó.”

Harry hỏi nhanh:

“Hãn còn muốn gì ngoài việc thu phục thêm lâu la?”

Nó tưởng như nhìn thấy chú Sirius và thầy Lupin trao đổi với nhau một cái nhìn rất nhanh trước khi chú Sirius nói:

“Hãn muốn cái mà hãn chỉ có thể ăn cắp mới có được.”

Trong khi Harry vẫn còn hoang mang thì chú Sirius nói tiếp:

“Như vũ khí chẳng hạn, cái mà trước đây hãn không có.”

“Trước đây tức là lúc hãn đang hùng mạnh?”

“Đúng vậy.”

“Vũ khí gì vậy? Chẳng lẽ có thứ vũ khí tồi tệ hơn cả phép *Avada Kedavra*?”

“Thôi, đủ rồi đó.”

Từ trong bóng tối đằng sau cánh cửa, bà Weasley tuyên bố. Harry nhận thấy bà đã tức tốc quay lại ngay sau khi đưa Ginny vô giường ngủ. Bà khoanh hai tay trước ngực và tỏ ra giận hết sức. Bà ngó Fred, George, Ron và Hermione, tuyên bố tiếp:

“Ta muốn tất cả các con đi ngủ, ngay bây giờ.”

Fred bắt đầu cự cãi:

“Má không thể lôi cổ tụi con...”

Bà Weasley quát lên:

“Coi chừng tao!”

Bà run run nhìn chú Sirius:

“Mấy người đã cho Harry biết quá nhiều rồi đó. Tiết lộ thêm nữa thì có

khác gì các người đẩy thẳng nó vô Hội hả?”

Harry nói ngay:

“Tại sao lại không? Con sẽ gia nhập Hội. Con muốn gia nhập. Con muốn chiến đấu...”

“Không!”

Nhưng đó không phải là lời bà Weasley, mà là phán quyết của thầy Lupin.

“Hội chỉ gồm những phù thủy pháp sư trưởng thành.”

Fred và George vừa mở miệng toan nói thì thầy Lupin đã nói tiếp:

“... và những phù thủy pháp sư đã ra trường. Có những nguy hiểm liên can đến những điều mà các con không hiểu biết gì hết, không ai trong các con... Thôi, anh Sirius à, tôi nghĩ chị Molly nói đúng đó. Chúng ta nói đủ rồi.”

Chú Sirius khẽ nhún vai nhưng không tranh cãi nữa. Bà Weasley ra hiệu cho các con của bà và Hermione một cách độc đoán. Tụi nó đứng dậy, lần lượt từng đứa một, và Harry hiểu là nó cầm bằng thua cuộc, đành đi theo mấy đứa kia.

DÒNG HỌ CAO QUÝ VÀ LÂU ĐỜI NHẤT

Với một vẻ mặt không gì lay chuyển được, bà Weasley đi theo bọn trẻ lên cầu thang. Khi lên đến cầu thang thứ nhất, bà nói:

“Ta muốn tất cả các con đi ngủ ngay tức thì, không nói năng gì hết. Ngày mai chúng ta sẽ bận túi bụi.”

Bà nói thêm với Hermione:

“Bác chắc là Ginny ngủ rồi, nên cháu đừng có làm cho nó thức giấc.”

“Ngủ rồi hả? Còn khuya à!”

Fred nói nhỏ sau khi Hermione chào tụi nó để đi ngủ. Bọn con trai tiếp tục leo cầu thang lên tầng trên, Fred nói tiếp:

“Tao dám cá là hiện giờ Ginny đang nằm thao thức chờ Hermione về kể lại cho nó nghe hết mọi chuyện người ta đã nói dưới nhà bếp, nếu không thì tao là con giun...”

Khi đến tầng thứ hai, bà Weasley chỉ tay về phía phòng ngủ của bọn con trai, nói:

“Được rồi, Ron, Harry, lên giường ngay!”

Ron và Harry nói với hai ông anh sinh đôi:

“Ngủ ngon nha!”

Fred nháy mắt với tụi nó:

“Ngủ say nghe!”

Bà Weasley đóng cánh cửa phòng ngủ sau lưng Harry khi tụi nó vừa bước vô và khóa lại một cái cắc. Phòng ngủ trông thậm chí còn u tối hơn cả lúc Harry mới thấy lần đầu. Bức tranh trống trơn trên tường lúc này đang thở sâu và từ từ, như thể có một người vô hình trong tranh đang ngủ say. Harry thay bộ đồ ngủ, gỡ kiếng đeo mắt ra, trèo lên cái giường lạnh lẽo của nó trong khi Ron quăng mấy viên Kẹo Dễ Cú lên nóc tủ quần áo để cho con Hedwig và con Pigwidgeon chịu nằm im, thôi kêu chí chóc và ngừng vỗ cánh liên tục.

Khi chui vào bộ đồ ngủ màu hạt dẻ rồi, Ron nói:

“Tụi mình không thể thả chúng ra săn mồi mỗi đêm được. Thầy Dumbledore không muốn có quá nhiều cú bay xà quần trên quảng trường. Thầy cho là như vậy dễ gây tò mò. Ôi... Phải rồi... Mình quên mất...”

Nó đi tới cánh cửa, cài then lại.

“Làm vậy để làm gì?”

Ron tắt đèn nói:

“Kreacher. Đêm đầu tiên mình ở đây hẳn cứ đi vơ vẩn quanh khu này vào lúc ba giờ sáng. Tin mình đi, ai mà muốn thức dậy lại ngó thấy con gia tinh cứ rình mò quanh phòng ngủ của mình chứ. Đáng nào thì...”

Ron đã trèo lên giường, chuôi mình vô giữa các lớp chăn đệm, rồi xoay qua nhìn Harry trong bóng tối. Harry nhìn thấy lờ mờ nét mặt của Ron nhờ ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ âm u.

“Bồ tính sao?”

Harry không cần hỏi lại ý Ron muốn nói gì.

“À, họ cũng không nói gì nhiều về những điều mình không thể đoán ra, đúng không?”

Harry vừa nói vừa nghĩ đến tất cả những điều đã được nói ra dưới nhà bếp.

“Ý mình nói là tất cả những gì họ đã thực sự nói ra chỉ là chuyện Hội đang cố gắng ngăn chặn người ta đi theo Vol...”

Ron phát ra một tiếng thở sâu gấp gáp. Harry nhấn mạnh hơn:

“... *dermort*. Tới chừng nào bồ mới dám bắt đầu gọi thẳng tên hắc hủ? Chú Sirius và thầy Lupin đều gọi đích danh hắc hủ.”

Ron lờ tịt câu nhận xét cuối cùng. Nó nói:

“Ờ, bồ nói đúng. Tụi mình đã biết gần như hết thảy mọi chuyện mà họ nói, nhờ xài cái Bành Trưởng Nhĩ. Chỉ có một tin mới nhất là...”

Rầm!

“ỒI DA!”

“Nhỏ nhỏ thôi, Ron, kéo má lại quay trở lại đây bây giờ!”

“Hai anh độn thổ lên ngay đầu gối của em!”

“Ừ, tại vì... tối thui nên khó hơn...”

Harry nhìn thấy những bóng dáng mờ mờ của Fred và George đang nhảy ra khỏi giường Ron. Harry nghe lò xo của cái giường rên lên và tấm nệm của nó lún xuống vài phân khi George ngồi xuống gần chân nó. George hăng hái nói:

“Sao, hiểu rõ ngọn ngành chưa?”

Harry hỏi:

“Cái vũ khí mà chú Sirius nói đến hả?”

Fred bây giờ đã ngồi xuống cạnh Ron, nói với vẻ khoái chí:

“Bàn tới đi, khoái đó. Tụi mình đâu có nghe nói về cái *vụ đó* hồi xài mấy cái Bành Trưởng Nhĩ hả?”

Harry hỏi:

“Anh nghĩ coi nó là cái gì?”

Fred nói:

“Có thể là bất cứ cái gì.”

Ron nói:

“Nhưng không lẽ còn có thứ gớm guốc hơn cả lời nguyền *Avada Kedavra* sao? Còn cái gì có thể tệ hơn cả cái chết chứ?”

George đoán:

“Có thể là cái gì đó giết hàng đông người một lúc.”

Ron lo sợ nói:

“Có thể là một phương pháp giết người nào đó gây đau đớn khủng khiếp.”

Harry nói:

“Hắn đã có Lời nguyền Tra tấn để gây đau đớn rồi. Hắn đâu cần thêm bất cứ cái gì hiệu lực hơn cái đó nữa.”

Im lặng một lúc và Harry biết là mấy đứa kia cũng như nó đang thắc mắc không biết cái thứ vũ khí kia có thể gây ra những nỗi khủng khiếp như thế nào.

George hỏi:

“Vậy tại bây giờ coi ai là người hiện nay đang giữ cái vũ khí đó?”

Ron nói, giọng nghe hơi căng thẳng:

“Em hy vọng là phe ta.”

Fred nói:

“Nếu đúng vậy thì ắt là thầy Dumbledore đang giữ nó.”

Ron hỏi ngay:

“Ở đâu? Trường Hogwarts hả?”

George nói:

“Dám cá là ở đó! Chứ không phải thầy đã từng giấu Hòn đá Phù Thủy ở đó sao?”

Ron nói:

“Nhưng mà một vũ khí thì phải bự hơn một hòn đá nhiều lắm.”

Fred nói:

“Không nhất thiết phải bự hơn.”

George nói:

“Ừ, kích thích đâu có bảo đảm cho quyền lực. Như Ginny chẳng hạn.”

Harry hỏi:

“Anh muốn nói gì?”

“VẬY là em chưa từng làm đầu nhận cho một trong mấy cái Bùa Tinh Dối của nó chứ gì?”

Fred hơi nhồm người lên giường, nói:

“Suyt! Nghe kìa!”

Cả bọn nín khe. Bước chân lại đi lên cầu thang một lần nữa.

“Má!”

George nói, và không cà kê gì nữa, một tiếng nổ đùng vang lên và Harry cảm thấy cái khối nặng nặng phía cuối giường biến mất. Vài giây sau tụi nó nghe tiếng ván sàn kêu cọt kệt bên ngoài cửa phòng; rõ ràng là bà Weasley đang lắng nghe động tĩnh xem tụi nó có thức khuya bàn bạc hay không.

Hai con cú Hedwig và Pigwidgeon rúc lên một hồi hết sức buồn thảm. Tiếng ván lót sàn lại kêu cọt kệt lần nữa và tụi nó nghe tiếng chân bà Weasley đi lên tầng trên nữa để kiểm tra Fred và George. Ron buồn rầu nói:

“Bồ thấy đó, má không tin tưởng tụi này chút nào hết.”

Harry biết chắc chắn là nó không thể nào ngủ được. Trong một buổi tối mà nó bị nhồi nhét vô đầu bao nhiêu là điều phải suy nghĩ đến nỗi nó hoàn toàn tin chắc là nó sẽ phải thao thức mấy tiếng đồng hồ nữa để sắp xếp chúng lại. Nó muốn tiếp tục chuyện trò với Ron nhưng bà Weasley lại đi cọt kệt xuống cầu thang, và khi bà Weasley đã đi rồi thì nó lại nghe rõ ràng tiếng những người khác đang lần dò lên cầu thang...

Đúng hơn, có những sinh vật nhiều-chân đang nhẹ nhàng chạy lên chạy xuống bên ngoài cửa phòng ngủ, và lão Hagrid, thầy giáo dạy môn Chăm sóc

Sinh vật Huyền bí, đang nói: *‘Tụi nó đẹp quá hén Harry? Phèn này chúng ta sẽ học về vũ khí.’* Và Harry nhận thấy rằng mấy sinh vật đó có đầu là những khẩu đại bác và chúng đang được đẩy tới nhắm vào Harry... Nó thụp xuống để tránh...

Kể đến nó nhận ra mình đang cuộn tròn trong một trái banh ấm áp giữa lớp chăn nệm trên giường, và giọng nói của George vang oang oang khắp phòng.

“Má kêu thức dậy, bữa ăn sáng của tụi bây đã có sẵn trong nhà bếp và sau đó má cần tụi bây giúp việc trong phòng khách, lũ yêu nhí đông đúc quá sức tưởng tượng của má và má còn phát hiện ra cả một tổ quái lung nhùng đã chết dưới cái ghế dài.”

Nửa giờ sau, Harry và Ron đã ăn bận chỉnh tề và ăn sáng xong. Hai đứa bước vào phòng khách, một căn phòng dài, trần cao, nằm trên tầng thứ nhất có những bức tường màu xanh ô liu treo đầy những tấm thảm thêu. Thảm trải sàn bốc lên một đám mây bụi nho nhỏ mỗi khi có người đặt chân lên, và những tấm màn nhung màu xanh rêu thì cứ vo ve mãi như thể có cả bầy ong vô hình đang bu quanh màn. Giữa đám màn với thảm này, bà Weasley, Hermione, Ginny, Fred và George đang chúm chụm vào nhau, trông hơi quái dị, bởi vì người nào cũng dùng một tấm vải bịt kín mũi miệng. Mỗi người lại đang cầm một cái chai to tướng đựng một chất lỏng màu đen có một cái vòi ở đầu chai.

“Các con bịt mặt lại rồi lấy cái bình xịt.”

Ngay khi vừa thấy Ron và Harry, bà Weasley chỉ vô hai cái chai đựng chất lỏng đen đặt sẵn trên một cái bàn chân cẳng lung lay.

“Đó là Thuốc-trừ-yêu. Má chưa từng thấy lũ yêu nào lộng hành tồi tệ như vậy. Không biết lão gia tinh ấy làm cái gì ở đây suốt cả chục năm qua...”

Mặc dù gương mặt Hermione bị một cái khăn thường dùng khi uống trà

che kín hết một nửa, Harry vẫn nhận thấy rõ cô bé ném một cái nhìn trách móc về phía bà Weasley khi bà nói ra những lời trên.

“Kreacher già quá rồi, có lẽ ông ấy không thể quản lý xuề...”

Chú Sirius vừa bước vào phòng, tay cầm một cái bao be bết vết máu của cái gì đó rất giống mấy con chuột chết. Chú nói:

“Con sẽ ngạc nhiên, Hermione à, khi thấy những thứ mà Kreacher có thể quản lý, một khi lão muốn ra tay.”

Để đáp lại cái nhìn tò mò của Harry, chú Sirius nói thêm:

“Chú vừa mới cho con Buckbeak ăn xong. Chú giữ nó trên lầu, trong phòng của má chú. Mà thôi... cái bàn viết này...”

Chú quăng cái bao chuột chết lên một cái ghế bành, rồi cúi xuống xem xét cái ngăn tủ bị khóa kỹ mà lần đầu tiên Harry mới để ý nhận thấy là nó hơi run run.

Chú Sirius dòm qua ổ khóa rồi nói:

“Chà, chị Molly à, tôi dám chắc đây là một Ông Kẹ. Nhưng có lẽ chúng ta nên để cho anh Mắt-Điên chiếu yêu nó một cái trước khi thả nó ra... biết má tôi lắm, rui đâu có thể là cái gì đó tồi tệ hơn nhiều.”

Bà Weasley nói:

“Chú nói đúng đó, chú Sirius à.”

Cả hai người bây giờ nói năng với nhau bằng giọng lịch sự, hơi giữ kẽ, khiến cho Harry hiểu hết sức rõ ràng là cả hai đều không ai chịu quên đi sự bất đồng ý kiến giữa họ hồi tối hôm qua.

Một tiếng chuông ngân to, vọng lên từ tầng trệt, tiếp theo ngay tức thì là cơn hổ lốn những tiếng kêu la gào rú mà hôm qua cô Tonks đã khơi lên khi cô vấp vô cán cây dù làm nó ngã chống keng.

“Tôi đã nhắc họ đừng có rung chuông cửa rồi!”

Chú Sirius cáu tiết lên, vội vã đi ra khỏi phòng. Mọi người nghe tiếng chú

vang như sấm sét khi chú đi xuống cầu thang và tiếng rú của bà Black vang vọng lên khắp căn nhà một lần nữa:

“Vết ô nhục! Đồ lai căng bẩn thiu! Đồ phản bội giống nòi! Đồ con hoang hư thối.”

Bà Weasley nói:

“Harry, con làm ơn đóng cửa lại.”

Khi ra mép cánh cửa phòng khách, Harry cố nấn ná càng lâu càng tốt; bởi vì nó muốn nghe ngóng coi chuyện gì đang xảy ra dưới nhà. Chú Sirius rõ ràng là đã tìm được cách đóng tấm màn che bức chân dung của má chú lại bởi vì bà đã thôi gào thét.

Harry nghe tiếng chân chú Sirius đi xuống hành lang, rồi tiếng va chạm lách cách của dây xích khóa cửa trước, và rồi một giọng trầm trầm vang lên:

“Hestia vừa mới thay tôi, hiện giờ chị ấy đang giữ tấm áo khoác của anh Moody, cứ nghĩ tôi đã làm báo cáo cho cụ Dumbledore...”

Harry nhận ra giọng nói đó là của chú Kingsley Shacklebolt. Cảm thấy đôi mắt của bà Weasley đang ngó chừng nó ở đằng sau ót, Harry luyến tiếc đóng cánh cửa phòng khách lại và nhập trở vô đội tiểu trừ yêu nhí.

Bà Weasley đang cúi xuống quyển sách *Hướng Dẫn Về Bọn Phá Hoại Trong Nhà* của Gilderoy Lockhart được đặt nằm mở ra trên chiếc ghế dài, nghiên cứu trang nói về những con yêu nhí.

“Được rồi, các con nghe đây, các con cần phải hết sức cẩn thận, bởi vì những con yêu nhí này cắn người ta và rằng chúng làm độc. Chúng ta có một chai thuốc trừ tà giải độc ở đây, nhưng má hy vọng là không ai cần xài tới.”

Bà đứng thẳng lên, tự đặt mình vô vị trí đối diện trực tiếp với tấm màn, và ra hiệu cho bọn trẻ tiến tới trước. Bà nói:

“Khi má ra hiệu lệnh thì các con bắt đầu xịt ngay lập tức. Chúng sẽ bay ra tấn công chúng ta, má tin chắc như vậy, nhưng mà trên bình xịt có ghi là chỉ

một tia xịt thôi cũng đủ làm chúng tê liệt. Một khi chúng đã bị làm cho bất động rồi thì chỉ còn việc quăng chúng vô cái giỏ rác này.”

Bà Weasley cẩn thận bước ra khỏi hàng tiền vệ và giơ cái bình xịt của chính bà lên:

“*Tốt! Phun!*”

Harry chỉ mới phun thuốc được vài giây thì một con yêu nhí già dạn dày bay tóa ra khỏi nếp gấp của tấm màn, bộ cánh của nó, lấp lánh óng ánh như cánh bọ cam, kêu vù vù, những cái răng tí hon nhọn hoắt như kim chích nhe ra, thân hình nhỏ bé xinh đẹp của nó phủ đầy lông đen và bốn cái mắt đăm đăm bé tí của nó nhắm chặt lại hết sức tức tối. Harry đón ngay đầu con yêu nhí và xịt thẳng một luồng Thuốc-trừ-yêu vô mặt nó. Con yêu lạnh cứng giữa không trung và rớt xuống tấm thảm mòn te tua, gây nên một tiếng *đùng* hết sức lạ lùng. Harry lượm nó lên liệng vô trong cái giỏ rác.

Bà Weasley nói giọng lạnh lạnh:

“Fred, con đang làm gì đó? Phun thuốc ngay rồi liệng nó đi!”

Harry ngoái nhìn lại phía sau. Fred đang nắm một con yêu nhí vùng vẫy giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ của nó.

Fred hớn hờ nói:

“Dạ.”

Anh chàng xịt thật nhanh vô mặt con yêu nhí khiến nó xỉu ngay lập tức, nhưng đúng cái lúc bà Weasley vừa quay lưng lại, Fred nhét ngay con yêu vô trong túi áo của mình, kèm theo một cái nháy mắt.

George nén giọng thì thầm với Harry:

“Bọn anh muốn làm thí nghiệm với nọc độc của mấy con yêu nhí cho mấy món Ăn Vặt Cúp Cua của tụi này.”

Hết sức khéo léo, Harry xịt một lúc hai con yêu nhí vừa phóng ào vô mũi nó. Nhích tới gần George hơn, Harry cố gắng chỉ hơi nhúc nhích góc miệng

khi hỏi George:

“Ăn Vật Cúp Cua là cái gì?”

George nói nhỏ, vẫn liếc một con mắt cảnh giác về phía lưng bà Weasley.

“Một loại kẹo làm cho người ta ăn vô là bệnh. Nhưng không gây bệnh nặng, nhớ đấy, mà chỉ bệnh vừa đủ để được nghỉ học bữa nào mình không muốn đi học. Fred và anh đã bào chế ra món này trong mùa hè. Đây là kẹo nhai theo mã màu có hiệu quả đôi. Nếu em ăn một nửa màu cam của viên Nhộng Ói, em sẽ nôn thốc ra. Khi em đã thoát ra được khỏi lớp học để đến bệnh thất thì em nuốt luôn cái một nửa màu tím còn lại...”

Fred tiếp lời:

“... nó sẽ giúp em hồi phục lại sức khỏe đầy đủ, làm cho em có thể theo đuổi hoạt động vui chơi thoải mái tự chọn thay vì bị hiến tế cho nỗi buồn tẻ vô tích sự. Đại khái, đó là những ưu điểm mà bọn anh quảng cáo.”

Fred đã nhích dần ra khỏi tầm mắt kiểm soát của bà Weasley và bây giờ anh chàng đang hốt mấy con yêu nhí lạc bầy rớt trên sàn cho vô túi mình.

“Nhưng món kẹo này cần hoàn chỉnh thêm một tý. Hiện giờ mấy người ăn thử còn bị mắc một rắc rối nho nhỏ là không đủ thời gian ngừng ói để nuốt tiếp nửa viên nhộng màu tím.”

“Người ăn thử?”

Fred nói.

“Là bọn anh. Bọn anh thay phiên nhau. George đã ăn thử Kẹo Xiu... và cả hai đứa tụi này đã thử kẹo Nuga Sặc-máu-mũi...”

George nói:

“Má cứ tưởng hai đứa tụi này đánh lộn với nhau.”

Harry hỏi trong lúc giả bộ điều chỉnh cái vòi của cái bình xịt của nó:

“Vậy là tiệm Giờn vẫn còn làm ăn?”

“Ừ, nhưng mà bọn anh chưa có dịp lập cơ ngơi đằng hoàng.”

Fred hạ thấp giọng, còn nhỏ hơn giọng của Harry, vì bà Weasley đang chùi lông mày bằng cái khăn quàng cổ của bà trước khi tiếp tục cuộc tiểu trừ yêu nhí.

“... vì vậy hiện giờ bọn anh đang bán hàng bằng dịch vụ đặt hàng qua bưu điện. Bọn anh đã đăng quảng cáo trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri* hồi tuần trước.”

George nói:

“Đều nhờ em hết đó, bồ tèo. Nhưng mà đừng hoảng lên... ý anh là nhờ em mà má anh không biết tí ti gì hết. Bởi vì dạo này *Nhật Báo Tiên Tri* đăng toàn chuyện xạo về em và thầy Dumbledore nên má không thèm đọc báo nữa.”

Harry nhe răng cười khì. Nó đã ép hai anh em sinh đôi nhà Weasley nhận món tiền thưởng cả ngàn Galleon mà nó đã chiếm được trong trận thi đấu Tam-pháp-thuật để thực hiện tham vọng của hai anh chàng này là mở một tiệm giỡn. Nhưng Harry còn khoái hơn nữa khi biết là phần đóng góp của nó để phát triển kế hoạch của hai anh em sinh đôi không hề bị bà Weasley biết tới. Bà Weasley không hề cho là mở tiệm giỡn là một nghề thích hợp cho hai cậu con trai của bà.

Cuộc giải trừ yêu nhí coi vậy mà cũng làm tiêu gần hết cả buổi sáng. Đến quá trưa thì bà Weasley gỡ tấm khăn quàng dùng làm khẩu trang ra, thả người ngồi xuống một cái ghế bành lún, nhưng lại bật dậy ngay với một tiếng kêu ghê tởm, vì bà đã ngồi lên cái bao đựng chuột chết. Những tấm màn giờ đây đã thôi vo ve rù rì; chúng buông rủ xuống, ẻo lả ngất ngây vì bị say thuốc-trừ-yêu nồng độ cao. Bọn yêu nhí bất tỉnh nằm chen chúc lộn xộn trong giỏ rác đặt dưới mép tấm màn bên cạnh một cái chén đựng toàn những trứng đen đen của chúng. Con mèo Crookshanks lúc này đang ngử ngử cái chén trứng, trong khi Fred và George cũng ném những cái nhìn gian xảo về phía cái chén.

Bà Weasley chỉ vào hai cái túi dơ đầy có mặt trước bằng kiếng đứng hai

bên cái bệ lò sưởi. Chúng bị nhét đầy nhóc những món đồ linh tinh đủ hạng mục: nào là một bộ sưu tập dao găm rỉ sét, nào là móng vuốt, cuộn da rắn, lại có một số hộp bằng bạc đã xin màu chạm khắc những thứ tiếng mà Harry không thể hiểu nổi, và cái ghê nhất trong cả mớ hồ lộn đó là một cái chai bằng thủy tinh được trang trí công phu với một bộ nút chai to tướng hình bầu dục, đựng đầy một thứ mà Harry tin khá chắc rằng đó là máu.

Tiếng chuông kêu cửa lại vang lên lạnh lạnh. Mọi người đều nhìn bà Weasley. Bà nói với một giọng khẳng định chắc chắn:

“Ở lại đây.”

Khi tiếng rú của bà Black lại bắt đầu vang lên ở tầng trệt, bà Weasley tóm lấy cái bao đựng chuột chết và nói:

“Má sẽ đem bánh mì lên.”

Bà đi ra khỏi phòng, cẩn thận đóng lại cánh cửa sau lưng. Nhưng ngay lập tức, cả đám vội lao tới cửa sổ nhìn xuống bậc thềm trước cửa cái. Tụi nó thấy một cái đỉnh đầu với mớ tóc màu hoe hoe rối bù và một đồng vạc được chất chồng cho cân xứng một cách tạm bợ. Hermione kêu lên:

“Lão Mundungus! Lão đem tất cả mớ vạc đó tới đây để làm gì?”

Harry nói:

“Có lẽ để tìm một chỗ cất giấu an toàn. Chứ không phải là lão đã bỏ đi lo vụ đó trong lúc đang trực bảo vệ mình sao? Đi lãnh mấy cái vạc mờ ám đó!”

Khi cửa trước mở ra, Fred nói:

“Ừ, em nói đúng!”

Lão Mundungus hí hục kéo mấy cái vạc của lão qua cánh cửa và biến mất khỏi tầm nhìn của tụi nhỏ.

“Ma quỷ ời, má sẽ không ưa nổi đâu...”

Fred và George đi ngang qua căn phòng, tới đứng sát bên cạnh cánh cửa, lắng nghe chăm chú. Một lần nữa, tiếng rú của bà Black được dập tắt.

Mặt mày cau lại vì tập trung chú ý, Fred lẩm bẩm:

“Lão Mundungus đang nói chuyện với chú Sirius và chú Kingsley. Không thể nghe rõ lắm... tụi bây thấy có nên liêu xài lại Bành Trưởng Nhĩ không?”

George nói:

“Có lẽ cũng đáng liêu. Mình có thể chuồn lên lầu lấy một cặp...”

Nhưng đúng lúc ấy xảy ra một cuộc bùng nổ âm thanh ở dưới tầng trệt khiến cho Bành Trưởng Nhĩ không còn cần thiết cho lắm. Tất cả bọn trẻ đều có thể nghe một cách chính xác những gì bà Weasley quát lên bằng tất cả cao độ âm thanh giọng nói của bà.

“CHÚNG TA KHÔNG LẬP SÀO HUYỆT ĐỂ CHỨA ĐỒ CHÔM CHỈA!”

Với một nụ cười mãn nguyện nở trên gương mặt, Fred nói:

“Mình khoái nghe má quát thét người khác hết sức! Có thay đổi cũng hay.”

Nó mở hé hé cánh cửa chừng vài phân hay cỡ đó để cho tiếng nói của bà Weasley lọt vào phòng rõ hơn.

“... HOÀN TOÀN VÔ TRÁCH NHIỆM, LÀM NHƯ CHÚNG TA CHƯA ĐỦ CHUYỆN ĐỂ LO HAY SAO MÀ ÔNG CÒN LÔI THÊM MẤY CÁI VẠC ĂN CẤP ĐÓ VÔ CÁI NHÀ NÀY HẢ...”

George lắc đầu nói:

“Cái lão ngốc đang làm cho má nổi cơn tam bành. Các em phải dỗ má cho nguôi đi, chứ không thì bà bốc hỏa lên rồi kéo dài trận lôi đình thêm mấy tiếng đồng hồ nữa. Kể từ lúc lão Mundungus trốn đi trong khi lẽ ra phải theo bảo vệ em, Harry, má đã ghim lão và chỉ mong có dịp nổ cho lão một trận... Rồi, bây giờ lại tới phiên bà má của chú Sirius...”

Tiếng nói của bà Weasley chìm mất tiêu giữa cơn gào thét và hú hét mới phát ra từ những bức chân dung trong hành lang. George định đóng cửa lại để

dìm bớt tiếng ồn đi, nhưng nó chưa kịp làm vậy thì một lão gia tinh đã kịp lách vào phòng.

Nếu không có miếng giẻ nhớp nháp quần giữa người như một giải thất lưỡng thì lão gia tinh được coi là hoàn toàn trần truồng. Ngó lão già hết biết. Da của lão lũng nhùng như thể bộ da vốn bự hơn lão gấp nhiều lần. Và mặc dù lão cũng hói đầu như tất cả những gia tinh khác, lão lại có một số lượng lông trắng đáng kể mọc thò ra khỏi hai cái tai khổng lồ như tai dơi của lão. Mắt của lão gia tinh đỏ ngầu quầng thâm và ươn ướt. Và cái mũi nung núc lại to đùng thì khá giống cái vòi.

Lão gia tinh hoàn toàn không mảy may để ý đến Harry và những người khác. Hành động như thể lão không hề nhìn thấy họ, lão còng lưng lê bước, chậm chạp và lì lợm, đi đến tuốt đầu kia của căn phòng khách, lăm bằm trong miệng suốt, bằng một giọng trầm khào khào nghe như tiếng ễnh ương.

“... Hôi như nước cống, tội ác nhớp cả giày, nhưng mụ ta cũng chẳng hơn gì, một mụ già phản bội nòi giống bắn thiu với một lũ con hỗn láo làm đảo lộn hết ngôi nhà của Bà Chủ tôi. Ôi tội nghiệp Bà Chủ, nếu bà biết, nếu bà biết cái đồ cặn bã mà họ cho vô ngôi nhà của bà, bà sẽ nói gì với lão Kreacher. Ôi thật là ô nhục, đồ Máu Bùn với quân Người Sói, bọn phản bội và lũ trộm cắp, tội nghiệp lão Kreacher, lão có thể làm gì được nữa...”

Fred đóng sập cửa lại, nói rất to:

“Chào Kreacher.”

Lão Kreacher sửng người ngay tại chỗ, thôi lăm bằm, rồi làm bộ tỏ ra ngạc nhiên một cách lộ liễu và không thể tin được, lão quay lại cúi chào Fred và nói:

“Kreacher đã không nhìn thấy Cậu Chủ.”

Vẫn cúi mặt xuống tấm thảm, lão nói thêm, nghe rõ rành rành:

“Một thằng nhãi ranh của quân phản bội giống nòi.”

George nói:

“Cái gì ạ?”

“Kreacher đâu có nói gì.”

Lão gia tinh nói và cúi chào George, rồi lăm bắm tiếp bằng một giọng nhỏ nhưng nghe rõ.

“Và thằng em sinh đôi của nó, cả hai đều là đồ súc vật nhãi nhép dị dợm.”

Harry không biết có nên cười hay không. Lão gia tinh đứng thẳng dậy, đưa mắt nhìn tất cả bọn trẻ một cách đầy ác ý, và rõ ràng là lão tưởng rằng tụi nó không thể nghe lão khi lão tiếp tục lăm bằm:

“... và kia là một con Máu Bùn, đứng đó trơ trên mặt dày mày dạn, ôi nếu Bà Chủ của tôi biết, ôi bà sẽ phải khóc biết chừng nào, rồi lại có một thằng nhóc mới đến chớ, Kreacher không biết tên của nó, không biết nó làm cái gì ở đây, Kreacher không biết...”

Hermione nói với vẻ thăm dò:

“Đây là Harry, Kreacher à, Harry Potter.”

Đôi mắt nhột nhạt của lão gia tinh mở lớn rồi lão lăm bắm nhanh hơn và giọng tức tối hơn bao giờ hết:

“Con nhỏ Máu Bùn nói chuyện với Kreacher như thể nó là bạn của ta, nếu Bà Chủ của Kreacher mà nhìn thấy hắn có bạn bè như vậy, thì ôi thôi, bà sẽ nói gì...”

Harry và Ron tức giận nói cùng lúc:

“Đừng gọi bạn ấy là Máu Bùn!”

Hermione thì thầm:

“Không sao. Lão không còn sáng suốt nữa, lão không biết lão đang nói gì...”

Fred nhìn Kreacher một cách đáng ghét:

“Đừng tự dối mình, Hermione. Lão biết chính xác lão đang nói gì.”

Kreacher vẫn còn lăm bắm, mắt nhìn Harry.

“Có đúng không? Có phải đúng là Harry Potter không? Kreacher nhìn thấy vết sẹo kia, chắc là đúng rồi, cậu bé ấy đã ngăn được Chúa tể Hắc ám, Kreacher cứ thắc mắc hoài cậu ta đã làm thế nào mà...”

Fred nói:

“Tất cả bọn tôi cũng thắc mắc, Kreacher à.”

George hỏi:

“Mà thôi, lão muốn gì?”

Hai con mắt to cồ của Kreacher phóng thẳng sang George. Lão đánh trống lảng:

“Kreacher đang lau dọn.”

“Nghe cứ y như là chuyện thiệt trăm phần trăm.”

Giọng nói đó thốt lên từ sau lưng Harry. Chú Sirius vừa trở lại; đứng từ ngưỡng cửa, chú quắc mắt nhìn lão gia tinh. Tiếng ồn ào trong hành lang đã dịu xuống; có lẽ bà Weasley và lão Mundungus đã dời cuộc cãi lộn xuống nhà bếp. Khi vừa nhìn thấy chú Sirius, Kreacher tự cúi rạp người xuống thành một cái chào sát đất đến nỗi cái mũi vòi voi của lão nằm bẹp dí trên sàn trông buồn cười hết sức.

Chú Sirius sốt ruột bảo:

“Đứng thẳng lên. Bây giờ hãy trả lời ta, lão rình rập cái gì?”

Lão gia tinh lặp lại:

“Kreacher đang lau dọn. Kreacher sống để phục vụ trong ngôi nhà sang trọng của dòng họ Black...”

“... mà mỗi ngày nó lại đen tối hơn , bẩn thỉu hơn...”

“Cậu Chủ luôn luôn thích đùa nhẹ nhàng.”

Kreacher nói, lại cúi chào lần nữa, rồi tiếp tục lăm bắm trong miệng:

“Cậu Chủ là một con heo vô ơn tởm lợm, kẻ đã làm tan nát trái tim bà mẹ

của mình...”

Chú Sirius quát:

“Mẹ ta không có trái tim, Kreacher à. Bà ấy đã tự nuôi sống mình chỉ bằng sự thù hận.”

Kreacher lại cúi chào và nói:

“Cho dù Cậu Chủ nói gì đi nữa...”

Giọng lão trở nên tức tối:

“... thì Cậu Chủ cũng không xứng đáng chùi vết nhơ trên giày của người mẹ. Ôi tội nghiệp Bà Chủ của tôi, bà sẽ nói gì khi thấy Kreacher hầu hạ hẳn, bà đã căm ghét hẳn biết bao, hẳn là cả một nỗi thất vọng lớn lao...”

Chú Sirius lạnh lùng nói:

“Ta hỏi lão rình mò cái gì? Mỗi lần lão xuất hiện giả bộ lau dọn, lão lại thuổng đi cái gì đó đem giấu trong phòng của lão khiến cho ta không thể nào quăng bỏ chúng đi được.”

“Kreacher không đời nào dờn dỗi bất cứ thứ gì trong ngôi nhà của Cậu Chủ...”

Nhưng lão lại lăm bắm nhanh hơn:

“Bà Chủ sẽ không bao giờ tha thứ cho Kreacher nếu tấm thảm thêu bị quăng bỏ ra ngoài, nó đã ở trong nhà này bảy thế kỷ. Kreacher phải cứu lấy nó. Kreacher sẽ không để cho Cậu Chủ và lũ phản bội giống nòi và bọn trẻ ranh hồn xược hủy hoại nó...”

Chú Sirius ném một cái nhìn khinh khỉnh lên bức tường đối diện:

“Ta lại nghĩ là nên như thế. Ta chắc bà ấy sẽ phải ếm một lá Bùa Dính Vĩnh Viễn khác lên mặt sau tấm thảm. Và nếu ta mà quăng tấm thảm đi được thì chắc chắn ta sẽ quăng ngay. Bây giờ hãy đi đi, Kreacher.”

Có vẻ như Kreacher không dám bất tuân một mệnh lệnh trực tiếp nào; cho dù vậy, khi lão lê bước ra ngoài, đi ngang qua chú Sirius, lão ném cho chú

một cái nhìn đầy ắp sự căm ghét sâu sắc và lão lẩm bẩm suốt cho đến khi ra khỏi phòng:

“... từ nhà ngục Azkaban trở về đây sai khiến Kreacher lung tung, ôi Bà Chủ tội nghiệp của tôi, bà sẽ nói gì nếu bà thấy ngôi nhà hiện nay, đồ cặn bã sống trong nhà, còn kho báu của bà thì bị quẳng ra, bà đã thề hăn không còn là con trai của bà nữa, nhưng hăn đã trở về, họ nói hăn còn là một tên giết người nữa...”

“Cứ lẩm bẩm đi, ta sẽ thành kẻ giết người cho mà coi!”

Chú Sirius cúi kính nói và đóng sập cánh cửa đằng sau lưng lão gia tinh.

Hermione nói với vẻ biện hộ:

“Chú Sirius à, ông ấy bị trục trặc trong đầu, cháu không nghĩ ông ấy nhận thức được là chúng ta có thể nghe ông ấy nói đâu.”

Chú Sirius nói:

“Lão ở một mình lâu quá, lại làm theo những mệnh lệnh điên khùng từ bức chân dung của má chú, rồi cứ lảm nhảm một mình, nhưng từ trước đến giờ lão vẫn luôn là một gia tinh nhỏ thó độc địa...”

Hermione nói với vẻ hy vọng:

“Giá như chú trả tự do cho ông ấy, biết đâu...”

Chú Sirius sẵn giọng đáp:

“Chúng ta không thể để lão tự do được, lão đã biết quá nhiều về Hội. Với lại, lão sẽ chết vì sốc. Cháu cứ thử đề nghị lão rời khỏi ngôi nhà này xem, biết lão phản ứng ra sao ngay.”

Chú Sirius bước ngang qua căn phòng, tới bên tấm thảm thêu treo suốt chiều dài bức tường mà Kreacher đã cố gắng bảo vệ. Harry và những đứa khác đi theo.

Tấm thảm thêu trông vô cùng cũ kỹ. Nó đã xỉn màu và có vẻ như bọn yêu nhí đã gặm nhấm nó vài chỗ. Dù vậy chỉ vàng thêu trên thảm vẫn lấp lánh đủ

rực rỡ để phô bày cho mọi người thấy một cây gia phả sum suê có từ thời Trung Cổ, theo như Harry có thể đoán. Trên cùng của tấm thảm thêu là những chữ to tướng:

***DÒNG HỌ BLACK CAO QUÝ
VÀ LÂU ĐỜI NHẤT
‘TUYỆT ĐỐI THUẦN CHUNG’***

Sau khi xem qua cây gia phả một cách tỉ mỉ, Harry nói:

“Không có chú ở đây!”

Chú Sirius chỉ vào một cái lỗ nám đen nhỏ tròn như bị đầu thuốc lá dí vô đốt. Chú nói:

“Hồi xưa có chú ở đó. Nhưng sau khi chú bỏ nhà đi thì bà mẹ già dịu dàng của chú đã nguyện rửa từ bỏ chú. Lão Kreacher rất khoái rù rì kể câu chuyện đó.”

“Chú bỏ nhà đi hoang hả?”

“Lúc đó chú mười sáu tuổi. Chú chán ngán quá rồi.”

Harry nhìn chăm chăm chú Sirius:

“Chú đã đi đâu?”

Chú Sirius nói:

“Tới nhà ba của con. Ông bà nội của con thực vô cùng tốt bụng trong chuyện này. Họ gần như nhận chú làm đứa con trai thứ hai. Ừ, chú tá túc ở nhà ba của con trong suốt những ngày trường nghỉ lễ, và đến khi mười bảy tuổi thì chú có được chỗ ở riêng của mình. Bác của chú, bác Alphard đã để cho chú thừa hưởng khá nhiều vàng... bác cũng đã bị quét ra khỏi ngôi nhà này, có lẽ đó là lý do... mà thôi, tóm lại, sau đó chú tự lo liệu lấy thân mình. Dù vậy, ông bà Potter vẫn luôn luôn ân cần tiếp đãi khi chú đến ăn trưa vào

mỗi chủ nhật.”

“Nhưng.. tại sao chú...”

“Bỏ đi hả?”

Chú Sirius mỉm cười cay đắng và lùa một bàn tay qua mớ tóc dài và rối bù của mình.

“Bởi vì chú căm ghét tất cả bọn họ: ba má của chú, họ mắc chứng cuồng điên về huyết thống thuần khiết của mình, tin là một người được sinh vào dòng họ Black thì coi như là vương giả... Thằng em trai ngốc nghếch của chú quá ngoan hiền mà tin vào họ... Chú ấy đây.”

Chú Sirius dò ngón tay đến cuối cây gia phả, đặt lên một cái tên: REGULUS CLACK. Liên sau ngày sinh là ngày chết (được khoảng mười lăm năm). Chú Sirius nói tiếp:

“Chú lúc nào cũng bị nhắc nhở rằng chú ấy nhỏ hơn chú mà ngoan hơn chú nhiều.”

Harry nói:

“Nhưng chú ấy đã mất rồi.”

Chú Sirius nói:

“Ừ. Thằng ngu độn ấy... nó nhập bọn Tử Thần Thực Tử.”

“Chú nói đùa!”

Chú Sirius bực mình:

“Nghe nè, Harry, chẳng lẽ con nhìn căn nhà này chưa đủ để biết gia đình chú thuộc loại phù thủy gì hay sao?”

“VẬY... ba má của chú có là Tử Thần Thực Tử không?”

“Không, không, nhưng tin chú đi, ba má chú đã tán thành quan điểm của Voldemort, họ đều ủng hộ việc thuần khiết hóa chủng tộc phù thủy, loại bỏ những người có nguồn gốc Muggle và chỉ đưa những phù thủy thuần chủng lên lãnh đạo. Mà không chỉ riêng ba má của chú, trước khi Voldemort để lộ

chân tướng, nhiều người khác cũng tin rằng quan điểm của hắn là đúng đắn sáng suốt... Nhưng họ đã chùn chân khi nhìn thấy những gì hắn chuẩn bị làm để chiếm đoạt quyền lực. Lúc đầu, chú dấm cá, ba má chú cũng tin tưởng Regulus là một tiểu anh hùng đầy chính nghĩa khi nó mới gia nhập bọn Tử Thần Thực Tử.”

Harry ngập ngừng hỏi:

“Có phải chú ấy bị Thần Sáng tiêu diệt không?”

Chú Sirius nói:

“À không. Không. Chú ấy bị Voldemort giết, hay đúng hơn, bị giết theo lệnh của Voldemort. Chú ngờ là Regulus chưa đủ tầm quan trọng để Voldemort đích thân phải ra tay. Theo như những gì chú tìm hiểu được sau khi Regulus chết, thì sau khi dẫn sâu vào lực lượng Hắc ám, chú ấy phát hoảng về những điều mà chú ấy bị giao cho làm, nên chú ấy cố gắng rút ra. Nhưng mà, người ta không thể cứ đơn giản nộp đơn từ chức lên Voldemort là xong. Hoặc là phục dịch hắn cả đời, hoặc là chết.”

Giọng của bà Weasley vang lên:

“Cơm trưa.”

Bà đang cầm cây đũa phép đưa ra phía trước để giữ thăng bằng một cái khay khổng lồ chất đầy bánh mì kẹp thịt và bánh ngọt trên đầu đũa. Mặt bà ửng đỏ và trông bà tức giận hết sức. Bọn trẻ túa đến bên bà, háo hức lấy đồ ăn, nhưng Harry vẫn đứng yên bên chú Sirius, lúc này chú đang cúi sát tấm thảm thêu hơn.

“Nhiều năm rồi chú không hề nhìn tới cái này. Con có thấy cái tên Phineas Nigellus không?... Ông sơ của chú đó. Cụ là Hiệu trưởng trường Hogwarts ít được biết đến nhất từ trước tới giờ... Và đây là Araminta Meliflua... chị họ của má chú... dì đã thử vận động thông qua một đạo luật hợp pháp hóa việc săn lùng của dân Muggle... và đây là cô Elladora... Cô đã khởi đầu cái

truyền thống gia đình là chặt đầu những con gia tinh khi chúng quá già không bưng nổi cái khay trà nữa... Dĩ nhiên, bất cứ khi nào dòng họ sản sinh ra một người nào đó trật ra khuôn khổ dù nửa vời thì kẻ đó bị từ bỏ ngay. Chú thấy tên của cô Tonks cũng không có trong gia phả. Có lẽ vì vậy mà Kreacher không thèm vâng lệnh cô ấy... Lão gia tinh lẽ ra phải làm bất cứ điều gì do bất cứ người nào trong gia đình sai biểu...”

Harry ngạc nhiên:

“Chú và cô Tonks có bà con với nhau à?”

“À, có chứ. Má của cô Tonks, chị Andromeda là người chị họ mà chú thích nhất.”

Chú Sirius xem xét tấm thảm thêu kỹ càng hơn.

“Coi nè, Andromeda cũng không có tên trong này luôn...”

Chú Sirius chỉ vô một vết cháy nám tròn nhỏ ở giữa hai cái tên Bellatrix và Narcisca. Các bà chị của Andromeda vẫn còn được ghi tên ở đây bởi vì họ kết hôn với những phù thủy thuần chủng dễ thương đáng kính, nhưng Andromeda thì lấy một phù thủy gốc Muggle tên là Ted Tonks, cho nên...

Chú Sirius làm điệu bộ cho nổ tung tấm thảm thêu bằng cây đũa phép và cười lên chua chát. Nhưng Harry không cười nổi. Nó còn mãi miết ngó chăm chăm những cái tên bên phải của vết cháy nám lẽ ra là tên của cô Andromeda. Một hàng đôi chỉ vàng thêu nổi Narcisca Black với Lucius Malfoy, và một đường chỉ đơn bằng vàng nổi tên hai người này với cái tên Draco.

“Chú có bà con với gia đình Malfoy hả?”

Chú Sirius nói:

“Các gia đình thuần chủng đều có liên hệ dây mơ rễ má với nhau. Đám phụ huynh chỉ muốn cưới gả con trai con gái cho phù thủy thuần chủng mà thôi nên sự lựa chọn chỉ có giới hạn, vì chẳng còn lại bao nhiêu phù thủy

thuần chủng nữa. Bác Molly và chú là chị em họ nếu tính theo quan hệ hôn nhân và bác Arthur thì hình như là cháu kêu chú bằng cậu họ. Nhưng mà đừng mất công tìm kiếm tên của họ trong tấm thảm thêu này... nếu từng có cả một gia đình phản bội nòi giống thì đó chính là gia đình Weasley.”

Nhưng lúc này Harry đang nhìn cái tên bên trái vết cháy nám của Andromeda: Bellatrix Black. Cái tên này có một đường chỉ đôi nối với tên Rodolphus Lestrage.

“Lesrtange...”

Harry nói to lên. Cái tên gợi lên điều gì đó trong ký ức của nó; nó hẳn là đã biết đến cái tên này ở đâu đó, nhưng trong chốc lát nó không thể nhớ ra là ở đâu, mặc dầu cái tên khiến cho bụng nó nôn nao khó chịu.

Chú Sirius nói vắn tắt:

“Họ ở nhà ngục Azkaban.”

Harry nhìn chú tò mò. Chú Sirius nói tiếp vắn bằng cái giọng cộc cằn:

“Bellatrix và Rodolphus vô tù cùng với Barry Crouch con. Anh của Rodolphus, Rabastan, cũng ở tù với họ.”

Thế là Harry nhớ ra: nó đã từng thấy Bellatrix Lestrage bên trong chậu Tưởng ký của cụ Dumbledore, một dụng cụ lạ lùng có thể bảo tồn những suy tư và ký ức. Bellatrix là một người đàn bà da sạm cao lớn, mi mắt sụp xuống, đứng trước vành móng ngựa mà vẫn tuyên bố lòng trung thành kiên định của bà ta với Chúa tể Hắc ám Voldemort, cũng như lòng tự hào của bà ta là đã cố gắng tìm kiếm hãn sau khi hãn suy sụp, và sự tin tưởng chắc chắn của bà ta rằng một ngày kia lòng trung thành của bà ta sẽ được tưởng thưởng.

“Chú chưa hề nói bà ấy là bà con...”

Chú Sirius gắt:

“Mụ ấy có là chị họ của chú thì có hề gì? Trong thâm tâm chú, họ không phải là gia đình của chú, *mụ ấy* chắc chắn không phải là gia đình của chú. Từ

hồi chú bằng tuổi con thì chú đã không còn gặp mẹ ta nữa, nếu không tính một thoáng thấy mẹ đi vào nhà ngục Azkaban. Bộ con tưởng chú hãnh diện có bà con họ hàng như mẹ ấy sao?”

Harry nói nhanh:

“Con xin lỗi. Con không có ý... con chỉ ngạc nhiên... vậy thôi...”

Chú Sirius nói ngay, giọng lầm bầm:

“Không hề gì, khỏi cần xin lỗi.”

Chú quay mặt đi khỏi tấm thảm thêu, hai tay thọc sâu trong túi quần. Nhìn đăm đăm qua căn phòng khách, chú nói:

“Chú không thích sống ở đây. Chú không hề ngờ là có ngày mình lại bị mắc kẹt trong căn nhà này một lần nữa.”

Harry hoàn toàn thông cảm. Nó biết nó sẽ cảm thấy thế nào nếu mai này nó lớn lên và tin là nó hoàn toàn được giải phóng khỏi căn nhà số 4 đường Privet Drive, nhưng rồi lại bị bắt buộc phải quay về và sống ở đó.

Chú Sirius nói:

“Dĩ nhiên ngôi nhà này dùng làm Tổng Hành Dinh thì thật là lý tưởng. Khi còn sống ở đây, ba của chú đã sử dụng mọi biện pháp an ninh mà chỉ có hàng pháp sư lão luyện mới có được. Nó Phi-đồ-án nên dân thường Muggle không thể nào đến hay gọi cửa - như họ vẫn thích làm thế - bây giờ lại thêm cụ Dumbledore tăng cường bảo vệ, con đừng hòng tìm được nơi nào an toàn hơn ngôi nhà này. Con biết đó, Nguyên tắc Bảo mật cho Hội kín của cụ Dumbledore mà - không ai có thể tìm ra tổng hành dinh trừ khi cụ đích thân nói cho người đó biết nó ở đâu - cái thư mà thầy Moody đưa con xem tối hôm qua, chính là thư của cụ Dumbledore...”

Chú Sirius bật cười nghe như tiếng chó sủa, nói tiếp:

“Giá như mà ba má của chú có thể nhìn thấy ngôi nhà giờ đây được sử dụng như thế nào... Ủ, bức chân dung của má chú chắc cũng đủ để con

thấy...”

Chú Sirius quạu quọ một lát rồi thở dài:

“Chú cũng muốn thỉnh thoảng được ra ngoài và làm một điều gì đó có ích. Chú có xin cụ Dumbledore cho chú đi kèm con đến phiên tòa xử con... hiển nhiên là nghe ngóng từ xa thôi... Để chú có thể ủng hộ tinh thần con một chút, con nghĩ sao?”

Harry cảm thấy như bao tử của nó đã rút tuột xuống tẩm thắm đầy bụi bặm. Từ bữa ăn tối hôm qua đến giờ nó không hề nghĩ tới phiên tòa xử nó. Trong niềm phấn khích khi được trở về sống với những người nó yêu quý nhất, được nghe biết mọi chuyện đang xảy ra, cái chuyện đi hầu tòa hoàn toàn bay biến khỏi đầu óc của nó. Nhưng giờ đây chú Sirius vừa nhắc tới thì cái cảm giác sợ hãi đến xiết liếng người lại ập về với nó. Nó dăm dăm nhìn Hermione và anh em nhà Weasley, cả bọn đang ngấu nghiến ăn bánh mì, nó tự hỏi nó sẽ cảm thấy thế nào nếu bọn họ trở về trường Hogwarts mà nó thì không.

“Đừng lo.”

Chú Sirius nói. Harry ngược nhìn lên và nhận thấy chú Sirius quan sát nó này giờ. Chú nói:

“Chú chắc chắn là họ sẽ xử trắng án cho con. Nhất định là phải có điều khoản nào đó trong Đạo luật Quốc tế về Bí mật cho phép dùng pháp thuật để tự cứu lấy mạng mình.”

Harry lặng lẽ nói:

“Nhưng nếu họ đuổi con, thì con có thể về đây sống với chú không?”

Chú Sirius mỉm cười buồn bã.

“Để coi sao đã.”

Harry nài nỉ:

“Con sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ về phiên tòa nếu con biết con sẽ

không phải quay trở lại gia đình Dursley.”

Chú Sirius buồn rầu nói:

“Nếu con mà còn thích chỗ này hơn thì hẳn là nhà bọn kia tệ lắm.”

Bà Weasley kêu:

“Mau lên, hai người kia, kéo chẳng còn gì để ăn.”

Chú Sirius thở một cái dài thượt, ném một cái nhìn u tối lên tấm thảm thêu, rồi cùng Harry đến nhập bọn với những người kia.

Harry cố gắng hết sức không nghĩ ngợi đến phiên tòa khi nó cùng những người khác dọn trống mấy cái tủ kiếng vào buổi chiều hôm đó. May cho nó, đó là một công việc đòi hỏi nhiều sự tập trung chú ý, bởi vì nhiều đồ vật trong tủ tỏ ra bất đắc dĩ rời khỏi những cái kệ bụi bặm của chúng. Chú Sirius bị một cái hộp đựng thuốc lá hít bằng bạc tấp cho một cái đau điếng. Chỉ trong vòng vài giây, bàn tay bị cắn của chú đã đùn lên một lớp vỏ thô cứng rất khó chịu giống như một cái bao tay khô màu nâu.

“Không sao!”

Chú Sirius xem xét bàn tay của chú với vẻ thích thú trước khi gõ nhẹ lên nó bằng cây đũa phép và phục hồi lớp da bình thường.

“Chắc là có bột vảy mụn cóc trong đó.”

Chú quăng cái hộp vào một cái bao dùng để chứa những thứ linh tinh lang tang lấy ra từ trong tủ. Chỉ một lát sau Harry đã thấy George quẩn bàn tay của anh chàng lại một cách cẩn thận rồi cuỗm cái hộp nhét vào cái túi đã đầy nhóc yêu nhí của mình.

Bọn Harry cũng kiếm ra được một dụng cụ bằng bạc trông rất khó chịu, một thứ gì đó giống như một cái nhíp có nhiều chân. Nó chuồi ra, chạy trốn trên cánh tay Harry như một con nhện nhện khi Harry lượm nó lên, xong lại còn thử chích lên da Harry một cái. Chú Sirius tóm nó lại và đập nó bẹp dí bằng một cuốn sách dày cui có tựa là *Sự Cao Quý Của Tự Nhiên: Bản Phả*

Hệ Phù Thủy. Có một cái hộp âm nhạc phát ra tà khí một cách yếu ớt, kêu lên một điệu leng keng khi lên giây nhiều. Mọi người bỗng thấy mình trở nên yếu ớt và buồn ngủ một cách kỳ lạ cho đến khi Ginny khôn ngoan đóng sập cái nắp lại. Có cả một cái hộp nhỏ hình trái tim khá nặng mà không ai mở ra được, một số con dấu cổ xưa và một cái Huân chương Merlin đệ nhất đẳng nằm trong một cái hộp bụi bặm. Tấm huân chương là phần thưởng cho ông nội của chú Sirius vì ‘những cống hiến của ông cho Bộ Pháp Thuật’.

“Cái đó có nghĩa là ông ấy đã hiến cho họ cả một đồng vàng.”

Chú Sirius nói giọng khinh khỉnh khi quăng cái mẽ đai vô thùng rác.

Nhiều phen lão Kreacher rón rén vào phòng tìm cách chuyển lậu đồ đạc đi bằng cách lén giấu dưới tấm giẻ thắt lưng của lão. Mỗi lần bị bắt quả tang, lão lại lầm bầm những lời nguyên rủa khủng khiếp. Khi chú Sirius giật mạnh một chiếc nhẫn to tướng bằng vàng có gia huy của dòng họ Black ra khỏi bàn tay nắm chặt của Kreacher, lão thực sự òa khóc vì tức giận và đi ra khỏi phòng trong tiếng khóc tức tưởi, đồng thời chửi bới chú Sirius bằng những cái tên mà trước đây Harry chưa bao giờ nghe tới.

Chú Sirius liệng cái nhẫn vô thùng rác, nói:

“Cái đó của ba chú. Lão Kreacher vốn không *quá* tận tụy với ba của chú như lão đối với má của chú, nhưng chú vẫn bắt gặp lão hôn hít một cái quần cũ của ba chú hồi tuần trước.”

Trong mấy ngày sau bà Weasley tiếp tục bắt mọi người làm việc vất vả. Phải mất ba ngày mới giải trừ ô nhiễm được hết căn phòng khách. Cuối cùng cái thứ không ai ưa còn sót lại trong phòng là tấm thảm thêu cây gia phả của dòng họ Black. Tấm thảm này kháng cự lại mọi nỗ lực đem nó ra khỏi bức tường. Món thứ hai là cái bàn giấy cứ lúc lắc lạch cạch. Thầy Moody vẫn

chưa ghé qua Tổng Hành Dinh, nên mọi người vẫn chưa thể biết chắc chắn cái gì ở trong đó.

Họ bèn dời từ phòng khách qua phòng ăn ở tầng trệt. Ở đó họ tìm thấy những con nhên nhện to bằng cái đĩa trốn trong mấy ngăn kéo của tủ đựng chén đĩa ly tách. (Ron đã hồi hả ra khỏi phòng để pha cho mình một tách trà rồi một tiếng rười ùng hồ sau mới trở lại). Các món đồ sứ, đều mang gia huy và câu phương châm sống của dòng họ Black, bị chú Sirius quăng vô thùng rác một cách không thương tiếc gì ráo. Số phận tương tự cũng được dành cho một bộ ảnh cũ đã lồng trong những khung tranh bằng bạc đã bị hoen ố. Những người trong ảnh kêu ré lên nghe đinh tai nhức óc khi lớp kiếng che trên mặt họ vỡ nát.

Thầy Snape có thể gọi công việc chú Sirius đang làm là ‘dọn dẹp’, nhưng theo ý kiến riêng của Harry thì bọn họ thực sự đang tiến hành cả một cuộc chiến tranh trong căn nhà, mà người hăng hái kháng chiến, hỗ trợ và xúi giục sự kháng cự, chính là Kreacher. Lão gia tinh xuất hiện ở bất cứ chỗ nào bọn Harry tụ tập để dọn dẹp, tiếng lầm bầm của lão càng lúc càng xúc phạm khi lão cố tìm cách cất đi bất cứ cái gì lão lấy ra được từ thùng rác. Chú Sirius đã giận tới nước đe dọa sẽ cho lão gia tinh quần áo (nghĩa là đuổi lão ra khỏi nhà, giải phóng lão khỏi kiếp gia tinh), nhưng Kreacher trợn mắt nhìn chú Sirius, nước mắt ràn rụa, lão nói:

“Cậu Chủ cứ làm điều mà Cậu Chủ muốn.”

Nhưng trước khi quay đi lão lại lầm bầm rõ to:

“Nhưng mà Cậu Chủ sẽ không đuổi Kreacher đi đâu, không mà, bởi vì Kreacher biết hết người ta đang làm cái gì, ừ phải, Cậu Chủ đang âm mưu chống lại Chúa tể Hắc ám, đúng, cùng với bọn Máu Bùn và bọn phản bội và bọn cặn bã...”

Lão mới nói tới đó, chú Sirius đã không dừng được, và bất kể sự phản đối

của Hermione, chú túm lấy đằng sau cái giẻ thắt lưng của lão gia tinh và quăng lão ra khỏi phòng không chút nương tay.

Chuông cửa reo vang nhiều lần trong ngày, trở thành cái cố để bà mẹ của chú Sirius lại khởi lên những cơn gào rú, và cũng là dịp để Harry và mấy đứa khác dòng tai nghe ngóng những người khách, mặc dù tụi nó lợm lặt chẳng được bao nhiêu tin tức từ những cái nhìn thoáng qua ngăn ngủi hay một mẫu đối thoại mà tụi nó có thể nghe lén được trước khi bà Weasley nhắc nhở chúng trở lại với công việc mà chúng được giao. Thầy Snape xẹt ra xẹt vô căn nhà thêm nhiều lần nữa, nhưng Harry cảm thấy nhẹ nhõm là nó không bị chạm trán thầy lần nào. Nó cũng có lần thoáng thấy cô giáo dạy môn Biến hình, giáo sư McGonagall, trông hết sức luộm thuộm trong bộ váy áo và áo khoác của dân Muggle, mặc dù bà có vẻ bận rộn đến nỗi không thể nấn ná ở lại.

Tuy nhiên đôi khi cũng có vài ba vị khách lưu lại để giúp đỡ. Cô Tonks nhập bọn với cánh quét dọn vào một buổi chiều đáng nhớ. Buổi chiều đó họ tìm thấy một con ma cà rồng già chát ẩn náu trong một cái cầu tiêu trên lầu. Thầy Lupin, người vẫn ở chung nhà với chú Sirius, nhưng thỉnh thoảng lại phải đi vắng một thời gian để lo công việc cho Hội, vừa rồi đã giúp sửa chữa một cái đồng hồ tử đứng, còn gọi là đồng hồ ông nội. Cái đồng hồ này đã phát sanh một tật xấu là hễ có người đi ngang qua là nó gõ một cái boong. Lão Mundungus chuộc được lỗi phần nào trong mắt bà Weasley bằng cách cứu Ron thoát khỏi một bộ áo chùng màu tím cũ rách cứ tìm cách siết cổ nó khi nó dời bộ áo ra khỏi tử.

Bất chấp cái điều là nó vẫn còn khó ngủ và vẫn còn gặp ác mộng về những hành lang và những cánh cửa khóa chặt khiến cái thẹo của nó nhức nhối, Harry vẫn tìm được cách vui hưởng cuộc sống lần đầu tiên trong suốt mùa hè. Hễ nó bận bịu thì nó thấy vui vẻ. Tuy nhiên khi công việc ngơi đi, khi nó mất

cảnh giác, hay khi kiệt sức nằm trên giường ngắm những cái bóng lung linh di chuyển trên trần phòng, ý nghĩ về phiên tòa ở Bộ Pháp Thuật lại lù lù hiện về trong trí nó. Nỗi sợ hãi như những mũi kim đâm thấu vào tim gan nó khi nó tự hỏi điều gì sẽ xảy đến cho nó nếu nó bị đuổi học. Cái ý tưởng ấy hãi hùng đến nỗi nó không dám nói ra lời, thậm chí không dám nói với cả Ron và Hermione. Hai đứa bạn cũng bắt chước nó, không dả động gì tới chuyện đó, mặc dù Harry thỉnh thoảng nhìn thấy hai đứa tụi nó thì thầm với nhau và liếc cái nhìn lo lắng về phía nó. Đôi khi nó không thể không tưởng tượng ra cảnh một viên chức không mặt mũi của Bộ Pháp Thuật bẻ gãy cây đũa phép của nó và ra lệnh cho nó quay trở về với gia đình Dursley... Nhưng nó sẽ không chịu đi. Nó cương quyết rồi. Nó sẽ trở về đây, Quảng trường Grimmauld và sống với chú Sirius.

Thế nên Harry cảm thấy như có một viên gạch rớt xuống bao tử nó khi bà Weasley quay sang nói nhỏ với nó sau bữa cơm chiều ngày thứ tư:

“Bác đã ủi bộ đồ vía của con để mặc vào sáng hôm sau. Và Harry à, bác muốn tối nay con cũng nên tắm gội. Ấn tượng tốt ban đầu có thể tạo ra điều kỳ diệu.”

Ron, Hermione, Fred, George và Ginny đều ngừng nói chuyện và nhìn sang Harry. Nó gật đầu và tiếp tục ăn, nhưng miệng nó bỗng trở nên khô đến nỗi nó không thể nào nhai được nữa. Nó hỏi bà Weasley, cố gắng làm ra vẻ không bận tâm:

“Làm sao con đến đó được?”

Bà Weasley nói dịu dàng:

“Bác Arthur sẽ đưa con đi cùng khi bác ấy đi làm.”

Từ bên kia bàn, ông Weasley mỉm cười động viên Harry. Ông nói:

“Con có thể đợi trong văn phòng của bác cho đến khi tới giờ phiên tòa bắt đầu xử.”

Harry ngược nhìn chú Sirius, nhưng trước khi nó có thể đặt ra câu hỏi thì bà Weasley đã trả lời:

“Giáo sư Dumbledore không nghĩ rằng chú Sirius đi với con là một ý kiến hay, và bác phải nói là bác...”

“... nghĩ là cụ ấy *đúng quá!*”

Chú Sirius tiếp lời bà Weasley bằng giọng nói rít qua kẽ răng. Bà Weasley mím môi lại. Harry nhìn chú Sirius chăm chăm:

“Thầy Dumbledore nói với chú như vậy hồi nào?”

Ông Weasley nói:

“Cụ đến vào tối hôm qua, sau khi các con đã ngủ.”

Chú Sirius tư lự cắn cái nĩa của chú vào một củ khoai tây. Harry hạ mắt nhìn xuống cái đĩa của nó. Nếu nó còn có thể cảm thấy điều gì tồi tệ hơn phiên tòa thì đó là chuyện cụ Dumbledore đã có mặt trong căn nhà này vào cái đêm trước ngày nó phải ra đứng trước vành móng ngựa mà cụ không thềm gặp mặt nó.

BỘ PHÁP THUẬT

Đúng năm giờ rưỡi sáng hôm sau, Harry thức giấc đột ngột rồi tỉnh ngủ hẳn như thể có ai đó hét vào tai của nó. Nó nằm bất động một lúc khi viễn cảnh của phiên tòa chiếm hết mọi tế bào trong não, và rồi không thể nào chịu đựng nổi nữa, nó nhảy phóc ra khỏi giường và đeo mắt kiếng lên. Bà Weasley đã đặt bộ quần bò áo thun mới giặt ủi phẳng phiu ngay dưới chân giường. Harry đã lơ giẫm lên làm chúng nhăn nhúm lại. Bức tranh trống trơn trên tường lại cười khẩy.

Ron vẫn nằm dài trên giường, miệng há rộng, ngủ say sưa. Nó không hề nhúc nhích khi Harry đi ngang qua căn phòng, bước ra phía đầu cầu thang, nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng lại sau lưng. Cố gắng không nghĩ đến bao giờ mới có thể gặp lại Ron, hay đến lúc chúng không còn là bạn học cùng ở trường Hogwarts nữa, Harry bước lặng lẽ xuống cầu thang, ngang qua mấy cái đầu tổ tiên của Kreacher, và đi vào nhà bếp.

Nó cứ tưởng nhà bếp giờ này phải vắng vẻ, nhưng không phải vậy. Khi mới đi tới cửa, nó đã nghe những tiếng rì rầm khe khẽ vang ra từ bên kia cánh cửa, và khi đẩy cánh cửa mở ra, nó thấy ông bà Weasley, chú Sirius, thầy Lupin, và cô Tonks đang ngồi đó, có vẻ như họ đang chờ đợi nó. Mọi người

đều ăn mặc chỉnh tề, ngoại trừ bà Weasley. Bà mặc một cái áo ngủ dài may chần như tấm mền bông. Ngay khi Harry vừa bước vào, bà Weasley đứng bật dậy ngay. Bà rút cây đũa phép ra, hấp tấp đi tới bên lò lửa, nói:

“Điểm tâm.”

Cô Tonks ngáp:

“Ch... à... o Harry! Ngủ ngon không?”

Sáng nay tóc cô vàng óng ả và uốn lượn xoắn.

Harry đáp:

“Dạ.”

Cô Tonks ngáp thêm một cái sái quai hàm nữa:

“Tôi th... thức suốt đêm. Em lại đây, ngồi xuống đi...”

Cô kéo ra một cái ghế, và trong quá trình đó cô làm ngã chổng kèn một cái ghế khác.

Bà Weasley hỏi:

“Con muốn ăn gì, Harry? Cháo? Bánh ngọt? Cá hun khói? Thịt xông khói và trứng, hay bánh mì nướng?”

Harry đáp:

“Chỉ... chỉ bánh mì nướng thôi, cảm ơn bác.”

Thầy Lupin liếc nhìn Harry rồi nói với cô Tonks:

“Lúc này cô đang nói gì về Scrimgeour?”

“Ờ... phải... Này, chúng ta cần thận trọng thêm một chút, hăc cứ hỏi anh Kingsley và tôi những câu hỏi buồn cười...”

Harry hơi hơi cảm thấy dễ chịu là nó không bị yêu cầu tham gia vào cuộc chuyện trò. Ruột gan nó đang rối tung beng. Bà Weasley đặt hai miếng bánh mì và mút cam trước mặt Harry, nó cố gắng ăn, nhưng nó ăn mà không khác gì nhai thảm trải sàn nhà. Bà Weasley ngồi xuống bên cạnh Harry và bắt đầu lằng xằng với cái áo thun của nó, nào là nhét cái nhãn hiệu vô trong, và vuốt

những nếp nhăn trên vai áo. Nó những mong bà đừng làm vậy nữa.

“... và tôi sẽ phải nói với cụ Dumbledore là tôi không thể trực đêm vào tối mai được, tôi đã qua... a... á mệt rồi.”

Cô Tonks vừa kết thúc câu chuyện, ngáp thêm một cái thiết bự nữa.

Ông Weasley nói:

“Để tôi thế cho cô. Tôi thức không sao, chẳng nào thì tôi cũng phải viết báo cáo...”

Ông Weasley không mặc áo chùng pháp sư, mà mặc một cái quần sọc và một cái áo khoác thun thun đã cũ. Ông quay từ cô Tonks sang Harry:

“Con cảm thấy thế nào?”

Harry nhún vai. Ông Weasley nói một cách hùng hồn:

“Vụ đó sẽ qua đi nhanh chóng thôi. Trong thời gian chừng vài tiếng đồng hồ là con sẽ được minh oan.”

Harry không nói gì. Ông Weasley nói tiếp:

“Phiên tòa được xử ở cùng tầng lầu với văn phòng của bác, trong văn phòng bà Amelia Bones. Bà là giám đốc sở Thi hành Luật Pháp thuật và bà sẽ là người chất vấn con.”

Cô Tonks nghiêm nghị nói:

“Bà Amelia Bones được lắm, Harry à. Bà ấy công bằng, bà ấy sẽ nghe em nói.”

Harry gật đầu, vẫn không thể nghĩ ra điều gì để nói.

Chú Sirius đột ngột bảo:

“Đừng mất bình tĩnh. Cứ lễ độ và nói đúng sự thật.”

Harry gật đầu lần nữa.

Thầy Lupin nói nhỏ nhẹ:

“Luật pháp đứng về phía con. Ngay cả phù thủy vị thành niên cũng được phép dùng pháp thuật trong tình huống bị đe dọa tới tính mạng.”

Có cái gì đó lạnh ngắt nhều từ đầu xuống ót Harry, trong một thoáng nó tưởng ai đó lại bỏ Bùa Tan Áo Ảnh lên đầu nó một lần nữa, nhưng rồi nó nhận ra bà Weasley đang dùng một cây lược ướn chải tóc cho nó. Bà đề một bàn tay lên đỉnh đầu nó, nói một cách tuyệt vọng:

“Chẳng bao giờ nó chịu ép xuống sao?”

Harry lắc đầu.

Ông Weasley xem đồng hồ rồi ngược lên nhìn Harry. Ông nói:

“Bác nghĩ là chúng ta nên đi bây giờ. Chúng ta sẽ đến hơi sớm, nhưng bác nghĩ là con cứ đến đó thì tốt hơn là lẩn quẩn ở đây.”

Harry buông miếng bánh mì nướng xuống, đứng lên và nói như cái máy:

“Dạ.”

Cô Tonks vỗ nhè nhẹ lên cánh tay Harry:

“Em sẽ không sao đâu Harry.”

Thầy Lupin nói:

“Chúc con may mắn. Thầy tin chắc chắn là việc đó sẽ ổn thôi.”

Chú Sirius nói bằng một giọng cương quyết không gì lay chuyển được.

“Nếu không ổn thì chú sẽ vì con mà đến tìm bà Amelia Bones.”

Harry mỉm cười yếu ớt. Bà Weasley ôm nó vào lòng. Bà nói:

“Tất cả chúng ta sẽ cầu nguyện cho con.”

Harry nói:

“Dạ... Thôi... con xin phép đi...”

Nó đi theo ông Weasley lên cầu thang rồi đi dọc hành lang. Nó nghe tiếng bà mẹ của chú Sirius lầu bầu trong giấc ngủ đằng sau tấm màn. Ông Weasley mở chốt cài then cửa và cả hai người bước ra, bên ngoài bình minh xám và lạnh.

Khi cả hai cùng bắt đầu bước nhanh vòng qua quảng trường, Harry hỏi ông Weasley:

“Thường thì bác đâu có đi bộ tới Sở làm, đúng không bác?”

“Không, bác thường độn thổ.”

Ông Weasley nói tiếp:

“Nhưng hiển nhiên là cháu không thể độn thổ, với lại bác nghĩ tốt nhất là chúng ta cứ đến theo kiểu hoàn toàn phi pháp thuật... như vậy sẽ gây ấn tượng tốt hơn, trong hoàn cảnh cháu đang bị xét xử kỷ luật vì...”

Ông Weasley luôn rút tay trong túi áo khoác khi hai người bước đi. Harry biết là bàn tay của ông đang nắm chặt cây đũa phép. Những con đường loang lổ gần như vắng tanh vắng ngắt, nhưng khi hai bác cháu đến cái trạm xe điện ngầm nhỏ bé thế lương thì thấy nơi ấy đã đầy những người ở ngoại ô đi làm trong thành phố đứng đợi chuyển xe điện ngầm sáng sớm. Hồi nào tới giờ, mỗi khi thấy mình có dịp lẫn lộn chung đưng với dân Muggle trong hoạt động hàng ngày của họ, ông Weasley thiết khó mà kiềm chế được lòng háng hái ngưỡng mộ của ông. Chỉ vào mấy cái máy bán vé tự động, ông nói nhỏ với Harry:

“Thiết là thần kỳ! Khéo léo tuyệt vời!”

Harry chỉ vào bảng hiệu lưu ý:

“Mấy cái máy này hư rồi.”

Ông Weasley nhìn chúng cười rạng rỡ:

“Ừ, nhưng cho dù vậy...”

Hai bác cháu đành mua vé ở chỗ một ông gác cửa có vẻ đang ngái ngủ. (Harry làm cái chuyện mua bán này vì ông Weasley không rành tiền nong của dân Muggle lắm.) Năm phút sau hai bác cháu lên một toa điện ngầm. Con tàu lắc lư đưa họ đến trung tâm thành phố Luân Đôn. Ông Weasley cứ bồn khoăn lo lắng kiểm tra tới rồi kiểm tra lui cái bản đồ đường xe điện ngầm phía trên cửa sổ toa xe.

“Còn bốn trạm dừng nữa, Harry à... Bây giờ còn ba trạm nữa... còn hai

trạm thôi, Harry à...”

Hai bác cháu xuống tàu ở một cái ga nằm gần như ngay trung tâm Luân Đôn, bị cuốn ra khỏi tàu điện ngầm trong một dòng người cả nam lẫn nữ ăn mặc tử tế xách cặp táp đằng hoàng. Hai bác cháu leo lên cầu thang, đi xuyên qua hàng rào kiểm soát vé (ông Weasley rất khoái cái cách máy kiểm soát nuốt chửng tấm vé của ông), rồi chườn mặt ra một con đường rộng rãi chen chúc xe cộ và hai bên đường san sát những tòa nhà trông rất ư đường bộ.

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

Ông Weasley đứng ngây ra hỏi, và trong một tích tắc đứng tim, Harry tưởng hai bác cháu đã xuống nhầm ga tàu điện bất chấp cái sự ông Weasley đã tham khảo liên tục những tấm bản đồ. Nhưng chỉ một giây sau ông Weasley nói:

“A, đúng rồi... đi lối này nè Harry.”

Ông dắt Harry đi xuống một con đường nhỏ và nói:

“Xin lỗi cháu nghe, tại vì bác chẳng bao giờ đi làm bằng tàu điện ngầm, và mọi thứ trông hơi lạ khi nhìn từ phối cảnh của dân Muggle. Và thực ra thì trước đây bác cũng chưa từng dùng tới cổng vào cho khách.”

Hai bác cháu càng đi xa, những tòa nhà càng trở nên nhỏ bé và bớt uy nghi, cho đến khi cả hai cuối cùng đến được một con đường có nhiều văn phòng, quán rượu trông nhếch nhác hơn, và một cái thùng rác đầy ứ. Harry cứ tưởng Bộ Pháp Thuật phải nằm ở một vị trí uy nghi hơn nhiều.

Ông Weasley chỉ vào một cái buồng điện thoại công cộng cũ kỹ màu đỏ đã bị mất đi nhiều ô kính và đặt phía trước một bức tường bị vẽ bậy tùm lum.

Ông mở cửa buồng điện thoại ra nói:

“Con vô trước, Harry.”

Harry bước vào bên trong, thắc mắc cái này là cái quỷ gì trên thế gian.

Ông Weasley ủa người vô theo Harry rồi đóng cửa lại. Hơi chật chột một tý; Harry bị ép dẹp vô cái điện thoại treo lắt lẻo trên tường như thể có một tên phá hoại nào đó đã giựt toạt nó ra. Ông Weasley với tay qua Harry để cầm lấy cái ống nghe.

Harry hỏi:

“Bác Weasley à, con nghĩ cái này có lẽ cũng hư rồi.”

“Không, không, bác chắc chắn là nó còn tốt mà.”

Ông Weasley vừa nói vừa giơ cái điện thoại lên trên đầu và chăm chú sẫm soi đĩa số của cái điện thoại. Ông quay số:

“Để coi... sáu... hai... bốn... Và một số bốn nữa... Và một số hai nữa...”

Khi cái đĩa số quay vo vo trở lại một cách êm ái, một giọng nữ vang lên bên trong buồng điện thoại, không phải từ cái ống nghe trong tay ông Weasley, mà nghe to và rõ như thể người phụ nữ vô hình ấy đang đứng ngay bên cạnh hai bác cháu.

“Chào mừng quý khách đến Bộ Pháp Thuật. Xin vui lòng báo tên họ và công tác.”

“Ờ...”

Ông Weasley ấp úng, rõ ràng ông không biết chắc là có nên nói vào cái ống nghe điện thoại hay không. Ông đành giải quyết bằng cách áp đầu nói vô lỗ tai ông.

“Arthur Weasley, văn phòng Dừng sai Chế tác của dân Muggle, đang dẫn độ Harry Potter đến dự một phiên tòa kỷ luật theo trát đòi...”

Giọng bình thân của người phụ nữ nói:

“Cám ơn. Xin quý khách vui lòng nhận phù hiệu và gắn lên ngực áo chùng.”

Một tiếng cách và tiếng rung lạo xạo vang lên, Harry thấy cái gì đó trượt nhẹ ra khỏi cái hốc kim loại chỗ tiền lẻ được thối lại thường rơi xuống. Nó

cầm lên coi: Đó là một phù hiệu bằng bạc vuông vức mang hàng chữ: *Harry Potter, Phiên tòa Kỳ luật*. Nó cài cái phù hiệu lên trước ngực áo thun trong khi giọng nói phụ nữ lại vang lên.

“Thưa quý khách đến Bộ Pháp Thuật, quý vị được yêu cầu trải qua sự khám xét và giao nộp cây đũa phép ở quầy an ninh đặt ở cuối Vành-Tai.”

Sàn buồng điện thoại giật mạnh. Hai bác cháu từ từ lún xuống đất. Harry lo lắng theo dõi lẽ đường dâng lên cao qua lớp cửa kính của buồng điện thoại cho đến khi bóng tối khép lại phía trên đầu nó. Kể đến nó không còn nhìn thấy gì nữa. Nó chỉ có thể nghe tiếng rít đều đều khi cái buồng điện thoại tự mở đường chui xuyên qua lòng đất. Sau chừng một phút, một khe ánh sáng vàng kim chiếu vào chân nó và loang rộng, dâng lên thân thể nó cho đến khi chiếu đến tận mặt và nó phải chớp mắt lia lịa để không bị chảy nước mắt.

Giọng phụ nữ lại vang lên:

“Bộ Pháp Thuật chúc quý khách một ngày vui vẻ.”

Cánh cửa của buồng điện thoại vụt mở và ông Weasley bước ra, Harry há hốc mồm đi theo sau.

Hai bác cháu đang đứng ở một đầu của một hành lang rất dài và hết sức nguy nga tráng lệ với sàn lát bằng gỗ đen huyền được đánh bóng láng coóng. Trần nhà hành lang màu xanh lông công được khảm những biểu tượng bằng vàng lấp lánh không ngừng chuyển động và thay đổi giống như một cái bảng thông cáo vĩ đại trên trời. Những bức tường dọc hai bên hành lang được ốp ván bằng gỗ mun sáng bóng và có nhiều lò sưởi mạ vàng xây chìm trong tường. Cứ mỗi vài giây lại có một phù thủy hay pháp sư hiện ra từ một trong những cái lò sưởi phía bên tay trái kèm theo một tiếng *vuuúttt* êm ái; và ở phía bên tay phải, một số pháp sư đứng nối đuôi thành một hàng ngăn phía trước mỗi cái lò sưởi, chờ tới phiên mình thăng.

Ở khúc giữa hành lang có một cái bồn phun nước. Một nhóm tượng bằng

vàng, kích thước lớn hơn cả người thật, đứng ở giữa một cái hồ nước tròn quay. Cao nhất trong đám tượng đó là một pháp sư trông rất quý phái đang giơ cây đũa phép chìa thẳng lên không trung. Quây quần xung quanh ông là một phù thủy xinh đẹp, một con nhân mã, một con yêu tinh, và một con gia tinh. Ba con cuối cùng trong đám tượng trông đều tha thiết ngưỡng vọng vị pháp sư và nàng phù thủy. Những tia nước lỏng lánh phóng ra từ đầu hai cây đũa phép, đầu mũi tên của con nhân mã, đỉnh cái nón nhọn của con yêu tinh, để cho tiếng rì rào róc rách của nước rơi xuống hòa điệu với tiếng bụp tiếng cách của những người độn thổ cùng tiếng lộc cộc của bước chân hàng trăm phù thủy pháp sư, hầu hết đều mang một vẻ mặt quạu quọ sáng sớm, đi lạt đật về phía cuối hành lang.

Ông Weasley nói:

“Đi lối này.”

Hai bác cháu nhập vô đám đông, đi giữa những công nhân viên của Bộ Pháp Thuật, có những người đang bưng cả chồng giấy da ngắt ngẫu nhiên, một số người khác xách những cái cặp tài liệu méo xẹo, một số người khác nữa thì vừa đi vừa đọc *Nhật Báo Tiên Tri*. Khi hai bác cháu đi ngang cái bồn phun nước, Harry nhìn thấy mấy đồng bạc Sickles và đồng thiếc Knuts nhấp nháy với nó từ dưới đáy hồ. Một tấm bảng nhỏ bên cạnh mang hàng chữ nhòe nhoẹt:

*Tất cả nghĩa cử từ Bồn phun nước Huynh đệ Pháp thuật
sẽ được hiến cho Bệnh viện Thánh Mungo
chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật.*

Harry bỗng nhận thấy mình đang tha thiết vái thầm: *Nếu tôi không bị đuổi khỏi trường Hogwarts, tôi sẽ đóng góp mười Galleon.*

“Lại đây, Harry.”

Ông Weasley nói, và hai bác cháu tách ra khỏi dòng nhân viên Bộ Pháp Thuật đang đi tới những cánh cổng bằng vàng để hướng về một bàn giấy bên trái có treo bên trên một cái biển đề AN NINH. Một gã pháp sư râu ria cạo lam nham mặc áo thụng màu xanh lông công ngược nhìn lên khi hai bác cháu đến gần, rồi gã đặt tờ *Nhật Báo Tiên Tri* xuống.

Ông Weasley ra dấu về phía Harry, nói:

“Tôi đi cùng một người khách.”

Gã pháp sư nói giọng bị quấy rầy:

“Bước qua đây.”

Harry bước tới gần và gã pháp sư giơ lên một cây roi dài bằng vàng, mỏng và mềm dẻo như cây ăng-ten xe hơi, rà từ trên xuống dưới cả đằng trước lẫn sau lưng Harry. Đặt cái dụng cụ bằng vàng đó xuống, gã pháp sư giơ tay ra lau bầu:

“Đũa phép.”

Harry nộp cây đũa phép, gã pháp sư thả nó vô một dụng cụ lạ lùng bằng đồng, trông như một thứ gì đó giống bộ cân đĩa nhưng chỉ có một đĩa cân. Cái dụng cụ đó bắt đầu rung động. Một dải giấy da hẹp nhanh chóng thò ra khỏi một cái rãnh ở bàn đế. Gã pháp sư xé mẫu giấy da ra và đọc những điều ghi trong đó:

“Mười một inches, lõi bằng lông phượng hoàng, đã qua sử dụng bốn năm.”

Harry lo lắng đáp:

“Đúng vậy.”

Gã pháp sư treo miếng giấy da lên một cái cọc nhỏ bằng đồng, nói:

“Ta giữ cái này. Cậu lấy cái này.”

Gã đẩy mạnh cây đũa phép về phía Harry.

“Cám ơn ông.”

“Khoan đã...”

Gã pháp sư chậm rãi nói, mắt gã liếc nhanh từ cái phù hiệu bằng bạc có tên của khách đeo trên ngực áo Harry đến cái trán nó.

Ông Weasley nói một cách dứt khoát.

“Cám ơn, ông Eric.”

Rồi ông nắm vai Harry, hướng dẫn nó đi khỏi cái bàn giấy và nhập trở lại dòng phù thủy pháp sư đang đi xuyên qua những cánh cổng vàng.

Hơi bị đám đông xô đẩy một chút, Harry đi theo ông Weasley xuyên qua những cánh cổng vàng đến một hành lang nhỏ hơn, ở xa hơn, nơi có ít nhất hai mươi thang máy đứng đằng sau những tấm lưới trang trí bằng vàng. Harry và ông Weasley nhập vào đám đông đứng chung quanh một trong những cái thang máy ấy. Một gã pháp sư râu ria xồm xoàm bưng một cái hộp giấy cứng to đùng đứng bên cạnh, cái hộp phát ra những tiếng cọt kẹt. Gã pháp sư ấy gật đầu chào ông Weasley:

“Khỏe không, anh Arthur?”

Ông Weasley ngó cái hộp:

“Anh có cái gì vậy, anh Bob?”

Gã pháp sư đáp một cách nghiêm trang:

“Chúng tôi không biết chắc. Chúng tôi tưởng nó là gà gô đầm lầy cho đến khi nó thở ra lửa. Theo tôi thì cái này có vẻ như một vụ vi phạm Lệnh cấm Nuôi Thí nghiệm.”

Cùng với một tiếng keng chói tai và tiếng lạch cạch ồn ào, cái thang máy từ từ hạ xuống trước mặt đám pháp sư phù thủy; tấm lưới bằng vàng trượt nhẹ mở ra và Harry, ông Weasley cùng với đám người còn lại đi vào trong thang máy. Harry nhận thấy nó bị ép sát tấm vách sau của thang máy. Nhiều phù thủy và pháp sư tò mò nhìn nó; nó ngó đăm đăm hai chân mình để tránh

gặp ánh mắt của bất cứ ai, và khi làm như vậy, mái tóc của nó rũ xuống khá ngoan. Tấm lưới vàng đóng lại nghe một cái rẹt và thang máy được nâng lên từ từ, dây xích kêu loảng xoảng suốt chuyến, trong lúc đó lại vang lên lần nữa cùng một giọng phụ nữ bình thản mà Harry đã nghe khi nó ở trong buồng điện thoại công cộng.

“Tầng bảy, bộ Thể dục Thể thao Pháp thuật, cùng với Trụ sở Liên đoàn Quidditch Ăng-lê và Ái Nhĩ Lan, Câu lạc bộ Đá phù thủy Chính thức, Văn phòng Bảng sáng chế Lỗ bịch.”

Cửa thang máy mở ra; Harry liếc thấy một hành lang trông rất bừa bãi với nhiều tấm áp phích quảng cáo các đội Quidditch khác nhau ghim xéo xẹo trên những bức tường; một trong đám pháp sư trong thang máy ôm một đồng chổi bay lên lách ra cửa một cách vất vả và biến mất trong hành lang. Cửa lại đóng, cái thang máy lại lắc lư thẳng lên, và giọng phụ nữ lại thông báo:

“Tầng sáu, Bộ Giao thông Pháp thuật, cùng với Sở Quản lý Hệ thống Floo, Sở Kiểm soát Điều hòa Chổi bay, sở Khóa Căng, và Trung tâm Thi Độen thổ.”

Một lần nữa cửa thang máy lại mở ra và bốn năm phù thủy pháp sư đi ra; cùng lúc đó có nhiều chiếc máy bay giấy bay sà vào thang máy. Harry tròn mắt ngược nhìn chúng khi chúng chấp chới cánh bay tà tà vòng quanh phía trên đầu nó. Chúng màu tím nhạt và Harry có thể nhìn thấy con dấu BỘ PHÁP THUẬT đóng dọc rìa cánh máy bay.

Ông Weasley thì thầm với nó:

“Đó là Thư báo Liên bộ. Trước đây chúng ta vẫn dùng cú, nhưng mà chúng bày hầy hết sức nói... ỉa lên khắp các bàn giấy...”

Khi hai bác cháu lại lắc lư cùng cái thang máy đi lên tiếp, lũ Thư báo lao xao bay quanh ngọn đèn đung đưa trên cầu thang máy.

“Tầng năm, Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế, cùng với Hội đồng Tiêu

chuẩn Giao dịch Pháp thuật Quốc tế, Sở Luật Pháp thuật Quốc tế, và Liên minh Pháp sư Quốc tế, Trụ sở Anh.”

Khi cánh cửa mở ra, hai cái trong bầu Thư báo bay vút ra cùng với một số phù thủy pháp sư, nhưng một bầu Thư báo khác lại ùa vào, khiến cho ánh sáng của ngọn đèn trên trần cứ lung linh nhấp nháy vì lũ Thư báo phóng vèo vèo chung quanh.

“Tầng bốn, Bộ Kiểm soát và Điều hòa Sinh vật Pháp thuật, cùng với Phân bộ Linh hồn, Người trần, và Thú vật, Văn phòng Liên lạc Yêu tinh, và Văn phòng Tư vấn Đồ phá hoại.”

Gã pháp sư bưng con gà thỏ ra lửa nói “Xin lỗi”, rồi ra khỏi thang máy, theo sau là một bầu nho nhỏ bọn Thư báo. Cánh cửa lại đóng một cái rẹt.

“Tầng ba, Bộ Tai nạn và Thảm họa Pháp thuật, bao gồm Đội Tiêu hủy Pháp thuật Ngẫu nhiên, Trụ sở Hôn ám, và Ủy ban Giải thích Hiện tượng Ma thuật cho dân Muggle.”

Mọi người rời thang máy ở tầng này ngoại trừ Harry, ông Weasley, và một mục phù thủy đang đọc một tấm giấy da cực kỳ dài đến nỗi rớt thòng lòng lê thê trên sàn. Bọn Thư báo còn lại vẫn tiếp tục bay lượn quanh ngọn đèn khi cái thang máy một lần nữa lắc lư thẳng lên, và rồi cánh cửa lại mở ra và lại giọng phụ nữ lúc nãy:

“Tầng hai, Bộ Thi hành Luật Pháp thuật, bao gồm Văn phòng Dùng sai Pháp thuật, Trụ sở Thần Sáng, và Vụ Quản trị Pháp sư đoàn.”

Ông Weasley nói:

“Chúng ta tới nơi rồi, Harry.”

Hai bác cháu theo gót mục phù thủy ra khỏi thang máy đi vào một hành lang đầy những cửa.

“Văn phòng của bác ở phía bên kia của tầng này.”

“Bác Weasley à...”

Harry hỏi, khi hai bác cháu đi ngang qua một khung cửa sổ nơi có một luồng ánh nắng xuyên qua:

“... chứ không phải mình đang ở sâu dưới mặt đất sao?”

Ông Weasley nói:

“Phải chứ! Những cửa sổ đó đã được phù phép. Đội Bảo quản Pháp thuật quyết định về thời tiết mỗi ngày cho chúng ta. Lần trước, khi họ lãn công đòi tăng lương, chúng ta bị hai tháng trời toàn là cuồng phong... Quẹo qua đây, Harry.”

Hai bác cháu quẹo qua góc tường, đi xuyên qua thêm hai cánh cửa nặng nề bằng gỗ sồi, bước vào một khu vực thoáng rộng và ồn ào được chia thành những ô bàn giấy có vách ngăn rì rầm tiếng nói và tiếng cười. Bọn Thư báo bay xẹt ra xẹt vô mấy ô bàn giấy như những tên lửa tí hon. Một tấm bảng xộc xệch treo ở ô bàn giấy gần nhất ghi TRỤ SỞ THẦN SÁNG.

Harry len lén quan sát khi hai bác cháu đi xuyên qua những ô cửa. Các Thần Sáng đã che kín những tấm vách của ô bàn giấy bằng mọi thứ, từ hình ảnh của những tên pháp sư bị truy nã cùng với hình ảnh gia đình họ, đến những áp phích của đội Quidditch mà họ thích nhất và những bài báo cắt ra từ tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Một người đàn ông mặc áo thun đỏ thẫm, tóc để thành một cái đuôi dài hơn cả đuôi tóc của anh Bill, đang ngồi gác đôi chân mang giày cao cổ lên bàn giấy đọc ám tả cho cây viết lông ngỗng của ông viết một bản báo cáo. Xa hơn một chút, một phụ nữ đeo một miếng băng che con mắt chột đang nói vọng qua bức vách các ô bàn giấy để chuyện trò với pháp sư Kingsley Shacklebolt.

Khi hai bác cháu đi tới gần, chú Kingsley Shacklebolt nói lơ đãng:

“Chào ông Weasley. Nãy giờ tôi đang muốn nói với ông một lời, ông có rảnh một giây không?”

Ông Weasley nói:

“Có, nếu đúng một giây thôi. Tôi đang vội lắm.”

Hai người nói chuyện với nhau như thể cả hai chẳng hề quen biết nhau nhiều lắm, và khi Harry mở miệng định chào chú Kingsley Shacklebolt thì ông Weasley dẫm lên chân nó. Hai bác cháu theo chân Kingsley Shacklebolt đi dọc theo dãy bàn giấy đến ô cuối cùng.

Harry bỗng bị một cơn sốc nhẹ; gương mặt của chú Sirius từ khắp mọi phía đang chớp chớp mắt nhìn xuống nó. Những mẫu giấy báo cắt rời và hình ảnh của chú Sirius - kể cả tấm hình chú đóng vai phù rể trong đám cưới của vợ chồng Potter - dán kín mít mấy tấm vách. Chỗ duy nhất thoát được chú Sirius là chỗ treo tấm bản đồ thế giới trên đó chi chít những chấm đỏ lấp lánh như đồ nữ trang bằng ngọc.

“Đây!”

Chú Kingsley cộc cằn nói với ông Weasley, tay chú cầm một bó giấy da chìa ra một cách thô bạo.

“Tôi cần càng nhiều thông tin càng tốt về những xe cộ Muggle bay được nhìn thấy trong vòng mười hai tháng vừa qua. Chúng tôi vừa nhận được thông tin rằng Black có thể vẫn còn đang sử dụng chiếc xe ô tô cũ của hắn.”

Chú Kingsley phóng cho Harry một cái nháy mắt ác liệt và nói thêm, giọng thì thầm:

“Đưa cho chú ấy tờ tạp chí, biết đâu chú ấy thấy hay.”

Rồi chú Kingsley lấy lại giọng bình thường, nói tiếp:

“Đừng chậm trễ quá đấy, ông Weasley, sự trì hoãn báo cáo về cái *thủ khí* đó đã kéo dài cuộc điều tra của chúng tôi cả tháng trời.”

Ông Weasley điềm tĩnh đáp:

“Nếu ông đã đọc bản cáo của tôi thì ông ắt hẳn đã biết thuật ngữ tôi dùng là ‘vũ khí’. Và tôi e rằng ông sẽ phải chờ đợi thông tin về xe mô tô, hiện giờ chúng tôi đang cực kỳ bận rộn.”

Rồi ông nhỏ giọng lại nói tiếp:

“Chú liệu xong trước bảy giờ, chị Molly đang làm món thịt vò viên.”

Ông gật đầu ra hiệu ra Harry và dẫn nó ra khỏi ô bàn giấy của chú Kingsley Shacklebolt, đi xuyên qua bộ cửa bằng gỗ sồi thứ hai, vô một lối đi khác, quẹo trái, đi dọc một hành lang khác nữa, và cuối cùng đến một ngõ cụt, nơi có một cánh cửa bên vách trái đang hé mở, để lộ một cái tủ đựng chổi bay, và cánh cửa bên vách phải mang một cái biển bằng đồng mờ xỉn ghi: DỪNG SAI CHẾ TÁC MUGGLE.

Văn phòng tối tăm của ông Weasley dường như nhỏ hơn cả tủ để chổi bay. Bên trong văn phòng nhét hai cái bàn giấy là đủ chật cứng và hầu như không còn chỗ để đi quanh bàn vì những cái tủ đầy ắp hồ sơ dựng kín gần hết các bức tường, và trên đầu tủ là những đồng hồ sơ ngất ngheo chỉ chực đổ úp xuống. Chút xiu mảng tường còn trống thì bày ra chứng cứ rành rành về nỗi ám ảnh của ông Weasley: rất nhiều tranh ảnh xe hơi, gồm cả tấm hình một cái động cơ bị tháo rời ra, hai tấm hình minh họa hộp thư mà có vẻ như ông đã cắt ra từ sách trẻ con Muggle, và một biểu đồ hướng dẫn cách mắc dây một ổ cắm điện. Trên cùng của cái khay đựng công văn đến đã đầy nhóc là một cái lò điện nướng bánh mì cứ nấp cục một cách chán chường và hai cái bao tay bằng da cứ vịn vẹo ngón tay cái hoài. Một tấm hình chụp cả gia đình Weasley đứng bên cạnh cái khay công văn đến. Harry nhận thấy hình như Percy vừa mới bước ra khỏi tấm hình.

Ông Weasley cởi áo khoác ra và máng nó lên lưng ghế, nói như xin lỗi:

“Tụi bác không có cửa sổ. Tụi bác đã yêu cầu, nhưng dường như họ không cho rằng tụi bác cũng cần một cái. Ngồi xuống đi, Harry. Bác Perkins có lẽ chưa đến.”

Harry thu mình ngồi lên cái ghế đằng sau bàn giấy của ông Perkins trong khi ông Weasley lục lọi trong mớ giấy da mà chú Kingsley Shacklebolt đã

đưa cho ông.

Khi trích ra được từ chính giữa mớ giấy da đó một bản sao của tờ tạp chí tựa là *Người Dẻo Mềm*, ông cười toe toét:

“A!... Đúng chóc.”

Ông lật suốt tờ tạp chí:

“Ừ, anh Kingsley có lý. Bác chắc là chú Sirius sẽ thấy cái này tức cười lắm... Ồi, mèn ơi, cái gì đây?”

Một cái Thư báo vừa bay vút vào phòng qua cánh cửa để mở và đậu trên cái lò nướng bánh mì nắc cục để nghỉ mệt vì vẫn còn rung động. Ông Weasley mở nó ra và đọc to:

“‘Cầu tiêu công cộng đội ngược thứ ba được báo cáo tìm thấy ở Bethnal Green, xin vui lòng điều tra ngay tức thì.’ Cái trò này đang trở nên lố bịch đây...”

“Một cái cầu tiêu đội ngược ạ?”

Ông Weasley tỏ ra tư lự:

“Bọn chơi khăm chống-Muggle. Tuần trước đã có hai cái, một cái xuất hiện ở Wimbledon, một cái ở Voi và Lâu Đài. Khi dân Muggle xả cầu tiêu thì thay vì mọi thứ trôi xuống cống thì... Chà, con có thể tưởng tượng ra. Những dân tội nghiệp này cứ gọi những... những *thợ cống*, bác nghĩ tên của họ là vậy thì phải... con biết, mấy người sửa ống nước và những thứ...”

“Có phải là thợ ống nước?”

“... Ờ, đúng chóc. Nhưng mà dĩ nhiên họ chỉ thêm điên cái đầu mà thôi. Bác chỉ mong tóm được kẻ nào đó đã bày ra trò này.”

“Có phải những Thần Sáng sẽ là người bắt bọn họ không?”

“Ồ, không, chuyện này quá ư tầm thường vụn vặt đối với những Thần Sáng. Đội Tuần tra Thi hành Luật Pháp thuật thông thường sẽ lo... À, Harry, đây là ông Perkins.”

Một lão pháp sư già trông có vẻ bẽ lên, nhún nhường, có mái tóc bạc phơ như bông vừa bước vào phòng, thở hỗn hển:

“Ôi, ông Arthur ời.”

Ông Perkins thốt lên khẩn thiết, không hề ngó Harry tới một cái.

“Thiệt là cám ơn trời đất! Tôi đã không biết phải làm gì mới là tốt nhất, là có nên đợi anh ở đây hay không, tôi vừa mới sai cú tới nhà anh nhưng rõ ràng là anh không nhận được... có một bức thư khẩn mới nhận được cách đây mười phút...”

Ông Weasley nói:

“Tôi biết về vụ cầu tiêu dội ngược rồi.”

“Không, không, không phải chuyện cầu tiêu, mà là vụ tòa xử thẳng con trai nhà Potter... Họ đã thay đổi giờ giấc và nơi chốn xét xử rồi... Bây giờ phiên tòa bắt đầu từ tám giờ sáng và ở tuốt dưới Phòng xử án Số mười cũ.”

“Tuốt dưới... nhưng mà họ nói với tôi... Râu ria Quỷ thần ời...”

Ông Weasley coi đồng hồ, thốt lên một tiếng kêu uất ức và nhảy ra khỏi ghế.

“Lẹ lên, Harry, lẽ ra chúng ta phải có mặt ở đó cách đây năm phút rồi!”

Ông Perkins thả người dựa sòng soài vào mấy cái tủ hồ sơ trong khi ông Weasley phóng chạy ra khỏi văn phòng và Harry cũng co giò vọt theo.

Khi hai bác cháu bầm giập chạy qua những ô bàn giấy của các Thần Sáng, Harry đứt hơi hỏi:

“Tại sao họ thay đổi giờ giấc?”

Mọi người thò đầu ra khỏi cái ô của họ trợn mắt ngó theo hai bác cháu xông xộc chạy qua. Harry có cảm giác nó đã bỏ sót lại tất cả ruột gan trên bàn giấy của ông Perkins.

“Bác không biết, nhưng nhờ ơn trên mà chúng ta đến đây khá sớm, chứ nếu con không đến kịp phiên tòa thì thiệt là tai họa khôn lường!”

Ông Weasley ghìem chân dừng lại bên cạnh mấy cái thang máy và sốt ruột nhấn liên miên cái nút xuống.

“Mau lên NÀO!”

Cái thang máy lắc lư hiện ra và hai bác cháu hối hả bước vào. Mỗi lần thang máy ngừng, ông Weasley lại giận dữ nguyên rửa và đấm thùm thụp vào cái nút số chín. Ông Weasley tức tối nói:

“Mấy phòng xử án đó không còn xài hàng bao nhiêu năm rồi. Bác không thể nghĩ ra tại sao họ lại xử vụ của con ở dưới đó... trừ khi... nhưng mà, không...”

Lúc đó một mục phù thủy đẩy đà cầm một cái cốc bốc khói đi vô thang máy, và ông Weasley không nói nữa.

“Vành-Tai.”

Giọng phụ nữ bình thản vang lên và tấm lưới vàng trượt mở ra, cho Harry thoáng thấy ở xa xa những bức tượng vàng của bốn phun nước. Mục phù thủy đẩy đà bước ra và một lão pháp sư da vàng bủng có một vẻ mặt hết sức thê lương bước vào. Khi cái thang máy bắt đầu tụt xuống thì lão cất giọng sâu thẳm nói:

“Chào ông Arthur. Ít khi thấy anh xuống dưới này...”

Ông Weasley nhấp nhồm như đứng trên than hồng, đưa mắt nhìn về phía Harry đầy lo lắng:

“Có công việc khẩn cấp, ông Bode à.”

“Ờ, phải. Dĩ nhiên!”

Ông Bode khảo sát Harry không chớp mắt.

Harry chẳng có cảm xúc nào dành cho lão Bode lúc này, nhưng cái nhìn soi mói của lão cũng không làm cho nó cảm thấy thoải mái hơn.

Giọng phụ nữ thản nhiên vang lên gọn lỏn:

“Bộ Bảo Mật.”

Cửa thang máy vừa cọt kẹt mở ra, ông Weasley đã hỏi:

“Mau lên, Harry.”

Hai bác cháu chạy như bay ngược lên một hành lang hoàn toàn khác với những hành lang khác ở các tầng trên. Các bức tường trống trơn. Không có cửa sổ hay cửa cái nào khác ngoại trừ cánh cửa đen phẳng lì ở tận cuối hành lang. Harry tưởng là hai bác cháu sẽ đi qua cánh cửa đó, nhưng thay vì vậy, ông Weasley nắm lấy cánh tay nó và lôi nó về bên trái, nơi có một lối đi mở dẫn tới một cái cầu thang.

Ông Weasley nhảy xuống hai bậc cầu thang một, bảo:

“Xuống đây, xuống đây, thang máy cũng không xuống sâu tới tận dưới này... *Tại sao* họ lại xét xử con dưới này chứ...”

Hai bác cháu xuống tới bậc thang cuối cùng và phóng chạy dọc theo một hành lang nữa. Hành lang này rất giống với hành lang dẫn xuống hầm ngục của thầy Snape ở trường Hogwarts, tường đá xù xì, đuốc thì bị che bớt. Những cánh cửa mà hai bác cháu vượt qua ở đây là những cánh cửa nặng ịch có then cài và ổ khóa bằng sắt.

“Phòng xử án... số Mười... bác nghĩ... chúng ta gần tới... Đúng rồi.”

Ông Weasley chúi nhủi khi thẳng gấp bên ngoài một cánh cửa đen bám đầy bụi có một cái ổ khóa bằng sắt khổng lồ. Ông ngã dựa sóng soài vào bức tường, tay đưa lên nín chặt lấy ngực áo của mình. Ông thở hào hển, chĩa ngón tay cái vào cánh cửa.

“Vô đi. Vô đó đi.”

“Chứ... bác không... vô với con... sao?”

“Không, không, bác không được phép. Chúc con may mắn.”

Trái tim Harry đập như trống trận kinh hồn, đẩy trái hầu ở cổ nó lòi ra. Nó hết sức khó khăn nuốt vào, xoay nắm đấm cửa nặng nề bằng sắt, rồi bước vào phòng xử án.

8

PHIÊN TÒA

Harry há hốc mồm vì kinh ngạc; nó không thể nào dừng được. Căn hầm to lớn mà nó vừa bước vào quen thuộc khủng khiếp. Nó không những đã từng nhìn thấy nơi này, mà còn từng đến nơi này trước đây nữa: Đây là nơi nó đã đến thăm bên trong bộ Tưởng ký của cụ Dumbledore, là nơi mà nó đã thấy Lestranges bị kết án tù chung thân trong nhà ngục Azkaban.

Những bức tường xây bằng đá đen, được soi lờ mờ bằng ánh đuốc. Những dãy ghế dài dựng thành dốc cao ở cả hai bên nó đều trống trơn; nhưng ở đằng trước, trên những băng ghế cao nhất, có nhiều bóng dáng mờ ảo. Họ đang nói chuyện rù rì, nhưng khi cánh cửa nặng nề đóng sập lại sau lưng Harry thì một sự im lặng đáng sợ bao trùm tất cả.

Một giọng đàn ông lạnh lùng ngân vang qua phòng xử án.

“Trò đến trễ.”

Harry lo lắng đáp:

“Con xin lỗi. Con... cháu không biết giờ giấc đã thay đổi.”

Giọng kia nói:

“Đó không phải là lỗi của Pháp thuật đoàn. Một con cú đã được gọi đến trò hồi sáng nay. Hãy ngồi xuống.”

Ánh mắt lo âu của Harry rơi xuống cái ghế đặt ngay chính giữa phòng, hai tay ghế quấn đầy dây xích. Nó đã từng nhìn thấy những dây xích đó bật dậy trói nguyền bất cứ ai ngồi giữa chúng. Bước chân Harry vang lên rõ mồn một khi nó bước ngang qua sàn phòng lát đá. Khi nó rón rén ngồi lên mép cái ghế, lũ dây xích kêu lên xúng xoàng hơi có vẻ hăm he dọa nạt, nhưng không trói nó lại. Cảm thấy hơi lợm giọng, Harry ngược nhìn lên những người ngồi ở băng ghế tuốt trên cao.

Có khoảng năm mươi người cả thầy; tất cả, theo như nó nhận thấy, đều mặc áo thụng màu mận có một chữ W bằng chỉ bạc được thêu một cách tỉ mỉ trên ngực áo bên trái. Tất cả đang nhìn xuống nó qua cái sống mũi của họ, có người thì mặt mũi khắc khổ, có người thì nét mặt tò mò một cách thật thà.

Ngồi ở ngay chính giữa hàng đầu tiên là ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Ông Fudge là một người bệ vệ ta đây thường hay làm dáng với một cái nón quả dưa màu xanh vỏ chanh, nhưng hôm nay ông tha cho cái nón; ông tha luôn cho nụ cười khoan dung mà có lần ông đã đeo trên mặt khi nói chuyện với Harry. Bên trái ông Fudge là một nữ phù thủy hàm vuông bành bạnh tóc bạc ngắn cùn. Bà đeo một cái kính chốt, trông hết sức gớm ghiếc. Bên phải ông Fudge là một mục phù thủy khác, nhưng bà này ngồi thụt ra sau băng ghế hơi xa nên gương mặt của bà bị khuất trong bóng tối.

Ông Fudge nói vọng xuống hàng ghế:

“Thôi được, cuối cùng, bị cáo đã có mặt, chúng ta hãy bắt đầu. Quý vị đã sẵn sàng chưa?”

“Thưa ngài, rồi ạ.”

Harry nhận ra ngay cái giọng háo hức vừa đáp. Ông anh Percy của Ron đang ngồi ở cuối băng ghế đầu tiên. Harry nhìn Percy, trông mong một dấu hiệu nhận biết nó từ Percy, nhưng chẳng có gì hết. Đôi mắt Percy ẩn đằng sau cặp kính gọng sừng đang dán chặt vào tờ giấy da của anh ta, một cây viết

lông ngỗng đang lăm le thi hành nhiệm vụ trong tay.

Ông Fudge cất tiếng nói ngân nga, và Percy bắt đầu ghi chép ngay tức thì.

“Phiên tòa Kỷ luật ngày 12 tháng tám xét xử vụ vi phạm của Harry James Potter, ngụ tại số 4, Privet Drive, Little Whinging, Surrey, căn cứ theo Đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên và Đạo luật Quốc tế về Bảo mật.

Người thẩm vấn gồm: ông Cornelius Oswald Fudge - Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật; bà Amelia Susan Bones - giám đốc Sở Thi hành Luật Pháp thuật; bà Dolores Jane Umbridge - Bí thư cao cấp của Bộ trưởng. Thư ký Phiên tòa: Percy Ignatius Weasley...”

“... Nhân chứng bào chữa: Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore.”

Một giọng nói lạnh lẽo thốt ra từ đằng sau Harry khiến nó quay phắt đầu lại suýt nữa là trật cổ. Cụ Dumbledore đang bình thản rải bước ngang qua phòng xử án trong bộ áo thụng dài màu xanh thăm thẳm của bầu trời nửa đêm, nét mặt thanh thản tuyệt vời. Bộ râu và mái tóc của cụ rất dài và bạc phơ phản chiếu ánh đuốc khi cụ đi lên ngang tầm với Harry và ngược nhìn ông Fudge qua đôi mắt kiếng hình nửa vầng trăng đeo trễ tràng giữa chừng cái sống mũi khoằm khoằm.

Các thành viên của Pháp Thẩm đoàn đang rù rì. Tất cả đều chú mục vào cụ Dumbledore. Một số tỏ vẻ khó chịu, những người khác hơi hoảng sợ. Tuy nhiên có hai mục phù thủy già ngồi ở hàng ghế sau giơ tay lên vẫy chào.

Khi Harry nhìn thấy thầy Dumbledore, một tình cảm mãnh liệt dâng trào trong lồng ngực nó, một cảm xúc tràn trề hy vọng và lòng dũng cảm được tăng lên, gần giống với hiệu quả bài ca mà phượng hoàng đã từng mang tới cho nó. Nó muốn nhìn vào mắt cụ Dumbledore, nhưng cụ không nhìn về hướng nó; cụ đang tiếp tục ngược nhìn ông Fudge, người đang bối rối một cách lộ liễu. Trông ông Fudge mất bình tĩnh hết sức, ông nói:

“À... cụ Dumbledore. Ủ. Vậy là... cụ... a... ờ... nhận được... thông báo của chúng tôi... về việc thay đổi giờ giấc... địa điểm... rồi sao?”

“Chắc là không nhận được đâu.”

Cụ Dumbledore hớn hờ nói:

“Nhưng nhờ một sự nhầm lẫn may mắn mà tôi đến Bộ Pháp Thuật sớm tới ba tiếng đồng hồ, thành ra cũng chưa xảy ra điều gì tai hại.”

“Vâng... À... Tôi nghĩ là chúng ta cần thêm một cái ghế nữa... tôi... anh Weasley, anh vui lòng...”

“Khỏi lo, khỏi lo...”

Cụ Dumbledore vui vẻ nói. Rồi cụ rút cây đũa phép ra, búng nhẹ nó một cái, thế là một cái nệm êm ái bọc vải hoa không biết từ cội nào bỗng hiện ra ngay bên cạnh Harry. Cụ Dumbledore ngồi xuống, chụm các đầu ngón tay thuôn dài của cụ với nhau, và nghiên cứu ông Fudge ngồi tuốt trên cao kia với một vẻ mặt thích thú rất lịch sự. Pháp Thẩm đoàn vẫn rù rì xôn xao một cách bồn chồn; chỉ khi ông Fudge mở miệng nói trở lại thì họ mới chịu yên đi. Một lần nữa ông Fudge xáo xáo mớ từ vựng của ông để kiếm lời lấp liếm:

“Vâng. À, vâng. Vậy thì. Thôi đành vậy. Cáo trạng. Vâng.”

Ông tháo rời một miếng giấy da từ cái đồng trước mặt ông, hít một hơi sâu và đọc.

“Cáo trạng chống lại bị cáo như sau: bị cáo hành động ranh mãnh có dụng ý và hoàn toàn ý thức tính chất bất hợp pháp của hành động của mình. Trước đó bị cáo đã nhận được sự cảnh cáo bằng văn bản của Bộ Pháp Thuật về một tội trạng tương tự, dùng pháp thuật gọi hồn Thần Hộ Mệnh hiện ra giữa một khu dân cư của dân Muggle, trước sự hiện diện của một Muggle, vào ngày hai tháng tám lúc chín giờ hai mươi ba phút. Hành động này đã cấu thành hành vi phạm pháp chiếu theo điều C của Đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên, 1875, và chiếu theo điều mười ba của Đạo luật của

Liên minh Quốc tế các Pháp sư về Bảo mật.”

Ông Fudge nhón mắt qua khỏi tấm giấy da, nhìn Harry chăm chăm:

“Có phải trò là Harry James Potter, ở nhà số 4, đường Privet Drive, phố Little Whinging, vùng Surrey?”

Harry đáp:

“Dạ phải.”

“Trò đã nhận được lời cảnh cáo chính thức của Bộ Pháp Thuật về việc sử dụng pháp thuật bất hợp pháp cách đây ba năm, có đúng không?”

“Dạ đúng, nhưng mà...”

“Và trò đã gọi hồn Thần Hộ Mệnh vào đêm mồng hai tháng tám.”

“Dạ phải, nhưng...”

“Trò biết là trò không được phép sử dụng pháp thuật ở bên ngoài trường học khi trò chưa đủ mười bảy tuổi?”

“Dạ, nhưng...”

“Trò biết là trò đang ở trong một khu vực đầy dân Muggle?”

“Dạ, nhưng...”

“Trò ý thức đầy đủ là lúc đó trò đang ở rất gần một Muggle?”

Harry nổi nóng:

“Vâng. Nhưng cháu xài tới pháp thuật chỉ vì chúng cháu bị...”

Mụ phù thủy chột mắt ngồi bên trái ông Fudge ngắt lời Harry bằng giọng oang oang:

“Trò đã làm phép gọi lên được một Thần Hộ Mệnh hản hoi, có phải không?”

Harry đáp:

“Phải, bởi vì...”

“Một Thần Hộ Mệnh hữu hình, phải không?”

Harry hỏi:

“Một... cái gì ạ?”

“Thần Hộ Mệnh của trò có hình dạng được xác định rõ ràng, phải không? Ta muốn nói cái đó không phải chỉ là hơi hay khói, phải không?”

Harry cảm thấy hết kiên nhẫn nổi và đâm ra hơi liều mạng. Nó đáp:

“Phải. Đó là một con nai. Luôn luôn là một con nai.”

“Luôn luôn à?”

Bà Bones gầm lên:

“VẬY là trò đã từng gọi hồn Thần Hộ Mệnh trước đó nữa sao?”

Harry đáp:

“Dạ. Cháu đã xài phép này hơn một năm nay.”

“Mà trò mới mười lăm tuổi?”

“Dạ, và...”

“Trò học phép ấy ở trường hả?”

“Dạ, thầy Lupin dạy cháu phép ấy vào năm thứ ba bởi vì...”

Bà Bones ngó xuống nó chăm chăm, nói:

“Hết sức ấn tượng! Một Thần Hộ Mệnh trọn vẹn bản lĩnh vào cái tuổi ấy... quả là hết sức ấn tượng.”

Một số pháp sư và phù thủy chung quanh bà Bones lại tiếp tục rì rầm trò chuyện; vài ba người gật gù, nhưng những người khác chau mày lắc đầu.

Ông Fudge cất giọng gắt gỏng:

“Đây không phải là vấn đề pháp thuật gây ấn tượng như thế nào. Thực tế, tôi cho là càng gây ấn tượng càng tệ hại, trong bối cảnh thằng bé đã thực hiện nó ngay trước mắt một kẻ Muggle.”

Những người đang chau mày bèn rì rầm tán thành, nhưng chính cái điệu gật gù cao ngạo của Percy đã khiến Harry vượt miệng phản kháng. Nó la to lên trước khi những người khác kịp chặn họng nó lần nữa:

“Cháu đã làm vậy vì bọn giám ngục!”

Nó đã tưởng phòng xử án sẽ xôn xao hơn nữa, nào ngờ cả phòng đột ngột im lặng, thậm chí còn im hơn trước đó.

Một lát sau bà Bones nhướn đôi mày rậm rạp của bà lên khiến cho con mắt chột của bà có vẻ như đang có nguy cơ lọt tròng rớt ra ngoài. Bà hỏi:

“Ý trò muốn nói gì?”

“Ý cháu muốn nói là có hai tên giám ngục xuất hiện ở trong con hẻm và tấn công cháu và anh họ cháu.”

“À!”

Ông Fudge lại kêu lên. Ông đưa mắt nhìn quanh Pháp Thẩm đoàn, nở nụ cười ngớ ngẩn hết sức khó ưa, như thể mời mọc họ cùng thưởng thức một chuyện tiêu lâm.

“Phải, phải, tôi đã đồn rằng chúng ta sẽ được nghe chuyện na ná như vậy.”

Bà Bones ngạc nhiên hỏi:

“Bọn giám ngục ở Little Whinging à? Tôi không hiểu...”

Ông Fudge vẫn biểu diễn nụ cười ngớ ngẩn:

“Không hiểu sao, bà Amelia? Để tôi giải thích nhé. Nó đã suy tính kỹ rồi và quyết định rằng bịa ra bọn giám ngục sẽ là một chuyện xạo hay ho để che đậy sự thật, mà chuyện xạo đó quả là hay. Dân Muggle đâu có nhìn thấy được bọn giám ngục, đúng không, thằng kia? Cực kỳ tiện lợi... Vô cùng tiện lợi... Vậy là trò chỉ nói bằng mồm trò thôi, chứ đâu có chứng nhân...”

“Cháu không bịa đặt!”

Harry la lớn, át tiếng của một trận rì rào khác vừa nổi lên trong phòng xử án.

“Có hai tên giám ngục, chúng đến từ đầu kia con hẻm, mọi thứ bỗng trở nên lạnh giá, thằng anh họ của cháu cảm giác thấy chúng và bỏ chạy...”

“Đủ rồi, đủ rồi.”

Với một cái nhìn rất ư là hợm hĩnh ta đây lồ lộ trên mặt, ông Fudge nói:

“Ta rất tiếc là phải làm gián đoạn cái câu chuyện mà ta biết là trò đã tập dượt kỹ càng...”

Cụ Dumbledore tăng hắng. Pháp Thẩm đoàn nín khe. Cụ Dumbledore nói:

“Thực ra chúng ta có một nhân chứng về sự có mặt của bọn giám ngục trong con hẻm đó, tôi muốn nói một nhân chứng khác hơn là Dudley Dursley.”

Bộ mặt phúng phính của ông Fudge dường như chảy xệ xuống, như thể có người nào vừa xì hơi trong đó ra. Ông ngó xuống cụ Dumbledore một lát, rồi với bộ dạng của một người đang lấy lại tư thế của mình, ông nói:

“Cụ Dumbledore à, tôi e rằng chúng tôi không có thì giờ nghe thêm chuyện tào lao thiên địa nữa. Tôi muốn giải quyết nhanh chóng vụ này...”

Cụ Dumbledore vẫn hóm hỉnh:

“Biết đâu tôi trật lất, nhưng mà tôi chắc chắn là theo Hiến chương Quyền lợi Pháp Thẩm đoàn thì bị cáo có quyền đưa ra nhân chứng trong vụ kiện của mình. Thưa bà Bones, đó có phải là chính sách của Sở thi hành Luật pháp thuật không?”

Câu cuối cụ Dumbledore nói với bà phù thủy đeo kiếng độc nhãn. Bà Bones đáp:

“Đúng. Tuyệt đối đúng.”

Ông Fudge nạt:

“Thôi, thôi, được rồi. Nhân chứng đâu?”

Cụ Dumbledore nói:

“Tôi đã đưa bà ấy đi cùng. Bà ta ở ngay ngoài cửa. Tôi có nên...”

“Không... Weasley, anh đi.”

Ông Fudge quát Percy. Anh ta lập tức đứng dậy, lật đật đi xuống mấy bậc thang đá của bao lơn chánh án, hấp tấp đi qua mặt cụ Dumbledore và Harry mà không liếc tới hai thầy trò nó một cái.

Một lát sau, Percy quay trở lại, theo sau là bà Figg. Trông bà già khiếp đảm và dở hơi hơn bao giờ hết. Harry chỉ ước ao giá mà bà già đã nghĩ đến chuyện thay quách đôi dép lê sên sệt kia đi.

Cụ Dumbledore đứng dậy nhường ghế cho bà Figg, rồi hóa phép ra một cái ghế thứ hai cho chính cụ.

Khi bà Figg đã lo lắng ngồi ghé vô mép ghế, ông Fudge nói to:

“Họ tên đầy đủ là gì?”

Bà Figg đáp bằng giọng run run:

“Arabella Doreen Figg.”

Ông Fudge hỏi tiếp, giọng chán chường và ngạo mạn:

“Và chính xác bà là ai?”

Bà Figg đáp:

“Tôi là cư dân ở Little Whinging, gần chỗ Harry Potter sống.”

Bà Bones nói ngay:

“Chúng tôi không hề có hồ sơ nào về bất cứ một phù thủy hay pháp sư nào ngoại trừ Harry Potter hiện đang sống ở Little Whinging. Vị trí đó luôn luôn được giám sát chặt chẽ, căn cứ... căn cứ vào những biến cố đã qua.”

Bà Figg nói:

“Tôi chỉ là một á phù thủy. Cho nên quý ngài đâu có cho tôi đăng ký hộ khẩu, phải không ạ?”

Ông Fudge nheo mắt nhìn bà già kỹ hơn, hỏi:

“Một á phù thủy hả? Chúng tôi sẽ kiểm tra chuyện đó. Bà sẽ trình lý lịch chi tiết về nguồn gốc tổ tiên cho trợ lý của tôi, Weasley.”

Ông nhìn qua trái rồi nhìn qua phải suốt dọc hàng ghế mình đang ngồi, nói thêm:

“Nhân tiện xin hỏi, á phù thủy có thể nhìn thấy được bọn giám ngục không?”

Bà Figg phẫn nộ kêu lên:

“Được chứ sao không?”

Ông Fudge lại ngó xuống bà già, nhướn đôi chân mày lên, nói giọng mát mẻ:

“Được lắm. Vậy câu chuyện của bà ra sao?”

“Tôi đi mua đồ ăn cho mèo ở cái tiệm góc đường đầu con hẻm Wisteria Walk, khoảng sau chín giờ tối hơn một chút vào ngày hai tháng tám.”

Nói tới đây giọng bà Figg bỗng trở nên tía lía như thể bà đã học thuộc lòng điều bà đang nói:

“Lúc đó tôi nghe có tiếng náo động ở cuối con hẻm giữa đường Magnolia Crescent và Wisteria Walk. Khi tới đầu hẻm, tôi thấy bọn giám ngục chạy tới...”

Bà Bones gay gắt ngắt lời:

“Chạy à? Bọn giám ngục không chạy. Chúng chỉ lướt.”

Bà Figg nói ngay, đôi má hom hem của bà hơi ửng hồng.

“Ý tôi muốn nói vậy đó. Lướt dọc theo con hẻm về phía có vẻ như là hai đứa con trai.”

Bà Bones nheo mắt lại để cho mép cái kiếng mắt chột lọt thò vào trong lớp da thịt núng nính của bà.

“Trông chúng như thế nào?”

“Ờ... một đứa thì bự chành bành, một đứa thì ốm o...”

Bà Bones sốt ruột:

“Không, không. Bọn giám ngục ấy... Hãy miêu tả chúng.”

“Vậy hả?”

Màu hồng trên má bà Figg lại bùng lên và giờ đây đang lan tới cổ.

“Họ bự lắm. Bự và trùm áo khoác.”

Harry cảm thấy bụng dạ nó bỗng cồn cào khủng khiếp. Trái ngược lại với

bất kể điều gì bà Figg nói, nó nghe như thể phần lớn những gì bà đã nhìn thấy là bức tranh của một tên giám ngục, mà một bức tranh thì không bao giờ truyền tải đúng được cái điều bọn giám ngục như thế nào: cách di chuyển kỳ quái của chúng, lơ lửng cách mặt đất vài phân, hay cái mùi tanh lợm muốn ói của chúng, hay cái tiếng ken két hải hùng phát ra khi chúng hút không khí chung quanh... Một lão pháp sư phục phịch có bộ ria mép vĩ đại ngồi ở hàng ghế thứ hai chồm qua một bụi phù thủy tóc uốn lượn xoắn ngồi bên cạnh, và thì thầm vô tai bụi điều gì đó. Bụi cười một cách ngốc nghếch và gật gù.

Trong khi ông Fudge khịt mũi nhạo báng thì bà Bones lặp lại bằng một giọng nhạt nhẽo.

“Bụi và trùm áo khoác. Tôi hiểu. Còn gì khác nữa không?”

Bà Figg nói:

“Còn. Tôi cảm nhận được chúng. Mọi thứ bỗng phát lạnh buốt, mà quý ngài nhớ cho, buổi tối hôm đó là một tối mùa hè rất ấm áp. Vậy mà tôi cảm thấy... như thể tất cả mọi niềm vui sống đã biến mất khỏi cõi đời này... và tôi nhớ... những chuyện dễ sợ...”

Giọng của bà già run rẩy rồi tắt nghẹn.

Con mắt của bà Bones hơi mở lớn ra. Harry có thể nhìn thấy những vết bầm đỏ dưới chân mày của bà, chỗ cái kiếng mắt chột hằn sâu vô. Bà hỏi tiếp và Harry thấy hy vọng trào lên:

“Bọn giám ngục đã làm gì?”

“Chúng tấn công mấy thằng nhỏ.”

Bà Figg đáp, giọng bây giờ nghe mạnh hơn và tự tin hơn, màu hồng trên mặt bà cũng hạ xuống như thủy triều.

“Một trong hai đứa nó té xuống. Đứa kia lúi lại, cố gắng kháng cự tên giám ngục. Đó là Harry. Nó ráng hai lần mà chỉ hóa phép được một chút xíu khí bạc. Khi ráng lần thứ ba, nó hóa ra được một Thần Hộ Mệnh, vị thần này

đâm bổ vô tên giám ngục thứ nhất, rồi theo lệnh của Harry, đánh đuổi tên giám ngục thứ hai khỏi thẳng anh họ. Vậy đó... đó là chuyện đã xảy ra.”

Bà Figg kết thúc câu chuyện, hơi khập khiễng một chút.

Bà Bones nhìn xuống bà Figg trong im lặng; ông Fudge chẳng thém ngó tới bà một cái, nhưng tay ông cứ bồn chồn xốc xốc mớ giấy tờ của mình. Cuối cùng, ông nhướn mắt lên mà nói, giọng gầy hấn:

“Đó là những gì bà thấy, phải không?”

Bà Figg nói:

“Đó là những gì đã xảy ra.”

Ông Fudge nói:

“Được lắm. Bà được phép đi.”

Bà Figg ném một cái nhìn sợ sệt từ ông Fudge đến cụ Dumbledore, rồi đứng dậy và lại lê bước lệt xệt đi ra phía cửa. Harry nghe tiếng cánh cửa đóng một cái ạch sau lưng bà già.

Ông Fudge nói giọng trịch thượng:

“Một nhân chứng không được thuyết phục lắm.”

Bà Bones cất giọng oang oang:

“À, tôi không biết. Chắc chắn bà ta miêu tả ảnh hưởng cuộc tấn công của bọn giám ngục rất chính xác. Và tôi không tưởng tượng nổi tại sao bà ấy dám nói bọn giám ngục ở đó nếu như quả thật chúng không hề có mặt ở đó...”

Ông Fudge cười hô hố:

“Nhưng mà có chuyện bọn giám ngục lang thang ở vùng ngoại ô của dân Muggle và ngẫu nhiên chạm trán một pháp sư sao? Ngay cả lão Bagman cũng không thém đánh cược vô cái chuyện ấm ớ còn xơi mới hòng xảy ra được ấy.”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

“Ồ, tôi không nghĩ là có ai trong chúng ta lại tin là bọn giám ngục chỉ tình

cờ mà có mặt ở đó đâu.”

Mụ phù thủy mặt mũi bị khuất trong bóng tối ngồi bên phải ông Fudge khẽ động đậy, nhưng mọi người khác đều ngồi im và nín khe.

Ông Fudge lạnh lùng hỏi:

“Và điều đó nên hiểu như thế nào?”

Cụ Dumbledore nói:

“Điều đó có nghĩa là bọn giám ngục được điều động tới đó.”

Ông Fudge quát lên:

“Tôi tin là chúng tôi có hồ sơ lưu về việc đó nếu có ai đã sai phái hai tên giám ngục đi ruồng bố ở Little Whinging!”

Cụ Dumbledore bình tĩnh đáp:

“Không thể có đâu, nếu hai tên giám ngục nhận chỉ thị từ một kẻ khác hơn Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật vào những ngày này. Tôi đã nói với anh quan điểm của tôi về việc này rồi, anh Cornelius à.”

Ông Fudge nói to:

“Phải. Ông đã nói. Và tôi không có lý do gì để tin rằng cái quan điểm của ông có gì hay ho hơn chuyện nhảm nhí, ông Dumbledore à. Bọn giám ngục vẫn còn được quản lý ở nhà ngục Azkaban và đang làm mọi việc mà chúng ta bảo chúng làm.”

Cụ Dumbledore nói, nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng:

“Vậy thì chúng ta phải tự hỏi tại sao có kẻ nào đó trong Bộ Pháp Thuật ra lệnh cho hai tên giám ngục đến con hẻm đó vào ngày hai tháng tám.”

Trong sự im lặng hoàn toàn sau những lời này, mụ phù thủy ngồi bên phải ông Fudge chồm tới trước, nên Harry nhìn thấy mặt mụ ta lần đầu tiên.

Nó nghĩ mụ giống một con cóc to bành ki nái màu xám xám lờn lợt. Đúng ra mụ ngồi chồm hồm chìa ra cái mặt rộng bành bạnh và nhẽo nhèo, mà cái cổ thì nhỏ như cổ dượng Vernon, trong khi cái miệng thì rộng, mép kéo căng

tới mang tai. Hai con mắt của mụ to, tròn, và hơi lồi ra. Đã vậy cái nơ đen bé bỏng cài trên mái tóc quăn ngắn ngắn của mụ càng khiến cho Harry nghĩ tới một con ruồi bự chẳng mà mụ sắp thè cái lưỡi dài thòng nhớp nháp ra đớp một cái.

Ông Fudge nói:

“Chủ tọa phiên tòa công nhận bà Dolores Jane Umbridge.”

Mụ phù thủy cất giọng cao eo éo, lại ra vẻ yếu đuối như giọng con gái, khiến cho Harry hơi giật mình; nó cứ tưởng được nghe tiếng ồm ộp.

“Giáo sư Dumbledore à, tôi chắc là tôi đã hiểu nhầm giáo sư.”

Mụ nói với một nụ cười điệu dàng không ảnh hưởng gì đến hai con mắt tròn to tháo lảo lảo lạnh lùng muôn thuở của mụ.

“Tôi ngu ngốc lắm. Nhưng mà dường như trong một thoáng tí ti tôi nghe như thể giáo sư ám chỉ là Bộ Pháp Thuật đã ra lệnh tấn công thằng bé này?”

Mụ cất tiếng cười nghe lạnh canh như tiếng bạc chạm nhau khiến Harry dựng cả tóc gáy lên. Một số thành viên khác của Pháp Thẩm đoàn cười phụ họa với mụ. Có lẽ không còn gì rõ ràng hơn cái điều là không một ai trong đám ấy thực sự buồn cười. Cụ Dumbledore lịch sự đáp lễ:

“Nếu đúng là bọn giám ngục chỉ nhận lệnh của Bộ Pháp Thuật, và nếu cũng đúng là đã có hai tên giám ngục tấn công Harry cùng người anh họ cách đây một tuần, thì suy ra một cách hợp lý là ai đó ở Bộ Pháp Thuật có thể đã chỉ thị cuộc tấn công. Dĩ nhiên cũng có thể những tên giám ngục đặc biệt này đã vượt ra ngoài sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật...”

“Không có một tên giám ngục nào ở ngoài sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật!”

Ông Fudge ngắt ngang, bây giờ mặt ông đỏ như cục gạch nung.

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống thành một cái chào khiêm tốn.

“Vậy thì chắc chắn Bộ Pháp Thuật sẽ phải thực hiện một cuộc tổng thanh

tra xem tại sao hai tên giám ngục lại có mặt cách nhà ngục Azkaban xa đến như vậy và tại sao chúng dám tấn công mà không có lệnh.”

“Mắc mớ gì đến ông mà ông quyết định Bộ Pháp Thuật phải làm cái này hay không làm cái kia, hả ông Dumbledore?”

Ông Fudge lại nạt ngang, lần này thì ông chuyển tông màu sang đỏ tươi, một sắc mặt mà dượng Vernon ắt hẳn là rất tự hào.

Cụ Dumbledore ôn hòa nói:

“Dĩ nhiên là không mắc mớ gì. Tôi chỉ đơn giản bày tỏ lòng tin của tôi là vấn đề này sẽ không bị chìm xuồng.”

Cụ đưa mắt nhìn sang bà Bones, bà điều chỉnh cái kiếng mắt chốt rồi ngó lại cụ, hơi khó chịu một tý.

Ông Fudge nói:

“Tôi muốn nhắc nhở mọi người rằng hành vi của những tên giám ngục này, cho dù chúng có không phải là chuyện bịa đặt trong trí tưởng tượng của thằng bé này, thì cũng không phải là đối tượng của phiên tòa này! Chúng ta có mặt ở đây để thẩm vấn Harry Potter về vụ vi phạm Đạo luật Giới hạn Hợp lý đối với Phù thủy vị thành niên!”

Cụ Dumbledore nói:

“Dĩ nhiên rồi! Nhưng sự hiện diện của bọn giám ngục trong con hẻm có liên quan mật thiết vô cùng. Điều khoản số Bảy của Đạo luật nêu rõ rằng pháp thuật có thể được dùng trước mắt dân Muggle trong những hoàn cảnh đặc biệt, và những hoàn cảnh đặc biệt đó bao gồm những tình huống đe dọa đến tính mạng của chính bản thân pháp sư hay phù thủy, hay của dân Muggle hiện diện tại thời điểm của...”

Ông Fudge càu nhàu:

“Chúng tôi đều thuộc lòng điều khoản số Bảy đó rồi, cảm ơn ông nhiều lắm.”

Cụ Dumbledore vẫn nhã nhặn:

“Dĩ nhiên rồi! Vậy thì chúng ta có đồng ý rằng việc Harry dùng tới bùa phép gọi Thần Hộ Mệnh trong những tình huống rơi đúng vào đề mục hoàn cảnh đặc biệt mà đạo luật miêu tả không?”

“Nếu có những tên giám ngục, ấy là điều tôi còn ngờ...”

Cụ Dumbledore cắt lời:

“Ông đã nghe lời khai của nhân chứng rồi đó. Nếu ông vẫn còn nghi ngờ sự trung thực thì cứ gọi bà ta lại, chất vấn bà ta một lần nữa. Tôi tin chắc là bà ta không phản đối.”

Ông Fudge nổi giận, xào xáo mớ giấy tờ trước mặt ông:

“Tôi... điều đó... không... Nó... Tôi muốn xong phút chuyện này hôm nay, ông Dumbledore à!”

“Nhưng dĩ nhiên ông sẽ không ngại lắng nghe nhân chứng bao nhiêu lần, nếu làm vậy tránh được một vụ xử án oan nghiêm trọng.”

“Một vụ xử án oan nghiêm trọng hả?”

Giọng của ông Fudge đã lên cao tới đỉnh điểm.

“Ông có bao giờ chịu khó cộng lại con số những chuyện trời ơi đất hỡi mà thằng nhỏ này đã dựng đứng lên để chạy tội dùng sai pháp thuật ở ngoài trường học của nó chưa, hả ông Dumbledore? Tôi chắc là ông chưa quên vụ Bùa Bay nó xài ba năm trước...”

Harry vọt miệng:

“Cái đó không phải do cháu, mà là một con gia tinh.”

Ông Fudge rống lên, vung tay chỉ về phía Harry một cách màu mè:

“THẤY CHƯA? Một con gia tinh hả? Trong nhà một dân Muggle à? Tôi hỏi trò...”

Cụ Dumbledore nói:

“Con gia tinh được đề cập đến hiện giờ đang làm việc ở trường Hogwarts.

Tôi có thể gọi nó đến đây trong nháy mắt để cung cấp bằng chứng mà ông muốn.”

“Tôi... không... Tôi không có thì giờ để nghe chuyện mấy con gia tinh! Với lại đó không phải là vụ duy nhất... Nó đã làm nổ tung bà cô của nó, chỉ để vui thôi!”

Ông Fudge thét lớn, giọng năm đảm của ông xuống bàn chánh án và làm ngã chổng kênh một cái bình mực.

Cụ Dumbledore vẫn nói một cách điềm đạm trong khi ông Fudge cố gắng chùi mực dính trên giấy tờ sổ sách của mình.

“Và ông đã vô cùng tử tế không truy tố trường hợp đó, tôi đoán chừng, vì ông thừa nhận là ngay cả pháp sư xuất sắc nhất cũng không thể luôn luôn kiểm soát được tình cảm của mình.”

“... và tôi còn chưa nói đến những chuyện nó gây rắc rối trong trường...”

Cụ Dumbledore vẫn tao nhã như từ trước, nhưng bây giờ đằng sau giọng nói của cụ đã ẩn một chút lạnh lùng:

“... Nhưng Bộ Pháp Thuật không có thẩm quyền trừng phạt học sinh Hogwarts về hạnh kiểm xấu trong trường. Hành vi của Harry ở trường không liên quan đến cuộc thẩm vấn này.”

“Vậy hả?”

Ông Fudge kêu lên:

“Vậy là chúng tôi không có nhiệm vụ gì về những chuyện nó làm trong trường hả? Ông cho là vậy sao?”

Cụ Dumbledore nói:

“Bộ Pháp Thuật không có quyền đuổi học sinh trường Hogwarts, ông Cornelius à, như tôi đã nhắc nhở ông vào cái đêm mồng hai tháng tám. Bộ cũng không có quyền tiêu hủy cây đũa phép trước khi lời buộc tội được chứng minh là đúng, như tôi cũng đã, một lần nữa, nhắc nhở ông vào đêm

mồng hai tháng tám. Trong cơn hấp tấp đáng ngưỡng mộ của ông bảo đảm cho pháp luật được tôn trọng, chính ông tỏ ra, tôi chắc là không cố ý, coi thường một số điều luật.”

Ông Fudge nói một cách dữ tợn.

“Luật có thể được thay đổi.”

“Dĩ nhiên là có thể.”

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống.

“Và ông dường như đang thực hiện nhiều thay đổi, ông Cornelius à. Chà, chỉ trong vài tuần lễ ngắn ngủi kể từ khi tôi bị yêu cầu rời khỏi Pháp Thẩm đoàn, người ta đã bày ra lệ tổ chức cả một phiên tòa hình sự để xử một vụ đơn giản như vấn đề pháp thuật vị thành niên!”

Một số pháp sư phù thủy ngồi tuốt trên cao cửa quây một cách khó chịu trên ghế của mình. Ông Fudge đổi tông màu sang màu nâu sẫm. Tuy nhiên mục phù thủy giống như con cóc ngồi bên phải ông Fudge chỉ chăm chú ngó cụ Dumbledore, nét mặt không hề biểu lộ điều gì hết.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

“Tuy nhiên theo tôi biết, vẫn chưa có luật nào thích hợp nói rằng công việc của phiên tòa này là trừng phạt Harry về mỗi chút pháp thuật mà trò ấy từng thực hiện. Trò ấy đã bị buộc tội về một vụ vi phạm đặc biệt và trò ấy đã đưa ra lời bào chữa. Bây giờ tất cả những gì mà trò ấy và tôi có thể làm là chờ đợi phán quyết của quý vị.”

Cụ Dumbledore lại chụm các đầu ngón tay với nhau và không nói thêm gì nữa. Ông Fudge trừng mắt nhìn cụ, rõ ràng là đã bị chọc cho điên tiết lên. Harry liếc sang bên cạnh nhìn cụ Dumbledore tìm sự động viên; nó không chắc chắn chút nào hết, xét về hiệu quả, là cụ Dumbledore có đúng không khi nói với Pháp Thẩm đoàn là đã tới lúc họ đưa ra quyết định. Tuy nhiên, một lần nữa, cụ Dumbledore dường như chẳng đoái hoài gì tới cố gắng của Harry

nhằm trao đổi ánh mắt với cụ. Cụ vẫn tiếp tục ngược nhìn lên những băng ghế trên cao, nơi toàn bộ Pháp Thăm đoàn đã chìm vào một cuộc thảo luận rì rào khẩn trương.

Harry ngó xuống chân nó. Trái tim nó, dường như đã trương lên tới một kích thước phi thường, đang đập bùng bùng trong lồng ngực. Nó đã tưởng phiên tòa sẽ kéo dài lâu hơn như vậy. Nó không tin tưởng chút nào là nó đã tạo được một ấn tượng tốt. Thực ra nó đã chẳng nói được gì nhiều. Lẽ ra nó nên giải thích đầy đủ hơn về bọn giám ngục, về việc nó té ngã ra làm sao, và chuyện cả nó và Dudley suýt chút nữa đã bị bọn giám ngục hôn như thế nào...

Đã hai phen nó ngược nhìn ông Fudge và há miệng toan nói, nhưng trái tim trương hết cỡ của nó giờ đây đang bóp nghẹn đường thở, khiến cả hai phen nó chỉ làm được mỗi việc lấy hơi hít sâu vào, rồi lại ngó trở xuống đôi giày của nó.

Và rồi tiếng bàn bạc rì rào ngưng lại. Harry muốn ngược nhìn lên các vị thẩm phán, nhưng nó nhận thấy cứ tiếp tục sẫm soi dây cột giày thì dễ hơn ngược nhìn lên rất, rất, rất nhiều lần.

Giọng bà Bones chột vang lên oang oang.

“Ai biểu quyết là không có tội?”

Đầu Harry ngẩng phắt lên.

Có những bàn tay giơ lên không trung, nhiều lắm... hơn một nửa! Thở thật nhanh, Harry cố gắng đếm, nhưng nó đếm chưa xong thì bà Bones đã nói:

“Ai biểu quyết là có tội?”

Ông Fudge giơ tay lên; khoảng nửa tá người khác giơ tay theo, kể cả mục phù thủy ngồi bên phải của ông và lão pháp sư để bộ ria mép choằm quằm, và mục phù thủy tóc loăn xoăn ngồi hàng ghế thứ hai.

Ông Fudge liếc mắt nhìn quanh tất cả bọn họ, trông có vẻ như ông bị hóc cái gì đó bị lằm trong cổ họng, rồi ông hạ tay xuống. Ông hít sâu thở dài hai lượt, rồi mới nói bằng một giọng lạc hẳn đi vì cơn thịnh nộ bị dồn ép lại.

“Được thôi, được thôi... Miễn tất cả mọi tội trạng bị cáo buộc.”

“Xuất sắc!”

Cụ Dumbledore nói gọn, đứng lên, rút cây đũa phép ra và khiến hai cái ghế tan biến vào hư vô.

“Thôi, tôi phải đi lo công việc. Chúc tất cả một ngày tốt lành.”

Và cụ biến nhanh ra khỏi cái hầm.

NỖI THỐNG KHỔ CỦA BÀ WEASLEY

Sự ra đi đột ngột của cụ Dumbledore khiến Harry ngạc nhiên vô cùng. Nó vẫn cứ ngồi tại chỗ trên chiếc ghế đầy xiềng xích, vật lộn với những cảm xúc dữ dội, đau buồn lẫn nhẹ nhõm. Tất cả Pháp Thảm đoàn đều đã đứng dậy, chuyện trò, thu dọn giấy tờ và cất chúng đi. Harry đứng lên. Không ai có vẻ bận tâm đến nó một chút xíu nào, ngoại trừ mục phù thủy giống con cóc ngồi bên phải của ông Fudge. Lúc này mục đang chăm chú ngó xuống Harry thay vì ngó cụ Dumbledore như trước. Harry kệ thầy mục ấy, cố gắng nhìn vào mắt ông Fudge, hay mắt bà Bones. Nó muốn hỏi là liệu nó có được tự do đi chưa, nhưng ông Fudge dường như quyết tâm không thêm để ý tới Harry nữa, và bà Bones thì đang bận bịu với cái cặp hồ sơ của bà. Nó đành thử nhích vài bước chân thăm dò về phía lối ra, rồi khi thấy không ai kêu nó lại, nó ù té chạy thiệt nhanh.

Nó chạy như bay mấy bước cuối cùng đến cửa, giật mạnh cánh cửa mở ra, và gần như đâm sầm vào ông Weasley, người đang đứng ngay bên kia cánh cửa, mặt mày tái lét, vẻ hãi hùng.

“Cụ Dumbledore không nói...”

Harry kéo cánh cửa đóng lại sau lưng nó, nói:

“Trắng án!”

Ông Weasley chụp lấy hai vai Harry, cười rạng rỡ:

“Harry, thật là kỳ diệu! Dĩ nhiên là họ không thể nào buộc tội con rồi, nếu căn cứ vào bằng chứng, nhưng cho dù biết vậy, bác vẫn không thể nào làm bộ là bác không...”

Nhưng ông Weasley bỏ ngang câu nói, vì cửa phòng xử án lại vừa được mở ra. Pháp Thẩm đoàn đang lần lượt đi ra ngoài.

Ông Weasley kéo Harry đứng qua một bên cho họ đi ngang qua. Ông kêu lên kinh ngạc:

“Râu ria quỷ thần ơi! Cháu bị cả một bộ sậu quan tòa đầy đủ xét xử hả?”

Harry nói nhỏ:

“Con nghĩ vậy.”

Một hay hai pháp sư gật đầu với Harry khi họ đi ngang nó, một vài người, bao gồm cả bà Bones, nói với ông Weasley: “Chào ông Arthur!” nhưng phần lớn đều lảng tránh ngó đi chỗ khác. Ông Cornelius và mụ phù thủy con cóc gần như là những người cuối cùng ra khỏi hầm ngục. Ông Fudge hành động như thể ông Weasley và Harry là một phần của bức tường, nhưng một lần nữa, mụ phù thủy con cóc nhìn Harry với vẻ ước lượng đánh giá đối thủ khi mụ đi ngang qua nó. Người cuối cùng trong đám đi ngang qua hai bác cháu là Percy. Cũng giống như ông Fudge, Percy hoàn toàn lờ tịt cha mình và Harry. Anh ta hiên ngang bước ngang qua họ, nắm chặt một bó giấy da và một bó viết lông ngỗng, lưng anh thẳng đuột cứng đờ, và cái mũi của anh thì hếch lên trời. Ông Weasley mím nhẹ môi lại, nhưng ngoài chi tiết này ra ông không tỏ dấu hiệu nào là ông có để ý tới thằng con trai thứ ba của mình.

Ông Weasley vẫy tay ra hiệu cho Harry đi tới trước sau khi gót chân của Percy biến mất trên đầu cầu thang tầng thứ chín.

“Bác sẽ đưa con về nhà ngay để con có thể báo cho những người khác biết

tin lành. Bác sẽ thả con xuống trên đường đi tới cái cầu tiêu ở Bethnal Green. Đi thôi...”

“Vậy bác định làm sao với cái cầu tiêu đó?”

Harry hỏi, vừa nhe răng cười. Bây giờ mọi chuyện trên đời bỗng nhiên vui hơn bình thường gấp năm lần. Nó bắt đầu ngấm niềm vui: Nó đã trắng án, *nó sẽ được đi học lại ở trường Hogwarts.*

Hai bác cháu leo lên cầu thang, ông Weasley nói:

“Ôi, trục bùa trừ ếm đi là chuyện nhỏ, nhưng sửa chữa những hư hao không đáng nói bằng thái độ phải có đối với thói mọi rợ phá hoại tài sản công cộng, Harry à. Chơi khăm dân Muggle có thể hấp dẫn một số phù thủy như trò đùa vui, nhưng việc đó còn nói lên một điều sâu sắc hơn, quá quái hơn, và bác đây vì một...”

Ông Weasley lại bỏ lửng câu nói. Hai bác cháu vừa đi tới hành lang tầng chín, và ông Cornelius đang đứng cách họ chừng vài bước chân, đang rù rì trò chuyện với một người đàn ông cao lớn có mái tóc vàng óng mượt và một gương mặt lờn lợt nhọn hoắt.

Người đàn ông thứ hai này quay đầu lại khi nghe tiếng bước chân của hai bác cháu. Ông ta cũng nín ngang giữa câu chuyện, ánh mắt xám lạnh lùng của ông ta nheo lại và ngó chăm chăm vào mặt Harry. Ông ta, Lucius Malfoy, nói mát mẻ:

“Chà, chà, chà... Potter Thần Hộ Mệnh.”

Harry cảm thấy không thể thở được nữa, như thể nó vừa bước vào một cái gì đặc sệt nặng nề. Lần cuối nó nhìn thấy những con mắt xám lạnh đó là qua khe hở của mũ trùm đầu của bọn Tử Thần Thực Tử, và lần cuối mà nó nghe giọng nói của người đàn ông đó chế nhạo nó là trong nghĩa địa tăm tối khi Chúa tể Hắc ám Voldemort tra tấn nó. Nó không thể tin rằng Lucius Malfoy dám nhìn thẳng vào mặt nó; nó không thể tin là lão ta lại ở đây, trong Bộ

Pháp Thuật, không thể tin là ông Cornelius Fudge đang nói chuyện với lão ta, khi mà Harry đã nói với ông Fudge mới cách đây vài tuần rằng Malfoy chính là một Tử Thần Thực Tử.

Lucius Malfoy cất giọng nhừa nhựa:

“Ông Bộ trưởng vừa nói với tôi về vụ sống lơ lửng may mắn của trò, Potter à. Cái cách trò luồn lách qua lỗ lưới khít khao thật là đáng kinh ngạc... Thực tình, đó là *kiểu răn*...”

Ông Weasley bấu mạnh vai Harry để nhắc nhở. Nó nói:

“Ừ... Vâng... Tôi giỏi thoát khỏi...”

Lão Lucius giương mắt nhìn vào mặt ông Weasley.

“Và ông Arthur Weasley cũng vậy nữa. Ông làm gì ở đây hả ông Arthur?”

Ông Weasley đáp gòn lộn:

“Tôi làm việc ở đây.”

Lucius Malfoy nhướn chân mày lên, liếc về phía cánh cửa đằng sau vai ông Weasley.

“Chắc không, đâu phải ở *đây*. Tôi tưởng ông làm ở trên tầng hai kia chứ... Ông có làm cái gì liên quan đến việc chôn chia đồ chế tác của dân Muggle về nhà rồi phù phép chúng không?”

Ông Weasley đáp cộc lốc:

“Không.”

Ngón tay ông bây giờ ngoạm sâu vào vai Harry. Harry hỏi lão Lucius Malfoy:

“Vậy chứ *ông* làm cái gì ở đây?”

“Tôi không cho là những vấn đề riêng tư giữa tôi và ông Bộ trưởng có liên quan gì tới trò, Potter à.”

Lão Malfoy vượt phẳng vạt trước tấm áo thụng của mình; Harry nghe rất rõ tiếng leng keng êm ái của cái gì đó tựa như một cái túi đựng đầy vàng. Rồi

lão nói tiếp:

“Thực ra, trò đùa hòng có được sự nuông chiều của những người khác chỉ bởi vì trò đùa lão Dumbledore cứng nhất... Vậy, ông Bộ trưởng à, chúng ta có nên đi lên văn phòng của ông không?”

“Tất nhiên. Mời ông đi lối này, thưa ông Lucius.”

Ông Fudge nói, và quay lưng lại ông Weasley và Harry. Hai người đó sải bước dài bỏ đi, nói với nhau giọng thì thầm. Ông Weasley không chịu buông vai Harry ra cho tới khi cả hai biến mất vào thang máy. Harry bùng ra phần nộ:

“Tại sao lão ấy không đợi ngoài văn phòng ông Fudge nếu họ có hẹn hò công việc với nhau? Lão ấy làm cái gì ở tuốt dưới này?”

Ông Weasley tỏ ra cực kỳ hoang mang khi ông liếc nhìn sau trước như thể để biết chắc là không có ai đang rình nghe lén.

“Nếu con hỏi thì bác nói là hãy tìm cách lên xuống phòng xử án. Tìm cách biết xem con có bị đuổi học hay không. Bác sẽ nhắn tin cho cụ Dumbledore biết khi bác đưa con về, cụ nên biết tay Malfoy lại bàn bạc với ông Fudge.”

“Mà hai người đó có chuyện riêng tư gì với nhau vậy?”

Ông Weasley tức giận nói:

“Vâng, theo bác đoán. Nhiều năm nay Malfoy vẫn phóng tay biểu xén đủ thứ... Đưa hắn đến gặp gỡ những người có quyền... rồi hắn xin xỏ ân huệ... cản trở những luật lệ mà hắn không muốn thông qua... Ôi, hắn quen biết lớn lắm, tay Lucius Malfoy...”

Thang máy tới. Ngoại trừ một bầu Thư báo chấp chới bay quanh ông Weasley khi ông bấm nút tầng Vành-Tai, trong thang máy không có ai khác. Cánh cửa chợt kẹt đóng lại; ông Weasley cúi kính xua xua bầu Thư báo.

Harry nói chậm rãi:

“Bác Weasley à, nếu ông Fudge gặp gỡ những Tử Thần Thực Tử như lão

Malfoy, nếu ông ấy tiếp xúc riêng với họ, thì làm sao chúng ta biết là chúng không ếm bùa Độc đoán lên ông ấy?”

Ông Weasley lau bầu:

“Harry ơi, đừng tưởng là chuyện đó chưa từng xảy ra cho chúng ta. Nhưng cụ Dumbledore nghĩ là ông Fudge hiện giờ vẫn còn hành động theo ý muốn của ông ấy... mà điều đó, theo như cụ Dumbledore nói, cũng không tử tế nhiều nhỏi gì... Tốt nhất là lúc này đừng nói gì thêm về chuyện đó, Harry à...”

Cánh cửa thang máy mở ra và hai bác cháu bước ra hành lang Vành-Tai lúc này hầu như hoang vắng. Gã nhân viên an ninh Eric lại rúc đằng sau tờ *Nhật Báo Tiên Tri* của gã. Hai bác cháu đi thẳng và vượt qua bồn phun nước bằng vàng trước khi Harry kịp nhớ ra.

Nó bảo ông Weasley:

“Bác chờ...”

Nó rút bao tiền của nó ra khỏi túi, quay trở lại bồn phun nước.

Nó ngược nhìn lên gương mặt thanh tú của vị pháp sư, nhưng vì nhìn gần quá nên Harry thấy chàng ta có vẻ yếu đuối và hơi ngu. Mụ phù thủy thì nhe ra một nụ cười vô duyên như nụ cười các cô thi hoa hậu, và căn cứ vào những hiểu biết của Harry về bọn yêu tinh và Nhân mã, thì hầu như chúng chẳng bao giờ có cái vẻ ngược nhìn đăm đăm loài người như bộ tượng miêu tả. Chỉ có thái độ nô lệ thâm căn cố đế của con gia tinh là trông có vẻ thuyết phục. Nghĩ đến điều mà Hermione sẽ nói nếu cô bé có dịp nhìn thấy bức tượng của con gia tinh, Harry nhe răng cười khì. Nó dốc ngược cái bao tiền và trút ra không chỉ mười Galleon như đã vái thăm, mà trút toàn bộ số tiền trong bao xuống cái hồ nước dưới chân những bức tượng.

“Mình biết ngay mà!”

Ron gào lên, đấm nắm tay vào không khí.

“Bồ luôn luôn thoát được những chuyện như vậy!”

Hermione trông rõ ràng muốn xiu vì lo lắng khi Harry vừa bước vào nhà bếp, giờ đây đưa đôi tay run rẩy lên che mắt. Cô bé nói:

“Họ phải thừa nhận bồ vô tội. Không có tội danh nào buộc cho bồ được, không tội nào...”

Harry mỉm cười, nói:

“Vậy sao mà ai cũng hú vía, cho dù mọi người đã biết trước là mình sẽ được trắng án.”

Bà Weasley đang chùi mặt bằng cái tạp dề của bà, còn Fred, George và Ginny thì đang múa may quay cuồng theo một điệu hát mà tụi nó đang hè nhau rống lên:

“Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng...”

“Đủ rồi, yên đi nào!”

Ông Weasley quát, mặc dù ông cũng mỉm cười.

“Nghe đây, chú Sirius. Lucius Malfoy đã đến Bộ Pháp Thuật...”

Chú Sirius đột ngột ngắt lời:

“Cái gì?”

“Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng...”

“Ba đưa tụi bây có im không? Ừ, hai bác cháu tôi thấy hẳn nói chuyện với ông Fudge ở tầng chín, rồi họ cùng nhau đi về văn phòng của ông Fudge. Nên báo cho cụ Dumbledore biết về vụ này.”

Chú Sirius nói:

“Đúng vậy. Chúng tôi sẽ báo cho cụ biết. Đừng lo.”

“Tốt, tôi phải đi ngay, còn một vụ cầu tiêu dội ngược ở Bethnal Green đang chờ tôi. Molly, anh sẽ về hơi trễ, anh sẽ trực thay cho cô Tonks, nhưng

chú Kingsley có thể sẽ ghé qua ăn tối...”

“*Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng...*”

“Thôi, đủ rồi... Fred... George... Ginny!”

Ấy là tiếng quát của bà Weasley, sau khi ông Weasley đi ra khỏi nhà bếp. Bà nói tiếp:

“Harry, lại đây ngồi xuống đi con, ăn bữa trưa của con đi, hồi sáng con đâu có ăn được chút gì...”

Ron và Hermione tự ngồi xuống phía đối diện với Harry, trông chúng vui vẻ hơn bao giờ hết, kể từ hồi Harry đến ở số 12, quảng trường Grimmauld đến giờ. Và cảm giác nhẹ nhõm lâng lâng của Harry, tuy hơi bị vụng chạm trán với Lucius Malfoy trì kéo xuống một tí, giờ đây lại phồng căng bay bổng lên. Ngôi nhà âm u bỗng nhiên trở nên ấm áp hơn, dễ chịu hơn; ngay cả Kreacher trông cũng có vẻ bớt xấu xí đi khi lão thò cái mũi dài như cái vòi của lão vô nhà bếp để dò la nguồn căn của sự ồn ào náo nhiệt.

Ron lúc này đang múc từng muỗng bột chẳng món khoai tây nghiền cho vô đĩa của mọi người; nó hớn hở nói:

“Dĩ nhiên, một khi thầy Dumbledore bênh vực bồ thì họ không thể có cách gì buộc tội bồ được.”

“Ừ, thầy đã leo lái phiên tòa theo hướng có lợi cho mình. Dù vậy, mình vẫn ước mong thầy nói gì đó với mình, hay chỉ cần *nhìn* mình thôi.”

Harry nói xong là cảm thấy ngay nó thiệt là đũa vô ơn, chứ đừng nói là trẻ con, khi thốt ra câu sau. Và khi nó đang nghĩ đến điều này thì vết thẹo trên trán nó rất bỗng tẹt đến nỗi nó phải giơ bàn tay vỗ lên vết thẹo.

Hermione trông có vẻ lo lắng:

“Chuyện gì vậy?”

Harry làu bàu:

“Cái thẹo. Nhưng mà... không sao đâu... bây giờ nó cứ phát cơn nhức

buốt hoài...”

Không một ai khác để ý đến chuyện đó; tất cả đều đang tự gấp lấy thức ăn trong khi hả hê về vụ thoát hiểm may mắn của Harry; Fred, George, và Ginny vẫn còn hò hát. Hermione có vẻ hơi băn khoăn, nhưng trước khi cô bé nói được điều gì thì Ron đã hồ hởi nói:

“Mình cá là thầy Dumbledore sẽ đến đây tối nay để ăn mừng với tụi mình, bồ tin không?”

Bà Weasley đặt xuống trước mặt Harry một đĩa gà quay khổng lồ, nói:

“Má không tin là cụ Dumbledore có thể đến, Ron à. Lúc này cụ bận ghê lắm.”

“HARRY ĐƯỢC THA BỔNG, HARRY ĐƯỢC THA BỔNG...”

“IM NGAY!”

Bà Weasley gầm lên.

Mấy ngày sau Harry không thể không để ý thấy một điều, rằng có một người trong căn nhà số 12, quảng trường Grimmauld dường như không vui mừng cho lắm trước việc nó sắp sửa trở về trường Hogwarts. Chú Sirius đã tỏ ra rất vui khi mới nghe tin, đã siết chặt tay Harry và cười toe toét như tất cả những người khác; tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, chú đã trở nên ưu tư và quạ quọ hơn cả trước đây, ít nói hơn với mọi người, kể cả với Harry, và càng ngày càng dành nhiều thì giờ hơn để tự nhốt mình với con Buckbeak trong phòng của má chú.

Vài ba ngày sau, trong khi tụi nó đang kỳ cọ cái chạn bát mốc meo ở tầng ba, Harry nói riêng với Hermione và Ron nỗi lòng của nó, Hermione bèn nghiêm nghị bảo:

“Bồ đừng có đâm ra mặc cảm tội lỗi. Bồ là học sinh trường Hogwarts và

chú Sirius biết điều đó. Theo mình, chú ấy hơi ích kỷ.”

Ron cau mày trong lúc cố gắng cạy ra một cục mốc tự lao đến bám cứng ngắc vô ngón tay của nó:

“Hermione, bồ nói vậy thì ác quá. Phải là bồ thì bồ cũng đâu có muốn tút trong căn nhà này, không có bè bạn gì hết đâu.”

Hermione nói:

“Chú ấy sẽ có bè bạn. Đây là Tổng Hành Dinh của Hội Phượng Hoàng, đúng không nào? Chú ấy chẳng qua vẫn bám vô niềm hy vọng của chú ấy là Harry sẽ đến đây sống với chú.”

Harry vắt miếng giẻ lau của nó, hỏi:

“Mình không nghĩ vậy đâu. Lúc mình hỏi mình có thể đến ở với chú được không, chú đã không hề trả lời thẳng thắn.”

Hermione nói với vẻ thông thái hiểu biết:

“Chẳng qua chú ấy không muốn bồi thêm vô niềm hy vọng của chính mình. Và có lẽ chú ấy cũng cảm thấy hơi tội lỗi, bởi vì chú ấy cũng có phần thiệt tình hy vọng bồ bị đuổi học. Như vậy cả hai chú cháu đều ở ngoài vòng pháp luật.”

“Thôi, đừng nói nữa!”

Cả Ron và Harry cùng kêu lên, nhưng Hermione chỉ nhún vai:

“Tùy mấy bồ. Nhưng đôi khi mình nghĩ là mẹ của Ron nói đúng, và chú Sirius cứ nhằm lẫn giữa bồ với ba của bồ đó, Harry.”

Harry nóng nảy nói:

“Vậy bồ cho là chú ấy khùng rồi sao?”

Hermione đáp đơn giản:

“Không, mình chỉ nghĩ là chú ấy đã rất cô đơn trong một thời gian rất dài.”

Đúng lúc này bà Weasley đi vào phòng ngủ từ phía sau lưng tụi nó. Bà thò đầu vô cái tủ, nói:

“Vẫn chưa xong à?”

Ron đáp hơi cay đắng:

“Con tưởng má lên đây biểu tụi con nghỉ xả hơi chứ! Má có biết từ hồi chúng ta đến đây chúng ta đã cạo được bao nhiêu mớ meo rồi không?”

Bà Weasley nói:

“Các con đã hăng hái tình nguyện giúp đỡ Hội mà. Thì đó, các con có thể đóng góp chút công sức của mình làm cho Tổng Hành Dinh thành một nơi sống được.”

Ron lầu bầu:

“Con cảm thấy mình như một con gia tinh.”

“Đó, bây giờ bồ hiểu ra các gia tinh sống cuộc đời khủng khiếp như thế nào rồi, có lẽ bồ sẽ tích cực hoạt động cho Hội gia tinh!”

Hermione reo lên khi bà Weasley lại bỏ mặc ba đứa tụi nó với nhau. Cô bé nói:

“Mấy bồ nghĩ coi, không chừng ý kiến này hay nè: tụi mình có thể tổ chức có tài trợ một cuộc tổng vệ sinh phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor để phơi bày cho mọi người biết một cách xác thực cái chuyện lau chùi quét dọn suốt cả ngày nó hải hùng như thế nào, để dẫn đến việc vận động cho Hội Vận động cho Quyền lợi Gia tinh. Việc này sẽ vừa gây quỹ vừa làm tăng thêm ý thức...”

Ron lầm bầm hết sức tức tối nhưng chỉ đủ cho một mình Harry nghe được thôi:

“Tui sẽ bảo trợ cho bồ dẹp phứt cái Hội Thổ tả đó.”

Càng gần tới cuối kỳ nghỉ hè, Harry càng tư tưởng nhiều hơn đến trường Hogwarts. Nó nôn nóng muốn gặp lại lão Hagrid, muốn chơi Quidditch, thậm

chí thềm đi lang thang qua những mảnh vườn rau đến mấy căn nhà lồng kiếng của môn Thảo Dược. Nội cái chuyện được rời khỏi căn nhà bụi bặm ẩm mốc này cũng đáng ăn mừng rồi. Trong nhà này, một nửa số tủ hầy còn đóng kín chốt chặt, và cứ đi ngang qua những chỗ tối tăm thì lại bị lão Kreacher khò khè khạc nhổ những lời lẽ lăng mạ, mặc dù Harry cẩn thận không đá động gì đến chuyện này trong tầm tai của chú Sirius.

Thực tế là sống ở Tổng Hành Dinh của phong trào chống-Voldemort không được thú vị hay hào hứng như Harry tưởng khi chưa từng trải qua. Mặc dù các thành viên của Hội Phượng Hoàng thường xuyên tới lui, đôi khi ở lại dùng bữa, đôi khi chỉ nán vài phút để thì thầm chuyện trò, nhưng bà Weasley cứ canh chắc sao cho Harry và mấy đứa khác không thể nghe lọt tai điều gì (dù bằng tai thường hay Bành Trướng Nhĩ) và không một ai, kể cả chú Sirius, có vẻ cảm thấy là Harry cần biết thêm bất cứ điều gì ngoài những điều nó đã được nghe vào cái đêm nó mới đến.

Vào đúng cái ngày chót của kỳ nghỉ hè, trong khi Harry đang hốt dọn phân cú, sản phẩm của con Hedwig thải ra trên đầu tủ quần áo, thì Ron bước vào phòng, cầm theo hai cái bao thư. Nó thấy lên một cái cho Harry, lúc ấy đang đứng trên một cái ghế. Ron nói:

“Danh mục sách giáo khoa vừa được gửi tới. Hơi trễ. Mình tưởng họ quên rồi chứ, thường thường họ gửi sớm hơn nhiều...”

Harry quét nốt mấy cục cứt con vô cái bao đựng rác rồi liệng cái bao qua đầu Ron, rút vô cái giỏ giấy vụn; cái giỏ này nuốt chửng cái bao rồi ợ một cái rõ to. Bấy giờ Harry mới mở bao thư của nó: có hai miếng giấy da bên trong, một là bức thư nhắc nhở thông thường rằng ngày khai trường là ngày một tháng chín, còn miếng giấy da kia báo cho nó biết trong năm học tới nó cần những sách gì.

Nó coi danh mục sách rồi nói:

“Chỉ có hai cuốn mới. *Sách Bùa Chú Mẫu, Lớp 5*, do Miranda Goshawk soạn, và *Lý Thuyết Phòng Thủ Pháp thuật* của Wilbert Slinkhard.”

Ầm!

Fred và George độn thổ lên ngay bên cạnh Harry. Bây giờ Harry đã quá quen với cái trò này của hai anh em sinh đôi đến nỗi nó chẳng thềm văng ra khỏi ghế nữa.

Fred xới lời bắt chuyện:

“Tụi này đang thắc mắc là ai đưa cuốn sách của Slinkhard vô danh mục.”

George nói thêm:

“Bởi vì điều này có nghĩa là cụ Dumbledore đã tìm được một giáo viên mới chịu dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

Fred nói:

“Kể cũng hơi trễ.”

Harry nhảy xuống ghế đứng cạnh hai anh em sinh đôi, hỏi:

“Nghĩa là sao?”

Fred nói với Harry:

“Nè, tụi này nghe lén bằng Bành Trưởng Nhĩ khi ba má nói chuyện cách đây vài tuần. Theo như những gì ba má nói thì thầy Dumbledore thiệt là khổ trong việc tìm người nhận dạy môn này năm nay.”

George nói:

“Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu điểm lại những gì đã xảy ra cho bốn ông thầy cuối cùng dạy môn này.”

Harry giơ lên mấy ngón tay đếm loại từng ông:

“Một ông bị đuổi, một ông chết, một ông bị thay trí nhớ, và một ông thì bị nhốt trong rường suốt chín tháng trời. Ủ, em hiểu ý anh rồi.”

Fred chột hỏi:

“Có chuyện gì vậy, Ron?”

Ron không trả lời. Harry quay nhìn lại. Ron đang đứng ngay đơ cán cuốc, há hốc miệng ra mà ngó trân trân cái thư của trường Hogwarts gởi nó.

Fred sốt ruột hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Anh chàng đi vòng ra sau Ron để đọc miếng giấy da qua vai của Ron. Miệng của Fred cũng há hốc ra.

“Huynh trưởng à?”

Anh chàng trợn mắt ngó lá thư không thể nào tin được.

“*Huynh trưởng* hả?”

George phóng vọt tới trước, giật cái bao thư trong bàn tay kia của Ron rồi trút ngược nó xuống. Harry nhìn thấy một cái gì đó màu đỏ thẫm và vàng chói rớt ra từ bàn tay của George. Bằng một giọng lạnh trang, George nói:

“Không đời nào.”

“Chắc là thư gởi lộn tiệt.”

Fred nói, giựt lá thư trong tay Ron, giơ nó về phía ánh sáng như thể kiểm tra dấu đóng niêm.

“Không ai đầu óc tỉnh táo mà lại chọn Ron là Huynh trưởng...”

Hai anh em sinh đôi cùng lúc quay đầu lại và nhìn chăm chăm Harry:

“Tụi anh tưởng em là chắc mề!”

George tức tối nói:

“Tụi anh tưởng thầy Dumbledore chắc chắn chọn em chứ!”

Fred nói:

“Nào là thắng giải Tam Pháp thuật, và đủ thứ!”

George nói với Fred:

“Mình đồ chừng tất cả đồ điên ắt là đã hè nhau chống lại nó.”

Fred nói chậm rãi:

“Ừ. Ừ. Chú mày đã gây ra quá nhiều rắc rối rồi. Chà, ít nhất thì một đứa

trong đám bạn của chú mày đã giành được quyền ưu tiên.”

Anh chàng sai bước tới bên chỗ Harry vỗ đôm đốp lên lưng nó, trong khi ném cho Ron một cái nhìn quở trách.

“*Huynh trưởng... Huynh trưởng Ronnie xù xù ển ển...*”

George liệng trả cái phù hiệu Huynh trưởng cho Ron như thể sợ nó lây sự ô uế cho mình, miệng rên rĩ:

“Ôi, má sắp nổ tung bừng cho coi.”

Ron từ nãy giờ chưa nói được một lời nào, bây giờ cầm cái phù hiệu lên chăm chú ngắm một lát rồi đưa nó ra cho Harry như thể ngầm yêu cầu xác định đó là đồ thiệt. Harry cầm lấy. Một chữ cái to tướng đề lên trên huy hiệu sư tử nhà Gryffindor. Harry đã từng thấy một cái phù hiệu giống y như cái này trên ngực áo Percy vào cái ngày đầu tiên nó đến trường Hogwarts.

Cánh cửa phòng chột mở toang ra. Hermione lao vào phòng, hai má bừng bừng tóc bay phấp phới. Trên tay cô bé cũng có một cái bao thư.

“Bồ có được... Bồ có nhận được...?”

Cô bé nhìn thấy cái phù hiệu trong tay Harry và ré lên:

“Mình đã biết mà!”

Cô bé vung vẩy lá thư trong tay, xúc động nói:

“Mình nữa, Harry, mình cũng được chọn làm Huynh trưởng.”

Harry nhét trả cái phù hiệu vô tay Ron, nói nhanh:

“Không, Ron chứ không phải mình.”

“Cái... gì?”

“Ron là Huynh trưởng... chứ không phải mình.”

Hermione cũng há hốc mồm ra:

“*Ron* à? Nhưng... bồ có chắc không? Ý mình nói...”

Cô bé thẹn đỏ mặt khi Ron quay lại nhìn với vẻ thách thức trên mặt. Ron nói:

“Có tên của mình trên bao thư.”

Hermione tỏ ra bối rối hết chỗ nói.

“Mình... Mình... Ở... Chà! Giỏi lắm, Ron! Cái đó thiệt là...”

“Không ngờ.”

George tiếp lời Hermione, đầu gật gù.

Hermione càng đỏ mặt hơn bao giờ hết:

“Không, không... không phải... Ron đã làm nhiều được nhiều... Ở... bạn ấy thiệt tình thì...”

Cánh cửa sau lưng Hermione mở rộng ra thêm một chút và bà Weasley bước vào, bưng theo một đồng quần áo mới giặt ủi. Bà đi tới giường, mắt liếc quanh tất cả các bao thư, rồi bắt đầu xếp mớ áo quần thành hai đồng. Bà nói:

“Ginny nói là danh mục sách học rất cục cựa cũng đã được gọi tới. Nếu các con đưa cho má thì má sẽ đi ra Hẻm Xéo chiều nay để mua sách trong khi các con chuẩn bị hành lý. Ron, má sẽ phải mua đồ bộ mới cho con, bộ đồ ngủ này ngắn ít nhất sáu inches, má không thể tin là con lớn mau dữ vậy... Con thích màu gì?”

George nhe răng cười điếu, hớt lời Ron:

“Màu đỏ và vàng cho tiếp với cái phù hiệu của nó.”

Bà Weasley vừa cuộn hai chiếc vớ màu hạt dẻ đặt lên đồng đồ của Ron vừa lơ đãng hỏi:

“Tiếp với cái gì của nó?”

Fred nói với dáng điếu cho qua phút cái điều tồi tệ nhất cho rồi.

“*Phù hiệu* của nó. Cái phù hiệu Huynh trưởng mới toanh bóng loáng dễ thương của nó.”

Mất một lát mấy lời của Fred mới xuyên thủng được mối bận tâm về bộ đồ ngủ của Ron.

“Cái... nhưng... Ron, con đâu phải...?”

Ron giơ cái phù hiệu của nó lên.

Bà Weasley bật ra một tiếng ré y như tiếng ré của Hermione lúc này.

“Má không tin được! Má không tin nổi! Ôi, Ron, tuyệt vời làm sao! Một Huynh trưởng. Mọi người trong gia đình đều là Huynh trưởng.”

Bà Weasley đẩy George qua một bên để có thể nhào tới ôm chầm thẳng con trai út. George giận dỗi nói:

“VẬY còn Fred với con, là hàng xóm nhà kế bên à?”

“Khi ba con mà biết được! Ron, má rất tự hào về con, thật là một cái tin tuyệt vời, không chừng rồi con cũng sẽ trở thành thủ lĩnh như Bill và Percy, con mới đi bước đầu tiên mà! Ôi, thật là một điều tốt lành biết bao xảy ra giữa tất cả nỗi lo toan này, má thật là xúc động, ôi *Ronnie...*”

Cả Fred và George cùng phát ra mấy tiếng nôn ọe ồn ào đằng sau lưng bà Weasley, nhưng bà Weasley không để ý, hai cánh tay bà vòng quanh cổ Ron ghì chặt, bà hôn tới tấp lên khắp mặt nó, cái mặt lúc này đã đỏ rần, thắm hơn cả màu cái phù hiệu của nó.

Nó cố gắng đẩy bà Weasley ra, càu nhàu:

“Má... đừng... má, bình tĩnh lại...”

Bà Weasley buông Ron ra, nói không kịp thở:

“Để xem nào, sẽ là cái gì? Ba má đã thưởng Percy một con cú, nhưng mà con đã có một con rồi, lẽ đương nhiên.”

Ron trông có vẻ như không dám tin vào tai mình, nó nói:

“Ý... ý má nói là...”

Bà Weasley âu yếm nói:

“Con phải được thưởng về chuyện này. Con thấy một bộ áo thụng mới có được không?”

“Tụi con đã mua cho nó vài bộ.”

Fred nói giọng chua chát, trông anh chàng có vẻ như đang thành thực hỏi

tiếc về sự hào phóng này.

“Hay là một cái vạc mới. Cái vạc cũ của Charlie đã bị rỉ sét hết trơn. Hay là một con chuột mới, hồi năm nào con thích con Scrabbers lắm mà...”

“Má à...”

Ron mở miệng nói một cách tràn trề hy vọng.

“Con xin một cây chổi bay mới được không?”

Gương mặt bà Weasley hơi khựng lại, chổi bay là thứ mắc tiền lắm. Ron bèn hấp tấp nói thêm:

“Không cần một cái xịn lắm. Chỉ... chỉ cần là một cái mới để có dịp đổi mới...”

Bà Weasley ngập ngừng một tý rồi mỉm cười.

“Lẽ đương nhiên là con có thể sắm một cái mới... Chà, má phải đi ngay nếu má muốn mua cả cây chổi mới. Má sẽ gặp lại tất cả các con sau... Ronnie bé bỏng của má, là một Huynh trưởng cơ đấy!... Mà đừng quên đóng gói hòm xiểng của các con... Một Huynh trưởng... Ôi, má nghe bủn rủn cả người.”

Bà lại hôn đánh chụt hết sức kêu lên má Ron một lần nữa, rồi bươn bả đi ra khỏi phòng.

Fred và George nhìn nhau. Fred nói với một giọng lo âu xạo sự:

“Ron à, em không để bụng giận tụi anh không hôn mừng em chứ hả?”

George nói:

“Tụi anh có thể nhún đầu gối cúi chào, nếu em thích.”

Ron quắc mắt nhìn hai anh, cau kỉnh:

“Ôi, im đi.”

Một nụ cười độc địa toét từ mang tai này đến mang tai kia của Fred, anh chàng nói:

“Không thì sao? Phạt cấm túc tụi anh hả?”

George cười khẩy:

“Mình khoái coi nó làm thử quá.”

Hermione tức giận nói:

“Ron có thể phạt các anh nếu các anh không coi chừng.”

Nghe vậy Fred và George phá ra cười nắc nẻ, còn Ron thì làu bàu:

“Bỏ đi, Hermione.”

Fred giả bộ run sợ, nói:

“George à, với hai người này, trong tình cảnh tụi mình, thì sắp tới nhất cử nhất động tụi mình sẽ phải cẩn thận lắm lắm mới được.”

George lắc đầu:

“Ừ, có vẻ như những ngày xé rào phạm pháp của tụi mình rốt cuộc phải chấm dứt thôi.”

Và với một tiếng “âm” khác vang lên, hai anh em sinh đôi đột ngột biến mất.

Hermione điên tiết trừng mắt ngó lên trần phòng, bọn Hermione giờ đây có thể nghe tiếng Fred và George phá ra cười rung rinh căn phòng ngủ ở tầng lầu trên.

“Hai người đó! Đừng để ý họ làm gì, Ron, họ chỉ ganh tỵ với bồ mà thôi.”

Ron cũng ngước nhìn lên trần, nhưng nói đầy vẻ ngờ vực:

“Mình không nghĩ là hai anh ấy ganh tỵ. Hai anh vẫn hay nói chỉ mấy thằng ngu mới làm Huynh trưởng... Nhưng cho dù như vậy...”

Ron nói tiếp với giọng phẫn khởi hơn:

“Hai anh ấy không bao giờ có được chổi mới! Mình ước gì mình được đi theo má để lựa... Má sẽ không đời nào đủ tiền mua nổi một chiếc Tia Chớp, nhưng mà có loại Quét Sạch mới ra, cũng tuyệt... Ừ, mình nghĩ mình nên đi nói với má là mình thích một chiếc Quét Sạch, để má biết vậy thôi...”

Nó lao ra khỏi phòng, bỏ lại Harry một mình với Hermione.

Không biết tại sao tự dưng Harry thấy mình không muốn ngó mặt Hermione. Nó quay về phía cái giường của mình, lượm mớ áo quần sạch mà bà Weasley đã đặt lên đó, rồi băng ngang qua căn phòng đến bên cái rương.

Hermione mở miệng thăm dò:

“Harry!”

“Giỏi lắm.”

Harry nói, giọng hồ hởi đến nỗi nghe không giống giọng nó chút nào hết. Nó vẫn không nhìn Hermione.

“Lỗi lạc. Huynh trưởng. Tuyệt cú mèo.”

Hermione nói:

“Cám ơn. Ờ... Harry à... mình có thể mượn con Hedwig để gửi thư cho ba má mình biết tin không? Họ sẽ vui mừng lắm... ý mình nói là Huynh trưởng là khái niệm ba má mình có thể hiểu được.”

Vẫn bằng cái giọng hồ hởi dễ sợ vốn không phải của nó, Harry nói:

“Được, không hề gì. Cứ xài nó.”

Nó chồm qua cái rương, xếp quần áo vào đáy rương và giả bộ lục lọi cái gì đó trong khi Hermione đi tới cái tủ áo gọi con Hedwig xuống. Vài phút trôi qua; Harry nghe tiếng cửa mở ra nhưng nó vẫn gặp đôi người cúi lom khom trên cái rương, lắng nghe; âm thanh duy nhất mà nó có thể nghe được là tiếng cười khẩy của bức tranh trống trơn trên tường và cái giỏ rác ở góc phòng đang ho khạc ra mấy cục phân cú.

Harry đứng thẳng lên, ngoảnh nhìn ra sau lưng. Hermione và Hedwig đều đã đi rồi. Harry vội vã băng ngang căn phòng, đóng cửa lại, rồi chậm rãi quay về giường và ngồi lún người xuống nệm, ngó đăm đăm chân tủ quần áo mà không thấy gì cả.

Nó đã quên bém đi rằng các Huynh trưởng sẽ được chọn trong năm thứ năm. Nó đã quá lo lắng về khả năng bị đuổi học đến nỗi không còn rảnh trí để

mà nghĩ tới cái sự kiện là những phù hiệu phải bay đến một số người nào đó... Nhưng giả dụ như nó nhớ ra..., giả dụ nó có nghĩ đến việc ấy..., thì nó định trông chờ cái gì nào?

Không phải điều này, một giọng nói nhỏ và trung thực vang lên bên trong đầu nó.

Harry nhắm mắt lại, úp vào hai bàn tay. Nó không thể lừa dối chính nó; nếu nó biết là phù hiệu Huynh trưởng đang bay tìm người, nó sẽ trông mong phù hiệu bay đến nó chứ không phải đến Ron. Liệu điều này có khiến cho nó kiêu căng như Draco Malfoy không? Liệu điều này có khiến nó nghĩ nó cao siêu hơn những người khác không? Liệu nó có thực sự tin là nó *giỏi* hơn Ron không?

Không. Một giọng nói nhỏ trong đầu ngang ngược cãi.

Đúng không đó? Harry tự hỏi, băn khoăn thăm dò cảm xúc của chính mình.

Giọng nói lại vang lên:

Tôi giỏi hơn về môn Quidditch. Nhưng tôi không giỏi hơn về bất cứ môn nào khác.

Harry nghĩ, điều đó dứt khoát đúng. Nó không giỏi hơn Ron về các môn học trong lớp. Còn những hoạt động ở ngoài lớp thì sao? Thế còn những cuộc mạo hiểm mà nó, Ron và Hermione đã tham gia với nhau kể từ khi nhập học trường Hogwarts, mà mỗi nguy hiểm thường còn tệ hơn cả bị đuổi học thì sao?

Giọng nói trong đầu Harry cất lên: *Thực ra thì Ron và Hermione hầu như luôn luôn cùng mạo hiểm với tôi.*

Harry cãi lại chính mình: *Nhưng không hẳn là luôn luôn. Hai đứa tụi nó không cùng tôi chiến đấu với lão Quirrell. Tụi nó không đánh nhau với Riddle và rắn thần. Tụi nó không tống khứ tất cả những tên giám ngục vào*

cái đêm chú Sirius trốn chạy. Tụi nó đâu có ở trong nghĩa địa với tôi, cái đêm mà Voldemort trở về...

Và cái cảm giác đối xử ác nghiệt tương tự như cảm xúc đã áp đảo nó vào cái đêm nó mới đến đây lại dâng lên một lần nữa. Harry tức tối nghĩ: *Tôi chắc chắn là đã làm nhiều hơn. Tôi đã làm nhiều hơn bất cứ đứa nào trong hai đứa tụi nó.*

Nhưng có lẽ, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên thẳng thắn, có lẽ thầy Dumbledore không chọn Huynh trưởng theo tiêu chuẩn đứa nào đâm đầu vào nhiều tình huống nguy hiểm hơn... Có lẽ thầy chọn họ theo những lý do khác... Ron ắt hẳn phải có điều gì đó mà người khác không có...

Harry mở mắt nhìn qua kẽ ngón tay những cái chân có móng vuốt của tú quần áo, nhớ lại những gì Fred đã nói.

“Không ai có đầu óc sáng suốt mà lại chọn Ron làm Huynh trưởng...”

Harry khịt khịt cười nho nhỏ. Một giây sau nó cảm thấy ghê tởm chính mình.

Ron không hề hỏi xin thầy Dumbledore cho nó cái phù hiệu Huynh trưởng. Đây đâu phải là lỗi của Ron. Chẳng lẽ nó, Harry, bạn thân nhất của Ron trên đời này, lại đâm ra dỗi hờn vì đã không có được cái phù hiệu? Rồi cười nhạo theo hai ông anh sinh đôi ở đằng sau lưng Ron? Phá thói Ron, chỉ vì lần đầu tiên, Ron đã đánh bại Harry về một mặt nào đó.

Nghĩ tới đó thì Harry nghe tiếng bước chân Ron lên cầu thang. Nó đứng dậy, sửa mắt kiếng ngay ngắn, và gấn một nụ cười toe toét lên mặt khi Ron lại ào trở lại xuyên qua cánh cửa. Ron hí hửng nói:

“Vừa bắt kịp má. Má nói má sẽ mua cây chổi Quét Sạch nếu má kham nổi.”

Harry nói:

“Sướng!”

Harry nói và cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe giọng mình không còn hồ hởi giả tạo nữa.

“Nghe này... Ron... bồ giỏi lắm...”

Nụ cười biến dần khỏi gương mặt Ron. Nó lắc đầu nói:

“Mình không đời nào nghĩ đó lại là mình. Mình cứ tưởng đó sẽ là bồ.”

Harry nói, vô tình bắt chước Fred:

“Không, mình đã gây ra quá nhiều rắc rối cuộc đời.”

Ron nói:

“Ừ. Ừ, mình cho là... Mà thôi, tội mình nên đóng gói hòm xiềng cho rồi, đúng không?”

Từ lúc mới đến căn nhà này, đồ đạc của tội nó đã tự ý lưu lạc tứ tán khắp nơi một cách hết sức kỳ quái. Thành ra mấy đứa mất gần hết cả buổi chiều để thu hồi gộp nhặt lại sách vở và đồ dùng từ khắp mọi góc ngách căn nhà rồi xếp gọn chúng lại, vô mấy cái rương đựng đồ đi học. Harry để ý thấy Ron cứ loay hoay với cái phù hiệu Huỳnh trưởng, ban đầu thì để nó trên cái bàn cạnh giường ngủ, rồi nhét nó vô trong túi quần bò, rồi lại lấy nó ra đặt lên trên cái áo thun xếp ngay ngắn, như thế để xem hiệu quả tương phản của màu đỏ trên nền đen. Mãi đến khi Fred và George ghé vô phòng đề nghị giúp nó gắn cái phù hiệu lên trán bằng Bùa Dính Vĩnh Viễn thì Ron mới cẩn trọng gói cái phù hiệu trong bộ vớ màu hạt dẻ của nó rồi bỏ vô rương khóa kỹ lại.

Bà Weasley đi Hẻm Xéo về vào khoảng sáu giờ chiều, mang nặng trĩu những sách và một hộp quà dài được gói cẩn thận trong một tấm giấy nâu dày. Ron đón cái gói quà ấy từ tay mẹ với một tiếng rên to đầy khao khát.

Bà Weasley nói:

“Đừng mở ra ngay, khách đang đến ăn tối, má muốn tất cả các con xuống nhà dưới hết.”

Nhưng ngay khi bà Weasley vừa đi khuất, Ron xé toạc tờ giấy như trong

cơ điên rồi tí mĩ xem xét từng phân từng ly cây chổi mới toanh của nó, nổi sung sướng lồ lộ qua vẻ mặt đê mê ngây ngất.

Ở tuốt dưới tầng hầm, bà Weasley đã giăng qua cái bàn ăn đầy ắp một biểu ngữ ghi CHÚC MỪNG RON VÀ HERMIONE - CÁC TÂN HUYNH TRƯỞNG. Trông bà vui hơn bao giờ hết trong suốt kỳ nghỉ hè. Khi Harry, Ron, Hermione, Fred và George và Ginny đi vào phòng, bà nói với tụi nó:

“Má tính là chúng ta sẽ có một bữa tiệc nho nhỏ, chứ không chỉ là một bữa tối thông thường.”

Bà nói thêm với nụ cười rạng rỡ cả gương mặt:

“Ba của con và anh Bill đang trên đường về đó, Ron, má đã gọi cú cho cả hai người và họ mừng lắm.”

Fred trợn tròn con mắt.

Chú Sirius, thầy Lupin, cô Tonks, chú Kingsley Shacklebolt đã có mặt và thầy Moody Mắt-Điên lộp cộp đi vô phòng khi Harry vừa tự rót cho nó một cốc Bia bơ.

“Ôi, quỷ thần thiên địa ơi, thấy anh đến, tôi mừng quá.”

Bà Weasley sáng ngời nét mặt nói tiếp trong khi thầy Moody Mắt-Điên giữ giữ cái áo khoác đi đường của ông.

“Tụi tôi đã muốn nhờ anh từ mấy bữa nay - anh có thể dòm một cái vô trong ngăn kéo bàn viết trong phòng khách để cho tụi tôi biết cái gì ở trong đó không? Tụi này đã không dám mở ra vì sợ rủi mà gặp phải cái gì đó quậy tung bưng...”

“Chuyện nhỏ mà, chị Molly...”

Con mắt pháp thuật màu xanh ánh điện của thầy Moody xoay hướng lên trên và cái nhìn chăm chăm của thầy xuyên qua trần nhà bếp.

“Phòng khách...”

Khi con người của con mắt pháp thuật co nhỏ lại, thầy lăm bắm:

“Cái bàn giấy ở góc phòng phải không? Ủ, tôi thấy nó rồi... Ủ, một Ông Kẹ... Chị Molly, chị có muốn tôi lên trên đó khử phứt nó đi không?”

Bà Weasley tươi cười:

“Không, không, tôi sẽ tự làm chuyện đó sau. Mời anh uống nước. Thực ra thì chúng ta đang có một bữa tiệc mừng nho nhỏ...”

Bà khoát tay ra dấu về phía tấm biểu ngữ, và vừa âu yếm nói vừa lấy tay xoa đầu Ron.

“Huynh trưởng thứ tư của gia đình!”

“Huynh trưởng hử?”

Thầy Moody lâu bầu. Con mắt bình thường của thầy Moody nhìn Ron, còn con mắt pháp thuật thì xoay tròn để chăm chú nhìn sang phía thái dương. Harry có một cảm giác rất khó chịu là con mắt đó đang nhìn nó rồi di chuyển sang chú Sirius và thầy Lupin.

Rồi, con mắt bình thường vẫn nhìn Ron, thầy nói:

“Chà, chúc mừng nhé! Nhân vật có quyền có chức luôn luôn gặp chuyện rắc rối, nhưng mà có lẽ cụ Dumbledore nghĩ là trò có thể chống lại được hầu hết bùa yểm, chứ không thì cụ đâu có phong chức cho trò...”

Ron tỏ ra hơi sửng sốt với cách nhìn sự việc như vậy, nhưng ba và anh cả của nó vừa về đến đúng lúc để miễn cho nó cái chuyện rắc rối đáp lại câu nhận xét của thầy Moody. Bà Weasley đang ở trong một tâm trạng phấn chấn đến nỗi bà không thêm phàn nàn cái chuyện họ dẫn về nhà cả lão Mundungus. Lão đang mặc một cái áo khoác dài lòng thòng trông lại phồng lên một cách kỳ quái ở những chỗ không phải là chỗ để phồng lên; và lão nhất định không chịu cởi áo ra và mặc lên cùng chỗ với áo khoác đi đường của thầy Moody.

Khi mọi người đã có ly trong tay, ông Weasley nâng ly của ông lên, nói:

“Tôi cho là chúng ta nên cùng một cái để chúc mừng Ron và Hermione,

các tân Huynh trưởng của nhà Gryffindor.”

Ron và Hermione rạng rỡ mặt mày khi mọi người uống mừng hai đứa nó rồi vỗ tay hoan hô.

“Tôi chẳng bao giờ được làm Huynh trưởng.”

Cô Tonks hớn hờ nói sau lưng Harry khi mọi người kéo nhau về phía cái bàn để tự lấy thức ăn. Tóc của cô bữa nay đỏ màu cà chua chín và dài tới thắt lưng; trông cô giống như chị của Ginny. Cô nói tiếp:

“Hồi đó thầy Chủ nhiệm Nhà của tôi nói là tôi thiếu những phẩm chất cần thiết nào đó.”

Ginny hỏi trong khi đang lựa món khoai tây nướng.

“Như phẩm chất gì ạ?”

Cô Tonks đáp:

“Như khả năng cư xử đàng hoàng chẳng hạn.”

Ginny bật cười, Hermione có vẻ như không biết nên cười hay không và lờ đi bằng cách hớp một ngụm thật to món Bia bơ rồi bị sặc nghẹt thở.

Ginny đâm thùm thụp lên lưng Hermione, hỏi:

“Còn chú thì sao, chú Sirius?”

Chú Sirius đang ở ngay bên cạnh Harry phát ra một tràng cười nghe như chó sủa:

“Không ai thèm chọn chú làm Huynh trưởng đâu. Chú với James bị phạt cấm túc quá nhiều phen. Nhưng Lupin là trò ngoan, anh ta được cái phù hiệu Huynh trưởng.”

Thầy Lupin nói:

“Tôi nghĩ là cụ Dumbledore có lẽ đã hy vọng là tôi có thể kèm hãm phần nào mấy người bạn thân nhất của tôi. Nhưng tôi cũng không cần phải nói là tôi đã thất bại một cách thảm hại.”

Tâm trạng của Harry đột ngột phấn chấn lên. Ba của nó cũng chưa từng là

Huynh trưởng bao giờ. Bỗng nhiên bữa tiệc dường như thú vị hơn rất nhiều; nó chất thức ăn đầy đĩa của nó, cảm thấy yêu mến hết thầy mọi người trong phòng.

Ron đang nỗ văng miếng về cây chổi mới của nó với bất cứ ai chịu khó nghe.

“... từ số không lên bảy chục trong mười giây, đâu có tệ, đúng không? Nếu so với Sao Chổi Hai Chín Chục chỉ từ số không đến sáu chục và đó là nói khi gió đuôi thuận lợi, theo như tạp chí *Chổi Nào?*”

Hermione thì đang nói với thầy Lupin một cách nghiêm túc về quan điểm của cô bé đối với quyền lợi yêu tinh.

“Ý con nói là, nó cũng vô lý như phân biệt người sói vậy, thầy có đồng ý không? Nó cũng phát sinh từ cái điều kinh khủng là các pháp sư tự cho là họ cao quý hơn những sinh vật khác.”

Bà Weasley và Bill thì đang tiếp tục cuộc tranh luận muôn thuở của hai mẹ con về mái tóc của Bill.

“... thiệt là hết chỗ nói, mà con thì đẹp trai như vậy, nếu ngắn hơn một chút thì coi đẹp hơn nhiều, đúng không, Harry?”

Harry hơi giật mình khi bị hỏi ý kiến.

“Ờ... con không biết...”

Nó nhẹ nhàng tách ra khỏi hai mẹ con Bill và đi về hướng hai anh em Fred và George đang bí mật rù rì với lão Mundungus ở góc phòng.

Lão Mundungus ngừng nói khi thấy Harry, nhưng Fred nháy mắt và ra dấu cho Harry đến gần hơn. Anh ta nói với lão Mundungus:

“Không sao. Chúng ta có thể tin tưởng Harry, nó là người giúp đỡ tài chánh cho tụi tôi.”

George đưa tay về phía Harry, nói:

“Coi bác Mundun-cắt cho tụi mình cái gì nè.”

Bàn tay George đầy nhóc một thứ gì đó trông như những cái kén đen thui quắt quéo. Từ trong mớ đó phát ra tiếng nổ lộp bộp mặc dù chúng hoàn toàn bất động. George nói:

“Hệt giống Râu Độc. Tụi này cần chúng cho mấy đồ Ăn Vặt Cúp Cua nhưng chúng là Chất liệu Cấm mua bán loại C thành ra tụi này muốn có nó thì hơi bị khó khăn một chút.”

Fred nói:

“VẬY thì mười Galleon cả mớ nhé, bác Mundun-cút?”

Đôi mắt quầng thâm trũng sâu của lão Mundungus càng toét rộng hơn. Lão nói:

“Chả bỏ công tôi chịu khó chịu khổ đi lấy chúng. Rất tiếc, các cậu ạ, nhưng dưới hai mươi thì tôi không bớt một Knut đâu.”

Fred nói với Harry:

“Bác Mundun-cút khoái giỡn một tí.”

George nói:

“Đúng vậy, chuyện giỡn hay nhất của bác từ trước tới giờ là trả sáu Sickle cho một bao viết lông ngỗng nghet mực.”

Harry kín đáo khuyên:

“Coi chừng.”

Fred nói:

“Cái gì? Má đang bận nâng niu Huynh trưởng Ron, tụi mình khỏi lo.”

Harry nói rõ ra:

“Nhưng thầy Moody có thể để mắt tới các anh.”

Lão Mundungus lo lắng ngoái nhìn qua vai. Lão cắn nhả:

“Giỏi, thấy được điều đó. Thôi được, các cậu, mười vậy, nếu các cậu lấy phút chúng đi.”

“Hoan hô Harry!”

Fred mừng rỡ reo lên sau khi lão Mundungus đã trút cặn túi lão vô những bàn tay chìa ra của hai anh em sinh đôi rồi lon ton đi về phía bàn thức ăn.

“Tụi mình nên đem mấy thứ này lên lầu ngay...”

Harry ngó theo Fred và George, cảm thấy hơi băn khoăn. Chẳng qua là nó chợt nghĩ đến chuyện ông bà Weasley sẽ muốn biết làm sao mà Fred và George có tiền để kinh doanh tiệm Giởn khi họ rớt cuộc phát hiện ra chuyện làm ăn của hai anh em này. Đẳng nào thì ông bà Weasley cũng sẽ biết, không thể nào tránh được. Chuyện nó tặng hai anh em sinh đôi số tiền thưởng cuộc thi Tam Pháp thuật dường như là một hành động đơn giản vào lúc ấy, nhưng nếu chuyện đó đưa đến một trận om sòm trong gia đình và một sự bất hòa kiểu Percy nữa thì sao? Liệu bà Weasley có còn coi Harry như con nữa không nếu bà biết được nó đã tạo điều kiện cho Fred và George khởi đầu một sự nghiệp mà bà cho là không thích hợp chút nào hết?

Vẫn đứng nguyên tại chỗ mà Fred và George đã bỏ nó lại một mình với mặc cảm tội lỗi đè nặng trong lòng, Harry nghe tên nó được ai đó nhắc tới. Giọng trầm sâu của chú Kingsley Shacklebolt vẫn có thể nghe rõ giữa những cuộc chuyện trò huyền thuyên chung quanh.

“... tại sao cụ Dumbledore không chọn Harry làm Huynh trưởng?”

Tiếng thầy Lupin đáp:

“Cụ có lý do của cụ.”

Chú Kingsley Shacklebolt vẫn khẳng khẳng:

“Nhưng nếu chọn Harry thì điều đó sẽ cho thấy sự tin tưởng vào nó. Đó là điều tôi muốn làm. đặc biệt khi mà tờ *Nhật Báo Tiên Tri* cứ vài ngày lại chơi nó một vố...”

Harry không quay đầu nhìn lại; nó không muốn thầy Lupin hay chú Kingsley Shacklebolt biết là nó nghe lóm. Nó đi theo lão Mundungus trở lại bàn ăn, mặc dù nó không đói một chút xíu nào hết. Niềm vui của nó trong

bữa tiệc đã bốc hơi nhanh chóng y như khi ập đến; nó ước gì nó được lên giường ngủ ở trên lầu.

Thầy Moody Mắt-Điên đang hít hử một cái căng gà bằng cái phần mũi còn sót lại của ông; hiển nhiên là ông không dò tìm được dấu vết gì của thuốc độc bởi vì sau đó ông dùng răng xé một miếng da ra.

Ron đang nói với cô Tonks:

“... cái cán làm bằng gỗ sồi Tây Ban Nha với lớp sơn bóng chống bùa yểm và bộ phận kiểm soát chấn động cài sẵn.”

Bà Weasley ngáp dài.

“Thôi, tôi nghĩ tôi nên dẹp Ông Kẹ đó trước khi đi ngủ... Anh Arthur à, em không muốn cái đám này thức khuya quá, nhé? Ngủ ngon nhe, Harry.”

Bà đi ra khỏi bếp. Harry đặt cái đĩa của nó xuống và tự hỏi liệu nó có thể đi theo bà Weasley mà không bị chú ý không.

“Con có sao không, Harry?”

Thầy Moody làu bàu hỏi. Harry chối ngay:

“Dạ, không sao.”

Thầy Moody nốc một ngụm từ hũ rượu của ông, con mắt xanh ánh điện của ông chăm chú nhìn ngang Harry. Thầy nói:

“Lại đây, thầy có cái này có thể làm con vui.”

Thầy móc từ trong một cái túi bên trong áo thụng ra một tấm ảnh phù thủy cũ kỹ te tua. Vẫn giọng làu bàu, thầy Moody nói:

“Hội Phượng Hoàng đời đầu tiên. Kiếm được hồi tối hôm qua khi thầy đang tìm cái Áo Khoác Tàng Hình dự trữ, bởi vì Podmore không có thói quen trả lại cái tốt nhất cho thầy... Nghĩ là người ta có thể thích xem nó.”

Harry cầm tấm hình. Một đám người không đông lắm, một số vẫy chào nó, một số nhắc mắt kiếng lên, nhướn mắt lên nhìn lại nó.

Thầy Moody chỉ vào chính mình, nói một cách không cần thiết chút nào:

“Đây là thầy.”

Thầy Moody trong hình không thể nhầm lẫn được, mặc dù tóc ít bạc hơn một tí và cái mũi thì còn nguyên si. Thầy nói tiếp:

“Và đây là cụ Dumbledore bên cạnh thầy, bên kia thầy là Dedalus Diggle... Còn đó là Marlene McKinnon, bà bị giết hai tuần sau khi chụp tấm hình này, họ giết cả gia đình bà. Kia nữa là Frank và Alice Longbottom...”

Bao tử Harry, vốn đã nôn nao sẵn, chột quận lên khi nhìn Alice Longbottom; nó biết gương mặt tròn trịa thân thiện của bà rõ lắm, mặc dù nó chưa từng gặp bà, bởi vì hình ảnh bà như cái khuôn đúc ra con bà, Neville.

Thầy Moody lầm bầm:

“Những người xấu số đáng thương. Thà chết còn hơn chịu đựng điều xảy ra cho họ... và kia là Emmeline Vance, con đã gặp bà ấy rồi, và đây hiển nhiên là thầy Lupin..., Benjy Fenwick, ông ấy cũng tiêu rồi, chúng ta chỉ tìm được chút đỉnh của ông ấy mà thôi... chuyển qua bên cạnh.”

Thầy chọc tấm hình, mấy người tí hon trong hình nhích ra hai bên để cho những người bị che khuất có thể nhích lên phía trước.

“Đó là Edgar Bones... anh của bà Amelia Bones, họ giết ông ta và cả vợ con, ông ấy là một pháp sư vĩ đại... đây là Sturgis Podmore, mèn ơi, trông anh ta trẻ quá... đó là Caradoc Dearborn, biến mất sáu tháng sau khi chụp hình này, chúng ta không bao giờ tìm được thi thể của ông... đây dĩ nhiên là lão Hargid, trông y chang như hồi nào đến giờ... Đây là Elphias Doge, con đã gặp ông ấy, thầy suýt quên là trước đây ông hay đội cái nón hết sức ngố ấy... Còn đây là Gideon Prewett, cần tới năm Tử Thần Thực Tử mới giết được ông và người em trai Fabian, hai anh em đã chiến đấu như những người anh hùng... ngoan cường... tới hơi thở cuối cùng...”

Những người tí hon trong ảnh tự đùn qua đẩy lại với nhau, và những người bị khuất đằng sau hiện ra phía trước.

“Đó là em trai của cụ Dumbledore, cụ Aberforth, thầy chỉ gặp cụ ấy có một lần, một bậc kỳ đài... kia là Dorcas Meadowes, đích thân Voldemort giết bà... đây là Sirius, hồi chú ấy còn cắt tóc ngắn... và... đây, thầy nghĩ con sẽ thích!”

Trái tim Harry nức nở. Ba má nó đang tươi cười với nó. Họ ngồi ở hai bên một người nhỏ con mắt mòng mọng nước, mà Harry nhận ngay ra là Đuôi Trùn: hẳn là kẻ đã bán đứng chỗ ở của ba má nó cho Voldemort và đã góp phần vào cái chết của ba má nó bằng cách đó.

“Sao?”

Thầy Moody hỏi. Harry ngược nhìn lên gương mặt hốc hác chẳng chịt những theo của thầy Moody. Rõ ràng là ông tưởng là ông đã làm cho Harry vui thích.

Cố gắng nở lại nụ cười, Harry nói:

“Dạ. Ồ... thưa thầy, con vừa nhớ ra, con chưa đóng gói xong...”

Nó chưa kịp chế ra cái món mà nó chưa đóng gói xong thì chú Sirius đã giúp nó miễn được cái rắc rối đó khi chú cất tiếng hỏi khiến thầy Moody quay sang chú:

“Anh có cái gì đó, anh Mắt-Điên?”

Harry bèn nhân lúc đó đi ngang qua nhà bếp, lách qua cánh cửa và đi lên cầu thang trước khi có người kịp gọi nó lại.

Nó không biết tại sao nó bị xúc động mạnh như vậy. Nói cho cùng thì nó đã nhìn thấy hình ảnh của ba má nó trước đây, và nó đã từng gặp Đuôi Trùn rồi cơ mà... nhưng để cho họ hiện ra trước mặt nó như thế, vào lúc nó bất ngờ nhất... Nó tức tối nghĩ, đâu có ai muốn như vậy...

Đã vậy, lại nhìn thấy những gương mặt vui vẻ kia vây quanh họ... Benjy Fenwick, người chỉ còn sót lại chút tàn tích, và Gideon Prewett, người đã chết như một anh hùng, và vợ chồng Longbottom, những người đã bị tra tấn

đến phát điên... tất cả mãi mãi vui vẻ vẫy tay trong tấm ảnh, không biết là họ đã bị diệt vong rồi... Ủ, thầy Moody có thể thấy cái đó thú vị... nhưng Harry thấy rối bời, hoang mang...

Harry nhón gót đi lên cầu thang trong hành lang ngang qua mấy cái đầu gia tinh, lòng mừng là nó lại được một mình, nhưng khi nó vừa lên gần tới đầu cầu thang tầng một thì nó nghe có tiếng thốn thức trong phòng khách. Nó lên tiếng thăm dò:

“Chào!”

Không có tiếng trả lời nhưng tiếng khóc nức nở vẫn tiếp tục. Nó leo tuốt những bậc cầu thang còn lại, hai bậc một bước, rồi băng ngang qua hành lang, mở cánh cửa phòng khách ra.

Một người nào đó đang ngồi co rúm dựa bức tường tối thui, bàn tay cầm đũa phép, toàn thân rung động vì những cơn thốn thức. Còn cái xác nằm sóng xoài trên tấm thảm bụi bặm trong một vạt ánh trắng, rõ ràng là đã chết, chính là Ron.

Tất cả không khí dường như biến khỏi buồng phổi của Harry; nó cảm thấy như thể nó đang rớt xuyên qua sàn; đầu óc nó đóng băng - Ron chết, không, không, không thể nào...

Nhưng mà khoan đã, *không thể nào* - Ron còn ở dưới nhà mà... Nó khàn khàn gọi:

“Bác Weasley?”

Bà Weasley vừa khóc nức nở vừa chìa cây đũa phép run lẩy bẩy vào xác chết của Ron, đọc thần chú:

“Kỳ... kỳ... cà kỳ cục”

Dừng!

Cái xác của Ron biến thành xác của Bill, nằm ngửa giang tay xoắn chân, mắt mở to vô hồn. Bà Weasley càng khóc nức nở thảm thiết hơn.

“Kỳ... kỳ... cà kỳ cục!!”

Bà lại ghen ngào độc thần chú.

Đừng!

Xác của ông Weasley thay thế cho xác của Bill, cặp mắt kiếng xiêu lệch, một dòng máu ri rỉ chảy xuống mặt ông.

Bà Weasley rên rỉ:

“Không! Không!... Kỳ... kỳ... cà kỳ cục! KỲ CÀ KỲ CỤC!”

Đừng! Xác chết hai đứa con trai sinh đôi! Đừng! Xác chết Percy. Đừng. Xác chết Harry...

Harry trừng mắt ngó cái xác của nó nằm trên sàn, la to:

“Bác Weasley, ra khỏi đây ngay! Để cho người khác...”

“Chuyện gì đó?”

Thầy Lupin vừa chạy vô phòng, bám sát gót thầy là chú Sirius, cùng với thầy Moody lộp cộp đi theo phía sau. Thầy Lupin nhìn từ bà Weasley đến xác chết của Harry trên sàn và dường như hiểu ra ngay tức thì. Rút cây đũa phép ra, thầy hô lên, giọng kiên quyết rõ ràng:

“Kỳ cà kỳ cục!”

Cái xác của Harry biến mất. Một trái cầu óng ánh như bạc lơ lửng trên chỗ trước đó có cái xác Harry. Thầy Lupin lại vẩy cây đũa phép một lần nữa và trái cầu bạc biến mất trong một cụm khói mờ.

Bà Weasley cố nuốt nước mắt, nhưng rồi lại òa ra một trận bão khóc lóc, mặt vùi trong hai bàn tay.

“Chị Molly!”

Thầy Lupin bước tới gần bà, cất giọng ngao ngán:

“Chị Molly, đừng...”

Lập tức bà Weasley gục đầu lên vai thầy Lupin khóc mùi mẫn. Thầy Lupin vỗ đầu bà nhẹ nhẹ, dịu dàng nói:

“Chị Molly, chỉ là một Ông Kẹ thôi mà... chỉ là một Ông Kẹ ngốc nghếch...”

Bà Weasley rên rỉ than kể trên vai thầy Lupin:

“Tôi cứ thấy họ ch... ch... chết hoài! Lúc nào cũng th... th... thấy! Tôi ch... chiêm... chiêm bao thấy...”

Chú Sirius vẫn còn đăm đăm nhìn cái khoảnh khắc, chỗ Ông Kẹ đã đội lốt xác chết Harry nằm lúc nãy. Thầy Moody thì đang nhìn Harry, nó tránh ánh mắt thầy. Nó có một cảm giác ngổ ngổ là con mắt pháp thuật của thầy Moody đã theo dõi nó suốt từ lúc nó ra khỏi nhà bếp.

Bà Weasley lúc này cố nén đau khổ, cuống quýt chùi mắt bằng cổ tay áo.

“Đừng... nói cho... cho anh Arthur biết! Tôi không... không... không muốn cho anh ấy biết... tôi ngu... ngu quá...”

Thầy Lupin đưa cho bà một cái khăn tay và bà Weasley hỉ mũi. Giọng bà run run:

“Harry, bác xin lỗi, chắc con nghĩ bác không ra gì. Thậm chí không đuổi đi nổi một Ông Kẹ...”

Harry ráng mỉm cười:

“Bác đừng nói vậy.”

Nước mắt lại trào ra, bà Weasley nói:

“Chẳng qua là... là bác lo... lo quá. Một nửa gia đình ở trong Hội... nếu mà qua được trận này tất cả bình yên vô sự thì... là cả một phép màu kỳ diệu... và Percy thì không thêm lý tới gia đình... nếu xảy ra chuyện khủng... khủng khiếp gì đó mà mình không dàn xếp được thì sao? Và sẽ ra sao nếu bác và bác Arthur bị giết? Ai sẽ chăm... chăm... sóc Ginny và Ron?”

Thầy Lupin cứng rắn:

“Thôi đủ rồi, chị Molly à. Lần này không giống như lần trước đâu. Hội bây giờ được chuẩn bị chu đáo hơn, chúng ta có thuận lợi ngay từ đầu, chúng

ta biết âm mưu của Voldemort...”

Bà Weasley thốt ra một tiếng thét khiếp sợ nho nhỏ khi nghe âm thanh cái tên.

“Ôi, chị Molly, thôi đi mà. Đã tới lúc chị tập nghe quen cái tên đó. Chị nghĩ coi, tôi không thể hứa hẹn là sẽ không có ai bị thương tổn gì hết, không ai có thể cam đoan như vậy, nhưng so với lần trước chúng ta phen này khá hơn nhiều lắm. Lúc đó chị không ở trong Hội nên chị không biết, lần trước chúng ta bị bọn Tử Thần Thực Tử áp đảo về số lượng, một chọi hai mươi, và bọn chúng tĩa dần chúng ta từng người một...”

Harry lại nghĩ đến tấm ảnh, đến nét mặt tươi cười của ba má nó. Nó biết thầy Moody vẫn đang quan sát nó.

Chú Sirius đột ngột nói:

“Đừng lo lắng về Percy. Nó sẽ quay lại. Voldemort sớm muộn gì cũng sẽ chườn mặt ra công khai, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Một khi hãn lộ mặt rồi, cả cái Bộ Pháp Thuật sẽ phải cầu xin chúng ta tha thứ cho họ.”

Chú cay đắng nói thêm:

“Và tôi không chắc là tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của họ.”

Thầy Lupin hơi mỉm cười.

“Còn chuyện ai sẽ chăm lo săn sóc Ron và Ginny nếu chị và anh Arthur chết, chẳng lẽ chị nghĩ là tụi tôi sẽ để mặc các cháu chết đói sao?”

Bà Weasley mỉm cười bên lên. Bà chùi mắt, lại nói lần nữa:

“Tôi ngu quá...”

Mười phút sau, Harry về phòng ngủ của nó và sau khi đóng cánh cửa lại, nó không thể nghĩ là bà Weasley ngu ngốc. Nó vẫn còn thấy hình ảnh ba má nó tươi cười với nó từ trong tấm ảnh cũ kỹ te tua, không hay biết là mạng sống của họ, cũng như của bao nhiêu người chung quanh họ, đang đi tới hồi kết thúc. Hình ảnh của Ông Kẹ đội lốt xác chết của từng người trong gia đình

Weasley cứ thay phiên nhau vụt hiện lên trước mắt Harry.

Đột nhiên, cái thẹo trên trán nó lại nhói đau và ruột gan nó lại quặn thắt hẫ hẫ.

“Thôi đi mà!”

Harry nói một cách kiên quyết, vừa xoa xoa cái thẹo trong khi cơn đau dịu đi.

“Dấu hiệu thứ nhất của chứng điên: nói chuyện với cái đầu của mình.”

Một giọng nói ranh ma phát ra từ bức tranh trống trơn trên tường.

Harry chẳng buồn để ý đến. Chưa bao giờ trong đời nó cảm thấy mình già như lúc này. Và dường như nó cảm thấy thiệt lạ lòng là chỉ non một giờ trước đây, nỗi băn khoăn của nó chỉ là về một cái tiệm Giờn với lại ai nhận được cái phù hiệu Huynh trưởng.

LUNA LOVEGOOD

Harry trải qua một đêm ngủ không yên. Ba má nó cứ hiện ra rồi biến mất trong những giấc chiêm bao, không hề thốt ra một lời nào; bà Weasley khóc nức nở trước xác chết của Kreacher, trong khi Ron và Hermione đứng ngó, hai đứa nó đều đội vương miện; và một lần nữa Harry thấy nó đi xuống một hành lang tận cùng bằng một cánh cửa khóa chặt. Nó thức giấc đột ngột với cảm giác có kiến bò trên vết sẹo, và nhận ra Ron đã ăn mặc chỉnh tề, đang nói chuyện với nó:

“... nhanh lên thì hơn, má đang tắt bật như đạn bay, má nói mình sắp trễ tàu...”

Trong nhà hết sức rối loạn. Theo như những gì nó nghe được trong khi tròng áo quần vào người với tốc độ nhanh nhất, Harry suy ra được rằng Fred và George đã phù phép khiến mấy cái rương của tụi nó bay xuống cầu thang để miễn cho tụi nó cái phiền toái khiêng vác chúng. Kết quả là mấy cái rương đâm sầm vào Ginny, quật cô bé té văng xuống hai chạng cầu thang, lăn tuốt vô hành lang. Bà Black và bà Weasley cùng gào lên bằng giọng cao nhất mà họ có thể phát ra được.

“... CÓ THỂ LÀM CON BÉ BỊ THƯƠNG TRẦM TRỌNG, NHỮNG

THẰNG ĐẦN ĐỘN KIA...”

“... ĐỒ LAI CĂNG BẮN THỦ, LÀM NHỚ NHUỐC NGÔI NHÀ CỦA ÔNG CHA TA...”

Hermione hồi hải chạy vào phòng, có vẻ bối rối khi thấy Harry chỉ mới mặc xong bộ đồ thun; con cú Hedwig đang ngồi đung đưa trên vai Hermione, và hai tay cô bé thì đang ôm con mèo Crookshanks ông ẹo.

“Ba má mình vừa mới phái Hedwig trở về.”

Con cú vỗ cánh bay lên phụ họa rồi đậu lên nóc chuông của mình. Hermione hỏi tiếp:

“Mấy bồ xong chưa?”

Harry đeo mắt kiếng vào, nói:

“Gần xong... Ginny có sao không?”

Hermione nói:

“Bác Weasley đã vá đấp cho nó. Nhưng lúc này thầy Mắt-Điên đang phàn nàn là tụi mình không thể lên đường nếu chú Sturgis Podmore không có mặt, vệ sĩ đoàn sẽ thiếu mất một chân.”

Harry hỏi.

“Vệ sĩ đoàn? Tụi mình phải có hộ tống tới nhà ga Ngã Tư Vua à?”

Hermione sửa sai nó:

“Bồ phải được hộ tống tới nhà ga Ngã Tư Vua.”

Harry nổi nóng:

“Tại sao? Mình tưởng đầu Voldemort đang bị cho là án binh bất động chớ, hay là bồ muốn nói cho mình biết là hắc sắp sửa nhảy xổ ra từ một thùng rác nào đó để thử ăn tươi nuốt sống mình?”

Hermione cũng điên tiết:

“Mình không biết, đó là thầy Mắt-Điên nói vậy.”

Cô bé nhìn đồng hồ đeo tay:

“Nhưng nếu tụi mình không liệu đi cho sớm thì chắc chắn tụi mình sẽ trễ tàu...”

“TỤI BÂY CÓ LÀM ƠN XUỐNG ĐÂY NGAY BÂY GIỜ KHÔNG?”

Tiếng bà Weasley gào vọng lên và Hermione nhảy dựng lên như bị phỏng, hồi hả đi ra khỏi phòng. Harry chụp lấy con Hedwig, thô bạo nhét nó vô chuồng, và lật đặt theo Hermione xuống cầu thang, kéo lê theo cái rương của nó.

Chân dung bà Black còn đang gào rú điên cuồng nhưng không ai rảnh đầu mà kéo rèm che bà ta lại; chẳng nào thì những âm thanh náo động trong hành lang cũng sẽ lại đánh thức bà dậy nhiều lần nữa.

Bà Weasley hét tướng lên để át cái điệp khúc gào rú “ĐỒ MÁU BÙN! ĐỒ CẶN BÃ! ĐỒ BỤI BẶM!”

“Harry, con đi với bác và cô Tonks. Bỏ rương và cú của con lại đó, thầy Alastor sẽ lo vụ hành lý... Ôi, chú Sirius, hãy để phước đức cho con cháu, cụ Dumbledore đã nói là không mà!”

Một con chó đen bự như gấu xuất hiện bên cạnh Harry khi nó trèo qua một đồng rương đủ loại nằm lộn xộn trong hành lang để tới bên bà Weasley. Bà ngao ngán kêu lên:

“Ôi thiệt tình... thôi thì đành vậy, kệ xác chú làm theo ý chú.”

Bà vặn mạnh cánh cửa cái cho nó mở tung rồi bước ra vùng ánh sáng mong manh của tháng chín. Harry và con chó đi theo bà. Cánh cửa đóng mạnh đằng sau họ và tiếng rú của bà Black bị tắt đi ngay tức thì.

Khi hai bác cháu và con chó đi xuống hết mấy bậc thềm đá của căn nhà số mười hai và đặt chân xuống lề đường, ngôi nhà biến mất trong tích tắc. Harry nhìn quanh, hỏi:

“Cô Tonks đâu ạ?”

Bà Weasley đảo mắt khỏi con chó đen lúp xúp chạy bên cạnh Harry, nói

không tự nhiên:

“Cô đang đợi chúng ta ở đằng kia.”

Một bà già chào họ ở góc đường. Tóc mũ hoa râm xoắn tít và mũ đội một cái nón màu tím hồng có hình dạng của một cái bánh dẻo hình con heo.

Mụ nháy mắt nói:

“Chèn ơi, Harry.”

Mụ coi đồng hồ đeo tay rồi nói tiếp:

“Nên gấp gáp hơn chứ hả, chị Molly?”

“Tôi biết, tôi biết.”

Bà Weasley rên rĩ, sai dài bước chân hơn.

“Nhưng anh Mắt-Điên muốn chờ anh Sturgis... giá mà anh Arthur có thể mượn cho chúng ta cái xe hơi của Bộ Pháp Thuật một lần nữa... nhưng dạo này thì đến cái bình mực không lão Fudge cũng chẳng chịu cho anh ấy mượn nữa là... *Làm sao* mà dân Muggle có thể đi lại được mà không cần tới pháp thuật nhỉ...”

Nhưng con chó đen kék sù đã sửa lên một tiếng vui mừng rồi chạy giỡn loanh quanh họ, hù dọa mấy con bồ câu, quay xà quần cắn cái đuôi của chính nó. Harry không thể nhịn bật cười. Chú Sirius đã bị mắc kẹt trong nhà lâu quá ư là lâu. Bà Weasley bĩu môi trông rất phong-cách-dì-Petunia.

Họ mất tới hai mươi phút đi bộ mới đến được Ngã Tư Vua và chẳng có sự cố gì đáng kể ra trong suốt thời gian đó, ngoại trừ chuyện chú Sirius hù hai con mèo sợ hết vía để mua vui cho Harry. Khi đã vào trong ga, họ làm như tình cờ nấn ná bên hàng rào ngăn giữa sân ga số Chín và sân ga số Mười cho đến khi có dấu hiệu tình hình ổn thỏa, lúc đó từng người lần lượt dựa vào hàng rào rồi nhẹ nhàng lọt vô sân ga số Chín-ba-phần-tư, nơi đoàn tàu tốc hành Hogwarts đang nằm ợ ra đám hơi nước ám khói trên một cái sân chật cứng lũ học trò đang lên đường nhập học và gia đình chúng đến đưa tiễn.

Harry hít thở cái mùi quen thuộc và cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên... Nó đang thực sự đi học lại...

“Bác hy vọng mấy đứa kia đến kịp giờ.”

Bà Weasley vừa nói vừa lo lắng ngoái nhìn ra đằng sau, chỗ cái cổng vòm bằng sắt bắc ngang qua sân ga. Những người mới đến đều đi qua cái cổng vòm đó.

Một thằng nhóc cao ráo tóc uốn cong từng lọn dài kêu lên:

“Ê, Harry, con chó dễ thương quá.”

“Cám ơn, Lee.”

Harry đáp, nhe răng cười khi, còn chú Sirius thì ngoắc đuôi như điên.

Giọng bà Weasley vang lên nhẹ nhõm:

“Ôi hay quá, Alastor và hành lý tới rồi, coi...”

Một cái nón kết kiểu phu khuân vác kéo sụp xuống che khuất hai con mắt lệch, thầy Moody Mắt-Điên đang đi cà nhắc qua cái cổng vòm, tay đẩy một cái xe cút kít đầy nhóc những cái rương. Thầy thì thầm với bà Weasley và cô Tonks:

“Tất cả êm xuôi. Chắc mình không bị theo đuôi đâu...”

Vài giây sau, ông Weasley hiện ra trên sân ga cùng với Ron và Hermione. Khi Fred, George, và Ginny xuất hiện cùng với thầy Lupin thì hành lý trên cái xe đẩy của thầy Moody hầu như đã được lấy ra hết.

Thầy Moody lau bà:

“Không có rắc rối gì hả?”

Thầy Lupin nói:

“Không,”

Thầy Moody nói:

“Tôi vẫn phải báo cáo cho cụ Dumbledore về Sturgis. Đây là lần thứ hai anh ta không có mặt để làm nhiệm vụ trong vòng một tuần lễ. Anh ta càng

ngày càng không đáng tin cậy như lão Mundungus.”

Thầy Lupin bắt tay hết mấy đứa trẻ:

“Được rồi, các con tự lo lấy thân.”

Thầy bắt tay Harry cuối cùng và vỗ mạnh lên vai nó, nói:

“Con nữa, Harry, bảo trọng.”

Thầy Moody cũng bắt tay Harry.

“Ừ, ráng giữ cho cái đầu cúi xuống còn mắt thì mở lớn ra. Và đừng quên, tất cả các con, hãy cẩn thận khi viết thư, nếu không chắc chắn thì đừng viết gì hết trong thư.”

Cô Tonks ôm ghì Hermione và Ginny, nói:

“Quen biết các em thiệt là vui. Cô mong sẽ sớm gặp lại các em.”

Tiếng còi báo tàu sắp chạy vang lên; lũ học trò còn dưới sân ga vội vã trèo lên tàu. Bà Weasley quýnh quáng ôm chầm lũ trẻ được đưa nào hay đứa nấy, và ngẫu nhiên ôm Harry đến hai lần.

“Nhớ viết thư... Ngoan nhé... Nếu các con quên cái gì thì ba má sẽ gọi theo sau... Bây giờ lên tàu đi, mau lên...”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, con chó đen kéch sù đứng dựng lên hai chân sau của nó và đặt móng hai chân trước lên vai Harry, nhưng bà Weasley đã đẩy Harry về phía cánh cửa toa xe lửa đang rít lên sắp đóng lại.

“Chú Sirius ơi, làm ơn làm phước cư xử cho giống chó hơn nữa kìa!”

Từ cửa sổ toa tàu khi tàu bắt đầu chạy, Harry gọi với ra:

“Hẹn gặp lại!”

Ron, Hermione và Ginny đứng sau lưng nó cũng vẫy tay chào. Hình bóng của cô Tonks, thầy Lupin, thầy Moody, và ông bà Weasley nhanh chóng lùi xa nhưng con chó đen kéch sù vẫn chạy theo con tàu, và rồi tàu chạy qua khúc quanh, chú Sirius mất hút.

Hermione nói với một giọng nặng trĩu lo âu:

“Lẽ ra chú Sirius không nên đi tiễn tụi mình.”

Ron nói:

“Ôi, bớt lo đi mà! Tội nghiệp chú ấy, suốt mấy tháng trời có được nhìn thấy ánh mặt trời đâu!”

Fred vỗ hai tay vào nhau, nói:

“Thôi, không thể đứng tán dóc cả ngày được, tụi này có công việc phải bàn bạc với Lee. Gặp lại tụi bây sau nhé.”

Tàu lửa chạy càng lúc càng nhanh, đến nỗi qua những cửa sổ toa tàu, những ngôi nhà lướt nhanh như chớp, và trông chúng đứng mà cứ lắc la lắc lư.

Harry hỏi Ron và Hermione:

“VẬt tụi mình đi kiểm một toa ngòì chung vớì nhau.”

Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau. Ron nói:

“Ờ...”

Hermione lúng túng nói:

“Tụi này... Ừ... Ron và mình có nhiệm vụ ở toa dành riêng cho Huynh trưởng.”

Ron không nhìn Harry; nó dường như đâm ra say mê kỳ lạ mấy cái móng tay của bàn tay trái.

Harry nói:

“Ồ. Đúng rồi. Tốt.”

Hermione nói nhanh:

“Mình không nghĩ là mình sẽ phải ở đó suốt chuyến tàu. Thư của tụi này nói là tụi này chỉ cần đến nhận chỉ thị của các Thủ lĩnh nam và Thủ lĩnh nữ sinh rồi thỉnh thoảng đi tuần tra các hành lang.”

Harry lặp lại:

“Tốt. Ờ... mình ... vậy mình sẽ gặp lại mấy bạn sau.”

“Ừ, chắc chắn mà.”

Ron ném cho Harry một cái nhìn lo lắng không mấy chân thật, nói tiếp:

“Phải đi xuống đó thật là khổ, mình thà... nhưng mà tụi mình phải đi... ý mình nói là, mình chẳng thích thú chúng nào, mình không phải là anh Percy.”

Nó nói dứt câu một cách tức tối.

Harry nhe răng cười, nói:

“Mình biết bồ không phải là anh Percy.”

Nhưng khi Ron và Hermione kéo cái rương của tụi nó, cùng con Crookshanks và con Pigwidgeon trong chuồng đi về phía toa tàu gần đầu máy, Harry có một cảm giác lạc lõng kỳ cục. Trước đây nó chưa từng đi tàu lửa tốc hành Hogwarts mà không có Ron đi cùng.

Ginny nói:

“Đi thôi. Nếu mình nhanh chân lên thì mình có thể xí được chỗ cho họ.”

Harry xách cái chuồng cú Hedwig trong một tay, tay kia nắm quai rương, nói:

“Ừ.”

Hai đứa trẻ trật chen xuống hành lang, dòm vô mọi ô cửa bằng kính của các toa tàu tụi nó đi ngang qua, toa nào cũng đã đầy học trò. Harry không thể không nhận thấy điều này: nhiều đứa trở mắt nhìn lại nó một cách khoái trá và nhiều đứa trong đám còn huých cùi chỏ sang đứa ngồi bên cạnh rồi chỉ chỏ nó. Sau khi gặp phải thái độ như vậy trong năm toa tàu liên tiếp, Harry nhớ ra rằng tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã mớm cho độc giả suốt mùa hè cái hình ảnh Harry như một tay khoác lác dối trá. Nó tự hỏi một cách ngu xuẩn là liệu mấy đứa đang ngó nó chăm chăm và đang xì xào bàn tán đó có tin vào những câu chuyện trên báo không?

Ở toa tàu cuối cùng, Harry và Ginny gặp Neville Longbottom, bạn cùng năm thứ năm ở chung nhà Gryffindor. Gương mặt tròn trịa của Neville sáng

ngồi trong khi gắng sức kéo cái rương theo mà vẫn để một bàn tay giữ chặt con cóc đang vùng vẫy của nó, con Trevor.

Neville thở hỗn hển:

“Chào Harry... Chào Ginny... Chỗ nào cũng đầy nhóc... mình không kiếm được một chỗ ngồi...”

Ginny lách mình qua Neville, dòm vô ngăn tàu sau lưng nó.

“Anh nói sao chứ? Trong ngăn này còn chỗ trống nè, chỉ có một mình Loony Lovegood ở đây...”

Neville làu bàu cái gì đó đại khái không muốn làm phiền ai hết. Ginny cười lớn, nói:

“Đừng có ngốc. Bạn ấy hiền khô.”

Cô bé đẩy cánh cửa xích mở ra rồi kéo cái rương của mình vô trong, Harry và Neville làm theo.

Ginny nói:

“Chào Luna. Tụi này ngồi ở đây được không?”

Cô bé ngồi bên cửa sổ ngược nhìn lên. Nó có mái tóc vàng óng dài tới thắt lưng nhưng dơ hầy và rối bời. Chân mày nó rất nhạt, đôi mắt lại lồi ra khiến cho nó có một cái nhìn ngạc nhiên thường trực. Harry biết ngay tại sao Neville đã bỏ qua ngăn tàu này. Thần sắc con bé để toát ra cái sự ngớ ngẩn lộ lộ. Có lẽ do con bé đã nhét cây đu đủ phép sau vành tai trái (chắc để cất giữ cho an toàn), hay do con bé đã chọn đeo một xâu chuỗi làm bằng nắp bia bơ, hoặc cũng có thể do con bé đang đọc một tờ tạp chí cầm ngược. Mắt con bé nhìn từ Neville sang đến Harry thì dừng lại. Con bé gật đầu.

Ginny mỉm cười với con bé, nói:

“Cám ơn.”

Harry và Neville nhét ba cái rương và cái chuồng con Hedwig vô ngăn để hành lý rồi ngồi xuống. Cô bé tên là Luna quan sát tụi nó qua tờ tạp chí lộn

ngược tên là *Kẻ Lý Sự*. Nó có vẻ không cần chớp mắt nhiều như người bình thường. Nó cứ ngó Harry chăm chăm. Harry lúc này đang ao ước phải chi lúc này đừng ngồi xuống cái ghế đối diện với con bé.

Ginny hỏi:

“Hè vui không, Luna?”

Luna đáp giọng mơ màng, nhưng vẫn không rời mắt khỏi Harry:

“Vui. Ủ, bồ biết mà, mùa hè thiệt là thú vị.”

Con bé nói thêm:

“*Anh là Harry Potter.*”

“Tôi biết tôi là Harry Potter.”

Harry đáp. Neville khúc khích cười. Luna bèn hướng đôi mắt lộ nhọt nhọt qua nhìn Neville:

“Còn anh thì tôi không biết là ai.”

Neville nói nhanh:

“Tôi không là ai hết.”

Ginny sắc sảo:

“Không đúng vậy. Anh Neville Longbottom, đây là Luna Lovegood. Luna cùng năm với em nhưng ở bên nhà Ravenclaw.”

Luna nói bằng một giọng ngân nga như hát:

“*Óc tiểu lâm là kho báu lớn nhất của con người.*”

Cô ta giơ tờ tạp chí lên cao vừa đủ để che gương mặt mình đi rồi làm thinh. Harry và Neville đưa mắt nhìn nhau, chân mày hai đứa đều nhướn lên. Ginny thì cố nhịn một tiếng cười khúc khích.

Con tàu lắc lư chạy tới, đưa chúng lao về miền quê khoáng đạt. Ngày hôm đó là một ngày thời tiết dở chừng kỳ cục, mới đó toa tàu tràn đầy ánh nắng, thì kể đó tàu chạy qua bên dưới một vùng mây xám âm u đáng sợ.

Neville nói:

“Đoán thử xem quà sinh nhật của mình là gì?”

Harry nhớ đến món đồ giống hòn bi mà bà nội Neville đã gửi cho nó nhằm giúp nó mở mang cái trí nhớ không đầy của nó.

“Một trái cầu Gọi Nhớ khác hả?”

Neville nói:

“Không. Nếu mình có được một cái cũng tốt, nhưng mà mình làm mất cái cũ lâu lắm rồi... Không, coi cái này nè...”

Neville thọc bàn tay không bên nắm chặt con cóc Trevor vô cái cặp sách của nó, và sau khi lục lọi một lát, nó móc ra một cái trông giống như một cây xương rồng nhỏ màu xám trong một cái chậu, ngoại trừ chi tiết là cây xương rồng được bao phủ bằng một thứ giống nhớt hơn là giống gai. Nó hãnh diện nói:

“*Mimbulus mimbletonia*.”

Harry tròn mắt ngó cái vật đó. Cây xương rồng co thắt nhẹ nhẹ, khiến cho nó có cái vẻ gớm ghiếc của một bộ phận nội tạng mắc bệnh. Neville hớn hở khoe:

“Nó rất, rất, rất là hiếm. Mình không biết ngay cả trong nhà lồng kiếng ở trường Hogwarts có một cây hay không? Mình nóng lòng muốn đưa cho giáo sư Sprout coi hết sức. Ông chú Algie của mình đem từ xứ Assyria về cho mình đó. Mình sẽ thử xem mình có thể nhân giống nó lên không.”

Harry biết môn học Neville thích nhất là môn Thảo Dược, nhưng mà cả đời nó cũng không thể hiểu Neville muốn làm gì với cái cây còi cọc bé tí này.

Harry hỏi:

“Nó có... Ở... làm gì không?”

Neville tự hào nói:

“Nhiều việc lắm! Nó có một cơ chế tự vệ hết sức đáng kinh ngạc... Nè, giữ Trevor dùm mình...”

Nó liệng phịch con cóc xuống đùi Harry rồi rút từ trong cặp ra một cây viết lông ngỗng. Đôi mắt lồi của Luna Lovegood hiện ra phía trên mép của tờ tạp chí bị lộn ngược, theo dõi hành động của Neville. Neville giơ cây *Mimulus mimbletonia* lên ngang tầm mắt, lưỡi nó thè ra giữa hai hàm răng. Nó lựa một mọt nhót, dùng đầu nhọn của cây viết lông ngỗng đâm cho cái cây một phát sâu bén.

Chất lỏng xịt ra từ mọi mọt nhót của cái cây, đặc sệt, tanh lợm, hôi hám, màu xanh đậm tạo thành vòi. Mấy vòi nhót ấy bắn lên tới trần xe lửa, bắn qua cửa sổ, và bắn tung tóe lên tờ tạp chí của Luna Lovegood. Ginny nhờ kịp thời giơ cả hai tay lên che trước mặt, nên chỉ trông có vẻ như đội một cái nón xanh lá cây nhầy nhụa. Nhưng Harry, vì cả hai tay đều mắc giữ con Trevor đang tìm cách trốn chạy, nên lãnh đủ nguyên một mọt nhót. Nó bốc lên mùi thum thum như mùi phân chuồng.

Neville thì cả đầu mình đều ướt sũng. Nó lúc lắc cái đầu để rũ bớt phần tệ nhất ra khỏi mắt.

“Xin... lỗi...”

Nó há hốc miệng lắp bắp.

“Mình chưa từng thử trước... không dè nó quá ư...”

Neville vội nói thêm khi thấy Harry nhổ xuống sàn một bụm nhót.

“Nhưng mà đừng lo... Nhựa thúì không độc...”

Vừa đúng lúc đó cánh cửa ngăn tàu của tụi nó xịch mở ra. Một giọng hốt hoảng vang lên.

“Ô... Chào Harry... ừm... xui xẻo há?”

Harry chúi tròng mắt kiếng của nó bằng bàn tay không bận giữ con cóc. Một cô gái xinh đẹp vô cùng với mái tóc đen dài óng ả đang đứng ở ngưỡng cửa mỉm cười với nó; đó là Cho Chang, Tầm thủ của đội Quidditch nhà Ravenclaw.

Harry đực mặt ngố ra:

“Ô... a... chào.”

Cho nói:

“Ơ... A... Chỉ tính ghé qua chào thôi... tạm biệt nhé...”

Cô ta đóng cửa lại, hai má hơi ửng hồng, rồi bỏ đi.

Harry ngồi phịch trở xuống cái ghế của nó mà rên rỉ. Nó những mong Cho nhìn thấy nó ngồi giữa một đám người lịch lãm cười ngặt nghẽo vì câu chuyện tiểu lâm nó vừa kể; chứ nó đâu có chọn cảnh ngồi giữa một bên là Neville và một bên là Luna Lovegood, tay thì túm chặt một con cóc và đầu cổ thì nhều nhựa thúi.

“Không sao đâu.” Ginny nói lớn: “Coi nè, tụi mình có thể tổng xuất hết cái thứ này một cách dễ dàng.”

Cô bé rút cây đũa phép của mình ra.

“*Cao sạch!*”

Chất nhựa thúi biến mất.

Neville lại nói, giọng lí nhí:

“Xin lỗi.”

Gần một giờ sau Ron và Hermione mới xuất hiện. Lúc đó đã quá giờ chiếc xe bán hàng rong đẩy qua. Harry, Ginny, và Neville đã ăn xong món bánh nướng bí rợ và đang bận đối chác nhau mấy cái thẻ Nhái sôcôla, thì cửa ngăn tàu mở ra và Hermione cùng Ron bước vào, tháp tùng có con mèo Crookshanks và con cú Pigwidgeon trong chuồng.

Xếp con Pigwidgeon cạnh con Hedwig, Ron thộp thỏi Nhái sôcôla trong tay Harry và tự quăng mình xuống ngồi bên cạnh.

“Đói chết đi được.”

Nó xé lớp giấy gói ra, tộp đầu con nhái, rồi dựa ngửa ra sau nhắm mắt lại như thể nó vừa trải qua một buổi sáng lao động mệt lử.

Hermione thì tỏ ra hết sức bức dọc khi cô bé ngồi xuống chỗ của mình và nói:

“Vây đó, mỗi nhà có hai Huynh trưởng của năm thứ năm, một nam một nữ.”

Hai mắt vẫn nhắm, Ron nói:

“Và thử đoán coi Huynh trưởng nhà Slytherin là ai?”

“Malfoy.”

Harry đáp ngay lập tức. Mọi lo sợ tột hậu nhất của nó đã được xác nhận.

Ron nhét luôn phần còn lại của thỏi sôcôla nhái vô miệng nó rồi chụp luôn một con khác. Nó cay đắng nói:

“Dĩ nhiên.”

Hermione hằn học nói:

“Và con *bò cái* trăm phần trăm Pansy Parkinson. Làm sao mà nó trở thành Huynh trưởng khi mà nó ù hơn cả con quỷ khổng lồ đi rung đất chớ...”

Harry hỏi:

“Ai là Huynh trưởng bên nhà Hufflepuff?”

Ron khó nhọc đáp:

“Ernie Macmillan và Hannah Abbott.”

Hermione nói:

“Và bên nhà Ravenclaw là Anthony Goldstein và Padma Patil.”

Một giọng nói mơ hồ vang lên:

“Anh đã dự Vũ hội Giáng sinh với Padma Patil.”

Mọi người quay nhìn Luna Lovegood. Cô ta đang nhìn Ron chăm chăm không chớp mắt một cái qua mép của tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Ron cố nuốt một họng Nhái. Ra vẻ hơi ngạc nhiên, nó nói:

“Ừ, tôi biết tôi có dự.”

Luna chỉ ra cho Ron hiểu:

“Chị ấy đã không mấy thích thú. Chị ấy cho rằng anh đối xử không tốt với chị, bởi vì anh đã không nhảy với chị. Phải em thì em không lấy đó làm phiền.”

Con bé nói thêm với vẻ ư ờu:

“Em không thích khiêu vũ lắm.”

Nói xong con bé rút lui về sau tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Ron nhìn chòng chọc cái bìa tạp chí, miệng há hốc ra mấy giây, rồi quay lại nhìn Ginny như tìm kiếm một sự giải thích nào đó. Nhưng Ginny đã tọng nắm tay mình vô hòng để tự ngăn mình cười. Ron lắc đầu, không tin nổi, rồi ngó đồng hồ đeo tay. Nó nói với Harry và Neville:

“Tụi này có nhiệm vụ tuần tra thường xuyên các hành lang, và tụi này có thể phạt nếu ai xử sự không đúng đắn. Mình nóng ruột chờ tóm hai thằng Crabbe và Goyle lúc nó đang vi phạm cái gì đó...”

Hermione ngắt lời Ron:

“Ron! Bạn không được phép lợi dụng chức vụ của mình.”

Ron châm biếm:

“Ừ, phải đó, bởi vì Malfoy đâu có đời nào lợi dụng chức vụ của nó há!”

“Vậy là bạn sắp tự hạ thấp mình cho ngang tầm với nó hả?”

“Không, mình chỉ đảm bảo là mình sẽ chiếu tướng nó trước khi nó đụng tới quân của mình.”

“Hãy biết điều, Ron...”

“Mình sẽ cho thằng Goyle chép phạt, cái đó sẽ giết nó, nó ghét viết lắm.”

Ron hí hửng nói. Nó hạ giọng xuống nhái giọng lâu bầu của Goyle, rồi nhăn nhúm mặt lại với vẻ tập trung đau đớn, làm động tác kịch câm viết lên không khí.

“Tôi... không... được... giống... y... như... một... cái... mông... con... khi...”

Mọi người phá ra cười, nhưng không ai cười giòn hơn Luna Lovegood. Con bé phát ra những tiếng kêu la giòn chơi vui đến nỗi đánh thức cả con Hedwig khiến nó vỗ cánh giận dữ, còn con mèo Crookshanks thì nhảy phóc lên ngăn để hành lý, rít lên khe khẽ. Luna cười đã đời đến nỗi tờ tạp chí tuột khỏi tay nó, trượt xuống chân, rơi xuống sàn.

“Cái đó *vui* thiệt!”

Đôi mắt khác thường của con bé ràn rụa nước mắt khi nó há hốc miệng ra để thở, rồi lại trừng trừng ngó Ron. Cực kỳ bối rối, Ron nhìn quanh những người khác, mấy người này bây giờ cũng lẫn ra cười vì cái vẻ ngố trên gương mặt Ron, và vì tiếng cười kéo dài đến lỗ bịch của Luna Lovegood. Con bé này còn đang nhấp nhồm chồm tới chồm lui, tay bầu chặt hai bên be sườn.

Ron cau mày nói với Luna:

“Em đang cười giễu đó hả?”

Con bé ngạt thở, ôm chặt lấy be sườn.

“Khỉ... đầu chó... cái mông đấy...”

Mọi người khác đều đang ngắm Lovegood cười. Nhưng Harry, liếc mắt qua tờ tạp chí trên sàn, chợt nhận thấy có một thứ khiến nó phải chú mục vào. Vì lộn ngược nên lúc đầu hơi khó nói cái hình trên trang bìa tờ tạp chí là cái gì. Nhưng giờ đây Harry nhận ra đó là một bức tranh biếm họa hơi xấu xí của Cornelius Fudge; Harry chỉ có thể nhận ra ông ta nhờ cái nón kiểu trái dừa màu xanh cẩm thạch. Một tay của Fudge đang ghì siết quanh một bao vàng, còn tay kia thì siết họng một con yêu tinh. Bức tranh phụ đề là: FUDGE KIỂM CHÁC GRINGOTTS TỚI ĐÂU?

Bên dưới liệt kê tựa những bài viết bên trong tờ tạp chí.

Tham Nhũng Trong Liên Đoàn Quidditch

Làm Sao Kiểm Soát Những Cơ Bão Táp

Bí Mật Những Ký Hiệu Ma Thuật Cổ Được Tiết Lộ

Sirius Black: Tội Phạm Hay Nạn Nhân?

Harry tha thiết hỏi Luna:

“Tôi có thể mượn đọc một chút không?”

Con bé gật đầu, vẫn chăm chú nhìn Ron, đứt hơi nín thở vì cười.

Harry mở tờ tạp chí ra dò mục lục; cho tới lúc này nó đã quên hoàn toàn tờ tạp chí mà ông Kingsley đưa cho ông Weasley để đưa lại cho chú Sirius, nhưng có lẽ đó chính là số báo này của tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Nó kiếm được trang báo và hăm hở đọc bài báo.

Bài này cũng được minh họa bằng một tranh biếm họa xấu xí; thực ra thì Harry không thể biết được cái hình đó được coi là chú Sirius nếu không nhờ cái chú thích. Chú Sirius đứng trên một đồng xương người, tay chìa cây đũa phép ra. Tựa bài báo là:

Sirius - Black Có Đen Như Bị Vẽ?

Tên Sát Nhân Hàng Loạt Khét Tiếng HAY Ngôi Sao Ca Nhạc Vô Tội?

Harry đã phải đọc đi đọc lại câu này nhiều lần trước khi nó tin là nó không hiểu nhầm. Bởi vì chú Sirius là ngôi sao ca nhạc từ bao giờ chứ?

Trong suốt mười bốn năm, Sirius Black đã bị coi là có tội tàn sát tập thể mười hai người Muggle vô tội và một pháp sư. Cuộc đào thoát táo bạo ra khỏi nhà ngục Azkaban cách đây hai năm đã dẫn đến một cuộc săn lùng tội phạm lớn nhất do Bộ Pháp Thuật tiến hành. Không ai trong chúng ta từng thắc mắc rằng liệu kẻ đào tẩu có đáng bị bắt lại và giao lại cho những tên giám ngục hay không.

NHƯNG HẮN CÓ ĐÁNG BỊ THỂ HAY KHÔNG?

Bằng chứng mới hết sức đáng kinh ngạc gần đây đã tiết lộ rằng Sirius Black có lẽ đã không hề phạm cái tội mà người ta kết án hắn để tống hắn vô nhà ngục Azkaban. Thực ra, Doris Purkiss ở số 18 đường Acanthia, phố Little Norton, nói rằng thậm chí Black có lẽ đã không hề có mặt ở nơi xảy ra vụ giết chóc.

Bà Purkiss nói: “Người ta đã không nhận ra một điều là Sirius Black chỉ là một cái tên giả. Gã đàn ông mà mọi người tin là Sirius Black, thực ra là Stubby Boardman, ca sĩ chính của nhóm nhạc nổi tiếng Lũ Yêu Tinh, nhưng đã mai danh ẩn tích sau khi bị đập vô tai bằng một củ cải ở buổi hòa nhạc ở sảnh đường Nhà thờ Little Norton cách đây mười lăm năm. Tôi nhận ra anh ta ngay khi tôi nhìn thấy hình anh ta trên báo. Vậy đó, Stubby không thể nào phạm những trọng tội đó được, bởi vì vào cái ngày xảy ra vụ thảm sát thì anh ta ngẫu nhiên đang cùng tôi thưởng thức một bữa ăn tối lãng mạn có nến thấp. Tôi đã viết thư cho Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật và tôi mong ông sẽ ân xá vô điều kiện cho Stubby, tức là Sirius, ngay tức thì.”

Harry đọc xong nhưng vẫn còn trừng trừng mắt ngó tờ báo không thể nào tin được. Nó nghĩ, có lẽ đây chỉ là chuyện tiểu lâm, có lẽ tờ tạp chí này chuyên đăng tin vịt. Nó lật lại vài trang trước và tìm thấy bài viết về ông Fudge.

Cornelius Fudge, Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật, đã chối rằng ông không có kế hoạch nào để đoạt quyền cai quản Ngân hàng Pháp thuật Gringotts khi ông được bầu vào chức Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật cách đây năm năm. Ông Fudge luôn luôn nhấn mạnh là ông không mong muốn gì hơn là hợp tác một cách hòa bình với những kẻ bảo vệ vàng cho chúng ta.

NHƯNG LIỆU ÔNG CÓ LÀM NHƯ VẬY KHÔNG?

Những nguồn tin thân cận với Bộ Trưởng gần đây đã tiết lộ rằng tham vọng tha thiết nhất của ông Fudge là kiểm soát được nguồn cung cấp vàng yêu tinh và ông sẽ không ngại ngần sử dụng vũ lực nếu cần thiết.

Một nhân vật bên trong Bộ Pháp Thuật nói: “Mà đây cũng không phải là lần đầu. Cornelius Fudge, người được bạn bè gọi là máy nghiền yêu tinh; nếu bạn

nghe được ông ấy nói những khi ông ấy tưởng đang không có ai lắng nghe, ừ, thì ông ấy lúc nào cũng nói về lũ yêu tinh mà ông đã tóm cổ được, ông đã cho đim chết chúng, ông đã cho liệng chúng xuống từ những tòa nhà cao, ông đã bỏ tù chúng, ông đã cho nướng chúng thành bánh...”

Harry không đọc tiếp nữa. Ông Fudge có thể có sai sót, nhưng Harry thấy cực kỳ khó tưởng tượng rằng ông ấy lại có thể ra lệnh cho nướng yêu tinh thành bánh. Nó lật qua phần còn lại, cứ vài ba trang thì ngừng để đọc thấy một bài buộc tội Tutshill Tornados đã thắng Liên đoàn Quidditch nhờ kết hợp hăm dọa tổng tiền, quấy nhiễu chổi bất hợp pháp, và tra tấn; rồi đến một bài phỏng vấn một pháp sư tuyên bố đã bay lên tới Mặt Trăng bằng chổi thần Quét Sạch Sáu và mang về một bịch Nhái Trắng để làm bằng chứng; lại một bài báo về chữ Rune cổ, ít nhất thì bài này cũng giải thích được tại sao Luna phải đọc ngược tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Theo tờ tạp chí thì nếu người ta quay ngược đầu chữ Rune xuống thì chúng sẽ tiết lộ một câu thần chú có thể biến cái tai của kẻ thù thành trái kim quất. Thật ra, so với những bài viết khác trong tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự* thì cái giả thuyết chú Sirius có thể là ca sĩ chính của nhóm ca nhạc Lũ Yêu Tinh cũng không đến nỗi nhảm nhí.

Khi Harry xếp tờ tạp chí lại, Ron hỏi:

“Trong đó có gì hay không?”

Harry chưa kịp trả lời thì Hermione đã nói giọng khinh miệt:

“Dĩ nhiên là không. *Kẻ Lý Sự* là đồ lá cải, ai cũng biết.”

“Xin lỗi.”

Luna nói, giọng cô bé bỗng nhiên mất hết vẻ mơ màng:

“Cha tôi là Tổng biên tập tạp chí này.”

Hermione quē độ, ấp ứng:

“Tôi... Ừ... A... nó cũng có chỗ hay... ý tôi nói... nó cũng khá...”

Luna chồm tới giật tờ báo ra khỏi tay Harry, lạnh lùng nói:

“Tôi xin lại tờ báo, cảm ơn.”

Lật nhanh tới trang năm mươi bảy, cô bé lật ngược tờ *Kẻ Lý Sự* lại với vẻ quyết tâm rồi biến mất sau tờ tạp chí. Vừa lúc đó, cánh cửa ngăn tàu mở ra lần thứ ba.

Harry ngoái nhìn ra; nó đã chờ đợi điều này, nhưng có thể thì cũng không làm cho cái cảnh Draco Malfoy đứng giữa hai thằng bạn chí thân Crabbe và Goyle nở nụ cười tự mãn với nó có gì thú vị hơn.

Trước khi Malfoy có thể mở miệng, Harry đã hung hăng hỏi:

“Chuyện gì?”

Malfoy cất giọng lè nhè:

“Lẽ độ, Potter, nếu không thì tao sẽ phạt cấm túc mày đó.”

Mái tóc vàng óng bóng mượt và cái cằm nhọn hoắt của Malfoy giống y chang như cha nó. Nó nói tiếp:

“Mày thấy không, tao được chọn làm Huynh trưởng chứ không như mày, tao muốn nói là tao, không như mày, tao có quyền ra lệnh trừng phạt.”

Harry nói:

“Ừ, nhưng mày không như tao, mày là đồ cà chớn, cho nên mày cút khỏi nơi đây ngay để cho tụi tao yên.”

Ron, Hermione, và Ginny cùng cười to. Malfoy mím môi lại. Nó hỏi:

“Nói tao nghe coi, bị đứng hạng nhì sau thằng Weasley mày cảm thấy sao hả Potter?”

“Câm mồm, Malfoy!”

Hermione đánh giọng quát. Malfoy vẫn ngạo nghễ cười:

“Coi bộ tao chạm trúng nọc rồi. Thôi, liệu hồn mày nghe Potter, bởi vì mày mà bước trệch một cái là có *chó* đánh hơi dấu chân mày đó.”

Hermione đứng thẳng dậy, nói:

“Đi ra!”

Cười khẩy một cái, Malfoy ném cho Harry một cái nhìn hiểm độc rồi bỏ đi, hai đứa Crabbe và Goyle khệnh khạng theo sát chân nó. Hermione đóng sập cánh cửa ngăn tàu lại rồi quay sang nhìn Harry. Harry biết ngay rằng cô bé, cũng như nó, đã để ý điều Malfoy vừa nói và đã chột dạ không ít về chuyện đó.

Ron thì rõ ràng là chẳng nhận thấy gì hết, nó nói:

“Thầy cho tụi này một con nhái khác.”

Harry không thể nói chuyện tự do thoải mái trước mặt Neville và Luna. Nó trao đổi với Hermione một cái nhìn lo âu rồi dăm dăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nó vẫn nghĩ chuyện chú Sirius đi cùng với nó đến nhà ga chỉ là một chút đùa vui, nhưng bỗng nhiên nó nhận ra chuyện đó là hết sức liều lĩnh, nếu không nói thẳng là nguy hiểm... Hermione đã nói đúng... Chú Sirius lẽ ra không nên đi tiễn nó. Nếu lão Malfoy để ý thấy con chó đen và nói cho Draco biết, thì sao? Nếu lão ta suy luận ra rằng gia đình Weasley, thầy Lupin, cô Tonks và thầy Moody biết chỗ chú Sirius đang lẩn trốn thì chuyện gì sẽ xảy ra? Hay là Malfoy chỉ ngẫu nhiên dùng từ “chó”?

Thời tiết thì vẫn nhìn nhắng khi đoàn tàu chạy càng lúc càng xa về phương Bắc. Mưa hờ hững tạt vào cửa sổ, rồi mặt trời lo le nhú lên một chút trước khi lại bị mây che mất. Khi bóng tối buông màn và đèn được thắp lên trong các toa tàu, Luna cuộn tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự* lại, cẩn thận cất nó vô túi xách của mình, và bắt đầu chăm chú nhìn mọi người trong toa tàu.

Harry ngồi tì trán vào cửa sổ con tàu, cố gắng ngóng tìm thoáng hình ảnh xa xăm đầu tiên của trường Hogwarts, nhưng đêm đó không trăng và nước mưa chảy rờn rờn trên cửa sổ con tàu làm cho hình ảnh ngôi trường cũng mờ mịt.

Cuối cùng đoàn tàu bắt đầu giảm tốc độ và bọn trẻ nghe thấy tiếng huyên

náo nhộn nhịp thông thường khi mọi người chen nhau lấy hành lý và tập hợp lại bọn thú cưng, chuẩn bị xuống tàu. Ron và Hermione có nhiệm vụ giám sát tất cả những chuyện này; nên hai đứa nó lại biến ra khỏi toa tàu, để lại cho Harry và đứa khác trông coi dùm Crookshanks và Pigwidgeon.

Khi Neville cẩn thận nhét con cóc Trevor vô túi áo trong của nó, Luna với tay về phía con Pigwidgeon, nói với Harry:

“Em sẽ xách dùm con cú đó, nếu anh muốn.”

Harry đưa cái chuồng cú cho cô bé và tự mình nhấc cái chuồng Hedwig lên, ôm nó trong cánh tay cho chắc chắn hơn. Nó nói:

“Ờ... a... cảm ơn.”

Bọn trẻ di chuyển dần ra khỏi toa tàu, cảm nhận cái buốt giá đầu tiên của làn không khí ban đêm tấp vào mặt khi chúng nhập vào đám đông lơ nhố trên lối đi. Tụi nhỏ nhích đi chậm chạp về phía cửa. Harry ngửi thấy mùi thơm của những cây thông mọc hai bên con đường dẫn xuống hồ. Nó bước xuống sân ga và nhìn quanh, lắng nghe, chờ tiếng gọi quen thuộc: ‘Các trò năm thứ nhất... lại đây... năm thứ nhất...’

Nhưng tiếng gọi đó không hề vang lên. Thay vào đó là một giọng nói hoàn toàn xa lạ, một giọng đàn bà nhanh nhẩu gọi:

“Học sinh năm thứ nhất vui lòng sắp hàng tại đây. Tất cả học sinh năm thứ nhất hãy đi theo tôi!”

Một ngọn đèn lồng đung đưa về phía Harry, và nhờ ánh sáng của ngọn đèn, Harry nhận ra cái cằm lồi và mái tóc ngắn húi cua của giáo sư Grubbly-Plank, bà giáo phù thủy đã dạy môn Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí của lão Hagrid trong một thời gian hồi năm ngoái. Harry nói lớn:

“Bác Hagrid đâu?”

Ginny nói:

“Em không biết. Nhưng mà chúng mình nên đi tới để tránh đường, mình

đang đứng án ngay cửa.”

“Ồ há.”

Harry và Ginny bị tách ra khi tụi nó đi xuống sân ga và đi ra khỏi nhà ga. Harry bị đám đông xô đẩy trong khi nó cố chong mắt nhìn xuyên qua bóng tối để tìm bóng dáng lão Hagrid. Bác ấy phải ở đây, Harry đã trông mong điều đó - gặp lại lão Hagrid là một trong những điều mà nó mong mỏi nhất. Nhưng chẳng thấy dấu hiệu nào của lão cả.

Không lẽ nào bác ấy lại bỏ đi! Harry tự nhủ khi nó nhích từng bước chậm chạp theo đám đông qua khung cửa hẹp để ra tới con đường bên ngoài. Có lẽ bác ấy bị cảm lạnh hay cúm gì đó...

Nó nhìn quanh tìm kiếm Ron và Hermione, muốn biết tụi nó nghĩ sao về chuyện giáo sư Grubbly-Plank tái xuất hiện. Nhưng chẳng thấy đứa nào quanh quẩn gần đó, nên nó đành tự để cho mình bị đẩy đưa về phía con đường tối thui xối xả nước mưa bên ngoài nhà ga Hogsmeade.

Ở đó ước chừng hàng trăm chiếc xe thổ mộ không ngựa kéo luôn túc trực sẵn để đưa học sinh từ năm thứ hai trở lên về lâu đài. Harry liếc nhanh mấy cỗ xe, rồi xoay đầu để ý tìm Ron và Hermione, thế rồi nó phải quay lại nhìn những cỗ xe lần nữa.

Những cỗ xe không còn ở tình trạng *không ngựa kéo* nữa. Có những sinh vật gì đó đứng trước mỗi cỗ xe, giữa hai càng xe. Nếu Harry phải gọi mấy sinh vật đó bằng một cái tên gọi thì có lẽ nó sẽ phải gọi mấy con đó là ngựa thôi, mặc dù chúng cũng có cái vẻ thuộc loài bò sát. Chúng hoàn toàn không có bắp thịt, mà chỉ có một bộ vải khoác đen trùm lên bộ xương mà mỗi cái xương đều hiện rõ mồn một. Đầu của chúng hơi giống rồng, và những con mắt không tròng của chúng thì trắng dã và trợn trừng. Từ bên hông bộ xương khô chìa ra đôi cánh bằng da, đen và rộng, trông như cánh của mấy con dơi khổng lồ mới phải. Những sinh vật này đứng yên và lặng lẽ trong tối tăm

ngọt ngọt, trông quái gở và hết sức độc ác. Harry không thể hiểu tại sao những cỗ xe lại bị kéo bằng những con ngựa khủng khiếp này khi mà xe hoàn toàn có thể tự chạy được.

Tiếng Ron chột vang lên, ngay sau lưng Harry:

“Con Pigwidgeon đâu?”

Harry quay phắt đầu lại, đáp:

“Con bé Luna đó xách dùm.”

Nó sốt ruột muốn hỏi Ron về lão Hagrid.

“Bồ nghĩ coi bác Hagrid...”

“... ở đâu hả? Mình không biết.”

Ron nói, giọng có vẻ lo lắng.

“Mong sao bác ấy vẫn khỏe mạnh...”

Cách hai đứa nó một đoạn ngắn, Draco Malfoy cùng một đám bạn chí cốt với nó bao gồm Crabbe, Goyle, và Pansy Parkinson đang xô gạt mấy đứa năm thứ hai trông có vẻ nhút nhát để tranh giành cho riêng bọn chúng cả một cỗ xe. Vài giây sau Hermione từ đám đông hiện ra, thở hổn hển.

“Malfoy rõ ràng đang ăn hiếp mấy học sinh năm thứ nhất ở đằng kia, mình thề là mình sẽ báo cáo vụ này, nó mới chỉ đeo phù hiệu Huynh trưởng mới có ba phút mà nó đã lạm quyền hiếp đáp người ta tồi tệ hơn bao giờ hết... Crookshanks đâu?”

Harry nói:

“Ginny giữ nó... Nó kìa...”

Ginny vừa mới chui ra khỏi đám đông, giữ chặt con Crookshanks đang quần quai trong tay. Hermione giải thoát Ginny khỏi con Crookshanks:

“Cám ơn nhé. Đi thôi, tụi mình kiếm một cỗ xe đi chung với nhau trước khi các xe đầy nhóc đi...”

“Mình chưa kiếm được con Heo!”

Ron nói. Nhưng Hermione đã đi về phía cỗ xe còn trống gần tụi nó nhất. Harry còn đứng lại với Ron. Nó hỏi Ron, hất đầu về phía những con ngựa khủng khiếp trong khi những học sinh khác đi vượt qua mặt tụi nó:

“Bồ đoán coi mấy con đó là cái gì?”

“Mấy con gì?”

“Mấy con ngựa đó...”

Luna hiện ra ôm cái chuồng cú Pigwidgeon trong tay, con cú nhỏ lú lo đầy kích động như mọi khi. Cô bé nói:

“Của anh đây. Con cú nhỏ dễ thương quá hả?”

“Ờ... ừ... nó hiền lắm.”

Ron đáp hơi thô lỗ. Nó nói:

“Thôi, đi thôi, tụi mình lên xe... Ờ, bồ nói gì hả Harry?”

“Mình nói là mấy con ngựa đó là cái gì?”

Harry nói khi nó, Ron, và Luna cùng đi tới cỗ xe mà Ginny và Hermione đã ngồi sẵn.

“Ngựa cái gì?”

“Thì mấy con ngựa kéo xe đó!”

Harry đáp, hơi mất kiên nhẫn. Tụi nó, xét cho cùng, chỉ đứng cách con ngựa gần nhất chừng ba bước chân, và con ngựa đang nhìn tụi nó bằng hai con mắt trắng dã không tròng. Vậy mà Ron lại nhìn Harry một cách khó hiểu.

“Bồ đang nói về cái gì?”

“Mình đang nói về... Cứ nhìn đi!”

Harry nắm chặt tay Ron, xoay người nó để cho nó mặt đối mặt với con ngựa có cánh dơi. Ron trợn mắt nhìn thẳng vào con ngựa trong một giây rồi quay lại nhìn Harry:

“Bồ biểu mình nhìn cái gì chứ?”

“Nhìn con... đó, giữa hai càng xe đó! Thằng vô cỗ xe! Nó ở ngay ở phía

trước...”

Nhưng Ron vẫn tiếp tục tỏ ra sững sốt, và một ý tưởng lạ chột nảy ra trong đầu Harry:

“Bồ không... không... thấy chúng sao?”

“Thấy *cái gì?*”

“Bồ không thấy cái đang kéo xe hả?”

Bây giờ Ron trông lo thực sự.

“Bồ có sao không, Harry?”

“Mình... ừ... khỏe.”

Harry cảm thấy hoang mang dễ sợ. Con ngựa đứng ngay đó, trước mắt nó, rõ ràng cụ thể trong ánh sáng mờ mờ phát ra từ những cửa sổ nhà ga đằng sau tụi nó, hơi thở từ mũi con ngựa như khói tỏa lên trong làn khí đêm lạnh lẽo. Vậy mà Ron không nhìn thấy gì cả - trừ khi nó giả bộ - mà Ron là một đứa giỡn kiểu đó rất kém...

Ron nghi hoặc hỏi, vẫn nhìn Harry như thể lo lắng cho nó:

“Vậy tụi mình có thể lên xe không?”

Harry nói:

“Ờ, được. Lên đi...”

Khi Ron đã biến mất trong bóng tối bên trong cỗ xe, một giọng nói mơ màng vang lên bên cạnh Harry:

“Không sao đâu. Anh không bị điên hay bị sao hết. Em cũng thấy chúng nữa.”

“Em cũng thấy hả?”

Harry quay lại nói với Luna một cách tha thiết. Nó nhìn thấy mấy con ngựa có cánh dơi phản chiếu trong đôi mắt to trong veo của cô bé. Luna nói:

“Ừ, em thấy. Em đã thấy được chúng ngay từ ngày đầu tiên em đến đây. Chúng lúc nào cũng kéo xe. Đừng lo. Anh vẫn tỉnh táo như em vậy.”

Mỉm cười mơ hồ, cô bé theo sau Ron trèo vô bên trong cỗ xe ẩm mốc.
Không được an tâm cho lắm, Harry cũng trèo lên theo cô bé.

BÀI CA MỚI CỦA CÁI NÓN PHÂN LOẠI

Harry không muốn nói với những người khác chuyện nó và Luna có cùng một ảo giác, nếu điều đó chỉ là ảo giác, vì vậy nó không nói gì hết về những con ngựa khi đã ngồi xuống bên trong cỗ xe và đóng sập cánh cửa sau lưng lại. Nhưng dù vậy nó vẫn không thể nào không ngấm bóng mấy con ngựa đang chạy bên ngoài cửa sổ.

Ginny hỏi:

“Mọi người có thấy bà Grubbly-Plank đó không? Bà ấy làm gì ở đây há? Chẳng lẽ bác Hagrid đã ra đi sao?”

Luna nói:

“Nếu lão đi rồi thì tôi lấy làm mừng lắm. Lão đâu phải là một thầy giáo giỏi giang gì, phải không?”

“Sao không, bác Hagrid là một thầy giáo giỏi.”

Cả Harry, Ron và Ginny đồng thanh phản ứng một cách giận dữ. Harry còn đưa mắt ngó Hermione một cách tức giận; cô bé tăng hăng rồi nói nhanh:

“Ừm... phải... bác ấy tốt.”

Luna không hề bối rối.

“Chà, tụi này ở bên nhà Revenclaw coi lão ấy như một trò cười cho thiên

hạ.”

Bánh xe bắt đầu lăn cọt kẹt thì Ron ngắt lời Luna:

“Tại khiêu khôi hài của tụi bây tồi quá.”

Luna không tỏ vẻ lung lạc gì trước sự thô lỗ của Ron; ngược lại, cô bé bình thản ngắm Ron một lát như thể anh chàng này là một chương trình truyền hình hay ở mức trung bình.

Mấy cỗ xe vừa lắc lư vừa kêu lạch cạch lên đường, di chuyển theo kiểu đoàn xe hộ tống. Xe chạy qua giữa hai cột đá cao đội mấy con heo rừng có cánh đứng hai bên cổng dẫn vào sân trường, Harry chồm tới trước, cố gắng tìm xem có chút ánh sáng nào chiếu ra từ cái chòi của bác Hagrid ở cạnh khu Rừng Cấm không, nhưng trong sân trường chỉ có bóng tối tuyệt đối. Tuy nhiên, lâu đài Hogwarts hiện ra lù lù càng lúc càng gần hơn: cao ngất ngều với vô số tháp canh chìa lên tua tủa, màu xanh đen nổi bật trên nền trời đêm, đó đây một cửa sổ bừng lên ánh sáng chói rục phía trên đầu tụi nó.

Mấy cỗ xe lêu leng keng để rồi ngừng lại gần những bậc thềm đá dẫn lên cánh cửa trước và Harry là người đầu tiên nhảy ra khỏi xe. Nó quay lại nhìn một lần nữa tìm kiếm khung cửa sổ thấp đèn cạnh khu rừng, nhưng tuyệt nhiên không có dấu hiệu sinh hoạt nào trong căn chòi của lão Hagrid. Thay vì vậy, Harry đành đưa mắt nhìn một cách bất đắc dĩ, bởi vì nó đã ít nhiều hy vọng chúng sẽ tan biến đi - những sinh vật kỳ lạ chỉ toàn xương xẩu đang đứng lặng lẽ trong làn khí đêm lạnh lẽo, đôi mắt trắng dã không trông lập lờ chút ánh sáng yếu ớt.

Trước đây Harry đã từng trải qua kinh nghiệm nhìn thấy cái mà Ron không thể thấy, nhưng lần đó chỉ là bóng phản chiếu trong gương - một cái hàng trăm lần phi vật chất hơn những con thú trông rất rắn chắc và đủ khỏe mạnh để kéo cả đoàn xe này. Nếu có thể tin được Luna, thì bày thú này vẫn luôn luôn tồn tại, chỉ có điều là vô hình; vậy thì tại sao bỗng nhiên Harry có

thể nhìn thấy chúng, và tại sao Ron thì không?

Tiếng Ron nói bên cạnh:

“Bồ có đi không hay mắc cái gì?”

“À... Ừ.”

Harry đáp nhanh, rồi nhập vô đám đông đang vội vã đi lên bậc thang bằng đá để vô lâu đài.

Tiền sảnh được chiếu sáng rực bằng ánh đuốc và vang vọng tiếng bước chân khi bọn học sinh đi ngang qua sàn nhà lát bằng đá phiến để băng qua khung cửa đôi ở bên phải, tiến vào Đại Sảnh Đường và bắt đầu bữa tiệc mừng năm học mới.

Bốn cái bàn dài của các Nhà trong Đại Sảnh Đường đang đầy kín dưới trần nhà đen kịt không một vì sao, giống y như bầu trời bên ngoài mà người ta có thể thoáng nhìn thấy qua những khung cửa sổ cao ngất. Những ngọn nến trôi lơ lửng trong không trung dọc theo mấy cái bàn, soi rọi cả những con ma óng ánh bạc rải rác trong Sảnh Đường và những gương mặt học trò đang hăm hở chuyện trò với nhau, trao đổi tin tức mùa hè, hét toáng lên để chào bạn bè ở các Nhà khác, ngắm nghía đầu tóc mới cắt và áo quần mới sắm của nhau. Harry lại nhận thấy mọi người chụm đầu thì thầm với nhau mỗi khi nó đi ngang qua; nó nghiêng chặt răng và cố gắng làm bộ như thể nó không hề để ý hay không thêm bận tâm.

Luna đã tách khỏi tụi nó để ngồi ở bàn của nhà Ravenclaw. Ngay khi tụi nó về tới bàn của nhà Gryffindor, Ginny đã được một đám bạn năm thứ tư reo gọi rối rít nên cô bé bỏ tụi nó qua ngồi với đám bạn. Harry, Hermione, Ron và Neville kiếm được chỗ ngồi cạnh nhau ở khúc giữa của cái bàn, một bên là Nick Suýt Mất Đầu, con ma nhà Gryffindor, và một bên là Parvati Patil và Lavender Brown, hai đứa này chào đón Harry nồng nhiệt quá mức khiến cho Harry tin chắc là hai đứa này vừa ngừng bán tán về nó chừng nửa giây trước.

Tuy nhiên, nó có nhiều điều quan trọng hơn để lo lắng: nó đang nhón qua đầu đám học sinh để nhìn lên dãy bàn giáo sư đặt dọc tường phía đầu Sảnh Đường.

“Bác ấy không có trên đó!”

Ron và Hermione cũng chăm chú nhìn lên bàn giáo sư, mặc dù cũng chẳng thực sự cần thiết: tướng tá của lão Hagrid sẽ khiến lão ngay tức khắc nổi cộm lên rõ ràng rành rành ở trong bất cứ đội hình nào.

Ron nói giọng hơi khắc khoải:

“Không lẽ nào bác ấy lại ra đi.”

Harry nói giọng kiên quyết:

“Dĩ nhiên là bác ấy không ra đi.”

Hermione bứt rứt nói:

“Mấy bồ có cho là bác ấy bị... *thương*, hay... bị sao không?”

“Không.”

Harry nói ngay.

“Vậy thì bác ấy ở đâu?”

Một thoáng yên lặng, rồi Harry nói rất khẽ, đến nỗi Neville, Parvati và Lavender không thể nghe được.

“Có lẽ bác ấy chưa về. Các bạn biết đó, bác ấy đi công tác, công việc mà bác ấy làm cho thầy Dumbledore vào mùa hè.”

“Ừ, phải... phải đó, chắc là vậy.”

Ron reo lên, củng cố niềm tin, nhưng Hermione cắn môi, nhìn lên rồi nhìn xuống suốt dãy bàn giáo sư như thể hy vọng tìm được một sự giải thích thuyết phục được cô bé về sự vắng mặt của lão Hagrid. Chỉ vào giữa bàn giáo sư, Hermione đột ngột hỏi:

“Người đó là ai?”

Harry đưa mắt nhìn theo Hermione. Trước tiên Harry thấy giáo sư

Dumbledore ngồi trên cái ghế lưng cao bằng vàng của cụ đặt ngay chính giữa cái bàn dài dành cho các giáo sư. Cụ mặc một cái áo thụng màu tím thẫm lác đác mấy ngôi sao óng ánh bạc và đội một cái nón tương xứng. Đầu cụ Dumbledore nghiêng về phía một người phụ nữ ngồi kế bên, người này đang nói gì đó vô tai cụ. Harry nghĩ, mẹ ta trông giống một bà cô giá: lùn bè bè, tóc ngắn màu nâu lông chuột, xoắn tít, và trên mớ tóc đó mẹ đeo một dải băng màu hồng kiểu Alice thật là khủng khiếp, dải băng đó hết sức ăn rơ với cái áo len màu hồng xù lông tơ mà mẹ mặc bên ngoài tấm áo chùng. Lúc đó mẹ hơi xoay mặt lại để hớp một ngụm trong cái cốc của mẹ, và Harry giật mình nhận ra, khi nó nhìn thấy bộ mặt vàng vọt giống như con cóc với một đôi mắt mòng mọng thô lỗ.

“Đó là mẹ Umbridge!”

Hermione hỏi lại:

“Ai?”

“Mẹ tham gia phiên tòa xử mình, mẹ là phe cánh của ông Fudge.”

Ron cười ngốc nghếch:

“Cái áo len đẹp dữ à.”

Hermione sừng sốt lặp lại:

“Mẹ là phe cánh của ông Fudge à? Vậy thì mẹ làm cái khi gì ở đây chứ?”

“Ai biết được...”

Hermione chăm chú dò xét bàn giáo sư, mắt cô bé nheo lại. Cô bé lầm bầm:

“Không, không... chắc chắn không...”

Harry không hiểu Hermione đang nói về chuyện gì nhưng cũng không hỏi. Nó đang chú ý đến giáo sư Grubbly-Plank, bà vừa xuất hiện đằng sau dãy bàn của giáo sư. Bà tự lách mình đi dọc đến tận cuối bàn và ngồi xuống cái ghế lẽ ra dành cho lão Hagrid. Như vậy nghĩa là học sinh năm thứ nhất đã vượt qua

hồ và đã đến lâu đài, và đứng ngay chốc, chỉ vài giây sau, cánh cửa từ Tiền sảnh được mở ra. Một hàng dài những học sinh năm thứ nhất vẻ sợ sệt được giáo sư McGonagall hướng dẫn bước vào. Giáo sư McGonagall cầm theo một cái ghế đầu trên đó có một cái nón phù thủy cũ rách vá chum vá đụp với một cái mép sờn được mạng lại gần cái vành mũ te tua.

Tiếng trò chuyện ồn ào trong Đại Sảnh Đường lắng xuống dần. Bọn học sinh năm thứ nhất đứng sắp hàng phía trước bàn giáo sư, hướng mặt về phía những học sinh còn lại. Giáo sư McGonagall cẩn thận đặt cái ghế đầu trước mặt tụi nó, rồi lùi lại.

Mặt mũi tụi học sinh năm thứ nhất tái mét đi trong ánh nến. Một thằng bé đứng ngay ở hàng giữa có vẻ như đang run. Trong chớp mắt, Harry nhớ lại, ngày xưa nó đã cảm thấy kinh khủng như thế nào khi phải đứng đó, chờ đợi cuộc sát hạch mà nó không được biết trước sẽ quyết định nó thuộc về Nhà nào.

Cả trường cũng đang hồi hộp nín thở chờ đợi. Bỗng nhiên cái mép gần vành nón há rộng như một cái miệng và cái Nón Phân Loại rống lên bài ca của nó:

Vào thuở xưa khi ta còn mới
Và Hogwarts chỉ mới bắt đầu
Những người sáng lập ngôi trường cao quý
Tưởng rằng chẳng bao giờ họ bị cách chia:
Hợp nhất vì một mục tiêu chung
Họ đều có mơ ước giống nhau
Tạo lập một ngôi trường pháp thuật tốt nhất thế giới
Và truyền bá kiến thức của mình
“Chúng ta sẽ cùng nhau dựng xây và dạy dỗ!”
Bốn người bạn thân quyết định
Và họ chẳng hề ngờ rằng họ

Sẽ bị chia rẽ sau này
Bởi vì ở đâu có được những người bạn
Như Slytherin và Gryffindor?
Trừ khi kể đến cặp thứ hai
Là Hufflepuff và Ravenclaw
Vậy thì làm sao họ có thể sai lầm?
Làm sao tình bạn như thế vỡ tan?
Làm sao ư? Tôi đã ở đó và tôi có thể kể
Cả một câu chuyện buồn đáng tiếc
Slytherin nói: “Chúng ta sẽ chỉ dạy dỗ những người
Mà tổ tiên thuần chủng nhất”
Ravenclaw nói: “Chúng ta sẽ dạy dỗ những người
Mà trí thông minh chắc chắn nhất”
Gryffindor nói: “Chúng ta sẽ dạy tất cả những ai
Coi hành động dũng cảm là danh dự”
Hufflepuff thì nói: “Tôi sẽ dạy hết cả lũ
Và đối xử chúng như nhau.”
Những khác biệt này gây ra những xung đột nho nhỏ
Khi mới hình thành
Vì mỗi người trong bốn nhà sáng lập
Có riêng một Nhà để họ nhận
Những đệ tử họ muốn dạy mà thôi
Thí dụ Slytherin
Chỉ nhận phù thủy thuần chủng
Cực kỳ khôn khéo như chính ông ta
Và chỉ những người đầu óc sắc sảo nhất
Mới được Ravenclaw dạy dỗ
Trong khi những người dũng cảm nhất can trường nhất
Được Gryffindor gan góc thu nhận
Những kẻ còn lại đều được Hufflepuff tốt bụng nhận hết
Và truyền dạy hết những gì bà hiểu biết
Như thế bốn nhà và những người sáng lập
Giữ được tình bạn vững vàng và chân chính

Trường Hogwarts hoạt động hài hòa như thế
Trong nhiều năm vui vẻ
Nhưng rồi mối bất hòa len lỏi vào giữa họ
Được nuôi bằng sai lầm và nỗi sợ hãi chúng ta
Bốn Nhà, giống như bốn cột trụ
Từng chống đỡ ngôi trường của chúng ta
Giờ đây quay ra chống cự lẫn nhau và
Chia rẽ, tranh giành quyền thống trị
Và có một lúc dường như ngôi trường
Phải sớm dẹp tiệm thôi
Nào là đấu tay đôi với đánh loạn xạ
Nào là xung đột chan chát giữa bạn với bè
Và cuối cùng vào một buổi sáng
Slytherin già nua ra đi
Và mặc dù hết đánh nhau nữa
Chúng ta vẫn nản lòng vì sự ra đi của cụ
Và từ đó những người sáng lập không còn đủ bốn
Mà giảm xuống còn ba
Đã đoàn kết các Nhà lại
Như ý đồ ban đầu khi lập chúng ra
Và bây giờ cái Nón Phân Loại ở đây
Và tất cả các trò đều biết lý do:
Ta phân loại các trò vào các Nhà
Bởi vì đó là nhiệm vụ của ta
Nhưng niên học này ta sẽ làm nhiều hơn thế
Hãy lắng nghe kỹ bài ca của ta
Mặc dù chẳng muốn tí nào ta vẫn phải phân chia các trò
Nhưng ta vẫn lo như thế là sai
Mặc dù ta phải làm tròn nhiệm vụ
Và phải chia tư các trò mỗi năm
Ta vẫn tự hỏi liệu việc phân chia
Có đưa tới một kết thúc mà ta lo sợ
Ôi, biết được hiểm nguy, đọc được mật hiệu

Bài học lịch sử cho thấy
Đối với Hogwarts của chúng ta khi cơn nguy biến
Đến từ những kẻ tử thù bên ngoài
Chúng ta phải đoàn kết từ bên trong trường
Nếu không chúng ta sẽ ngã quỵ từ trong ra
Ta đã bảo các trò, đã cảnh báo trước
Bây giờ hãy để việc phân loại bắt đầu.

Cái nón lại nằm im; tiếng vỗ tay nổ ra, mặc dù hơi bị lỗi chỏi với những tiếng xì xầm và rù rì (chuyện mất trật tự này mới xảy ra lần đầu tiên theo trí nhớ của Harry). Khắp Đại sảnh Đường bọn học sinh trao đổi nhận xét với người bên cạnh và Harry, mặc dù vẫn vỗ tay với mọi người khác, nó biết đích xác tụi nhỏ đang nói về cái gì.

Ron nhướn chân mày lên nhận xét:

“Năm nay hơi rườm rà hả?”

Harry nói:

“Nó đúng quá.”

Cái Nón Phân Loại thường thường tự giới hạn trong sự miêu tả những phẩm chất khác nhau mà mỗi Nhà của trường Hogwarts nhắm tới cũng như vai trò của cái nón trong việc phân loại học trò; Harry nhớ là trước đây cái nón chưa từng đưa ra những lời khuyên răn kiểu nhà trường thế này.

Hermione nói, nghe có vẻ hơi căng thẳng:

“Mình thắc mắc là trước đây cái nón có khi nào khuyên răn cảnh cáo không?”

“Thực ra thì có đấy.”

Con ma Nick Suýt Mất Đầu nói với vẻ hiểu biết. Lão chồm qua người Neville để nói với Hermione (Neville nhăn nhó mặt mày, bị một con ma chồm qua người thì đương nhiên không thoải mái chút nào.)

“Cái nón tự thấy có nghĩa vụ danh dự phải đưa ra lời cảnh cáo thích đáng khi nào nó cảm thấy...”

Nhưng giáo sư McGonagall, đang chờ đọc danh sách học sinh năm thứ nhất, đã nhìn bọn học sinh xì xầm trò chuyện bằng ánh mắt bốc lửa. Nick Suýt Mất Đầu đặt một ngón tay trong suốt lên môi và ngồi thẳng lưng nghiêm túc trở lại cùng lúc tiếng trò chuyện rì rào đột ngột nín khe. Sau khi quét ánh mắt nghiêm khắc qua khắp bốn Nhà, giáo sư McGonagall hạ cái nhìn xuống tấm giấy da dài thòng và bắt đầu điểm danh.

“Abercrombie Euan.”

Thằng bé có vẻ khiếp sợ mà Harry đã chú ý lúc trước đi lụp chụp tới và đặt cái nón lên đầu; may nhờ có đôi vành tai rất ư nổi bật của thằng bé mà cái nón không bị rớt tuột xuống vai nó. Cái nón cân nhắc một lúc, rồi cái mép gần vành nón lại mở ra và la lớn:

“GRYFFINDOR!”

Cùng với cả nhà Gryffindor, Harry vỗ tay thiệt to khi Euan Abercrombie loạng choạng đi về bàn của tụi nó và ngồi xuống, trông có vẻ như thằng bé muốn độn thổ cho rồi để không bao giờ bị nhìn ngó tới nữa.

Cái hàng dài những học sinh năm thứ nhất từ từ thưa dần; trong khoảng lặng giữa những cái tên được xướng lên và quyết định của cái Nón Phân Loại, Harry nghe rõ tiếng bao tử của Ron sôi lên ùng ục. Cuối cùng, ‘Zeller, Rose’ được phân loại vô nhà Hufflepuff, và giáo sư McGonagall lượm cái nón cùng cái ghế đầu rồi rinh chúng đi khi giáo sư Dumbledore đứng dậy.

Bất kể những cảm xúc cay đắng gần đây của nó đối với thầy Hiệu trưởng. Harry cảm thấy nguôi ngoai phần nào khi nhìn cụ Dumbledore đứng trước mặt tất cả đám học sinh. Bên cạnh sự vắng mặt của bác Hagrid và sự có mặt của mấy con ngựa ghê gớm như rồng, Harry cảm thấy chuyển trở về Hogwarts mà nó trông mong bấy lâu nay chứa đầy những ngạc nhiên không

ngờ, như những nốt nhạc chói tai xen trong một bài ca quen thuộc. Nhưng ít ra còn có việc này là diễn ra đúng như mọi người chờ đợi: thầy Hiệu trưởng đứng lên chào mừng tất cả chúng nó trước khi bắt đầu bữa tiệc khai giảng niên học mới.

Với hai cánh tay giang rộng và nụ cười tươi rạn rở trên môi, cụ Dumbledore nói bằng một giọng ngân nga:

“Đối với những trò mới đến trường, thầy chào đón các con! Đối với các trò cũ, thầy chào mừng các con trở về trường! Sẽ có lúc để đọc diễn văn, nhưng bây giờ không phải là lúc. Chén cái đã!”

Tiếng cười tán thưởng vang lên và tiếng vỗ tay hoan hô bùng nổ khi cụ Dumbledore ngồi xuống gọn gàng và vắt chòm râu dài thượt qua vai để không bị vướng víu râu ria với đĩa đồ ăn của cụ - bởi vì thức ăn ê hề bỗng xuất hiện và năm dãy bàn dài rên lên dưới những súc thịt và bánh nướng, những đĩa rau cải, bánh mì, xúc xích, và những bình nước bí rợ.

Kêu lên một tiếng đầy thèm khát, Ron xuýt xoa:

“Tuyệt cú mèo!”

Nó chụp cái đĩa thịt sườn gần nhất và bắt đầu gắp vô đầy đĩa của nó, trong khi lão Nick Suýt Mất Đầu nhìn nó mà thèm chảy nước miếng.

Hermione hỏi con ma:

“Ông định nói gì trước buổi lễ Phân loại? Về vụ cái nón khuyên rắn ấy?”

“Ờ, phải!”

Con ma Nick Suýt Mất Đầu coi bộ vui mừng có được cái cớ để thôi ngó miệng Ron, nó đang ăn tới món khoai tây nướng với một sự hăng hái say sưa không được đàn hoàng lắm.

“Phải, tôi từng nghe cái nón dạy đời nhiều phen trước đây rồi, luôn luôn vào những lúc mà nó nhận thấy trường đang ở trong giai đoạn bị hiểm họa lớn đe dọa. Và dĩ nhiên, lời khuyên của nó luôn luôn y chang nhau: đoàn kết

lại, vững mạnh từ trong nội bộ.”

Ron nói:

“Ó à cái ón thì àm ao ó iết chương bị âm uy?”

Miệng Ron đầy nhóc đồ ăn đến nỗi Harry coi cái sự nó thốt ra được âm thanh nào trong tình huống đó cũng được kể như một thành tích.

Hermione tỏ ra ngao ngán hết ý trong khi con ma Nick Suýt Mất Đầu vẫn lịch sự nói:

“Xin lỗi, cậu vừa nói gì?”

Ron trợn mắt nuốt một cái vĩ đại rồi nói:

“Nó là một cái nón thì làm sao nó biết được trường mình bị lâm nguy?”

Nick Suýt Mất Đầu nói:

“Tôi không biết. Dĩ nhiên, cái nón ở trong văn phòng cụ Dumbledore, nên tôi dám nói là nó nhạy nhạnh tin tức ở đó.”

“Và cái nón muốn tất cả các nhà là bè bạn với nhau à?”

Harry đưa mắt nhìn qua dãy bàn của nhà Slytherin, nơi đó Draco Malfoy đang thiết triều. Harry nói:

“Quá là xui!”

Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng quở trách:

“Thôi nào, cậu không nên có thái độ đó. Hợp tác hòa bình, đó là điểm then chốt. Ma như tội này, dù thuộc về các Nhà khác nhau, vẫn duy trì quan hệ bạn bè. Bất chấp sự ganh đua giữa Nhà Gryffindor và Nhà Slytherin, ta chưa bao giờ mơ tới chuyện gây gổ với Nam Tước Đẫm Máu cả.”

Ron nói:

“Chỉ vì ông sợ hấn!”

Nick Suýt Mất Đầu tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm:

“Sợ hấn? Ta hy vọng rằng ta, Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington, cả đời chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn vì hèn nhát! Dòng máu cao quý chảy trong

huyết quản của ta...”

Ron nói:

“Máu gì cơ? Chắc chắn là ông đâu còn chút...”

“Đó là mỹ từ văn chương!”

Nick Suýt Mất Đầu kêu lên, bây giờ ông đã bực mình đến nỗi cái đầu ông đang run lên bần bật một cách đáng ngại trên cái cổ lật lìa.

“Ta cho rằng ta vẫn còn được phép thưởng thức dùng bất cứ từ vựng nào mà ta thích, ngay cả khi niềm khoái lạc ăn nhậu khước từ ta! Nhưng mà ta bảo đảm với cậu là ta đã quá quen với chuyện lũ học trò giấu cọt cái chết của ta.”

Hermione ném một cái nhìn giận dữ cho Ron, nói:

“Ông Nick, bạn ấy thiệt tình không có ý cười cợt ông đâu.”

Thật không may, Ron lại vừa tọng vô một họng thức ăn đầy nhóc đến mức có thể banh ta lông, cho nên ráng hết sức nó cũng chỉ ú ớ “ôi ột ầu ược ao”, cái câu này không được Nick Suýt Mất Đầu coi là đủ thành tố của một lời xin lỗi thích đáng. Bay bỗng lên không trung, con ma chinh lại cái nón có cắm lông chim cho chinh tề rồi tránh xa tụi Ron và Hermione, lướt bay về phía cuối bàn, tìm chỗ an tọa giữa hai anh em nhà Creevey là Colin và Dennis.

Hermione cự nự:

“Giỏi lắm, Ron.”

Ron, rốt cuộc cũng tìm được cách nuốt hết một họng đồ ăn, nổi xung lên đáp:

“Sao? Chẳng lẽ tui hỏi một câu đơn giản cũng không được sao?”

“Thôi, bỏ đi.”

Hermione cúi kính đáp, rồi từ đó cho đến hết bữa tiệc hai đứa nó không thềm nói gì với nhau nữa.

Harry đã quá quen thuộc với chuyện cãi vã lật vạt của Ron và Hermione

nên cũng chẳng hơi đâu mà mất công hòa giải hai đứa nó. Nó cảm thấy nó nên dùng thì giờ của mình để tà tà ăn cho hết miếng bánh nướng thịt bò-và-thận, rồi đến một đĩa đầy ắp bánh nhân mứt quết mật đường mà nó ưa thích.

Khi tất cả đã ăn xong và mức độ ồn ào trong Đại sảnh Đường bắt đầu dâng lên một phen nữa, thì cụ Dumbledore lại đứng dậy. Tiếng chuyện trò ngừng ngay lập tức khi tất cả mọi người quay mặt về phía thầy Hiệu trưởng. Lúc này Harry cảm thấy đầu óc lơ mơ một cách dễ chịu hết sức. Cái giường có bốn cái cột mừng của nó đang nằm chờ đâu đó trên lầu, êm ái và ấm áp một cách tuyệt vời...

Cụ Dumbledore nói:

“Thôi, bây giờ là lúc tất cả chúng ta cùng tiêu hóa một bữa tiệc hết xẩy khác, tôi xin các trò một chút xiu lưu ý đến những thông báo thông thường vào đầu niên học. Học sinh năm thứ nhất nên biết là khu rừng ở sau sân trường được đặt ngoài phạm vi học trò lui tới - và một số học sinh các lớp cao hơn bây giờ cũng nên biết điều này. (Harry, Ron và Hermione nhìn nhau mỉm cười khoái chí.)”

Cụ Dumbledore nói tiếp:

“Thầy giám thị Filch vừa nhờ tôi một việc mà thầy đã nói với tôi lần thứ bốn trăm sáu mươi hai, ấy là nhắc nhở các trò rằng pháp thuật không được phép xài trong hành lang giữa các lớp học, và một số việc cấm đoán khác, tất cả đều được liệt kê trong một danh sách chung hiện nay đã được dán trước cửa văn phòng thầy Filch. Năm nay chúng ta có hai thay đổi trong giáo ban. Chúng ta rất vui mừng đón giáo sư Grubbly-Plank trở lại, cô sẽ dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền Bí. Chúng ta cũng vui mừng giới thiệu giáo sư Umbridge, cô giáo mới phụ trách môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

Khi một tràng vỗ tay lịch sự nhưng hơi thiếu nồng nhiệt vang lên; Harry, Hermione và Ron đưa mắt nhìn nhau hơi kinh hoảng. Cụ Dumbledore không

nói là giáo sư Grubbly-Plank sẽ dạy trong bao lâu.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

“Việc kiểm tra các đội Quidditch của các Nhà sẽ diễn ra vào...”

Cụ đột nhiên ngừng nói, nhìn giáo sư Umbridge dò hỏi. Do bà Umbridge khi đứng thì cũng không cao hơn khi ngồi bao nhiêu, nên trong một lúc không ai hiểu tại sao cụ Dumbledore lại ngừng nói; chỉ khi giáo sư Umbridge tăng hăng “*E hèm! E hèm!*” thì người ta mới vỡ lẽ rằng bà ta đã đứng lên và có ý định đọc một bài diễn văn.

Cụ Dumbledore chỉ có vẻ hơi khựng lại một chút, nhưng rồi cụ ngồi xuống một cách thanh nhã và chăm chú nhìn giáo sư Umbridge như thể cụ không trông mong gì hơn là lắng nghe bà ta nói. Những người khác trong giáo ban không lão luyện cho lắm trong việc che giấu sự ngạc nhiên của họ. Chân mày giáo sư Sprout biến mất dưới mớ tóc lò xo của bà, và miệng giáo sư McGonagall thì mím mỏng lại đến độ Harry chưa từng thấy bao giờ. Trước đây chưa bao giờ có một giáo sư mới nào dám ngắt lời cụ Dumbledore. Nhiều học sinh cười khoái chí; bà Umbridge này rõ ràng là không biết lễ thói ở trường Hogwarts gì hết.

Giáo sư Umbridge mỉm cười màu mè:

“Cám ơn ông, thưa ông Hiệu trưởng vì đã có những lời chào đón tử tế.”

Giọng của bà the thé, nghe rõ cả tiếng thở, hơi ồm ồm; và một lần nữa Harry cảm thấy một luồng chán ghét mạnh mẽ tràn qua mà nó không thể nào tự giải thích nổi. Nó chỉ biết là nó ghê tởm mọi thứ về bà ta, từ giọng nói ngu si đến cái áo len xù lông mịn màng màu hồng của bà. Bà ta tăng hăng lấy giọng một lần nữa. (“*E hèm! E hèm!*”) rồi nói tiếp:

“Vâng, tôi phải nói là được trở về trường Hogwarts thì thật là dễ thương.”

Bà mỉm cười, để lộ ra mấy cái răng nhọn hoắt.

“Và được nhìn thấy những gương mặt bé bỏng vui tươi ngược nhìn lại

tôi.”

Harry liếc nhìn xung quanh. Nó chẳng thấy có gương mặt nào vui tươi cả; ngược lại, tất cả đều trông có vẻ khó chịu khi bị nói tới như thể họ là trẻ con lên năm.

“Tôi rất trông mong được quen biết tất cả các em, và tôi cam đoan chúng ta sẽ là những người bạn rất tốt!”

Nghe bà nói vậy, bọn học trò đưa mắt nhìn nhau; có mấy đứa không thể nhịn được, cười nhả nhở. Parvati thì thầm với Lavender:

“Mình sẽ là bạn của bà nếu mình không bị ép mặc cái áo len đó.”

Hai đứa bắt đầu sa vào một trận cười khúc khích nho nhỏ.

Giáo sư Umbridge lại đằng hắng lấy giọng một lần nữa (*E hèm! E hèm!*), nhưng khi bà tiếp tục nói, tiếng thở lẩn trong giọng nói của bà đã biến mất tiêu. Bây giờ giọng nói bà nghe ra vẻ công việc sự vụ hơn nhiều và lời lẽ của bà đối với bọn học trò nghe đều đều tẻ ngắt như đọc thuộc lòng.

“Bộ Pháp Thuật luôn luôn coi việc giáo dục các phù thủy và pháp sư trẻ là một công tác quan trọng cực kỳ. Tài năng hiếm hoi mà các em có được nhờ bẩm sinh có thể trở nên vô tích sự nếu không được bồi dưỡng và trau dồi bằng một sự dạy dỗ cẩn thận. Những tuyệt kỹ lâu đời và độc đáo của cộng đồng phù thủy chúng ta phải được truyền dạy qua các thế hệ nếu không sẽ bị mai một đi. Sự khám phá ra kho báu kiến thức pháp thuật được tổ tiên ta tích lũy phải được giữ gìn, phát huy và trau chuốt bởi những người đáp lại tiếng gọi của nghề dạy học cao quý.”

Nói tới đây giáo sư Umbridge dừng lại để khẽ nghiêng mình chào những đồng nghiệp trong giáo ban, nhưng không ai thèm đáp lễ. Đôi chân mày đậm của giáo sư McGonagall nhúu khít lại đến nỗi trông bà giống y chang điều hâu, và Harry thấy rõ ràng giáo sư trao đổi một cái liếc mắt đầy ý nghĩa với giáo sư Sprout khi giáo sư Umbridge tăng hắng thêm một tiếng *e hèm* nho

nhỏ để tiếp tục bài diễn văn.

“Mỗi ông Hiệu trưởng và bà Hiệu trưởng của trường Hogwarts đều đã đóng góp một đôi điều mới mẻ vào công tác nặng nề là quản lý ngôi trường lịch sử này, và đó là việc phải làm, vì không có tiến bộ thì sẽ bị đình đốn và suy tàn. Do đó một lần nữa, sự tiến bộ chỉ vì bản thân sự tiến bộ cần phải được cản ngăn, vì truyền thống đã được thử thách và kiểm nghiệm của chúng ta không thường xuyên đòi hỏi sự chấp vá. Vì vậy một sự cân bằng giữa mới và cũ, giữa cố định và thay đổi, giữa truyền thống và cách tân...”

Harry nhận thấy sự chú ý của nó xẹp xuống như thủy triều rút, mặc dù đầu óc nó còn nhấp nhô theo nhịp trầm bổng. Sự im lặng luôn luôn ngự trị Đại sảnh Đường mỗi khi thầy Dumbledore nói chuyện đã bị lật đổ khi lũ học trò chụm đầu vào nhau thì thảo to nhỏ và rúc rích cười. Ở phía dãy bàn của Nhà Ravenclaw, Cho Chang đang sôi nổi đấu láo với mấy đứa bạn. Cách chỗ Cho vài ghế, Luna Lovegood lại lôi ra tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Đồng thời ở dãy bàn Hufflepuff, Ernie Macmillan là một trong vài người còn chăm chú nhìn giáo sư Umbridge, nhưng vì Ernie có đôi mắt đờ đẫn nên Harry dám chắc là thằng này chỉ giả bộ lắng nghe trong nỗ lực tỏ ra xứng đáng với cái phù hiệu Huynh trưởng mới toanh trên ngực áo.

Giáo sư Umbridge không có vẻ gì để tâm tới sự nhốn nháo trong đám thính giả của bà. Harry có cảm tưởng là bà sẽ vẫn thao thao bất tuyệt diễn thuyết cho dù có cả một cuộc náo loạn thật sự nổ ra ngay trước mũi bà. Tuy nhiên, các giáo sư vẫn lắng nghe một cách chăm chú, và Hermione dường như uống từng lời giáo sư Umbridge nói, mặc dù căn cứ vào vẻ mặt của cô bé, thì món đó không làm cô bé khoái khẩu chút nào.

“... bởi vì một số thay đổi sẽ vì sự tiến bộ tốt hơn, trong khi những thay đổi khác xảy ra, trong một thời gian thích hợp, sẽ được nhận ra là những quyết định sai lầm. Đồng thời, vài tập quán xưa sẽ được giữ lại, và như vậy là

hợp lẽ công bằng; trong khi những thói quen khác, đã lỗi thời và lạc hậu, phải bị bỏ đi. Nào, chúng ta hãy bước tới, tiến vào một kỷ nguyên cởi mở, hiệu quả, và đầy trách nhiệm, phấn đấu để bảo tồn những gì đáng được bảo tồn, hoàn hảo những gì đáng được hoàn hảo, và chặt bỏ bất cứ chỗ nào chúng ta thấy có những âm mưu cần phải bị ngăn cấm.”

Bà Umbridge ngồi xuống. Cụ Dumbledore vỗ tay. Các giáo sư khác theo gương cụ, mặc dù Harry nhận thấy nhiều thầy cô chỉ chap tay nhau vỗ được một hai cái rồi thôi. Một số học sinh phụ họa theo, nhưng hầu hết không hay biết bài diễn văn chấm dứt lúc nào, vì tụi nó có chịu khó nghe quá vài ba câu đâu. Nhưng trước khi tụi nhỏ sức nhận ra và vỗ tay đúng bài bản thì cụ Dumbledore đã lại đứng lên. Cụ khẽ nghiêng mình chào giáo sư Umbridge và nói:

“Cám ơn bà nhiều lắm, giáo sư Umbridge, điều đó sáng tỏ nhất. Bây giờ, như lúc này tôi đang nói, buổi kiểm tra Quidditch sẽ được tổ chức...”

Hermione nói nhỏ:

“Đúng, chắc chắn là sáng tỏ.”

Ron quay gương mặt lơ đãng của nó về phía Hermione hỏi khẽ:

“Bồ đừng nói với tụi này là bồ khoái đấy chứ? Đó là bài diễn văn chán phèo nhất mà mình bị nghe từ trước tới nay, ấy là mình đã lớn lên cùng một nhà với anh Percy đấy.”

Hermione nói:

“Mình nói là sáng tỏ, chứ không phải thú vị. Nó giải thích được khá nhiều thứ.”

Harry ngạc nhiên:

“VẬY sao? Với mình thì nghe có vẻ như một mớ tào lao nhảm nhí.”

Hermione dứt khoát:

“Trong mớ tào lao có hàm ý một số điều quan trọng.”

Ron ngây ra hỏi:

“VẬY HẢ?”

“Thí dụ như ‘sự tiến bộ chỉ vì sự bản thân sự tiến bộ cần phải được cản ngăn’, hay ‘chặt bỏ bất cứ ở chỗ nào chúng ta thấy có những âm mưu cần phải bị ngăn cấm.’”

Ron sốt ruột:

“Mà những điều đó có ý nghĩa gì?”

Hermione nói qua kẽ răng nghiêng chặt:

“Mình sẽ nói cho bạn biết điều đó có nghĩa là gì. Nó có nghĩa là sự can thiệp của Bộ Pháp Thuật vào trường Hogwarts.”

Chung quanh tụi nó vang lên tiếng nói chuyện ồn ào và tiếng bàn ghế bị xô đẩy; hiển nhiên là cụm Dumbledore vừa bế mạc lễ khai giảng, bởi vì mọi người đang đứng lên, chuẩn bị rời Đại sảnh Đường. Hermione nhảy dựng lên, trông có vẻ hết sức bối rối.

“Ron, tụi mình có bốn phận hướng dẫn học sinh năm thứ nhất biết chỗ mà đi!”

“Ờ há!”

Ron rõ ràng là quên bém đi nhiệm vụ của nó, bây giờ kêu lên:

“Ê, ê, tụi bây, nhóc tì!”

“*Ron!*”

“Thì... tụi nó, tụi nó bé xíu...”

“Biết vậy, nhưng không được gọi các em là nhóc tì... Các em năm thứ nhất! Xin mời đi theo hướng này!”

Hermione cất tiếng gọi bằng giọng chỉ huy suốt dãy bàn dài.

Một nhóm học sinh mới lú lú bước ra khoảng trống giữa hai bàn Gryffindor và Hufflepuff, đứa nào cũng ráng hết sức đùn đẩy nhau để không bị là đứa đầu đàn. Trông tụi nó đúng thiệt là nhỏ xíu; Harry dám chắc là hồi

nó mới đến đây nó đâu có vẻ nhỏ nhút như vậy. Nó nhe răng cười với mấy đứa nhỏ. Một thằng nhóc tóc vàng đến bên cạnh Euan Abercrombie có vẻ như sợ hãi người, nó huých cùi chỏ vô Euan và thì thầm gì đó vô tai thằng bé. Euan Abercrombie tỏ ra hoảng sợ không kém và len lén nhìn Harry một cách khiếp đảm. Nụ cười tuột khỏi gương mặt Harry như chất Nhựa thúi.

Nó thần thờ nói với Ron và Hermione:

“Gặp lại sau nha.”

Rồi nó một mình đi ra khỏi Đại sảnh Đường, làm mọi cách có thể làm được để coi thường những tiếng xì xầm, những cái nhìn chòng chọc và chỉ chỏ khi nó đi ngang qua bọn học trò. Nó giữ mắt mình nhìn thẳng tới trước khi len lỏi qua đám đông đi tới cửa vào hành lang, rồi vội vã đi lên mấy bậc thang cẩm thạch, băng qua hai lối đi tắt ít người biết, và nhanh chóng bỏ lại gần hết đám đông ở đằng sau.

Khi đi qua hành lang trống trải hơn nhiều ở tầng trên, nó tức tối nghĩ, mình thiệt là ngu, không biết nghĩ đến chuyện này trước. Dĩ nhiên mọi người sẽ phải nhìn chòng chọc vào nó rồi: mới cách đây hai tháng, nó đã ra khỏi mê cung của trận thi đấu Tam Pháp Thuật với cái xác chết của một thằng bạn học và hô hoán rằng Chúa tể Hắc ám Voldemort đã trở lại nắm quyền lực. Hồi cuối năm học trước nó không đủ thì giờ để tự biện bạch trước khi mọi người về nhà ngay cho dù nó cảm thấy có trách nhiệm kể cho cả trường nghe câu chuyện chi tiết về những biến cố kinh hoàng trong cái nghĩa địa đó.

Nó đã đi tới cuối hành lang dẫn đến phòng sinh hoạt chung của Nhà Gryffindor và đứng lại trước bức chân dung của Bà Béo, rồi sực nhận ra là nó không biết mặt khẩu mới.

“Ờ...”

Nó rầu rĩ ấp úng, nhìn chòng chọc vào Bà Béo. Bà này vuốt phẳng những nếp gấp của cái áo đầm bằng sa-tanh hồng và lạnh lùng nhìn lại nó. Bà cất

giọng trịch thượng:

“Không mật khẩu, đừng hòng vô.”

“Harry, mình biết mật khẩu.”

Ai đó thở gấp đằng sau nó, và nó quay lại thì thấy Neville đang chạy thông thả về phía nó. Neville vung vẩy cái cây xương rồng còi cọc bé xíu mà nó đã đem ra khoe trên tàu lửa.

“Bồ đoán coi mật khẩu là gì? Mình đã có thể nhớ nó ngay tức thì, thiệt mà. *Mimulus mibletonia!*”

“Đúng.”

Bà Béo nói, và bức chân của bà bung mở ra về phía tụi nó như một cánh cửa, để lộ ra một cái lỗ tròn trên bức tường đằng sau. Neville và Harry trèo qua cái lỗ này.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor trông ấm cúng như xưa nay, một căn phòng trên tháp hình tròn rất thoải mái kê đầy những cái ghế bành êm ái xộc xệch và những cái bàn cũ kỹ lung lay. Một ngọn lửa reo tí tách vui vẻ trong lò sưởi và đôi ba người đang xòe bàn tay sưởi ấm trước khi đi lên phòng ngủ của họ. Ở đầu kia của căn phòng, Fred và George Weasley đang ghim cái gì đó lên bảng thông báo. Harry vẫy tay chúc họ ngủ ngon rồi đi thẳng tới cánh cửa phòng ngủ nam; nó chẳng còn lòng dạ nào mà đấu láo vào lúc này. Neville đi theo nó.

Dean Thomas và Seamus Finnigan đã về tới phòng ngủ trước và đang treo lên tường cạnh giường ngủ của tụi nó mấy tấm bích chương và tranh ảnh. Tụi nó đang nói chuyện thì Harry đẩy cửa bước vào nhưng tụi nó im bất ngay khi nhìn thấy Harry. Harry tự hỏi không biết có phải tụi nó đang nói chuyện về mình không, hay tại mình bị hoang tưởng?

Nó đi ngang qua căn phòng, tiến về phía cái rương của mình và mở rương ra. Nó nói:

“Chào!”

Dean vừa mặc bộ đồ ngủ màu nâu xỉn, đáp:

“Chào Harry. Nghỉ hè vui không?”

“Không đến nỗi nào. Còn bồ?”

Harry đáp cho qua, bởi vì câu chuyện thật về kỳ nghỉ của nó sẽ phải mất gần hết đêm mới kể hết được, mà nó thì không thể nào làm nổi việc đó.

Dean chẳng lười:

“Ừ, cũng được. Dù sao thì cũng khá hơn mùa hè của Seamus. Nó vừa mới kể cho mình nghe.”

“Ừa, có chuyện gì vậy, Seamus?”

Neville hỏi trong lúc nhẹ nhàng đặt cái bừa bôi *Mimulus mibletonia* của nó lên cái bàn nhỏ bên cạnh giường.

Seamus không trả lời ngay, nó đang chăm chút để bảo đảm là tấm áp-phích của đội Quidditch Chim Cắt Kenmare được treo ngay ngắn. Rồi nó nói, vẫn quay lưng về phía Harry:

“Má mình không muốn cho mình trở lại trường.”

“Cái gì?”

Harry hỏi, phải ngừng tay kéo tấm áo chùng của nó ra khỏi rương. Seamus quay mặt khỏi tấm áp-phích và rút bộ đồ ngủ của mình từ rương ra, vẫn không nhìn Harry.

“Má không muốn cho mình trở về trường Hogwarts.”

“Nhưng... Tại sao?”

Harry hỏi, hết sức ngạc nhiên. Nó biết mẹ của Seamus là một phù thủy và vì vậy nó không thể hiểu tại sao bà ấy lại bỗng trở nên hợm hĩnh kiểu Dursley như vậy.

Seamus gài nút xong bộ đồ ngủ rồi mới trả lời. Nó nói bằng một giọng cân nhắc:

“Chà... mình cho là... tại vì bồ.”

“Nghĩa là sao?”

Harry nói ngay. Trái tim của nó đang đập khá nhanh. Nó mơ hồ cảm thấy như thể có cái gì đó đang sắp tấn công nó.

Một lần nữa Seamus né tránh ánh mắt của Harry.

“À... má mình... Ôi, không phải chỉ một mình bồ, cả thầy Dumbledore nữa...”

Harry nói:

“Má bồ tin tờ *Nhật Báo Tiên Tri* hả? Bác ấy nghĩ mình là đồ nói láo và thầy Dumbledore là một lão già ngu sao?”

Seamus ngẩng lên nhìn Harry:

“Ừ, đại khái như vậy.”

Harry không nói gì được. Nó quăng cây đũa phép xuống cái bàn đặt cạnh giường, cởi áo chùng ra, tức giận tọng cái áo vô rương, và rút bộ đồ ngủ ra. Nó phát ngán chuyện đó rồi, phát chán làm một người lúc nào cũng bị ngó chòng chọc và bị đàm tiếu suốt. Nếu bất cứ ai trong bọn họ biết, nếu bất cứ ai trong bọn họ có được chút xú ý niệm về cái cảm giác như thế nào nếu đụng phải một trong những chuyện như vậy... Bà Finnigan chẳng hiểu biết gì ráo, Harry hẳn học nghĩ, một mụ đàn bà ngu ngốc.

Nó lên giường và rập tâm kéo mấy tấm màn quây kín chung quanh, nhưng nó chưa kịp làm vậy thì Seamus đã nói:

“Bồ nghĩ coi... chuyện gì đã xảy ra đêm đó khi... bồ biết, khi... với Cedric Diggory và tất cả?”

Seamus dường như vừa bực bội vừa háo hức. Dean đang cúi lom khom trên cái rương của nó, cố gắng rút ra đôi dép lê, bỗng trở nên im lặng một cách kỳ cục và Harry biết là Dean đang chú ý lắng nghe. Harry hỏi vặn lại:

“Bồ hỏi mình để làm gì? Chỉ cần đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* như má bồ ấy,

dễ hơn không? Nó sẽ kể hết cho bồ nghe những gì bồ cần biết.”

Seamus ngắt ngang:

“Bồ đừng có xúc phạm má tôi.”

Harry nói:

“Tôi sẽ phản ứng lại bất cứ ai gọi tôi là đồ nói láo.”

“Đừng có nói với tôi cái giọng đó!”

“Tôi nói bằng cái giọng tôi muốn nói.”

Harry bụp lại Seamus, cơn giận của nó đã dâng lên nhanh đến nỗi nó chụp lại cây đũa phép ở trên cái bàn cạnh giường ngủ.

“Nếu trò thấy ngủ chung phòng với tôi sinh ra rắc rối thì cứ đi mà xin cô McGonagall cho trò đổi qua phòng khác, dẹp đi cái trò má ơi má à...”

“Potter, đừng có lời má tôi vô chuyện này!”

“Có chuyện gì vậy?”

Ron xuất hiện ở cửa phòng ngủ. Đôi mắt to của nó đảo từ Harry đang quỳ xồm trên giường lăm lăm cây đũa phép trong tay sang đến Seamus đang đứng gờn nểm lên cao. Seamus gào:

“Nó xúc phạm đến má tôi!”

Ron nói:

“Cái gì? Harry không đời nào làm điều đó... Tụi này từng gặp má bồ, tụi này quý bác ấy lắm...”

Harry hét to hết hơi:

“Đó là trước khi bà ấy đâm ra tin mọi lời lẽ mà tờ *Nhật Báo Tiên Tri* thổi tha ấy viết về mình!”

Vẻ hiểu biết bắt đầu bùng lên gương mặt lăm lăm tàn nhang của Ron.

“Ồ... Ờ... phải.”

Seamus nổi nóng lên, ném cho Harry một cái nhìn độc địa.

“Trò biết cái gì? Nó nói phải, tôi không muốn ở chung phòng với nó nữa,

nó là thằng điên.”

“Như vậy là vô kỷ luật đó, Seamus!”

Vành tai Ron đã bắt đầu đỏ lên, và đó luôn luôn là một dấu hiệu nguy hiểm.

Ngược lại với Ron, Seamus đang tái xanh tái lét. Nó hét tướng lên:

“Tôi vô kỷ luật hả? Trò tin hết mấy thứ rác rưởi mà nó phun ra về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hả? Trò... trò cho là nó nói thiệt sao?”

Ron giận dữ nói:

“Đúng, tôi tin!”

Seamus chán ghét nói:

“Vậy thì trò cũng điên tuốt!”

“Vậy hả? Chà, không may cho trò lắm, bồ à, tôi còn là Huynh trưởng nữa!”

Ron vừa nói vừa dùng ngón tay gõ gõ vào ngực mình.

“Cho nên, trò liệu mồm liệu mép trừ khi trò muốn bị cấm túc.”

Trong vài giây Seamus có vẻ như coi chuyện cấm túc là một cái giá phải chăng đáng để trả cho quyền được phát biểu cái điều đang diễn ra trong đầu nó; nhưng với một tiếng kêu to đầy khinh miệt, nó quay gót, nhào lên giường, và kéo mấy tấm màn đóng sập lại, mạnh đến nỗi chúng bị xé toạc ra và rớt xuống sàn phòng thành một đồng đầy bụi bặm. Ron trừng mắt nhìn Seamus rồi quay qua nhìn Dean và Neville. Nó nói giọng gay gắt:

“Còn ai có ba má có vấn đề với Harry nữa không?”

Dean nhún vai:

“Ba má tôi là Muggle, bồ ạ. Họ không biết tí tẹo gì về những cái chết ở trường Hogwarts, bởi vì tôi không ngu đến nỗi nói cho họ biết.”

Seamus ngắt lời Dean:

“Trò không biết má tôi, bà sẽ lóc bất cứ thứ gì ra từ bất cứ ai! Mà đừng

nào đi nữa thì ba má trò cũng không có tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, họ không biết thầy Hiệu trưởng của chúng ta đã bị loại ra khỏi Pháp Thuật đoàn và Liên đoàn Pháp sư Quốc tế bởi vì ông ấy bị khùng...”

Neville cất cao giọng để tham gia câu chuyện:

“Bà nội mình nói đó là chuyện tầm xàm. Bà nói chính tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đâm ra đổ đốn, chứ không phải cụ Dumbledore. Bà không thèm đặt mua báo dài hạn nữa. Bà cháu tụi này tin Harry.”

Neville nói năng đơn giản. Nó trèo lên giường và kéo mền lên đắp tới cằm, ngó Seamus qua tấm mền một cách nghiêm nghị, nói tiếp:

“Bà nội mình luôn nói là sẽ có ngày Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại. Bà nói nếu cụ Dumbledore nói là hăn trở lại thì tức là hăn trở lại.”

Harry cảm thấy lòng tràn ngập niềm biết ơn đối với Neville. Không ai nói thêm điều gì nữa. Seamus rút cây dũa phép của nó ra, sửa chữa lại mấy tấm màn treo quanh giường và biến mất sau những tấm màn đó. Dean cũng lên giường, cuộn tròn lại, nằm im. Neville, xem ra cũng không còn gì để nói thêm nữa, bèn quay ra chăm chú nhìn cây xương rồng dưới ánh trăng một cách khoái trá.

Harry ngả đầu xuống cái gối trong khi Ron lật đật đi vòng tới cái giường kế bên, cất dẹp đồ đạc của nó đi. Harry vẫn còn xúc động mạnh vì cuộc cãi vã với Seamus, người bạn mà nó vẫn luôn vô cùng yêu mến. Còn bao nhiêu người nữa sẽ cho là nó chỉ nói láo hoặc nó chẳng qua là đồ tưng tưng?

Có phải cụ Dumbledore cũng phải chịu đựng điều tương tự như vậy trong suốt mùa hè, khi trước tiên là Pháp Thuật đoàn, kế đến là Liên minh Pháp sư Quốc tế lần lượt khai trừ thầy ra khỏi hàng ngũ của họ? Phải chăng vì giận Harry mà thầy Dumbledore đã tránh tiếp xúc với Harry cả mấy tháng trời? Nói cho cùng thì cả hai người đều khốn đốn trong vụ này; thầy Dumbledore đã tin tưởng Harry, đã thông báo bản tường thuật các biến cố của nó cho cả

trường biết và rồi cho cả cộng đồng pháp thuật rộng lớn hơn cùng biết. Bất cứ ai nghĩ Harry là đứa nói láo ắt phải cho thầy Dumbledore cũng vậy hoặc là thầy Dumbledore bưng tai bịt mắt bịt người...

Khi Ron trèo lên giường và tắt đi ngọn nến cuối cùng trong phòng ngủ, Harry khổ sở nghĩ thầm: *Cuối cùng sẽ tới lúc họ sẽ biết là chúng ta đúng...* Nhưng nó tự hỏi nó sẽ phải chịu đựng thêm bao nhiêu vụ gây hấn như vụ Seamus nữa mới tới được cái lúc đó.

GIÁO SƯ UMBRIDGE

Sáng hôm sau, Seamus mặc quần áo với tốc độ tối đa rồi ra khỏi phòng ngủ trước khi Harry kịp mang vớ vô. Khi vạt áo của Seamus vừa phất khỏi tầm mắt nó, Harry hỏi lớn:

“Bộ nó tưởng nếu nó ở chung trong một phòng với tôi quá lâu thì nó sẽ hóa ra thẳng mặt hạng hay sao chứ?”

“Hơi đâu mà lo chuyện đó, Harry.”

Dean nói khẽ, khoác cái cặp lên vai.

“Chẳng qua nó là...”

Nhưng rõ ràng là Dean không thể nói chính xác Seamus là cái gì, nên sau một lúc ngắc ngứ làm thỉnh nó lại theo Seamus ra khỏi phòng.

Neville và Ron cùng nhìn Harry với cái vẻ tại-thẳng-đó-cà-chớn-chứ-không-phải-tại-mình, nhưng Harry cũng chẳng được an ủi bao nhiêu. Nó còn phải gặp thêm bao nhiêu vụ như vậy nữa?

Năm phút sau Hermione bắt kịp Harry và Ron đang đi tới giữa phòng sinh hoạt chung trên đường đi ăn sáng. Hermione hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Bỏ ngó bộ hết sức... ôi hết chỗ nói rồi!”

Cô bé đang tròn tròn mắt ngó tấm bảng thông báo của phòng sinh hoạt

chung, trên đó một tấm biển to tướng mới toanh đã được trưng lên:

HÀNG ĐỒNG VÀNG!

Tiền túi không đủ để ăn chơi ư?

Muốn kiếm thêm một ít vàng để dư xài chứ?

Hãy liên hệ với Fred và George Weasley

Phòng sinh hoạt chung Gryffindor

Để nhận công việc đơn giản làm lúc rảnh rỗi và hầu như khỏe re.

(Tụi này rất tiếc người xin việc phải tự chịu lấy rủi ro trong tất cả các công việc)

Hermione lật xuống tấm bảng mà trên đó Fred và George đã gắn lên một tấm áp phích thông báo ngày giờ chuyển đi phố cuối tuần đầu tiên ở Hogsmead vào tháng Mười. Cô bé nói một cách dứt khoát:

“Họ quá quắt lắm rồi! Ron, chúng ta sẽ phải nói chuyện với họ.”

Ron thực sự hoảng hốt:

“Tại sao?”

“Tại vì chúng ta là Huynh trưởng.”

Hermione nói khi tụi nó chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo.

“Chúng ta có nhiệm vụ phải ngăn chặn chuyện như vậy!”

Ron không nói gì. Harry ngó cái mặt ủ dột cau có của Ron không thôi cũng có thể nói, rằng cái viễn cảnh ngăn chặn Fred và George không được làm cái điều mà hai anh chàng này khoái thiết không phải là cái công việc mà Ron thấy hấp dẫn cho lắm.

Khi ba đứa tụi nó đi xuống một chặng cầu thang treo đầy chân dung các phù thủy và pháp sư, tất cả đều không đếm xỉa gì đến tụi nó, mà chỉ mãi mê

bàn tán chuyện trò với nhau. Hermione tiếp tục:

“Mà này, có chuyện gì vậy, Harry? Bồ có vẻ giận dữ thiệt tình về chuyện gì đó.”

Harry không trả lời nên Ron nói ngắn gọn:

“Seamus cho là Harry nói láo về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Harry tưởng Hermione sẽ bênh nó mà phản ứng một cách tức tối, dè dặt cô nàng chỉ thở dài và rầu rĩ nói:

“Ừ, Lavender cũng nghĩ vậy.”

Harry la lớn:

“Vậy là được một phen đấu hót với nhỏ đó là liệu mình có là một thằng ngu nói láo chơi nổi không chứ gì?”

Hermione bình tĩnh nói:

“Không. Thực tình là mình đã bảo nó đừng có há cái miệng mớ ra nói bậy bạ về bồ. Và nếu bồ đừng có nhảy vô họng mình và họng Ron thì sẽ tốt biết chừng nào, bởi vì Harry à, nếu bồ vẫn chưa nhận ra điều này, thì tội này phải nói, là tội này về phe bồ mà.”

Một thoáng im lặng. Rồi Harry nói nhỏ:

“Xin lỗi.”

Hermione chững chạc nói:

“Không có chi. Bồ không nhớ thầy Dumbledore nói gì trong bữa tiệc bế giảng niên học vừa rồi sao?”

Cả Ron và Harry đều ngậy ra nhìn Hermione, và cô nàng lại thở dài:

“Về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Thầy nói, *‘Hắn rất giỏi gieo rắc mối bất hòa và gây ra thù địch. Chúng ta chỉ có thể chống lại hắn bằng cách chứng tỏ một tình hữu nghị mạnh mẽ bình đẳng và tin cậy lẫn nhau...’*”

Ron nhìn Hermione đầy ngưỡng mộ:

“Làm sao bồ có thể nhớ như in những câu như vậy?”

Hermione đáp với một chút khắt khe:

“Mình lắng nghe, Ron à.”

“Mình cũng vậy, nhưng mình không thể nào lặp lại vanh vách điều mà...”

Hermione sốt ruột nói to:

“Điểm mấu chốt là điều đó chính xác là điều thầy Dumbledore đã nói đến. Kề-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy chỉ mới trở lại có hai tháng, mà chúng ta đã bắt đầu đấu đá lẫn nhau rồi. Và lời khuyên của cái Nón Phân loại cũng tương tự - Đoàn kết, nương tựa vào nhau...”

Ron vận lại:

“Và Harry đã nói hồi tối hôm qua rồi, nếu điều đó có nghĩa là tụi mình phải bồ bịch thân thiết với tụi Slytherin thì thiệt là đen đủi.”

Hermione gắt:

“Thiệt tình, mình nghĩ chúng ta mà không cố gắng giữ được hòa khí giữa các Nhà thì quả là đáng tiếc.”

Cả bọn đã đi tới chân của cầu thang cẩm thạch. Một hàng học sinh năm thứ tư của Nhà Ravenclaw đang đi ngang qua Tiền sảnh, tụi nó nhìn thấy Harry và vội vàng dồn lại thành một đám co cụm, như thể hoảng sợ Harry có thể tập kích dựa vào lêu bêu lạc bầy.

Harry mĩa mai nói:

“Ừ, tụi mình quả thiệt là nên cố gắng kết thân với những người như bọn đó.”

Tụi nó đi theo đám Ravenclaw vô Đại Sảnh Đường, theo bản năng, vừa bước chân vào là ngó lên dãy bàn dài của các giáo sư. Giáo sư Grubby-Plank đang trò chuyện với giáo sư Sinistra dạy môn Thiên văn học, và một lần nữa lão Hagrid chỉ gây được sự chú ý bằng sự vắng mặt của mình. Cái trần Đại Sảnh Đường được phù phép phía trên đầu tụi nó phản ánh tâm trạng của Harry; nó xám xịt mây đen thăm sâu.

Khi tụi nó đi ngang qua Đại Sảnh Đường để đến dãy bàn của nhà Gryffindor, Harry nói:

“Thầy Dumbledore thậm chí không hề nói cái bà Grubbly-Plank đó sẽ ở lại bao lâu.”

Hermione nói về đây ư tư:

“Có lẽ...”

Ron và Harry cùng hỏi:

“Sao?”

“À... có lẽ thầy không muốn gây chú ý tới việc bác Hagrid không có mặt ở đây.”

Ron suýt bật cười:

“Ý bồ là sao? Gây chú ý tới chuyện đó à? Làm sao mình có thể không chú ý được chứ?”

Trước khi Hermione có thể trả lời Ron thì một cô gái đen cao dong dỏng với bím tóc dài đã đi tới bên Harry.

“Chào Angelina.”

Cô ta lạnh lợi đáp:

“Chào! Nghỉ hè vui không?”

Và không đợi trả lời, cô ta nói tiếp:

“Nghe nè, tôi vừa được cử làm đội trưởng đội Quidditch Gryffindor.”

Harry nhe răng cười với cô gái:

“Một quyết định sáng suốt.”

Nó nghĩ là những lời động viên cổ vũ trước trận đấu của Angelina có lẽ sẽ không đến nỗi lê thê vô tận như những bài diễn văn Oliver Wood từng đăng đàn trước đây; và như vậy thì có thể coi đó là một sự tiến bộ.

“Ừ, này, bây giờ Oliver đã ra trường rồi, tụi mình cần một người giữ gôn mới. Cuộc kiểm tra sẽ vào lúc năm giờ ngày thứ sáu và mình muốn tất cả đội

sẽ có mặt ở đó, được chứ? Lúc đó mình sẽ xem người mới có thích hợp với chỗ khuyết hay không.”

“Được.”

Harry đáp. Cô gái mỉm cười với Harry rồi bỏ đi.

Hermione ngồi xuống bên cạnh Ron và kéo một đĩa bánh mì nướng về phía mình, nói một cách lơ đãng:

“Mình quên bég đi là anh Wood đã ra trường. Chắc là chuyện đó khiến đội có khác đi ít nhiều.”

Harry ngồi xuống cái băng ghế đối diện:

“Mình chắc vậy. Anh ấy là một Thủ quân giỏi.”

Ron nói:

“Biết thế, nhưng có thêm luồng sinh khí mới cho đội thì cũng đâu có tổn hại gì, đúng không?”

Một tiếng *vút* vang lên kèm theo tiếng xào xạc, rồi hàng trăm con cú bay ào vô qua những khung cửa sổ trên cao. Bọn cú đáp xuống khắp Đại Sân Đường, đem thư từ bưu kiện cho chủ nhân của chúng và làm cho mấy người đang ăn điểm tâm bị tắm bất đắc dĩ dưới những giọt nước bọn cú làm nhiễu xuống. Rõ ràng là bên ngoài trời đang mưa to. Chẳng thấy con Hedwig đâu hết, nhưng Harry chẳng lấy làm ngạc nhiên chút nào; người duy nhất thư từ với nó là chú Sirius, và nó không tin chỉ mới chia tay được hăm bốn tiếng đồng hồ mà chú Sirius đã có tin gì mới để viết cho nó. Tuy nhiên Hermione phải nhanh tay dọn ly nước cam của nó qua một bên để có chỗ cho một con cú to ướn nhẹp ngậm trong mỏ một tờ *Nhật Báo Tiên Tri* cũng ướn mem.

Khi Hermione đặt một đồng Knut vô cái túi da đeo bên chân con cú và con cú cất cánh bay đi thì Harry tức tối nói:

“Bồ còn đặt mua tờ báo đó làm gì? Mình chẳng hơi đâu... một mớ rác rưởi.”

Hermione nói một cách khó hiểu:

“Tốt nhất cũng nên biết kẻ thù đang nói cái gì.”

Cô nàng mở tờ báo ra và biến mất đằng sau tờ báo, cho đến khi Ron và Harry ăn xong mới lại hiện ra. Cuộn tờ báo lại và đặt nó xuống bên cạnh đĩa ăn của mình, Hermione nói:

“Không có gì. Không có gì về bồ hay thầy Dumbledore hay cái gì cả.”

Giáo sư McGonagall lúc ấy đang đi dọc theo bàn ăn để phát thời khóa biểu. Ron rên rĩ:

“Coi ngày hôm nay nè! Một tiết Lịch sử Pháp thuật, hai tiết Độc Dược, một tiết Tiên tri, và hai tiết Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám... Thầy Binns, thầy Snape, cô Trelawney, và mụ Umbridge đó... cả thầy trong một ngày! Mình cầu cho anh Fred và George gấp gấp lên chế cho xong cái món Ăn Vặt Cúp Cua...”

“Lỗi tai tui có lòng bùng không đấy?”

Fred vừa đến một lúc với George và chen vô ngồi xuống cái băng ghế, cạnh bên Harry.

“Huynh trưởng Hogwarts nhất định là đâu có muốn cúp cua hả?”

Ron dí cái thời khóa biểu của nó sát mũi Fred mà gắt gỏng:

“Coi tụi em học cái gì bữa nay nè. Em chưa từng thấy thứ hai nào tồi tệ như vậy.”

Fred liếc qua các cột của thời khóa biểu:

“Quan điểm đúng đắn đó, chú em. Nếu em thích có thể xài một tí kẹo Nuga Sắc-máu-mũi rẻ tiền.”

Ron nghi hoặc:

“Tại sao lại rẻ tiền?”

George vừa tự lấy cho mình món cá trích hun khói vừa nói:

“Bởi vì em sẽ bị sắc máu cho đến khi em quắt queo cả người lại, tụi anh

chưa chế ra được thuốc giải tà.”

Ron nhét cái thời khóa biểu vô túi, ủ rũ nói:

“Hay đấy! Nhưng có lẽ em nghĩ em phải vô lớp thôi.”

Đôi mắt tròn sáng như hạt huyền hướng lom lom về phía George và Fred, Hermione nói:

“Và nhân nói về món Ăn Vật Cúp Cua, các anh không được quảng cáo kiếm người thí nghiệm trên bảng thông báo Gryffindor.”

George tỏ ra kinh ngạc, hỏi:

“Ai nói?”

Hermione đáp:

“Em nói. Và Ron.”

Ron hấp tấp đính chánh:

“Chừa mình ra trong vụ này đi.”

Hermione trừng mắt nhìn Ron. Fred và George rúc rích cười.

Quết đậm bơ lên miếng bánh xốp, Fred nói:

“Hermione à, chẳng bao lâu em sẽ ca giọng khác cho mà coi. Các em đang bắt đầu năm thứ năm, chẳng bao lâu nữa đâu các em sẽ xin xỏ món Ăn Vật Cúp Cua cho coi.”

Hermione hỏi:

“Mà tại sao bắt đầu năm thứ năm lại có nghĩa là em muốn Ăn Vật Cúp Cua chứ?”

George nói:

“Bởi vì năm thứ năm là năm thi bằng Pháp sư Thường đẳng.”

“Thì sao?”

Fred nói với vẻ mãn nguyện:

“Thì em sẽ phải chuẩn bị thi cử, chứ còn sao nữa? Mấy kỳ thi sẽ khiến các em chúí mũi vô học miệt mài đến tróc da đầu luôn.”

George vui vẻ nói thêm:

“Một nửa đám bạn học cùng năm với anh bị suy sụp khi gần tới kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Nào là khóc lóc, nổi cơn tam bành... Patricia Stimpson thì cứ xỉu lên xỉu xuống...”

Fred nhớ lại:

“Kenneth Towler thì phát nhọt đỉnh, em nhớ không?”

George nói:

“Đó là tại vì anh bỏ Bột Nhọt trâu vô đồ ngủ của nó.”

Fred nhe răng cười khì.

“Ừ há. Anh quên mất tiêu... đôi khi cũng khó nhớ hết mọi thứ, đúng không?”

George lại nói:

“Đăng nào đi nữa thì năm thứ năm cũng là một cơn ác mộng, ấy là nếu em bận tâm đến kết quả thi cử. Dù sao thì Fred và anh cũng đã xoay được cách giữ vững tinh thần.”

Ron nói:

“Ừ... vậy mỗi anh chắc lấy được ba cái... cái đó kêu là gì? Bằng cấp Pháp sư Thường đẳng hả?”

“Đúng!”

Fred nói một cách vô tâm.

“Nhưng mà tụi anh không cảm thấy tương lai mình nằm trong thế giới của thành tích kinh viện.”

George hớn hờ:

“Tụi này đã nghiêm túc bàn bạc xem liệu tụi này có nên mất công trở lại đây học tiếp năm thứ bảy hay không, khi mà giờ đây tụi này đã có...”

Anh chàng ngừng ngang xương khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Harry. Nó biết là George sắp nhắc tới giải thưởng Tam Pháp Thuật mà nó đã tặng

cho hai anh em sinh đôi làm vốn liếng. George bèn hấp tấp nói trở đi:

“... bây giờ tụi này đã có bằng Pháp sư Thường đẳng rồi. Ý anh nói, là tụi này không biết có cần cái bằng Pháp thuật *Như Tử* (Pháp Thuật Tận Sức) không? Nhưng tụi này không cho là má có thể kham nổi chuyện tụi này ra trường sớm, nhất là thêm cái vụ anh Percy trở thành thằng đàn vĩ đại nhất thế giới.”

Fred nhìn quanh Đại sảnh Đường một cách thân thiết:

“Tuy nhiên tụi này cũng sẽ không lãng phí năm cuối cùng của tụi này ở đây. Tụi này sẽ dùng nó để làm một tý nghiên cứu thị trường, tìm hiểu chính xác xem đám học trò trung bình ở Hogwarts cần cái gì đó ở tiệm giởn của chúng, rồi tụi này sẽ cẩn thận đánh giá kết quả nghiên cứu, rồi sản xuất ra sản phẩm đáp ứng nhu cầu tiêu dùng.”

Hermione ngờ vực hỏi:

“Nhưng mà các anh kiếm đâu ra vàng để mở tiệm giởn? Các anh sẽ phải cần tất cả những nguyên liệu và vật liệu... và một cơ ngơi nữa, em cho là...”

Harry tránh nhìn hai anh em sinh đôi. Nó cảm thấy mặt nóng bừng lên. Nó cố tình làm rơi cái nĩa rồi giả bộ thụp xuống dưới bàn để kiếm. Nó nghe Fred nói phía trên bàn:

“Hermione ơi, anh sẽ không bao giờ nói dối em nếu em đừng hỏi gì hết. Tụi mình đi thôi, George, nếu tụi mình đến đó sớm thì tụi mình có cơ may bán được vài cái Bánh Trưởng Nhĩ trước khi vô lớp Thảo Dược.”

Harry chui từ dưới gầm bàn lên thì thấy Fred và George đã bước đi, mỗi người cầm một đồng bánh mì nướng.

Hermione hết nhìn Harry lại nhìn sang Ron:

“Như vậy nghĩa là sao? ‘Nếu đừng hỏi gì hết...’ phải chăng có nghĩa là hai anh đã có được vàng để mở tiệm giởn rồi?”

Ron nhúu đôi mày lại thành rãnh sâu giữa trán.

“Mấy bồ biết không, mình cũng đang thắc mắc chuyện đó. Hai anh ấy mua cho mình một bộ áo thun mới vào mùa hè vừa rồi, mà mình thì không thể hiểu được hai anh ấy kiếm đâu ra Galleon...”

Harry quyết định là đã tới lúc lái câu chuyện ra khỏi vùng nước nguy hiểm này.

“Mấy bồ có cho là năm nay sẽ là một năm học gay go không? Vì mấy vụ thi cử ấy?”

Ron kêu lên:

“Ừ há! Chắc là đúng rồi, chứ còn sao nữa? Bằng cấp Pháp sư Thường đẳng thực sự quan trọng, ảnh hưởng đến chuyện sau này bồ muốn nộp đơn xin công việc gì cũng như mọi thứ khác. Anh Bill cũng nói với mình là tụi mình cũng sẽ được hưởng nghiệp, khoảng cuối năm nay. Để mà mình có thể chọn chuyên ngành Pháp thuật Tận sức mà mình muốn theo đuổi vào năm tới.”

Một lát sau đó tụi nó rời Đại sảnh Đường đi về phía phòng học Lịch sử Pháp thuật. Harry hỏi hai người bạn:

“Mấy bồ có biết mấy bồ muốn làm gì sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts không?”

Ron chậm rãi nói:

“Không thực sự... Ngoại trừ... ừ...”

Trông nó có vẻ hơi ngượng ngùng. Harry giục:

“Sao?”

Ron nói đại:

“Chà, làm Thần Sáng cũng oai lắm chứ.”

Harry nồng nhiệt tán thành:

“Đúng vậy.”

Ron nói:

“Nhưng mà họ là dân quý tộc, mình phải thiệt là giỏi mới hòng. Còn bồ thì sao Hermione?”

Hermione nói:

“Mình không biết. Mình nghĩ mình thiệt tình muốn làm một điều gì đó cho bồ công học tập.”

Harry nói:

“Làm Thần Sáng cũng bồ công vậy!”

Hermione nói một cách ưu tư:

“Ừ, nhưng đó đâu phải là việc duy nhất đáng làm. Ý mình nói là nếu mình có thể phát triển Hội đấu tranh cho Quyền lợi Gia tinh...”

Harry và Ron cẩn thận tránh đưa mắt nhìn nhau.

Môn Lịch sử Pháp thuật theo ý kiến chung là môn học chán nhất trong mớ di sản của loài Pháp sư phù thủy. Giáo sư Binns, ông thầy giáo ma, có một giọng khò khè đều đều hầu như bảo đảm gây ra được cơn mơ màng trong vòng mười phút, còn nếu thời tiết ấm áp thì chỉ năm phút thôi. Thầy không bao giờ thay đổi hình thức của bài học, chỉ thuyết giảng triền miên bất tận trong khi lũ học trò cặm cụi ghi chép, hay đúng hơn, chăm chăm ngó vô tình không mơ màng ngái ngủ. Harry và Ron cho tới nay ì ạch qua được mấy kỳ thi môn này chẳng qua là nhờ có-pi tập của Hermione trước khi đi thi. Chỉ một mình Hermione là có vẻ như có khả năng kháng cự lại sức gây mê của giọng nói giáo sư Binns.

Bữa nay nó phải chịu đựng một giờ rưỡi bị ru trong giọng đều đều về chủ đề chiến tranh bọn khổng lồ. Trong vòng mười phút đầu Harry nghe vừa đủ để nhận thức lơ mơ là môn học này mà vô tay thầy khác giảng dạy may ra có thể hấp dẫn ở mức trung bình, nhưng rồi bộ não của nó bắt đầu rỗng dần, và nó tiêu một giờ hai mươi phút còn lại chơi đánh ca rô với Ron trên một góc của miếng giấy da, trong khi Hermione liếc nhìn tụi nó khó chịu.

Khi tụi nó ra khỏi phòng để nghỉ giải lao (giáo sư Binns lướt xuyên qua tấm bảng đen), Hermione lạnh lùng hỏi:

“Nếu năm nay mình không cho mấy bồ mượn tập chép nữa, thì sẽ ra sao?”

Ron nói:

“Thì tụi này sẽ thi rớt Pháp sư Thường đẳng. Nếu bồ muốn lương tâm cắn rứt về chuyện đó thì Hermione à...”

Hermione nạt ngang:

“Cho đáng đời bồ. Bồ thậm chí không thèm cố gắng nghe thầy giảng nữa là!”

Ron nói:

“Tụi này có cố gắng chứ. Tụi này chỉ không có được bộ não của bồ, hay trí nhớ, hay sự tập trung của bồ - chẳng qua bồ thông minh hơn tụi này - kể ra cũng tốt nếu nhét được vô chứ bộ.”

“Ôi thôi, đừng nói chuyện nhảm nhí.”

Hermione có vẻ hơi dịu lại khi cô nàng dẫn đường đi ra sân trường ẩm ướt.

Trời đang mưa phùn và sa mù rất đẹp, cho nên hình ảnh những người đứng chúm chum nhau quanh rìa sân trông nhòa nhạt lơ mơ. Harry, Ron và Hermione chọn một góc khuất dưới một hàng hiên nước chảy ròng ròng, lật cổ áo thụng của tụi nó lên để chống lại cái rét mướt của không khí tháng chín và nói với nhau chuyện thầy Snape sẽ có thể làm gì để hành tụi nó trong bữa học đầu tiên của năm học mới. Tụi nó đang tiến gần tới chỗ nhất trí là rất có thể thầy sẽ cho làm cái gì đó cực kỳ khó, chỉ nhằm bắt giở và lôi tụi nó ra khỏi kỳ nghỉ hai tháng, thì lúc đó một người đi vòng qua góc sân hướng về ba đứa.

“Chào Harry!”

Đó là Cho Chang, hơn nữa, lần này cô bé lại đi có một mình. Đây là

chuyện bất thường nhất: Cho hầu như luôn luôn bị một đám con gái lú tú vây quanh; Harry còn nhớ nỗi đau khổ đã một phen cố gắng gặp cô nàng một mình để mời nàng tham dự Vũ hội Giáng sinh.

“Chào.”

Harry nói, cảm thấy mặt mình nóng lên. Nó tự nhủ, *ít nhất thì lần này mình không bị ngập trong nhựa thúi*. Dường như Cho cũng đang có cùng mạch suy nghĩ như vậy.

“Vây là bạn gỡ được cái chất đó ra rồi hả?”

“Ừ.”

Harry nói, cố gắng nhe răng cười như thể ký ức về cuộc gặp gỡ vừa rồi của hai người buồn cười lắm, chứ không đến nỗi xấu hổ ê mặt.

“Vây... ờ... bạn có... nghỉ hè vui không?”

Ngay khi vừa mới nó ra câu này Harry hối tiếc ngay mình đã lỡ miệng. Cedric trước đây là bạn trai của Cho và ký ức về cái chết của anh ta ắt hẳn là đã ảnh hưởng đến kỳ hè của Cho một cách tồi tệ như đã ảnh hưởng đến kỳ nghỉ hè của Harry vậy. Có cái gì đó dường như căng ra trên gương mặt Cho, nhưng cô bé vẫn nói:

“Ôi, cũng tạm... bạn biết...”

Thình lình Ron chỉ vô ngực áo chùng của Cho, nơi có cài một huy hiệu màu xanh da trời được trang trí với hai chữ T bằng vàng, hỏi gặng:

“Có phải huy hiệu đội Tornados đó không? Bạn ủng hộ đội đó à?”

Cho nói:

“Vâng, tôi ủng hộ.”

“Bạn ủng hộ từ hồi nào đến giờ hay chỉ mới ủng hộ họ từ khi họ thắng giải liên đoàn?”

Ron hỏi bằng một cái giọng mà Harry cho là giọng cáo buộc không cần thiết.

Cho vẫn điềm tĩnh đáp:

“Tôi ủng hộ họ từ hồi tôi sáu tuổi. À thôi... hẹn gặp lại, Harry nhé.”

Cô bé bước đi. Hermione chờ cho đến khi Cho đi qua một nửa sân trường rồi mới quay lại tấn công Ron.

“Sao mà bồ thiếu ý tứ vậy hả?”

“Cái gì? Mình chỉ hỏi nó là...”

“Chẳng lẽ bồ không thấy là bạn ấy muốn nói chuyện với Harry một mình thôi sao?”

“Vậy sao? Thì bạn ấy cứ nói, mình đâu có cản ngăn...?”

“Mắc cái gì bồ kiếm chuyện với bạn ấy về đội Quidditch chứ?”

“Kiếm chuyện? Mình đâu có kiếm chuyện với bạn ấy, mình chỉ...”

“Ai *bạn tâm* bạn ấy có ủng hộ đội Tornados hay không?”

“Ôi, thôi đi, một nửa số người bồ thấy đeo huy hiệu chỉ mới mua nó từ mùa thi đấu vừa rồi...”

“Thì đã *làm sao*?”

“Có nghĩa là họ không phải là ‘dân ái mộ’ thực sự, họ chỉ ăn theo mà thôi...”

“Chuông reo kìa!”

Harry uể oải nói, bởi vì Ron và Hermione cãi nhau to tiếng quá nên không nghe tiếng chuông reo. Hai đứa vẫn không ngừng cãi nhau trên suốt quãng đường xuống tới lớp học dưới hầm của thầy Snape, nhờ vậy Harry có cả khối thì giờ để ngẫm nghĩ ra là nó sẽ may mắn biết chừng nào nếu cạnh tranh được với Ron và Neville để có hai phút chuyện trò cho ra hồn với Cho, mà sau này nhớ lại nó không đến nỗi phải bỏ xứ mà đi.

Khi tụi nó nhập vô đám học trò đứng xếp hàng bên ngoài cửa lớp học thầy Snape, Harry nghĩ, vậy mà Cho đã tự đến và bắt chuyện với nó, chẳng phải sao? Cho đã từng là bồ của Credic; cô ấy có thể dễ dàng căm ghét Harry vì đã

sống sót khi ra khỏi mê cung cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật trong khi Credic thì chết, vậy mà cô ấy vẫn nói chuyện với nó một cách hết sức thân tình, chứ không như thể cô ấy cho là nó điên khùng hay nói láo, hay bằng cách khùng khiếp nào đó phải chịu trách nhiệm về cái chết của Credic... Ủ, cô ấy rõ ràng là đã tự ý đến và trò chuyện với Harry, và đó là lần thứ hai trong vòng hai ngày... Nghĩ đến đây, tinh thần Harry phấn chấn hẳn lên. Thậm chí cái âm thanh đáng ngại của cánh cửa căn hầm thầy Snape kọt kệt mở ra cũng không đâm thủng được cái bong bóng căng đầy hy vọng dường như đang phồng lên trong lòng ngực nó. Nó nối đuôi Ron và Hermione đi vào lớp học và theo hai đứa đến cái bàn quen thuộc của tụi nó ở cuối lớp, rồi nó ngồi xuống giữa Ron và Hermione, phớt lờ đi tiếng lục đục ngo nguậy cái kính quạu quọ phát ra từ cả hai đứa kia.

Thầy Snape đóng cánh cửa sau lưng, lạnh lùng nói:

“Ổn định.”

Thực ra thì đâu cần kêu gọi trật tự; ngay khi bọn học trò nghe tiếng cánh cửa đóng lại, thì tất cả đã nín khe và không còn ai nhúc nhích cục cựa nữa.

Bước nhanh tới cái bàn của mình và đưa mắt nhìn chăm chăm khắp cả lớp, thầy Snape nói:

“Trước khi bắt đầu bài học hôm nay, ta nghĩ là cần thiết phải nhắc nhở các trò rằng tháng sáu tới các trò sẽ tham dự một kỳ thi quan trọng, qua đó các trò sẽ chứng tỏ các trò học được bao nhiêu về pha chế và sử dụng Độc dược Pháp thuật. Tuy nhiên một số trong lớp này chắc chắn là đồ thoái hóa, ta mong các trò moi được lời phê ‘có thể chấp nhận’ trong bằng cấp Pháp sư Thường đẳng của mình..., nếu không thì liệu mà chịu đựng... nổi bực mình của ta.”

Cái nhìn chòng chọc của thầy lúc này đang nấn ná ở chỗ Neville, cậu chàng đang mắc nghẹn. Thầy Snape tiếp tục:

“Dĩ nhiên sau năm học này, nhiều người trong số các trò sẽ thôi học với ta. Ta chỉ nhận những học sinh giỏi nhất vào các lớp Độc dược Pháp thuật Tận sức của ta, có nghĩa là một số trong chúng ta chắc chắn sẽ nói lời vĩnh biệt.”

Đôi mắt thầy dừng lại ở Harry và môi thầy cong lên. Harry trừng mắt nhìn lại, cảm thấy một niềm vui ác liệt khi nghĩ là mình sẽ có thể khỏi bị học môn Độc Dược sau năm thứ năm.

Thầy Snape nói nhẹ nhàng:

“Nhưng chúng ta vẫn còn phải đi lại với nhau một năm nữa trước khi có được niềm vui chia tay. Cho nên dù các trò có ý định theo đuổi kiểm tra Pháp thuật Tận sức hay không, ta khuyên các trò nên tập trung nỗ lực vào việc đạt lấy thứ hạng cao mà ta kỳ vọng ở các học sinh Thường đẳng Pháp sư của ta. Hôm nay chúng ta sẽ pha chế một độc dược thường được ra đề trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng: liều thuốc Bình An, một dược phẩm làm dịu nỗi lo âu và làm nguôi cơn kích động. Hãy cẩn thận: nếu các trò quá mạnh tay với các nguyên liệu thì các trò sẽ đưa người uống vào một giấc ngủ sâu và đôi khi không thể cứu vãn được. Cho nên các trò cần phải để tâm chú ý cẩn thận đến công việc mình đang làm.”

Bên trái Harry, Hermione ngồi thẳng lưng hơn nữa, vẻ mặt cô nàng tỏ ra chăm chú hết sức nói. Thầy Snape gõ cây đũa phép:

“Nguyên liệu và phương pháp trên bảng đen - (Chúng xuất hiện trên bảng) - Các trò sẽ tìm thấy mọi thứ mà các trò cần - thầy gõ nhẹ cây đũa phép một cái nữa - trong ngăn tủ dự trữ - (cánh cửa của cái ngăn tủ được nói tới mở bung ra) - Các trò có một giờ rưỡi... Bắt đầu!”

Đúng như Harry, Ron và Hermione tiên đoán, thầy Snape chưa từng ra cho chúng một bài tập bào chế độc dược nào khó khăn tỉ mỉ hơn cái món này. Các nguyên liệu phải được cho vô vạc theo đúng chính xác thứ tự và số lượng, hợp chất phải được khuấy đúng chính xác số lần quy định, trước tiên

là theo chiều kim đồng hồ, kể đến là ngược chiều kim đồng hồ; nhiệt độ của ngọn lửa giữ cho hợp chất ở trong quá trình sôi phải được hạ thấp xuống một cách chính xác cho đúng mức trong một số phút quy định trước khi nguyên liệu cuối cùng được thêm vào. Còn khoảng chừng mười phút nữa hết giờ thì thầy Snape lên tiếng:

“Tới lúc này một làn khí bạc mong manh sẽ bốc lên từ món thuốc của các trò.”

Harry đang toát mồ hôi đầm đìa, đưa mắt nhìn quanh căn hầm một cách tuyệt vọng. Cái vạc của nó đang bốc lên ngùn ngụt hàng cuộn hơi nước xám sậm. Chảo của Ron thì khạc ra mấy tia sáng xanh lè. Seamus thì đang luống cuống cời lên ngọn lửa dưới đáy vạc của nó bằng đầu cây đũa phép bởi vì lửa đã tắt ngấm. Tuy nhiên trên bề mặt của món thuốc Hermione bào chế là một lớp sương mù lung linh của làn khí bạc, và khi thầy Snape đi ngang qua, thầy nhìn xuống món thuốc của Hermione qua cái mũi khoằm của thầy mà không nhận xét gì hết, có nghĩa là không có gì để chê bai được hết. Nhưng khi ngừng ở bên cái vạc của Harry, thầy Snape nhìn xuống Harry với một nụ cười nhếch mép khủng khiếp trên mặt.

“Potter, cái này có thể coi là cái gì hả?”

Đám Slytherin ở phía trước lớp cùng ngược nhìn lên háo hức; tụi nó khoái nghe thầy Snape mắng nhiếc Harry lắm lắm.

Harry đáp một cách căng thẳng:

“Thưa thầy, Liều thuốc An Bình.”

Thầy Snape nhỏ nhẹ:

“Hãy nói cho ta biết, Potter, trò có biết đọc không?”

Draco Malfoy phá ra cười. Harry ghì chặt mấy ngón tay quanh cây đũa phép.

“Thưa thầy, em biết.”

“Vây đọc lên dòng thứ ba của lời hướng dẫn dùng ta, Potter.”

Harry liếc lên tấm bảng đen; không dễ gì mà nhận ra được lời hướng dẫn xuyên qua lớp sương mù các làn hơi nước đủ màu lúc này đang tỏa mờ mịt căn hầm.

“Thêm nguyệt thạch nghiền, khuấy ba lần ngược chiều kim đồng hồ, để cho sôi liu riu trong bảy phút, rồi thêm vào hai giọt si-rô cây lê lư.”

Trái tim Harry rút bịch xuống. Nó đã không cho thêm si-rô cây lê lư vô, mà nhảy thẳng qua dòng thứ tư của bản hướng dẫn sau khi để cho món thuốc của nó sôi bảy phút.

“Trò có làm hết mọi thao tác của dòng thứ ba không, Potter?”

Harry đáp rất khẽ:

“Thưa thầy, không.”

“Ta nghe chưa rõ.”

Harry nói to hơn:

“Thưa thầy, không. Con quên mất si-rô cây lê lư...”

“Ta biết trò quên, Potter à, có nghĩa là cái mớ hổ lốn này hoàn toàn vô giá trị. *Biến.*”

Khối lượng món thuốc của Harry biến mất ngay; nó đứng chờ vờ một cách đần độn bên cái vạc trống trơn. Thầy Snape nói:

“Những ai trong số các trò có chịu khó đọc lời hướng dẫn hãy đổ đầy một hũ thuốc mẫu mà các trò pha chế được, ghi rõ ràng lên nhãn họ tên của mình, rồi đem lên bàn của ta để kiểm nghiệm. Bài tập về nhà: Mười hai inches giấy da về thuộc tính của nguyệt thạch và ứng dụng của nó trong pha chế thuốc, nộp vào ngày thứ năm.”

Trong khi mọi người chung quanh Harry đổ dung dịch thuốc vô hũ, nó dọn dẹp đồ dùng, uất ức cằn hông. Món thuốc của nó cũng đâu có tệ gì hơn thuốc của Ron hay của Neville: cái món thuốc của Ron lúc này đang bốc lên

mùi tanh của trứng thối; còn thuốc của Neville thì đạt được độ bền chắc của xi măng mới trộn đến nỗi Neville bây giờ phải đục nó ra khỏi cái vạc. Vậy mà chỉ có nó, Harry, bị lãnh trứng ngỗng cho bài tập hôm nay. Nó tọng cây đũa phép trở vô cặp và ngồi phịch xuống chỗ ngồi, nhìn mọi người lũ lượt đi lên bàn thầy Snape với cái hũ đầy thuốc đóng nút kỹ. Cuối cùng khi chuông reo, Harry là người đầu tiên bỏ ra khỏi căn hầm, và khi Ron và Hermione kịp nhập bọn với nó trong Đại sảnh Đường thì nó đã bắt đầu ăn bữa trưa của nó rồi.

Trần Đại sảnh Đường đã đổi sang màu xám còn u ám hơn cả buổi sáng. Mưa quật xối xả vào mấy khung cửa sổ cao ngất.

Hermione ngồi xuống bên cạnh Harry, tự lấy cho mình món thịt băm hầm với khoai tây, nói giọng an ủi:

“Như vậy thiệt là bất công. Món thuốc của bồ đâu đến nỗi tệ như món thuốc của Goyle, khi thằng ấy chế thuốc vô hũ thì toàn bộ món thuốc văng tung tóe làm cái áo chùng của nó bốc cháy.”

Harry nhìn trừng trừng cái đĩa của nó, nói:

“Ừ... Mà có bao giờ thầy Snape công bằng với mình đâu?”

Cả hai đứa kia đều không trả lời nó. Cả ba đứa tụi nó đều biết là mối thâm thù giữa thầy Snape và Harry đã bắt đầu vô điều kiện từ cái phút mà Harry đặt chân vô trường Hogwarts.

Hermione nói bằng một giọng nản lòng:

“Mình đã tưởng là năm nay có lẽ thầy sẽ khá hơn một tít. Mình muốn nói là... mấy bồ biết...”

Hermione cẩn thận nhìn quanh; có khoảng nửa tá ghế trống ở mỗi bên của tụi nó và không có ai lảng vảng gần bàn ăn. Hermione nói tiếp:

“Bây giờ thầy đã ở trong Hội và mọi thứ...”

Ron nói giọng triết lý:

“Năm độc không thay đổi đốm. Dù sao đi nữa, mình vẫn luôn luôn nghĩ là thầy Dumbledore hơi gàn trong chuyện tin tưởng thầy Snape, đâu có bằng chứng gì cho thấy lão đã thực sự thôi làm việc cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Hermione ngắt lời Ron:

“Mình nghĩ là thầy Dumbledore có lẽ có rất nhiều bằng chứng, cho dù thầy không cho bồ biết, Ron à.”

Ron há miệng toan nói cãi lại thì Harry nặng nhọc lên tiếng:

“Thôi, hai người im đi.”

Cả Ron và Hermione đều lặng người, tỏ vẻ tức giận và bị xúc phạm. Harry nói:

“Hai người có thể để sóng yên gió lặng một chút không? Hai người cứ hục hặc với nhau hoài, khiến tôi muốn điên luôn.”

Rồi bỏ mứa món thịt băm hầm khoai tây, nó lẳng cái cặp qua vai mà đi, bỏ mặc hai đứa kia ngồi lặng tại chỗ.

Nó bước hai bậc một lên cái cầu thang cẩm thạch, ngang qua nhiều đứa học trò đang hối hả đi ăn trưa. Cơn giận vừa bùng lên quá bất ngờ vẫn còn bùng bùng trong lòng nó, và hình ảnh gương mặt sừng sốt của Ron và Hermione khiến cho nó có một cảm giác hài lòng sâu sắc. Nó nghĩ *“đáng đời tụi nó. Tại sao tụi nó không để cho sóng yên gió lặng chứ? Lúc nào cũng cãi vã nhau toàn chuyện vặt vãnh... nhiều đó đủ khiến cho bất cứ ai cũng phải phát khùng”*.

Nó đi ngang qua bức tranh khổng lồ của Ngài Hiệp sĩ Cadogan ở đầu cầu thang; Ngài Cadogan đã rút gươm ra và khua loạn xạ về phía Harry, mà nó chẳng ngó ngang gì tới ông ta. Bằng một giọng bị nghẹt trong tấm che mặt của bộ áo giáp, Ngài Hiệp sĩ Cadogan gào lên:

“Đến đây, đồ dê tiện, đứng thẳng lên và chiến đấu!”

Nhưng Harry chỉ dừng dừng bước tới, và khi Ngài Cadogan ráng đuổi theo nó bằng cách chạy qua bức tranh kế bên, thì ngài bị cư dân ở đó, một con chó lai sói có vẻ giận dữ, khăng khăng cự tuyệt.

Harry dành thời gian còn lại của giờ ăn trưa ngồi một mình bên dưới cái cửa sập trên đỉnh của ngọn Tháp Bắc, do đó mà nó là người đầu tiên trèo lên cái thang bạc dẫn tới phòng học của giáo sư Sibyll Trelawney khi chuông reo.

Môn Tiên Tri là môn học Harry ghét nhất, sau môn Độc Dược, chủ yếu là tại vì thói quen của cô Trelawney cứ mỗi vài ba bài học lại tiên đoán cái chết yếu của nó. Là một người đàn bà gầy gò quần kỹ càng trong những tấm khăn choàng và lông la lông lánh những chuỗi hạt, cô Trelawney luôn gọi cho Harry nhớ đến một loại côn trùng nào đó, với đôi mắt kiếng khuếch đại làm đôi mắt cô hết sức bự. Khi Harry bước vào, cô Trelawney đang bận đặt mấy cuốn sách đóng bằng da xộc xệch lên từng cái bàn nhỏ chên vênh bầy bừa bãi trong phòng, nhưng ánh sáng tỏa ra từ mấy bóng đèn trùm khăn và ngọn lửa cháy yếu ớt và bốc mùi bệnh hoạn quá mù mờ đến nỗi cô có vẻ không để ý đến nó khi nó ngồi xuống một cái ghế trong bóng tối. Năm phút sau những học sinh khác đến đủ. Ron hiện ra từ cánh cửa sập, cẩn thận nhìn quanh, tìm thấy Harry và đi thẳng, hoặc đúng ra là đi con đường ít lòng vòng nhất qua những bàn ghế và gối nệm nhồi quá căng để tới chỗ nó. Ron ngồi xuống bên cạnh Harry, nói:

“Hermione và mình hết cãi nhau rồi.”

Harry lầu bàu:

“Tốt.”

Ron nói:

“Nhưng Hermione nói bạn ấy nghĩ là nếu bỏ thôi trút cơn nóng giận của bồ vô tội này thì hay hơn.”

“Mình đâu có...”

Ron nói át lời Harry:

“Mình chỉ nhắm lời lại thôi. Nhưng mình nghĩ là bạn ấy nói đúng. Tụi này đâu có trách nhiệm trong cách Seamus và thầy Snape đối xử với bồ.”

“Mình không hề nói là...”

“Chào các em.”

Giáo sư Trelawney cất lên giọng nói mơ màng mập mờ quen thuộc của cô, và Harry ngừng nói, cảm thấy vừa bức mình lại vừa xấu hổ với chính mình một lần nữa.

“Chào mừng các em trở lại với lớp học Tiên Tri. Dĩ nhiên lâu nay cô vẫn theo dõi vận mệnh các em trong suốt kỳ nghỉ hè một cách cẩn thận, và cô vui mừng thấy là tất cả các em đều trở về trường Hogwarts an toàn - bởi vì, dĩ nhiên, cô biết là các em sẽ trở về an toàn. Các em sẽ tìm thấy trên bàn trước mặt mình quyển sách *Giải Sấm Mộng* của Ignigo Imago. Diễn giải những giấc mộng là cách thức tiên đoán tương lai quan trọng nhất và là một môn học rất có thể được kiểm tra trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng của các em. Dĩ nhiên là không phải tôi cho chuyện đậu hay rớt kỳ thi không quan trọng mấy khi nói đến nghệ thuật tiên tri thiêng liêng. Nếu các em có Nội nhân thì bằng cấp và thứ hạng không đáng kể lắm. Tuy nhiên, thầy Hiệu trưởng muốn các em làm bài thi cho nên...”

Giọng nói của cô Trelawney kéo dài ngân nga một cách ý nhị, khiến cho cả lũ học trò tin rằng giáo sư Trelawney đặt môn học của cô lên trên những chuyện tầm thường vụn vặt như chuyện thi cử.

“Mời các em mở sách đến phần giới thiệu và đọc những gì Imago phải nói về vấn đề giải mộng. Sau đó các em chia thành từng đôi. Dùng quyển *Giải Sấm Mộng* mà giải cho nhau giấc mộng mới đây nhất của nhau. Làm ngay.”

Cái hay duy nhất đáng nói về lớp học này là nó chỉ kéo dài một tiết mà thôi. Khi mà tất cả đọc xong phần giới thiệu của cuốn sách thì tụi nó chỉ còn

chừng mười phút để giải mộng. Bên cạnh bàn của Ron và Harry, Dean đã kết đôi với Neville, anh chàng này ngay lập tức lao vào công việc giải thích vòng vo lê thê một cơn ác mộng liên quan đến một cây kéo khổng lồ mang cái nón đẹp nhất của bà nội nó. Harry và Ron thì chỉ nhìn nhau rầu rĩ. Ron nói:

“Mình chẳng bao giờ nhớ những giấc mơ của mình. Bồ nói giấc mơ của bồ đi.”

Harry sốt ruột nói:

“Bồ phải nhớ ra một giấc mơ nào đó.”

Nó sẽ không chia sẻ giấc mơ của nó với ai hết. Nó biết quá rõ là cơn ác mộng thường xuyên của nó về cái nghĩa địa mang ý nghĩa gì, nó không cần Ron hay giáo sư Trelawney hay quyển *Giải Sấm Mộng* ngu ngốc nói cho nó biết...

Ron đành nhăn mặt lại trong một nỗ lực cố nhớ lại:

“Ừ, hôm kia mình nằm mơ thấy mình chơi Quidditch. Bồ cho là điều đó có ý nghĩa gì?”

Harry lạt lạt quyển *Giải Sấm Mộng* không có chút hứng thú nào hết.

“Có lẽ bồ sắp bị cây thực quỳ khổng lồ ăn mất, hay đại khái như vậy.”

Tra cứu những mẫu chiêm bao trong cuốn *Giải Sấm Mộng* là một công việc hết sức chán phèo. Harry lại càng không phấn khởi khi giáo sư Trelawney giao cho tụi nó công việc ghi nhật ký chiêm bao trong một tháng coi như bài tập làm ở nhà. Khi chuông reo, nó và Ron dẫn đầu lớp leo xuống cái thang dây, Ron làu bàu lớn tiếng.

“Bồ có nhận ra tụi mình đã có bao nhiêu bài tập về nhà chưa? Thầy Binns giao một bài luận dài một bộ rưỡi về chiến tranh bọn khổng lồ, thầy Snape đòi một bộ về sử dụng nguyệt thạch, và bây giờ tụi mình có thêm một tháng nhật ký chiêm bao của cô Trelawney! Anh Fred và anh George chẳng sai chút nào về năm thi Thường đẳng Pháp sư, đúng không? Mụ Umbridge tốt hơn là

đừng giao cho tụi mình thêm...”

Khi tụi nó bước vào lớp học môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, tụi nó thấy giáo sư Umbridge đã an tọa ở bàn giáo sư rồi. Bà mặc một cái áo len hồng phủ lông tơ của đêm trước và một cái nơ nhung đen cài trên đỉnh đầu. Một lần nữa Harry lại được gợi nhớ hết sức sinh động đến hình ảnh một con ruồi bự chẳng đang ngu xuẩn đậu trên mồm của một con cóc còn bự tổ chẳng hơn nữa.

Lớp học khá im lìm khi tụi nó bước vô phòng, bởi vì giáo sư Umbridge vẫn còn là một ẩn số chưa được biết và cũng chưa ai biết bà có thể là người tôn trọng kỷ luật khắt khe đến cỡ nào.

Cuối cùng, khi cả lớp đã ngồi xuống, bà lên tiếng:

“Tốt, chào các em.”

Vài đứa lồm bồm đáp lại:

“Chào cô.”

Giáo sư Umbridge nói:

“Này này, như thế không ra thể thống gì cả, phải không nào? Tôi yêu cầu các em hãy vui lòng đáp là ‘Chúng em xin chào giáo sư Umbridge’. Xin vui lòng làm lại một lần nữa: Chào các em.”

Cả lớp ngân nga trầm bổng:

“Chúng em xin chào giáo sư Umbridge!”

Giáo sư Umbridge ngọt ngào nói:

“Bây giờ thì tốt rồi đấy. Lễ phép đâu có khó khăn, phải không nào? Xin vui lòng cất đĩa phép và lấy viết ra.”

Nhiều đứa nhìn nhau rầu rĩ; cái mệnh lệnh “cất đĩa phép” chưa bao giờ mở đầu một buổi học mà tụi nó thấy thú vị. Harry nhét cây đĩa phép trở vô trong cặp và rút cây viết lông ngỗng, bình mực, và giấy da ra. Giáo sư Umbridge mở túi xách tay của bà, rút cây đĩa phép ra, cây này đặc biệt ngắn

nguồn, và gõ mạnh nó lên tấm bảng đen. Chữ hiện ra trên bảng ngay tức thì.

Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám

Trở về nguyên tắc căn bản

Quay mặt về phía lớp học với hai bàn tay siết chặt trước ngực, giáo sư Umbridge tuyên bố:

“Bây giờ chú ý này, việc giảng dạy bộ môn này cho các em lâu nay đã bị gián đoạn và dở dang, phải không nào? Việc thay đổi giáo sư thường xuyên, nhiều người dường như lại không dạy theo bất cứ một chương trình nào được Bộ Pháp Thuật chấp nhận, khiến cho các em nhận lãnh cái hậu quả không may mắn là tụt hậu quá xa trình độ mà chúng ta trông mong ở các em vào năm thi Pháp sư Thường đẳng. Tuy nhiên các em sẽ vui mừng mà biết là những vấn đề này giờ đây đang được chấn chỉnh. Niên học này chúng ta sẽ theo một khóa pháp thuật phòng thủ được Bộ Pháp Thuật công nhận, tập trung vào lý thuyết, và được kết cấu cẩn thận.”

Bà lại gõ nhanh lên bảng đen một lần nữa. Thông điệp đầu tiên biến mất và được thay thế bằng:

Mục đích khóa học:

- 1. Thấu hiểu những nguyên lý căn bản pháp thuật phòng thủ.***
- 2. Học nhận biết những tình huống theo đó pháp thuật phòng thủ có thể được sử dụng hợp pháp.***
- 3. Đưa việc sử dụng phù thủy phòng thủ vào một bối cảnh ứng dụng thực tiễn.***

Trong hai phút, lớp học vang lên tiếng viết lông ngỗng cày sột soạt trên giấy da. Khi mọi người đã chép xong ba dòng mục đích khóa học của giáo sư

Umbridge, bà nói:

“Tất cả các em đã có quyển *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* của Wilbert Slinkhard chưa?”

Khắp lớp học vang lên tiếng rì rầm uể oải xác nhận có sách.

Giáo sư Umbridge nói:

“Tôi nghĩ là chúng ta nên thử làm lại. Khi nào tôi đặt ra câu hỏi, tôi muốn các em trả lời ‘Thưa giáo sư, có ạ’ hoặc là ‘Thưa giáo sư, không ạ’. Thế, tất cả các em đã có quyển *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* của Wilbert Slinkhard chưa?”

Tiếng ngân nga vang khắp cả lớp:

“Thưa giáo sư, có ạ.”

Giáo sư Umbridge nói:

“Tốt lắm. Tôi muốn các em hãy mở sách ra trang năm và đọc chương một, ‘Căn bản cho Người Bắt đầu’. Không cần phải bàn tán gì cả.”

Giáo sư Umbridge rời tấm bảng đen và tự an vị trên một cái ghế đằng sau bàn giáo sư, quan sát cận kề tất cả lũ học trò bằng đôi mắt cóc mòng mọng. Harry mở đến trang năm của quyển sách *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* và bắt đầu đọc.

Chương sách chán phèo một cách vô vọng, tẻ lệu gần bằng như phải nghe giáo sư Binns giảng bài. Harry cảm thấy nó bị vuột mất dần khả năng tập trung; và chẳng mấy chốc nó cứ đọc một dòng sáu lần mà không nuốt trôi được quá vài ba chữ đầu tiên. Nhiều phút im lặng trôi qua. Bên cạnh Harry, Ron lơ đãng xoay qua xoay lại cây viết lông ngỗng giữa mấy ngón tay của nó, mắt đăm đăm nhìn mỗi một điểm nào đó trên trang giấy. Harry nhìn qua bên phải và bị một trận ngạc nhiên lay nó ra khỏi cơn lơ đãng chán ngán. Hermione thậm chí không thèm mở sách *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* ra. Cô nàng đang chăm chăm ngó giáo sư Umbridge với cánh tay giơ cao

trong không trung.

Harry không thể nhớ nổi Hermione có bao giờ xao nhãng đọc sách khi được chỉ bảo không, hay đúng ra là kháng cự lại niềm thích thú mở ra bất kỳ quyển sách nào đặt trước mũi cô nàng không. Harry nhìn Hermione thắc mắc, nhưng cô nàng chỉ nhẹ lắc đầu để ngụ ý là cô nàng chưa sẵn sàng trả lời các câu hỏi đâu, và cô nàng tiếp tục chăm chú nhìn giáo sư Umbridge, bà ta vẫn một mực khẳng khái đi chỗ khác.

Tuy nhiên, sau nhiều phút nữa trôi qua, Harry không phải là người duy nhất ngó Hermione. Cái chương sách mà lũ học trò bị bắt đọc ấy chán ngắt đến nỗi càng lúc càng có nhiều người thà ngó Hermione câm lặng nỗ lực chụp cho được ánh mắt của giáo sư Umbridge hơn là vật lộn với ‘Căn bản cho Người Bắt đầu’.

Khi đã có khoảng chừng một nửa lớp chăm chú ngó Hermione thay vì nhìn vô sách, thì giáo sư Umbridge dường như quyết định là bà không thể phớt lờ tình thế hơn được nữa.

Bà hỏi Hermione, như thể bà chỉ mới chú ý tới cô học trò.

“Em muốn hỏi gì về chương Một hả em yêu quý?”

Hermione nói:

“Thưa cô, em không hỏi về chương Một.”

Giáo sư Umbridge nhe hàm răng nhỏ tí và nhợn hoắt ra.

“À, hiện giờ chúng ta đang đọc chương Một. Nếu em có những thắc mắc khác thì chúng ta có thể giải quyết vào cuối giờ học.”

Hermione nói:

“Thưa cô, em có một thắc mắc về mục đích khóa học.”

Giáo sư Umbridge nhướn mày lên:

“Và em tên là...”

Hermione đáp:

“Hermione Granger.”

Giáo sư Umbridge cất giọng ngọt ngào kiên quyết:

“Vâng, cô Granger à, tôi nghĩ là nếu cô đọc hết một cách cẩn thận thì sẽ thấy mục đích khóa học hoàn toàn rõ ràng.”

Hermione đáp thẳng thừng:

“Dạ, em chưa được đọc. Chẳng có gì được viết trên đó về việc *sử dụng* bùa chú phòng vệ cả.”

Lớp học lặng trang một lát, và trong khoảnh khắc im lặng đó, nhiều học sinh trong lớp quay đầu cau mày nheo mắt nhìn lên ba mục đích của khóa học được ghi trên bảng.

Giáo sư Umbridge bật cười khẽ và lặp lại:

“*Sử dụng* bùa chú phòng vệ à? Chà, cô Granger à, tôi không thể tưởng tượng nổi lại có bất kỳ tình huống nào xảy ra trong lớp học của tôi đòi hỏi cô phải *sử dụng* tới bùa chú phòng vệ cả. Chắc chắn là cô cũng đâu có mong muốn mình bị tấn công trong lớp học, phải không nào?”

Ron bật nói lớn:

“Vậy chúng em không được phép dùng pháp thuật sao?”

“Học sinh muốn phát biểu trong lớp của tôi phải giơ tay xin phép, nào thưa ông...”

“Weasley.”

Ron đáp và chọc ngón tay nó lên trời.

Giáo sư Umbridge, với nụ cười nhếch mép khiến cái mồm rộng của bà rộng hơn nữa, quay lưng về phía Ron. Harry và Hermione cũng lập tức giơ cao tay lên. Đôi mắt mòng mọng của giáo sư Umbridge chần chừ ở Harry một chút trước khi bà nói với Hermione:

“Nào cô Granger, cô muốn hỏi thêm điều gì nữa?”

Hermione nói:

“Thưa cô, chắc chắn là trọng điểm bao trùm của môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám là thực hành bùa chú phòng vệ.”

Giáo sư Umbridge hỏi vặn lại bằng giọng ngọt ngào giả dối của bà:

“Cô có phải là một chuyên viên giáo dục được Bộ Pháp Thuật huấn luyện không, cô Granger?”

“Không, nhưng mà...”

“Vậy thì, tôi e rằng cô không đủ phẩm chất để quyết định cái gì là ‘trọng điểm bao trùm’ của bất cứ lớp học nào. Các pháp sư lớn tuổi hơn cô và thông minh giỏi giang hơn cô nhiều đã lập ra chương trình học mới của chúng ta. Cô sẽ được học về bùa chú phòng vệ một cách an toàn, không mạo hiểm...”

Harry nói lớn:

“Học vậy để làm gì chứ? Nếu chúng ta bị tấn công nay mai thì cái học đó sẽ không...”

“*Giơ tay xin phép phát biểu, ông Potter!*”

Giọng bà Umbridge ré lên. Harry giờ cả năm đấm của nó lên không trung. Giáo sư Umbridge lập tức quay lưng lại nó một lần nữa. Nhưng lúc này đã có thêm nhiều bàn tay khác cũng giơ tay lên cao.

Bà Umbridge hỏi Dean:

“Và tên của em là gì?”

“Dean Thomas.”

“Nào, mời ông Thomas.”

Dean nói:

“Dạ, như Harry nói, có đúng không ạ? Nếu chúng ta bị tấn công, thì không phải là không nguy hiểm...”

Giáo sư Umbridge trả lời Dean với một nụ cười quạu đeo rất kiểu cọ:

“Tôi lặp lại, em có mong muốn bị tấn công trong suốt những buổi học với tôi không?”

“Dạ, không, nhưng mà...”

Giáo sư Umbridge nói át:

“Tôi không muốn chỉ trích cách thức công việc được điều hành ở trường này.”

Một nụ cười ‘tin không nổi’ kéo hai mép cái miệng rộng của bà tới tận mang tai. Bà nói tiếp:

“Nhưng mà lâu nay các em đã bị giao vào tay những pháp sư rất ư vô trách nhiệm trong bộ môn này, thực tế là hết sức vô trách nhiệm - ấy là chưa kể đến...”

Bà cất tiếng cười thô lỗ:

“... bọn lai cực kỳ nguy hiểm.”

Dean nói to lên một cách giận dữ:

“Nếu cô ám chỉ giáo sư Lupin, thì em xin nói thầy là người giỏi nhất mà tụi em từng...”

“*Giờ tay xin phép*, ông Thomas! Như tôi đã nói - Các em đã bị dạy những bùa chú quá phức tạp, không phù hợp với nhóm tuổi các em, và có khả năng gây chết người. Các em đã bị hù dọa cho sợ hãi rồi tin là cứ mỗi hai ngày các em có thể bị thế lực Hắc ám tấn công...”

Hermione nói:

“Không, tụi em không bị hù dọa, tụi em chỉ...”

“*Cô Granger, cô không giờ tay xin phép!*”

Hermione giơ tay lên; giáo sư Umbridge quay lưng lại cô bé.

“Theo như tôi biết thì người tiền nhiệm của tôi không những đã biểu diễn bùa chú độc địa bất hợp pháp cho các em coi, mà thực tế ông ta còn ếm cả các em nữa...”

“Dạ, nhưng đó là lúc thầy đã bị hóa điên, đúng không ạ? Dù vậy xin cô nhớ cho, tụi em vẫn học được rất nhiều...”

Giáo sư Umbridge rút lên:

“Ông Thomas, ông không giơ tay xin phép! Giờ đây, Bộ Pháp Thuật có quan điểm là một hiểu biết lý thuyết thôi cũng đủ cho các em vượt qua kỳ thi, mà nói cho cùng, thi cử mới là mục đích chính của trường học.”

Bà trừng mắt ngó Parvati vừa giơ tay lên, nói thêm:

“Và tên trò là gì?”

“Parvati Patil. Thừa cô, trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám có phần thực hành không ạ? Tụi em có được yêu cầu chứng tỏ rằng tụi em có thể thực sự giải nguyên, trừ ếm hay tương tự không?”

Giáo sư Umbridge sẵn giọng một cách thô bạo:

“Miễn là các em học lý thuyết chăm chỉ, thì không có lý do gì các em lại không thể thực hiện bùa chú trong điều kiện thi cử được kiểm soát cẩn thận.”

Parvati ngờ vực:

“Mà không được thực hành các bùa chú trước hay sao? Chẳng lẽ cô đang bảo tụi em là vô tội phòng thi tụi em mới phải đọc thần chú ếm bùa lần đầu tiên?”

“Tôi lặp lại, miễn là các em học lý thuyết cho kỹ vào...”

Nắm tay của Harry lại giơ lên cao, nó nói to:

“Nhưng mà lý thuyết sẽ có ích gì trong thế giới thực kia chứ?”

Giáo sư Umbridge ngược nhìn lên. Bà nhỏ nhẹ nói:

“Đây là trường học, ông Potter à, chứ không phải thế giới thực.”

“Vậy là tụi em không cần được chuẩn bị cho những gì đang chờ đợi ở ngoài đời?”

“Không có gì đang chờ đợi ở ngoài đời cả, ông Potter à.”

“Không có sao?”

Harry kêu lên. Cơn giận của nó âm ỉ sủi bọt dưới bề mặt suốt cả ngày, giờ

đây đạt tới đỉnh điểm sôi sục.

Giáo sư Umbridge chất vấn bằng giọng nói đường mật ghê rợn:

“Em tưởng tượng ra ai là người muốn tấn công bọn trẻ con như các em hử?”

Nhái giọng suy tư, Harry nói:

“Chà... để nghĩ xem... có thể Chúa tể Voldemort chẳng?”

Ron há hốc miệng ra; Lavender Brown bật ra một tiếng thét khe khẽ; Neville trượt khỏi cái ghế của nó, ngã qua một bên. Tuy nhiên giáo sư Umbridge không hề nao núng. Bà nhìn chòng chọc Harry với một vẻ thỏa mãn dứt khoát hiện rõ trên gương mặt.

“Nhà Gryffindor bị trừ mười điểm vì ông, ông Potter à.”

Lớp học lặng trang và im phắc. Mọi người sửng sốt, không nhìn giáo sư Umbridge thì nhìn Harry.

“Bây giờ hãy để cho tôi giải thích đôi điều cho rõ ràng.”

Giáo sư Umbridge đứng dậy và chồm về phía lũ học trò, hai bàn tay với những ngón tay ngắn ú na ú nần của bà xò rộng trên mặt bàn.

“Các em đã được bảo cho biết rằng một phù thủy Hắc ám nào đó đã trở về từ cõi chết...”

Harry tức giận kêu lên:

“Hắn chưa chết, nhưng đúng, hắn đã trở về!”

“Ông-Potter-ông-đã-làm-mất-mười-điểm-cho-nhà-Gryffindor-rồi-ông-đừng-khiến-cho-tình-hình-xấu-thêm-cho-chính-bản-thân-ông.”

Giáo sư Umbridge nói một hơi mà không thèm nhìn tới Harry.

“Như tôi nói, các em đã được bảo là có một phù thủy Hắc ám nào đó đang một phen nữa tự do tung hoành ngoài đời. *Điều này là dối trá.*”

Harry kêu lên:

“Đó KHÔNG phải là dối trá! Em đã nhìn thấy hắn! Em đã chiến đấu với

hắn!”

“Cấm túc, ông Potter!”

Giáo sư Umbridge kêu lên đặc thẳng:

“Tối mai. Đúng năm giờ. Tại văn phòng của tôi. Tôi lặp lại, *Điều này là dối trá*. Bộ Pháp Thuật bảo đảm rằng các em không hề bị một mối nguy hiểm nào từ bất kỳ một pháp sư Hắc ám nào cả. Nếu các em vẫn còn lo lắng, thì đương nhiên hãy cứ đến gặp tôi sau giờ học. Nếu có ai làm các em lo lắng vì những chuyện bịa đặt về những pháp sư Hắc ám hồi sinh, thì tôi sẽ rất muốn biết về chuyện đó. Tôi ở đây để giúp đỡ. Tôi là bạn của các em. Và bây giờ, các em hãy vui lòng đọc tiếp. Trang năm, ‘Căn bản cho Người Bắt đầu’.”

Giáo sư Umbridge lại ngồi xuống đằng sau cái bàn của bà. Tuy nhiên, Harry vẫn đứng. Mọi người ngó nó chăm chăm. Seamus trông có vẻ nửa hoảng sợ nửa mê hoặc.

Hermione kéo tay áo Harry, thì thầm bằng giọng van xin:

“Đừng, Harry!”

Nhưng Harry giật cánh tay ra khỏi tầm với của Hermione. Giọng run lên vì giận, Harry hỏi:

“VẬY, theo cô, Cedric Diggory tự một mình lăn đùng ra chết hay sao?”

Cả lớp cùng hóp không khí một lượt để lấy hơi, bởi vì không ai trong đám học trò, ngoại trừ Ron và Hermione, từng nghe Harry kể chuyện gì đã xảy ra trong cái đêm Cedric qua đời. Tụi nó chăm chú say sưa hết nhìn Harry đến nhìn giáo sư Umbridge. Còn bà thì nhướn mắt lên nhìn Harry trừng trừng, quên mất cả việc điểm trang cho gương mặt mình một nụ cười giả tạo. Rồi bà lạnh lùng nói:

“Cái chết của Cedric là một tai nạn thâm thảm.”

“Đây là một vụ ám sát.”

Harry nói. Nó cảm thấy toàn thân mình đang run lên. Nó đã hầu như

không nói với bất cứ ai về chuyện này, ít nhất thì cũng không nói với đứa nào trong ba chục đứa đang ngồi đây hau háu lắng nghe.

“Voldemort giết bạn ấy, và cô biết điều đó.”

Gương mặt giáo sư Umbridge ngậy ra. Trong một thoáng, Harry tưởng bà sắp gào thét vào mặt nó. Nhưng rồi bà nói, bằng cái giọng con gái ngọt ngào nhất, dịu dàng nhất của bà.

“Lại đây, ông Potter thân mến.”

Harry đá cái ghế của nó qua một bên, sai bước vòng qua Ron và Hermione, đi lên bàn giáo sư. Nó cảm thấy cả lớp đang nín thở. Nó giận đến nỗi bất cần chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

Giáo sư Umbridge rút từ trong giỏ xách tay của bà ra một cuộn nhỏ giấy da màu hồng, trải nó lên mặt bàn, chấm cây viết lông ngỗng của bà vô bình mực, và bắt đầu hí hoáy viết, khum mình trên tờ giấy để Harry không thể đọc thấy bà đang viết cái gì. Không ai nói năng gì hết. Một phút sau hay cỡ đó, bà cuộn tấm giấy da lại và gõ nhẹ nó bằng cây đũa phép của bà, khiến nó tự niêm phong lại mà không cần chỉ may keo dán, và để cho Harry không thể nào mở ra được.

Đưa cuộn giấy da cho Harry, giáo sư Umbridge nói:

“Đưa cái này cho giáo sư McGonagall, nhé em yêu.”

Harry nhận cuộn giấy da từ tay bà Umbridge mà không nói một lời nào, rồi xoay gót, bỏ đi ra khỏi phòng, thậm chí không thèm nhìn lại cả Ron lẫn Hermione, và đóng sầm cánh cửa phòng học sau lưng. Nó bước rất nhanh dọc theo hành lang, bàn tay nắm chặt bức thư gửi cho giáo sư McGonagall, và khi queo qua một góc tường, nó đâm thẳng vô con ma Peeves, là một gã đàn ông nhỏ tí, mặt rộng bè bè đang lơ lửng trôi ngửa trong không trung, tung hứng mấy hũ mực.

“Ừa, Potty Nhí Potter đây mà!”

Con ma Peeves cười khục khặc, để hai hũ mực rớt xuống đất bể tan tành và bắn mực tung tóe lên các bức tường; Harry nhảy lùi lại để tránh, kèm theo tiếng gầm gừ:

“Tránh đường ra, Peeves!”

“Úi cha, nhà tư duy khác đời đang mắc quạu!”

Peeves vừa nói vừa đuổi theo Harry dọc hành lang, và phóng vọt lên trên, liếc mắt nhìn Harry hết sức đều cái.

“Lần này thì là chuyện gì nữa đây, hờ Bồ tào Potty bánh chọe của ta? Nghe thấy tiếng nói hả? Thấy ảo ảnh hả? Nói bằng...”

Peeves chu mỏ búng lưỡi một cái chóc thiệt to.

“... *ngoại ngữ* hả?”

Harry bỏ chạy về phía cầu thang gần nhất, hét tướng lên:

“Tôi đã bảo, hãy để tôi yên MỘT MÌNH!”

Nhưng Peeves chỉ đơn giản nằm ngửa trên lan can cầu thang mà trượt xuống song song với Harry.

Ôi, đa số cứ tưởng nó sữa, thằng Potty bé bỏng

Nhưng một vài người tử tế hơn nghĩ là nó buồn

Riêng Peevesy biết rõ và nói là nó khùng...

“CÂM HỌNG!”

Bỗng một cánh cửa ở phía bên trái nó mở bung ra và giáo sư McGonagall từ văn phòng của bà đi ra, trông nghiêm khắc và tỏ vẻ bị quấy rầy. Bà ngắt lời Harry trong khi con ma Peeves khúc khích cười khoái trá và vọt biến đi.

“Potter, con quát tháo cái *quỷ* gì ở đây hả? Tại sao con không ngồi trong lớp học?”

Harry đáp một cách khó nhọc:

“Con bị phái đi gặp cô.”

“Phái? Con nói ‘phái đi’ là nghĩa làm sao?”

Harry đưa ra lá thư của giáo sư Umbridge. Giáo sư McGonagall nhận bức thư từ tay Harry, cau mày lại, xé nó ra bằng cách gõ cây đũa phép của bà lên cuộn giấy da, trải nó ra, và bắt đầu đọc. Đôi mắt của bà vọt từ phía này qua phía kia đằng sau cặp kính vuông khi bà đọc cái mà bà Umbridge viết, và cứ sau mỗi dòng, cặp mắt bà McGonagall lại nheo hẹp hơn.

“Con vào đây, Potter.”

Nó đi theo giáo sư Umbridge vô văn phòng của bà. Cánh cửa tự động đóng lại sau lưng họ.

Giáo sư McGonagall quay lại Harry, nói:

“Sao? Điều này đúng không?”

Harry hỏi lại, hơi hung hăng ngoài ý muốn:

“Điều gì đúng?”

Cố gắng tỏ ra lễ phép hơn, nó thêm:

“Thưa giáo sư?”

“Có đúng là con hét vào mặt giáo sư Umbridge không?”

Harry đáp:

“Dạ, có.”

“Con gọi bà ấy là kẻ dối trá.”

“Dạ.”

“Con nói với bà ấy là Hãn-kẻ-chớ-gọi-tên-ra đã trở lại à?”

“Dạ.”

Giáo sư McGonagall ngồi xuống đằng sau bàn giấy của bà, ngắm kỹ Harry. Rồi bà nói:

“Ăn bánh quy đi, Potter.”

“Dạ, ăn... cái gì ạ?”

“Ăn bánh quy.”

Bà kiên nhẫn lặp lại, ra dấu chỉ một cái hộp thiếc có ngăn ô vuông đựng đầy bánh quy nhỏ, nằm chót vót trên một trong những đồng giấy tờ trên bàn làm việc của bà.

“Và ngồi xuống đi con.”

Trước đây cũng đã có một phen Harry cứ tưởng nó sẽ bị giáo sư McGonagall hét cho một trận, nào ngờ lại được bà chỉ định vô đội Quidditch của nhà Gryffindor. Nó ngồi thụp xuống chiếc ghế đặt đối diện bà và tự lấy cho mình một cái bánh quy gừng, cảm thấy bối rối và bất ngờ y như nó đã trải qua ở lần trước.

Giáo sư McGonagall đặt lá thư của giáo sư Umbridge xuống bàn và nghiêm nghị nhìn Harry:

“Potter, con cần phải cẩn thận.”

Harry nuốt ực một họng bánh quy gừng và chăm chú ngó giáo sư McGonagall. Giọng của bà không giống chút nào hết với giọng nói mà nó vẫn quen thuộc: chậm rãi, quả quyết, và nghiêm trang; giờ đây giọng giáo sư trầm trầm và lo âu, và không biết vì sao mà nghe bỗng nhân hậu hơn bình thường nhiều lắm.

“Hạnh kiểm xấu trong lớp học của giáo sư Umbridge có thể gây hại cho con nhiều hơn là chuyện mất điểm cho Nhà và bị cấm túc.”

“Cô muốn nói...”

“Potter, con hãy dùng lý trí thông thường mà suy nghĩ.”

Giáo sư McGonagall ngắt lời Harry và đột ngột trở lại phong cách thông thường của bà.

“Con biết bà ấy từ đâu đến, con ắt phải biết bà ấy sẽ báo cáo lại cho ai.”

Tiếng chuông reo báo hết giờ học. Phía trên đầu họ và khắp chung quanh họ vang lên những âm thanh rần rần của hàng trăm học sinh di chuyển nghe

như voi đi.

Giáo sư McGonagall lại nhìn xuống bức thư của bà Umbridge.

“Thư này nói là bà ấy sẽ phạt cấm túc con mọi buổi tối trong tuần này, bắt đầu từ ngày mai.”

Harry thẳng thốt lặp lại:

“Mọi buổi tối trong tuần này à? Nhưng, thưa giáo sư, cô có thể...?”

“Không, cô không thể...” Giáo sư McGonagall nói thẳng thừng.

“Nhưng...”

“Bà ấy là cô giáo của con và có tất cả mọi quyền hạn phạt cấm túc con. Con sẽ đến phòng bà ấy vào đúng năm giờ chiều mai để chịu phạt đêm đầu tiên. Con chỉ cần nhớ: đi đứng hết sức cẩn thận xung quanh Dolores Umbridge.”

Harry giận càn hông:

“Nhưng con nói lên sự thật mà! Voldemort đang trở lại, cô biết hắn trở lại, thầy Dumbledore biết hắn...”

“Làm ơn làm phước, Potter!”

Giáo sư McGonagall sửa gọng kiếng ngay ngắn lại, giận dữ nói. (Bà đã nhăn mặt lại đầy vẻ ghê tởm khi Harry dùng đến cái tên Voldemort.)

“Chẳng lẽ con thiệt tình nghĩ đây chỉ là chuyện nói thật nói dối hay sao? Vấn đề là giữ cho cái đầu con bình tĩnh lại và tánh khí con được thuần phục!”

Bà đứng lên, mũi thì phồng rộng ra, môi thì mím mỏng lại, Harry cũng đứng lên. Bà đẩy cái hộp thiếc bánh quy về phía Harry và nói giọng cáu kỉnh:

“Ăn thêm một cái bánh quy đi.”

Harry lạnh lùng đáp:

“Dạ thôi, cảm ơn cô.”

Bà nạt nó:

“Đừng có lố bịch.”

Nó lấy một cái bánh. Rồi miễn cưỡng nói:

“Cám ơn cô.”

“Con có nghe bài diễn thuyết của bà Dolores Umbridge trong buổi khai giảng niên học mới không Potter?”

Harry nói:

“Dạ... A... bà ấy nói... sự tiến bộ sẽ bị ngăn cấm hoặc là... dạ... có nghĩa là... Bộ Pháp Thuật đang cố gắng xen vào công việc trường Hogwarts.”

Giáo sư McGonagall nhìn nó thân thiết một lát, rồi khụt khịt mũi, rồi đi vòng qua cái bàn, mở cửa cho nó. Bà chỉ tay đuổi nó ra khỏi văn phòng, nói:

“Tốt. Dù sao đi nữa, cô cũng mừng là con biết nghe lời Hermione.”

CẮM TÚC VỚI DOLORES

Bữa ăn tối ở Đại sảnh Đường tối hôm đó không phải là một kinh nghiệm thú vị gì đối với Harry. Tin tức về vụ nó hò hét kinh địch với bà Umbridge dường như đã lan truyền nhanh chóng một cách khác thường (ngay cả khi đã xét theo chuẩn Hogwarts). Nó nghe những tiếng xì xầm khắp chung quanh khi nó ngồi ăn, một bên là Ron và một bên là Hermione. Chuyện buồn cười là không người nào trong đám người xì xầm ấy có vẻ như bận tâm chuyện nó có thể nghe lỏm những gì họ đang nói về nó. Ngược lại, có vẻ như họ còn hy vọng là nó sẽ phát khùng lên rồi bắt đầu hò hét trở lại, như vậy họ sẽ có cơ may nghe được trực tiếp câu chuyện của nó.

“Nó nói nó thấy Cedric Diggory bị ám sát...”

“Nó cho là nó đánh tay đôi với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy...”

“Thôi đi cha...!”

“Nó tưởng là nó đang bị ộp được ai hử?”

“Xin-miễn...”

Đặt dao và nĩa xuống bàn (tay nó run đến nỗi không thể cầm dao nĩa cho vững được), Harry nói qua kẽ răng nghiêng chặt:

“Cái mà tôi không hiểu được là tại sao tất cả đều tin vào câu chuyện cách

đây hai tháng khi mà thầy Dumbledore đã nói với họ...”

Hermione nói một cách dứt khoát:

“Harry à, vấn đề là tụi mình không chắc là họ đã tin. Ôi, tụi mình ra khỏi chỗ này đi.”

Cô nàng dẫn dao nĩa của mình xuống bàn ăn; Ron rầu rĩ ngó cái bánh táo mới ăn hết một nửa của nó, nhưng cũng phải đi theo bộ sậu. Người ta ngó chăm chăm tụi nó suốt lối đi ra khỏi Đại sảnh Đường.

Khi tụi nó đi lên hết chặng cầu thang thứ nhất, Harry hỏi:

“Ý bồ là sao khi bồ không chắc là họ đã tin thầy Dumbledore?”

Hermione nói khẽ:

“Xem ra bồ không hiểu tình cảnh như thế nào sau khi việc ấy xảy ra. Bồ đã trở lại giữa sân cỏ, tay ôm chặt xác của Cedric... Không ai trong đám học trò tụi này nhìn thấy điều gì đã xảy ra trong mê cung... Tụi này chỉ nghe thầy Dumbledore nói là Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại và đã giết Cedric và đã đánh nhau với bồ.”

Harry nói to:

“Thì đúng như vậy mà!”

“Mình biết là đúng như vậy, Harry à. Vậy bồ *làm ơn* đừng có chặn họng mình được không?” Hermione mệt mỏi nói. “Chẳng qua là trước khi sự thật có thể được hiểu cặn kẽ, thì mọi người đã về nhà nghỉ hè, và hai tháng ở nhà họ đã đọc về bồ như một thằng ba trợn còn thầy Dumbledore thì đang suy nhược lắm lắm!”

Mưa đập rào rào vào kính cửa sổ khi tụi nó sải bước dài đi qua những hành lang trống trơn để trở về tháp Gryffindor. Harry có cảm giác như ngày học đầu tiên của nó kéo dài bằng một tuần lễ. Nhưng mà nó còn cả một núi bài tập về nhà phải làm trước khi đi ngủ. Một nỗi đau đờ đẫn như bị đâm đang lan ra từ con mắt phải của nó. Khi tụi nó quẹo vô hành lang của Bà Béo,

Harry liếc ra ngoài khung cửa sổ tối tăm mưa gió nhìn ra sân trường tối thui. Vẫn không thấy chút ánh sáng nào trong căn chòi của bác Hagrid.

Bà Béo chưa kịp hỏi mật khẩu thì Hermione đã nói rồi:

“Mimulus mibletonia.”

Bức chân dung quẳng người ngay, để lộ ra một cái lỗ đằng sau và ba đứa tụi nó chui qua đó về Nhà.

Phòng sinh hoạt chung gần như trống vắng; ai nấy đều đang đi ăn tối. Crookshanks đuổi mình trên một cái ghế bành rồi chạy lon ton ra đón tụi nó, gừ gừ om sòm, và khi Ron, Harry và Hermione ngồi xuống ba cái ghế tụi nó thích nhất bên cạnh lò sưởi, con mèo nhẹ nhàng nhảy thót lên đùi Hermione và lại cuộn tròn ở đó như một cái gối lót lông thú màu hoe hoe. Harry nhìn đăm đăm ngọn lửa, cảm thấy kiệt quệ tinh thần và quá đuối sức.

Hermione bỗng nhiên kêu lên khiến cho cả Harry lẫn Ron đều nhảy dựng lên:

“Làm sao mà thầy Dumbledore lại để cho chuyện như vậy xảy ra được chứ?”

Con mèo Crookshanks nhảy ra khỏi lòng Hermione, trông có vẻ bị xúc phạm. Hermione nện thúi thụi xuống tay ghế bành cô nàng đang ngồi trong cơn tức giận, đến nỗi một tý của những thứ nhồi bên trong bị lòi ra khỏi mấy cái lỗ.

“Làm sao mà thầy lại để cho mụ đàn bà khủng khiếp ấy dạy tụi mình chứ? Và lại đúng cái năm tụi mình thi Pháp sư Thường đẳng nữa chứ!”

Harry nói:

“Ừ, trường mình chưa bao giờ có thầy giỏi dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, phải không? Bỏ biết thế nào rồi đó, bác Hagrid đã nói với tụi mình rồi, không ai muốn nhận công việc đó, họ nói công việc đó xúi quẩy.”

“Đành vậy, nhưng sao lại giao công tác cho một người trên thực tế không

chịu cho chúng ta thi thử pháp thuật chứ? Thầy Dumbledore đang chơi trò gì chứ?”

Ron buồn rầu nói:

“Và mụ ta còn tìm cách xúi người ta làm gián điệp cho mụ nữa. Có nhớ khi mụ nói mụ muốn tụi mình đến gặp và kể cho mụ nghe nếu tụi mình nghe bất cứ ai nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại không?”

Hermione ngắt lời:

“Dĩ nhiên mụ đến đây là để bí mật dò xét tất cả chúng ta, điều đó rõ ràng quá rồi, chứ lão Fudge còn muốn mụ ta đến đây để làm gì khác nữa chứ?”

Khi Ron há miệng ra toan trả đũa thì Harry mệt mỏi nói:

“Đừng bắt đầu cãi nhau nữa. Bộ tụi mình không thể... Thôi chỉ làm bài tập thôi có được không, dẹp mấy chuyện đó đi...”

Tụi nó nhặt nhanh cặp sách ở góc phòng rồi quay lại mấy cái ghế bành bên cạnh lò sưởi. Bây giờ mọi người bắt đầu lục tục trở về sau bữa ăn tối. Harry ngoảnh mặt quay lưng lại cái lỗ chân dung, nhưng vẫn có thể cảm nhận được những cái nhìn chòng chọc hướng vào nó.

Ron chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực.

“Tụi mình làm bài tập của thầy Snape trước nhé? *Thuộc tính... của nguyệt thạch... và ứng dụng của nó... trong pha chế... độc dược...*”

Nó lẩm bẩm đọc lên trong khi chép mấy chữ đó trên tấm giấy da.

“Xong.”

Nó gạch dưới cái tựa bài, rồi nhìn lên Hermione chờ đợi đầy hy vọng.

“Vậy cái gì là thuộc tính của nguyệt thạch và ứng dụng của nó trong pha chế độc dược?”

Nhưng Hermione không nghe thấy nó nói gì. Cô nàng đang quắc mắt về phía góc phòng ở tuốt đầu kia, chỗ Fred, George và Lee Jordan đang ngồi ở giữa một đám học sinh năm thứ nhất trông có vẻ ngây thơ, tất cả đám lính

mới ấy đang nhai cái gì đó dường như có nguồn gốc từ một cái túi giấy bự mà Fred đang cầm.

Cô nàng đứng lên, trông rõ là hết sức giận dữ, nói:

“Không, mình rất tiếc, họ đi quá xa rồi!”

Ron ập ứng, rõ ràng là muốn câu giờ.

“Mình... cái gì... Không... thôi mà, Hermione... tại mình không thể đuổi họ đi vì phát kẹo...”

“Bồ biết quá rõ đó là kẹo Nuga Sắc-máu-mũi hoặc... hoặc kẹo Nhộng Ói hoặc...”

Harry nhỏ nhẹ bổ sung:

“Kẹo Xiu.”

Bọn học sinh năm thứ nhất, từng đứa một, như thể bị những cái chày vô hình nện vô đầu, lần lượt lăn ra bất tỉnh trên ghế tại nó đang ngồi. Một số còn trượt lăn quay xuống sàn phòng, mấy đứa khác thì nằm vắt vèo qua tay ghế, lười thè cả ra ngoài. Hầu hết những người đang xem đều phá ra cười; nhưng Hermione thì bạnh vai ngang oai phong và đồng dục bước thẳng tới chỗ Fred và George đang đứng với cái bìa cứng kẹp sổ ghi chép trong tay, tỉ mỉ quan sát bọn học sinh năm thứ nhất đang bất tỉnh. Ron nhồm dậy khỏi ghế được nửa chừng, lưỡng lự trong một hai giây, làu bàu với Harry, “Mụ sẽ dẹp hết cho coi!”, rồi lại thả người ngồi lún xuống cái ghế sâu có vẻ đã quá tải với bộ xương cao lêu nghêu của nó.

Bằng giọng hùng hồn, Hermione nói với Fred và George:

“Đủ rồi!”

Hai anh em sinh đôi ngược nhìn lên vẻ hơi hơi ngạc nhiên. George gật đầu, nói:

“Ừ, em nói đúng. Liều lượng như vậy là đủ đô rồi, phải không?”

“Em đã nói với các anh hồi sáng nay rồi, các anh không thể dùng học sinh

để thử nghiệm thứ đồ tằm bầy của các anh.”

Fred tức giận:

“Tụi này trả tiền cho chúng!”

“Em không cần biết, việc này có thể nguy hiểm.”

Fred nói:

“Nhảm nhí!”

Lee đi từ đĩa năm thứ nhất này đến đĩa năm thứ nhất khác, nhét kẹo tím vô những cái miệng há hốc của chúng. Anh ta nói giọng trấn an:

“Bình tĩnh, Hermione à, tụi nó không sao đâu!”

George nói:

“Ừ, coi kìa, bây giờ tụi nó tỉnh lại rồi kìa.”

Vài ba đĩa năm thứ nhất quả thực đang ngộ nguậy. Nhiều đĩa trông hoảng cả hồn khi nhận ra mình đang nằm lăn trên sàn, hay vắt vẻo trên tay ghế bành, đến nỗi Harry dám chắc là Fred và George đã không báo cho tụi nó biết trước tác dụng của mấy viên kẹo.

George thân mật hỏi một cô bé nhỏ xíu tóc đen nằm ngay dưới chân anh ta:

“Cảm thấy khỏe không?”

Cô bé run rẩy đáp:

“Em... thấy... khỏe.”

Fred vui vẻ nói:

“Xuất sắc!”

Nhưng chỉ trong một giây tiếp theo, Hermione đã giật phắt cái bìa kẹp sổ tay và cái bao giấy đựng Kẹo Xiu ra khỏi tay Fred.

“KHÔNG xuất sắc gì cả!”

Fred tức giận nói:

“Dĩ nhiên là xuất sắc chứ! Tụi nó sống nhăn, đúng không?”

“Anh không thể làm như vậy, nếu rủi anh làm cho đứa nào bị bệnh thực sự thì sao?”

“Tụi này không làm cho tụi nó bị bệnh, tụi này đã thử nghiệm trên chính thân thể tụi này rồi, cuộc thí nghiệm này chỉ để xem mọi người có phản ứng giống nhau không...”

“Nếu các anh không chấm dứt ngay thì tôi sẽ...”

Fred nói với cái giọng mà-thử-làm-tao-coi.

“Cấm túc tụi này hả?”

George cười khẩy nói:

“Bắt tụi này chép phạt à?”

Những người bàng quan trong phòng rộ lên cười. Hermione vươn thẳng người lên hết mức chiều cao của cô nàng; hai mắt cô nheo lại và mái tóc bồng bênh dường như nhá lên tanh tách dòng điện chạy. Cô nàng nói, giọng run run vì cơn giận điên người.

“Không. Nhưng tôi sẽ viết thư cho má các anh.”

“Đừng thế chứ!”

George hốt hoảng la lên, giật lùi một bước xa khỏi Hermione.

Giọng Hermione quả quyết:

“Ồ, có chứ! Tôi sẽ làm. Tôi không thể ngăn chính các anh ăn những thứ ngu ngốc đó, nhưng các anh đừng có đưa chúng cho học sinh năm thứ nhất.”

Trông Fred và George như thể bị sét đánh. Rõ ràng là đối với hai anh chàng này, lời đe dọa của Hermione đã đánh trúng chỗ hiểm. Ném cho hai anh em sinh đôi một cái nhìn đe dọa cuối cùng, Hermione quăng trả lại vô tay Fred cái bìa kẹp sổ tay và cái bao Kẹo Xiu của anh ta, rồi cô nàng hiên ngang đi trở lại cái ghế bành của mình bên cạnh lò sưởi.

Ron lúc này đã lún sâu vô cái ghế bành đến nỗi cái mũi của nó gần ngang bằng với hai đầu gối của nó.

Hermione chưa chát nói:

“Cám ơn sự ủng hộ của bạn, Ron à!”

Ron lúng búng:

“Một mình bạn giải quyết êm đẹp hết mà.”

Hermione nhìn trừng trừng xuống miếng giấy da trống trơn của mình trong vài giây, rồi cúi kính nói:

“Ôi, chẳng nên trò trống gì cả, mình không thể tập trung lúc này, mình đi ngủ đây.”

Cô nàng mở banh cái cặp ra; Harry tưởng Hermione sắp cất hết sách vở vô cặp, nhưng thay vì vậy, cô nàng lại lôi ra hai vật thể bằng len không ra hình thù gì hết, cẩn thận đặt chúng lên bàn cạnh lò sưởi, phủ lên chúng bằng vài miếng giấy da bị vò nhàu và một cây viết lông ngỗng bị gãy, rồi đứng lùi lại chiêm ngưỡng thành quả.

Ron nhìn Hermione như thể sợ cô nàng phát khùng.

“Bồ đang làm cái trò quỷ sứ yêu ma gì vậy?”

Hermione bây giờ mới cất sách vở vô cặp, sôi nổi nói:

“Đó là mấy cái nón cho đám gia tinh. Mình đã làm ra chúng trong mùa hè. Không được xài đến phép thuật thì mình đan chậm rì rì, nhưng bây giờ đã trở về trường rồi thì mình sẽ có thể làm được nhiều hơn.”

Ron nói chậm rãi:

“Bồ bày nón ra ngoài cho bọn gia tinh à? Và trước tiên bồ giấu mấy cái nón này dưới mớ rác hả?”

Hermione lắc cái cặp lên vai, ngang ngược nói:

“Ừ.”

Ron tức giận nói:

“Vậy không ổn. Bồ đang tìm cách lừa bọn chúng lượm mấy cái nón. Bồ giải phóng chúng khi mà chúng có lẽ vẫn không muốn được tự do.”

Hermione cãi lại ngay, dù đôi má cô nàng có hơi ửng hồng.

“Dĩ nhiên là chúng muốn được tự do. Bỏ liệu hồn đừng có đụng tới mấy cái nón đó à, Ron!”

Cô nàng quay gót và bỏ đi. Ron chờ cho đến khi Hermione đi khuất sau cánh cửa buồng ngủ của nữ sinh rồi mới dọn dẹp rác trên mấy cái nón len. Nó quả quyết nói:

“Ít nhất thì bọn chúng cũng nhìn thấy cái mà bọn chúng lượm lấy. Dù sao thì...”

Nó cuộn tấm giấy da mà trên đó nó đã viết cái tựa bài luận thầy Snape đã ra.

“Bây giờ thì chẳng tài nào mà làm cho xong bài này được. Mình không thể làm nếu không có Hermione. Mình không biết một chút xịu gì về cái mà mình phải làm với nguyệt thạch, bồ biết gì không?”

Harry lắc đầu, nhận thấy khi nó làm như vậy thì cơn đau ở thái dương bên phải của nó nhức buốt hơn. Nó nghĩ đến bài luận dài thòng về chiến tranh bọn khổng lồ và cơn đau chọc sâu vào nó sắc nhọn hơn. Biết quá rõ là sáng hôm sau nó sẽ hối hận nếu không làm xong bài tập trong đêm nay, nhưng nó đành xếp sách vở vào cặp.

“Mình cũng đi ngủ thôi.”

Nó đi ngang qua Seamus trên lối đi tới cánh cửa dẫn vô phòng ngủ nam sinh, nhưng nó không nhìn Seamus. Harry có một cảm tưởng thoáng qua là Seamus há miệng toan nói, nhưng nó bước nhanh hơn và tới được sự bình yên dễ chịu của cái cầu thang xoắn bằng đá mà không phải chịu đựng thêm sự khiêu khích nào nữa.

Bình minh ngày hôm sau cũng vẫn âm u xám xịt và mưa gió như ngày hôm trước. Lão Hagrid vẫn vắng mặt trên bàn giáo sư trong bữa điểm tâm.

Ron hồ hởi nói:

“Nhưng tuyệt một cái là bữa nay không có thầy Snape.”

Hermione ngoác miệng rộng ngáp dài và tự rót cà phê cho mình. Trông cô nàng có vẻ hơi hơi hài lòng về chuyện gì đó, và khi Ron hỏi chuyện gì khiến cô nàng vui thế thì cô nàng chỉ đơn giản trả lời:

“Mấy cái nón biến mất rồi. Có vẻ như cuối cùng thì các gia tinh cũng muốn được tự do!”

Ron đáp một cách cay độc:

“Mình không dám nói chắc đâu. Mấy cái đó có thể không được coi là quần áo. Mình thấy chúng chẳng giống nón chút xíu nào hết, mà lại giống mấy cái bông bằng len hơn.”

Suốt buổi sáng hôm đó Hermione không thèm nói chuyện với Ron.

Hai tiết Bùa chú được tiếp theo bằng hai tiết Biến Hình. Cả hai giáo sư Flitwick và giáo sư McGonagall đều dành mười lăm phút đầu buổi học để thuyết giảng về tầm quan trọng của kỳ thi Pháp sư Thường đẳng.

Giáo sư Flitwick nhỏ thó có giọng nam cao the thé vẫn đứng trên đồng sách như xưa nay để ông có thể nhìn qua bàn giấy để mà thấy lũ học trò trong lớp.

“Điều mà các trò cần phải nhớ, ấy là những kỳ thi này có thể ảnh hưởng đến tương lai của các trò trong nhiều năm tới! Nếu các trò vẫn chưa suy nghĩ nghiêm túc về sự nghiệp của mình, thì bây giờ là lúc nên làm điều đó. Và đồng thời, tôi e rằng, chúng ta sẽ phải học hành chuyên cần hơn để bảo đảm rằng tất cả các trò đều dốc hết sức cho xứng với tài năng của mình!”

Sau đó cả lớp dành hơn một giờ để ôn lại Bùa Gọi Hồn, mà theo giáo sư Flitwick thì chắc chắn là đề tủ trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Và tiếp đó

thầy cùng cố buổi học bằng cách ra cho lũ học trò một đồng bài tập về bùa ếm, nhiều nhất từ xưa đến nay.

Lớp Biến Hình cũng tương tự như vậy, nếu không nói là còn tệ hơn.

Giáo sư McGonagall khẳng định dứt khoát:

“Các con không thể thi đậu Pháp sư Thường đẳng nếu không có sự chuyên cần nghiêm túc, học và hành. Tôi thấy không có lý do gì khiến cho học sinh trong lớp này không đậu môn Biến Hình trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng, miễn là mọi người dốc sức học tập.”

Neville thốt lên một tiếng kêu hoài nghi nho nhỏ buồn buồn. Giáo sư McGonagall nói:

“Cả con nữa, Longbottom à. Con chỉ thiếu tự tin chứ ngoài ra không có gì trục trặc trong việc học của con hết. Vậy thì... hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu Bùa chú Tiêu biến. Những bùa chú này dễ hơn Bùa chú Hiện hồn, là kỹ năng mà thường thì các con không cần thử thách cho đến khi thi Kiểm tra Pháp Thuật Tận Sức, nhưng vẫn thuộc vào loại pháp thuật khó nhất mà các con sẽ bị kiểm tra trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng.”

Bà hoàn toàn đúng; Harry nhận thấy Bùa chú Tiêu biến khó kinh hồn. Vào cuối buổi học hai tiết, cả Ron lẫn Harry đều không làm sao làm tiêu biến đi được mấy con ốc sên mà tụi nó dùng để thực hành, mặc dù Ron nói một cách tràn trề hy vọng là nó thấy mấy con ốc của nó trông có vẻ tái đi một tí. Ngược lại, Hermione chỉ cần cố gắng đến lần thứ ba là đã làm tiêu biến thành công con ốc sên của cô nàng, kiếm được mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor từ giáo sư McGonagall. Cô nàng là người duy nhất không cần phải lãnh bài tập về nhà làm. Những đứa khác đều bị nhắc nhở đêm về phải thực hành bùa chú, để sẵn sàng cho một lần thử mới với mấy con ốc sên vào buổi trưa ngày hôm sau.

Giờ đây Harry và Ron đều đã phát hoảng trước khối lượng bài tập ở nhà

mà tụi nó phải làm, nên tụi nó dành hết giờ nghỉ trưa vô thư viện tra cứu những ứng dụng của Nguyệt thạch trong pha chế độc dược. Hermione thì vẫn còn giận Ron về chuyện dè bủ mấy cái nón len của cô nàng, nên không thèm nhập bọn với hai đứa nó. Vào buổi chiều, khi tụi nó đến lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đầu Harry lại nhức nhối một phen nữa.

Ngày hôm đó trời trở lạnh và gió hiu hiu, và khi đi xuống dốc sân cỏ về phía căn chòi của lão Hagrid bên rìa khu Rừng Cấm, tụi nhỏ đã thấy thỉnh thoảng có vài giọt nước mưa rơi trúng mặt. Giáo sư Grubbly-Plank đứng đợi học sinh phía trước cửa căn chòi lão Hagrid chừng vài mươi thước, một cái bàn dài kiểu bộ ngựa đặt trước mặt bà, trên đó bày sẵn nhiều nhánh cây con. Khi Harry và Ron tới chỗ giáo sư Grubbly-Plank đứng, một trận cười to ré lên đằng sau lưng tụi nó. Quay lại, tụi nó nhìn thấy Draco Malfoy đang sải bước tới; vây quanh Draco là đám bạn chí cốt của nó ở bên nhà Slytherin. Draco rõ ràng là vừa mới nói cái gì vui nhộn ghê lắm, bởi vì Crabbe, Goyle, Pansy Parkinson và mấy đứa còn lại vẫn còn rúc rích cười khoái chí. Xét theo thực tế là tất cả bọn chúng cứ ngó trừng trừng về phía Harry, Harry có thể đoán được một cách không mấy khó khăn đề tài của câu chuyện tiểu lâm đang được kể.

Khi tất cả học sinh của hai nhà Gryffindor và Slytherin đều đã đến, giáo sư Grubbly-Plank nói mà như quát tháo:

“Mọi người ở đây rồi hả? Vậy chúng ta hãy nói chuyện phiếm... Ai có thể nói cho tôi biết mấy thứ này kêu là gì không?”

Bà chỉ một đồng cành cây nhỏ trước mặt mình. Tay của Hermione vọt lên không trung. Phía sau cô nàng, Malfoy làm bộ mặt răng vấu nhái động tác cô nàng nhảy loay choay trong lúc háo hức trả lời câu hỏi. Pansy Parkinson ré lên một tràng cười, nhưng ngay lập tức tiếng cười suýt biến thành tiếng rú, bởi vì mấy cành cây nhỏ trên bàn bỗng nhảy vọt lên không trung, để lộ

nguyên hình chúng là một lũ sinh vật giống như yêu tinh làm bằng gỗ, mỗi con có đủ tay chân màu nâu có mấu có sần, chót mỗi bàn tay có hai ngón tay giống nhánh cây con, lại có một cái mặt bèn bẹt buồn cười hao hao giống như vỏ cây có đôi mắt màu bọt nâu lóng la lóng lánh.

“Úuuuuui!”

Parvati và Lavender kêu lên xuýt xoa, khiến cho Harry bức mình hết sức. Làm như thế sẽ khiến người ta tưởng là lão Hagrid chưa từng chỉ cho tụi nó xem những sinh vật gây ấn tượng như thế bao giờ. Đành rằng mấy con như trùn có vẻ hơi tẻ ngắt, nhưng mà mấy con kỳ nhông lửa và Bàng-Mã cũng đủ hay ho vậy, lại thêm con Quái tôm Nổ Đuôi có lẽ cũng dư sức hấp dẫn.

Giáo sư Grubbly-Plank rải một nắm tay cái thứ gì đó trông giống gạo nâu vô giữa đám sinh vật khăng khiu, bọn háu đói này lập tức nhồm nhoàm ăn ngay. Bà hỏi lại, giọng rõ ràng:

“VẬY... có ai biết tên của mấy sinh vật này không? Mời cô Granger.”

Hermione đáp ngay:

“Que Xạo. Chúng là những kẻ bảo vệ cây cối, thường sống trên những cây dùng để chế đũa phép.”

Giáo sư Grubbly-Plank nói:

“Năm điểm thưởng cho nhà Gryffindor. Đúng, đây là những con Que Xạo, và như trò Granger vừa nói rất đúng, chúng thường sống trên những loại cây có thân gỗ đạt được phẩm chất làm đũa phép. Có ai biết mấy con này ăn cái gì không?”

“Rệp cây.”

Hermione nói ngay, và điều này giải thích tại sao cái mà Harry tưởng là hột gạo lại nhúc nhích. Hermione nói tiếp:

“Nhưng chúng cũng ăn cả trứng tiên nếu chúng kiếm được.”

“Giỏi, thưởng thêm năm điểm nữa. Vì vậy khi người ta cần lá hay gỗ của

cái cây mà mấy con Que Xạo này cư trú, thì nên khôn ngoan chuẩn bị một nắm rệp cây làm quà tặng để dụ dỗ cho chúng xao nhãng nhiệm vụ hay nguôi ngoai cơn giận đi. Trông chúng có thể không nguy hiểm lắm, nhưng nếu nổi điên lên chúng sẽ móc mắt người ta bằng mấy ngón tay, mà như các trò thấy đó, rất nhọn, cho nên chớ có để chúng lăm le gần nhãn cầu. Vì thế nếu các trò muốn xúm đến gần hơn, hãy lấy một nắm rệp cây và một con Que Xạo - ở đây tôi có đủ cho mỗi ba người một con - các trò có thể nghiền cứu chúng tỉ mỉ. Tôi muốn mỗi trò nộp cho tôi một bản vẽ với ghi chú đầy đủ phần thân thể Que Xạo vào cuối giờ học.”

Cả lớp ủa tới trước, vây quanh cái bàn dài. Harry cố tình đi vòng quanh ra sau bàn để cuối cùng nó đứng ngay cạnh bên giáo sư Grubbly-Plank. Trong khi mấy đứa khác đang lựa Que Xạo, Harry hỏi giáo sư Grubbly-Plank:

“Thưa cô, thầy Hagrid đâu ạ?”

Giáo sư Grubbly-Plank thô bạo đáp:

“Đừng bận tâm.”

Lần trước khi lão Hagrid không đến lớp được, thái độ của giáo sư Grubbly-Plank cũng tương tự như vậy. Với vẻ khùng khỉnh trên gương mặt nhọn, Draco Malfoy chồm qua Harry để túm lấy con Que Xạo to tướng nhất. Nó nói khẽ để chỉ riêng Harry nghe được.

“Có lẽ lão dần bị xác bị thương nặng rồi!”

Harry rít qua mép miệng:

“Có lẽ chính mày sẽ bị thương nặng nếu mày không câm miệng lại.”

“Có lẽ lão đang làm rối tung lên với những thứ cũng *không* dở như lão, nếu mày hiểu ý tao.”

Malfoy bước đi chỗ khác, ném lại qua vai nó cho Harry một nụ cười tự đắc tự mãn. Harry bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn. Liệu Malfoy có biết được tin tức gì không? Nói cho cùng, ba của nó là một Tử Thần Thực Tử. Liệu nó

có được thông tin về số phận lão Hagrid trong khi Hội lại chưa hay biết không? Harry vội vã đi vòng qua cái bàn trở về chỗ bên cạnh Ron và Hermione, hai đứa này đang ngồi xồm trên một bãi cỏ hơi xa cái bàn một tí và đang ra sức dụ dỗ một con Que Xạo chịu nằm im đủ lâu để có thể vẽ nó. Harry rút tấm giấy da và cây viết lông ngỗng của nó ra và ngồi thụp xuống bên cạnh hai đứa bạn, thì thầm kể lại điều mà Malfoy vừa nói.

Hermione gạt đi ngay:

“Nếu có chuyện gì xảy ra cho bác Hagrid thì thầy Dumbledore ắt phải biết. Tự rước lấy lo âu chỉ tổ mắc mưu thằng Malfoy, chứng tỏ cho nó thấy là mình không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Tụi mình cứ kệ xác thằng Malfoy, Harry à. Đây, giữ dùm con Que Xạo này một lát, như vậy đó, để mình vẽ cái mặt nó...”

Từ nhóm kẻ bên vọng lại rõ ràng tiếng nói nhừa nhựa của Malfoy:

“Ừ, ba tao mới nói chuyện với ông Bộ trưởng cách đây hai ngày, tụi bây biết không, nghe đâu như là Bộ Pháp Thuật thực sự quyết tâm dẹp thẳng tay việc dạy học kém chất lượng ở chỗ này. Cho nên ngay cả nếu như cái lão đàn to quá khổ ấy mà có tái xuất hiện, thì lão cũng được bảo cuốn gói đi ngay tức thì.”

“Á!”

Harry vừa siết con Que Xạo mạnh tay quá đến nỗi nó suýt tấp cho một cái. May là nó chỉ mới trả đũa đích đáng bằng cách đâm một cú thiệt mạnh vô tay Harry bằng mấy ngón tay nhọn hoắt của nó, gây ra hai vết cắt dài trên tay Harry. Harry liệng con Que Xạo xuống đất. Crabbe và Goyle từ nãy giờ đã cười hô hố khoái chí tử vì nghĩ tới chuyện lão Hagrid bị đuổi, bây giờ càng cười to hơn nữa khi con Que Xạo ùng ùng bỏ chạy hết tốc lực về phía khu rừng, và chẳng mấy chốc sau cái sinh vật như cái que nhỏ di động ấy đã bị đám rễ cây nuốt chửng mất tiêu. Khi tiếng chuông vang lên ở xa xa vọng qua

sân trường, Harry cuộn lại tấm phác họa Que Xạo vấy máu của nó và đi tới lớp học Thảo Dược với bàn tay quấn trong cái khăn tay của Hermione và tiếng cười chế nhạo của Malfoy vẫn còn ngân nga trong lỗ tai.

Harry nói qua hàm răng nghiến chặt:

“Nếu hăn dám gọi bác Hagrid là thằng đàn một lần nữa...”

“Harry ơi, đừng có để mình vướng vô chuyện tranh cãi với Malfoy làm gì, đừng quên bây giờ nó là Huynh trưởng, nó có thể làm cho cuộc sống của bồ khốn khổ khốn nạn...”

Harry mĩa mai nói:

“Chà, mình thắc mắc một cuộc sống khốn khổ khốn nạn là như thế nào?”

Ron bật cười, nhưng Hermione cau mày khó chịu. Ba đứa cùng đi thơ thẩn qua mảnh vườn rau. Bầu trời dường như vẫn chưa quyết định được là có muốn mưa hay không.

Khi tụi nó đi tới nhà lồng kiếng, Harry nói nhỏ:

“Mình cầu mong sao cho bác Hagrid gấp rút lên và trở về đây, chỉ có vậy thôi.”

Nó nói thêm, giọng hăm he:

“Và *đừng* có nói là mụ Grubbly-Plank là giáo viên giỏi hơn!”

Hermione bình tĩnh đáp:

“Mình không định nói vậy.”

Dù hoàn toàn ý thức là tụi nó vừa học xong một lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí mẫu mực và hết sức lấy làm phiền lòng về sự thật đó, Harry nói giọng quả quyết:

“Bởi vì bà ấy sẽ không đời nào tốt như bác Hagrid.”

Cánh cửa của căn nhà lồng kiếng gần nhất mở ra và bọn học sinh năm thứ tư túa ra, trong đám đó có cả Ginny.

Khi Ginny đi ngang qua bọn Harry, cô bé nói:

“Chào!”

Vài giây sau, Luna Lovegood xuất hiện, lê bước phía sau tất cả các học sinh khác, trên sống mũi con bé là một bệt sình, và tóc tai con bé được cột lại thành núi ngay trên đỉnh đầu. Khi Luna Lovegood nhìn thấy Harry, đôi mắt lơ lơ của nó dường như lồi ra hết sức xúc động, và nó đi thẳng một lèo tới gặp Harry. Nhiều đứa bạn học trong lớp của Harry quay đầu tò mò ngó nó. Luna hít một hơi thở mạnh rồi nói, không cần màu mè chào hỏi mở đầu mất công:

“Em tin là Hắc-kẻ-chớ-gọi-tên-ra-đấy đang trở lại, và em tin là anh đã chiến đấu với hắc và đã thoát khỏi nanh vuốt của hắc.”

Harry lúng túng:

“Ờ... phải.”

Luna đang đeo toòng teng ở hai tai cái gì đó giống như một đôi củ cải màu cam, một chi tiết mà dường như Parvati và Lavender đã chú ý, bởi vì cả hai cùng chỉ chỗ tai Luna mà cười khúc khích.

“Mấy người cứ việc cười!”

Luna nói, giọng con bé the thé, rõ ràng là nó tưởng lầm Parvati và Lavender đang cười cái điều nó đang nói, chứ không dè bọn kia đang cười cái mà nó đang đeo.

“Như trước đây người ta thường tin là không có những thứ như Con Bép Xép Số Dách hay Con Teo Sừng vậy.”

Hermione tỏ ra mất bình tĩnh:

“Ừ, họ đúng chớ, đúng không? *Chẳng hề có* những thứ như Con Bép Xép Số Dách hay Con Teo Sừng.”

Luna ném cho Hermione một cái nhìn khinh miệt rồi tung tẩy bỏ đi te te, mấy củ cải màu cam đung đưa như điên. Lúc này Parvati và Lavender không phải là những người duy nhất rú lên cười ngặt nghẽo.

Khi tụi nó kéo nhau vô lớp, Harry yêu cầu Hermione:

“Phiền bỏ đừng làm mất lòng người duy nhất có lòng tin vào mình.”

Hermione nói:

“Ôi, trời đất ơi, bỏ có thể khá hơn cô ả đó mà, Harry! Ginny đã nói hết với mình về con bé đó rồi, rõ ràng là con bé sẽ chỉ tin vào những chuyện không có bằng chứng gì hết. Ừ mà mình cũng chẳng kỳ vọng gì khác ở một đứa có bố là kẻ điều hành tờ *Kẻ Lý Sự*.”

Harry nghĩ đến mấy con ngựa có cánh đằng đằng sát khí mà nó đã nhìn thấy vào cái đêm tụi nó mới đến và cái cách mà Luna nói con bé cũng có thể nhìn thấy chúng. Tinh thần nó hơi chùng xuống một tý. Chẳng lẽ con bé đã nói dối? Nhưng trước khi nó mất thêm nhiều thì giờ công sức để suy nghĩ về chuyện đó thì Ernie Macmillan đã bước tới bên nó. Ernie nói giọng oang oang vang xa:

“Potter, tôi muốn nói cho bạn biết là không phải chỉ những người lập dị mới ủng hộ bạn. Cá nhân tôi tin tưởng bạn một trăm phần trăm. Gia đình tôi luôn luôn đứng vững vàng đằng sau thầy Dumbledore, tôi cũng vậy.”

Harry bất ngờ nhưng vui mừng. Ernie có thể hơi màu mè khoa trương trong những trường hợp tương tự như vậy, nhưng Harry đang trong một tâm trạng cảm kích sâu sắc một lá phiếu tín nhiệm của bất kỳ người nào không đeo củ cải vào tai. Những lời của Ernie chắc chắn đã xóa biến đi nụ cười trên gương mặt của Lavender Brown, và khi Harry quay lại nói chuyện với Ron và Hermione, nó bắt gặp vẻ mặt của Seamus, trông vừa bối rối vừa ngang ngạnh thách thức.

Không ai ngạc nhiên chút nào khi giáo sư Sprout bắt đầu buổi học bằng bài thuyết giảng lũ học trò về tầm quan trọng của kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Harry ao ước sao cho các thầy bà thôi làm chuyện đó đi; nó đã bắt đầu thấy lo, cảm thấy ruột gan quặn thắt lại mỗi khi nhớ ra còn bao nhiêu bài tập phải làm. Cái cảm giác này đột ngột trở nên tồi tệ hơn khi giáo sư Sprout ra

thêm cho tụi nó một bài luận nữa vào cuối giờ học. Một mồi và nòng nặc hôi thúi mùi phân rồng, thứ phân chuồng mà giáo sư Sprout ưa chuộng, lũ học trò nhà Gryffindor kéo đàn kéo lũ trở về lâu đài trong một tiếng rười ùnh hồ sau đó; không ai nói năng gì nhiều; một ngày rất dài nữa đã trôi qua.

Do đã đói bụng muốn chết được, và bởi vì sẽ bị giáo sư Umbridge phạt cấm túc vào lúc năm giờ chiều, Harry bèn đi thẳng tới phòng ăn tối mà không cần ghé về tháp Gryffindor cất cặp sách, để còn có thể kịp nhồi vô bụng cái gì đó trước khi đương đầu với bất cứ điều gì mà bà Umbridge chuẩn bị cho nó. Tuy nhiên, nó chưa kịp đi tới lối vào Đại sảnh Đường thì một giọng nói giận dữ quát to:

“Ôi, Harry!”

Nó quay lại, đối diện với Angelina Johnson, cô nàng có vẻ đang cơn thịnh nộ ngất trời. Harry lăm bắm yếu ớt:

“Gì nữa đây?”

Cô nàng Angelina bước như hành quân đến thẳng chỗ Harry và xia xói ngón tay vô ngực Harry, chì chiết:

“Tôi sẽ nói cho mà biết chuyện gì nữa đây. Làm sao mà trò lại để cho mình bị cấm túc vào lúc năm giờ chiều thứ sáu hả?”

Harry nói:

“Cái gì? Tại sao... Ủ phải, cuộc Xét tuyển Thủ môn!”

“*Bây giờ* hăn mới nhớ ra đấy!”

Angelina gầm gừ:

“Chẳng phải là tôi đã nói với trò là tôi muốn làm một cuộc kiểm tra với *toàn thể đội*, và tìm một người *ăn-rơ* với *mọi người* hay sao? Chẳng phải là tôi đã nói với trò là tôi đã đăng ký đặc biệt giữ chỗ trước cọc gôn Quidditch rồi hay sao? Vậy mà bây giờ trò quyết định là trò không thèm có mặt ở đó!”

Harry, bị chọc tức vì những lời lẽ không công bằng này, hét lên:

“Tôi không hề quyết định không thèm có mặt ở đó! Tôi bị mụ Umbridge phạt cấm túc, chỉ vì tôi nói với bà ấy sự thật về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy...”

Angelina hùng hổ bảo:

“VẬY, trò có thể chỉ cần đi thẳng tới gặp bà ta và yêu cầu bà ta thả trò ra vào ngày thứ sáu, và tôi cóc cần biết trò làm như thế nào, cứ nói với bà ấy là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy là do trí tưởng tượng của trò bịa đặt ra, nếu trò thích nói vậy, miễn sao *bảo đảm được là trò có mặt ở sân!*”

Cô nàng quay gót và bỏ đi như một cơn giông.

Khi Ron và Hermione đi vào Đại sảnh Đường, Harry nói với tụi nó:

“Mấy bồ biết gì không? Mình nghĩ là tụi mình nên hỏi đội Puddlemere xem liệu Oliver Wood có bị giết trong thời gian huấn luyện không, bởi vì dường như chị Angelina đang bị hồn của anh nhập.”

Khi cả ba đưa cùng ngồi xuống cái bàn ăn của nhà Gryffindor, Ron nói đầy vẻ hoài nghi:

“Bồ tính coi có được bao nhiêu hy vọng mụ Umbridge sẽ thả bồ ra vào tối thứ sáu?”

Harry ủ rũ đáp:

“Ít hơn số Không.”

Nó lấy sườn cừu vô đĩa và bắt đầu ăn.

“Dù sao đi nữa thì cũng nên thử, đúng không? Mình sẽ xin được phạt bù hai buổi hay một hình phạt nào khác, mình không biết...”

Nó nuốt một họng khoai tây rồi nói tiếp:

“Mình mong bà ấy đừng nhốt mình quá lâu tối hôm nay. Mấy bồ thấy đấy, tụi mình còn phải viết ba bài luận, thực hành Bùa chú Tiêu biến cho cô McGonagall, thực hiện bài giải bùa trừ ếm cho thầy Flitwick, vẽ cho xong hình con Que Xạ, và bắt đầu viết cái nhật ký chêm bao ngu ngốc cho cô

Trelawney.”

Ron rên rĩ, và vì một lý do nào đó anh chàng liếc mắt nhìn lên trần nhà.

“Và trời có vẻ như sắp mưa.”

Hermione nhướn đôi mày lên, hỏi:

“Mưa hay không thì mắc mớ gì đến bài tập của tụi mình?”

“Không.”

Ron đáp ngay, hai vành tai nó đỏ lên.

Vào lúc năm giờ kém năm, Harry chào tạm biệt hai người bạn rồi đi đến văn phòng giáo sư Umbridge ở lầu ba. Khi nó gõ lên cánh cửa, bà Umbridge đáp bằng giọng đường mật:

“Vào đi.”

Harry thận trọng đi vào, dòm ngó chung quanh.

Nó đã từng biết văn phòng này dưới ba trào chủ nhân trước đây. Vào thời thầy Gilderoy Lockhart ở đây, khắp phòng treo đầy những bức chân dung rạng rỡ của vị chủ nhân. Khi thầy Lupin đến sống ở đây, nếu ai đến thăm thầy thì rất có cơ may được gặp gỡ một sinh vật Hắc ám quyến rũ nào đó trong một cái chuồng hay cái bể nước. Vào thời tên giả danh thầy Moody, căn phòng chất đầy những trang thiết bị cùng vũ khí dò la hành động phạm pháp và phát hiện giấu diếm.

Nhưng bây giờ căn phòng nhìn chung là chẳng thể nào còn nhận ra được nữa. Mọi bề mặt đều bị phủ kín bằng những tấm vải và màn che có ren rua. Có nhiều bình hoa cắm toàn hoa sấy khô, mỗi bình ngự trên một miếng khăn lót của riêng nó, và trên một trong những bức tường có treo một bộ sưu tập đĩa trang trí, mỗi cái được vẽ một con mèo to tướng đủ màu đeo quanh cổ một cái nơ không giống nhau. Mấy thứ này xấu xí đến nỗi đến nỗi Harry trừng mắt ngó chúng, ghê muốn chết luôn, mãi cho đến khi giáo sư Umbridge lại lên tiếng:

“Chào ông Potter.”

Harry giật mình ngó quanh quất. Lúc đầu nó đã không nhận ra bà giáo bởi vì bà đang mặc một bộ áo chùng hoa hòe hoa sói vô cùng khủng khiếp và màu sắc hết sức đồng điệu với tấm khăn trải bàn phủ trên cái bàn làm việc phía sau bà.

Harry ngắc ngứ đáp:

“Dạ, chào.”

Bà chỉ về phía một cái bàn nhỏ trải khăn trắng ten mà bà đã đặt bên cạnh một cái ghế lưng thẳng đơ, nói:

“Nào, ngồi xuống đi.”

Một tấm giấy da trống trơn đã để sẵn trên bàn, hiển nhiên là đang chờ đợi nó.

Harry vẫn không nhúc nhích, nói:

“Ơ... thưa giáo sư Umbridge? Ơ... Trước khi chúng ta bắt đầu, em... ơ... em muốn xin cô một... ân huệ.”

Hai con mắt lơ lơ của bà nheo lại.

“VẬY HẢ?”

“Dạ, em... em ở trong đội Quidditch Gryffindor. Và em có bốn phạt có mặt trong buổi kiểm tra tuyển chọn Thủ môn mới vào lúc năm giờ chiều ngày thứ sáu và em... em không biết liệu em có thể được miễn buổi cấm túc vào tối hôm ấy và chịu phạt... phạt bù... vào một đêm khác không?”

Nó đã hiểu ngay từ lâu trước khi nói hết câu là chẳng được tích sự gì đâu.

“Ồ không.”

Giáo sư Umbridge mỉm cười rạng rỡ đến nỗi trông bà ta có vẻ thỏa thuê như vừa nuốt một con ruồi đặc biệt béo bở.

“Ồ, không, không, không. Đây là hình phạt dành cho trò vì tội loan truyền những câu chuyện độc hại, xấu xa, nhằm chơi nổi, ông Potter à, và hình phạt

thì chắc chắn không thể nào được điều chỉnh cho phù hợp với lợi ích của người phạm tội. Không, trò sẽ phải đến đây vào đúng năm giờ chiều mai, và vào ngày hôm sau, và vào ngày thứ sáu nữa, và trò sẽ phải làm lao động cấm túc như đã định. Tôi có phần nào nghĩ âu cũng là điều tốt nếu trò phải bỏ lỡ một điều mà trò thực sự muốn làm. Điều này ắt sẽ củng cố bài học mà tôi đang thử dạy trò.”

Harry cảm thấy máu nóng trào lên tận đầu và nghe tiếng lòng bùng trong lỗ tai. Vậy ra nó đã loan truyền những câu chuyện độc hại, xấu xa, nhằm chơi nổi à?

Bà giáo đang quan sát Harry với cái đầu hơi nghiêng nhẹ sang một bên, vẫn mỉm cười toe toét, như thể bà biết đích xác nó đang nghĩ cái gì và chờ đợi xem nó có hò hét lên một lần nữa không. Bằng một cố gắng khổng lồ, Harry ngoảnh mặt đi không nhìn bà ta nữa. Nó thả cái cặp xuống bên cạnh cái ghế có lưng thẳng đơ, rồi ngồi xuống.

Bà Umbridge nói ngọt ngào:

“Đây, chúng ta đang đạt tới sự kiềm chế cơn nóng giận tốt hơn rồi đây, phải không nào? Bây giờ trò hãy chép phạt cho tôi, ông Potter.”

Harry cúi xuống để mở cặp của nó ra. Nhưng bà Umbridge nói thêm:

“Không, không phải bằng cây viết của trò. Trò sẽ dùng một trong những cây viết hơi đặc biệt của tôi. Đây, trò cầm lấy.”

Bà đưa cho Harry một cây viết lông ngỗng màu đen có đầu viết bén nhọn một cách lạ thường. Bà dịu dàng nói với nó:

“Tôi muốn trò viết câu ‘*Tôi không được nói dối*’.”

Nhái theo cung cách lễ phép một cách đáng khen, Harry hỏi:

“Thưa cô, bao nhiêu lần ạ?”

“Ồ, cứ viết cho đến khi nào *thấm thía*.”

Bà Umbridge ngọt ngào bảo.

“Trò bắt đầu đi.”

Bà đi tới cái bàn của mình, ngồi xuống, và cúi xuống một xấp giấy da trông có vẻ là những bài tập làm văn để chấm điểm.

Harry cầm cây viết lông ngỗng đen lên và nhận ra nó thiếu cái gì. Nó nói:

“Thưa cô, cô không cho em mực.”

Giáo sư Umbridge nói bằng một giọng như có tiếng cười trong đó:

“Ồ, trò không cần mực đâu.”

Harry đặt đầu nhọn của cây viết lông ngỗng lên tấm giấy da và viết: *Tôi không được nói dối.*

Nó bật ra một tiếng kêu đau. Những con chữ xuất hiện trên tấm giấy da bằng một thứ gì đó giống như là mực đỏ tươi. Cùng lúc ấy, những con chữ ấy cũng xuất hiện trên mu bàn tay phải của Harry, cứ sâu vào da nó như thể được khắc vào đó bằng dao mổ - nhưng ngay khi nó còn đang trừng trừng nhìn vết cắt mới tinh, thì da nó đã liền lại, chỉ để lại chỗ da vừa có dòng chữ một vết hơi hơi đỏ hơn trước đó một chút và vẫn lóng trợn.

Harry ngoái đầu nhìn lại bà Umbridge. Bà đang quan sát nó, cái miệng như miệng cóc của bà toét ra một nụ cười rộng chành bành.

“Thế nào?”

“Không có chi.”

Harry lặng lẽ đáp. Nó nhìn trở lại tấm giấy da, đặt ngòi viết lên đó một lần nữa, viết *Tôi không được nói dối*, và cảm thấy nỗi đau rất bỏng trên mu bàn tay của mình lần thứ hai; một lần nữa, những con chữ cứ sâu vô da nó, và một lần nữa chúng tự lành trong vài giây sau.

Và cứ thế mà tiếp diễn. Một lần nữa rồi một lần nữa. Harry viết dòng chữ xuống tấm giấy da bằng một thứ mà chẳng mấy chốc nó nhận ra không phải là mực, mà là máu của chính nó. Và lại một lần nữa rồi một lần nữa, những con chữ cứ vào da mu bàn tay nó, lành lặn lại, rồi lại hiện ra trở lại trong lần

kế tiếp khi nó đặt đặt đầu cây viết lông ngỗng lên tấm giấy da.

Bóng tối đã chụp xuống bên ngoài cửa sổ văn phòng bà Umbridge. Harry không hỏi khi nào thì nó được phép dừng lại. Nó thậm chí không buồn nhìn cái đồng hồ đeo tay của nó. Nó biết bà ta đang quan sát nó để tìm một biểu hiện của sự yếu đuối và nó quyết sẽ không để lộ ra chút dấu hiệu nào, ngay cả cho dù nó có phải ngồi đây suốt cả đêm, cửa nát bàn tay của chính mình bằng cây viết lông ngỗng này...

Sau một thời gian dường như nhiều tiếng đồng hồ, bà ta nói:

“Lại đây.”

Nó đứng dậy. Bàn tay nó buốt nhức, vô cùng đau đớn. Khi nó ngó xuống bàn tay thì vết cửa đã liền da, nhưng da nó đã đỏ như máu tươi.

Bà ta bảo:

“Tay.”

Nó giơ tay ra. Bà ta cầm tay nó trong tay bà. Harry cố nén một cái rùng mình khi mấy ngón tay ú na ú nần đeo một lỗ nhãn xưa xấu xí của bà ta chạm vào nó.

Bà ta chỉ mỉm cười nói:

“Chà, chà, dường như tôi vẫn chưa tạo được một ấn tượng nào đáng kể thì phải. Thôi được, chúng ta sẽ phải thử lại một lần nữa vào tối mai, phải không nào? Trò có thể đi.”

Harry rời khỏi văn phòng bà ta không nói một tiếng nào. Trường lớp lúc này hoàn toàn im vắng; chắc hẳn là đã quá nửa đêm. Nó chậm rãi bước đi ngược lên hành lang, rồi khi nó quẹo qua góc đường và chắc hẳn là bà ta sẽ không còn nghe thấy nó nữa, nó ù chạy.

Harry đã không có thì giờ để thực hành Bùa chú Tiêu biến, không kịp viết lại một giấc mơ nào vô nhật ký chiêm bao của nó, cũng chưa vẽ xong con Que Xạo, và cũng chưa viết được bài luận nào. Nó bỏ bữa điểm tâm ăn sáng hôm sau để ngoáy vùi vào vở vài giấc mơ mà nó bịa ra để đối phó với lớp Chiêm tinh, tiết học đầu tiên, và nó hết sức ngạc nhiên khi thấy anh chàng Ron đầu bù tóc rối cũng đang hí hoáy làm bài như nó.

Trong khi Ron đang chăm chú nhìn quanh phòng sinh hoạt chung để tìm cảm hứng, Harry hỏi:

“Cớ làm sao mà bồ đã không làm bài vào tối hôm qua?”

Hồi hôm khi Harry về đến phòng ngủ, Ron đã ngủ say sưa. Ron lăm bắm cái gì đó về ‘mắc làm chuyện khác’. Anh chàng còng lưng trên tấm giấy da, viết nguệch ngoạc được vài chữ.

Đóng ập cuốn nhật ký lại, nó nói:

“Sẽ phải ổn thôi. Mình viết là mình chiêm bao thấy mình đi mua một đôi giày mới, cô Trelawney sẽ không thể lấy đó mà giải đoán ra chuyện quái dị, đúng không?”

Tụi nó hồi hả cùng nhau đi đến tháp Bắc.

“Đại khái thì vụ cấm túc với mụ Umbridge như thế nào? Bả bắt bồ làm cái gì?”

Harry ngập ngừng trong một tích tắc rồi nói:

“Chép phạt.”

Ron nói:

“VẬY thì không đến nỗi tệ hả?”

“Không.” Harry đáp.

“Ê, mình quên bég đi, bà ấy có chịu thả bồ ra ngày thứ sáu không?”

“Không.”

Ron rên lên đồng cảm.

Ngày hôm đó lại là một ngày tồi tệ nữa đối với Harry; nó là đứa dở nhất trong lớp Biến hình, chẳng hề thực hành được Bùa chú Tiêu biến gì hết. Đến giờ ăn trưa thì nó phải bỏ bữa ăn để vẽ cho xong tấm hình con Que Xạo; trong khi đó các giáo sư McGonagall, Grubbly-Plank, và Sinistra lại giao thêm cho tụi nó một núi bài tập về nhà làm, mà nó thì không có chút triển vọng nào hoàn tất vào buổi tối hôm đó bởi vì đó là đêm cấm túc thứ hai của nó với giáo sư Umbridge. Để bồi thêm lên tất cả những thứ đó, Angelina Johnson lại tóm được nó vào bữa ăn tối, và khi biết rằng nó sẽ không thể tham dự buổi kiểm tra Thủ môn vào chiều thứ sáu, đã bảo nó là thái độ của nó chẳng gây cho cô nàng chút ấn tượng nào hết và cô nàng mong là những cầu thủ muốn ở lại cùng đội phải đặt việc luyện tập lên trên những thứ ràng buộc khác.

Khi cô nàng bỏ đi một cách oai phong, Harry gào với theo:

“Tôi bị cấm túc! Bộ chị tưởng là tôi thích nhốt chung với con cóc già ấy trong một căn phòng hơn là chơi Quidditch sao?”

Khi Harry ngồi thụp xuống cái băng ghế của nó và ngó xuống miếng bánh thịt-và-thận mà nó không còn chút thèm ăn nào nữa, Hermione nói giọng an ủi:

“Thôi thì cũng chỉ là chép phạt. Thiệt tình thì không đến nỗi là một sự trừng phạt khủng khiếp...”

Harry há miệng ra, rồi ngậm miệng lại, gật đầu. Nó không thực sự biết chắc vì sao nó không kể cho Ron và Hermione chính xác chuyện gì đang xảy ra trong văn phòng bà Umbridge. Nó chỉ biết là nó không muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của hai đứa; điều đó chỉ làm cho toàn bộ sự việc có vẻ tồi tệ hơn và như vậy sẽ khó đương đầu hơn. Nó cũng cảm thấy mơ hồ là chuyện này chỉ là giữa nó và bà Umbridge mà thôi, một trận chiến ý chí riêng giữa hai người, và nó sẽ không dành cho bà ta sự thỏa mãn được nghe có người

mách rằng nó đã than thở phàn nàn về chuyện đó.

Ron khốn khổ nói:

“Mình không thể tin là tụi mình lại có nhiều bài làm ở nhà đến như vậy.”

Hermione hỏi nó:

“Vậy tại sao tối hôm qua bồ không làm bài nào hết?”

Ron đáp bằng một giọng không đáng tin chút nào:

“Mình... a... khoái đi dạo.”

Harry có một cảm giác rất rõ rệt là nó không phải là người duy nhất đang có chuyện phải giấu nhem vào lúc này.

Buổi cảm tức thứ hai cũng tồi tệ như buổi trước đó. Da trên mu bàn tay của Harry giờ đây trở nên bị kích thích nhanh hơn, đỏ và sưng tấy lên; Harry nghĩ, còn lâu da nó mới lành lặn đàng hoàng được. Chẳng bao lâu vết cắt sẽ in đậm trên tay nó và có lẽ bà Umbridge sẽ toại nguyện. Tuy nhiên, nó không để thoát ra một tiếng rên đau đớn nào, và từ cái lúc nó bước vào văn phòng bà Umbridge cho đến cái lúc nó được cho đi, một lần nữa mãi sau lúc nửa đêm, nó không nói một lời nào trừ câu “Chào cô”.

Dù vậy, tình hình bài làm ở nhà của nó đến lúc này quả là tuyệt vọng, và khi trở về được phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, nó đã không đi ngủ ngay, dù đã kiệt sức, mà vẫn mở sách ra và bắt đầu viết bài luận về nguyệt thạch cho thầy Snape. Khi nó làm xong bài này thì đã hai giờ rưỡi khuya. Nó biết nó đã viết một bài luận dở ẹt, nhưng quả là chẳng còn cách nào hơn; vì nếu nó không có bài để nộp thì chuyện xảy ra tiếp theo sẽ là đến phiên thầy Snape phạt cảm tức nó. Sau đó nó trả lời thật nhanh mấy câu hỏi mà giáo sư McGonagall đã đặt ra cho tụi nó, rồi pha trộn quấy quá cái gì đó để gọi là chăm sóc đúng đắn mấy con Que Xạo cho giáo sư Grubbly-Plank,

rồi loạng choạng lê bước về giường, nơi nó để nguyên xi quần áo nằm lẫn ra trên tấm vải phủ giường mà ngủ ngay tức thì.

Ngày thứ năm trôi qua trong nỗi mờ mịt của sự mệt mỏi. Ron dường như cũng rất buồn ngủ, mặc dù Harry chẳng thể hiểu được tại sao nó lại ra nông nỗi đó. Buổi cấm túc thứ ba của Harry diễn ra y như hai buổi trước, ngoại trừ một điều là sau hai giờ mấy chữ “*Tôi không được nói dối*” không thềm mờ đi trên mu bàn tay của Harry nữa, mà cứ lưu lại nơi đó như vết trầy xước, ri rí những giọt máu li ti. Ngọn viết lông ngỗng ngừng sột soạt trên tấm giấy da khiến cho giáo sư Umbridge ngược nhìn lên.

“À.”

Bà nói dịu dàng, đi vòng qua cái bàn làm việc của bà để đích thân đến xem xét bàn tay của Harry.

“Tốt. Điều này hẳn là có lợi như một lời nhắc nhở đối với trò, phải không nào? Trò xong buổi tối nay rồi đó.”

Harry lượm cặp của nó lên bằng bàn tay trái chứ không dùng tới bàn tay phải vốn là tay thuận của nó, và hỏi:

“Ngày mai em có phải trở lại hay không?”

“Ồ. Có chứ.”

Giáo sư Umbridge nói, mỉm cười toe toét đến mang tai như trước đây.

“Ừ, tôi nghĩ là thêm một đêm làm việc nữa, chúng ta sẽ có thể khắc câu châm ngôn sâu thêm một tý nữa.”

Trước đây chưa bao giờ nó cân nhắc đến cái khả năng có thể có một thầy giáo khác trên thế gian này đáng ghét hơn thầy Snape, nhưng khi nó đi trở về tòa tháp Gryffindor, nó phải thú nhận là thầy Snape đã có địch thủ. *Mụ quá độc ác*, Harry suy nghĩ khi nó trèo lên cầu thang dẫn lên tầng bảy, *một mụ già độc ác, cay nghiệt, tàn nhẫn, điên khùng...*

Nó đi lên hết bậc cầu thang, quẹo phải và suýt đâm vô Ron.

“Ron!”

Ron đang núp né đằng sau bức tượng của Lachlan-cao-lêu-nghe, nắm chặt cây chổi bay. Nó nhảy dựng lên vì ngạc nhiên khi nhìn thấy Harry, rồi nó cố gắng giấu cây chổi Quét Sạch Mười Một mới toanh của nó ra sau lưng.

“Bồ đang làm gì vậy?”

“Ờ... không có gì hết. Còn bồ đang làm gì vậy?”

Harry nghiêm nghị nhìn Ron:

“Thôi đi, bồ có thể nói với mình mà! Bồ đang giấu giếm cái gì ở đây?”

Ron nói:

“Mình... ờ..., nếu bồ thấy cần phải biết thì đấy, mình đang trốn anh Fred và anh George. Hai anh ấy vừa mới đi ngang qua đây với cả một đám học sinh năm thứ nhất, mình dám cá là họ lại thử nghiệm thuốc một lần nữa, ý mình nói là, giờ đây họ không thể làm chuyện đó trong phòng sinh hoạt chung, đúng không, họ đâu có thể, khi mà Hermione có mặt ở đó.”

Ron nói năng một cách bồn chồn hấp tấp.

Harry hỏi:

“Nhưng mà bồ cầm theo cây chổi bay để làm gì? Nãy giờ bồ bay, đúng không?”

“Mình... ờ... ừ, thôi được, mình sẽ nói với bồ, nhưng bồ không được cười à, đồng ý không?”

Ron nói giọng chống chế, mặt càng lúc càng đỏ hơn chỉ trong vài giây.

“Mình... mình nghĩ... bây giờ mình có được một cây chổi đang hoàng, mình có thể thử sức làm Thủ môn Gryffindor. Vậy đó. Cứ tiếp tục. Cười đi.”

Harry nói:

“Mình đâu có cười.”

Ron chớp chớp mắt lia lịa. Harry nói tiếp:

“Đó là một ý tưởng xuất sắc! Nếu bồ được tuyển vô đội thì thiệt là tuyệt

vời! Mình chưa bao giờ thấy bồ chơi ở vị trí Thủ môn, bồ chơi giỏi không?”

Ron tỏ ra hết sức nhẹ nhõm trước phản ứng của Harry. Nó nói:

“Mình không tệ lắm đâu. Mấy anh Charlie, Fred và George luôn bắt mình giữ gôn cho họ khi họ tập luyện trong những kỳ nghỉ.”

“Vậy là tối nay bồ đang luyện tập?”

“Mỗi tối kể từ hôm thứ ba... nhưng chỉ một mình mình tự luyện tập mà thôi. Mình đã ráng phù phép cho mấy trái Quaffle bay về phía mình, nhưng mà chẳng dễ chút nào hết, và mình cũng không biết luyện tập như vậy có ích gì không?”

Trông Ron lo lắng căng thẳng.

“Anh Fred và George sắp được cười đến khờ luôn khi mình xuất hiện ở cuộc kiểm tra. Từ hồi mình bị làm Huynh trưởng tới giờ họ không lúc nào ngừng trêu chọc giễu cợt mình.”

Khi cả hai đưa cùng đi về hướng phòng sinh hoạt chung, Harry nói:

“Mình ước sao mình sẽ có mặt ở đó.”

“Ừ, mình cũng vậy... Harry à, cái gì trên mu bàn tay của bồ vậy?”

Harry vừa mới đưa bàn tay phải không xách cặp lên gãi mũi. Nó vội giấu tay đi, nhưng cũng chẳng mấy thành công gì hơn Ron với cây chổi Quét Sạch của nó.

“Chỉ là một vết cắt... không hề gì... đó là...”

Nhưng Ron đã chụp lấy cánh tay của Harry và kéo cánh tay Harry tới trước, đưa lên ngang tầm mắt. Suốt thời gian Ron nhìn chăm chăm vào hàng chữ khứa vào da Harry, cả hai đều im lặng, rồi Ron buông cánh tay Harry ra, trông như muốn lộn mửa.

“Mình cứ tưởng bồ nói bà ấy chỉ bắt bồ chép phạt.”

Harry do dự, nhưng nói cho cùng, Ron đã thành thật với nó, vậy thì nó cứ nói sự thật về những tiếng đồng hồ nó đã phải trải qua trong văn phòng bà

Umbridge.

“Mụ phù thủy già độc ác xấu xa!”

Ron nói nhỏ đầy ghê tởm khi hai đứa nó ngừng bước trước Bà Béo, bà ta đang ngủ thiếp đi một cách hết sức thanh thản với cái đầu ngoẹo sang một bên tựa vào khung bức chân dung.

“Mụ thiệt là tởm lợm! Đi gặp giáo sư McGonagall, cứ nói ra!”

Harry gạt phắt đi ngay:

“Không, như vậy càng như mình khiến cho mụ được thỏa mãn là biết mụ đã hành hạ được mình.”

“*Hành hạ bồ?* Bồ không thể để cho mụ thoát khỏi sự trừng phạt về vụ này.”

Harry nói:

“Mình không biết giáo sư McGonagall có bao nhiêu quyền lực đối với mụ ấy.”

“Vậy thì đi nói với thầy Dumbledore vậy.”

Harry thẳng thừng gạt đi:

“Không.”

“Tại sao không?”

“Thầy đã có quá nhiều điều để lo nghĩ rồi.”

Tuy Harry nói vậy, nhưng đó không phải là lý do thực sự. Nó không chịu đi tìm thầy Dumbledore để xin giúp đỡ khi mà thầy không thèm nói chuyện với nó tới một lần kể từ hồi tháng sáu cho đến giờ.

“Mình nghĩ là bồ nên...”

Ron mới mở miệng nói thì bị Bà Béo chặn họng lại. Bà đã thức dậy quan sát hai đứa nó từ nãy giờ, và bây giờ thì nổ ra:

“Các trò có định cho tôi mặt khẫu, hay là tôi sẽ phải thức suốt đêm chờ cho các trò nói hết chuyện hả?”

Bình minh ngày thứ sáu âm đạm và ẩm ướt như những ngày khác trong tuần. Mặc dù Harry vẫn tự động liếc nhìn về phía bàn giáo sư khi bước vào Đại sảnh Đường, nó cũng không thực sự hy vọng nhìn thấy lão Hagrid; nó đành ngay lập tức hướng đầu óc vào những vấn đề bức thiết hơn, như đồng bài tập bự như núi mà nó phải làm và viễn cảnh của một buổi cấm túc nữa với giáo sư Umbridge.

Có hai điều giúp Harry trụ vững được ngày hôm đó. Một là ý nghĩ rằng hầu như sắp cuối tuần rồi; điều kia là buổi cấm túc cuối cùng của nó với bà Umbridge cho dù chắc chắn sẽ hết sức hãi hùng, nhưng cửa sổ văn phòng của bà ta lại mở về hướng cọc gôn của sân Quidditch ở xa xa, và biết đâu, nếu may mắn, nó có thể xem được một chút trận kiểm tra Ron vào vị trí Thủ môn. Đành rằng hai điều này chỉ là những tia sáng mong manh, đúng vậy, nhưng Harry sẽ cảm thấy biết ơn bất cứ điều gì có thể làm nhẹ bớt đi tình trạng tối tăm u ám hiện tại của nó. Nó chưa bao giờ trải qua một tuần lễ đầu niên học nào ở trường Hogwarts tồi tệ hơn thế này.

Vào đúng năm giờ chiều hôm đó Harry gõ lên cánh cửa văn phòng của giáo sư Umbridge, với niềm hy vọng chân thành rằng đây là lần cuối cùng nó được mời vô và phải bước vô. Tấm giấy da trống trơn đã nằm sẵn chờ đợi nó trên cái bàn phủ ren, bên cạnh là cây viết lông ngỗng màu đen.

Bà Umbridge hạ cổ mỉm cười ngọt ngào với nó.

“Ông Potter, ông biết phải làm gì, đúng không nào?”

Harry cầm cây viết lông ngỗng lên và liếc nhìn qua cửa sổ. Giá như nó nhích được chiếc ghế đang ngồi sang bên phải chừng hai phân... Lấy cớ nhích mình đến gần hơn cái bàn, nó loay hoay nhích cả cái ghế sang phải. Bây giờ nó đã có được sự quan sát từ xa xa cảnh đội Quidditch Gryffindor

phóng lên nhào xuống ở sân đấu trong khi có khoảng nửa tá hình thù đen hù đứng dưới chân của ba cây cột gôn cao ngất ngheo, rõ ràng là đang chờ đến lượt mình thi thử vai trò Thủ môn. Ở xa như vậy thì không thể có cách nào phân biệt được ai là Ron cả.

Tôi không được nói dối. Harry viết. Vết cửa vào mua bàn tay phải của Harry lại toác ra và bắt đầu ứa máu tươi.

Tôi không được nói dối. Vết cửa lăm sâu hơn, đau đớn và nhức nhối.

Tôi không được nói dối. Máu nhều thành dòng xuống cổ tay nó.

Nó tìm cơ hội liếc nhìn ra cửa sổ một lần nữa. Người nào đang bảo vệ mấy cột gôn quả là đang chơi dở ẹt. Katie Bell đã ghi điểm được hai lần trong vòng vài giây mà Harry liền ngó qua cửa sổ theo dõi. Hết lòng hy vọng rằng tên Thủ môn đó không là Ron, Harry nhìn trở xuống tấm giấy da đang ánh lên màu máu.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Nó ngược nhìn lên bất cứ khi nào nó nghĩ là nó có thể liều mạng làm như vậy: mỗi khi nó nghe tiếng sột soạt của cây viết lông ngỗng của bà Umbridge hay tiếng mở ngăn kéo bàn giấy của bà.

Ứng viên Thủ môn thứ ba chơi khá tốt, người thứ tư thì thiệt là dở, người thứ năm lách một trái Bludger một cách khéo léo phi thường nhưng rồi lại lóng ngóng để vuột một cú thiệt dễ ăn. Bầu trời đang tối dần đến mức Harry ngờ rằng nó sẽ chỉ có thể theo dõi tiếp đến người thứ sáu hay thứ bảy mà thôi.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Tấm giấy da bây giờ lấm tấm những giọt máu nhều xuống từ mu bàn tay của Harry, bàn tay nó đang tê điếng đi vì đau đớn. Khi nó ngược nhìn lên một lần nữa thì màn đêm đã thực sự buông xuống và không thể nào nhìn thấy sân

đấu Quidditch nữa.

Nửa giờ sau, giọng nói dịu dàng của bà Umbridge vang lên:

“Chúng ta hãy xem liệu trò có tiếp thu được câu châm ngôn hay không nào?”

Bà di chuyển về phía nó, xòe mấy ngón tay ngăn ngùn ú na ú nần đeo đầy nhẫn của bà chạm vô cánh tay Harry. Và rồi, khi bà cầm tay nó để xem xét mấy con chữ giờ đây đã cứa sâu vào da nó, cơn đau bỗng trào vọt lên, nhưng không phải từ mu bàn tay của nó, mà từ vết thẹo trên trán. Cùng lúc đó Harry có một cảm giác kỳ lạ hết sức ở đâu đó quanh cơ hoành.

Nó vặn cánh tay thoát ra khỏi sự kiềm kẹp của bà Umbridge và đứng bật dậy, trừng trừng nhìn bà ta. Bà ta ngó lại nó, nhếch cái mép rộng lòng nhùng của bà thành một nụ cười, nói nhỏ nhẹ:

“Ừ, nó đau, phải không nào?”

Nó không buồn trả lời. Trái tim nó đang đập rất mạnh và rất nhanh. Liệu bà ta đang nói về bàn tay nó hay bà ta biết đến nỗi đau mà nó vừa cảm nhận trên trán?

“Tốt, tôi nghĩ là tôi đã đạt được mục tiêu, ông Potter à. Trò có thể ra về.”

Nó lợm cạp sách lên và ra khỏi căn phòng nhanh hết mức có thể.

Bình tĩnh. Nó tự nhủ khi phóng lên mấy bậc cầu thang. *Bình tĩnh, điều đó không nhất thiết có nghĩa là điều mình tưởng...*

“*Mimulus mimbletonia!*”

Nó há hốc miệng thở hồng hộc trước bức chân dung Bà Béo, và bà lại một lần nữa quăng mình tới trước.

Một tiếng rống to chào mừng nó. Ron lao về phía nó, mặt mày hớn hờ và Bia bơ sóng sánh từ cái cốc nó đang nắm chặt đổ tràn xuống ngực áo thụng.

“Harry ơi, mình thành công rồi! Mình được chọn. Mình là Thủ môn!”

“Cái gì? Ôi... Giỏi quá!”

Harry nói, cố gắng mỉm cười cho có vẻ tự nhiên, trong khi trái tim nó tiếp tục đập gấp gáp và bàn tay nó vẫn còn run rẩy và rướm máu.

Ron ấn một cái chai vào tay Harry:

“Làm một chai Bia bơ đi. Mình không thể nào tin được... Ủa mà Hermione đi đâu mất rồi?”

“Cô nàng kia kìa!”

Fred nói, anh chàng cũng đang nốc Bia bơ, giơ tay chỉ về cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi. Hermione đang thiếp đi trên đó, ly nước của cô nàng cầm lệch trong tay chênh vênh chực đổ.

Ron có vẻ hơi lấy làm phiền lòng, nói:

“Chà, vậy mà nó nói nó vui lắm khi mình báo tin.”

George vội vàng nói:

“Cứ để yên cho cô nàng ngủ.”

Và trong tích tắc, Harry nhận thấy nhiều học sinh năm thứ nhất quây quần quanh tụi nó đều có dấu hiệu mới bị sặc máu mũi không thể nhắm mắt đi đâu được. Katie Bell gọi:

“Lại đây Ron, và thử coi bộ áo cũ của anh Oliver có vừa với bạn không? Tụi này có thể gỡ tên của anh ấy ra rồi đính tên của bồ lên thay thế...”

Khi Ron đi khỏi, Angelina sai bước tới bên Harry. Cô ta đột ngột nói:

“Harry à, tôi xin lỗi là gần đây có hơi cộc với bạn. Chuyện này gây căng thẳng quá, bạn biết, chuyện điều hành quản lý ấy mà, tôi bây giờ bắt đầu nghĩ hồi trước tôi có hơi khắt khe với anh Wood.”

Cô ta đang quan sát Ron qua vành cốc của mình với vẻ mặt hơi hơi cau lại. Bằng giọng thẳng thừng huých toẹt, Angelina nói:

“Này, tôi biết cậu ấy là bồ bạch thân nhất của bạn, nhưng cậu ấy không phải thần đồng. Tuy nhiên, chịu khó huấn luyện một chút thì cậu ấy sẽ xịn thôi. Cậu ấy xuất thân từ một gia đình nhiều cầu thủ Quidditch giỏi. Thành

thật mà nói, tôi đầu tư vô cậu ấy, hy vọng cậu ta sẽ trở nên tài hoa hơn năng khiếu mà cậu ấy thể hiện hôm nay. Cả Vicky Frobisher và Geoffrey Hooper đều bay giỏi hơn vào tối hôm nay, nhưng Hooper là một đứa hay ca cẩm thực sự, lúc nào nó cũng than vãn không chuyện này thì chuyện kia, còn Vicky thì tham gia quá nhiều thứ hội đoàn, cô ả tự thú nhận là nếu việc huấn luyện mà đụng tới câu lạc bộ Bùa mê của cô ả thì cô ả sẽ chọn Bùa mê trước. Mà thôi dù sao đi nữa, chúng ta sẽ có một buổi huấn luyện vào lúc hai giờ ngày mai, nên bạn hãy liệu mà chắc chắn có mặt lần này. Và hãy làm ơn cho tôi bằng cách ráng hết sức giúp đỡ Ron nhé, ô-kê?”

Harry gật đầu và Angelina thông thả đi trở lại chỗ Alicia Spinnet. Harry đi tới ngồi xuống bên cạnh Hermione, cô nàng vừa giật mình thức dậy khi Harry bỏ cái cặp của nó xuống.

“Ôi... Harry, thì ra là bồ... hay cho Ron quá hén?” Cô nàng uể oải nói. “Mình chẳng qua... mệt mỏi quá... á... xá.” Cô nàng ngáp. “Mình thức tới tận một giờ sáng để làm thêm nhiều cái nón hơn. Mấy cái nón biến mất lẹ như điên ấy!”

Và không có gì phải nghi ngờ cả, bây giờ Harry đã nhìn thấy và thấy mấy cái nón len được giấu diếm trong khắp căn phòng, ở những nơi mà những con gia tinh cầu thả có thể tình cờ lượm được.

“Tuyệt.”

Harry lơ đãng nói. Nếu nó không nói cho ai biết ngay bây giờ thì e là nó sẽ nổ tung ra mất.

“Nghe nè, Hermione, mình vừa ở trong văn phòng bà Umbridge và khi bà ấy chạm vô tay cánh tay mình...”

Hermione chăm chú lắng nghe. Khi Harry kể xong, cô nàng từ tốn nói:

“Bồ lo lắng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang điều khiển bà ấy như đã chế ngự thầy Quirrell à?”

Harry hạ thấp giọng:

“Ừ, đó là một khả năng, đúng không?”

“Mình cũng cho là vậy.”

Hermione nói, nhưng nghe không có vẻ tin tưởng lắm:

“Nhưng mà mình không nghĩ là hắc có thể *chiếm hữu* bà ấy như hắc đã chiếm hữu thầy Quirrell, ý mình nói là giờ đây hắc đã hồi sinh một cách đúng đắn, phải vậy không, hắc đã có thân xác của chính hắc, hắc đâu cần phải xài chung thân xác của ai khác nữa. Mình cho là hắc có thể đã yểm Lời nguyên Độc đoán lên bà ấy...”

Harry xem Fred, George và Lee Jordan tung hứng mấy cái chai Bia bơ rỗng một lát. Rồi Hermione nói:

“Nhưng mà hồi năm ngoái vết sẹo của bồ phát đau khi không ai đụng chạm gì đến bồ, và chẳng phải là thầy Dumbledore đã nói là nó có liên quan đến cảm nghĩ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vào thời điểm đó sao? Ý mình nói là, có lẽ cơn đau này chẳng dính dáng gì đến bà Umbridge cả, có lẽ nó chỉ ngẫu nhiên xảy ra trong khi bồ đang ở cạnh bà ấy?”

Harry nói thẳng thừng:

“Mụ ấy độc ác. Tàn nhẫn.”

“Ừ thì mụ ấy khủng khiếp thiệt, nhưng... Harry à, mình nghĩ bồ nên nói cho thầy Dumbledore biết chuyện vết thẹo của bồ lại phát đau.”

Đây là lần thứ hai trong vòng hai ngày Harry được khuyên nên đi gặp thầy Dumbledore, và câu trả lời của nó cho Hermione cũng giống như câu nó đã trả lời Ron.

“Mình không muốn quấy rầy thầy với chuyện này. Như bồ vừa mới nói, đó cũng không phải là chuyện lớn lắm. Cơn đau cứ tái đi phát lại suốt mùa hè qua... chẳng qua đêm nay nó phát đau tệ hơn nhiều, chỉ vậy thôi...”

“Harry à, mình chắc là thầy Dumbledore *muốn* bị quấy rầy bởi chuyện

này...”

“Ừ.”

Harry nói, trước khi nó kịp ngậm miệng giữ ý.

“Vết sẹo của tôi, đó là điểm duy nhất về tôi mà thầy Dumbledore bận tâm đến, phải không?”

“Đừng nói như vậy, điều đó không đúng!”

“Mình nghĩ là mình sẽ viết thư kể cho chú Sirius về chuyện này để xem chú tính sao...”

Hermione kêu lên, có vẻ hoảng hốt:

“Harry, bồ không thể viết ra những chuyện như vậy trong một lá thư! Bồ không nhớ sao, thầy Moody đã bảo chúng ta phải cẩn thận với những gì mình viết trong thư từ! Chúng ta không thể nào bảo đảm được là cú không bị ai đó kiểm duyệt!”

“Thôi được rồi, được rồi, vậy thì mình sẽ không kể cho chú ấy vậy.”

Harry gắt gỏng hỏi. Nó đứng dậy.

“Mình đi ngủ đây. Bồ xin lỗi Ron dùm mình, được không?”

“Ôi, không.”

Hermione nói, trông cô nàng có vẻ yên tâm.

“Nếu bồ rút lui thì mình cũng có thể rút lui theo mà không đến nỗi bất lịch sự, mình hoàn toàn kiệt sức rồi và muốn làm thêm nhiều nón hơn vào ngày mai. Nghe nè, Harry, bồ có thể giúp mình nếu bồ thích, vui lắm, mình lúc này khá hơn rồi, bây giờ thì mình có thể làm được cả hoa văn và đủ các thứ khác nữa.”

Harry nhìn vào mặt Hermione, gương mặt cô nàng đang sáng lên niềm hân hoan. Nó cố gắng làm ra vẻ như thể nó gần gần bị lời đề nghị này dụ dỗ. Nó nói:

“Ờ... thôi, cảm ơn, mình nghĩ mình sẽ không thể làm... Ờ... vào ngày

mai. Mình còn hàng đống bài tập phải làm...”

Và nó đi thơ thẩn đến cầu thang dẫn về phòng ngủ của nam sinh, bỏ Hermione ở lại đằng sau trông có vẻ hơi thất vọng.

PERCY VÀ CHÂN NHỒI BÔNG

Harry là người đầu tiên thức dậy trong phòng ngủ vào sáng hôm sau. Nó nằm dài một lát, ngắm bụi xoay lơ lửng trong vạt nắng chiếu xuyên qua khe hở giữa những tấm màn làm bằng bốn tấm áp-phích treo quanh giường, và nhấm nháp thưởng ngoạn cái ý tưởng hôm nay là thứ bảy. Tuần lễ đầu tiên của học kỳ dường như đã trôi qua vĩnh viễn, giống như một bài học Lịch sử Pháp thuật vĩ đại.

Xét cái sự im ắng ngái ngủ và vẻ tươi rói mới toanh của vạt nắng ấy, thì hẳn là ngày chỉ mới bắt đầu thôi. Nó kéo mở ra mấy tấm màn quanh giường, ngồi dậy, và bắt đầu thay quần áo. Ngoại trừ tiếng chim líu lo xa xa, âm thanh duy nhất trong phòng ngủ là tiếng thở từ từ và sâu của mấy người bạn chung nhà Gryffindor. Nó cẩn thận mở cặp sách, rút ra giấy da và viết lông ngỗng, rồi đi ra khỏi phòng ngủ để vào phòng sinh hoạt chung.

Đi thẳng tới cái ghế bành cũ kỹ và êm ái mà nó khoái nhất bên cạnh lò sưởi đã tắt ngúm, Harry chọn thế ngồi thoải mái trong ghế bành rồi mở cuộn giấy da ra trong khi đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Mấy mẫu lộn vụn của những mảnh giấy da bị vò nhàu, những hòn bi cũ, những hũ đựng nguyên liệu pha chế độc dược đã rỗng, và giấy gói kẹo, thường rắc đầy sàn phòng sinh

hoạt chung khi mỗi ngày kết thúc, bây giờ đã biến mất tiêu cùng với tất cả những cái nón dành cho yêu tinh của Hermione. Vừa ngờ ngợ thắc mắc giờ đây đã có bao nhiêu gia tinh được trả tự do bất kể chúng muốn hay không, Harry vừa vặn nút bình mực của nó, chấm ngòi viết lông ngỗng vô, và giữ cây viết dừng lại bên trên bề mặt mịn màng vàng nhạt của tấm giấy da, suy nghĩ gay go...

Nhưng sau chừng một phút hay cỡ đó, nó nhận thấy mình đang đắm đắm nhìn vào cái vỉ lò trống trơn, hoàn toàn quên bém đi mình định viết gì.

Bây giờ nó có thể hiểu thấu thía là Ron và Hermione đã khổn khổ như thế nào khi viết thư cho nó trong suốt mùa hè. Làm cách nào mà nó có thể kể cho chú Sirius mọi việc đã xảy ra trong suốt một tuần lễ qua và đưa ra tất cả những câu hỏi nó đang nóng lòng muốn biết, mà không để lọt quá nhiều thông tin mà nó không muốn cho những tên trộm thư tàng ẩn biết được?

Nó ngồi bất động một lát, trừng trừng mắt ngó cái lò sưởi, rồi cuối cùng đạt được một quyết định, nó chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực một lần nữa và quả quyết đặt lên trang giấy da.

Khuyết Khịt thân mến,

Hy vọng bồ khỏe, tuần lễ đầu tiên mình trở lại đây thiệt là khủng khiếp, mình rất mừng là đã cuối tuần.

Mình có một cô giáo mới dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, đó là giáo sư Umbridge. Cô ấy khó tính gần bằng má của bồ. Mình viết thư này bởi vì cái chuyện mà mình đã viết cho bồ hồi mùa hè vừa rồi đã lại xảy ra một lần nữa hồi tối hôm qua khi mình đang bị cấm túc với cô Umbridge.

Tất cả bọn mình đều nhớ người bạn bự nhất của tụi mình, hy vọng ông sẽ sớm trở về.

Làm ơn hồi âm gấp.

Mến,

Harry

Harry đọc đi đọc lại lá thư nhiều lần, thử xem xét nó từ quan điểm của người ngoài cuộc. Nó không thể thấy làm thế nào mà người ngoài có thể biết được nó đang nói về cái gì - hay nó đang viết cho ai - nếu chỉ đơn giản đọc lá thư này. Nó hy vọng chú Sirius sẽ có thể hiểu được ẩn ý của nó về lão Hagrid và nói cho tụi nó biết chừng nào thì lão có thể trở về. Harry không muốn hỏi trực tiếp để phòng hờ trường hợp chuyện đó gây quá nhiều sự chú ý đến công việc mà lão Hagrid có thể đang thực hiện khi lão không có mặt ở trường Hogwarts.

Tính ra đó là một bức thư rất ngắn, mà nó phải mất một thời gian rất dài mới viết xong. Ánh nắng đã chiếu vượt qua quá nửa căn phòng trong khi nó đang hì hục viết thư, và giờ đây nó có thể nghe xa xa âm thanh của những hoạt động vọng lại từ những phòng ngủ phía trên. Cẩn thận dán kín tấm giấy da, nó chui qua cái lỗ chân dung và đi về hướng Nhà Bưu Cú.

“Nếu ta là trò thì ta sẽ *không* đi con đường đó.”

Lão Nick Suýt Mất Đầu vừa nói vừa trôi xuyên qua bức tường ngay đằng trước nó với vẻ bối rối khi nó đi xuống hành lang.

“Peeves đang âm mưu một trò đùa gây cười để chọc người kế tiếp sẽ đi ngang qua bức tượng bán thân của Paracelsus ở giữa lối đi xuống hành lang.”

Harry hỏi:

“Trò đùa đó có làm cho Paracelus nhào xuống đầu của người nào không?”

Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng mất hứng:

“Kỳ quái thật, *có* đấy. Tính tế nhị chưa bao giờ được coi là ưu điểm của Peeves cả. Ta phải đi thôi, thử tìm Nam tước Đầm máu... may ra ngài có thể chấm dứt trò đùa ấy... Hẹn gặp sau nhé, Harry.”

“Dạ, chào ông.”

Harry đáp, và thay vì quẹo phải, nó quẹo sang trái, đi theo một đường vòng dài hơn nhưng an toàn hơn để đến Nhà Bưu Cú. Tinh thần của nó hưng phấn lên khi nó đi ngang qua cửa sổ này đến cửa sổ khác mở ra phô phang một cách rực rỡ bầu trời xanh thẳm; trưa nay nó có buổi luyện tập, cuối cùng thì nó cũng được trở lại với sân đấu Quidditch...

Có cái gì đó cọ quẹt vào chân nó. Harry ngó xuống và thấy con mèo xám gầy guộc của thầy giám thị Filch, ấy là Bà Norris, đang lẩn lút đi vượt qua nó. Con mèo ngoái lại nhìn Harry một lát bằng đôi con mắt vàng khè giống như ngọn đèn bão trước khi biến mất phía sau một bức tượng của Wilfred Người Băng Khuâng.

Harry gọi với theo con mèo:

“Tôi không có làm gì sai trái đâu nhé.”

Bà Norris có một cái vẻ không thể nhầm lẫn được của một con mèo đang ton ton đi hót với ông chủ, nhưng Harry chẳng hiểu lý do gì cả; nó hoàn toàn có quyền đi lên Nhà Bưu Cú vào một buổi sáng thứ bảy chứ.

Mặt trời giờ đây đã lên cao trên bầu trời và khi Harry đi vào Nhà Bưu Cú, những khung cửa sổ không gần kiếng làm quáng cả mắt nó; những tia nắng lấp lánh bạc đạn chéo qua căn phòng tròn quay, trong đó hàng trăm con cú đang đậu trên những rui xà, hơi bồn chồn trong ánh sáng buổi ban mai, một số rõ ràng là mới trở về sau chuyến săn đêm. Sàn nhà phủ rơm kêu lên lạo xạo khi nó dẫm bước lên những mảnh xương nhỏ xíu, nghếch cổ tìm con Hedwig.

“Mày đây rồi.”

Nó kêu lên khi tìm ra con Hedwig ở một chỗ đâu đó gần như là chóp đỉnh của tấm trần hình vòm.

“Xuống đây. Tao có một lá thư nhờ mày gửi.”

Rúc lên một tiếng, con cú xoải đôi cánh trắng vĩ đại và lao xuống đậu trên vai Harry.

“Giỏi. Tao biết bức thư này bên ngoài đề gởi ‘Khuyết Khuyết’...”

Harry nói với con cú, đưa con cú lá thư để nó kẹp trong mỏ, rồi không biết chính xác là tại sao, Harry thì thào:

“... nhưng đó là thư gửi chú Sirius, hiểu không?”

Con cú chớp đôi mắt màu hổ phách một cái và Harry coi cái chớp mắt đó có nghĩa là con cú hiểu.

“Vậy bay an toàn nghe!”

Harry nói và đem con cú đến một trong những khung cửa sổ. Và nhún mình đề lên cánh tay Harry một chút, Hedwig cất cánh bay vào bầu trời sáng chói chang. Harry đứng nhìn theo con cú cho đến khi nó trở thành một cái chấm đen tí tẹo và rồi biến mất luôn. Bấy giờ Harry mới chuyển hướng nhìn đăm đăm về phía căn chòi của lão Hagrid - mà từ khung cửa sổ này có thể nhìn thấy rất rõ. Cũng có thể thấy rõ ràng là căn chòi không có người sống trong đó, ống khói lò sưởi không có khói, màn buông kín mít.

Những ngọn cây của Rừng Cấm đung đưa lá lướt trong làn gió thoảng. Harry ngấm những ngọn cây, thưởng thức làn không khí tươi mát vờn xoa gương mặt nó, nghĩ đến Quidditch chiều nay... và rồi Harry nhìn thấy nó. Một con ngựa to tướng hình thù như loài bò sát có cánh, giống y như mấy con ngựa kéo những cỗ xe của trường Hogwarts, với đôi cánh bằng da màu đen xòe rộng giống như cánh loài thằn lằn bay, đang bay lên khỏi rừng cây như một con chim khổng lồ kịch cỡm. Nó bay bút lên theo một vòng tròn lớn rồi lại lao xuống rừng cây một lần nữa. Toàn bộ sự việc xảy ra nhanh đến nỗi Harry khó mà có thể tin vào những gì nó vừa nhìn thấy, ngoại trừ một thực tế là tim nó đang đập đùng đùng như điên.

Cánh cửa Nhà Bưu Cú bật mở ra sau lưng Harry. Nó nhảy bắn lên như bị

điện giật, và quay phắt người lại, nhìn thấy Cho Chang đang cầm một lá thư và một gói quà trong tay.

Harry tự động nói:

“Chào.”

Cho Chang nói trong hơi thở đứt quãng:

“Ôi... chào. Tôi không dè có người ở trên này vào lúc sáng sớm như vậy... Tôi chỉ mới nhớ ra cách đây năm phút, hôm nay là sinh nhật mẹ tôi.”

Cô nàng giơ lên một gói quà.

Harry nói:

“Ừ.”

Đầu óc nó dường như bị tắc nghẽn. Nó muốn nói cái gì đó vui vui và thú vị, nhưng ký ức về con ngựa có cánh kinh khủng ấy vẫn còn tươi rói trong đầu nó.

Nó khoát tay về phía cửa sổ, nói:

“Trời đẹp.”

Ruột gan bên trong nó dường như co thắt lại vì lúng túng. Thời tiết. Nó đang nói chuyện về *thời tiết*...

“Ừ.”

Cho nói, nhìn quanh tìm kiếm một con cú thích hợp.

“Điều kiện tốt để chơi Quidditch. Cả tuần tôi chẳng đi đâu ra ngoài hết, bạn có đi chơi đâu không?”

Harry nói:

“Không.”

Cho lựa được một con cú bự của trường. Cô nàng dỗ ngọt cho con cú bay xuống đậu trên cánh tay; con cú đưa ra một cái chân sốt sắng giúp đỡ để cô nàng có thể buộc gói quà vào.

Vừa làm, Cho vừa hỏi:

“Này, Gryffindor đã có Thủ môn mới chưa?”

“Rồi.” Harry nói. “Đó là bạn tôi Ron Weasley, bạn có biết bạn ấy không?”

Cho đáp giọng hơi mát mẻ:

“Anh chàng ghét Tornado ấy hả? Anh ấy giỏi không?”

Harry đáp.

“Tôi nghĩ bạn ấy giỏi. Tuy nhiên tôi không được xem trận đấu kiểm tra của bạn ấy. Tôi bị cấm túc.”

Cho ngược nhìn lên, cái gói quà chỉ mới được cột nửa chừng vào chân con cú. Cô nàng nói nhỏ:

“Mụ Umbridge ấy thật là xấu xa. Phạt cấm túc bạn chỉ vì bạn nói lên sự thật về... về việc anh ấy đã chết... như thế nào. Mọi người đều nghe nói về chuyện đó, xôn xao khắp cả trường. Bạn đứng lên chống lại bà ấy như vậy thì thật là dũng cảm.”

Ruột gan Harry được thối phồng trở lại nhanh đến nỗi nó có cảm giác như thể nó có lẽ đang thực sự lơ lửng bên trên cái sàn rải rác đầy phân cú này. Còn ai bận tâm đến con ngựa bay ngu xuẩn làm gì kia chứ, khi mà Cho đã cho rằng nó thật là can đảm... Trong một thoáng nó còn cân nhắc đến chuyện có nên tình-cờ-có-chủ-ý để lộ cho cô nàng thấy vết cứa trên tay nó khi giúp cô nàng cột chặt gói quà vô con cú không... Nhưng đúng vào cái khoảng khắc ý tưởng ly kỳ ấy nảy ra, cánh cửa Nhà Bưu Cú lại bật mở.

Thầy giám thị Filch bước vào phòng trong hơi thở khò khè. Trên hai má hõm xuống nổi gân lên của thầy có những mảng tím tím, xương quai hàm của thầy run lẩy bẩy và mái tóc xám thừa rín rối bởi; rõ ràng là thầy đã chạy lên đây. Bà Norris chạy lon ton theo gót chân thầy, dăm dăm nhìn lên mấy con cú trên đầu và kêu meo meo một cách thèm thuồng. Phía trên cao có tiếng vỗ cánh bồn chồn, và một con cú nâu tổ chẳng chợp mắt với một phong cách đầy đe dọa.

“À há!”

Thầy Filch nói, đi một bước bắt-quả-tang-tại-trận về phía Harry, hai má xệ của thầy giật liên tục vì giận dữ.

“Ta có được điểm chỉ là trò có ý đồ đặt mua một khối lượng Bom Phân khổng lồ!”

Harry khoanh tay lại và chăm chú nhìn thầy giám thị.

“Ai nói với thầy là em đặt mua Bom Phân?”

Cho đang nhìn từ Harry sang thầy Filch, mặt mày cũng cau lại; con cú bự chẳng trong tay cô nàng phát chán vì đứng một chân hoài, bèn rúc lên mấy tiếng cảnh cáo, nhưng Cho chẳng để ý tới.

Thầy Filch nói trong một tiếng rít tự mãn:

“Ta có nguồn tin của ta. Bây giờ hãy đưa ta xem cái mà trò đang định gửi đi.”

Harry cảm thấy vô cùng biết ơn là nó đã không lần khân chậm trễ gửi lá thư đi. Nó nói:

“Em không thể đưa thầy, thư đã gửi đi rồi ạ.”

Thầy Filch kêu lên, mặt thầy méo mó đi vì tức giận.

“Đi rồi?”

Harry bình tĩnh đáp:

“Dạ, đi rồi.”

Thầy Filch há hốc miệng ra, diên tiết lên, mặt mày nhăn nhúm mất mấy giây, rồi đưa mắt rà soát bộ áo thụng của Harry.

“Làm sao mà ta biết được là trò không giấu nó trong túi áo hử?”

“Bởi vì...” Cho tức giận nói. “Em đã nhìn thấy anh ấy gửi nó đi rồi.”

Thầy Filch quay lại nhìn Cho:

“Trò đã nhìn thấy hử...”

“Đúng vậy, em đã nhìn thấy.”

Cho nói quả quyết.

Trong một thoáng im lặng, thầy Filch trừng mắt ngó Cho và Cho trừng mắt nhìn lại thầy, sau đó thầy giám thị quay gót và lê chân đi về phía cửa. Thầy đặt tay lên nắm đấm cửa và ngoái nhìn lại Harry:

“Nếu ta mà phát hiện một tí mùi Bom Phân...”

Thầy giám thị đi cồm cộp xuống cầu thang. Con mèo Bà Norris ném một cái nhìn thèm khát cuối cùng cho mấy con cú rồi đi theo thầy Filch.

Harry và Cho nhìn nhau. Harry nói:

“Cám ơn.”

Cho nói:

“Không có chi.”

Cuối cùng thì Cho cũng đã buộc xong gói quà vô chân con cú lợn. Gương mặt cô nàng ửng hồng.

“Bạn có đặt mua Bom Phân không?”

Harry nói:

“Không.”

Cho mang con cú đến bên một cửa sổ, nói:

“Tôi thắc mắc vậy thì tại sao thầy giám thị lại nghĩ là bạn làm điều đó?”

Harry nhún vai; cũng như Cho, nó hoàn toàn mù tịt về cái bí mật ấy, tuy nhiên thật là kỳ lạ, chuyện đó chẳng làm cho nó buồn bực cho lắm vào lúc này.

Hai người rời khỏi Nhà Bưu Cú với nhau. Ở lối hành lang dẫn vào cánh trái của tòa lâu đài, Cho nói:

“Tôi đi lối này. Thôi, tôi sẽ... sẽ gặp lại bạn dịp khác nhé, Harry.”

“Ừ... gặp lại...”

Cô nàng mỉm cười với Harry rồi bước đi. Harry đi tiếp, cảm thấy phần chần thanh thản. Nó đã thực hiện được ý đồ có một cuộc trò chuyện hân hoi

với Cho mà không đến nỗi tự làm cho mình quê độ... *Bạn đứng lên chống lại bà ấy như vậy thì thật là dũng cảm...* Nàng đã nói là nó dũng cảm... nàng không căm ghét nó vì nó sống sót...

Dĩ nhiên, nàng thích Cedric hơn, Harry biết điều đó... Đành rằng hồi đó giá như nó đã mời cô nàng đến vũ hội trước Cedric thì mọi sự có thể biến chuyển khác đi nhiều lắm... Cô nàng dường như thành thật hối tiếc là đã từ chối khi Harry ngỏ lời mời...

Khi Harry nhập chung bọn với Ron và Hermione ở bàn ăn Nhà Gryffindor trong Đại sảnh Đường, nó hớn hờ nói:

“Chào!”

Ron ngó Harry ngạc nhiên:

“Cái gì khiến bồ coi bộ vui sướng dữ vậy?”

“Ừm... Buổi tập Quidditch trưa nay.”

Harry vui vẻ đáp, kéo cái đĩa bụi những thịt muối và trứng chiên về phía nó.

Ron nói:

“Ừ... phải.”

Nó đặt miếng bánh mì nướng đang ăn xuống và nốc một ngụm lớn nước ép bí rợ, rồi nói:

“Nghe đây Harry... chắc bồ không ngại ra sân đấu với mình sớm hơn một chút hả? Chỉ để... ừ... a... giúp mình thực tập một chút trước buổi huấn luyện. Để mà mình có thể, bồ cũng biết, để mình có thể đánh bóng chính xác một tý...”

Harry nói:

“Được, ô-kê.”

Hermione nghiêm trang nói:

“Nhưng mà này, mình nghĩ là hai bồ không nên làm vậy. Cả hai bồ đều

thực sự quá ư trễ nãi trong chuyện làm bài tập ở nhà rồi...”

Nhưng cô nàng bỗng ngừng nói; chuyển thư buổi sáng đã đến và, như thường lệ, tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đang lao bổ về phía cô nàng trong cái mỏ của một con cú mèo. Con cú này đáp xuống gần chén đường một cách nguy hiểm rồi đưa một chân ra. Hermione nhét một đồng Knut vô trong cái túi da của nó, lấy tờ báo, liếc qua trang nhất với vẻ phê phán khi con cú đã lại cất cánh bay đi.

Ron hỏi:

“Có gì hay ho không?”

Harry mỉm cười. Nó biết Ron rất sốt sắng đánh trống lảng mỗi khi Hermione nói tới chuyện làm bài tập.

Hermione thở dài:

“Không. Chỉ toàn chuyện nhăng nhit về tay chơi ghi-ta bass trong ban nhạc Chị Em Quái Chiêu sắp lấy chồng...”

Cô nàng mở báo tờ báo ra và biến mất đằng sau tờ báo. Harry tự hiến thân mình cho sự nghiệp ăn uống, làm thêm một đĩa thịt muối và trứng chiên nữa; Ron thì đang chăm chú nhìn lên một khung cửa sổ cao, trông hơi có vẻ lo lắng.

Hermione thỉnh linh kêu lên:

“Khoan đã. Ôi, không... chú Sirius!”

“Chuyện gì vậy?”

Harry hỏi ngay, và nó giật tờ báo một cách thô bạo đến nỗi tờ báo rách toạc làm hai và nó với Hermione mỗi người chỉ còn cầm một nửa. Hermione đọc lên từ một nửa tờ báo của mình bằng giọng thì thầm đau khổ:

“Bộ Pháp Thuật vừa nhận được chỉ điểm từ một nguồn tin đáng tin cậy là Sirius Black, tên sát nhân hàng loạt nổi tiếng... vân vân vân... hiện nay đang lẩn trốn tại Luân Đôn!”

Harry kêu lên nho nhỏ nhưng bằng một giọng giận dữ:

“Chính là Draco Malfoy, mình dám cá bất cứ thứ gì! Nó đã nhận ra chú Sirius trên sân ga...”

“Cái gì? Bờ không nói...”

Ron kêu to, có vẻ hoảng hốt. Hai đứa kia bảo nó:

“Sssuyt!”

“... Bộ Pháp Thuật khuyến cáo cộng đồng pháp thuật rằng Black rất nguy hiểm... giết mười ba người... vượt ngục Azkaban... *vẫn toàn đồ rác rưởi mọi khi!*”

Hermione kết luận, đặt một nửa tờ báo của cô nàng xuống, sợ hãi nhìn Harry và Ron. Cô nàng thì thầm:

“Thiệt tình, chú ấy chỉ cần dừng ra khỏi nhà một lần nữa, chỉ vậy thôi. Thầy Dumbledore đã khuyên chú ấy dừng mà.”

Harry rầu rĩ ngó xuống một nửa tờ *Nhật Báo Tiên Tri* mà nó đã xé ra. Hầu hết trang này được dành cho một quảng cáo Áo Chùng cho Mọi Dịp của Phụ nhân Malkin, rõ ràng là mấy cái áo đó đang bán đại hạ giá.

Harry chột nói:

“Ê, coi cái này nè.”

Nó vượt phẳng tờ báo cho cả Ron và Hermione đều có thể xem được. Ron nói:

“Mình có đủ áo sống mà mình cần rồi.”

Harry nói:

“Không, coi nè... cái mẫu tin nhỏ ở đây nè...”

Ron và Hermione cúi xuống gần hơn để đọc; mẫu tin này ngắn ngủn, không tới vài phân chiều dài và được đặt ngay ở tận bệt cùng một cột báo. Tựa mẫu tin là:

ĐỘT NHẬP BỘ PHÁP THUẬT

Sturgis Podmore, 38 tuổi, nhà ở số hai, đường Vòng Laburnum, phố Clapham, đã ra trước Pháp thuật đoàn về tội đột nhập và mưu toan đánh cướp ở Bộ Pháp Thuật vào ngày 31 tháng Tám. Podmore đã bị phù thủy bảo vệ Bộ Pháp Thuật Eric Munch bắt giữ. Ông Munch đã phát hiện Podmore đang cố gắng đột nhập bằng cách thông qua cánh cửa tối-an-ninh vào lúc một giờ sáng. Podmore từ chối phát biểu trong cuộc bào chữa của chính mình, và đã bị kết án sáu tháng tù giam trong nhà ngục Azkaban về cả hai tội danh bị cáo buộc ở trên.

Ron chậm rãi nói:

“Sturgis Podmore à? Nhưng đó chính là cái lão cục mịch trông có vẻ như cái đầu của lão vừa được lợp mái lá, phải không? Lão là một thành viên của Hội...”

“Ron, sssuyt!”

Hermione nói, đưa ánh mắt kính hãi nhìn chung quanh.

Harry xúc động mạnh, thì thào:

“Sáu tháng bị giam ở nhà ngục Azkaban. Chỉ vì tìm cách đi qua một cánh cửa!”

Hermione nói nhỏ trong hơi thở:

“Đừng có ngu, đó không phải chỉ là chuyện tìm cách đi qua một cánh cửa - thử hỏi ông ta làm cái quỷ gì ở Bộ Pháp Thuật vào lúc một giờ sáng chứ?”

Ron lẩm bẩm:

“Mấy bồ có cho là ông ta đang làm công tác gì đó cho Hội không?”

Harry từ tốn nói:

“Khoan đã... Sturgis có nhiệm vụ đến để đưa tội mình đi ra nhà ga, mấy bồ còn nhớ không?”

Hai đứa kia nhìn nó.

“Ừ, ông ấy có nhiệm vụ tham gia vệ sĩ đoàn đi ra Nhà ga Ngã tư Vua, nhớ

không? Và thầy Moody đã bức mình hết sức bởi vì ông ta đã không xuất hiện, cho nên không có vẻ gì là ông ấy đang thi hành một công tác gì đó cho Hội, đúng không?”

Hermione nói:

“Ừ, có lẽ họ đã không ngờ là ông ta bị bắt.”

Ron reo lên vẻ khích động:

“Có thể đây là một vụ mưu hại! Không... thử nghe này!”

Ron vẫn nói tiếp, dù giọng của nó được hạ xuống thấp đột ngột vì cái vẻ đe dọa trên gương mặt của Hermione.

“Bộ Pháp Thuật nghi ngờ ông ta là một trong những người của thầy Dumbledore cho nên... mình không biết... họ dụ dỗ ông ta vô Bộ Pháp Thuật, chứ ông ta không hề thử đi qua một cánh cửa nào hết. Có lẽ họ chỉ bịa ra cái cớ để bắt ông ta mà thôi!”

Một thoáng im lặng trong khi Hermione và Harry ngẫm nghĩ về giả thuyết này. Harry cho là nó hơi gượng ép, nhưng Hermione thì ngược lại, trông có vẻ hơi cảm kích, cô nàng nói:

“Mấy bồ biết không, nếu đúng như vậy thì mình sẽ chẳng ngạc nhiên chút nào hết.”

Cô nàng xếp nửa tờ báo lại, vẻ trầm ngâm tư lự. Khi Harry đặt dao nĩa của nó xuống bàn, Hermione dường như vừa bừng tỉnh khỏi một cơn mơ màng.

“Ừ, thôi, mình nghĩ tội mình nên thanh toán trước bài luận cho giáo sư Sprout về những cây lùm cây bụi tự sinh sôi tươi tốt đi, rồi nếu may mắn thì tội mình sẽ có thể bắt đầu bài Thần chú Cứng đơ của giáo sư McGonagall trước bữa ăn trưa...”

Harry cảm thấy hơi bị cắn rứt vì mặc cảm tội lỗi khi nghĩ đến cả một đồng bài tập đang nằm đợi nó trên lầu, nhưng bầu trời trong xanh khiến lòng người hớn hở, và nó thì cả tuần nay đã không có dịp cưỡi lên cây Tia Chớp...

Khi Ron và Harry cùng bước xuống triền dốc của thảm cỏ đi về phía sân đấu Quidditch, chổi bay vác trên vai, tụi nó vẫn còn nghe ong ong bên tai lời cảnh cáo kinh khủng của Hermione rằng tụi nó sẽ rớt hết mấy môn thi Pháp sư Thường đẳng. Ron nói:

“Mình tính là tụi mình có thể làm bài vào tối hôm nay. Và tụi mình còn có cả ngày mai nữa. Hermione thì quá kỹ về vụ bài vở đi, nhưng đó là chuyện của nó...”

Im lặng một lát, Ron nói thêm, giọng hơi hơi lo lắng:

“Bồ có tin là nó có ý định đó thật khi nói là tụi mình sẽ không được cộp pi bài của nó nữa không?”

Harry nói:

“Có, mình tin. Nhưng mà điều này cũng quan trọng nữa, nếu tụi mình muốn ở lại trong đội Quidditch thì tụi mình phải luyện tập...”

Ron nói với một giọng phấn khởi hơn:

“Ừ há, đúng vậy! Và tụi mình có cả khối thì giờ để làm hết...”

Khi tụi nó đến gần sân đấu Quidditch, Harry liếc nhìn sang bên phải về phía những ngọn cây của Rừng Cấm đang đu đưa một cách ám muội. Không có con gì bay ra khỏi rừng cây, bầu trời trống trải ngoại trừ vài ba con cú ở xa xa đang vỗ cánh quanh tháp Nhà Bưu Cú. Nó đã có đủ chuyện để lo rồi, với lại mấy con ngựa bay cũng chưa làm gì tổn hại đến nó, nên nó gạt bỏ chúng khỏi ý nghĩ.

Tụi nó lượm mấy trái banh trong tủ của phòng thay đồ rồi bắt đầu luyện tập, Ron giữ ba cột gôn, Harry chơi ở vị trí Truy thủ và cố gắng đưa trái Quaffle qua khỏi Ron. Harry nghĩ Ron khá giỏi, nó chặn được ba phần tư những cú sút mà Harry cố gắng lừa qua được, và càng luyện tập Ron càng chơi giỏi hơn.

Chừng hai giờ sau tụi nó trở lại trường để ăn trưa. Trong suốt buổi ăn trưa

Hermione tỏ thái độ rõ ràng là cô nàng nghĩ tội nó là đồ vô trách nhiệm. Dù vậy tội nó vẫn quay trở lại sân đấu Quidditch tham dự buổi luyện tập chính thức. Khi tội nó đi vào phòng thay đồ thì tất cả đồng đội đã có mặt ngoại trừ Angelina.

George nháy mắt với Ron, nói:

“Ôn chứ, Ron?”

“Ừ.”

Ron đáp, rồi nó trở nên càng lúc càng yên lặng hơn trên suốt quãng đường đi xuống sân đấu.

Cái đầu tóc rối bời của Fred nhô lên bên trên cổ chiếc áo thụng và một nụ cười gian ác điểm trên gương mặt, Fred nói:

“Sẵn sàng xuất chiêu cho tội này coi chưa, Huỳnh trưởng Mít ướt?”

Ron nói:

“Im đi!”

Nó đeo bộ mặt đá, trùm vô người bộ đồng phục của đội bóng lần đầu tiên. Bộ đồ thừa kế từ Oliver Wood kể như rất vừa vặn, mặc dù anh ta vai rộng hơn vai Ron.

Angelina bước ra từ phòng Đội trưởng, đã thay đổi xiêm y.

“Được lắm, mọi người. Chúng ta đến đó đi; Alicia và Fred, hai bạn mang dùm cái sọt bánh cho đội nhé. À, sẽ có vài người xem chúng ta chơi ở ngoài sân nhưng tôi muốn các bạn đừng chú ý đến họ, được chứ?”

Có cái gì đó trong giọng nói làm ra vẻ tình cờ thôi khiến Harry nghĩ có lẽ nó biết những khán giả không được mời ấy là ai. Và đúng y như nó nghĩ, khi tội nó ra khỏi phòng thay đồ để đến sân đấu đầy nắng rực rỡ thì gặp một trận bão om sòm tiếng huýt gió và chế nhạo phát ra từ đội Quidditch Slytherin và một lũ ăn theo hỗn tạp, chúng tụ tập ở giữa khán đài trống vắng và tiếng của chúng vang vọng ồn ào khắp sân vận động.

Malfoy kêu to bằng cái giọng lè nhè nhạo báng:

“Thằng Weasley đó cỡi cái gì vậy tụi bây? Sao lại có kẻ ếm bùa bay lên khúc cây cũ rích mốc meo như cái đó ta?”

Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson cùng cười lên hô hố, la hét inh tai. Ron trèo lên cây chổi của nó và vọt mạnh lên khỏi mặt đất, Harry theo sát, và từ phía sau, Harry ngó thấy đôi tai Ron đỏ nhừ. Nó bay lên nhanh hơn để bắt kịp Ron, nói:

“Kệ xác tụi nó. Tụi mình sẽ coi ai là người được cười sau khi tụi mình chơi tụi nó...”

“Đúng là thái độ mà tôi muốn đó, Harry.”

Angelina nói với vẻ hài lòng. Cô nàng bay quanh tụi nó với trái Quaffle kẹp nách rồi giảm tốc độ để bay lơ lửng ở vị trí phía trước đội cầu thủ bay của cô nàng.

“Mọi người được lắm. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng vài cú chuyền banh để khởi động, cả đội chuẩn bị...”

Từ bên dưới, giọng của Pansy Parkinson vang lên the thé:

“Ê, Johnson, có biết cái kiểu tóc gì đó không? Sao lại có kẻ muốn mình trông giống như thể có một bầy giun thò ra khỏi đầu như vậy há?”

Angelina vệt mái tóc dài thắt bím ra khỏi mặt, bình tĩnh nói:

“Nào, tản ra, để xem chúng ta làm ăn ra sao...”

Harry tách ra khỏi những người khác đến giữ đầu kia của sân đấu. Ron thì rút lui về phía cột gôn đối diện. Angelina giơ trái Quaffle lên bằng một tay rồi ném mạnh cho Fred, Fred quăng cho George, George chuyển qua cho Harry, Harry ném cho Ron, Ron làm rớt nó.

Đám Slytherin, đầu tiên là Malfoy, vừa rống lên vừa ré cười. Ron nhào xuống thấp bắt kịp trái Quaffle trước khi nó chạm mặt đất, rồi ngoi lên không được gọn gàng lắm, nên bị mất thăng bằng trên cán cây chổi, rồi quay lại chơi

trên cao, mặt mày đỏ bừng xấu hổ. Harry ngó thấy Fred và George đưa mắt nhìn nhau, nhưng khác với tánh nết thường ngày, bữa nay cả hai anh chàng không nói gì cả, và Harry thực sự cảm kích điều này.

Làm như thể không có gì xảy ra cả, Angelina gọi:

“Chuyện nó đi, Ron.”

Ron quăng trái Quaffle cho Alicia, Alicia chuyền cho Harry, Harry chuyền cho George...

Malfoy gọi:

“Ê, Potter, cái theo của mày sao hả? Có chắc là mày không cần nằm xuống nghỉ không? Mày ắt hẳn đã nằm trong bệnh thất suốt cả một tuần lễ, đó là kỷ lục của mày, đúng không?”

Fred chuyền banh cho Angelina, Angelina đảo ngược vòng chuyền, ném trái banh cho Harry, Harry bị bất ngờ, nhưng đón kịp banh bằng đầu ngón tay và chuyền nhanh cho Ron, Ron nhào tới trái banh nhưng bắt hụt trong vài phân.

Khi Ron nhào xuống phía mặt đất để rượt theo trái banh, Angelina cúi kính nói:

“Thôi chứ, Ron. Hãy chú ý.”

Khó có thể nói là bộ mặt Ron hay trái Quaffle đỏ sẫm hơn khi Ron bay trở lại trên cao. Malfoy và đám Slytherin vẫn còn hú lên cười.

Cố gắng đến lần thứ ba thì Ron bắt được trái Quaffle; có lẽ vì mừng quá nên nó chuyền tiếp trái banh một cách nhiệt tình đến nỗi trái banh lao thẳng qua hai cánh tay giang rộng của Katie và tổng thiệt mạng vô mặt cô nàng.

“Xin lỗi!”

Ron rên lên, vọt tới trước để xem coi nó có gây ra tai họa gì không.

Angelina quát:

“Trở về vị trí ngay, nó không sao đâu! Nhưng khi trò chuyền banh cho

đồng đội, hãy *cố gắng* đừng tống bạn mình văng ra khỏi cây chổi, nhớ chưa? Chúng ta đã có mấy trái Bludger làm dùm chuyện đó rồi!”

Mũi Katie đang chảy máu. Phía dưới kia, đám Slytherin vừa dậm chân vừa la ó cười nhạo. Fred và George cùng bay về phía Katie.

Fred đưa cho Katie cái gì đó nho nhỏ màu tím mà nó lấy trong túi áo ra:

“Đây, uống cái này. Nó sẽ làm cho ngừng chảy máu ngay tức thì.”

Angelina gọi:

“Được rồi, Fred, George, hai anh đi lấy gậy và một trái Bludger; Ron, trở về cột gôn, Harry, thả trái Snitch ra khi nào tôi bảo. Hiển nhiên là chúng ta sẽ tập trung vào mục tiêu của Ron.”

Harry phóng vọt theo sau hai anh em sinh đôi để đi lấy trái Snitch.

Khi cả ba người đáp xuống cạnh cái sọt đựng banh và mở nó ra để lấy một trái Bludger và trái Snitch, George làu bàu:

“Ron đang làm cho mọi thứ rối tung beng lên há?”

Harry nói:

“Chẳng qua nó căng thẳng quá. Nó chơi tốt lắm khi nó tập với em hồi sáng.”

Fred rầu rĩ nói:

“Vây hả, thôi thì, anh hy vọng nó không xù xuống quá nhanh.”

Ba người trở lại không trung. Khi Angelina thối còi, Harry thả trái Snitch ra và Fred cùng George để cho trái Bludger bay; kể từ giây phút đó, Harry không còn ý thức rõ lắm những gì người khác đang làm. Việc của nó là bắt lại trái banh vàng tí hon có đôi cánh chấp chới trị giá một trăm năm mươi điểm cho đội nào chụp được, và để làm được điều đó cần phải có sự khéo léo và nhanh nhạy cực kỳ. Nó tăng tốc độ, lăn tròn trên không trung và đột ngột ngoặt hướng khác, luồn lách qua các Truy thủ, làn khí ấm áp mùa thu lùa qua mặt nó và tiếng gào thét của đám Slytherin chẳng qua chỉ là những tiếng la

hết hết sức vô nghĩa trong tai nó.

Nhưng chẳng được bao lâu thì tiếng còi đã vang lên khiến nó phải dừng lại. Angelina đang quát:

“Ngừng lại - Ngừng lại - NGỪNG LẠI! Ron - Bạn đang bỏ trống cột chính giữa!”

Harry quay lại nhìn Ron, anh chàng này đang bay lảng vảng phía trước cái vòng gôn bên trái, bỏ trống hoàn toàn hai cột gôn kia không được bảo vệ.

“Ôi... xin lỗi...”

Angelina nói:

“Bạn cứ di chuyển loanh quanh trong khi theo dõi các Truy thủ. Hoặc là bạn phải ở ngay tại vị trí trung tâm cho đến khi bạn phải rời vị trí để bảo vệ một vòng gôn, hoặc là bạn bay vòng quanh các vòng gôn, nhưng đừng lơ đãng giạt hẳn về một bên, đó là lý do bạn đã để lọt vòng ba trái vừa rồi!”

“Xin lỗi...”

Ron lặp lại, bộ mặt đỏ lựng của nó sáng bóng lên như một cái đèn liệu in trên nền trời sáng lóa màu xanh lơ.

“Kìa Katie, bạn không thể làm cách nào để ngừng chảy máu mũi sao?”

Katie khó nhọc trả lời, cố gắng nhấn dòng máu mũi bằng ống tay áo của mình:

“Nó càng lúc càng tệ hơn.”

Harry liếc nhìn Fred và George. Nó thấy Fred lấy ra cái gì đó màu tím, xem xét trong một giây, rồi ngoái nhìn lại Katie, rõ ràng là anh chàng hết hồn hết vía.

Angelina nói:

“Thôi, chúng ta thử lại.”

Angelina chẳng đếm xỉa gì đến bọn Slytherin lúc này đã đặt ra câu hát cùng nhau xướng lên ‘*Gryffindor là đồ chiến bại, Gryffindor là quân chiến*

bại.’ Tuy nhiên cô nàng chắc chắn đang ngồi vững vàng hơn trên cây chổi của mình.

Lần này cả đội chỉ mới bay được chừng ba phút thì tiếng còi của Angelina lại ré lên. Harry vừa mới thoáng nhận ra bóng trái banh Snitch đang vờn quanh cột gôn đối diện, thì đã phải khựng lại, nó cảm thấy bức mình ra mặt.

Nó sốt ruột hỏi người gần nhất lúc đó là Alicia:

“Chuyện gì nữa đây?”

Alicia đáp gọn.

“Katie.”

Harry quay lại nhìn thấy Angelina, Fred và George đang bay hết sức nhanh về phía Katie. Harry và Alicia cũng tăng tốc độ bay về phía cô ấy. Rõ ràng là Angelina đã dừng buổi tập vừa đúng lúc; Katie lúc này đã trắng mét như cục phấn bảng và máu me tùm lum.

Angelina nói:

“Bạn ấy cần được đưa đến bệnh thất.”

Fred nói ngay:

“Tụi này sẽ đưa bạn ấy đi. Bạn ấy... ờ... có lẽ nuốt nhầm một viên Nhộng Hộc Máu...”

Khi Fred và George đỡ hai bên Katie lao vọt đi về phía tòa lâu đài, Angelina rầu rĩ nói:

“Vây thôi, chẳng thể nào tiếp tục luyện tập khi thiếu hai Tấn thủ và một Truy thủ.”

Bọn Slytherin vẫn tiếp tục hò hét khi tụi nó lê bước về phòng thay đồ.

Khoảng một nửa giờ sau, khi Ron và Harry trèo qua cái lỗ chân dung để vào phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Hermione hỏi mát mẻ:

“Tập dượt ra sao?”

Harry mới bắt đầu:

“Buổi tập...”

Thì Ron đã tiếp theo bằng một giọng trống rỗng, đồng thời quăng người lún xuống cái ghế bành bên cạnh Hermione:

“Hết sức tồi tệ.”

Hermione ngược nhìn Ron và cái vẻ lạnh nhạt của cô nàng dường như tan biến đi. Cô nàng an ủi:

“Thôi, đó là lần đầu tiên của bồ mà, nhất định là phải cần có nhiều thì giờ để...”

Ron ngắt lời:

“Ai nói là chính tôi khiến cho buổi tập tồi tệ?”

Hermione có vẻ khựng lại bối rối, nói:

“Không ai nói, chẳng qua mình nghĩ...”

“Bồ nghĩ mình nhất định là đồ rác rưởi chứ gì?”

“Không, dĩ nhiên là mình không hề nghĩ vậy! Bồ coi, bồ nói là buổi tập hết sức tồi tệ, cho nên mình chỉ...”

“Tôi sẽ bắt đầu làm vài bài tập.”

Ron tức giận nói rồi dầm ùng ùng trên cầu thang dẫn lên phòng ngủ nam sinh rồi biến mất dạng. Hermione quay sang Harry:

“Nó chơi có tệ lắm không?”

Harry đáp bằng giọng đầy trung nghĩa:

“Không.”

Hermione nhướn chân mày lên. Harry lẩm bẩm nói tiếp:

“Ờ thì, mình cho là nó có thể chơi khá hơn, nhưng như bồ nói đấy, đây chỉ mới là buổi tập dượt đầu tiên...”

Cả Ron lẫn Harry đều không có vẻ tiến triển khá lắm trong vụ làm bài tập tối hôm đó. Harry biết Ron còn quá bận tâm về chuyện nó chơi quá dở trong buổi luyện tập Quidditch, mà chính nó cũng bị phân tán tâm trí vì tiếng hò hát

của bọn Slytherin ‘*Gryffindor là đồ chiến bại!*’

Trọn ngày chủ nhật tụi nó ở lỳ trong phòng sinh hoạt chung, vui đầu vô sách vở, trong khi chung quanh chúng người ta kéo ra đây phòng rồi lại đi hết: hôm đó lại là một ngày trời quang mây tạnh, và hầu hết học sinh nhà Gryffindor chơi cả ngày ở ngoài sân, thường ngoạn cái thời tiết có thể là ngày nắng ấm cuối cùng trong năm. Vào buổi chiều tối, Harry cảm thấy như thể có ai đó đang giộng vô đầu nó từ bên trong cái hộp sọ.

Cuối cùng, khi tụi nó đặt qua một bên bài luận dài về Thần chú Cứng đơ của giáo sư McGonagall và đau khổ xoay qua bài luận cũng dài và khó tương tự về các Vệ tinh của Sao Mộc của giáo sư Sinistra, Harry thì thầm với Ron:

“Bồ biết không, tụi mình có thể thử để lại vài bài tập để làm thêm trong tuần.”

“Ừ.”

Ron tán thành, đưa tay xoa nhẹ nhẹ hai con mắt đỏ ngầu rồi quăng cây viết thứ năm bị hư ngòi của mình vô ngọn lửa kể bên.

“Hay là vậy... mình có nên hỏi Hermione xem liệu tụi mình có thể ngó sơ qua bài của nó đã làm không?”

Harry liếc qua Hermione; cô nàng ngồi ôm con mèo Crookshanks trên đùi vui vẻ tán dóc với Ginny, trong khi một cặp kim đan nhấp nhá lia lịa trong khoảng không trước mặt cô nàng đang đan một cặp vớ yêu tinh méo mó.

Harry ê chề đáp:

“Không, bồ biết là nó chẳng đời nào chịu cho tụi mình cộp pi.”

Thế là tụi nó lại tiếp tục làm bài trong khi bầu trời bên ngoài cửa sổ tối dần; đám đông trong phòng sinh hoạt chung cũng bắt đầu thưa dần đi. Vào khoảng mười một giờ rưỡi, Hermione đi vớ vẫn lại gần tụi nó, ngáp:

“Gần xong chưa?”

“Chưa.”

Ron đáp cụt ngủn.

Cô nàng đưa tay qua vai Ron, chỉ một dòng trong bài luận về tinh tú của nó, nói:

“Mặt trăng lớn nhất của Sao Mộc là Ganymede chứ không phải là Callisto, và cái vệ tinh có núi lửa là Io.”

“Cám ơn.”

Ron bôi sửa cái câu bị phê bình, cầu nhàu. Hermione nói:

“Xin lỗi, mình chỉ...”

“Ừ, được, nếu bồ chỉ đến đây để vạch lá tìm sâu...”

“Ron...”

“Mình không có thì giờ để nghe thuyết pháp đâu, mà thôi, Hermione à, mình đã chán ngấy tới cần cổ...”

“Không... coi kìa!”

Hermione đang chỉ lên khung cửa sổ gần nhất. Cả Ron và Harry đều ngó lên. Một con cú mèo xinh đẹp đang đậu bên ngoài bậu cửa sổ, dăm dăm ngó Ron ở trong phòng.

Hermione kêu lên, hết sức kinh ngạc:

“Có phải con Hermes đó không?”

“Quỷ thần ơi, chính là nó.”

Ron kêu lên khe khẽ, quăng cây viết lông ngỗng xuống và đứng lên.

“Anh Percy viết thư cho mình để làm gì kia chứ?”

Nó đi ngang qua căn phòng đến bên cửa sổ và mở cửa sổ ra. Hermes bay vô phòng, đáp xuống trên bài luận của Ron, rồi giơ ra một chân có buộc một lá thư. Ron gỡ lá thư ra, con cú bay đi tức thì, lưu lại dấu chân đen xì như mực trên khắp cái hình vẽ vệ tinh Io của Ron.

Ngồi thụp xuống cái ghế của nó và ngó trừng trừng vào hàng chữ bên ngoài cuộn giấy da: *Gởi Ronald Weasley, Nhà Gryffindor, trường Hogwarts,*

Ron nói:

“Đúng là nét chữ viết tay của anh Percy.”

Nó ngược lên nhìn hai đứa kia:

“Mấy bồ nghĩ sao?”

“Mở ra!”

Hermione háo hức nói. Harry tán thành.

Ron tháo cuộn giấy ra và bắt đầu đọc. Mắt nó càng đưa xuống phía dưới tấm giấy da, vẻ cau có trên mặt nó càng lộ rõ. Khi đọc xong, nó tỏ vẻ góm ghiecs hết chỗ nói. Nó liệng bức thư cho Harry và Hermione, hai đứa bèn châu đầu nhau mà đọc.

Ron mến,

Anh vừa mới nghe (từ không ai khác hơn chính là ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ngài nhận được thông tin từ cô giáo của em, giáo sư Umbridge) rằng em đã trở thành một Huynh trưởng Hogwarts.

Anh thiệt hết sức ngạc nhiên một cách thú vị khi nghe tin này và trước tiên là phải khen ngợi chúc mừng em. Anh phải thừa nhận rằng anh đã luôn luôn lo lắng rằng em sẽ đi theo cái mà chúng ta có thể gọi là con đường ‘Fred và George’, thay vì noi theo gương của anh, cho nên em có thể hình dung được cảm xúc của anh khi anh nghe tin em đã thôi coi thường quyền thế và đã quyết định gánh vác một số trách nhiệm thực sự.

Nhưng mà anh không chỉ muốn khen ngợi và chúc mừng em mà thôi. Ron, anh còn muốn khuyên em vài điều nữa, và đây là lý do tại sao anh gởi bức thư này vào ban đêm thay vì gởi bằng bưu cú thông thường vào buổi sáng. Hy vọng em sẽ có thể đọc thư này khuất xa những con mắt tọc mạch và tránh được những câu hỏi rầy rà.

Từ đôi điều mà ngài Bộ trưởng tiết lộ khi nói chuyện với anh về việc em nay đã là Huynh trưởng, anh suy ra rằng em vẫn còn bỡ ngỡ với Harry Potter. Anh phải nói với em, Ron à, không gì có thể khiến em bị nguy cơ mất chức bằng việc tiếp tục đàn đúm với thằng ấy. Ủ, anh biết chắc em sẽ ngạc nhiên khi nghe

điều này - chắc chắn em sẽ nói rằng Potter luôn luôn là học trò cưng của thầy Dumbledore - nhưng anh buộc lòng phải nói với em là cụ Dumbledore có lẽ sẽ không còn phụ trách trường Hogwarts thêm bao lâu nữa đâu và những người có triển vọng thay cụ có một quan điểm rất khác - và có lẽ đúng đắn hơn - về tư cách đạo đức của Harry Potter. Anh sẽ không nói thêm gì ở đây, nhưng nếu em đọc tờ Nhật Báo Tiên Tri số ra ngày mai, em sẽ hiểu được chiều gió đang thổi - và xem em có thể nhận ra ông anh chân thành của em chẳng!

Ron à, nghiêm túc mà nói, em đâu có muốn bị coi là cá mè một lứa với Potter phải không? Chuyện đó có thể làm tổn hại đến triển vọng tương lai của em, và điều anh đang nói đây cũng là về cuộc đời của em sau khi ra trường. Thành ấy được tha bổng thuần túy chỉ vì lý do kỹ thuật, nếu em muốn biết, và nhiều người anh chuyện trò cùng anh vẫn tin là nó có tội.

Cũng có thể là em sẽ ngại ngùng cắt đứt liên hệ với Potter - anh biết là thành ấy có thể không được bình thường và, theo chỗ anh biết, thì rất hung tợn - nhưng nếu em có điều chi lo lắng về chuyện này, hay phát hiện ra bất cứ điều gì trong hành vi hạnh kiểm của Potter gây phiền hà cho em, thì anh khuyên em hãy báo cho cô Dolores Umbridge, một phụ nữ thực sự quỵến rũ, người mà anh biết sẽ rất đổi vui mừng khuyên bảo em.

Điều này khiến anh có thêm một lời khuyên khác cho em. Như anh đã ám chỉ ở trên, sự cai quản của cụ Dumbledore ở trường Hogwarts có lẽ sẽ sớm chấm dứt thôi. Cho nên Ron à, lòng trung thành của em không nên dành cho cụ ấy nữa, mà hãy dành cho nhà trường và Bộ Pháp Thuật. Anh thật lấy làm tiếc mà nghe nói là cho đến nay giáo sư Umbridge có được rất ít sự hợp tác của giáo ban trong khi cô ra sức tạo ra những thay đổi cần thiết từ bên trong trường Hogwarts mà Bộ Pháp Thuật tha thiết mong mỏi (mặc dù cô ấy sẽ nhận thấy việc này trở nên dễ dàng hơn kể từ tuần tới - một lần nữa, hãy đón xem Nhật Báo Tiên Tri ngày mai) Anh sẽ nói chỉ một điều này thôi - một học sinh tự chứng tỏ mình sẵn sàng giúp đỡ giáo sư Umbridge lúc này rất có thể sẽ được thăng chức Thủ lĩnh Nam sinh trong hai năm tới!

Anh xin lỗi là đã không thể gặp gỡ em nhiều hơn trong suốt mùa hè. Anh thiệt đau lòng khi phải phê phán cha mẹ của chúng ta, nhưng anh e rằng anh không thể tiếp tục sống dưới mái nhà của họ nữa một khi họ vẫn dính dáng chung đụng với cái đám người nguy hiểm chung quanh cụ Dumbledore. (Nếu có lúc

nào đó em viết thư cho má, em có thể nói cho má biết là cái lão Sturgis Podmore nào đó, một trong những người bạn vĩ đại của cụ Dumbledore, mới đây đã bị tổng cổ vô nhà ngục Azkaban vì đột nhập Bộ Pháp Thuật. Có thể điều đó khiến họ sáng mắt ra đối với cái bọn tội phạm ti tiện mà họ đang kè vai sát cánh.) Anh tự thấy mình rất may mắn là đã thoát ra được nỗi ô nhục vì đây đưa với bọn người như vậy - Ngài Bộ trưởng thiệt tình là hết sức tử tế đối với anh - và Ron à, anh quả thiệt hy vọng rằng em sẽ không để cho những ràng buộc gia đình làm em mù quáng đối với bản chất sai lầm của cả niềm tin và hành động của ba má chúng ta. Anh thành thực hy vọng là họ sẽ đến lúc họ nhận thức được là họ sai lầm như thế nào, và anh sẽ, đương nhiên, sẵn sàng chấp nhận một sự tạ lỗi chính thức khi ngày ấy đến.

Hãy suy nghĩ lại những gì anh vừa nói một cách thận trọng, đặc biệt về việc liên quan đến Potter, và một lần nữa chúc mừng em trở thành Huynh trưởng.

Anh của em,

Percy

Harry ngược nhìn Ron. Nó nói, cố gắng nói, như thể nó thấy toàn bộ chuyện này chỉ là một trò đùa.

“Vậy thì, nếu bồ muốn... ờ... cái gì ta? (nó coi lại lá thư của Percy) Ờ phải,... ‘*cắt đứt liên hệ*’ với mình, mình thề là mình sẽ không hung tợn đâu.”

“Trả nó đây.”

Ron nói, đưa tay nó ra.

“Anh ấy là...”

Ron gần từng tiếng, xé lá thư ra làm hai.

“... *thằng tôi*...”

Nó xé lá thư ra làm tư.

“... *bự nhất*...”

Nó xé lá thư ra làm tám.

“... *thế giới*.”

Nó liệng mớ giấy xé vụn vô ngọn lửa của lò sưởi.

Rồi nó kéo bài luận của giáo sư Sinistra về phía mình, quả quyết mạnh mẽ nói với Harry:

“Thôi, tụi mình phải làm cho xong cái này trước lúc bình minh.”

Hermione đang nhìn Ron với một vẻ rất kỳ lạ trên gương mặt cô nàng. Cô nàng đột ngột nói:

“Ôi, đưa chúng đây.”

Ron hỏi:

“Cái gì?”

Hermione nói:

“Đưa mấy bài tập lại đây, mình sẽ đọc qua và sửa lại cho.”

Ron nói:

“Bồ có nói thiệt không đó? Ôi, Hermione, bồ đúng là vị cứu tinh! Mình có thể nói gì...”

Hermione giơ cả hai tay ra nhận mấy bài luận của tụi nó, nói:

“Điều mà mấy bồ có thể nói là ‘Chúng tôi hứa chúng tôi sẽ không bao giờ để bài tập bị trễ nải như vậy một lần nữa.’”

Dù nói vậy, trông cô nàng cũng hơi hơi lấy làm thú vị.

Harry nói yếu ớt:

“Cám ơn một triệu lần nhé, Hermione!”

Nó đưa bài luận của nó cho Hermione, ngồi thụp trở xuống cái ghế bành, đưa tay dụi mắt.

Bây giờ đã quá nửa đêm và phòng sinh hoạt chung chẳng còn ai khác ngoài ba đứa tụi nó và con mèo Crookshanks. Âm thanh duy nhất vang lên là từ cây viết lông ngỗng của Hermione sột soạt gạch xóa sửa chữa các câu văn đó đây trong những bài luận của Ron và Harry cùng tiếng lật trang giấy lào xào khi Hermione kiểm tra lại các sự kiện trong các sách tham khảo nằm la

liệt trên bàn. Harry đã hết xí quách. Nó cũng cảm thấy cái cảm giác kỳ cục, buồn nôn và trống rỗng trong bao tử của nó không đáng gì tới sự mệt mỏi và mọi thứ liên quan đến lá thư lúc này đã cháy cong queo đen thùi ở giữa lò sưởi.

Nó biết là một nửa số người trong trường Hogwarts nghĩ là nó kỳ quái, thậm chí điên khùng. Nó biết là tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã bịa ra vô số điều bóng gió bậy bạ về nó trong nhiều tháng trời. Nhưng khi đọc thấy những điều bôi bác ấy được viết ra như thế trong thư của Percy, khi biết là Percy đang khuyên bảo Ron bỏ rơi bạn và thậm chí ton hót về nó với bà Umbridge, có cái gì đó khiến cho tình cảnh của nó trở nên rõ ràng trước mặt nó hơn bất cứ điều gì khác từ hồi nào tới giờ. Nó đã quen biết Percy suốt bốn năm, đã ở trong nhà anh ta suốt mấy mùa hè, đã nằm chung một lều với anh ta trong suốt đợt Cúp Quidditch Thế giới, thậm chí đã được anh thưởng cho trọn số điểm trong công tác thứ hai của trận đấu Tam Pháp Thuật hồi năm ngoái, vậy mà bây giờ, Percy nghĩ là nó không bình thường và có thể hung tợn.

Một mối cảm thông với người cha đỡ đầu bỗng dâng lên trong lòng Harry. Nó nghĩ có lẽ chú Sirius là người duy nhất mà nó quen biết có thể thực sự hiểu được nó cảm thấy như thế nào vào lúc này, bởi vì chú Sirius cũng đang ở trong tình cảnh y như nó vậy; hầu như mọi người trong thế giới Pháp Thuật đều cho rằng chú Sirius là một tên sát nhân nguy hiểm và là một người ủng hộ vĩ đại của Voldemort, vậy mà chú ấy đã sống với sự nhận thức ấy trong suốt mười bốn năm...

Harry chớp chớp mắt. Nó vừa mới nhìn thấy cái gì đó trong ngọn lửa lò sưởi, mà cái vật đó lẽ ra không nên xuất hiện ở đó. Nó chỉ nhá lên cho Harry thấy rồi biến mất ngay tức thì. Không... không có lẽ nào... Ất hẳn là nó tưởng tượng ra hình ảnh đó bởi vì nó đang nghĩ đến chú Sirius...

Hermione nói với Ron:

“Được rồi, chép lại đi.”

Cô nàng đẩy trả lại cho Ron bài luận của nó và một tờ giấy đầy những chữ của chính cô nàng.

“Và rồi cọp-pi cái kết luận mà mình viết dùm cho bồ đây.”

Ron nói một cách yếu ớt:

“Hermione, bồ đúng thiệt là một con người tuyệt vời mà mình từng được biết, và nếu mình mà thô lỗ với bồ một lần nữa...”

Hermione nói:

“Thì lúc đó mình biết là bồ đã trở lại bình thường. Harry, bài của bồ được lắm, ngoại trừ chút xiu này ở đoạn cuối, mình nghĩ ắt hẳn là bồ đã nghe nhầm giáo sư Sinistra, Europa bị bao phủ bởi *băng* chứ không phải măng... Harry?”

Harry đã tuột xuống khỏi cái ghế bành, quỳ gối và bây giờ thì đang cúi lom khom trên tấm thảm bị cháy xém lam nham và mòn xơ cả chỉ trải trước lò sưởi, dăm dăm nhìn vào ngọn lửa.

Ron ngờ ngợ gọi:

“Ê... Harry? Tại sao bồ lại ngồi dưới đó?”

Harry đáp.

“Tại vì mình vừa mới nhìn thấy cái đầu của chú Sirius.”

Harry nói rất bình tĩnh; nói cho cùng thì nó cũng đã từng nhìn thấy cái đầu của chú Sirius ở trong chính cái lò sưởi này vào năm ngoái và cũng đã từng nói chuyện với cái đầu đó. Tuy nhiên, lần này nó không dám chắc chắn là nó đã thực sự nhìn thấy... Cái đầu đã biến mất quá nhanh...

Hermione lặp lại:

“Cái đầu của chú Sirius à? Ý bồ nói là giống như cái hồi chú ấy muốn nói chuyện với bồ trong kỳ thi đấu Tam Pháp Thuật ấy hả? Nhưng chắc là chú sẽ không làm vậy lúc này đâu, chuyện đó sẽ quá... *Chú Sirius!*”

Cô nàng há hốc miệng, nín cả thở, trừng trừng ngó ngọn lửa; Ron buông rơi cây viết lông ngỗng của nó. Kia, chính giữa những ngọn lửa đang nhảy múa là cái đầu của chú Sirius, tóc đen dài xõa chung quanh gương mặt nhe răng cười toe toét.

Chú Sirius nói:

“Chú đã chớm nghĩ là các con có thể đi ngủ trước khi mọi người khác biến đi. Chú cứ kiểm tra từng giờ một.”

Harry nói, nửa như cười:

“Cứ mỗi giờ chú lại hiện ra trong lò sưởi à?”

“Chỉ vài giây để kiểm tra an toàn.”

Hermione kêu lên đầy lo lắng:

“Nhưng nếu chú bị thấy thì sao?”

Chú Sirius vội vàng nói:

“Ừ, chú nghĩ là có một cô bé - trông nét mặt có vẻ là năm thứ nhất - có lẽ thoáng nhìn thấy chú hồi đầu hôm...”

Hermione đưa tay lên bịt miệng mình. Chú Sirius vội bảo:

“Nhưng đừng lo. Ngay khi cô bé nhìn lại thì chú đã biến mất rồi và chú cá là cô bé chỉ tưởng chú là một khúc củi có hình dạng kỳ dị hay cái gì đó.”

Hermione bắt đầu:

“Nhưng chú Sirius, chuyện này liệu linh kinh khủng...”

Chú Sirius nói:

“Con nói giống y như chị Molly. Đây là cách duy nhất mà chú có thể trả lời thư của Harry mà không phải xài đến mật mã - mà mật mã có thể bị bẻ khóa.”

Khi chú nói tới lá thư của Harry, Hermione và Ron cùng quay lại ngó Harry. Hermione nói bằng giọng cáo buộc trách móc:

“Bồ không hề nói bồ đã viết thư cho chú Sirius!”

Harry nói:

“Mình quên.”

Điều đó hoàn toàn đúng; cuộc gặp gỡ Cho ở Nhà Bưu Cú đã tổng hết mọi thứ xảy ra trước đó ra khỏi đầu nó.

“Đừng nhìn mình như vậy, Hermione, không có cách nào mà người ta có thể moi móc ra bất cứ thông tin bí mật nào từ lá thư ấy, phải không chú Sirius?”

Chú Sirius mỉm cười:

“Không, bức thư viết rất khéo. Nhưng đăng nào đi nữa thì chúng ta cũng nên gấp gáp lên, trong trường hợp chúng ta bị quây rầy - Cái thẹo của con...”

Ron mới há miệng hỏi:

“Cái gì...”

Hermione đã nói nhanh:

“Tụi này sẽ nói cho bồ nghe sau, chú Sirius, chú cứ tiếp tục đi.”

“À, chú biết là khi cái thẹo đau thì không có gì đáng vui hết, nhưng chú không nghĩ điều đó có gì thực sự đáng phải lo nghĩ. Nó vẫn đau suốt năm ngoái, đúng không?”

“Dạ, và thầy Dumbledore nói là điều đó xảy ra bất cứ khi nào Voldemort có một tình cảm mãnh liệt.”

Bất chấp gương mặt của cả Ron lẫn Hermione, như thường lệ, Harry tiếp tục nói:

“Cho nên có thể vừa rồi hử... con không chắc, hử tức giận thực sự hay sao ấy, trong cái đêm con bị cấm túc.”

Chú Sirius nói:

“Ừ, bây giờ hử đã trở lại thì chắc là cái thẹo của con sẽ đau thường xuyên.”

“Vậy là chú không cho là chuyện đó có liên quan gì đến chuyện bà

Umbridge chạm vào người của con khi con bị cấm túc trong văn phòng của bà ấy?”

Chú Sirius nói:

“Chú không chắc lắm. Chú chỉ nghe tiếng tăm của bà ta và chú biết chắc bà ấy không phải là một Tử Thần Thực Tử.”

“Bà ấy đủ độc ác xấu xa để làm một Tử Thần Thực Tử.”

Harry u uẩn nói và cả Hermione lẫn Ron đều sôi nổi gật đầu tán thành.

Chú Sirius nói, kèm theo cả một cười nhả nhó:

“Ừ, nhưng thế giới không đơn giản chỉ chia đôi thành hai phe: một bên là những người tốt và một bên là bọn Tử Thần Thực Tử. Tuy nhiên chú cũng biết bà ấy là một sản phẩm kinh tởm, các con nên nghe anh Remus nói về bà ta.”

Harry nhớ ra lời phê bình của bà Umbridge về đám người lai nguy hiểm trong buổi học đầu tiên với bà. Nó hỏi nhanh:

“Thầy Lupin có biết bà ấy hả chú?”

Chú Sirius nói:

“Không, nhưng bà ấy soạn thảo ra một phần của luật *chống người sói* cách đây hai năm khiến cho anh ấy gần như không sao kiếm được việc làm.”

Harry nhớ lại dạo này thầy Lupin trông tiêu tụy hơn nhiều lắm, lòng căm ghét của nó đối với mụ Umbridge càng sâu sắc hơn nữa.

Hermione tức giận nói:

“Mắc mớ gì mà bà ấy chống lại người sói chứ?”

Chú Sirius mỉm cười trước sự căm phẫn của Hermione, nói:

“Chú cho là bà ấy sợ họ. Rõ ràng là bà ấy ghê tởm những á nhân, những kẻ có một phần người; năm ngoái bà ấy cũng vận động gom người cá lại và bắt họ đeo thẻ bài. Thử tưởng tượng coi bà ấy đã mất thì giờ và công sức ngược đãi người cá như thế nào, trong khi có những thứ yêu tinh mặt hạng

như Kreacher lại ung dung chơi bởi nhậu nhệ...”

Ron bật cười nhưng Hermione giận dữ bực mình.

Hermione nói giọng trách móc:

“Chú Sirius, thành thực mà nói, nếu chú chịu khó với Kreacher thì con tin là lão sẽ đáp lại, nói cho cùng thì chú là thành viên còn lại duy nhất của gia đình mà lão có được, giáo sư Dumbledore nói là...”

Chú Sirius ngắt lời:

“VẬY bài học của bà Umbridge như thế nào? Bà ta có dạy cho các con giết những người lai không?”

Không để ý đến cái vẻ mặt tức tối mất thể diện của Hermione vì bị cắt ngang cuộc bào chữa cho Kreacher, Harry nói:

“Không, bà ta không cho tụi con làm phép thuật gì cả.”

Ron nói thêm:

“Tất cả những gì tụi con được học là đọc một cuốn sách giáo khoa ngu ngốc.”

Chú Sirius nói:

“À, ra vậy, điều đó làm sáng tỏ. Thông tin của chúng ta từ bên trong Bộ Pháp Thuật cho biết là lão Fudge không muốn các con được rèn luyện trong chiến đấu.”

Harry lặp lại với vẻ không thể nào tin được:

“*Rèn luyện trong chiến đấu à? Ông ấy tưởng tụi con đang làm gì ở đây, thành lập một thứ quân đội phù thủy hay sao chứ?*”

Chú Sirius nói:

“Đó chính xác là điều mà lão ấy tưởng là chúng ta đang làm, hoặc nói cho đúng hơn, thì đó chính xác là điều mà lão ấy lo sợ cụ Dumbledore đang làm - lập một quân đội riêng của cụ ấy, để cùng với quân đội này cụ sẽ có thể đánh chiếm Bộ Pháp Thuật.”

Tối đây mọi người im lặng một lát, rồi Ron nói:

“Đó là chuyện ngu ngốc nhất mà con từng được nghe; kể cả những chuyện tầm xàm ba đĩa mà con nhỏ Luna Lovegood bịa ra.”

Hermione có vẻ giận lắm.

“VẬY hóa ra tụi con bị ngăn cản học môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám chỉ vì ông Fudge sợ là tụi con sẽ dùng bùa chú để chống lại Bộ Pháp Thuật à?”

Chú Sirius nói:

“Đúng. Lão Fudge nghĩ là cụ Dumbledore sẽ không từ bất cứ điều gì để nắm quyền lực. Càng ngày lão càng thêm hoang tưởng về cụ Dumbledore. Cái chuyện lão sẽ vu cáo cụ Dumbledore vì một tội danh bịa đặt nào đó để bắt giam cụ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.”

Điều này nhắc Harry nhớ tới bức thư của Percy.

“Chú có biết liệu sẽ có tin gì về cụ Dumbledore trong tờ *Nhật Báo Tiên Tri* ngày mai không? Tại vì anh Percy của Ron cho là sẽ có...”

Chú Sirius nói:

“Chú không biết. Suốt cuối tuần nay chú không gặp ai trong Hội cả, ai cũng bận rộn. Chỉ có mỗi Kreacher và chú ở đây...”

Trong giọng nói của chú Sirius rõ ràng có sự cay đắng.

“VẬY chú cũng không biết tin tức gì về bác Hagrid?”

Chú Sirius nói:

“À... lẽ ra bây giờ bác ấy phải trở về rồi, không ai biết chuyện gì đã xảy ra cho bác ấy.”

Nhưng nhìn thấy phản ứng trên nét mặt bọn trẻ, chú Sirius nhanh miệng nói thêm:

“Nhưng cụ Dumbledore không lo lắng thì ba đứa con cũng đừng lo lắng làm gì; chú chắc chắn là bác Hagrid không sao hết.”

Bằng giọng nói nhỏ đầy lo âu, Hermione lầm bầm:

“Nhưng nếu giờ này đáng ra bác ấy đã phải trở về...”

“Bà Maxime đã ở bên bác ấy, chúng ta có tiếp xúc với bà ấy và bà nói là họ đã tạm biệt nhau trên đường về nhà - nhưng không có gì để phỏng đoán là bác ấy bị thương hay... Ủ, không có gì để giả thiết là bác ấy không hoàn toàn khỏe mạnh.”

Không được thuyết phục lắm, cả ba đứa Harry, Hermione và Ron nhìn nhau lo lắng.

Chú Sirius vội vàng nói:

“Các con nghe đây, đừng có thắc mắc quá nhiều về bác Hagrid, chỉ tổ gây thêm nhiều sự chú ý đến việc bác ấy vẫn chưa trở về trường, chú biết chắc chắn là cụ Dumbledore không muốn vậy. Bác Hagrid gan lỳ lắm, bác ấy sẽ không sao đâu.”

Và trông bọn trẻ vẫn không phấn khởi lên tý nào, chú Sirius nói thêm:

“Nhưng thôi, chừng nào thì đến kỳ đi chơi cuối tuần ở Hodmeade của các con? Chú đang nghĩ, chúng ta đã xoay sở ổn thỏa ở nhà ga bằng cách cải trang thành chó, đúng không? Chú nghĩ chú có thể...”

“KHÔNG!”

Cả Harry và Hermione cùng kêu lên, rất to. Hermione lo lắng nói:

“Chú Sirius, chú không đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sao?”

Chú Sirius nhe răng cười:

“Ôi cái báo đó! Chúng lúc nào mà chẳng đoán già đoán non chỗ ở của chú, chứ thực sự thì họ đâu có được manh mối gì...”

Harry nói:

“Dạ, nhưng tại con lo là lần này thì họ có. Lúc ở trên xe lửa Malfoy nói cái gì đó đã khiến tại con nghĩ là nó có biết đó chính là chú, và ba của nó lúc đó đang ở trên sân ga. Chú Sirius, chú biết Lucius Malfoy mà, cho nên chú

đừng đến đây, bất kể chú làm gì, nếu Malfoy mà nhận ra chú một lần nữa...”

Chú Sirius nói:

“Thôi được, thôi được, chú hiểu rồi.”

Trông chú có vẻ không vui chút nào hết.

“Chỉ là một ý nghĩ thôi, cứ tưởng là tụi bây khoái hợp mặt...”

Harry nói:

“Con khoái chứ, con chỉ không muốn chú bị tống trở lại nhà ngục Azkaban!”

Trong một lúc im lặng, chú Sirius nhìn ra ngoài lò sưởi để ngắm Harry, một nếp nhăn hằn giữa đôi mắt hõm sâu của chú. Cuối cùng chú nói, giọng nói rõ ràng không còn sôi nổi nữa.

“Con ít giống ba con hơn là chú tưởng. Nếu là James thì chính sự mạo hiểm sẽ là điều làm cho James khoái.”

“Thưa chú...”

“Thôi, chú phải đi đây. Chú nghe tiếng Kreacher đang đi xuống cầu thang...”

Chú Sirius nói, nhưng Harry chắc là chú xạo.

“Chú sẽ viết thư cho con biết khi nào chú có thể trở lại bằng ngọn lửa lò sưởi, có nên không nhỉ? Liệu con có hứng nổi mỗi nguy hiểm này không?”

Một tiếng *bụp* nho nhỏ vang lên, và chỗ hời này là cái đầu của chú Sirius bây giờ lại bập bùng ngọn lửa.

THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS

Tụi nó đã chắc rằng sẽ phải gạn lọc thiết kỹ tờ *Nhật Báo Tiên Tri* vào sáng hôm sau mới tìm thấy bài báo mà Percy đã nói đến trong lá thư của anh ta. Tuy nhiên, con cú phát báo lúc bay đi đã suýt va đổ cái nắp đầy bình sữa khi Hermione để bật ra một tiếng kêu ngạc nhiên và trải tờ báo thẳng thớm, để lộ một tấm hình bự chàng của bà Dolores Umbridge đang cười toe toét và nháy mắt nhẹ nhẹ với tụi nó bên dưới cái tit to:

BỘ PHÁP THUẬT THEO ĐUỔI CẢI CÁCH GIÁO DỤC

DOLORES UMBRIDGE ĐƯỢC BỔ NHIỆM

‘THANH TRA TỐI CAO’ ĐẦU TIÊN

Miếng bánh mì nướng mới ăn được một nửa của Ron tuột ra khỏi ngón tay, nó rầu rĩ hỏi:

“Thanh Tra Tối Cao à? *Cái đó* nghĩa là gì?”

Hermione đọc to:

Trong một phiên họp đáng ngạc nhiên vào tối hôm qua, Bộ Pháp Thuật đã thông qua một luật mới tự cho phép Bộ Pháp Thuật kiểm soát trường đào tạo Pháp sư và Phù thủy Hogwarts ở một

mức độ chưa từng có trước đây.

Percy Weasley, trợ lý trẻ tuổi của Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật nói: ‘Ngài Bộ trưởng đã càng ngày càng không yên tâm với những việc có lúc đã xảy ra ở trường Hogwarts. Giờ đây ngài đang đáp lại những tiếng nói quan tâm của các bậc phụ huynh lo lắng, những người đang cảm thấy ngôi trường có lẽ đang đi theo hướng mà họ không chấp nhận được’.

Đây không phải là lần đầu tiên trong những tuần lễ gần đây mà ông Fudge đã dùng đến luật mới để tác động đến sự phát triển ở ngôi trường phù thủy ấy. Gần đây nhất là vào ngày 30 tháng 8, Đạo luật Giáo dục Hăm hai đã được thông qua, để bảo đảm rằng, trong trường hợp ông Hiệu trưởng hiện nay không đủ khả năng đề cử ứng viên vào vị trí giảng dạy, Bộ Pháp Thuật sẽ chọn một người thích hợp.

‘Đó là cách mà cô Dolores Umbridge được bổ nhiệm vào giáo ban của trường Hogwarts’, theo như lời của ông Percy Weasley nói vào tối hôm qua. ‘Cụ Dumbledore đã không thể tìm được bất cứ ai, vì thế ngài Bộ trưởng bổ nhiệm cô Umbridge và dĩ nhiên, cố ấy đã đạt được thành công ngay tức thì...

Harry kêu to:

“Bà ấy đã CÁI GÌ?”

Hermione nói quả quyết:

“Chờ, còn nữa.”

‘... đạt được thành công ngay tức thì, cách mạng hóa toàn bộ việc dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám và đã cung cấp cho ngài Bộ trưởng những phản hồi nhạy bén về những gì đang xảy ra ở trường Hogwarts.’

Chính là để chính thức hóa chức năng sau cùng này mà Bộ Pháp Thuật nay đã thông qua Đạo luật Giáo dục Hăm ba, đặt ra một chức danh mới cho ‘Thanh Tra Tối Cao Hogwarts.’

Ông Weasley nói: ‘Đây là một giai đoạn mới đây lý thú trong kế hoạch của ngài Bộ trưởng nhằm kiểm soát điều mà một số người đang coi là ‘những tiêu chuẩn sa sút’ của trường Hogwarts. Vị Thanh tra sẽ có quyền kiểm tra những nhà giáo dục đồng nghiệp và bảo đảm rằng họ đạt tiêu chuẩn. Giáo sư Umbridge đã được bổ nhiệm vào chức vụ này để bổ sung nhiệm vụ giảng dạy của cô, và chúng tôi vui mừng tuyên bố là cô đã nhận nhiệm vụ.’

Những biện pháp mới của Bộ Pháp Thuật đã nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt từ phía phụ huynh học sinh trường Hogwarts. Ông Lucius Malfoy, 41 tuổi, phát biểu tại biệt thự Wiltshire vào tối hôm qua: ‘Giờ đây tôi cảm thấy đầu óc thư thái hơn khi biết cụ Dumbledore đang là đối tượng của một sự đánh giá công bằng và khách quan. Nhiều người trong chúng ta với mối quan tâm tha thiết đến lợi ích của con em mình đã lo lắng về một số quyết định quái gở trong mấy năm vừa

qua của cụ Dumbledore và sẽ vui mừng được biết là Bộ Pháp Thuật đang để mắt đến tình hình ấy.’

Trong số ‘những quyết định quái gở’ ấy chắc chắn có việc bổ nhiệm giáo ban gây nhiều tranh cãi đã được tường thuật trên trang báo này dạo gần đây, những sự bổ nhiệm này bao gồm người sói Remus Lupin, người lai khổng lồ Rubeus Hagrid, và cựu Thần Sáng mắc bệnh ảo tưởng Moody ‘Mắt-Điên’.

Dĩ nhiên, thiên hạ đồn rằng ông Albus Dumbledore, có thời là nhân vật cực kỳ quan trọng trong Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế và Tổng Trưởng lãnh của Pháp thuật đoàn, nhưng nay không còn đáng đáng nổi nhiệm vụ điều hành ngôi trường uy tín Hogwarts nữa.

Một người trong Bộ Pháp Thuật nói vào tối hôm qua: ‘Tôi nghĩ việc chỉ định Thanh tra là bước đầu tiên hướng đến việc bảo đảm cho trường Hogwarts có một vị Hiệu trưởng mà tất cả chúng ta có thể đặt niềm tin vào.’

Các vị tiên chỉ của Pháp thuật đoàn Griselda Marchbanks và Tiberius Ogden đã từ chức để phản đối việc bày vẽ ra chức vụ Thanh tra trường Hogwarts. Bà Marchbanks nói: ‘Hogwarts là một trường học, chứ không phải là đồn biên phòng của văn phòng Cornelius Fudge. Đây là một hành động đáng ghê tởm nữa nhằm làm giảm uy tín cụ Dumbledore.’ (Để biết đầy đủ về việc bà Marchbanks bị coi là mối liên hệ với những nhóm yêu tinh nổi loạn, xin xem trang 17).

Hermione đọc xong, nhìn qua hai người bạn bên kia bàn. Cô nàng đang thở dồn dập và đôi mắt thì sáng quắc lên:

“VẬY là bây giờ tụi mình biết tại làm sao mà tụi mình mắc phải mụ Umbridge rồi! Lão Fudge đã thông qua cái ‘Đạo luật Giáo dục’ ấy và áp đặt mụ ấy lên tụi mình! Và bây giờ lão sẽ cho mụ thêm quyền hạn kiểm tra những thầy cô khác! Mình không thể nào tin nổi! Quá sức *sỉ nhục*...”

Harry nói:

“Mình biết.”

Nó ngó xuống bàn tay phải của nó đang siết chặt chéo khăn trải bàn và nhìn thấy nét mờ mờ trắng nhợt của những con chữ mà mụ Umbridge đã buộc nó cửa vào da.

Vậy mà một nụ cười hí hửng đang nở trên gương mặt của Ron. Cả Harry và Hermione ngó nó chằm chằm. Harry hỏi:

“Cái gì vậy?”

Ron vui vẻ nói:

“Ôi, mình nóng lòng muốn coi cô McGonagall bị kiểm tra quá. Mụ Umbridge sẽ không biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.”

Hermione đứng bật dậy nói:

“Thôi đi, tụi mình nên đi lên lớp, nếu mụ dự giờ kiểm tra lớp thầy Binns thì tụi mình không nên đi trễ...”

Nhưng giáo sư Umbridge không dự giờ lớp Lịch sử Pháp thuật của tụi nó, buổi học hôm nay cũng tẻ ngắt như buổi học thứ hai tuần trước. Bà cũng không có mặt trong căn hầm của thầy Snape khi tụi nó xuống đó để học hai tiết Độc Dược, ở lớp này bài luận của Harry về nguyệt thạch được đưa trả lại cho nó với một chữ T đen xì nhọn hoắt được nguệch ngoạc ở góc trên của tờ giấy da.

Với một nụ cười khùng khinh ta đây, thầy Snape nói trong khi lướt đi giữa bọn học trò để trả lại bài cho tụi nó:

“Ta đã thưởng cho trò điểm số mà trò sẽ nhận được nếu nộp bài làm như thế này trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Điều này sẽ giúp cho trò có một ý niệm thực tế về điều có thể mong chờ trong kỳ thi của mình.”

Thầy Snape đã đi tới trước lớp và xoay gót quay lại đối diện với lũ học trò.

“Tiêu chuẩn chung của bài làm này là vô cùng tận. Hầu hết các trò đã thi rớt nếu như bài làm này là bài thi. Ta muốn được thấy nhiều nỗ lực hơn nữa trong bài luận tuần này về sự đa dạng phong phú của thuốc giải độc, nếu không ta sẽ phạt cấm túc những đứa ngu độn có bài điểm T.”

Thầy cười tự đắc trong khi Draco Malfoy khúc khích cười và thì thầm bằng cái giọng vang xa:

“Có đứa bị điểm T hả? Ái chà!”

Harry nhận thấy Hermione liếc ngang sang bên để xem nó được điểm gì;

nó bèn nhét thật nhanh bài luận văn về nguyệt thạch của mình vô cặp, cảm thấy nên giữ kín chuyện này như chuyện riêng tư.

Quyết tâm không tạo cho thầy Snape một cái cớ nào để đánh hỏng nó trong buổi học hôm nay, Harry đọc đi đọc lại từng dòng chữ một của lời hướng dẫn trên bảng đen ít nhất ba lần trước khi thực hành. Dung dịch Tăng cường của nó không đổi sang được đúng màu ngọc lam trong veo như dung dịch của Hermione, nhưng ít nhất thì cũng có được màu xanh lơ, chứ không đến nỗi màu hồng như dung dịch của Neville, và nó đã nộp một lọ dung dịch đó lên bàn thầy Snape vào cuối buổi học với một cảm giác lẩn lộn vừa hồ nghi vừa nhẹ nhõm.

Khi tụi nó trèo lên mấy bậc cầu thang để ra khỏi căn hầm và băng ngang qua Tiền sảnh để đi ăn trưa, Hermione nói:

“Thôi thì cũng không đến nỗi tệ như tuần rồi, há? Và điểm bài làm cũng không quá kém, đúng không?”

Cả Ron lẫn Harry đều không hưởng ứng, cô nàng bèn tấn thêm:

“Thôi được, ý mình nói là mình không mong gì điểm hạng cao nhất, một khi thầy áp dụng tiêu chuẩn kỳ thi Pháp sư Thường đẳng, nhưng qua được giai đoạn này cũng làm mình phấn khởi lên, mấy bồ thấy đúng không?”

Harry ậm ừ trong cổ họng mấy tiếng vô thưởng vô phạt. Hermione đáp:

“Dĩ nhiên, từ nay đến ngày thi còn nhiều điều có thể xảy ra, tụi mình còn cả đồng thì giờ để tiến bộ, nhưng điểm hạng mà tụi mình có được lúc này là một thứ mức cơ bản, đúng không? Một thứ tụi mình có thể dựa vào đó...”

Tụi nó cùng ngồi xuống với nhau bên dãy bàn Gryffindor.

“Hiển nhiên là mình cũng ớn nếu bị điểm G...”

Ron ngắt lời cô nàng:

“Hermione à, nếu bồ muốn biết điểm của tụi này thì cứ hỏi.”

“Mình đâu có... ý mình là... ừ, nếu mấy bồ muốn nói cho mình biết...”

Ron múc canh vô chén của nó, nói:

“Mình lãnh điểm K, hài lòng chưa?”

Fred vừa đi tới bên bàn cùng với George và Lee Jordan. Anh chàng ngồi xuống bên phải Harry và nói:

“Ồi, chẳng có gì đáng xấu hổ. Lãnh một điểm K khỏe khoắn ngon lành thì không có gì bậy bạ hết.”

Hermione nói:

“Nhưng, K có nghĩa là...”

“‘Kém’, đúng vậy.”

Jordan nói.

“Nhưng vẫn còn đỡ hơn điểm T hén? Nghĩa là ‘Tồi’.”

Harry cảm thấy mặt mày nóng dần lên, bèn xạo ra một cơn ho sặc vì cái bánh mì nhỏ của nó để lánh đi. Sau khi hết cơn ho xạo, nó hết sức lấy làm tiếc vì nhận ra Hermione vẫn còn sôi nổi bàn về điểm hạng kỳ thi Pháp sư Thường đẳng.

“Vây điểm cao nhất là G, nghĩa là ‘Giỏi’, và kể đến là X...”

George sửa sai:

“Không, XS, tức là ‘Xuất sắc’ và anh luôn luôn cho là Fred và anh lẽ ra phải được xuất sắc về mọi thứ, bởi vì chỉ cần đến kỳ thi là tụi này xuất hết sắc.”

Mọi người phá ra cười ngoại trừ Hermione, cô nàng chau mày nói:

“Vây sau XS là X nghĩa là ‘Xoàng’, đó là điểm thấp nhất được cho đậu, đúng không?”

“Đúng.”

Fred nói, nhúng nguyên một cái bánh mì nhỏ vô chén xúp của nó, chuyển lên miệng và nhai nuốt nguyên con.

Ron giơ cả hai tay lên trong điệu bộ ca tụng nhạo báng:

“Kế đến là điểm K cho ‘Kém’ và T cho ‘Tồi’.”

George nhắc nhở nó:

“Và rồi điểm Q.”

“Điểm Q?”

Hermione hỏi lại, có vẻ ngạc nhiên:

“Có điểm thấp hơn điểm T nữa sao? Q có nghĩa là quỷ quái gì chứ?”

George đáp gọn:

“Quỉn.”

Harry lại bật cười, mặc dù nó không chắc có phải George nói chơi hay không. Nó tưởng tượng đến lúc phải tìm cách giấu điểm Hermione là nó bị điểm Q trong tất cả bài thi Pháp sư Thường đẳng rồi lập tức nêu quyết tâm từ nay phải học hành chuyên cần hơn.

Fred hỏi:

“Tụi bây có tiết học nào bị dự giờ chưa?”

Hermione nói ngay:

“Chưa. Còn các anh?”

George nói:

“Mới rồi, trước giờ ăn trưa. Môn Bùa mê.”

Harry và Hermione cùng hỏi:

“Nó ra làm sao?”

Fred nhún vai:

“Không đến nỗi tệ. Mụ Umbridge chỉ trốn trong một góc ghi ghi chép chép trên cái bìa cứng của mụ. Mấy em biết thầy Flitwick như thế nào rồi đó, thầy đối đãi với mụ như khách quý, như thế mụ không hề gây phiền hà gì cho thầy hết. Mụ chẳng nói gì nhiều. Chỉ hỏi Alicia vài câu về lớp học bình thường như thế nào, Alicia nói với mụ là lớp bình thường tốt lắm, vậy thôi.”

George nói:

“Anh thì chẳng lo cụ Flitwick bị phàn nàn chê bai đâu. Cụ thường cho mọi người qua trông ổn thỏa trong các kỳ thi.”

Fred hỏi Harry:

“Trưa nay em có tiết học với ai?”

“Cô Trelawney...”

“Điểm T, nếu anh từng thấy một điểm T...”

“... thêm mụ Umbridge nữa.”

George nói:

“Thôi, hôm nay ráng ngoan ngoãn và giữ bình tĩnh với mụ Umbridge. Angelina sẽ nổi khùng lên nếu biết em bị mất thêm mấy buổi tập dượt nữa vì cầm tùc.”

Nhưng Harry không cần phải đợi tới giờ học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mới bị gặp giáo sư Umbridge. Trong lúc nó đang ngồi ở một góc tối xa khuất nhất trong lớp học Chiêm Tinh và lôi ra quyển nhật ký chiêm bao của nó, thì Ron thúc cùi chỏ vô hông nó và Harry lập tức nhìn quanh, thấy ngay giáo sư đang từ dưới sàn hiện lên xuyên qua cái cửa sập. Lớp học đang tán gẫu vui vẻ chợt im phăng phắc tức thì. Tiếng nói cười ồn ào tắt ngúm đột ngột ấy khiến giáo sư Trelawney đang phấp phới lượn lờ trong lớp để phát ra mấy cuốn Sấm Mộng phải ngoảnh đầu lại.

Giáo sư Umbridge nói với cái miệng cười rộng chành bành:

“Chào giáo sư Trelawney. Tôi tin là cô đã nhận được thông báo của tôi, cho cô biết ngày giờ của cuộc thanh tra rồi chứ?”

Giáo sư Trelawney gật đầu cộc lốc và với vẻ rất ư bức dọc, cô quay lưng lại giáo sư Umbridge và tiếp tục phát sách. Vẫn toét miệng cười, giáo sư Umbridge nắm lấy cái lưng ghế gần nhất kéo tới trước lớp và đặt nó đằng sau cái ghế của giáo sư Trelawney chỉ vài phân. Sau đó bà ngồi xuống, lấy từ cái giỏ xách tay in hoa ra cái bìa kẹp hồ sơ của bà, rồi ngược nhìn lên với vẻ

hong hóng, chờ đợi lớp học bắt đầu.

Giáo sư Trelawney quấn mấy cái khăn quàng quanh bà chặt hơn bằng mấy ngón tay hơi run run rồi quan sát lớp học qua hai tròng kính lúp vĩ đại.

“Hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục cuộc nghiên cứu về những giấc mơ tiên tri.”

Bà nói bằng một sự cố gắng dũng cảm để có được giọng nói huyền bí như mọi khi, mặc dù giọng của bà hơi run run.

“Các em hãy chia ra thành từng cặp hai người và ngò sự hỗ trợ của quyển *Sấm Mộng* mà giải cho nhau những hình ảnh trong chiêm bao mới nhất của bạn mình.”

Dường như bà có ý lướt về phía chỗ ngồi của bà, nhưng nhìn thấy giáo sư Umbridge ngồi ngay bên cạnh đó, bà lập tức xoay chiều một cái rẹt sang trái, đi về phía Parvati và Lavender, hai cô nàng này đang say sưa đắm chìm vào cuộc thảo luận về giấc mơ gần đây nhất của Parvati.

Harry mở quyển *Sấm Mộng* của nó ra, len lén quan sát bà Umbridge. Lúc này bà ta đang ghi chép gì đó trên cái bìa kẹp hồ sơ của mình. Vài phút sau bà ta đứng lên và bắt đầu đi lại lững thững trong phòng theo chân giáo sư Trelawney, lắng nghe những lời trao đổi giữa mấy thầy trò và chen vô chỗ này chỗ kia vài câu hỏi. Harry lật đặt cúi đầu xuống cuốn sách của nó.

Nó nói với Ron:

“Mau mau nghĩ ra một giấc mơ gì đi, để rùi mà con cóc già ấy đi tới chỗ tụi mình.”

Ron phản đối:

“Lần trước mình làm rồi, bây giờ tới phiên bồ, bồ kể cho mình nghe một giấc chiêm bao đi.”

Harry không thể nhớ ra nó đã chiêm bao cái gì trong suốt mấy ngày qua, nó tuyệt vọng kêu lên:

“Ôi, mình không biết... Vậy cứ coi như mình đã mơ thấy mình... dìm

thầy Snape trong cái vạc của mình. Ủ, chắc là được đó...”

Ron vừa mở quyển *Sấm Mộng* ra vừa cười ngất.

“Được chứ, tại mình phải cộng tuổi của bồ vô ngày chiêm bao, con số của các mẫu tự trong chủ đề giấc mơ... nó là ‘dìm’ hay ‘vạc’ hay ‘thầy Snape’ hả?”

“Cái nào cũng được, lựa đại một cái đi.”

Harry nói, tình cờ liếc ra sau lưng nó. Giáo sư Umbridge lúc này đang đứng dòm qua vai giáo sư Trelawney mà ghi chú trong khi bà giáo môn Chiêm tinh đang hỏi Neville về nhật ký chiêm bao của nó.

Ron đang cầm cúi tính toán.

“Bồ có giấc chiêm bao này vào đêm nào?”

“Mình không biết, nếu bồ muốn thì cứ cho đại là tối hôm qua đi.”

Harry nói với Ron, nhưng tai thì lắng nghe những gì giáo sư Umbridge nói với giáo sư Trelawney. Bây giờ họ chỉ còn cách nó và Ron một cái bàn. Giáo sư Umbridge đang ghi chú thêm một nhận xét vào cái bìa kẹp hồ sơ của bà ta và giáo sư Trelawney thì tỏ ra khó chịu hết chỗ nói.

Ngước lên nhìn giáo sư Trelawney, giáo sư Umbridge nói:

“Này, cô đã công tác ở vị trí này chính xác là bao lâu?”

Giáo sư Trelawney quắc mắt nhìn bà ta, hai tay khoanh trước ngực, hai vai gồng lên như thể mong muốn tự bảo vệ mình đến mức tối đa trước sự sỉ nhục của bà thanh tra. Sau một lúc im lặng dường như để quyết định câu hỏi cũng không đến nỗi quá xúc phạm đến nỗi mà có thể phớt lờ nó đi một cách hợp lý, giáo sư Trelawney nói bằng một giọng phẫn nộ sâu sắc:

“Gần mười sáu năm.”

Giáo sư Umbridge ghi chú vào bìa kẹp hồ sơ của bà ta.

“Cũng khá lâu. Vậy giáo sư Dumbledore là người đã bổ nhiệm cô?”

Giáo sư Trelawney đáp cộc lốc:

“Đúng vậy.”

Giáo sư Umbridge lại ghi thêm một điều gì đó.

“Và cô là chít của nhà tiên tri Cassandra Trelawney à?”

Giáo sư Trelawney ngẩng cao đầu hơn một tý nữa.

“Đúng vậy.”

Một ghi chú khác vào bìa kẹp hồ sơ.

“Nhưng mà tôi nghĩ... cứ đính chính nếu tôi nói sai nhé... cứ nghĩ rằng cô là người đầu tiên trong dòng tộc có được khả năng linh cảm kể từ thời Cassandra tới nay chứ?”

“Những khả năng như vậy thường truyền... ở... cách quãng ba thế hệ.”

Giáo sư Trelawney nói, và nụ cười như cóc của giáo sư Umbridge lại toét ra. Bà lại ghi chú thêm điều gì đó và cất giọng đường mật, nói:

“Dĩ nhiên. À, vậy cô có thể tiên đoán điều gì đó về tôi không?”

Bà ta ngược lên nhìn một cách tò mò, vẫn mỉm cười. Giáo sư Trelawney sững sốt như thể không sao tin nổi hai tai mình. Níu lấy cái khăn quàng quần quanh cái cổ khẳng khiu của mình một cách giận dữ, giáo sư Trelawney nói:

“Tôi không hiểu bà.”

Giáo sư Umbridge nói rõ ràng:

“Tôi muốn cô coi bói cho tôi.”

Harry và Ron giờ đây không phải là những người duy nhất lén dòm qua đằng sau cuốn sách và nghe trộm; gần hết lớp học đang tròn mắt nhìn sững giáo sư Trelawney khi bà đứng thẳng lên, khiến những râu chuối hạt và vòng đeo tai kêu rùng rẻng lạnh canh. Bà nói bằng một giọng bị xúc phạm danh dự đạo đức một cách ghê gớm.

“Nội Nhân bắt Kiến theo mệnh lệnh!”

Giáo sư Umbridge nói nhỏ nhẹ, vẫn ghi ghi chép chép vô bìa kẹp hồ sơ:

“Tôi hiểu.”

Bỗng nhiên giáo sư Trelawney nói, rảng dùng giọng nói thanh tao nhẹ hẫng bà thường dùng, mặc dù hiệu quả huyền bí của giọng nói có hơi bị làm hỏng đi ít nhiều do sự cố giọng nói bị run run vì giận dữ.

“Tôi... nhưng... nhưng... *khoan đã!* Tôi... tôi nghĩ tôi có thấy cái gì đó... cái gì đó liên quan đến bà... Chà, tôi cảm giác được điều gì đó... điều gì đó tối tăm... một hiểm họa nghiêm trọng...”

Giáo sư Trelawney chỉ một ngón tay run lấy bầy vào giáo sư Umbridge, bà này tiếp tục mỉm cười chảnh bành tét mép, chân mày nhướn lên.

Giáo sư Trelawney đột ngột chấm dứt:

“Tôi e là... tôi sợ là bà đang gặp hiểm họa lớn!”

Một chốc im lặng. Giáo sư Umbridge dò xét giáo sư Trelawney. Rồi nguệch ngoạc trên cái bìa kẹp hồ sơ của bà thêm một lần nữa, bà nói một cách êm ái:

“Được. Thôi vậy, nếu đó là điều tốt nhất mà cô có thể làm được...”

Bà ta quay đi, bỏ lại giáo sư Trelawney đứng chết trân tại chỗ, ngực phập phồng. Harry bắt gặp ánh mắt Ron và biết là Ron đang suy nghĩ giống y như nó: cả hai đứa đều đã biết là giáo sư Trelawney là một mục bịp già, nhưng mặt khác, chúng căm ghét bà Umbridge quá xá đến nỗi chúng cảm thấy gần như đứng về phe cô Trelawney... ấy là cho tới khi cô lao xuống phía tụi nó vài phút sau đó.

“Sao?”

Cô Trelawney búng ngón tay dài ngoẵng của mình dưới mũi Harry, nhanh nhẹn một cách khác hẳn phong cách cố hữu.

“Đưa tôi xem phần mở đầu mà trò đã ghi trong nhật ký chiêm bao của trò.”

Và đến thời điểm mà giáo sư Trelawney bắt đầu diễn giải giấc mơ của Harry bằng giọng nói ở tông cao nhất của cô (toàn bộ giấc mơ, kể cả những

chi tiết liên quan đến ăn cháo, đều rõ ràng là báo trước một điều kinh khủng và một cái chết yếu) thì Harry cảm thấy bớt đồng cảm với cô rất nhiều. Trong suốt thời gian đó, giáo sư Umbridge đứng cách đó vài bước, ghi ghi chép chép trên tấm bìa kẹp hồ sơ, và khi chuông reo, bà là người đầu tiên trèo xuống cái thang dây bằng bạc để sau đó đứng sẵn đợi mọi người khi cả lũ kéo đến lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mười phút sau đó.

Giáo sư Umbridge ưỡ ử ngâm nga và tự mỉm cười một mình khi bọn học trò kéo vô phòng học. Bởi vì tiết trước đó Hermione học bên lớp Số học, nên Harry và Ron phải kể lại cho Hermione nghe chính xác chuyện gì đã xảy ra trong lớp Chiêm Tinh, trong khi tụi nó lôi từ trong cặp ra mấy cuốn *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ*. Nhưng trước khi Hermione có thể hỏi han điều gì, giáo sư Umbridge đã yêu cầu tụi nó giữ trật tự, và tất cả bèn im re.

“Cất đũa phép đi.”

Bà Umbridge vẫn chành miệng mỉm cười khi ra chỉ thị cho tụi nó; và những ai đã lo le chút hy vọng được rút đũa phép ra đã phải rầu rĩ cất lại vô cặp.

“Bởi vì chúng ta đã đọc xong chương Một trong buổi học trước, tôi muốn hôm nay tất cả các em lật sách ra trang mười chín và bắt đầu đọc chương hai, ‘Lý thuyết Phòng vệ Thông thường và Nguồn gốc của chúng.’ Không cần nói năng gì cả.”

Vẫn mỉm cười toét miệng, một nụ cười tự thỏa mãn, bà ngồi xuống bên bàn giáo sư. Lớp học phát ra một tiếng thở dài nghe rõ khi mọi người như một, đều lật sách ra trang mười chín. Harry ngao ngán tự hỏi liệu cuốn sách có đủ chương cho tụi nó đọc suốt tất cả các buổi học trong cả năm hay không, và khi đang xem thử nội dung mục lục, nó nhận thấy Hermione lại đưa tay lên trời.

Giáo sư cũng đã nhận thấy, và hơn nữa, bà dường như đã tìm ra được một

chiến lược cho một tình huống như vậy. Thay vì cố gắng làm bộ như không nhận thấy Hermione giơ tay, bà lại đứng lên và đi vòng qua những dãy bàn trước lớp cho đến khi bà diện-đối-diện với Hermione. Sau đó bà cúi thấp xuống và thì thầm, để cho cả lớp còn lại không thể nghe.

“Lần này là gì nữa hả cô Granger?”

Hermione nói:

“Em đã đọc hết chương hai.”

“Vậy thì, đọc tiếp tới chương ba.”

“Em đã đọc hết luôn chương đó rồi. Em đã đọc hết cả cuốn sách.”

Giáo sư Umbridge chớp chớp mắt nhưng hầu như ngay tức thì lấy lại được tư thế đỉnh đạc của bà.

“Vậy thì em có thể nói cho tôi biết Slinkhard nói gì về phản-bùa trong chương mười lăm?”

Hermione nói ngay tức thì:

“Ông ấy nói rằng phản-bùa bị gọi thế là không đúng. Ông nói phản-bùa chỉ là một cái tên người ta đặt cho bùa của mình khi họ muốn cho chúng nghe có vẻ dễ chấp nhận hơn.”

Giáo sư nhướn chân mày lên, và Harry biết bà đang trấn áp ý muốn của bà. Hermione tiếp tục nói:

“Nhưng mà em không đồng ý.”

Chân mày của giáo sư Umbridge lại nhướn cao thêm một tý và cái nhìn chăm chăm của bà ta vào Hermione càng trở nên lạnh lùng hơn một cách rõ rệt. Bà lặp lại:

“Em không đồng ý à?”

Hermione không giống như giáo sư Umbridge, chẳng cần thì thào gì cả, mà nói bằng một giọng rõ ràng ngân vang đến nỗi giờ đây lôi kéo được sự chú ý của cả lớp học.

“Dạ, em không đồng ý. Ông Slinkhard không thích trù ếm, đúng không? Nhưng em nghĩ bùa ếm rất hữu ích khi chúng được dùng cho mục đích phòng vệ.”

Giáo sư Umbridge thẳng lưng lên, quên bég giả bộ thì thầm.

“À, thì ra em nghĩ vậy, phải không? Nhưng mà, tôi e rằng chính quan điểm của ông Slinkhard, chứ không phải ý kiến của em; mới đáng kể trong lớp học này, cô Granger à.”

Hermione bắt đầu cãi:

“Nhưng...”

“Thôi đủ rồi.”

Giáo sư Umbridge nói. Bà ta đi trở lại trước lớp và đứng trước mặt lũ học trò, tất cả vẻ khoái chí tự mãn bà tỏ ra lúc đầu buổi học bây giờ đã biến mất hết.

“Cô Granger, tôi trừ nhà Gryffindor năm điểm.”

Những tiếng rù rì chợt lặng trang trong chốc lát vì quyết định này. Harry tức giận nói:

“Tại sao?”

Hermione khấn khoản thì thầm với nó:

“Bồ đừng có dây vô vụ này.”

Giáo sư Umbridge nói một cách êm ái:

“Vì đã làm hỏng buổi học bằng những câu hỏi chen ngang nhảm nhí. Tôi ở đây là để dạy dỗ các em dùng một phương pháp được Bộ Pháp Thuật công nhận, không cổ vũ học sinh đưa ra quan điểm của mình về những vấn đề mà các em hiểu biết rất ít. Mấy thầy giáo trước đây của các em trong bộ môn này có thể đã cho các em nhiều sự phóng túng hơn, nhưng bởi vì không ai trong số họ - ngoại trừ giáo sư Quirrell, người đã ít nhất có vẻ tự giới hạn mình những đề tài phù hợp với lứa tuổi... có thể qua được sự thanh tra của Bộ

Pháp Thuật...”

Harry nói lớn:

“Dạ, thầy Quirrell là một thầy giáo tuyệt vời, chỉ có một hạn chế không quan trọng là phía sau cái đầu ông ta thò ra Chúa tể Voldemort.”

Theo sau câu nói đồng dục này là một trong những cơn im lặng lớn nhất mà Harry từng nghe thấy. Sau đó...

Giáo sư Umbridge nói giọng ngọt xớt:

“Tôi nghĩ là một tuần lễ cấm túc nữa sẽ tốt cho em, ông Potter à.”

Vết cửa trên mu bàn tay của Harry không kịp lành vào sáng hôm sau, nó lại ứa máu nữa. Nó chẳng hề phàn nàn tới một tiếng trong suốt buổi cấm túc; nó quyết tâm không tặng cho bà Umbridge sự thỏa mãn; nó cứ viết đi viết lại câu *Tôi không được nói dối* và không một âm thanh nào vượt ra khỏi môi nó, mặc dù vết cửa sâu dần theo mỗi con chữ.

Phần tồi tệ nhất của vụ cấm túc tuần thứ hai là, đúng như George đã dự đoán, là phản ứng của Angelina. Cô nàng đồn Harry vô chân tường khi nó vừa mới tới bên dãy bàn ăn của nhà Gryffindor để dùng điểm tâm vào sáng ngày thứ ba và hét to đến nỗi giáo sư McGonagall từ trên bàn giáo sư phải lao xuống chỗ hai đứa nó xem sự thể ra sao.

“Cô Johnson, sao trò *dám* gây huyên náo như vậy trong Đại sảnh Đường! Trừ nhà Gryffindor năm điểm!”

“Nhưng... thưa giáo sư... hấn lại tự làm cho mình bị cấm túc *một lần nữa*...”

Giáo sư McGonagall ngắt lời Angelina, quay sang Harry:

“Cái gì vậy, Potter? Cấm túc nữa à? Ai phạt?”

Harry cố tránh nhìn vào đôi mắt nhỏ sáng quắc và được đóng khuôn

vuông vức sau gọng kiếng của giáo sư McGonagall, lí nhí nói:

“Giáo sư Umbridge phạt con ạ.”

Giáo sư McGonagall hạ thấp giọng nói để cho đám học sinh tò mò bên nhà Ravenclaw đằng sau lưng bà không thể nghe, bà hỏi:

“Có phải con sắp nói với tôi rằng sau khi tôi đã khuyên nhủ con hồi thứ hai tuần rồi, con lại nổi xung trong lớp của giáo sư Umbridge một lần nữa hả?”

Harry lẩm bẩm nói với cái sàn nhà:

“Dạ.”

“Potter, con phải tự kiểm chế lấy bản thân mình! Con đang đâm đầu vô rắc rối. Trừ nhà Gryffindor thêm năm điểm.”

Harry phẫn nộ kêu lên trước sự bất công:

“Nhưng mà... cái gì? Thưa giáo sư, không! Con đã bị *bà ta* trừng phạt rồi; tại sao cô còn trừ thêm điểm nữa?”

Giáo sư McGonagall chua chát nói:

“Bởi vì phạt cấm túc không tỏ ra có chút hiệu quả gì đối với con hết. Thôi, đừng có phàn nàn thêm một tiếng nào nữa, Potter! Còn đối với cô, cô Johnson, cô liệu mà giới hạn những trận quát thét trên sân đấu Quidditch trong tương lai, kéo mất chức đội trưởng!”

Giáo sư McGonagall sai bước dài trở về bàn ăn của các giáo sư. Angelina ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ kinh tởm rồi lê bước bỏ đi. Harry tự quăng mình xuống băng ghế bên cạnh Ron, cơn giận sôi trào ra.

“Cô trừ nhà Gryffindor năm điểm chỉ vì mình để cho bàn tay mình bị khứa ra mỗi đêm! Như vậy thì công bằng chỗ nào, *chỗ nào hả?*”

Ron nói giọng thông cảm, vừa lấy thịt muối xông khói vô đĩa cho Harry:

“Mình hiểu, bồ tèo à... Cố nổi khùng rồi.”

Tuy nhiên Hermione chỉ lật lật tờ *Nhật Báo Tiên Tri* mà không nói gì hết.

Harry tức tối nói với cái hình ông Cornelius Fudge trên trang báo che khuất gương mặt Hermione:

“Bồ cũng cho là cô McGonagall đúng chứ gì?”

Cái hình của ông Fudge khua tay múa chân một cách hùng hồn trên trang nhất tờ báo, rõ ràng là đang diễn thuyết, nhưng giọng nói phát ra là của Hermione:

“Mình ước sao cô ấy không trừ điểm của bồ, nhưng mình nghĩ cô nói đúng khi khuyên bồ đừng có nộ khí xung thiên với bà Umbridge.”

Harry không thềm nói chuyện với Hermione suốt buổi học Bùa Mê, nhưng khi tụi nó vô lớp Biến Hình, nó quên bémng ngay nỗi giận hờn của nó; chẳng là vì giáo sư Umbridge đang ngồi chễm chệ ở một góc phòng học với cái bìa kẹp hồ sơ của bà, và nhìn thấy bà là đủ để lôi ra khỏi đầu nó ký ức về bữa điểm tâm ban sáng.

Khi nó ngồi xuống chỗ ngồi mọi khi của tụi nó, Ron thì thầm:

“Tuyệt hảo! Tụi mình cứ chờ xem mụ Umbridge lãnh cái mà mụ xứng đáng.”

Giáo sư McGonagall bước vào phòng học mà không tỏ ra một chút xúu dấu hiệu nào là bà có biết đến sự hiện diện của giáo sư Umbridge ở đó.

Khi giáo sư bắt đầu nói thì cả lớp hoàn toàn im lặng.

“Vây là tốt. Ông Finnigan, trò vui lòng lên đây phát trả lại bài tập... cô Brown, trò làm ơn bưng cái hộp chuột lắt đó... đừng ngốc thế, cô nương, chúng không cắn đâu... và phát cho mỗi người một con...”

“*E hèm! E hèm!*”

Giáo sư Umbridge lại rặn ra cái tiếng tăng hăng lỗ bịch giống như bà đã dùng để ngắt lời cụ Dumbledore vào cái đêm đầu tiên của học kỳ. Giáo sư McGonagall phớt lờ bà ta. Seamus đưa trả lại bài làm của Harry; Harry nhận bài mà không nhìn Seamus và nhận thấy, nhẹ nhõm làm sao, nó cũng đã xoay

được điểm A.

“Tốt rồi, mọi người hãy lắng nghe cho kỹ... Dean Thomas, nếu trò còn hành hạ con chuột một lần nữa, tôi sẽ phạt trò cấm túc đấy... Hầu hết các trò bây giờ đã làm biến mất thành công mấy con ốc sên và ngay cả những người còn để sót lại một phần nào vỏ ốc cũng đã nắm được cơ bản của thần chú. Hôm nay chúng ta sẽ...”

Giáo sư Umbridge lại tăng hăng:

“E hèm! E hèm!”

Giáo sư McGonagall quay lại, hai chân mày của bà nhúu lại khít đến nỗi trông chúng như hình thành một đường dài một mạch.

“Gì đó?”

“Tôi chỉ thắc mắc, thưa giáo sư, là không biết cô có nhận được thư tôi báo cho cô biết ngày giờ của buổi thanh tra...”

“Đương nhiên là tôi đã nhận được, nếu không thì tôi đã hỏi bà là bà làm cái trò gì trong lớp học của tôi rồi.”

Giáo sư McGonagall nói rồi quay lưng lại giáo sư Umbridge một cách vững vàng. Nhiều đứa học trò liếc nhìn nhau khoái trá.

“Như tôi đã nói, hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau thực hành một kỹ năng khó hơn là làm biến mất con chuột. Bây giờ, Thần chú làm Tiêu biến...”

“E hèm, e hèm.”

Giáo sư McGonagall quay về phía giáo sư Umbridge nói trong cơn giận dữ sợ:

“Tôi tự hỏi làm sao bà có thể trông mong có được một ý niệm gì về phương pháp giảng dạy thông thường của tôi nếu bà cứ tiếp tục làm gián đoạn bài giảng của tôi chứ? Bà coi, tôi nói chung không cho phép người nào nói chuyện trong lúc tôi đang nói.”

Trông giáo sư Umbridge như thể vừa bị tát vô mặt. Bà không nói được gì,

nhưng bà vuốt thẳng tấm giấy da trên cái bìa kẹp hồ sơ của bà và bắt đầu hí hoáy ghi ghi chép chép trong cơn giận điên người.

Tỏ ra cực kỳ lãnh đạm, giáo sư McGonagall một lần nữa nói với lớp học.

“Như tôi đang nói lúc này, Thần chú Tiêu biến sẽ trở nên khó hơn tùy theo độ phức tạp của động vật mà ta muốn làm cho tiêu biến. Con ốc sên, một động vật thuộc họ nhuyễn thể, thì chẳng có gì khó cho lắm; con chuột, một động vật nhỏ thuộc loài có vú, thì khó hơn nhiều. Cho nên, đây không phải là một thứ pháp thuật mà các trò có thể luyện được trong lúc đầu óc lơ đãng tới bữa ăn trưa. Vậy... các trò đã biết câu thần chú rồi, để tôi coi các trò có thể làm được gì...”

Harry nói nhỏ với Ron:

“Vậy mà cô lại rầy mình không giữ được bình tĩnh với bà Umbridge!”

Nói vậy nhưng nó nhe răng cười khi; nỗi giận hờn của nó đối với giáo sư McGonagall đã bốc hơi bay biến.

Giáo sư Umbridge không lẽo đẽo theo sau giáo sư McGonagall khắp lớp học như bà đã đi theo giáo sư Trelawney; có lẽ bà nghĩ giáo sư McGonagall sẽ không cho phép bà làm như vậy. Tuy nhiên trong khi ngồi trong một xó, bà ta lại ghi ghi chép chép nhiều hơn, và khi cuối cùng giáo sư McGonagall bảo học trò dọn dẹp sách vở, bà Umbridge đứng dậy với một vẻ dữ tợn trên gương mặt đờ đờ sát khí.

Ron giơ lên một cái đuôi chuột dài ngoằng đang quẩn quại rồi thả trở vào cái hộp mà Lavender đang chuyền quanh. Nó nói:

“Ày, đó chỉ mới là bắt đầu thôi đấy.”

Khi tụi nó lần lượt ra khỏi phòng học, nhìn thấy bà Umbridge tiến đến gần bàn giáo sư, Harry dùng cùi chỏ huých Ron một cái, Ron bèn huých Hermione, rồi cả ba đưa tụi nó nấn ná cố tình tụt lại đằng sau để hóng hót.

Giáo sư Umbridge hỏi:

“Cô đã dạy ở trường Hogwarts bao lâu rồi?”

Giáo sư McGonagall đóng sập cái túi xách tay của bà, đáp cộc lốc:

“Ba mươi chín năm tính đến tháng mười hai này.”

Giáo sư Umbridge ghi vô. Bà ta nói:

“Tốt lắm. Cô sẽ nhận được kết quả của cuộc thanh tra trong vòng mười ngày tới.”

Giáo sư McGonagall đáp bằng giọng dừng dừng lạnh lùng:

“Tôi chờ không nổi.”

Bà sai dài bước chân đi về phía cửa, nói thêm:

“Ba đứa trò, nhanh chân lên.”

Bà lừa bọn Harry, Ron và Hermione đi phía trước bà. Harry không thể nào không nở một nụ cười nhẹ với cô giáo của nó, và nó dám thề là nó cũng đã nhận được một nụ cười đáp lại.

Harry tưởng đâu phải đợi tới buổi cấm túc tối hôm đó nó mới bị gặp lại bà Umbridge, ai dè đâu nó nhầm to. Khi đi bộ xuống bãi cỏ về phía khu rừng để đến lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, tụi nó lại gặp bà ta lăm lăm cái bìa kẹp hồ sơ đứng đợi bên cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

Lúc đến gần bên cái bàn dài kiểu bộ ngựa, trên đó có một đám Que Xạo bị nhốt đang cào bới xung quanh để kiếm lũ rệp cây nguy trang giống y chang vô số cành cây nhí, Harry nghe bà Umbridge hỏi:

“Cô đâu có thường xuyên dạy lớp này, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Giáo sư Grubbly-Plank chấp hai tay sau lưng và nhún lên nhún xuống trên hai gót chân.

“Tôi chỉ là giáo viên thay thế đứng lớp dùm cho giáo sư Hagrid.”

Harry trao đổi với Ron và Hermione ánh mắt khó chịu. Malfoy đang thì thào với Crabbe và Goyle; ắt hẳn là thằng Malfoy khoái có được cơ hội này

lầm để ton hót với một thành viên của Bộ Pháp Thuật về lão Hagrid.

Giáo sư Umbridge hạ thấp giọng, nhưng Harry vẫn có thể nghe tiếng nói của bà ta rõ mồn một.

“E hèm. Tôi thắc mắc... ông Hiệu trưởng dường như miễn cưỡng một cách lạ lùng khi cung cấp thông tin về vấn đề này... Thế cô có thể nói cho tôi biết điều gì đã gây ra sự vắng mặt kéo dài quá ư là dài của ông Hagrid không?”

Harry thấy Malfoy ngược nhìn lên háo hức, chăm chú ngó bà Umbridge và giáo sư Grubbly-Plank.

Giáo sư Grubbly-Plank hớn hờ nói:

“Tôi nghĩ là tôi không nói được. Tôi chẳng biết gì nhiều hơn những gì bà biết cả. Tôi nhận được một cú từ cụ Dumbledore, hỏi có muốn nhận công việc dạy học trong vài tuần không, thế là nhận... đó, tôi biết nhiều đó thôi. À, tôi được phép bắt đầu chưa nhỉ?”

“Được, xin mời.”

Giáo sư Umbridge lại hí hoáy ghi ghi chép chép trên cái bìa kẹp hồ sơ của bà.

Ở lớp này, giáo sư Umbridge áp dụng một chiến thuật khác là đi thơ thẩn giữa đám học trò, hỏi han chúng về các sinh vật huyền bí. Hầu hết bọn học sinh đều có thể trả lời thông suốt những câu hỏi và tinh thần Harry phấn chấn lên phần nào; ít ra thì lớp học cũng đã không làm xấu mặt bác Hagrid.

Giáo sư Umbridge quay trở lại bên cạnh giáo sư Grubbly-Plank sau một cuộc chất vấn Dean Thomas khá dài. Bà nói:

“Nhìn chung, với tư cách một thành viên tạm thời trong giáo ban, tôi cho rằng bà có thể nói như một người ngoài khách quan, rằng bà nhận xét trường Hogwarts như thế nào? Bà có cảm thấy mình nhận được đầy đủ sự hỗ trợ của ban lãnh đạo nhà trường không?”

“Ồ, có chứ! Giáo sư Dumbledore thật là xuất sắc.” Giáo sư Grubbly-Plank sôi nổi nói. “Không. Tôi rất vui với cách thức mọi việc được điều hành ở đây, thật tình là rất vui.”

Tỏ vẻ hoài nghi một cách lịch sự, bà Umbridge chỉ ghi qua loa một tý vô tấm bìa kẹp hồ sơ rồi hỏi tiếp:

“Và cô dự định dạy lớp này những gì trong năm nay - ấy là, dĩ nhiên, trong trường hợp giáo sư Hagrid không trở về?”

Giáo sư Grubbly-Plank nói:

“À, tôi sẽ hướng dẫn chúng làm quen với những sinh vật thường được ra nhất trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Cũng không còn nhiều lắm... chúng đã được học về con bạch kỳ mã và con khụt khịt rồi, tôi đã định sẽ dạy chúng về ngựa lùn và mèo đốm, sao cho chắc chắn rằng chúng có thể nhận ra chó đuôi nĩa và nhím quạ, cô biết đấy...”

“Vâng, dù sao đi nữa thì cô cũng có vẻ biết mình đang làm gì.”

Giáo sư Umbridge đánh một dấu ghi nhận rõ ràng trên tấm bìa kẹp hồ sơ. Harry không thích cái sự nhấn mạnh vào chữ ‘cô’ của bà Umbridge và càng ghét hơn khi bà ta đặt câu hỏi tiếp theo cho Goyle:

“Nào, tôi nghe nói trong lớp này từng xảy ra tai nạn gây thương tích, phải không nào?”

Goyle đáp:

“Chính là em. Em đã bị một con Bằng-Mã chém một phát.”

“Một con Bằng-Mã à?”

Giáo sư Umbridge kêu lên, ghi ghi chép chép như điên.

Harry tức giận nói:

“Chỉ vì nó ngốc đến mức không chịu nghe theo những gì thầy Hagrid bảo nó làm.”

Cả Ron và Hermione đều lập tức rên lên. Giáo sư Umbridge từ từ quay

đầu về phía Harry. Bà nói một cách dịu dàng êm ái:

“Một đêm cấm túc nữa, theo ý tôi. À thôi, cảm ơn cô nhiều lắm, cô Grubbly-Plank, tôi nghĩ tôi đã đạt được cái tôi muốn ở đây rồi. Cô sẽ nhận được kết quả cuộc thanh tra này trong vòng mười ngày nữa.”

Giáo sư Grubbly-Plank nói:

“Hay quá ta!”

Và giáo sư Umbridge bắt đầu đi bằng còi về tòa lâu đài.

Đêm đó, khi Harry rời khỏi văn phòng bà Umbridge thì đã gần nửa đêm, bàn tay nó bây giờ đã chảy máu trầm trọng đến nỗi máu thấm ướt cả cái khăn quàng mà nó dùng để quấn quanh bàn tay. Nó tưởng phòng sinh hoạt chung sẽ trống trơn khi nó về tới nơi, nào ngờ Ron và Hermione vẫn còn ngồi đợi nó. Gặp hai đứa bạn, Harry mừng lắm, đặc biệt là vì Hermione đã ngả về khuynh hướng cảm thông hơn là phê phán nó.

Cô nàng đẩy một cái chén nhỏ đựng một chất lỏng màu vàng về phía Harry, lo lắng nói:

“Đây, nhúng tay bồ vô đó đi, nó là rượu thuốc ngâm tay mềm da căng, chắc sẽ đỡ đau.”

Harry đặt bàn tay rỉ máu đau đớn của nó vô cái chén và một cảm giác ngùi ngoai nhẹ nhõm tuyệt vời lan tỏa. Con Crookshanks quấn quanh chân nó, kêu rừ rừ phản đối dữ dội, rồi nhảy lên đùi nó và an vị ở đó.

Harry dùng tay trái gãi gãi đằng sau tai của Crookshanks, nao lòng nói:

“Cảm ơn.”

Ron nói giọng trầm trầm:

“Mình vẫn cho là bồ nên khiếu kiện về chuyện này.”

Harry đáp thẳng thừng:

“Không.”

“Cô McGonagall sẽ giận lắm nếu cô biết...”

Harry thần thờ nói:

“Ừ, cô có lẽ sẽ giận lắm. Và mấy bồ tính coi mụ Umbridge sẽ mất bao nhiêu thì giờ để thông qua một đạo luật khác quy định là bất cứ ai phản nản về Thanh Tra Tối Cao sẽ bị sa thải tức thì?”

Ron há miệng ra toan cãi lại nhưng không một lời nào thốt ra được, và sau một lát, nó đành ngậm miệng lại trong điệu bộ chịu thua.

Hermione nói giọng rất nhỏ:

“Mụ Umbridge là một mụ dễ sợ. Dễ sợ. Bồ biết không, lúc bồ mới về tới... mình đang nói dở chừng với Ron là tụi mình phải làm gì đó mụ ta mới được.”

Ron mở giọng thâm hiểm:

“Mình đề nghị đầu độc mụ ấy.”

Hermione nói:

“Không... ý mình là làm cái gì đó để cho mọi người thấy mụ ta là bà giáo khủng khiếp như thế nào, và tụi mình sẽ không thêm học của mụ ta chút gì về môn phòng vệ hết.”

Ron ngáp:

“Chà, mình có cứu vãn gì được đâu? Khuya quá rồi há? Lão Fudge chắc chắn sẽ bảo kê cho mụ ta vẫn giữ được công việc của mụ, và mụ sẽ vẫn ở lại đây.”

Hermione nói giọng thăm dò:

“Vầy nè, mấy bồ biết không, bữa nay mình có ý nghĩ...”

Cô nàng phóng một cái nhìn hơi lo lắng về phía Harry và rồi quyết định cứ nói đại ra:

“Mình đã có ý nghĩ là... có lẽ đã đến lúc mà tụi mình nên... nên tự làm

lấy.”

“Tự làm lấy cái gì?”

Harry ngờ vực hỏi lại, vẫn thả bàn tay nổi lơ lửng trong cái chất rượu thuốc ngấm tay mềm da căng.

Hermione nói:

“Thì... tự học lấy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

Ron rên lên:

“Thôi đi. Bỏ muốn tụi này làm thêm bài tập phụ khóa nữa hả? Chẳng lẽ bỏ không thấy là Harry và mình đã lại trễ nải bài tập về nhà? Mà ấy mới là tuần lễ thứ hai thôi đó!”

Hermione nói:

“Nhưng mà chuyện này quan trọng hơn bài tập về nhà!”

Ron và Harry đều trợn lồi cả mắt ra nhìn Hermione. Ron nói:

“Mình không biết lại có thứ gì trong vũ trụ này quan trọng hơn bài tập về nhà cơ chứ!”

Hermione nói:

“Đừng có nói ngu. Dĩ nhiên là có chứ!”

Với một cảm giác sắp có điềm chẳng lành chút nào, Harry nhìn thấy gương mặt Hermione bừng sáng lên một thứ nhiệt tình sôi nổi mà Hội Bảo vệ Quyền lợi Gia đình vẫn gây nên cho cô nàng.

“Đó là chuyện tự chuẩn bị cho mình đối phó với những gì đang chờ đợi chúng ta ngoài đời, như Harry đã nói trong buổi học đầu tiên với mụ Umbridge ấy! Đó chính là chuyện làm sao để đảm bảo cho chúng ta có thể tự phòng vệ cho chính mình. Chứ nếu tụi mình không học được gì hết trong suốt cả một năm học...”

Ron cất giọng chiến bại:

“Tụi mình đâu có thể tự làm được gì nhiều nhồi đâu. Ý mình nói là, thôi

được, mình đề nghị là... tụi mình có thể đi tra cứu thần chú bùa ngải trong thư viện rồi thử thực hành...”

Hermione nói:

“Không, mình đồng ý, tụi mình đã vượt qua rồi cái giai đoạn chỉ biết học mọi thứ từ trong sách. Tụi mình cần có giáo viên, một giáo viên thích hợp có thể chỉ cho tụi mình cách xài bùa chú và sửa sai cho tụi mình nếu tụi mình làm sai.”

Harry mới bắt đầu nói:

“Nếu bồ đang nói đến thầy Lupin...”

Hermione đã hốt lời:

“Không, không. Mình không đang nói đến thầy Lupin. Thầy quá bận rộn với Hội, với lại đảng nào đi nữa, tụi mình chỉ có thể gặp thầy nhiều nhất là cuối tuần ở làng Hogsmeade, mà như vậy thì thiếu đều đặn...”

Harry cau mày nhìn Hermione:

“Vậy thì ai?”

Hermione cố lấy hơi thở thật sâu một cái. Cô nàng nói:

“Chẳng lẽ mình nói chưa rõ ràng sao? Mình đang nói về bồ, Harry à.”

Một thoáng im lặng. Một làn gió đêm nhẹ nhàng thổi lạch cạch khung kính cửa sổ đằng sau Ron và ngọn lửa bập bùng.

Harry nói:

“Cái gì về mình?”

“Mình đang nói đến chuyện bồ dạy tụi này môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

Harry trừng mắt ngó Hermione chòng chọc. Rồi nó quay qua Ron, sẵn sàng trao đổi với Ron cái nhìn cáu tiết mà tụi nó đôi khi vẫn chia sẻ với nhau khi Hermione tỉ mỉ soạn thảo những kế hoạch tào lao như Hội Vận động cho Quyền lợi Gia đình chẳng hạn. Nhưng Harry hết sức ngạc nhiên khi thấy

Ron chẳng có vẻ gì câu tiết gì hết. Ron hơi cau mày một chút, rõ ràng là đang suy nghĩ đắn đo. Rồi nó nói:

“Đó là một sáng kiến.”

Harry nói:

“Sáng kiến cái gì?”

Ron nói:

“Bồ, bồ là người dạy cho tụi này pháp thuật.”

“Nhưng...”

Bây giờ thì Harry tin chắc là hai đứa bạn đang chọc ghẹo mình chơi, nó phá ra cười toe toét:

“Nhưng mình đâu phải là thầy giáo, mình đâu thể nào...”

Hermione nói:

“Harry, bồ là học sinh giỏi nhất trong năm học về môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

“Mình ấy hả?”

Harry càng toét miệng cười rộng hơn bao giờ hết.

“Đời nào là mình, bồ đánh bại mình trong mọi kỳ kiểm tra...”

Hermione nói mát mẻ:

“Thiệt ra mình chưa đánh bại bồ lần nào. Bồ đánh bại mình trong năm thứ ba... năm học duy nhất mà cả hai chúng ta bị thử thách và có được một ông thầy thực sự hiểu biết về môn học này. Nhưng mà hiện giờ mình không nói chuyện về kết quả kiểm tra, Harry à. Hãy nhìn lại những gì bồ *đã làm!*”

“Bồ muốn nói sao?”

Ron nói với Hermione, nhe răng cười coi bộ hơi đắc ý.

“Bồ biết không? Chắc chắn là mình không muốn một thằng cha ngu như vậy dạy mình đâu.”

Rồi quay qua Harry, nó nói:

“Để suy nghĩ coi...”

Nó nhắm rúm gương mặt lại theo kiểu Goyle ra sức tập trung tư tưởng.

“Ờ... năm thứ nhất... bồ cứu được Hòn đá Phù thủy khỏi tay Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Harry nói:

“Nhưng đó chẳng qua là may mắn, chẳng phải tài cán gì...”

Ron ngắt lời nó:

“Năm thứ hai, bồ giết con Tử Xà khổng lồ và tiêu diệt Riddle.”

“Ừ, nhưng nếu phen đó chim phượng hoàng Fawkes không xuất hiện thì mình...”

Ron nói tiếp, cất giọng to hơn:

“Năm thứ ba, bồ đánh đuổi một trăm tên giám ngục trong một lúc...”

“Bồ cũng biết đó là do may mắn, nếu cái đồng hồ Xoay Thời Gian mà không...”

Ron tiếp tục nói, giọng gần như quát lên:

“Năm ngoái bồ lại đuổi được Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy...”

“Nghe tôi nói nè!”

Harry la lên, gần như nổi quạu, bởi vì cả Ron và Hermione đến lúc này đều có vẻ tự mãn quá lắm.

“Làm ơn lắng nghe tôi một chút được không? Tưởng thì có vẻ vĩ đại lắm, nếu nghe mấy bồ nói năng như vậy, nhưng tất cả những chuyện đó chẳng qua là chó ngáp phải ruồi cả. Một nửa trường hợp mình thiệt tình không biết mình đang làm gì, mình không hề hoạch định vụ nào hết, mình chỉ làm bất cứ điều gì mình nghĩ ra, và mình hầu như luôn luôn được giúp đỡ...”

Ron và Hermione vẫn cứ cười đắc ý và Harry cảm thấy cơn giận của nó lại trời lên; nó cũng không biết được tại sao nó lại thấy giận như vậy. Nó nóng nảy nói:

“Đừng có ngồi đó mà nhe răng cười như thế mấy bồ biết nhiều hơn tôi, tôi là người trong cuộc, đúng không? Tôi biết chuyện gì đã xảy ra, đúng không? Và tôi vượt qua được hết thử thách những thử thách đó không phải nhờ vào tài cán xuất sắc trong môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, mà tôi vượt qua được tất cả là vì... là bởi vì có được sự giúp đỡ đúng lúc, hoặc bởi vì tôi dự đoán trúng... nhưng tôi cũng chỉ may mắn mà qua truông được tất cả thôi. Tôi chẳng biết gì về chuyện tôi làm cả... **NÍN CƯỜI NGAY!**”

Cái chén đựng rượu thuốc tay mềm da căng rớt xuống sàn và vỡ tan tành. Harry chợt nhận ra là mình đang đứng, mặc dầu nó không hề nhớ là nó đã đứng dậy lúc nào. Con mèo Crookshanks đã chuồn êm xuống dưới gầm cái ghế nệm dài. Nụ cười của Ron và Hermione biến mất tiêu.

“*Mấy bồ đâu có biết nó như thế nào!* - Cả hai đứa bồ - đâu có ai phải đối đầu với hắc, đúng không? Mấy bồ tưởng chỉ cần thuộc lòng một mớ thần chú rồi cứ phun vô mặt hắc là xong, giống như ở trong lớp học hay đại khái như vậy chứ gì! Mấy bồ phải biết là lúc đó, giữa bồ với cái chết chẳng có cái gì khác, chẳng có thông minh, can đảm, hay cái khi mồm gì hết... Đừng có tưởng mình lúc ấy còn có thể suy nghĩ đâu ra đó, khi biết trong tích tắc nữa thôi sẽ bị giết, bị tra tấn, hay phải chứng kiến bạn mình bị chết. Người ta chẳng bao giờ dạy tụi mình cái cảm giác khi phải đối phó với những thứ đó như thế nào. Mà hai đứa bồ cứ ngồi đó nói này nói kia, làm như thể mình là một thằng bé khôn ngoan còn đứng nhẵn răng ở đây không bằng, như thể Diggory là đồ ngu, làm mọi chuyện rồi tung rồi mù vậy. Mấy bồ chẳng hiểu gì hết ráo, nếu như Voldemort không cần đến mình thì người lãnh số phận của Diggory đã rất có thể đã là mình rồi...”

Ron có vẻ hoảng sợ, nói:

“Tụi này đâu phải vậy đâu. Tụi này không hề xúc phạm đến Diggory mà, tụi này không... bồ đã hiểu lầm...”

Nó nhìn Hermione với vẻ bất lực. Gương mặt Hermione lộ vẻ bị xúc động mạnh. Cô nàng rụt rè nói:

“Harry à... bồ không hiểu sao? Đây là... đây chính xác là lý do tại sao tụi mình cần bồ... tụi mình cần biết nó thực sự như thế nào... khi đối diện với hăn.. với V... Voldemort.”

Đó là lần đầu tiên cô nàng thốt ra cái tên Voldemort, và chính điều này, hơn hết thảy mọi điều khác, đã khiến cho Harry bình tâm trở lại. Vẫn thờ nặng nhọc, Harry thả người xuống ngồi lún trở lại trong chiếc ghế bành, và khi làm như vậy, nó nhận thấy bàn tay của nó lại đang thốn lên đau đớn một cách khủng khiếp. Bây giờ nó ước gì lúc này đã không đập bể cái chén rượu thuốc ngâm tay mềm da căng.

Hermione lặng lẽ nói:

“Thôi... bồ cứ suy nghĩ về chuyện đó... nhé?”

Harry không thể nghĩ ra điều gì để nói. Nó đang cảm thấy xấu hổ về cơn giận xì ra lúc này. Nó gật đầu, gần như không nhận thức được mình vừa đồng ý cái điều gì.

Hermione đứng dậy, nói bằng cái giọng mà cô nàng cố hết sức nói như bình thường:

“Thôi, mình đi ngủ đây. Ở... ngủ ngon nha!”

Ron cũng đứng lên. Nó lúng túng nói với Harry:

“Đi ngủ không?”

Harry nói:

“Ừ. Một... một lát nữa. Mình dọn dẹp cái này xong đã.”

Nó chỉ mớ miếng vụn của cái chén bể trên sàn. Ron gật đầu rồi bỏ đi.

Harry chỉ cây đũa phép vô đám miếng sứ vụn nát, lăm lăm:

“*Reparo!* (Lành như trước)!”

Đám miếng sứ bể tung tóe trên sàn bay chập lại với nhau, liền lạc lại như

đồ mới toanh, chỉ có điều cái món rượu thuốc ngâm tay đã đổ đi thì không hốt lại được.

Harry bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi đến nỗi nó có ý định ngã xuống chiếc ghế bành mà đánh một giấc ở đó, nhưng tuy vậy nó vẫn đứng lên và theo Ron đi lên phòng ngủ trên lầu. Đêm đó sự trần trọc của nó lại một lần nữa chìm vô giấc chiêm bao về những cánh cửa khóa chặt, và ngày hôm sau nó thức dậy cảm thấy cái thọc trên trán lại nhức buốt xốn xang.

TRONG QUÁN ĐẦU HEO

Suốt hai tuần lễ sau lần đầu tiên đưa ra đề nghị Harry dạy tụi nó môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, Hermione không đá động gì đến chuyện đó nữa. Những buổi cấm túc với bà Umbridge của Harry cuối cùng cũng đã qua (cũng có lúc nó tự hỏi, mấy chữ mà nó phải chép phạt, giờ đây đã khắc sâu vào mu bàn tay, liệu sau này có mờ hoàn toàn được hay không); Ron đã có thêm bốn lần tập dượt với đội Quidditch và đã không còn bị đồng đội quát thét nữa trong hai lần luyện tập sau cùng; và cả ba đưa nó cuối cùng cũng đã tìm cách làm tiêu biến được mấy con chuột của mình trong lớp học Biến hình. (Hermione thực ra thì đã tiến bộ tới giai đoạn làm tiêu biến được hẳn một con mèo con rồi.) Bấy giờ đề tài Harry dạy tụi bạn môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mới được khơi dậy một lần nữa, vào một buổi tối cuối tháng chín, ngoài trời bão táp dữ dội, gió thổi lồng lộng, và ba đưa tụi nó đang ngồi trong thư viện, tra cứu các thành phần nguyên liệu pha chế độc dược cho thầy Snape.

Hermione bỗng nhiên nói:

“Harry à, mình đang tự hỏi không biết mấy hôm nay bồ có suy nghĩ thêm về vụ Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám không?”

Harry nói giọng gắt gỏng:

“Dĩ nhiên là có. Tụi mình đâu thể nào quên được môn đó khi mà mụ quỷ già còn dạy tụi mình...”

“Ý mình nói đến cái ý tưởng của mình với Ron...”

Ron ném cho Hermione một cái nhìn thuộc loại cảnh cáo đe dọa; cô nàng quắc mắt đáp lại.

“Ừ, thôi được, vậy thì cái ý tưởng của *mình*... về chuyện bồ dạy tụi mình.”

Harry không trả lời ngay tức thì. Nó giả đồ như đang chăm chú nghiên cứu kỹ càng một trang *Ngăn Ngừa Nọc Độc Á Châu*, bởi vì nó không muốn nói ra điều nó đang suy tính trong đầu.

Sự thật là nó đã suy nghĩ vấn đề đó rất nhiều trong suốt mười bốn đêm qua. Đôi khi chuyện đó nghe như một ý tưởng điên khùng, giống như nó đã cảm thấy thế vào cái đêm Hermione nêu ra đề nghị ấy lần đầu tiên; nhưng vào những lúc khác, Harry nhận thấy chính nó đang suy nghĩ về những câu thần chú hay bùa phép đã giúp nó đắc lực nhất trong những tình huống khác nhau mà nó đã phải đương đầu với những sinh vật Hắc ám và bọn Tử Thần Thực Tử... Thực vậy, nó nhận thấy chính nó đang soạn giáo án ngầm trong đầu.

Khi không thể tiếp tục giả đồ làm như cái chuyện nghiên cứu ngăn ngừa nọc độc Á châu là hay ho lắm nữa, nó chậm rãi nói:

“Ừ, có, mình... mình có suy nghĩ tý chút về chuyện đó.”

Hermione háo hức hỏi:

“Vậy?”

Harry lẩn tránh câu giờ.

“Mình không biết.”

Nó ngược lên nhìn Ron.

Ron tỏ ra hăng hái tham gia cuộc chuyện trò này hơn khi đã biết chắc vào lúc này là Harry sẽ không quát thét lên một lần nữa. Nó nói:

“Mình nghĩ đó là một sáng kiến hay ngay từ ban đầu.”

Harry cựa quậy trên cái ghế của nó một cách khốn khổ.

“Mấy bồ nghe mình nói về cái mà mình gọi là một đồng may mắn, đúng không?”

Hermione nhã nhặn đáp:

“Đúng vậy, Harry à. Nhưng dù sao đi nữa thì cũng chẳng cần phải giả bộ là bồ không giỏi môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, bởi vì bồ giỏi thực mà. Trong năm học trước, bồ là người duy nhất có thể thoát được hoàn toàn lời nguyền Độc đoán, chỉ có bồ gọi lên được Thần Hộ Mệnh, rồi bồ lại làm được đủ thứ phép thuật mà ngay cả phù thủy trưởng thành cũng không làm được, Victor luôn nói rằng...”

Ron quay phắt đầu nhìn sang Hermione, nhanh đến nỗi suýt nữa thì vẹo cả cổ. Vừa xoa cổ, Ron vừa nói:

“Sao? Vicky nói cái gì?”

Hermione nói với giọng phát chán lên rồi:

“Ồi giờ... Anh ta nói là Harry biết làm những thứ mà ngay cả anh ta cũng không biết làm, ấy là anh ta đang học năm cuối cùng ở trường Durmstrang cơ đấy.”

Ron nhìn Hermione hết sức nghi hoặc:

“Bồ đâu còn liên lạc với anh ta nữa, phải không?”

Hermione nói giọng thản nhiên, mặc dù gương mặt cô nàng hơi ửng hồng.

“Nếu mình còn liên lạc thì sao? Mình có thể có một người bạn tâm thư nếu như mình...”

Ron nói như lên án:

“Hắn đâu phải chỉ muốn làm bạn tâm thư với bồ mà thôi đâu...”

Hermione cúi tiết lắc đầu, và mặc xác Ron vẫn tiếp tục nhìn cô nàng soi mói, Hermione nói với Harry:

“VẬY BỒ NGHĨ SAO? BỒ CHỊU DẠY TỤI NÀY KHÔNG?”

“Chỉ hai đứa bồ thôi há?”

Hermione bây giờ lại tỏ ra băn khoăn:

“Chà... Harry nè, bồ đừng có nộ khí xung thiên một lần nữa nghe... Nhưng mình thiệt tình nghĩ là bồ nên dạy bất cứ ai muốn học. Ý mình nói là, tụi mình đang nói về chuyện tự phòng vệ cho bản thân chống lại V... Voldemort... Ôi, đừng có phát hoảng lên, Ron... Cho nên nếu mình không cho người khác cơ hội cùng được học tập thì không được công bằng lắm đâu.”

Harry dẫn đo cân nhắc một lát rồi nói:

“Ừ, nhưng mình nghĩ ngoài hai bồ ra chẳng đứa nào lại muốn bị mình dạy cả. Mình là một thằng dở hơi mà, nhớ không?”

Hermione tỏ ra nghiêm túc:

“Để rồi xem, mình nghĩ bồ sẽ phải ngạc nhiên vì có khối người thích thú muốn nghe những gì bồ *phải* nói. Coi nè.”

Cô nàng chồm về phía Harry; Ron, từ nãy giờ vẫn ngó chăm chăm Harry với vẻ mặt cau có, cũng chồm tới trước để nghe chung.

“Bồ có biết kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên của tháng mười là dịp đi chơi cuối tuần ở làng Hogsmeade không? Bồ thấy sao nếu tụi mình nói với những ai quan tâm thì đến gặp tụi mình ở trong làng và tụi mình sẽ bàn bạc chuyện đó?”

Ron hỏi:

“Tại sao tụi mình phải làm chuyện đó ở ngoài trường học chứ?”

Hermione quay lại với cái sơ đồ của Bắp Cải Tàu Nhai Rau Rầu mà cô nàng đang sao chép, và nói:

“Tại mình không tin là mụ Umbridge sẽ vui vẻ nếu phát hiện ra được việc tụi mình đang làm.”

Harry đã mong ngóng trông đợi chuyển đi chơi cuối tuần đến làng Hogsmeade, nhưng có một điều khiến nó lo lắng. Chú Sirius vẫn cứ im re như đá tảng kể từ lần chú ấy hiện ra trong ngọn lửa lò sưởi vào đầu tháng chín. Harry biết là tụi nó đã làm cho chú Sirius giận khi nói là tụi nó đã không muốn chú đến - nhưng thỉnh thoảng nó vẫn lo là chú Sirius sẽ tung hê mà bất cần, kiểu gì cũng mò đến làng Hogsmeade chơi. Khi ấy tụi nó biết phải làm gì nếu có một con chó đen bự chẳng, cứ lao vọt trên những con phố ở Hogsmeade mà hướng về phía tụi nó, có thể ngay trước mũi của Draco Malfoy?

Khi Harry bàn bạc với Ron và Hermione về nỗi lo sợ của mình, Ron nói:

“Chà, bồ đâu có thể trách chú ấy cái chuyện muốn đi ra ngoài chạy loăng quăng. Ý mình nói là, chú ấy đã phải trốn tránh suốt hai năm trời rồi, chứ gì nữa, và mình biết là chuyện đó không cách gì mà vui thú được hết, nhưng ít nhất thì chú ấy cũng được tự do, đúng không? Vậy mà giờ đây chú ấy lại bị cầm chân suốt với lão gia tinh mắc chứng tâm thần ấy...”

Hermione cau có quắc mắt nhìn Ron, nhưng mặt khác lại phớt lờ chi tiết về Kreacher. Cô nàng nói với Harry:

“Vấn đề rắc rối là ở chỗ, chú Sirius sẽ phải ẩn náu cho đến khi V... Voldemort... Ôi, làm ơn làm phước mà Ron... ra mặt công khai, đúng không? Mình muốn nói là, Bộ Pháp Thuật ngu xuẩn sẽ không đời nào công nhận là chú Sirius vô tội, cho đến khi nào họ chịu thừa nhận là lâu nay thầy Dumbledore đã nói đúng về chú ấy. Và tới chừng lũ ngu ấy lại phải truy quét bọn Tử Thần Thực Tử thiệt thì mới rõ ra rằng chú Sirius không phải là một...”

Ý mình nói là, chú ấy đâu có Dấu hiệu của tội kia đâu.”

Ron năng nổ nói:

“Mình không cho là chú ấy đại dột đến độ xuất hiện ở Hogsmeade. Thầy Dumbledore thế nào cũng nổi giận nếu chú ấy làm vậy, mà chú Sirius thì biết nghe lời thầy Dumbledore, ngay cả khi chú ấy chẳng thích thú chút nào hết những gì chú ấy phải nghe.”

Khi thấy Harry vẫn còn lo lắng, Hermione nói:

“Nghe nè, Ron và mình đã thông báo cho mấy người mà tội mình nghĩ là họ có lẽ cũng muốn học một số bài Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám thật sự, và có chừng hai người có vẻ khoái vụ này. Tội này đã bảo họ đến gặp tội mình ở làng Hogsmeade.”

Đầu óc Harry vẫn còn lờn vờn ý nghĩ về chú Sirius, nó đáp hờ hững:

“Ừ.”

Hermione nói khẽ:

“Đừng lo quá, Harry. Không lo về chú Sirius thì bồ cũng đã có đủ cả một sọt lo lắng rồi.”

Dĩ nhiên, cô nàng hoàn toàn đúng. Harry gần như không làm kịp bài tập ở nhà, mặc dù dạo này nó đã làm khá hơn rất nhiều vì không còn bị cấm túc hằng đêm với bà Umbridge nữa. Ron thậm chí còn tụt hậu hơn cả nó về khoản bài tập ở nhà, bởi vì trong khi cả hai đứa đều tập dượt Quidditch hai tuần một lần, Ron còn phải làm nhiệm vụ trực của Huynh trưởng nữa. Vậy mà Hermione, học nhiều môn hơn cả hai đứa nó, không những vẫn hoàn thành tất cả mọi bài tập, mà lại còn kiếm ra thì giờ để đan thêm quần áo cho bọn gia tinh. Harry phải nhìn nhận là cô nàng đan mỗi ngày một khá hơn; giờ thì gần như có thể phân biệt được đâu là nón và đâu là tất.

Buổi sáng của ngày đi chơi làng Hogsmeade bắt đầu bằng một bình minh rạng rỡ và lộng gió. Sau bữa điểm tâm, bọn học trò sắp hàng trước mặt thầy

Filch. Thầy dò tên tụi nó trong một danh sách dài thòng những học sinh được phép của cha mẹ hay người giám hộ cho đi chơi ở trong làng. Harry nghe lòng chột nhói đau khi nó nhớ ra nếu không nhờ chú Sirius thì nó cũng đâu thể nào được cho đi chơi!

Khi Harry đi tới chỗ thầy Filch, thầy giám thị hình mũi hít hửi một cái thiệt sâu như thể thầy đang thử dò tìm một mùi gì của cái gì đó phát ra từ Harry. Rồi thầy gật đầu một cái cộc lốc khiến cho bộ xương hàm của thầy đung đưa lập cập, và Harry qua được ải, đi tiếp, bước ra những bậc thềm đá, trong một ngày nắng chói chang và lạnh lẽo.

Khi Ron, Harry và Hermione cùng nhau gấp gáp khởi hành đi nhanh xuống phía con đường rộng rãi dành cho xe chạy dẫn ra cổng, Ron nói:

“Ê... Tại sao thầy Filch hít hửi bồ kỹ vậy?”

Harry cười khẽ:

“Mình đoán là thầy kiểm tra mùi Bom Phân ấy mà. Ủ, mình quên kể mấy bồ nghe...”

Nó bèn kể lại câu chuyện nó đi lên Nhà Bưu Cú gửi thư cho chú Sirius và chỉ vài giây sau là thầy Filch nhào tới đòi coi lá thư. Nó hết sức ngạc nhiên khi thấy Hermione coi câu chuyện này rất đáng quan tâm, thiệt tình là rất đáng quan tâm hơn nó tưởng nhiều.

“Ông ấy nói là có người mách cho ông ấy biết là bồ đang đặt mua Bom Phân hả? Nhưng ai mách cho ông ấy biết chứ?”

Tụi nó đang đi giữa hai hàng cột đá cao ngất ngều mà trên cùng là tượng những con heo rừng có cánh. Sau đó tụi nó quẹo trái vô một con đường dẫn vào làng, gió thổi lùa tóc bay quật cả vô mắt.

“Hay thằng Malfoy?”

Hermione nói, đầy vẻ hoài nghi.

“Ủ... phải... biết đâu...”

Và rồi cô nàng lại tiếp tục chìm sâu trong suy tư trong suốt đoạn đường đi tới bìa làng Hogsmeade. Harry hỏi:

“Nhưng mà tụi mình đang đi đâu đây? Tiệm Ba Cây Chối hả?”

Hermione bừng tỉnh khỏi cơn trầm tư, nói:

“À, không, không... chỗ đó lúc nào cũng đông nghẹt và ồn ào hết sức. Mình đã bảo những người khác đến gặp tụi mình ở một quán khác, quán Đầu Heo, bồ biết quán đó mà, nó không nằm trên đường cái. Mình nghĩ nó hơi... bồ biết... *chó má*... nhưng tụi học trò không thường tới lui ở đó, thành ra mình tin là sẽ không bị nghe lén.”

Ba đứa đi xuống con đường cái băng qua Tiệm Giờn Zonko, và không ngạc nhiên chút xíu nào hết khi thấy Fred, George và Lee Jordan ở đó. Tiếp đến tụi nó đi ngang qua Bưu Cục, hàng trăm con cú được phát đi từ đó theo từng khoảng thời gian đều đặn. Sau cùng tụi nó quẹo vô một con đường nhỏ, nơi cuối đường có một cái quán nhỏ. Một tấm bảng bằng gỗ đã cũ mòn, méo mó, treo toòng teng trên cái xà rỉ sét ngay trên cánh cửa, trên tấm bảng là hình vẽ của một cái đầu heo rừng bị cắt vụng về, máu còn nhỏ giọt xuống tấm vải trắng trải chung quanh. Khi tụi nó đến gần, tấm bảng hiệu kêu lên kêu kệt vì bị gió đưa. Cả ba đứa ngập ngừng một lát trước cửa tiệm.

Hermione nói, hơi căng thẳng:

“Thôi, vô đi.”

Harry dẫn đầu cả đám, bước vô tiệm.

Bên trong quán Đầu Heo không giống tiệm Ba Cây Chối chút xíu nào hết. Ở trong tiệm Ba Cây Chối có một quầy rượu lớn tạo cảm giác ấm áp sáng láng và sạch sẽ. Còn cái quầy rượu của tiệm Đầu Heo thì nhỏ xíu, đen đúa cáu bẩn, và căn phòng dơ hết chỗ nói, bốc lên nồng nặc một thứ mùi của cái gì đó mà rất có thể là của mấy con dê. Mấy cái cửa sổ lòi ra ngoài bị phủ một lớp bụi bẩn, dày đến nỗi chỉ có một tí xíu ánh sáng ban ngày có thể lọt vô

trong phòng, vì vậy căn phòng được thắp sáng bằng những mẫu đèn cầy đặt trên mấy cái bàn gỗ xù xì. Sàn nhà thoạt nhìn tưởng đâu là nền đất, nhưng khi Harry đặt chân lên, nó mới nhận ra là cái sàn lát bằng đá, nằm bên dưới một lớp rác dày như thể đã tích nén hàng mấy trăm năm.

Harry nhớ lão Hagrid từng nhắc đến cái quán này hồi nó còn học năm thứ nhất: *‘Bây sẽ gặp cả đồng người ngọ lăm ở quán Đầu Heo.’* Lão đã nói như vậy khi giải thích chuyện làm cách nào mà thắng cá cược được cái trứng rồng của một người xa lạ đội mũ trùm kín đầu kín cổ ở đó. Hồi đó Harry đã thắc mắc, là tại sao lão Hagrid không lấy làm kỳ lạ khi người lạ mặt kia cứ giấu mặt trong suốt cuộc gặp gỡ của họ với nhau; nhưng bây giờ Harry hiểu ra rằng giấu mặt là cái gì đó đại khái như là một ở quán Đầu Heo này. Trong quán có một người đàn ông mà toàn bộ cái đầu của ông ấy được quấn kỹ càng trong mấy lớp vải băng bó dơ hầy xám xịt, mặc dù ông ta vẫn xoay sở để nốc cạn được vô số ly chứa một chất gì đó bốc khói bưng bưng, thông qua một khe hở trên miệng ông ta.

Có hai bóng người ẩn kín trong mũ trùm ngồi ở cái bàn thụt vào một trong mấy cái cửa sổ lồi; Harry có lẽ đã nghĩ họ là bọn Giám Ngục nếu họ không đang nói chuyện với nhau bằng giọng rõ ràng là miền Yorshire. Ngồi trong một góc tối là một mũ phù thủy đeo một tấm mạng che mặt dày đen dài phủ cả ngón chân. Tụi nó chỉ có thể thấy chóp mũi của mũ ta bởi vì cái chóp mũi khiến cái mạng che mặt hơi bị nhô lên một tý.

Khi tụi nó đi ngang qua căn phòng để đến bên quầy rượu, Harry thì thầm:

“Mình không rành vụ này, Hermione à.”

Nó đang đặc biệt để ý tới mũ phù thủy với tấm mạng che mặt nặng nề kia.

“Có khi nào lại là mũ Umbridge ngụy trang dưới lớp mạng đó không?”

Hermione ném một cái nhìn ước lượng về phía nhân vật đeo mạng che mặt. Cô nàng nói khẽ:

“Mụ Umbridge lùn hơn mụ này. Mà dù sao đi nữa, ngay cả nếu như mụ Umbridge có đến tận đây thì mụ cũng không thể làm gì để ngăn cấm được chúng ta, Harry à, bởi vì mình đã xem đi xét lại hai ba lần nội quy trường rồi. Tụi mình không hề vượt-quá-quy-định; nhất là mình còn hỏi giáo sư Flitwick xem học sinh có được phép vào quán Đầu Heo không, và thầy nói được, nhưng thầy khuyên rất kỹ là tụi mình phải đem theo ly riêng. Mình cũng đã nghiên cứu những thứ mình nghĩ ra, thí dụ về các nhóm học tập và các nhóm làm bài tập về nhà. Tất cả mấy thứ đó là được phép cả. Mình chỉ cho là không nên *phô trương* quá cái chuyện tụi mình đang làm thôi.”

Harry nói giọng khô khốc:

“Đừng. Nhất là khi vụ này cũng không hẳn là nhóm họp làm bài tập như bồ tính, đúng không?”

Người phục vụ quầy rượu từ trong một căn phòng phía sau bước ra, lùi lùi đi về phía tụi nó. Đó là một ông già tua tủa cơ man những râu tóc vừa dài vừa bạc, trông quàu quậu. Ông ta cao ngồng và ốm nhách. Harry trông ông ta quen quen.

Ông ta cất giọng gắt gỏng hỏi:

“Gì?”

Hermione nói:

“Xin cho ba chai Bia bơ.”

Ông già thò tay xuống phía dưới quầy, lôi lên ba chai bia đầy bụi bám, rất ư bẩn thỉu, và giộng chúng lên mặt quầy. Ông ta nói:

“Sáu Sickle.”

“Để mình trả.”

Harry nói nhanh, đưa ra một đồng tiền bạc. Đôi mắt của ông già đứng quầy di chuyển ngược lên gương mặt của Harry, dừng lại trong một nửa tích tắc nơi vết sẹo của nó. Rồi ông ta quay đi và đặt đồng tiền của Harry vào một

tủ đựng tiền cổ xưa bằng gỗ có cái ngăn kéo tự động mở ra để nhận tiền. Harry, Ron và Hermione lui về một cái bàn cách xa quầy rượu nhất rồi ngồi xuống và nhìn quanh, trong khi gã đàn ông quần trong mấy lớp vải băng bó bắn thiu xám xịt gõ gõ đồng bạc Knuckle của gã lên mặt quầy và được ông già ở quầy rót thêm cho một ly đồ uống bốc khói nữa.

Ron ngó lên quầy rượu với vẻ ngưỡng mộ và rù rì nói:

“Mấy bồ biết gì không? Ở đây tụi mình có thể kêu bất cứ món gì tụi mình thích, mình dám cá là lão ấy sẽ bán cho mình tuốt, lão chẳng hơi đâu mà bận tâm. Mình lúc nào cũng muốn thử món rượu đế lửa...”

Hermione gằn từng tiếng:

“Bồ - là - một - *Huynh trưởng*.”

Nụ cười tắt ngúm trên gương mặt Ron, nó ỉu xù nói:

“Ừ... thì thôi vậy...”

Harry vặn cái nút rỉ sét để mở chai Bia bơ của nó và nốc một ngụm. Nó nói:

“VẬY những người mà bồ nói là có thể sẽ đến đây gặp tụi mình là ai?”

Hermione xem đồng hồ rồi bồn chồn nhìn về phía cửa. Cô nàng lặp lại:

“Chỉ vài người thôi. Mình bảo họ đến đây vào giờ này và mình chắc là tất cả họ đều biết chỗ... Ôi nhìn kia, có lẽ là họ đến đó...”

Cánh cửa quán vừa mở ra. Một vạt nắng rộng đầy bụi bặm chia đôi gian phòng trong chốc lát rồi biến mất vì bị án ngữ bởi một đám đông người rần rần kéo vô.

Đi đầu là Neville với Dean và Lavender, theo sát chân ba đứa tụi nó là Parvati và Padma Patil cùng với - cái bao tử của Harry thót một cái - Cho, và một trong những cô bạn tíu tít của Cho; kế đến là Luna Lovegood (đi một mình và trông mơ màng đến nỗi cô nàng có lẽ chỉ tình cờ mà bước vào thôi); theo sau là Katie Bell, Alicia Spinnet, và Angelina Johnson, Colin và Dennis

Creevey, Ernie MacMillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, và một cô gái bên nhà Hufflepuff có một cái bím tóc dài tới lưng mà Harry không biết tên gì; có ba bạn nam bên nhà Ravenclaw mà Harry biết khá chắc chắn là tụi nó tên Anthony Goldstein, Michael Corner, và Terry Boot; Ginny được hộ tống sát gót bởi một cậu tóc vàng cao cao gầy gầy có cái mũi hình mà Harry ngờ ngờ nhận ra là một thành viên trong đội Quidditch Hufflepuff, và bọc hậu là hai anh em sinh đôi Fred và George cùng với cậu bạn của tụi nó là Lee Jordan. Cả ba anh chàng này đều tay xách nách mang những bao giấy bự đầy căng các món hàng hóa của tiệm giỡn Zonko.

Harry hỏi Hermione, giọng khàn đi:

“Vài người đó hả? Chỉ *vài người* thế đấy à?”

Hermione vui vẻ nói:

“Ừ, tốt chứ, có vẻ cái ý tưởng này được nhiều người khoái. Ron, bồ lấy thêm mấy cái ghế nữa được không?”

Ông già ở quầy rượu đã khựng lại như bị đóng băng trong tư thế đang lau chùi một cái ly bằng một miếng giẻ nhóp nháp đến nỗi trông nó như chưa bao giờ được giặt giũ. Có lẽ ông ta chưa bao giờ thấy cái quán của mình đông khách đến như vậy.

Fred đi tới quầy rượu trước tiên và nhanh nhẩu đếm đầu những người bạn đồng hành của mình.

“Chào! Xin vui lòng cho... hai mươi lăm chai Bia bơ nhé!”

Ông già quầy bia trừng mắt ngó Fred một lát, rồi bực dọc liệng miếng nhùi giẻ xuống, như thể người ta làm ông ta bị gián đoạn một công việc gì quan trọng ghê lắm, rồi ông bắt đầu lôi ra mấy chai Bia bơ bụi bám dưới quầy lên, chuyền cho Fred.

Anh chàng giơ mấy chai bia lên, rao:

“Nào! Mọi người, hùn vô, chứ tui không đủ vàng để bao hết quý vị...”

Harry lạng người nhìn cái đám đông lách chách luôn mồm ấy vừa lục túi áo kiếm bạc cắc, vừa nhận những chai Bia bơ từ tay Fred. Nó không thể tưởng tượng nổi những người này đến đây vì cái gì, cho đến khi một ý nghĩ hãi hùng chợt nảy ra trong đầu nó rằng có thể họ đang mong chờ nó diễn thuyết cái gì đó. Nghĩ vậy, nó vội quay qua Hermione, nói bằng một giọng rất nhỏ:

“Bồ đã nói với họ cái gì? Họ đang trông đợi cái gì vậy?”

Hermione dịu dàng nói:

“Mình nói với bồ rồi, họ chỉ muốn nghe cái điều bồ phải nói ra thôi.”

Nhưng Harry tiếp tục giận dữ ngó cô nàng, đến nỗi Hermione vội vàng nói thêm:

“Bồ chưa cần phải làm gì cả, mình sẽ nói với họ trước.”

Neville ngồi xuống một cái ghế đối diện Harry, mặt mày hớn hờ, anh chàng nói:

“Chào Harry.”

Harry cố gắng mỉm cười đáp lễ, nhưng không nói gì; miệng mồm nó không đả động một cách khác thường. Cho vừa mới mỉm cười với nó và ngồi xuống phía bên phải Ron. Cô bạn của Cho có mái tóc vàng hung xoắn tít thì chẳng hề mỉm cười, mà lại nhìn Harry với ánh mắt hết sức ngờ vực, ngụ ý rõ ràng là nếu để tự một mình cô ta quyết định thì cô ta đã chẳng đời nào đến đây.

Những người mới đến ngồi xuống quanh Harry, Ron và Hermione, thành từng nhóm hai ba người, một số trông có vẻ thích thú, những người khác thì tò mò, còn cô nàng Luna Lovegood thì đắm đắm nhìn vào khoảng không mơ màng. Khi mọi người đã có ghế ngồi yên vị, tiếng chuyện trò lú lo im dần. Mọi con mắt đều nhìn Harry.

“Ờ...”

Hermione bắt đầu nói, giọng cô nàng hơi hơi cao hơn bình thường vì bị

căng thẳng quá.

“Thôi... ơ... chào.”

Cả nhóm tập trung sự chú ý vào Hermione thay vì Harry, nhưng những con mắt vẫn tiếp tục phóng ngược về phía Harry một cách thường xuyên.

“Thế này... ừm... thôi, các bạn đều biết tại sao các bạn đến đây. Ở... thế này, Harry ở đây có một sáng kiến... ý tôi muốn nói...”

Harry vừa quắc mắt nhìn cô nàng. Hermione nói tiếp:

“Tôi có một ý kiến... là kể cũng hay nếu những người muốn học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám... và ý mình nói là, học thiệt tình ấy, mấy bồ biết mà, chứ không phải đồ rác rưởi mà cô Umbridge đang dạy cho tụi mình.”

Giọng Hermione bỗng trở nên mạnh mẽ hơn và tự tin hơn.

“Bởi vì không ai có thể gọi thứ đồ ấy là Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám được!”

Anthony Goldstein tán thành:

“Đúng lắm! Đúng lắm!”

Hermione tỏ ra phấn chấn hẳn lên:

“Vậy đó, tôi nghĩ nếu chúng ta..., vâng, nếu được tùy nghi hành động, thì sẽ là điều tốt.”

Cô nàng ngừng lại chốc lát, liếc nhìn sang Harry, rồi nói tiếp:

“Và nói như vậy, ý tôi muốn nói là học cách phòng vệ chính mình một cách thích đáng, không chỉ lý thuyết mà là bùa chú thực sự...”

Michael Corner chăm chú nhìn Hermione, lên tiếng:

“Tôi đoán bạn cũng muốn thi đậu kỳ thi Pháp sư Thường đẳng nữa chứ hả?”

Hermione nói ngay:

“Dĩ nhiên là tôi muốn. Nhưng tôi muốn nhiều hơn thế nữa. Tôi muốn được dạy dỗ đúng đắn trong phòng vệ bởi vì... bởi vì...”

Cô nàng hít một hơi sâu và nói nốt:

“Bởi vì Chúa tể Voldemort đã trở lại.”

Phản ứng xảy ra tức thì và không lường trước được. Cô bạn của Cho ré lên và làm đổ Bia bơ xuống người, Terry Boot lên cơn co giật ngoài ý muốn, Padma Patil rùng mình, và Neville phát ra một tiếng kêu ăng ẳng mà nó ráng xoay chuyển thành ra tiếng ho khan. Tuy nhiên, tất cả đều nhìn Harry một cách chăm chú, thậm chí háo hức nữa.

Hermione nói:

“VẬY... dù sao thì đó cũng chỉ là dự tính thôi. Nếu các bạn muốn tham gia với tụi này, thì chúng ta cần quyết định cách thức chúng ta sẽ...”

“Đâu là bằng chứng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại?”

Câu hỏi do anh chàng tóc vàng cầu thủ đội Quidditch Hufflepuff thốt lên bằng một giọng khá là hung hăng.

Hermione bắt đầu:

“À, thầy Dumbledore tin điều đó...”

Anh chàng tóc vàng hất đầu về phía Harry:

“Bạn muốn nói là thầy Dumbledore tin cậu ta à?”

Ron chen ngang hơi thô lỗ:

“*Bạn* là ai?”

Anh chàng tóc vàng nói:

“Zacharias Smith. Và tôi nghĩ là chúng ta có quyền được biết chính xác điều gì khiến cho *cậu ta* nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại.”

Hermione nhanh nhẩu xen vô:

“Thế này, điều đó thực ra không phải là mục đích mà cuộc họp này dự tính...”

Harry nói:

“Không sao đâu, Hermione.”

Nó vừa chồm vỡ lẽ ra tại sao có nhiều người đến đây như vậy. Nó cảm thấy lẽ ra Hermione nên biết là chuyện như thế này sẽ xảy ra. Một số những người này - mà có lẽ là hầu hết - đến đây chỉ với hy vọng được nghe trực tiếp câu chuyện của Harry.

Nó nhìn thẳng vào mặt Zacharias, lặp lại câu hỏi của anh chàng này:

“Điều gì khiến cho tôi nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại à? Tôi đã nhìn thấy hắn. Thầy Dumbledore cũng đã kể cho cả trường nghe câu chuyện xảy ra như thế nào hồi năm ngoái, và nếu bạn không tin thầy, thì bạn cũng sẽ không tin tôi, và tôi sẽ không lãng phí một buổi chiều để tìm cách thuyết phục bất cứ ai hết.”

Cả đám dường như đã nín thở trong lúc Harry nói. Harry có cảm tưởng là ngay cả ông già ở quầy rượu cũng lắng tai nghe nó nói. Ông ta cứ chúi đi chúi lại mỗi một cái ly bằng cái nùi giẻ dơ hầy; cái ly rõ ràng càng lúc càng dơ thêm.

Zacharias nói bướng:

“Năm ngoái thầy Dumbledore chỉ nói với chúng ta là Cedric Diggory bị Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy giết chết và rằng bạn đã đem xác của Diggory trở về trường Hogwarts. Thầy không kể cho chúng ta biết chính xác Diggory bị ám sát như thế nào, tôi nghĩ là tất cả chúng ta đều muốn biết...”

Harry nói:

“Nếu bạn đến đây để nghe chính xác chuyện như thế nào khi Voldemort ám sát ai đó, thì tôi không thể nào giúp bạn được.”

Cơn giận của Harry, vào những ngày này luôn luôn mấp mé chực tràn, giờ đây lại trào dâng. Nó không rời mắt khỏi gương mặt khiêu khích của Zacharias Smith, quyết tâm không nhìn Cho. Nó nói tiếp:

“Tôi không muốn nói về Cedric Diggory, được chứ? Cho nên nếu bạn đến đây để nghe chuyện đó, thì bạn có thể ra về được rồi.”

Harry ném một cái nhìn giận dữ về phía Hermione. Nó cảm thấy tất cả chuyện này đều do lỗi cô nàng này gây ra. Cô nàng đã quyết định trưng bày nó ra như một loại quái nhân và dĩ nhiên thiên hạ kéo đến chỉ nhằm để xem câu chuyện của nó hoang đường cỡ nào...

Nhưng không một ai rời khỏi chỗ ngồi, ngay cả Zacharias Smith cũng không đi đâu hết, mặc dù anh ta cứ tiếp tục chăm chú ngó Harry.

Giọng của Hermione lại một phen nữa lên tông cao vút.

“VẬY... VẬY THÌ... NHƯ TÔI ĐANG NÓI LÚC NÀY... NẾU CÁC BẠN MUỐN HỌC MỘT SỐ CHIÊU PHÒNG VỆ, THÌ TỤI MÌNH CẦN VẠCH RA TỈ MỖ CÁCH THỨC TỤI MÌNH SẼ HỌC, MỨC ĐỘ HỌC THƯỜNG XUYÊN NHƯ THẾ NÀO, VÀ TỤI MÌNH SẼ ĐI ĐÂU ĐỂ...”

“CÓ ĐÚNG LÀ...”

Cô nàng có cái bím tóc dài tới lưng ngăm ngúa Harry rồi chen ngang một câu hỏi:

“CÓ ĐÚNG BẠN CÓ THỂ HỒ THẦN CHÚ GỌI LÊN MỘT THẦN HỘ MỆNH KHÔNG?”

Nghe vụ này cả đám bèn nổi lên những lời xì xầm thích thú.

“ĐÚNG.”

Harry đáp trong thế phòng ngự nhẹ nhàng.

“MỘT THẦN HỘ MỆNH HỮU HÌNH À?”

Cụm từ cô gái dùng khiến Harry nhớ tới một điều gì đó. Nó hỏi:

“Ồ... BẠN CÓ QUEN BIẾT BÀ BONES KHÔNG?”

Cô gái mỉm cười, nói:

“Bà ấy là cô tôi. Tôi là Susan Bones. Cô tôi đã kể cho tôi nghe về phiên tòa kỷ luật xử bạn. VẬY... CHUYỆN ĐÓ ĐÚNG THẬT À? BẠN ĐÃ GỌI HIỆN RA MỘT THẦN HỘ MỆNH CÓ HÌNH DẠNG MỘT CON NAI À?”

Harry nói:

“PHẢI.”

“TRỜI ƠI, HARRY!”

Lee kêu lên, tỏ vẻ xúc động sâu sắc.

“Mình chưa từng biết chuyện đó!”

Fred nhe răng cười với Harry, nói:

“Má biểu Ron đừng có đem chuyện đó đi nói tùm lum. Má nói em đã bị chú ý đủ rồi.”

“Bác ấy nói đúng.”

Harry lầm bầm, và vài người bật cười. Mụ phù thủy đeo mạng che mặt ngồi một mình hơi ngọ nguậy trên cái ghế.

Terry Boot hỏi:

“Và có phải bạn đã giết con rắn thần bằng lưỡi gươm trong văn phòng thầy Dumbledore không? Ấy là chuyện mà một trong mấy bức chân dung trên tường kể tôi nghe khi tôi ở trong đó hồi năm ngoái...”

Harry nói:

“Ờ... phải, tôi đã giết, đúng vậy.”

Justin Finch-Fletchley huýt sáo, anh em nhà Creevey đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm, và Lavender Brown khe khẽ kêu lên một tiếng ‘wow’. Giờ đây Harry cảm thấy hơi hơi nóng quanh cổ; nó kiên quyết nhìn đi bất cứ đâu miễn là tránh nhìn Cho.

Bỗng Neville nói lớn với cả đám:

“Và hồi năm thứ nhất của tụi này, bạn ấy đã cứu được Hòn đá Phù phép...”

“Hòn đá Phù thủy.”

Hermione rít lên. Neville nói tiếp cho hết câu:

“Ừ, đó đó, khỏi tay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Đôi mắt của Hannah Abbott tròn xoe như những đồng tiền Galleon.

“Và đó là chưa kể...”

Ấy là Cho đang nói (đôi mắt Harry đột ngột nhìn về Cho, cô nàng đang

nhìn nó mỉm cười; bao tử nó lại một phen nữa đổ lộn tùng phèo.)

“... tất cả những bài thi mà bạn ấy phải vượt qua trong cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật hồi năm ngoái... nào là vượt qua rồng và người cá và nhện khổng lồ tám mắt và đủ thứ...”

Quanh bàn lại nổi lên tiếng xì xào tán đồng đầy thán phục.

Ruột gan Harry rối bời. Nó đang cố gắng điều chỉnh bộ mặt nó sao cho không đến nỗi tỏ ra quá ư hài lòng với chính mình. Cái sự kiện Cho vừa mới công khai ca ngợi khiến cho nó cảm thấy càng khó khăn hơn rất, rất, rất nhiều để nói ra được cái điều mà nó đã thề với chính mình là sẽ phải nói với mọi người.

“Nghe đây.”

Harry bắt đầu nói và mọi người im lặng ngay tức thì.

“Tôi... tôi không muốn làm ra vẻ như thể tôi đang cố gắng khiêm tốn hay gì đó đâu, nhưng... tôi đã được hỗ trợ rất nhiều trong tất cả những vụ đó...”

Michael Corner nói ngay:

“Vụ con rồng thì có ai giúp đâu. Đó là nhờ cực kỳ bình tĩnh khi bay chớ...”

Harry cảm thấy sẽ là thô lỗ nếu không đồng ý, bèn nói:

“Ừ, thì...”

Susan Bones nói:

“Và không ai giúp bạn đánh đuổi bọn Giám Ngục trong mùa hè vừa rồi cả.”

Harry nói:

“Không. Không. Thôi được, tôi biết tôi đã làm được tý chút những chuyện đó mà không có ai giúp đỡ, nhưng vấn đề tôi đang nói đến là...”

Zacharias Smith nói:

“Có phải bạn đang né tránh việc chỉ vẽ cho chúng tôi những độc chiêu đó

không?”

Ron nói lớn trước khi Harry kịp mở miệng:

“Tôi có ý kiến đây: Tại sao bạn không cầm cái miệng lại?”

Chẳng biết có phải từ ‘né tránh’* đặc biệt đụng chạm đối với Ron Weasley không, nhưng dù sao đi nữa, Ron đang nhìn chòng chọc Zacharias như thể nó không ước muốn gì hơn thui cho anh chàng một đấm. Zacharias đỏ tía mặt mũi. Anh chàng nói:

“Thì đấy, tất cả chúng ta đến đây để học hỏi Harry, vậy mà giờ đây cậu ta nói cậu ta thiệt tình không thể làm được bất cứ chiêu nào hết...”

Fred Weasley găm gừ:

“Nó đâu có nói như vậy.”

George Weasley rút từ một trong mấy cái bao đựng đồ mua ở tiệm giỡn Zonko ra một dụng cụ dài bằng kim loại trông giống như vũ khí giết người, hỏi:

“Bạn có muốn tụi này rửa tai dùm không?”

Fred nói thêm:

“Hay bất cứ bộ phận nào của cơ thể bạn, thiệt mà, tụi này không cầu kỳ kén chọn lắm cái chỗ để gắn cái này vô đâu.”

Hermione vội vàng nói:

“Được rồi, thôi, tiếp theo... Vấn đề là chúng ta có đồng ý là chúng ta muốn Harry dạy hay không?”

Lại vang lên tiếng rì rầm tán đồng chung chung. Zacharias khoanh tay lại không thềm nói gì nữa, mặc dù có thể tại nó đang còn bận canh chừng cái dụng cụ lăm le trong tay George.

“Tốt.”

Hermione nói, có vẻ nhẹ nhõm khi thấy rằng cuối cùng đã dàn xếp ổn thỏa được một việc nào đó.

“VẬY thì, câu hỏi tiếp theo là tụi mình sẽ học bao lâu một lần. Tôi thiết tình cho là nếu mỗi tuần tụi mình học không được tới một lần thì chẳng đáng công...”

Angelina nói:

“Khoan đã. Chúng ta cần phải bảo đảm là chuyện học này không đụng chuyện tập dượt Quidditch của tụi này.”

Cho nói:

“Cũng không đụng những buổi tập của tụi này.”

Zacharias Smith bèn thêm vô:

“Và của tụi này nữa.”

Hermione hơi mất kiên nhẫn, cô nàng nói:

“Tôi chắc chắn là chúng ta có thể kiếm được một ngày tiện cho hết thầy mọi người. Nhưng các bạn biết đó, điều này rất là quan trọng, tụi mình đang bàn bạc chuyện học cách tự chuẩn bị cho bản thân mình chống lại những Tử Thần Thực Tử của V... Voldemort...”

“Quá đúng!”

Đó là tiếng sủa của Ernie Macmillan, người mà Harry trông đợi phát biểu từ nãy giờ. Anh chàng nói:

“Cá nhân tôi nghĩ điều này thực sự quan trọng, có lẽ quan trọng hơn bất cứ điều gì khác mà chúng ta sẽ làm trong suốt niên học này, kể cả kỳ thi Pháp sư Thường đẳng sắp tới.”

Anh chàng nhìn quanh một cách xúc động, như thể chờ mọi người la làng ‘Dĩ nhiên là không rồi!’. Khi không ai nói năng gì hết, anh chàng bèn nói tiếp:

“Tôi, với tư cách cá nhân, rất hoang mang không hiểu tại sao Bộ Pháp Thuật lại gán cho chúng ta một giáo viên vô dụng như thế vào thời kỳ nguy kịch này. Hiển nhiên là họ chối bỏ sự thực về sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-

biết-là-ai-đấy, chỉ đưa đến cho chúng ta một giáo viên cứ tìm cách chủ động ngăn cản chúng ta sử dụng bùa chú phòng vệ...”

Hermione nói:

“Tụi này cho là lý do khiến cô Umbridge không muốn cho tụi mình được huấn luyện về Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám là vì cô ấy có... ý tưởng điên khùng rằng thầy Dumbledore có thể dùng học sinh trong trường như một đội quân riêng. Cô ấy nghĩ là thầy sẽ động viên tụi mình chống lại Bộ Pháp Thuật.”

Hầu như mọi người đều sửng sốt trước cái thông tin này; mọi người, ngoại trừ Luna Lovegood. Cô nàng nói to:

“Ừ, cái đó nghe có lý. Nói cho cùng thì ông Cornelius Fudge cũng đã có quân đội riêng của ông ấy.”

“Cái gì?”

Harry kêu lên, bật ngửa ra vì mẩu thông tin bất ngờ này.

Luna nghiêm trang nói một cách long trọng:

“Ông ấy có riêng một đội quân Thiên Linh Hỏa.”

Hermione ngắt lời:

“Không. Ông ta không có quân đội riêng.”

Luna nói:

“ Có. Ông ấy có.”

Neville hỏi, có vẻ lúng túng:

“Thiên Linh Hỏa là cái gì?”

Đôi mắt lơ lửng của Luna mở to hết cỡ khiến cho vẻ mặt cô nàng trông càng điên hơn bao giờ hết. Cô nàng nói:

“Họ là những linh hồn của lửa. Những sinh vật cao lớn vĩ đại cháy rừng rực phi qua mặt đất thiêu đốt hết mọi thứ ở trước...”

Hermione gay gắt hỏi:

“Chúng không hề tồn tại đâu, Neville.”

Luna tức giận nói:

“Ồ có chứ, chúng có đấy.”

Hermione lại át tiếng Luna:

“Xin lỗi, nhưng mà *bằng chứng* đâu để nói là chúng tồn tại?”

“Có rất nhiều nhân chứng đã kể lại, chỉ bởi vì đầu óc chị quá hẹp hòi nên chị mới đòi hỏi mọi thứ phải được trình ra trước mũi chị trước khi chị...”

“*E hèm, e hèm.*”

Tiếng tăng hăng của Ginny nhái giọng bà Umbridge hay đến nỗi nhiều người ngoảnh đầu nhìn quanh một cách cảnh giác để rồi bật cười.

“Chứ không phải là mọi người đang thử quyết là nên gặp nhau thường xuyên như thế nào để học Nghệ thuật Phòng chống à?”

Hermione nói ngay:

“Phải. Ủ, em..., em nói đúng...”

Lee Jordan nói:

“Được, mỗi tuần một lần, nghe được à.”

Angelina bắt đầu:

“Miễn là...”

Hermione nói ngay, giọng căng thẳng:

“Được rồi, được rồi, tụi này biết vụ Quidditch mà. Vậy thôi, một việc khác phải quyết định là chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu...”

Vụ này coi bộ khó hơn; cả đám im re.

Một lát sau Katie Bell đề nghị:

“Thư viện nhé?”

Harry nói:

“Tôi không nghĩ bà Pince lại vui mừng khi thấy tụi mình thi thố thần chú trong thư viện đâu.”

Dean nói:

“Hay là một phòng học trống không có lớp nào đang học?”

Ron nói:

“Ừ, cô McGonagall có lẽ sẽ cho tụi mình mượn phòng học của cô, hồi Harry cần phòng để thực tập cho trận thi đấu Tam Pháp Thuật, cô cũng đã cho bạn ấy mượn phòng...”

Nhưng Harry khá chắc chắn là giáo sư McGonagall sẽ không sẵn lòng cung cấp phòng ốc như lần trước. Bởi vì mặc dù Hermione có nói đủ thứ rằng việc lập nhóm học tập và nhóm làm bài tập về nhà là được cho phép, nhưng nó có linh cảm rất rõ ràng là vụ này có thể sẽ bị coi là mang nhiều tính nổi loạn hơn.

Hermione nói:

“Đúng. Thôi, chúng ta sẽ tìm ra được một chỗ nào đó. Tụi này sẽ gửi thư giáp vòng tới mọi người khi tụi này ấn định được thời gian và địa điểm cho buổi học đầu tiên.”

Cô nàng lục lọi trong túi xách tay của mình rồi kiểm ra một miếng giấy da và một cây viết lông ngỗng, rồi ngáp ngừng một chút, như thể cô nàng đang tự gồng mình để nói điều gì đó. Hít sâu một hơi dài, cô nàng bắt đầu:

“Tôi... Tôi nghĩ mọi người nên ghi tên mình vô đây, chỉ để biết có ai ở trong nhóm thôi. Nhưng tôi cũng nghĩ rằng tất cả chúng ta nên thống nhất là không tiết lộ chuyện chúng ta đang làm. Như vậy nếu bạn ký vô đây, bạn mặc nhiên đồng ý không mách lại cho bà Umbridge - hay bất cứ ai đi nữa - chuyện tụi mình làm.”

Fred thò tay lấy tấm giấy da và phấn khởi ký cái tên mình vô, nhưng ngay lập tức, Harry để ý nhận thấy có nhiều người không được vui vẻ cho lắm trước cái viễn cảnh phải ghi tên mình vô danh sách.

Khi George chuyển tấm giấy da cho Zacharias, anh chàng không cầm lấy

mà nói chậm rãi:

“Ồ... Thôi... Tôi chắc là Ernie sẽ tin cho tôi biết khi nào có phiên họp tiếp theo.”

Nhưng Ernie cũng tỏ ra ngại ngùng không kém về chuyện ký tên. Hermione nhướn đôi chân mày lên nhìn anh ta. Ernie đành bặc lộ:

“Tôi... Ừ, chúng ta là *Huynh trưởng*, và nếu cái danh sách này bị phát hiện... À, tôi muốn nói là... mà chính bạn cũng đã nói đấy, nếu mà bà Umbridge phát hiện...”

Hermione nhắc nhở anh ta:

“Bạn vừa mới nói tham gia nhóm này là điều quan trọng nhất mà bạn làm trong năm học này mà!”

Ernie nói:

“Tôi... Ừ, phải, tôi có tin tưởng là, đó chỉ là...”

Hermione bực mình nói:

“Ernie, chứ bộ thiệt tình bạn tưởng là tôi sẽ để cho cái danh sách này trôi nổi tứ tán sao?”

Ernie có vẻ hơi hơi bớt lo lắng, nói:

“Không. Không. Dĩ nhiên là không. Tôi... Ừ, dĩ nhiên là tôi ký chứ.”

Sau Ernie không còn ai phản đối nữa, mặc dù Harry thấy bạn của Cho ngó Cho một cách trách móc trước khi ghi thêm tên của mình vô giấy da. Khi người cuối cùng - Zacharias - đã ký tên xong, Hermione nhận lại tấm giấy da và cẩn thận nhét nó vô túi xách của cô nàng. Bây giờ mọi người trong đám đều có một cảm giác rất lạ. Có vẻ như tụi nó vừa mới ký xong một thứ giao ước vậy.

Fred đứng lên, lanh lợi nói:

“Thôi, thời giờ ngựa chạy tên bay. George, Lee, và tôi có một số hàng hóa đặc biệt cần phải đi mua ngay, cho nên xin hẹn gặp lại toàn thể quý vị sau.”

Đám người còn lại cũng lần lượt ra về, từng nhóm hai người hoặc ba người. Cho loay hoay khá lâu với cái dây kéo của cái túi xách tay của cô nàng trước khi ra về, mái tóc như bức màn đen nhánh của Cho rũ xuống phía trước che khuất gương mặt; nhưng cô bạn của Cho thì cứ đứng ngay bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, tặc lưỡi xuýt xoa, khiến Cho không còn lựa chọn nào khác hơn là cùng cô bạn ra về cho xong. Khi cô bạn đi kèm Cho đi ra cửa, Cho ngoảnh nhìn lại và vẫy tay chào Harry.

“Ái chà, mình thấy vậy là xuôi chèo mát mái rồi đó.”

Hermione vui vẻ nói khi cô nàng cùng với Harry và Ron rời khỏi quán Đầu Heo vài khắc sau đó để bước ra không gian rục rờ nắng bên ngoài. Ron và Harry vẫn còn nắm cổ chai Bia bơ của tụi nó. Ron quắc mắt nhìn trừng trừng theo hình dáng của Zacharias Smith còn thấy rõ mồn một ở đằng xa xa. Nó nói:

“Thằng Zacharias Smith là đồ ghê cùi.”

Hermione thừa nhận:

“Mình cũng không ưa gì hắn, nhưng hắn nghe lóm được mình nói chuyện với Ernie và Hannah ở bàn ăn nhà Hufflepuff và hắn tỏ ra thực sự muốn đến, mình còn biết nói sao nữa? Nhưng thiệt tình càng nhiều người càng tốt... Ý mình là, nếu Michael Corner không bồ bịch với Ginny thì anh ta và mấy người bạn chắc là không đến đâu...”

Ron vừa nốc cạn mấy giọt cuối cùng của chai Bia bơ, bỗng phát ghen và sặc ra Bia bơ tùm lum xuống ngực áo mình.

“Hắn CÁI GÌ?”

Ron hỏi, giận điên lên, hai tai nó giờ giống y như thỏ thịt bò đỏ tươi.

“Con nhỏ bồ bịch với... Em gái mình bồ với... Bồ nói cái gì, Michael Corner hả?”

“Ôi, mình cho đó là lý do anh ta và mấy người bạn của anh ta đã đến quán

Đầu Heo - Chà, họ rõ ràng là thích thú việc học nghệ thuật phòng vệ, nhưng nếu Ginny không nói cho Michael biết chuyện gì sẽ xảy ra...”

“Chuyện này đã... con nhỏ... bồ bịch từ hồi nào?”

Hermione điềm tĩnh nói:

“Tụi nó gặp nhau ở Vũ hội Giáng sinh rồi chơi thân với nhau từ cuối năm học trước.”

Ba đứa nó tụi nó đã đi ra tới đường Lớn và Hermione dừng chân trước cửa Tiệm Viết Lông Ngỗng của Scrivenshaft, chỗ đó đang có một cuộc trưng bày xinh xắn những cây viết bằng lông chim trĩ đằng sau cửa kính.

“Chà... mình cần sắm một cây viết lông trĩ mới.”

Cô nàng quẹo vô cửa hàng. Harry và Ron đành đi theo.

Ron vẫn tức giận hạch hỏi:

“Thằng nào là Michael Corner?”

Hermione nói:

“Anh chàng da sạm.”

Ron nói ngay:

“Mình không ưa thằng đó.”

Hermione nói nhỏ như thở:

“Một ngạc nhiên lớn.”

Ron lẻo đẻo theo Hermione đi dọc theo một hàng cây viết lông chim trĩ cắm trong mấy cái bình bằng đồng.

“Nhưng, mình cứ tưởng Ginny mê Harry chứ!”

Hermione nhìn Ron coi bộ hơi hơi thương hại rồi lắc đầu:

“*Hồi xưa* Ginny mê Harry, nhưng cô bé đã hết mê bạn ấy từ nhiều tháng nay rồi.”

Cô nàng tử tế nói thêm với Harry trong khi vẫn nhìn chăm chú ngắm soi một cây viết lông chim trĩ dài màu vàng-và-đen:

“Dĩ nhiên là không phải cô bé không *thích* bồ đâu.”

Đầu óc Harry lúc này vẫn đầy ắp hình ảnh của Cho lúc cô nàng tạm biệt nó, nên nó chẳng thấy đề tài đang bàn cãi hấp dẫn như Ron. Anh chàng này đang hết sức rung động vì cảm phần, nhưng chuyện này quả là có giúp cho Ron hiểu rõ một điều là mãi cho đến tận bây giờ nó vẫn chưa thực sự để tâm đến em gái mình. Nó hỏi Hermione:

“Thì ra vì vậy mà lúc này nó phát biểu này nọ? Hồi trước nó có đời nào mở miệng trước mặt mình đâu.”

Hermione nói:

“Đúng chóc. Ủ, mình nghĩ là mình chọn cái này...”

Cô nàng đi tới quầy trả tiền đưa ra mười lăm Sickles và hai Knuts, Ron vẫn đuổi theo cô nàng sát gót.

Khi Hermione quay lại và dẫm phải chân Ron, cô nàng nghiêm khắc nói:

“Ron, đây chính xác là lý do Ginny không kể cho bồ nghe chuyện nó hẹn hò với Michael: cô bé biết là bồ sẽ coi đó là chuyện xấu xa trầm trọng. Cho nên bồ làm ơn làm phước đừng có lại nhai hoài cái chuyện đó nữa.”

“Bồ muốn nói gì chứ? Ai coi đó là chuyện xấu xa trầm trọng hả? Tui sẽ không thềm *lại nhai* về bất cứ cái gì nữa...”

Ron vẫn còn cảm râm nho nhỏ trong họng suốt đoạn đường đi xuống phố. Trong khi Ron còn đang lăm bắm rửa xả Michael Corner thì Hermione đảo tròn con mắt nhìn sang Harry và thì thào trong hơi thở:

“Sẵn đang nói chuyện về Ginny và Michael Corner... Còn bồ với Cho ra sao rồi?”

Harry hỏi ngay:

“Bồ muốn nói gì?”

Dường như bên trong người nó đang có dầu sôi lửa bỏng; một cảm giác cháy rừng rực bùng lên khiến cho mặt mũi nó nhức buốt trong khí trời lạnh

lạnh - Chẳng lẽ nó đã để tình cảm bộc lộ lộ liễu như vậy sao?

Hermione nhẹ mím cười:

“Chà, cô nàng không cách gì rời *mắt* khỏi bồ hén?”

Trước đây chưa bao giờ Harry nhận thấy làng Hogsmeade đẹp đến như vậy.

ĐẠO LUẬT GIÁO DỤC SỐ HAI MƯƠI BỐN

Thời gian còn lại của ngày cuối tuần đó Harry cảm thấy vui vẻ hơn bất cứ lúc nào khác trong suốt học kỳ. Nó và Ron dành phần lớn thời gian của ngày chủ nhật để làm cho hết những bài tập bị đình đốn của tụi nó, và mặc dù điều này khó mà gọi là vui thú cho được, nhưng ánh nắng chan hòa lần cuối của mùa thu cứ nấn ná kéo dài, nên thay vì ngồi còng lưng trên bàn học trong phòng sinh hoạt chung, tụi nó bưng sách vở ra ngoài và nằm ườn dưới tán của một cây sồi khổng lồ đứng bên cạnh cái hồ. Hermione dĩ nhiên luôn luôn làm hết mọi bài tập của mình đúng ngày đúng hạn, nên cô nàng rảnh rỗi đem len ra và phù phép cho đôi kim đan của mình lơ lửng giữa không trung bên cạnh đó và tự động chấp chới, lách kích đan những nón cùng khăn quàng cổ.

Với ý thức là tụi nó đang làm một điều gì đó phản kháng lại mụ Umbridge và Bộ Pháp Thuật, và nó là nhân tố then chốt của cuộc nổi loạn này, Harry có được một cảm giác thỏa thuê hết chỗ nói. Nó cứ cho tái diễn lại trong đầu cuộc họp vào ngày thứ bảy: tất cả những con người ấy, đến với nó để học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám... và vẻ mặt của họ khi họ nghe kể về những gì nó đã làm... và Cho ca ngợi sự thi thố của nó trong cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật... Việc hiểu được là tất cả những con người đó không coi nó là đồ tương

từng láo lếu, mà là một người đáng ngưỡng mộ, đã làm cho nó phấn chấn tinh thần lên rất nhiều, đến nỗi sáng thứ hai nó vẫn còn cảm thấy hồ hởi phấn khởi, bất chấp ngày hôm đó hứa hẹn toàn là những lớp học mà nó ít hứng thú nhất.

Nó và Ron ra khỏi phòng ngủ rồi cùng đi xuống cầu thang với nhau, vừa bàn bạc về ý kiến của Angelina là tại nó nên luyện tập một kỹ thuật di chuyển mới gọi là Cù Lăn Lăn Cù trong buổi tập dượt tối hôm đó. Khi băng ngang được nửa chừng căn phòng sinh hoạt chung đầy năng sáng, thì tại nó chợt nhận thấy căn phòng có thêm cái gì đó và cái đó đang thu hút sự chú ý của một số người không đông lắm.

Một tấm bảng to tướng đã được gắn lên bảng thông báo của nhà Gryffindor, to đến nỗi nó che hết mọi thứ khác trên đó - nào là danh mục mấy cuốn sách Thần chú xài rồi bán rẻ, những lời nhắc nhở thường xuyên của thầy giám thị Argus Filch, lịch tập dượt của đội Quidditch, lời rao đổi chác với người khác mấy tấm thẻ Nhái sôcôla, quảng cáo mới tìm người thử nghiệm của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, lịch những ngày cuối tuần được phép đi chơi làng Hogsmeade, và rao vặt tìm của rơi. Tấm bảng thông báo mới được in bằng mẫu tự đen to tổ bố và có một con dấu đóng trông rất ư trịnh trọng ở cuối bảng thông báo bên cạnh một chữ ký ngoằn ngoèo tinh xảo.

THEO LỆNH CỦA

Thanh Tra Tối Cao Trường Hogwarts

Tất cả tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, và câu lạc bộ từ nay đều phải được giải tán.

Một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, hay câu lạc bộ được định nghĩa ở đây là một sự tụ tập thường xuyên của từ ba học sinh trở lên.

Giấy phép tái lập có thể xin ở Thanh Tra Tối Cao (Giáo sư Umbridge).

Không một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, hay câu lạc bộ học sinh nào được phép tồn tại mà không được Thanh Tra Tối Cao biết đến và chấp thuận.

Bất cứ học sinh nào bị phát hiện đã thành lập, hay thuộc về, một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, hay câu lạc bộ không được phê chuẩn của Thanh Tra Tối Cao sẽ bị đuổi học.

Thông báo trên phù hợp với tinh thần nội dung Đạo luật Giáo dục số Hai mươi bốn.

Đã ký

Dolore Jane Umbridge

Thanh Tra Tối Cao

Harry và Ron nhónng đọc cái thông báo qua đầu của một nhóm vài ba học sinh năm thứ hai trông có vẻ lo âu. Một đứa trong nhóm này hỏi bạn nó:

“Có nghĩa là họ sẽ dẹp tiệm luôn Câu lạc bộ Yêu Thạch sao?”

Ron đáp không được minh bạch cho lắm:

“Anh đoán là các em sẽ không có vấn đề gì với Câu lạc bộ Yêu Thạch đâu.”

Bọn học sinh năm thứ hai nhảy cẫng lên.

Khi mấy đứa năm thứ hai lật đật đi rồi, Ron nói với Harry:

“Nhưng mình không tin là tụi mình được may mắn như tụi nó, bồ có tin không?”

Harry đang đọc kỹ lại cái thông báo một lần nữa. Niềm hạnh phúc vốn tràn ngập tâm hồn nó từ hôm thứ bảy đến giờ bỗng tiêu ma. Trong lòng nó bây giờ trào dâng một cơn phẫn nộ.

Hai bàn tay co lại thành nắm đấm, nó nói:

“Đây không phải là ngẫu nhiên. Mụ ấy biết.”

Ron nói ngay:

“Mụ không thể biết đâu.”

“Có kẻ nghe lén trong quán. Và tụi mình hãy nhìn thẳng vào vấn đề đi, tụi mình đâu biết được có bao nhiêu trong số những người có mặt ở đó là đáng tin cậy... Bất cứ ai trong số họ cũng đều có thể trở mặt mà đi ton hót với mụ Umbridge...”

Vậy mà nó cứ tưởng bọn chúng tin tưởng nó, thậm chí tưởng bỏ là chúng ngưỡng mộ nó nữa chứ...

Giọng nắm đấm vô bàn tay của mình, Ron nói ngay:

“Zacharias Smith! Chính nó, hoặc là... Mình nghĩ thằng Michael Corner cũng có vẻ mặt xảo quyệt lắm...”

Harry ngoái đầu lại nhìn về phía cửa phòng ngủ của nữ sinh, nói:

“Mình thắc mắc là Hermione đã xem thông báo này chưa?”

“Tụi mình đi nói cho nó biết đi!”

Ron nói ngay và lao tới trước, kéo cánh cửa mở ra, và bắt đầu trèo lên cái cầu thang xoắn.

Nó chỉ mới leo lên được tới bậc thang thứ sáu thì sự cố xảy ra. Một âm thanh bẽ lõ tai vang lên nghe như tiếng còi xe ô tô rền rĩ, và mấy bậc thang hề nhau chảy nhão ra để làm thành một cái cầu tuột bằng đá nhẵn thín trơn lùì. Ron chỉ cố chạy được vài tích tắc ngăn ngửi, hai tay quơ quào loạn xạ trong không trung như chong chóng cối xay gió, rồi sau đó nó bật ngửa ra sau, té chống kênh, lăn quay xuống cái cầu tuột mới được tạo ra, kết thúc bằng thế nằm sổng sượt ngay bên cạnh chân của Harry.

Harry kéo Ron đứng lên, ráng hết sức nhịn cười. Nó nói:

“Ờ... chắc là tụi mình không được phép đi lên phòng ngủ của tụi con gái.”

Vừa lúc đó có hai cô nàng năm thứ tư hí hửng lao tuột xuống cái cầu tuột bằng đá. Hai cô đứng lên liếc mắt đưa tình với Ron và Harry, cười khúc kha khúc khích.

“Ồi, ai vừa định leo lên cầu thang vậy?”

“Tôi.”

Ron đáp, vẫn còn hơi bị te tua ê chề.

“Tôi không biết là có cái vụ tuột đài này.”

Khi hai cô gái đã đi về phía cái lỗ chân dung, vẫn rúc rích cười như phát

khùng, Ron nói thêm với Harry:

“Chẳng công bằng chút nào hết! Hermione thì được phép vô phòng ngủ của tụi mình, vậy thì tại sao tụi mình lại bị cấm cửa...”

Hermione vừa tuột xuống gần như ngay trên tấm thảm trước mặt Ron và Harry, và đang lồm cồm đứng dậy. Cô nàng nói:

“Ôi, đó là một nội quy xưa lắc xưa lơ. Nhưng mà trong cuốn *Hogwarts, Một Lịch Sử* có ghi là những người sáng lập trường cho rằng con trai thì không đáng tin tưởng bằng con gái. Dù sao đi nữa, có chuyện gì mà hai bồ định đột nhập khuê phòng của mình hử?”

Ron kéo Hermione đi về phía tấm bảng thông báo.

“Có chuyện cần gặp bồ... xem cái này đi!”

Đôi mắt Hermione lướt nhanh xuống cái thông báo. Nét mặt cô nàng răn phanh lại như đá.

Ron tức tối nói:

“Chắc hẳn là đã có đứa đi ton hót với mụ ta.”

Hermione nói bằng một giọng khe khẽ:

“Tụi nó không thể làm được.”

Ron nói:

“Bồ ngây thơ quá! Bồ cứ nghĩ thế bởi vì bồ là người trọng danh dự và đáng tin cậy...”

Hermione vẫn khẳng khái:

“Không. Tụi nó không thể làm được bởi vì mình đã ếm một bùa độc lên tấm giấy da mà tất cả tụi mình đã ký tên lên đó. Hãy tin mình, nếu có đứa nào phản phé đi ton hót với mụ Umbridge, tụi mình sẽ biết đích xác kẻ đó là ai và kẻ đó sẽ phải thực sự ăn năn hối hận.”

Ron hăm hờ hỏi:

“Chuyện gì sẽ xảy ra cho những đứa đó?”

Hermione nói:

“À, nó như thế này, nó sẽ kinh hoàng đến nỗi so ra mấy cái mụn của Eloise Midgen chỉ là hai nốt tàn nhang xinh xắn. Tụi mình đi thôi, xuống dưới phòng ăn sáng coi những người khác nghĩ sao... Mình thắc mắc là cái thông báo này có được dán lên trong tất cả các Nhà không?”

Sự thể rõ ràng ngay tức thì khi tụi nó bước vào Đại sảnh Đường, rằng cái bảng thông báo của giáo sư Umbridge không chỉ xuất hiện ở tháp Gryffindor mà thôi. Một sự bàn tán huyên náo phi thường, cùng một sự chuyển động loăng quăng quá đáng diễn ra trong Đại sảnh Đường, bởi vì ai ai cũng nhốn nháo đi lên đi xuống mấy dãy bàn hỏi han trao đổi ý kiến về cái mà họ vừa mới đọc được. Harry, Ron và Hermione vừa mới ngồi xuống ghế thì Neville, Dean, Fred, George, và Ginny đã ủa tới bu quanh tụi nó.

“Mấy bồ có thấy nó không?”

“Bồ có nghĩ là mụ ta biết không?”

“Bồ định sẽ làm gì?”

Tất cả tụi nó đều nhìn Harry. Nó liếc mắt nhìn quanh để biết chắc là không có thầy cô giáo nào đi đứng gần tụi nó. Rồi nó nói khẽ:

“Dĩ nhiên là dù thế nào đi nữa tụi mình vẫn tiến hành.”

George cười tươi rói và đâm thùm thụp lên cánh tay Harry:

“Tụi này đã biết trước là em sẽ nói vậy.”

Fred nhìn Ron và Hermione với vẻ châm chọc, hỏi:

“Quý vị Huynh trưởng cũng nói vậy chứ?”

Hermione nói giọng mát mẻ:

“Dĩ nhiên.”

Ron ngoái đầu ngó qua vai, nói:

“Ernie và Hannah tới rồi kia. Cả mấy thằng cha Ravenclaw và Smith... và không ai coi bộ có tí vết khả nghi nào trên mặt hết.”

Hermione trông có vẻ lo sợ.

“Đừng bận tâm đến vết viết gì lúc này, mấy đứa ngu không thể kéo tới đây vào lúc này đâu, như vậy sẽ rất lộ liễu... Ngồi xuống đi!”

Cô nàng nói to với Ernie và Hannah, ra dấu như điên cho tụi nó quay lại dãy bàn của nhà Hufflepuff.

“Lát nữa! Tụi này... sẽ... sẽ... nói... với... mấy bồ... *sau!*”

Ginny mất hết kiên nhẫn, tự lách mình ra khỏi băng ghế.

“Em sẽ đi bảo Michael, đồ ngu, thiệt tình...”

Cô bé vội vã đi về phía dãy bàn nhà Ravenclaw, Harry nhìn theo hướng Ginny đi. Cho đang ngồi cách đó không xa, nói chuyện với cô bạn tóc quăn mà Cho đã rủ đi cùng đến quán Đầu Heo. Liệu thông báo của mụ Umbridge có khiến cho cô nàng sợ không dám đi gặp tụi nó một lần nữa không?

Nhưng ảnh hưởng chấn động của cái bảng thông báo chỉ được cảm nhận một cách đầy đủ hoàn toàn khi tụi nó rời khỏi Đại Sân Đường để đến lớp học Lịch sử Pháp thuật.

“*Harry!* Ron!”

Đó là tiếng kêu của Angelina, và cô nàng đang hối hả chạy về phía tụi nó với vẻ mặt hết sức tuyệt vọng.

Khi Angelina đến đủ gần để nghe nó, Harry nói:

“Không sao đâu. Tụi mình vẫn sẽ...”

Angelina nói át lời Harry:

“Mấy bồ có nhận ra là mụ ta gom luôn cả Quidditch vô đó không? Tụi mình sẽ phải đi xin phép để thành lập lại đội Gryffindor!”

Harry kêu lên:

“Cái gì?”

Ron kinh hoàng:

“Không đời nào!”

“Mấy bồ đã đọc thông báo rồi đó, nó liệt kê cả đội nữa! Cho nên, Harry, nghe đây... tôi nói điều này lần cuối cùng:... Làm ơn, *làm ơn*, đừng có nổi khùng với mụ Umbridge nữa, nếu không mụ sẽ có thể sẽ không cho tụi mình chơi Quidditch luôn!”

Angelina trông có vẻ như chỉ chực òa ra khóc, nên Harry nói:

“Được mà, được mà, đừng lo, tôi sẽ cư xử phải phép...”

Khi tụi nó bắt đầu đi đến lớp thầy Binns, Ron nói một cách quả quyết:

“Mình cá là mụ Umbridge đang ở trong lớp Lịch sử Pháp thuật. Mụ chưa dự giờ kiểm tra thầy Binns... mình dám cá bất cứ thứ gì là mụ ta đang ở đó...”

Nhưng nó bé cái nhăm. Giáo sư duy nhất ở trong lớp học khi tụi nó bước vô là giáo sư Binns, như thường lệ thầy đang trôi lơ lửng cách mặt ghế chừng một phân hay cỡ đó và đang chuẩn bị tiếp tục cuộc độc thoại triền miên về chiến tranh của bọn khổng lồ. Harry thậm chí không cần cố gắng theo dõi những gì thầy nói trong ngày hôm nay. Nó vợ vẫn viết nguệch ngoạc không đâu lên tấm giấy da, phớt lờ những cú huých bằng cùi chỏ và những cái quắc mắt thường trực của Hermione, cho đến khi một cú thúc đặc biệt đau điếng vô be sườn nó khiến nó ngược nhìn lên tức giận.

“Cái gì?”

Hermione chỉ về phía cửa sổ. Harry nhìn quanh. Hedwig đang đậu trên cái gờ hẹp bên ngoài cửa sổ, nhìn chòng chọc Harry qua lớp kính dày cui, có một lá thư được cột chặt vô chân của nó. Harry không thể nào hiểu nổi; tụi nó vừa mới ăn điểm tâm xong, mắc cái gì mà con Hedwig không đưa thư vào lúc đó, như thường lệ? Nhiều đứa trong lớp cũng đang chỉ chỏ cho nhau xem con Hedwig.

Harry nghe Lavender thở dài nói với Parvati:

“Ôi, mình luôn luôn yêu mến con cú đó, nó xinh đẹp làm sao đâu!”

Harry liếc nhìn lại giáo sư Bums, thầy vẫn tiếp tục cầm cùi đọc những lời

ghi chép của mình, hoàn toàn thanh thản, không hề ý thức rằng sự chú ý của học sinh trong lớp dành cho thầy lúc này thậm chí còn ít hơn bình thường. Harry lặng lẽ rời khỏi ghế, cúi lom khom đi vội vàng dọc theo dãy bàn đến bên cửa sổ, rồi nó đẩy nhẹ cái then gài cửa sổ, từ từ mở cánh cửa ra.

Harry tưởng đâu Hedwig sẽ giơ chân ra để nó có thể gỡ lấy lá thư rồi bay đi về Nhà Bưu Cú. Nhưng đúng lúc cánh cửa sổ vừa mở ra vừa đủ rộng, thì con Hedwig cà nhắc nhảy vô trong phòng, rúc lên một cách buồn thảm.

Harry vừa lo lắng liếc chừng giáo sư Binns vừa đóng cửa sổ lại, rồi lại cúi lom khom thật thấp đi thật nhanh về chỗ ngồi với con Hedwig đậu trên vai. Nó ngồi lại xuống ghế, chuyển Hedwig xuống vạt áo trên đùi nó rồi toan gỡ lá thư cột ở chân con cú ra.

Chỉ đến lúc đó Harry mới nhận thấy lông của Hedwig bị rối xù lên; một số lông bị bẻ quặt, và một trong hai cánh của con cú bị tréo một góc kỳ cục.

Cúi thấp đầu nó trên mình con cú, Harry thì thầm:

“Nó bị thương rồi!”

Hermione và Ron chồm tới gần hơn; Hermione thậm chí phải buông viết lông xuống.

“Coi nè... cánh của nó bị làm sao ấy...”

Hedwig đang run bầy; khi Harry vừa sờ vào cánh, con cú giật nảy mình yếu ớt, tất cả lông của nó đều dựng đứng lên như thể nó tự thổi phồng mình lên, và nhìn Harry đầy vẻ trách móc.

“Thưa giáo sư Binns...”

Harry nói to, và mọi người trong lớp đều quay lại nhìn nó.

“Thưa thầy, con cảm thấy không được khỏe.”

Giáo sư Binns nhướn đôi mắt khỏi mấy cuốn sổ của thầy, nhìn lên ngạc nhiên, như mọi lần, khi thấy gian phòng trước mắt ông đầy người.

Thầy nhắc lại một cách mơ hồ:

“Không được khỏe?”

Harry đứng lên, giấu con Hedwig đằng sau lưng, giọng nói khẳng định:

“Không khỏe chút nào ạ. Cho nên con nghĩ con cần đi bệnh thất.”

Giáo sư Binns rõ ràng là rất ư bất ngờ, vô phương đối phó.

“Ừ, phải... ừ... bệnh thất... ừ, vậy... trò cú đi... Quỷ sứ...”

Khi đã ra khỏi phòng rồi, Harry đặt Hedwig trở lại lên vai nó và hối hả chạy ngược lên hành lang, chỉ ngừng một chút để suy nghĩ sau khi đã xa khuất cánh cửa phòng học của thầy Binns. Người mà nó lựa chọn trước tiên để cứu chữa cho con Hedwig dĩ nhiên là lão Hagrid, nhưng bởi vì nó không thể biết bây giờ lão Hagrid ở đâu, sự lựa chọn duy nhất còn lại của nó là tìm giáo sư Grubbly-Plank và hy vọng bà sẽ giúp được.

Nó thò đầu ra ngoài một khung cửa sổ, chịu đựng cơn gió hung hãn để quan sát sân trường. Không thấy bóng dáng của bà Grubbly-Plank ở đâu quanh căn chòi của lão Hagrid. Nếu bà không đang bận đứng lớp thì có lẽ bà đang ở trong phòng giáo ban. Nó bắt đầu chạy xuống cầu thang, con Hedwig rúc lên yếu ớt khi bị lắc lư trên vai Harry.

Hai tượng thú đầu người bằng đá gác hai bên cửa phòng giáo ban. Khi Harry đến gần, một trong hai bức tượng thốt lên giọng rầu rầu:

“Lẽ ra trò phải ở trong lớp, nhóc Jim ạ.”

Harry nói:

“Có chuyện khẩn cấp.”

Tượng đá kia cất giọng cao eo éo:

“Ồôôôiii, *khẩn cấp* hả? Ái chà, vậy mình lãnh đúng trách nhiệm, phải không?”

Harry gõ cửa; nó nghe tiếng bước chân, rồi cánh cửa mở ra, và nó thấy mình đối diện với giáo sư McGonagall.

Đôi gọng kính vuông vức của bà nhá lên một cách cảnh giác, bà nói ngay:

“Trò đừng để bị cấm túc nữa chứ!”

Harry hấp tấp đáp:

“Thưa cô, không ạ.”

“Vậy thì tại sao trò lại ra khỏi lớp học?”

Tượng mình thú đầu người thứ hai nói giọng cạnh khoe:

“Hiển nhiên là phải có chuyện khẩn cấp chứ!”

Harry giải thích:

“Con đi tìm giáo sư Grubbly-Plank. Con cú của con, nó bị thương.”

“Trò nói là con cú bị thương à?”

Giáo sư Grubbly-Plank xuất hiện đằng sau vai của giáo sư McGonagall, bà đang hút một ống điếu và cầm một tờ *Nhật Báo Tiên Tri*.

Harry thận trọng đỡ con Hedwig ra khỏi vai nó, nói:

“Dạ, nó xuất hiện sau mấy con bừ cú khác và cánh nó kỳ cục hết sức, cô coi nè...”

Giáo sư Grubbly-Plank ngậm chắc ống điếu giữa hai hàm răng rồi đón nhận con Hedwig từ tay Harry trong khi giáo sư McGonagall đứng quan sát.

“Hừm.”

Giáo sư Grubbly-Plank nói, ống điếu của bà đánh đòng đưa nhẹ.

“Có vẻ như nó bị tấn công. Không thể nghĩ ra được cái gì đã gây nên nông nỗi này, mặc dù... Cốt Mã Khuyên dĩ nhiên đôi khi cũng săn đuổi chim chóc, nhưng ông Hagrid đã huấn luyện Cốt Mã Khuyên của trường Hogwarts rất thuần thực không phạm đến cú...”

Harry không biết và cũng không bận tâm Cốt Mã Khuyên là con gì, nó chỉ muốn biết là Hedwig rồi sẽ lành mạnh trở lại. Tuy nhiên giáo sư McGonagall đột ngột hỏi Harry:

“Trò có biết con cú này đã đi bao xa không, Potter?”

Harry đáp:

“Dạ... con nghĩ là từ Luân Đôn.”

Nó loáng gặp cái nhìn của bà, và căn cứ vào đôi chân mày của bà nhúu lại đến dính liền nhau ở giữa trán, nó biết là bà hiểu ‘Luân Đôn’ có nghĩa là ‘số mười hai, quảng trường Grimmauld.’

Giáo sư Grubbly-Plank rút từ trong túi áo chùng của bà ra một cái mắt kiếng độc nhãn rồi ráp nó vào con mắt của bà để khám tỉ mỉ cánh của con Hedwig. Bà nói:

“Potter à, nếu trò để nó lại cho tôi thì tôi có thể chữa trị được. Dù sao đi nữa thì nó cũng không nên bay những quãng đường xa như vậy trong ít ngày.”

“Dạ... phải... Cám ơn cô.”

Harry ấp úng nói đúng lúc chuông reo báo hiệu giờ nghỉ giải lao.

“Không có chi.”

Giáo sư Grubbly-Plank nói cụt ngủn, quay lưng lại, đi trở vào phòng giáo ban.

Giáo sư McGonagall kêu lên:

“Chờ một chút, trời ơi, quý thần ơi! Lá thư của Potter!”

“Ô... dạ!”

Harry kêu lên, trong lúc quá khẩn cấp nó đã quên bém đi cuộn giấy da cột vào chân con Hedwig. Giáo sư Grubbly-Plank đưa lá thư cho Harry rồi mang theo con Hedwig biến mất vào phòng giáo ban. Con Hedwig dăm dăm nhìn Harry như thể không tin nổi là Harry có thể giao nó vào tay người khác như thế này.

Harry quay đi, cảm thấy hơi có lỗi với con cú, nhưng giáo sư McGonagall gọi nó lại.

“Potter!”

“Dạ, thưa giáo sư?”

Bà ngó lên liếc xuống hành lang; ở cả hai hướng đều có học sinh đang đi lại.

Bà bèn nói nhanh và khẽ, hai mắt ngó chăm chăm cuộn giấy da trong tay Harry:

“Hãy ghi trong đầu rằng những kênh liên lạc ra vào trường Hogwarts đều có thể bị theo dõi, hiểu không?”

“Dạ, con...”

Harry ấp úng nói, nhưng một bầy học sinh kéo nhau đi rần rần trong hành lang tới gần sát bên nó rồi. Giáo sư McGonagall nhẹ gạt đầu với Harry rồi rút lui vào phòng giáo ban, để mặc nó chen lẫn với đám đông mà ra tới sân trường. Ở đó nó nhận ra Ron và Hermione đã đứng sẵn trong một góc có mái che, cổ áo khoác bẻ lật lên để chống gió. Trong khi Harry bước hấp tấp về phía hai người bạn, nó xé cuộn giấy da để mở bức thư ra và chỉ thấy trong thư vồn vện có sáu từ:

HÔM NAY, CÙNG GIỜ, CÙNG NƠI.

Khi Harry đi tới gần hai đứa, vừa đủ để nghe, Hermione lo lắng hỏi ngay:

“Hedwig có sao không?”

Ron hỏi:

“Bồ đem nó đi đâu rồi?”

Harry đáp:

“Đến chỗ cô Grubbly-Plank. Mình mới gặp cô McGonagall... Nghe này...”

Rồi Harry kể lại cho Ron và Hermione nghe những gì giáo sư McGonagall đã nói. Nó hết sức ngạc nhiên khi thấy cả hai đứa bạn nó không hề bị bất ngờ gì ráo; ngược lại, tụi nó còn trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

Harry hết nhìn từ Ron sang Hermione rồi lại nhìn từ Hermione sang Ron.

“Chuyện gì vậy?”

“À, mình vừa mới nói với Ron... nếu có ai đó đã theo dõi Hedwig thì sao nhỉ? Mình muốn nói là Hedwig chưa từng bị thương trong những chuyến bay trước đây, đúng không?”

Ron lấy lá thư trong tay Harry, nói:

“Đăng nào đi nữa thì để coi thư do ai gửi cái đã.”

Harry nói khẽ:

“Khụt Khịt.”

“‘*Cùng giờ, cùng nơi*’? Có nghĩa là ở cái lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung à?”

Hermione cũng đọc bức thư, nói:

“Rõ quá đi rồi!” Cô nàng có vẻ khó chịu. “Mình chỉ hy vọng không có ai khác đã đọc lá thư này...”

Harry cố gắng tự thuyết phục nó cũng bằng như thuyết phục Hermione:

“Nhưng lá thư vẫn còn dấu niêm phong và mọi thứ. Mà sẽ không ai hiểu được ý nghĩa của cái thư đâu, nếu họ không biết chỗ tụi mình đã nói chuyện với chú ấy lần trước, đúng không?”

“Mình không biết.”

Hermione nói giọng đầy lo âu. Cô nàng lắc cái cặp lên vai khi chuông reo.

“Niêm phong lại cuộn thư bằng pháp thuật thì chẳng có gì là đặc biệt khó hết... Và nếu có bất cứ ai canh gác hệ thống Floo... nhưng mà ngay cả nếu hệ thống Floo cũng bị theo dõi, thì mình thiệt tình cũng không thấy có cách nào khuyên được cho chú ấy đừng đến!”

Tụi nó lê bước đi xuống mấy bậc thềm đá để đến tầng hầm học môn Độc Dược, cả ba đều chìm đắm trong suy tư; nhưng vừa mới đến chân cầu thang, thì giọng nói của Draco Malfoy bỗng kéo tụi nó trở lại với thực tế. Malfoy

đang đứng ngay bên ngoài cửa lớp học của thầy Snape, phe phẩy một miếng giấy da trông giống như công văn và nói lớn hơn mức cần thiết để cho bọn Harry có thể nghe hết từng lời.

“Ừ, việc đầu tiên sáng nay là tao đến xin và cô Umbridge đã cho đội Quidditch Slytherin giấy phép tiếp tục chơi bóng ngay tức thì. Thì, cũng tất nhiên thôi, ý tao nói là, cô ấy biết ba tao rõ lắm, ông ấy hay ra vô Bộ Pháp Thuật... để coi liệu bọn Gryffindor có được phép tiếp tục chơi nữa không, kể cũng thú vị há?”

Cả Ron và Harry đều đang ngó Malfoy, mặt mũi tụi nó đằng đằng sát khí và nắm chặt nắm tay. Hermione thì thầm như van xin Harry và Ron:

“Đừng nổi nóng. Nó chỉ mong có vậy thôi mà...”

Cất cao giọng thêm một chút nữa, liếc con mắt xám, lóe sáng ác ý về phía Ron và Harry, Malfoy lại nói:

“Tao muốn nói, nếu đây là vấn đề quen biết với Bộ Pháp Thuật, thì tao cho là tụi nó không gặp may rồi... Theo như những điều ba tao nói thì họ đã kiếm cớ đuổi cổ lão Arthur Weasley từ nhiều năm nay rồi... Còn với thằng Potter... Ba tao nói sớm muộn gì Bộ Pháp Thuật cũng tống nó vô nhà thương thánh Mungo... Hình như ở đó có một khu đặc biệt dành cho mấy đứa bị loạn óc vì pháp thuật...”

Malfoy tạo ra một vẻ mặt hết sức lỗ bịch, miệng thì bành ra rộng hoác, còn mắt thì trợn tròn đảo quanh. Crabbe và Goyle bật ra những tiếng cười hinh hích thường lệ, Pansy Parkinson thì ré lên một cách khoái trá.

Bỗng một cái gì đó tông mạnh vô vai Harry khiến nó ngã qua một bên. Phải nửa giây sau Harry mới nhận ra, đó chính là Neville, vừa xông qua mặt nó, đâm đầu thẳng vào Malfoy.

“Neville! *Đừng!*”

Harry nhảy vọt tới trước, nắm chặt lưng áo thụng của Neville; Neville

vùng vầy như điên, nắm tay quơ loạn xạ, cố liều mà túm cho được Malfoy; trong lúc đó Malfoy có vẻ cực kỳ sửng sốt.

“Giúp mình với!”

Harry nhào vô Neville, tìm cách quàng một cánh tay qua cổ Neville mà kéo nó lùi trở lại, cách xa bọn Slytherin. Crabbe và Goyle lúc này đã gồng cánh tay của chúng lên, bước tới che chắn phía trước Malfoy, sẵn sàng đánh nhau. Ron vội vã chạy tới trước, nắm chặt hai cánh tay của Neville; rồi nó cùng với Harry hè nhau mới lôi được Neville trở lại phòng tuyến của nhà Gryffindor. Gương mặt của Neville đỏ tía; cánh tay Harry chèn ép trên cổ họng nó khiến cho lời nói của nó trở thành khó hiểu, chỉ còn là những tiếng kỳ quặc rời rạc:

“Không... mắc cười... đừng... Mungo... cho nó... biết mặt...”

Cánh cửa căn hầm mở ra. Thầy Snape xuất hiện ở cửa phòng học. Đôi mắt đen của thầy quét lên chỗ học sinh nhà Gryffindor đang sắp hàng và dừng lại ở điểm mà Harry và Ron đang vật lộn với Neville.

“Đánh nhau hả, Potter, Weasley, Longbottom?”

Giọng lạnh lùng nhạo báng của thầy Snape vang lên.

“Trừ nhà Gryffindor mười điểm. Thả Longbottom ra, Potter, nếu không sẽ bị cấm túc. Tất cả các trò, vô lớp.”

Harry thả Neville ra. Cậu bé đứng thở hổn hển và trừng mắt nhìn Harry.

Harry lượm cặp sách của mình lên, thở hổn hển:

“Mình phải ngăn bồ lại, nếu không thì Crabbe và Goyle sẽ xé xác bồ ra từng mảnh.”

Neville không nói gì, nó chỉ quơ lấy cái cặp của mình rồi lê bước vô lớp học trong căn hầm ngục. Bọn Harry đi theo sau Neville, Ron chậm rãi nói:

“Nhân danh quỷ thần, *chuyện đó là sao?*”

Harry không trả lời. Nó biết chính xác tại sao đề tài về những người bị

nhốt vô bệnh viện Thánh Mungo do bộ não bị phép thuật làm tổn thương lại khiến Neville đau khổ cùng cực như vậy, nhưng nó đã thề với cụ Dumbledore là nó sẽ không nói cho ai biết bí mật của Neville. Ngay cả Neville cũng không biết là Harry biết bí mật của nó.

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống chỗ ngồi thường lệ của tụi nó ở cuối lớp học rồi lấy ra giấy da, viết lông ngỗng, và quyển sách *Một Ngàn Loại Nấm và Thảo Dược Huyền Bí*. Xung quanh, cả lớp đang rù rì bàn tán về hành động vừa rồi của Neville, nhưng khi thầy Snape đóng sập cánh cửa căn hầm gây ra một tiếng động vang vọng thì mọi người im re ngay tức khắc.

Vẫn bằng giọng trầm nhỏ nghe như giễu cợt, thầy Snape nói:

“Các trò chú ý là chúng ta có một vị khách dự giờ với chúng ta hôm nay.”

Thầy ra dấu về phía góc hầm âm u, và Harry nhìn thấy giáo sư Umbridge đang ngồi đó với tấm bìa kẹp hồ sơ để sẵn trên đầu gối. Nó đưa mắt nhìn sang Ron và Hermione ngồi bên cạnh, chân mày nhướn cao lên. Thầy Snape và bà Umbridge, hai thầy bà mà nó ghét nhất trần ai... kể cũng khó quyết định là nó muốn cho người nào chiến thắng người nào.

“Hôm nay chúng ta tiếp tục với những Dung dịch Tăng Lực, các trò sẽ thấy hỗn được mà các trò để lại trong buổi học trước, nếu được pha chế tốt thì chúng hẳn là đã đạt đúng cường độ trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần... Lời hướng dẫn...”

Thầy Snape phẩy cây đũa phép một cái.

“... ở trên bảng. Tiến hành.”

Giáo sư Umbridge dành nửa giờ đầu buổi học ghi ghi chép chép trong cái góc của bà. Harry vì chú ý nghe hóng những câu bà Umbridge hỏi thầy Snape, quá chú ý, đến nỗi nó lại một lần nữa đâm ra cầu thả với món độc dược của mình.

“Harry, máu rồng lửa, chứ không phải nước trái lựu!”

Hermione kêu lên, nắm lấy cổ tay Harry để ngăn nó cho thêm nguyên liệu tâm bậy lần thứ ba.

Harry âm ờ đáp:

“Ồ há!”

Nó đặt cái chai xuống rồi tiếp tục ngó về phía góc hầm. Bà Umbridge đã đứng dậy.

“A!”

Harry reo lên khe khẽ khi bà ta sai bước đi giữa hai hàng bàn ghế học sinh để tiến về phía thầy Snape, lúc này thầy đang cúi xuống xem xét cái vạc của Dean Thomas.

“Chà, trình độ lớp học dường như hơi cao cho các trò.”

Bà Umbridge lách chách nói từ đằng sau lưng thầy Snape.

“Tuy nhiên tôi muốn đặt vấn đề là liệu có thích hợp không khi dạy chúng một thứ độc dược như Dung dịch Tăng Lực. Tôi nghĩ Bộ Pháp Thuật sẽ hài lòng hơn nếu loại bỏ bài học đó ra khỏi chương trình học.”

Thầy Snape từ từ đứng thẳng người lên và quay lại nhìn bà Umbridge.

“Nào... thầy đã dạy ở trường Hogwarts bao lâu rồi?”

Bà Umbridge hỏi, cây viết lông ngỗng của bà đỉnh đặc ngự trên tấm bìa kẹp hồ sơ. Thầy Snape đáp:

“Mười bốn năm.”

Vẻ mặt của thầy thật khó hiểu. Harry vừa chăm chú quan sát thầy vừa nhều thêm vài giọt vô môn thuốc nó đang bào chế, dung dịch kêu xì một tiếng rồi chuyển từ màu ngọc lam sang màu cam.

Giáo sư Umbridge tiếp tục hỏi thầy Snape:

“Tôi tưởng thầy nộp đơn xin dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám thì phải?”

Thầy Snape lặng lẽ đáp:

“Phải.”

“Nhưng thầy đã không được toại nguyện.”

Môi thầy Snape cong lên:

“Rõ là như vậy.”

Giáo sư Umbridge hí hoáy ghi chú trên tấm bìa kẹp hồ sơ của bà.

“Và tôi được biết là từ khi thầy mới về trường Hogwarts cho đến bây giờ thầy vẫn tiếp tục đều đặn nộp đơn xin dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám?”

“Phải.”

Thầy Snape nói nhỏ, hầu như không nhúc nhích đến làn môi của thầy. Trông thầy giận hết chỗ nói.

Bà Umbridge lại hỏi:

“Thế thầy có biết vì sao mà ông Dumbledore cứ kiên quyết từ chối bổ nhiệm thầy dạy môn đó không?”

Thầy Snape đáp nhát gừng:

“Tôi đề nghị cô hỏi cụ ấy.”

Bà Umbridge nở một nụ cười ngọt ngào, nói:

“Ồ, tôi sẽ hỏi.”

Đôi mắt đen của thầy Snape nheo lại, thầy hỏi:

“Làm thế có xác đáng không?”

“Ồ, có chứ.” Bà Umbridge nói. “Có đấy, Bộ Pháp Thuật muốn có một sự hiểu biết thấu đáo về... ờ... lý lịch của các giáo viên...”

Bà quay đi, bước về phía Pansy Parkinson và bắt đầu chất vấn cô nàng này về bài học. Thầy Snape quay nhìn về phía Harry và ánh mắt hai người gặp nhau trong một giây. Harry vội vàng ngó xuống món thuốc của nó, món này đang vón cục lại một cách tàn nhẫn và bốc lên cái mùi thúi hoắc của cao su bị cháy khét.

“Thế thì 0 điểm một lần nữa, Potter.”

Thầy Snape nham hiểm nói, thuận tay làm sạch bách cái vạc của Harry bằng một nhát phẩy cây đũa phép hết sức nhẹ nhàng.

“Trò sẽ viết cho tôi một bài luận về thành phần dược liệu chính xác để pha chế độc dược này, chỉ ra tại sao trò làm sai và làm sai như thế nào, nộp cho tôi vào buổi học kế tiếp, trò có hiểu không?”

“Dạ.”

Harry đáp một cách tức tối.

Thầy Snape đã giao bài tập về nhà làm cho tụi nó rồi, và nó còn phải tập dượt Quidditch vào chiều nay nữa; cơ sự này có nghĩa là lại thêm hai đêm thức trắng nữa. Khó mà tin được rằng nó đã cảm thấy vô cùng vui vẻ khi thức dậy sáng nay. Giờ đây nó chỉ cảm thấy một mong mỏi tha thiết sao cho ngày hôm nay qua đi càng nhanh càng tốt.

Khi tụi nó lại đứng chơi ngoài sân trường sau bữa ăn trưa, gió lùa qua lai áo chùng và vành nón, Harry rầu rĩ nói:

“Có lẽ mình phải lặn giờ Chiêm Tinh thôi. Mình sẽ giả đồ bệnh rồi làm bài tập thầy Snape giao thay vì học Chiêm Tinh, như vậy mình khỏi phải thức tới nửa đêm...”

Hermione nghiêm khắc nói:

“Bồ không thể cúp giờ Chiêm Tinh đâu!”

Ron nói giọng phẫn nộ:

“Nghe ai đang nói kìa, chính bồ bước ra khỏi lớp Chiêm Tinh nhé, bồ ghét cô Trelawney!”

Hermione nói giọng trịch thượng:

“Mình không *ghét* cô ấy. Mình chỉ nghĩ cô ta là một cô giáo cực kỳ kinh khủng và là một mụ già bịp bợm thực sự... nhưng Harry đã bỏ buổi học Lịch sử Pháp thuật rồi, và mình không muốn bạn ấy cúp thêm buổi học nào nữa

trong ngày hôm nay!”

Điều này đúng quá nên không thể phớt lờ được, vậy là nửa giờ sau Harry ngồi vô chỗ của nó trong không khí nóng bức nồng nặc mùi nước hoa của phòng học môn Chiêm Tinh, cảm thấy giận dữ hết thầy mọi người. Giáo sư Trelawney lại đang phân phát mấy cuốn *Sấm Mộng*; nó thấy thà hành xác làm bài luận thầy Snape phạt nó còn đỡ khổ hơn nhiều so với việc phải ngồi đây cố gắng tìm ra ý nghĩa của một đồng chiêm bao bịa đặt.

Tuy nhiên, có vẻ như nó không phải là người duy nhất quạu quọ trong lớp học Chiêm Tinh. Giáo sư Trelawney liệng mạnh một cuốn *Sấm Mộng* lên cái bàn, ngay giữa Ron và Harry rồi quay ngoắt đi, môi bà bĩu ra; bà lại ném một cuốn *Sấm Mộng* khác cho Seamus và Dean, suýt chút xíu nữa là trúng vô đầu Seamus, rồi bà liệng nốt cuốn cuối cùng vô ngực Neville bằng một sức mạnh khiến cho cậu Neville này bật ngửa khỏi cái gối đệm đang ngồi.

Giáo sư Trelawney nói to, giọng cao the thé và có phần bị kích động.

“Thôi, làm đi! Các trò biết phải làm gì! Hay tôi chỉ là một bà giáo không đạt tiêu chuẩn đến nỗi các trò không bao giờ học được cách mở một cuốn sách ra?”

Cả lớp học bối rối trở mắt nhìn giáo sư rồi nhìn lẫn nhau. Tuy nhiên Harry nghĩ là nó biết chuyện gì gây ra vụ này. Khi giáo sư Trelawney hồi hả bước về cái ghế giáo viên có cái lưng ghế rất cao, đôi mắt to mở thao láo của bà chứa chan nước mắt uất hận, Harry nghiêng đầu, sát vào đầu Ron mà thì thào:

“Mình nghĩ là cô ấy đã nhận được kết quả thanh tra.”

“Thưa cô?”

Parvati Patil lên tiếng, giọng ghen ngào (cô nàng này và Lavender xưa nay luôn luôn ngưỡng mộ giáo sư Trelawney).

“Thưa cô, có... ờ... chuyện gì... sai trái ạ?”

“Sai trái ư!”

Giáo sư Trelawney kêu lên, giọng thốn thức đầy thương cảm.

“Chắc chắn là không. Ta bị xúc phạm, hẳn nhiên... những luồng lách bóng gió để ngấm hại ta... những lời buộc tội vô căn cứ chĩa vào ta... nhưng không, không có gì sai trái cả, chắc chắn là không...”

Bà nấc to lên thốn thức và ngó đi chỗ khác, tránh ánh mắt của Parvati, nước mắt uất ức tuôn ròn ròn dưới cặp mắt kiếng. Bà nức nở:

“Ta không kể lể gì hết đến mười sáu năm phục vụ tận tụy... Rõ ràng đã trôi qua không ai biết đến... Nhưng ta không thể bị xúc phạm, không, không được xúc phạm đến phẩm giá của ta.”

Parvati rụt rè hỏi:

“Nhưng thưa giáo sư, ai xúc phạm giáo sư vậy?”

“Giới Quyền Uy!”

Giáo sư Trelawney nói bằng một giọng rúng động, bi thương, và bí hiểm.

“Phải, những kẻ mắt mũi quá mờ mịt vì thế tục đến nỗi không thể Thấy như ta Thấy, Biết như ta Biết... Tất nhiên những bậc Tiên tri như chúng ta luôn luôn bị kiêng dè sợ hãi, luôn luôn bị ngược đãi... Đó chính là... hời ôi... số phận của chúng ta...”

Bà nuốt nước mắt nén khổ đau, nhẹ nhẹ chạm nước mắt trên đôi gò má ướt nhem bằng đuôi cái khăn quàng, rồi rút từ trong ống tay áo ra một cái khăn tay thêu be bé, bà hỉ mũi thật mạnh vô trong cái khăn tay đó, gây nên một âm thanh nghe như tiếng con yêu Peeves búng lưỡi chế nhạo thiên hạ. Ron bật cười khúc khích. Lavender quắc mắt nhìn nó đầy căm phẫn.

Parvati nói:

“Thưa giáo sư, có phải cô muốn nói... đó là điều mà giáo sư Umbridge...”

“Đừng nói với ta về mụ đàn bà đó!”

Giáo sư Trelawney kêu lên, đứng bật dậy, mấy râu chuỗi bà đeo rung xúng xoảng và cặp mắt kính của bà lóe sáng.

“Làm ơn tiếp tục công việc của các trò!”

Và giáo sư Trelawney dành phần thì giờ còn lại của buổi học để sàng qua sàng lại giữa đám học trò, nước mắt vẫn từ sau cặp mắt kiếng rỉ rả lăn xuống gò má, và bà lăm bắm điều gì đó nghe như lời đe dọa thì thầm.

“... có thể chọn ra đi... sự sỉ nhục đó... đang trong thời gian thử thách... rồi chúng ta sẽ thấy... sao mù ấy dám...”

Khi gặp lại Hermione trong lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, Harry nói nhỏ với cô nàng:

“Bồ và bà Umbridge chí lớn gặp nhau: rõ ràng là bà Umbridge cũng cho giáo sư Trelawney là một mù già bịp bợm... có vẻ như bà Umbridge đã xếp cô Trelawney vô hàng giáo sư bị quản chế.”

Nó đương nói thì bà Umbridge bước vào lớp, đeo cái nơ nhung đen và cái mặt đom đóm đáng tự mãn.

“Chào các em.”

Lũ học trò ngân nga đều đều:

“Chúng em chào giáo sư Umbridge.”

“Hãy vui lòng cất đũa phép đi...”

Nhưng lần này thì chẳng nổi lên tiếng ào ào của cử động đồng loạt đáp lại; vì trước đó có ai buồn rút đũa phép ra đâu.

“Hãy lật ra trang ba mươi bốn của quyển *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ* và đọc chương ba có tựa là ‘Về Những Đối Phó Không Công Kích Trước Tấn Công Pháp Thuật’. Sẽ không...”

“... cần nói năng gì nữa!”

Harry, Ron và Hermione rù rì với nhau đoạn cuối của điệp khúc.

“Khỏi tập Quidditch!”

Angelina nói bằng một giọng trống rỗng khi Harry, Ron và Hermione cùng bước về phòng sinh hoạt chung sau bữa ăn tối hôm đó.

Harry hết sức hải hùng:

“Nhưng mà tôi đã giữ được bình tĩnh! Tôi không nói gì nữa với bà ấy, Angelina à, tôi thề, tôi...”

“Tôi biết, tôi biết...” Angelina khốn khổ nói. “Bà ấy chỉ nói là bà cần thêm một ít thì giờ để cân nhắc.”

Ron tức giận hỏi:

“Cân nhắc cái gì? Bà ấy cho phép đội Slytherin, thì tại sao không cho đội tụi mình?”

Nhưng Harry có thể tưởng tượng được bà Umbridge khoái trá nường nào khi treo nỗi lo sợ lơ lửng trên đầu đội Quidditch Gryffindor, và nó có thể hiểu được dễ dàng tại sao bà ta không muốn buông tay quá sớm cái đòn lo sợ ấy với tụi nó.

Hermione nói:

“Thôi thì, hãy nhìn mặt tích cực của vấn đề vậy - ít nhất thì bây giờ bồ sẽ có thì giờ để làm bài luận của thầy Snape!”

Harry gắt ngang trong khi Ron trợn mắt ngó Hermione ngớ ngàng:

“Đó là mặt tích cực của vấn đề à? Không tập dượt Quidditch, thêm bài tập Độc Dược!”

Harry ngồi sụp xuống một cái ghế, hết sức bất đắc dĩ kéo bài luận Độc Dược của nó ra khỏi cặp, và bắt đầu làm bài.

Thiệt khó mà tập trung, cho dù nó biết là sẽ còn lâu lắm chú Sirius mới xuất hiện trong ngọn lửa, nhưng cứ mỗi vài ba phút nó lại không thể nhịn được, cứ liếc mắt về phía ngọn lửa, để canh chừng. Trong phòng ồn ào khủng khiếp: Fred và George dường như rốt cuộc đã hoàn thiện một loại Ăn Vặt Cúp Cua mà tụi nó đang thay phiên nhau biểu diễn minh họa cho một đám cử

tọa hồ hởi hoan hô và phấn khởi hò reo.

Trước tiên, Fred cắn đầu màu cam của viên kẹo, nhai xong là ới một cách ngoạn mục vô một cái xô mà tụi nó đã đặt ngay phía trước mặt nó. Kế đến, nó nhét đầu màu tím của viên kẹo nhai vô họng, lập tức vụt ới mưa ngừng ngay lập tức. Lee Jordan, người hỗ trợ anh em George - Fred trong cuộc thao diễn này, cứ chốc chốc đều đặn lại uể oải làm tiêu biến những thứ tụi nó ới ra bằng cái Bùa chú Tiêu Biến của thầy Snape hay dùng để làm trống trơn cái vạc pha chế độc dược của Harry.

Cùng với âm thanh thường trực của tiếng nôn ọe, tiếng hoan hô cổ vũ, và tiếng Fred và George nhận đặt hàng trước từ đám đông vây quanh, Harry thấy cực kỳ khó mà tập trung cho được vào cái phương pháp đúng đắn của cách pha chế Dung dịch Tăng Lực. Hermione chẳng những không giúp đỡ được gì thì chớ; Harry nhận thấy chuỗi âm thanh cổ vũ của đám đông và tiếng ới mưa của Fred và George vô đáy xô được chấm phết bằng tiếng khụt khịt mũi phản đối của Hermione chỉ tổ làm nó thêm rối trí phân tâm.

“Thì cứ đi mà ngăn họ lại!”

Harry cúi kính gắt lên sau khi đã xóa đi lần thứ tư khối lượng sai của móng con cầm sự tán nhuyển.

Hermione nói qua kẽ răng nghiến chặt:

“Mình không thể, về *mặt kỹ thuật*, họ không làm điều gì sai quấy. Họ vẫn hoàn toàn có quyền tự ăn những thứ gớm ghiếc ấy, và mình không thể tìm ra một luật nào nói rằng những đứa ngu khác không được quyền mua mấy thứ đó, trừ khi mấy thứ đó được chứng minh là có gì đó nguy hiểm, mà đây lại không có vẻ gì là chúng...”

Cô nàng cùng Harry và Ron ngó cảnh George mưa vọt vô trong cái xô, nuốt ực nửa viên kẹo nhai còn lại, rồi ngồi thẳng lưng lên, cười toe toét và giang rộng đôi cánh tay ra để đón nhận tràng vỗ tay hoan hô kéo dài.

Ngắm George, Fred và Lee Jordan đang thu gom vàng của cái đám đông háo hức ấy, Harry nói:

“Mấy bồ biết không, mình không hiểu tại sao anh Fred và George, mỗi người chỉ nhận được ba Pháp sư Thường đẳng mà thôi. Hai anh ấy thực sự am hiểu mấy thứ...”

“Ồi, họ chỉ biết mấy thứ tào lao màu mè chẳng thực dụng gì cho ai hết.”

Hermione giở giọng chê bai. Ron nói, giọng không thoải mái:

“Chẳng thực dụng à? Hermione ơi, hai anh ấy kiếm được hai mươi sáu Galleons rồi đó...”

Lâu thiệt lâu sau, đám đông quanh hai anh em sinh đôi nhà Weasley mới giải tán, và Fred, George với Lee còn ngồi lại lâu hơn nữa để đếm tiền thu nhập hôm đó của tụi nó. Thành ra phải đến quá nửa đêm thì phòng sinh hoạt chung mới lại thuộc quyền sử dụng của riêng Harry, Ron và Hermione. Mãi đến cuối cùng, Fred mới đóng cánh cửa dẫn lên phòng ngủ nam sinh sau lưng nó, khua cái hộp tiền vàng Galleons rùng rẻng đầy vẻ khoe khoang đến nỗi Hermione cau mày quắc mắt lên.

Suốt cả buổi tối Harry đã chẳng tiến bộ được bao nhiêu trong bài luận Độc Được, nó đành chịu thua. Khi nó dọn dẹp sách vở cất đi, Ron đang lơ mơ ngủ gật trong cái ghế bành, chợt ú ớ càu nhàu rồi bừng tỉnh dậy, lơ lơ nhìn vô ngọn lửa lò sưởi, kêu lên:

“Chú Sirius.”

Harry phóng vọt tới gần; cái đầu tóc đen bờm xờm của chú Sirius lại một lần nữa hiện ra trong ngọn lửa. Chú nhe răng cười, nói:

“Chào.”

“Chào chú!”

Cả bọn Harry, Ron và Hermione đồng thanh xướng lên. Tất cả tụi nó đều quỳ xuống trên tấm thảm nhỏ đặt trước lò sưởi. Con mèo Crookshanks cũng

gừ gừ to tiếng và mon men đến gần ngọn lửa, bắt chắp sức nóng, cố gắng đưa mặt nó gần kề mặt chú Sirius.

Chú Sirius hỏi:

“Tình hình ra sao?”

Hermione kéo con mèo Crookshanks lại để cứu nó khỏi bị nướng râu, Harry đáp:

“Chẳng tốt lành chút nào. Bộ Pháp Thuật lại áp đặt thêm một đạo luật khác, và điều đó có nghĩa là tụi con không được phép duy trì đội Quidditch...”

“... hoặc nhóm Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám bí mật?”

Im lặng một lát.

Harry hỏi:

“Làm sao chú biết chuyện đó?”

Chú Sirius càn nhe rộng hàm răng, cười toét đến mang tai.

“Lần sau tụi bây cần chọn địa điểm tụ họp cẩn thận hơn. Cái tiệm Đầu Heo, chú hỏi tụi bây...”

Hermione chống chế nói:

“Dạ, chỗ đó tốt hơn Ba Cây Chối chứ! Quán Ba Cây Chối lúc nào cũng đông nghẹt người ta...”

“... thì có nghĩa là người khác càng khó lòng nghe lén tụi bây hơn.”

Chú Sirius nói thêm:

“Con cần phải học hỏi thêm, Hermione à.”

Harry hỏi:

“Ai đã nghe lén tụi con?”

“Dĩ nhiên là Mundungus.”

Chú Sirius đáp xong, nhìn vẻ mặt hoang mang của tụi nó, chú bật cười:

“Lão chính là mụ phù thủy đeo mạng che mặt đó.”

Harry sửng sốt:

“Đó là lão Mundungus sao? Lão làm cái gì ở quán Đầu Heo chứ?”

Chú Sirius hết kiên nhẫn nổi:

“VẬY chứ con nghĩ coi lão làm cái gì? Dĩ nhiên là lão canh chừng con chứ làm gì nữa!”

Harry tức giận:

“Con vẫn còn bị theo đuôi à?”

Chú Sirius nói:

“Đúng vậy. Và cần phải vậy, nếu việc đầu tiên con toan tính làm trong ngày đi chơi cuối tuần là tổ chức một nhóm phòng vệ bất hợp pháp, đúng không?”

Nhưng trông vẻ mặt chú Sirius chẳng những không giận dữ mà cũng không lo âu gì cả. Ngược lại, chú đang ngắm nghía Harry với một niềm tự hào lộ liễu.

Ron nghe có vẻ thất vọng. Nó hỏi:

“Tại sao bác Mundungus trốn tránh tụi con? Tụi con khoái gặp bác ấy lắm chứ?”

Chú Sirius nói:

“Lão bị cấm lai vãng đến quán Đầu Heo hồi hai mươi năm về trước, và lão già bán quán đó nhớ dai lắm. Chúng ta đã bị mất tấm Áo khoác Tàng hình của Moody khi Sturgis bị bắt giam, vì vậy dạo sau này lão Mundun-cắt ăn bận như một mụ phù thủy hơi nhiều... Dù sao đi nữa... Trước tiên, Ron à, chú đã phải thề là sẽ truyền lại cho con cái thông điệp của má con.”

Ron e dè sợ sệt hỏi:

“Dạ, sao ạ?”

“Má con nói là con không được viện bất cứ lý do gì để đóng bất cứ vai trò gì trong nhóm bí mật bất hợp pháp Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Bà nói

chắc chắn con sẽ bị đuổi học và tương lai của con sẽ bị hủy hoại. Bà nói rằng sau này sẽ còn khối thì giờ để cho con học cách tự phòng vệ và rằng con hãy còn quá nhỏ nên lúc này không cần phải lo lắng về chuyện đó. Bà cũng...”

Chú Sirius đảo mắt sang Harry và Hermione nói tiếp:

“... khuyên Harry và Hermione đừng có tiếp tục cái nhóm đó nữa, mặc dù bà chấp nhận là bà không có quyền hạn gì đối với cả hai đứa, mà chỉ đơn giản năn nỉ hai đứa nhớ cho rằng bà thành thật mong muốn những điều lành cho hai đứa. Bà muốn viết tất cả những điều này cho mấy đứa, nhưng nếu cú bị chặn xét thì tất cả mấy đứa sẽ gặp rắc rối thực sự, và bà không thể đích thân gặp các con để tự mình nói ra vì bà bận phiên trực tối nay.”

Ron hỏi ngay:

“Bận phiên trực gì ạ?”

Chú Sirius nói:

“Đừng bận tâm, đó chỉ là công chuyện của Hội. Thành ra chú phải làm người đưa tin và phải bảo đảm là con sẽ thừa lại với má con là chú đã nhắn lại đầy đủ với con, bởi vì chú không nghĩ là má con tin chú đâu.”

Lại im lặng một lát nữa. Trong lúc mọi người im lặng, con mèo Crookshanks kêu meo meo và thử đưa chân trước đầy móng vuốt ra chụp cái đầu chú Sirius, còn Ron thì ẩm ớ chọc vọc một cái lỗ trên tấm thảm trải trước lò sưởi. Cuối cùng nó làu bàu:

“Vậy là chú muốn con nói là con sẽ không tham gia vào nhóm phòng vệ?”

Chú Sirius tỏ ra ngạc nhiên:

“Chú ấy hả? Đời nào! Chú cho là nhóm phòng vệ là một sáng kiến xuất sắc.”

“Thiệt hả chú?”

Harry mừng rỡ lên tinh thần.

Chú Sirius nói:

“Dĩ nhiên là chú nói thiệt. Chẳng lẽ con tưởng ba của con với chú mà lại chịu xuôi tay lép vế vâng dạ theo lệnh của một mụ quái già ác độc như mụ Umbridge sao?”

“Nhưng... hồi học kỳ trước chú chỉ chăm chăm bảo con phải cẩn thận và đừng có liều lĩnh...”

Chú Sirius sốt ruột nói:

“Năm ngoái, có đủ mọi chứng cứ là có kẻ nào đó bên trong trường Hogwarts đang lăm le ám sát con, Harry à. Năm nay thì chúng ta lại biết rằng có kẻ ở ngoài trường Hogwarts muốn giết hết thầy chúng ta, vì vậy chú cho là học cách tự phòng vệ đúng đắn cho chính mình là một ý kiến hay!”

Một vẻ hơi trêu chọc hiện trên nét mặt Hermione:

“Và nếu tụi con bị đuổi học thì sao?”

Harry trợn mắt nhìn cô nàng:

“Hermione, toàn bộ vụ này là ý kiến của bồ mà!”

Hermione nhún vai:

“Mình biết... mình chỉ thắc mắc chú Sirius nghĩ sao?”

Chú Sirius nói:

“À, thà là bị đuổi học mà có khả năng tự phòng vệ, còn hơn là ngồi yên ổn trong trường mà không biết chút gì hết.”

Ron và Harry nhiệt liệt hưởng ứng:

“Đúng quá! Đúng quá!”

Chú Sirius nói:

“Vậy, tụi bây tổ chức cái nhóm này ra sao rồi? Tụi bây sẽ tụ tập ở đâu?”

Harry nói:

“Dạ, hiện giờ cái đó còn là vấn đề. Tụi con cũng chưa biết tụi con sẽ có thể đi đâu...”

Chú Sirius đề nghị:

“Lều Hét được không?”

“Hay, đúng là sáng kiến!”

Ron kêu lên hào hứng. Nhưng Hermione xì ra một âm thanh đầy ngờ vực khiến cả ba người kia đều quay đầu lại nhìn cô nàng. Cái đầu của chú Sirius xoay trong ngọn lửa.

Hermione nói:

“Này nhé, chú Sirius à, hồi xưa khi chú còn đi học thì nhóm của chú chỉ có bốn người tụ tập trong Lều Hét, và tất cả các chú đều có thể biến hình thành thú, và con đoán là khi cần, tất cả bốn chú đều có thể chen chúc co cụm với nhau dưới một tấm Áo khoác Tàng hình. Nhưng mà tụi con có tới hai mươi tám người và không ai là Người-hóa-Thú cả, cho nên có lẽ tụi con không cần tấm Áo khoác Tàng hình cho lắm, bằng cần một cái Lều bạt Tàng hình.”

“Đặt vấn đề đúng!”

Chú Sirius nói, coi bộ hơi hơi xìu khí thế một tý.

“À thôi, chú chắc chắn là tụi bây rồi sẽ kiếm ra được một chỗ nào đó... Trước đây vẫn có một hành lang bí mật khá rộng rãi ở phía sau tấm gương lớn trên tầng lầu bốn, có thể tụi bây sẽ có đủ chỗ để thực hành bùa chú trên đó...”

Harry lắc đầu nói:

“Anh Fred và anh George nói với con là chỗ đó bị nghẽn rồi. Bị sập hay sao đó.”

“Ôi...”

Chú Sirius đăm chiêu:

“Chà, chú sẽ phải suy nghĩ và trở lại...”

Chú ngừng ngang xương. Nét mặt của chú bỗng nhiên căng thẳng, cảnh giác. Chú xoay đầu nhìn sang một bên, rõ ràng là nhìn vô bức tường gạch chắc chắn của cái lò sưởi.

Harry lo lắng gọi:

“Chú Sirius?”

Nhưng chú đã biến mất. Harry há hốc miệng ra mà nhìn ngọn lửa một hồi, rồi quay lại nhìn Hermione và Ron.

“Tại sao chú ấy lại...”

Hermione vẫn nhìn chòng chọc vào ngọn lửa, nhưng bật đứng vọt dậy, miệng mồm cũng há hốc ra kinh hoàng.

Một bàn tay xuất hiện giữa ngọn lửa, mò mẫm như để nắm bắt một cái gì; đó là một bàn tay có những ngón tay ngắn ngắn và ú na ú nần đeo đầy những cái nhẫn kiểu xưa vô cùng xấu xí...

Ba đứa tụi nó vùng chạy trốn. Ở cánh cửa của phòng ngủ nam sinh, Harry ngoái nhìn lại. Bàn tay mù Umbridge vẫn còn làm động tác nắm bắt trong ngọn lửa, như thể mù biết chính xác tóc chú Sirius vừa mới ở chỗ nào lúc nãy và mù quyết tâm tóm cho kỳ được.

ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE

Mụ Umbridge đã đọc lén thư của bồ, Harry à, chứ không có cách giải thích nào khác.

Harry giận điên lên:

“Bồ nghĩ mụ Umbridge đã tấn công Hedwig à?”

Hermione quả quyết khẳng định:

“Mình gần như chắc chắn điều đó. Coi chừng con ếch ương của bồ kìa, nó đang chạy trốn.”

Harry chìa cây đũa phép vô con ếch ương lúc đó đang nhảy lóc chóc về phía cạnh bàn một cách tràn trề hy vọng.

“Vu hồi!”

Con ếch ương rầu rĩ nhảy vọt ngược vào tay Harry.

Bữa mê luôn luôn là một trong những buổi học mà tụi nó có thể hưởng cái thú nói chuyện riêng tư: thường thường có quá nhiều động tác và sinh hoạt xảy ra, đến nỗi khả năng bị nghe lén là rất nhỏ. Bữa nay, với phòng học đầy nhóc tiếng ếch nhái kêu ồm ộp và tiếng quạ đen kêu quàng quạc, lại thêm tiếng mưa to xối nước ào ào xuống và quật sần sật vào kính cửa sổ phòng học, cuộc chuyện trò rù rì giữa bọn Harry, Ron và Hermione về bà Umbridge

suýt bắt được chú Sirius hầu như không bị ai chú ý.

Hermione thì thầm:

“Mình đã nghi ngờ vụ này từ khi thầy Filch cáo buộc bồ tội đặt mua Bom Phân, bởi vì nghe xạo một cách ngu ngốc. Ý mình nói là, nếu lá thư của bồ mà bị đọc, thì bồ đã có bằng cứ rõ ràng là bồ không hề đặt mua Bom Phân, và như vậy bồ sẽ không bị rắc rối gì hết - giống như vậy thì dỏm quá, đúng không? Nhưng rồi mình nghĩ, biết đâu người ta chỉ muốn kiếm một cái cớ để đọc thư từ của bồ? Vậy thì, đây chính là một cách hết sức hoàn hảo mà mụ Umbridge dàn dựng ra: mách nước cho thầy Filch, để cho thầy làm cái công việc bắn thiêu xét hỏi và tịch thu lá thư, rồi mụ sẽ hoặc là tìm cách chôm lại lá thư từ thầy Filch, hoặc là mụ ra lệnh cho thầy nộp cho mụ xem... mình không nghĩ là thầy Filch dám cãi lệnh, bởi có khi nào thầy đứng về phía quyền lợi của học sinh đâu? Harry, bồ đang đè dẹp lép con ếch ương của bồ kìa.”

Harry ngó xuống; đúng là nó đang ép con ếch ương chặt đến nỗi mắt nó lồi cả ra. Harry vội vàng đặt con ếch ương lên bàn.

Hermione lại nói:

“Chuyện ghé thăm tối hôm qua rất, rất, rất ư kín kẽ. Mình chỉ thắc mắc liệu mụ Umbridge biết được nó kín cỡ nào. *Im re!*”

Con ếch ương mà cô nàng đang thực hành Bùa chú Nín thinh bị làm cho nín khe giữa chừng đang kêu ồm ộp và con vật khốn khổ trừng mắt nhìn cô nàng đầy oán trách.

“Nếu mụ ấy bắt được Khuyết Khuyết...”

Harry nói nốt câu dùm Hermione:

“... thì có lẽ chú ấy đã bị tống trở lại nhà ngục Azkaban hồi sáng nay rồi.”

Nó vẩy cây đũa phép mà chẳng thực sự tập trung chút nào hết, con ếch ương của nó phồng lên như một trái banh xanh lè và xì ra mấy tiếng huýt gió the thé.

“Im re!”

Hermione vội vàng ra tay, chĩa cây đũa phép của cô nàng vô con ếch ương của Harry, khiến nó xẹp xuống một cách êm ru trước mắt tụi nó.

“Ôi, chú ấy không nên làm như vậy một lần nữa, khỏi phải nói thêm gì hết. Mình chỉ không biết làm sao tụi mình có thể báo cho chú ấy hiểu điều đó. Tụi mình không thể gọi cú cho chú ấy được!”

Ron nói:

“Mình không cho là chú ấy dám liều mạng một phen nữa đâu. Chú đâu có ngu dốt vậy. Chú ấy biết là mụ ấy suýt tóm được chú chứ. *Im re!*”

Con quạ đen bự chẳng xấu xí trước mặt anh chàng phát ra một tiếng kêu quàng quạc đầy chế giễu.

“Im re! IM RE!”

Con quạ càng kêu quàng quạc to hơn. Hermione quan sát Ron với vẻ chỉ trích, cô nàng nói:

“Đó là tại cái cách bồ quơ cây đũa phép. Bồ không cần quơ quào nó như vậy, mà chỉ cần *thọc* một cú nhanh gọn thôi.”

Ron vừa nghiêng răng vừa nói:

“Quạ đen khó hơn cóc nhái chứ bộ!”

“Tốt. Vậy thì đối xem sao.”

Hermione nói, tóm lấy con quạ của Ron rồi thay thế nó bằng con ếch ương mập ù của cô nàng.

“Im re!”

Con quạ tiếp tục ngoác mỏ ra rồi ngậm mỏ lại, nhưng chẳng phát ra được âm thanh gì ráo.

“Giỏi lắm, cô Granger!”

Giọng nói nhỏ nhẹ như chuột rúc của giáo sư Flitwick vang lên khiến cả ba đứa Harry, Ron và Hermione nhảy bắn lên.

“Nào, ông Weasley, bây giờ đến phiên trò thử.”

Ron lúng ta lúng túng:

“Dạ... Sao ạ? Dạ... dạ được. Ở... *Im re!*”

Nó thọc cây đũa phép một cái vô con ếch ương mạng đến nỗi chọc trúng vô mắt của con vật tội nghiệp; con ếch ương bèn rống lên một tiếng ồm ồm điếc con ráy rồi nhảy phóc khỏi cái bàn.

Cái hậu quả không khiến đứa nào trong tụi nó ngạc nhiên là Ron và Harry bị giao bài tập về Bùa chú Nín thinh về nhà làm thêm.

Tụi nó được cho phép ở lại bên trong phòng học suốt giờ ra chơi vì trời đang mưa như trút nước bên ngoài. Ba đứa kiếm được chỗ ngồi trong một phòng học ồn ào đông đúc quá cỡ trên tầng một. Trong phòng này, con yêu Peeves mơ màng trôi lơ lửng trên cao gần chùm đèn, thỉnh thoảng phun ra một giọt mực xuống đầu của một đứa học trò nào đó. Tụi nó vừa mới ngồi xuống thì Angelina xông pha chen lấn qua đám đông học sinh đang tíu tít chuyện trò, chạy về phía tụi nó. Cô nàng nói:

“Tôi lấy được giấy phép rồi! Để tái lập lại đội Quidditch!”

Ron và Harry cùng reo lên:

“*Xuất sắc!*”

Angelina tươi cười rạng rỡ:

“Ừ. Tôi đi gặp cô McGonagall và tôi *tin* là có lẽ cô đã khiếu nại lên thầy Dumbledore - Đẳng nào đi nữa thì mụ Umbridge cũng đã chịu thua. Ha! Vì vậy tôi muốn các cậu xuống sân tập vào lúc bảy giờ tối nay, thôi được, bởi vì chúng ta phải lấy lại thời gian đã mất, các cậu có nhận thấy là chỉ còn ba tuần lễ nữa là chúng ta sẽ thi đấu trận đầu tiên không?”

Cô nàng chen lấn đi khỏi tụi nó, rồi biến mất tăm, né tránh được trong gang tấc một giọt mực của Peeves, khiến một đứa học sinh năm thứ nhất đứng gần đó lãnh đủ.

Nụ cười của Ron hơi méo đi một tý khi nó nhìn ra ngoài cửa sổ lúc này đang mờ mịt vì cơn mưa quật tới bời.

“Mong cơn mưa này tạnh đi... Hermione, bồ làm sao vậy?”

Hermione cũng đang đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không có vẻ gì là cô nàng đang thực sự thấy cái gì. Đôi mắt Hermione không tập trung và trên gương mặt nó là một vẻ cau có khó chịu, vẫn cau mặt nhìn khung cửa sổ ràn rụa nước mưa, Hermione nói:

“Đang suy nghĩ...”

Harry hỏi:

“Về chú Siri... Khụt Khịt hả?”

Hermione chậm rãi nói:

“Không... không hẳn như vậy... Nhiều hơn... tự hỏi... Mình tin là tụi mình đang làm chuyện đúng... mình nghĩ... có đúng không?”

Harry và Ron nhìn nhau. Ron nói:

“Ừ, vậy là rõ ràng rồi. Nếu bồ không tự giải thích cho chính bồ được đúng đắn thì sẽ có biết bao nhiêu phiền toái có thể xảy ra lắm.”

Hermione nhìn Ron như thể cô nàng mới chợt nhận ra sự hiện diện của anh chàng này ở đó. Giọng trở nên mạnh mẽ hơn, Hermione nói:

“Mình chẳng qua đang tự hỏi liệu chuyện tụi mình làm có đúng hay không, cái chuyện lập nhóm học tập Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám ấy.”

“Cái gì?”

Cả Ron và Harry đồng thanh kêu lên.

Ron nổi sùng, nói:

“Hermione, chính bồ là kẻ đầu têu!”

Hermione vặn vẹo mấy ngón tay:

“Mình biết. Nhưng sau khi nói chuyện với Khụt Khịt...”

Harry nói:

“Nhưng chú ấy ủng hộ hết mình mà!”

Hermione lại đắm đắm nhìn ra cửa sổ.

“Ừ, đúng. Đó chính là điều khiến mình suy nghĩ lại, có lẽ xét cho cùng thì đó cũng không phải là một sáng kiến hay ho cho lắm...”

Peeves đang trôi lơ lửng phía trên tụi nó trong tư thế nằm sấp, tay lăm le cái ống xì thối đạn, vẻ sẵn sàng; cả ba đưa tụi nó tự động giơ cặp lên che đầu cho đến khi con yêu trôi qua chỗ khác.

Khi tụi nó đặt cặp trở xuống sàn, Harry tức giận nói:

“Tụi mình phải nói rõ vụ này đâu ra đó. Vì chú Sirius đồng ý với tụi mình, cho nên bồ nghĩ là tụi mình không nên tiếp tục làm nữa, phải không?”

Trông đáng vẻ Hermione vừa căng thẳng vừa thiếu não. Bây giờ cô nàng lại cúi xuống nhìn đắm đắm vào bàn tay mình mà nói:

“Mấy bồ có thực sự tin vào óc phán đoán của chú ấy không?”

Harry nói ngay:

“Có, mình tin. Chú ấy luôn cho tụi mình những lời khuyên tốt.”

Một giọt mực xẹt ngang qua tụi nó, trúng chóc vô vành tai của Katie Bell. Hermione nhìn Katie nhảy dựng lên rồi bắt đầu chọi đồ đạc vô Peeves. Một lát sau Hermione mới lại tiếp tục nói và nghe như thể cô nàng đã chọn lựa từng lời rất ư cẩn thận.

“Mấy bồ có nghĩ là chú ấy đã trở nên... đại khái như... liều mạng... kể từ khi chú ấy bị cầm chân trong ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld không? Mấy bồ có nghĩ là chú ấy... đại khái như... dựa vào sức sống của tụi mình không?”

Harry vặn lại:

“Bồ nói ‘dựa vào sức sống của tụi mình’ nghĩa là sao?”

“Nghĩa là... như vậy, mình nghĩ chú ấy thích lập mấy hội phòng vệ bí mật ngay trước mũi của người nào đó thuộc Bộ Pháp Thuật... mình nghĩ chú ấy đã

thực sự nản lòng khi mà chú ấy không thể làm được gì nhiều nhỏi trong tình trạng của chú ấy... thành ra mình nghĩ chú ấy tha thiết... mặt nào đó... xúi giục tụi mình.”

Ron tỏ ra cực kỳ phân vân bối rối. Nó nói:

“Chú Sirius nói đúng. Bỏ *đúng* là nói y hệt má mình.”

Hermione cắn môi không thềm đáp lại. Chuông reo vừa đúng lúc Peeves xẹt xuống ngay phía trên đầu Katie và đổ hết cả hũ mực lên đầu cô bé này.

Thời tiết chẳng khá lên chút nào khi ngày tàn, cho nên vào lúc bảy giờ tối hôm đó, khi Ron và Harry đi xuống sân chơi Quidditch để tập dượt, tụi nó bị ướt sũng nước mưa trong vòng mấy phút, bước đi trơn tuột và trượt dài trên đám cỏ đầy nước. Bầu trời xám xịt đầy sấm chớp và tối thui, nên có được chút ấm áp và ánh sáng trong phòng thay đồ tụi nó thấy yên tâm, cho dù tụi nó biết sự nấn ná giải lao chỉ là tạm thời trong chốc lát mà thôi.

Tụi nó gặp Fred và George đang cãi nhau xem liệu có nên dùng một viên trong mớ Ăn Vặt Cúp Cua để khỏi phải bay bữa nay không.

Fred lầm bầm:

“... nhưng anh dám cá là cô ả biết tẩy tụi mình... Giá mà hôm qua anh đừng có chào hàng với cô nàng mấy viên Nhộng Ói...”

George rù rì:

“Tụi mình có thể xài Viên sốt, chưa có ai thấy viên đó...”

Ron nghe vậy bèn hỏi bằng giọng tràn trề hy vọng:

“Hiệu quả tốt không?”

Tiếng mưa gõ càng lúc càng ầm ỉ trên mái và gió hú quanh tòa nhà.

Fred nói:

“À, ừ... thân nhiệt của em sẽ tăng lên...”

“... nhưng mà em cũng sẽ bị mấy hột bụi nhọt dính đầy mủ, mà tụi anh thì chưa tìm ra được cách tống khứ chúng đi.”

Ron chăm chú nhìn hai ông anh sinh đôi của nó.

“Em đâu có thấy nhọt đinh nào đâu.”

Fred rầu rĩ nói:

“Không, ờ, em không thể thấy đâu. Mấy nhọt đinh đó không mọc ở những chỗ mình thường phơi bày nơi công cộng...”

“... nhưng chúng khiến cho chuyện ngồi lên cán chổi đúng là đau cái...”

Angelina từ phòng đội trưởng bước ra nói to:

“Thôi được, mọi người, hãy nghe đây. Tôi biết thời tiết này không được lý tưởng cho lắm, nhưng mà rất có cơ hội chúng ta sẽ phải đấu với đội Slytherin trong điều kiện thời tiết như thế này, cho nên cũng là một ý tưởng hay nếu chúng ta vạch ra được cách thức đương đầu với bọn họ. Harry, trò đã có biện pháp gì để giữ cho cặp mắt kiếng của trò không bị nước mưa làm cho mờ mịt như hồi đấu với đội Hufflepuff trong cơn bão kỳ đó chưa?”

Harry nói:

“Hermione đã có cách.”

Nó rút cây đũa phép ra, gõ lên cặp mắt kiếng của mình và hô:

“*Chống nước!*”

Angelina nói:

“Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều nên thử câu thần chú ấy. Nếu chúng ta có thể khiến nước mưa không tạt vô mặt mình thì tầm nhìn sẽ được tốt hơn nhiều - tất cả cùng hô, nào... *Chống nước!* Được rồi. Chúng ta đi thôi.”

Mọi người nhét cây đũa phép trở vô túi áo trong của bộ áo thụng, vác cây chổi lên vai, rồi đi theo Angelina ra khỏi phòng thay đồ.

Tụi nó lội bì bõm trong lớp bùn sâu đi tới giữa sân đấu; tầm nhìn vẫn rất tồi cho dù đã xài tới bùa Chống nước; ánh sáng lụn tắt rất nhanh và những bức màn mưa đang quét ào ào mặt đất.

Angelina hét to:

“Tốt lắm, theo hiệu còi của tôi.”

Harry đập mạnh xuống mặt đất để vọt lên, làm văng sinh tứ phía, rồi phóng vút lên cao, gió thổi dạt nó ra khỏi đường bay một chút. Nó không biết được làm sao mà nhìn cho ra trái banh Snitch trong thời tiết như thế này; đến trái Bludger bự chẳng mà tụi nó đang luyện tập đây Harry còn thấy khó mà nhìn ra, nữa là... Mới tập dượt được một phút mà trái Bludger đã suýt đánh bật Harry khỏi cây chổi bay, khiến nó phải xài tới kỹ thuật Cù Lăn Lăn Cù để né tránh. Không may Angelina không nhìn thấy, thực ra thì cô nàng có vẻ cũng chẳng nhìn thấy cái gì hết; và không đứa nào trong đám tụi nó có chút xiu manh mối là những đứa kia đang làm gì. Gió đang mạnh lên; thậm chí Harry còn có thể nghe tiếng gió rít mưa gào quần nhau dữ dội trên mặt hồ ở tí tận xa xa.

Angelina bắt tụi nó tập dượt trong cảnh huống như vậy gần một tiếng đồng hồ rồi mới thừa nhận chịu thua. Cô nàng dắt toàn đội ướt mem và quạu quọ trở về phòng thay đồ, khẳng khẳng bảo là buổi tập dượt không hề là chuyện lãng phí thì giờ, tuy nhiên giọng nói của cô nàng không có chút sức thuyết phục nào hết. Fred và George có vẻ đặc biệt khó chịu; cả hai anh chàng này chân đều đã đi vòng kiềng, mặt mày nhăn nhó theo mỗi chuyển động. Khi đang lau khô tóc bằng tấm khăn lông, Harry nghe hai anh chàng sinh đôi phàn nàn nho nhỏ:

“Em nghi vài cái nhọt đỉnh của em bị bể rồi quá.”

Đó là giọng nói vô vọng của Fred. George xuýt xoa qua kẽ răng cắn chặt:

“Của anh vẫn chưa bể. Tụi nó phập phồng như điên... có cảm giác tụi nó bự thêm, bự hơn bất kỳ thứ gì...”

“Ồi!”

Harry hét lên. Nó ấn cái khăn lông vô mặt, con mắt nó nhắm nghiền vì đau đớn. Cái theo trên trán nó bỗng lại nhức nhối, đau hơn nhiều so với những lần

trước trong vòng mấy tháng nay.

Nhiều giọng nói cùng vang lên:

“Chuyện gì vậy?”

Harry lộ mặt ra sau cái khăn lông của nó; phòng thay đồ lung linh mờ mờ vì nó không đeo kiếng; nhưng nó vẫn có thể khẳng định được là ai nấy đều đang hướng mắt về nó. Nó lẩm bẩm:

“Không có chi. Tôi... chọc trúng mắt mình... có vậy thôi...”

Nhưng nó đưa mắt nhìn Ron một cách đầy ý nghĩa và cả hai đưa tụi nó nấn ná ở lại khi những người khác trong đội đã lần lượt đi ra ngoài, quần kín trong những tấm áo khoác, nón kéo sụp xuống tận mang tai.

Ngay khi Alicia vừa khuất bóng sau cánh cửa, Ron hỏi ngay:

“Chuyện gì vậy? Có phải cái thẹo của bồ không?”

Harry gật đầu.

“Nhưng...”

Ron có vẻ hoảng sợ. Nó bước dài ngang qua phòng, tới bên cửa sổ, nhìn đăm đăm vào mưa.

“Hắn... hắn không thể nào ở gần tụi mình vào lúc này, đúng không?”

“Không.”

Harry nói khẽ, thả người ngồi phịch xuống cái băng ghế và xoa xoa cái trán.

“... hắn có lẽ ở cách đây nhiều dặm. Cái thẹo đau bởi vì... hắn... tức giận.”

Harry không có ý thốt lên điều ấy chút nào, và nó nghe những lời đó như thể của một người xa lạ nào đó vừa nói xong - mặc dù ngay lập tức, nó biết những lời đó đúng thật là nó nói. Nó không hiểu làm sao nó lại biết như vậy; nhưng nó biết, Voldemort đang nổi cơn thịnh nộ, cho dù hắn đang ở đâu, cho dù hắn đang làm gì.

Ron càng tỏ ra kinh hãi, nó nói:

“Bồ có thấy hắc không? Bồ có... nhận ra một hình ảnh, hay cái gì đó?”

Harry ngồi yên lặng, dăm dăm ngó hai bàn chân của nó, để cho đầu óc và ký ức được xả hơi sau cơn đau bể óc vừa qua...

Một mớ hỗn mang rối rắm những hình thể lộn xộn, một trận âm thanh ào ạt rú lên...

Harry nói:

“Hắc muốn chuyện gì đó phải được làm cho xong, thế mà chuyện đó diễn ra không đủ nhanh như hắc muốn.”

Một lần nữa, Harry cảm thấy ngạc nhiên khi nghe những lời nói thốt ra từ miệng mình, và nó chắc chắn chúng thốt ra từ miệng mình thật.

Ron hỏi:

“Nhưng... làm sao bồ biết được?”

Harry lắc đầu và đưa hai tay lên che mắt, ấn mạnh lòng bàn tay lên hai con mắt. Mắt nó nổ ra những ngôi sao nho nhỏ. Nó cảm thấy Ron đang ngồi xuống bên cạnh nó trên cái băng ghế và nó biết là Ron đang chăm chú nhìn nó.

Bằng một giọng lặng trang, Ron hỏi:

“Có phải đó là điều cũng đã xảy ra lần trước không? Cái lần vết thẹo của bồ phát đau trong văn phòng mụ Umbridge ấy? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là- ai-đấy nổi giận à?”

Harry lắc đầu.

“Vậy thì là cái gì?”

Harry đang hồi tưởng lại. Lúc đó nó cũng đang nhìn vào gương mặt mụ Umbridge... cái thẹo của nó phát đau... và nó có cái cảm giác kỳ lạ đó trong bao tử... một cảm giác lâng lâng lạ lùng... một cảm giác *hạnh phúc*... Nhưng, dĩ nhiên, nó đã không nhận ra điều đó thực chất là gì, bởi vì bấy lâu nay nó vẫn chỉ quen với việc cảm thấy đau khổ mỗi lần lên cơn...

Nó nói:

“Lần trước cái thẹo đau bởi vì hắc hài lòng. Rất ư hài lòng. Hắc nghĩ... điều tốt đẹp gì đó sắp xảy ra. Và cái đêm trước ngày tụi mình trở về trường Hogwarts...”

Harry nhớ lại cái lúc mà vết thẹo phát đau tồi tệ nhất khi nó ở trong phòng ngủ của nó và Ron ở quảng trường Grimmauld.

“Hắc tức giận...”

Harry quay lại nhìn Ron, anh chàng này đang há hốc mồm ngó nó trên trên. Ron nói:

“Bồ có thể kể nghiệp giáo sư Trelawney đấy!”

Harry nói:

“Không phải mình đang tiên tri đâu.”

Ron nói, nghe vừa sợ chết khiếp, vừa cảm động sâu sắc.

“Không, bồ có biết bồ đang làm gì không? Harry, *bồ đang đọc tư tưởng của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy...*”

“Không.” Harry lắc đầu. “Đúng hơn là... trạng thái của hắc, mình đoán vậy. Mình chỉ đang nhá qua cái tâm trạng của hắc... thầy Dumbledore có nói một chuyện tương tự đã xảy ra hồi năm ngoái... Thầy nói là khi Voldemort ở gần mình, hay khi hắc cảm thấy căm hận, mình có thể biết được. Chà, giờ mình lại còn cảm thấy cả khi hắc hài lòng nữa...”

Hai đứa im lặng một lát. Gió và mưa vẫn quần đảo quanh tòa nhà.

Ron nói:

“Bồ phải nói chuyện này với một người nào đó.”

“Lần trước mình đã nói với chú Sirius.”

“Ừ, lần này bồ cũng nói với chú ấy đi.”

Harry quả quyết:

“Mình không thể, đúng không? Mụ Umbridge rình mò canh chừng cả cú

lần nữa, nhớ không?”

“VẬY THÌ, NÓI VỚI THẦY DUMBLEDORE ĐI...”

Harry đứng lên, lấy cái áo khoác của nó ra khỏi cái móc áo, lẳng tằm áo choàng quanh mình, đáp gọn:

“MÌNH VỪA NÓI VỚI BỒ, THẦY BIẾT RỒI. NÓI VỚI THẦY MỘT LẦN NỮA CHẲNG ĐỂ LÀM GÌ.”

Ron đã thắt chặt cái áo khoác quanh mình nó, đứng nhìn Harry một cách ưu tư. Nó nói:

“THẦY DUMBLEDORE CHẮC LÀ MUỐN BIẾT.”

Harry nhún vai:

“THÔI... TỤI MÌNH CÒN BÀI TẬP BÙA CHÚ NÍN THINH PHẢI LÀM...”

Tụi nó vội vã đi trở lại, băng qua sân trường tối thui, trượt chân và té nhào xuống bãi cỏ ngập bùn, không đứa nào nói năng gì nữa. Harry đang suy nghĩ lung lăm.

Cái điều mà Voldemort muốn cho xong mà vẫn chưa diễn ra đủ nhanh như ý hắn là chuyện gì?

“HẮN CÓ NHỮNG KẾ HOẠCH KHÁC... NHỮNG KẾ HOẠCH HẮN CÓ THỂ ĐƯA VÀO THỰC THI HẾT SỨC LẶNG LẼ... CÁI MÀ HẮN CHỈ CÓ THỂ CÓ ĐƯỢC BẰNG CÁCH ĂN CẮP... MỘT VŨ KHÍ CHẲNG HẠN. MỘT THỨ GÌ ĐÓ MÀ LẦN TRƯỚC HẮN KHÔNG CÓ.”

Mấy tuần nay Harry đã không nghĩ đến những lời nói đó; nó bị cuốn vào những chuyện đang xảy ra trong trường Hogwarts, quá bận rộn đương đầu với những trận chiến dai dẳng với mụ Umbridge, với sự can thiệp bất công của Bộ Pháp Thuật... nhưng giờ đây những lời nói đó lại hiện về trong trí óc của nó và khiến nó thắc mắc.

Cơ giận của Voldemort sẽ có thể hiểu được nếu hắn vẫn chưa tiến được gần tới mức có thể đặt bàn tay của hắn lên món vũ khí kia, cho dù đó là cái gì đi nữa... Liệu có phải chính Hội đã ngăn bàn tay hắn, đã chặn đứng hắn,

không cho hắn lấy được cái đó. Cái đó được cất giữ ở đâu? Bây giờ ai đang giữ nó?

“Mimulus mimbletonia.”

Tiếng Ron đọc mật khẩu làm Harry sức tỉnh quay lại thực tế, vừa đúng lúc để trèo qua cái lỗ chân dung để vào phòng sinh hoạt chung.

Có vẻ như Hermione đã đi ngủ sớm, bỏ mặc con mèo Crookshanks nằm cuộn tròn bên cạnh một cái ghế, và một mớ tùm lum mấy cái nón đan thắt dành cho yêu tinh nằm trên bàn bên cạnh lò sưởi. Harry cảm thấy dễ chịu là Hermione không có mặt đâu đó trong phòng bởi vì nó không muốn bàn bạc về vụ cái thẹo của nó phát đau, để rồi lại phải nghe cô nàng khuyên nó đi gặp thầy Dumbledore.

Ron cứ liếc chừng nó lo lắng, nhưng Harry rút quyển sách Độc Dược ra rồi bắt đầu làm cho xong bài luận, mặc dù chỉ làm bộ tập trung, và đến cái lúc mà Ron nói nó cũng đi ngủ thôi thì Harry hầu như chưa ghi được câu nào.

Thời gian trôi đến nửa đêm, rồi quá nửa đêm, trong khi Harry đọc đi đọc lại một đoạn văn về việc sử dụng cái ốc tai, rau cần núi, và cỏ hắc xì mà vẫn không thấm vô đầu được tới một chữ...

Những rau cỏ này có hiệu quả dược tính cao nhất trong việc kích động não bộ, và vì vậy được dùng nhiều trong các món Rượu thuốc gây U mê và Rối mị, khi các pháp sư muốn tạo ra sự nóng nảy bộ Chop và liều lĩnh...

... Hermione nói chú Sirius đang trở nên liều mạng vì bị cầm chân ở quảng trường Grimmauld...

... hiệu quả dược tính cao nhất trong việc kích động não bộ, và vì vậy được dùng nhiều...

... Tờ Nhật Báo Tiên Tri sẽ cho là não của nó bị kích động nếu họ phát hiện ra là nó biết được cảm xúc của Voldemort...

... vì vậy được dùng nhiều trong các món Rượu thuốc gây U mê và Rối

mịt...

... Được thôi, đúng là chữ rối mịt; *Tại sao* nó biết được cảm xúc của Voldemort? Cái mối liên hệ lạ kỳ này giữa nó và Voldemort là gì, mà sao cụ Dumbledore chưa bao giờ giải thích thỏa đáng cho nó?

... *khi các pháp sư muốn...*

... nó muốn ngủ biết bao...

... *tạo ra sự nóng nảy bộp chộp...*

... thật là ấm áp và dễ chịu khi được ngồi trong cái ghế bành trước lò sưởi trong khi ngoài trời mưa vẫn còn rơi, quạt đập mạnh lên kính cửa sổ và con Crookshanks gừ gừ và ngọn lửa tí tách reo...

Quyển sách tuột khỏi bàn tay đã buông lỏng của Harry và rớt xuống xuống tấm thảm nhỏ trải trước lò sưởi, kêu lên một tiếng bịch buồn tẻ. Cái đầu của Harry ngoẹo sang một bên...

Nó lại một lần nữa đi dọc theo một hành lang không cửa sổ, tiếng bước chân của nó vang vọng trong im vắng. Khi cánh cửa cuối hành lang hiện lớn ra dần thì trái tim nó càng đập nhanh hơn vì lo âu căng thẳng... giá mà nó có thể mở cửa ra... Đi vào xa hơn...

Nó duỗi tay ra... Ngón tay của nó chỉ còn cách vài phân...

“Thưa cậu Harry Potter...”

Nó giật bắn người thức dậy. Những ngọn đèn sáp trong phòng sinh hoạt chung đều đã tắt lụi, nhưng có cái gì đó đang di chuyển gần kề bên nó.

Ngồi thẳng lưng trên ghế, Harry hỏi:

“Ai đó?”

Một giọng nói lí nhí như chuột kêu vang lên:

“Thưa cậu, Dobby giữ cú của cậu.”

“Dobby hả?”

Harry kêu lên khó nhọc, chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối mù mờ về

phía phát ra tiếng nói.

Dobby gia tinh đang đứng bên cạnh cái bàn mà Hermione đã đặt trên đó nửa tá nón do cô nàng đan. Đôi tai nhọn to tổ chẳng của nó lúc này đang chìa ra từ bên dưới một cái gì đó trông giống như tất cả những cái nón mà Hermione đã từng đan; Dobby đang đội hết cái này chồng lên cái kia, cho nên cái đầu nó trông có vẻ như được kéo dài ra thêm năm bảy tấc, và ngự ngất nghểu tuốt trên đỉnh của cái tháp nón len đó là con Hedwig, bình thản rúc lên khe khẽ và rõ ràng là đã được chữa lành lặn.

“Dobby tình nguyện đem giao trả cú của Harry Potter!”

Giọng nói eo éo của con gia tinh vang lên, sự tôn sùng quý mến tuyệt đối hiện lồ lộ trên gương mặt.

“Thưa cậu, giáo sư Grubbly-Plank nói là bây giờ con cú khỏe lại rồi.”

Con gia tinh cúi rạp mình xuống thấp đến nỗi cái mũi dài nhọn giống như cây viết chì của nó quẹt lên bề mặt sần chỉ của tấm thảm trải trước lò sưởi, và con Hedwig phải rúc lên một tiếng giận dỗi rồi bay chấp chới đậu lên cái tay ghế bành của Harry.

Harry nói:

“Cám ơn, Dobby.”

Vỗ về nhẹ nhàng cái đầu của Hedwig, Harry chớp chớp mắt nhanh, cố gắng xua đuổi hình ảnh của cánh cửa trong giấc chiêm bao... Cánh cửa đã hiện ra rất sống động... Quan sát Dobby kỹ càng hơn, Harry nhận thấy con gia tinh cũng mang rất nhiều khăn quàng cổ và vô số vớ, đến nỗi chân căng phồng quá to so với thân thể nó.

“Ờ... có phải mi đã lấy hết *tất cả* những thứ quần áo mà Hermione đã bỏ ra?”

Dobby vui vẻ nói:

“Ôi thưa cậu, không có đâu, Dobby lấy một ít cho cả Winky nữa, cậu ạ.”

Harry hỏi:

“VẬY HẢ, WINKY CÓ KHỎE KHÔNG?”

Đôi tai của Dobby hơi hơi rũ xuống. Hai con mắt xanh biếc tròn xoe và bự như trái banh tennis của nó sụp xuống. Nó buồn bã nói:

“Thưa cậu, Winky vẫn cứ uống rượu hoài. Nó không tha thiết gì đến quần áo đâu, cậu Harry Potter à. Mấy con gia tinh khác cũng vậy. Không ai chịu quét dọn tháp Gryffindor nữa, họ không chịu quét dọn khi mấy thứ nón và vớ giấu lẩn trong rác khắp nơi, thưa cậu, họ thấy như vậy là xúc phạm họ quá lắm. Thành ra, thưa cậu, Dobby phải lãnh lấy công việc và tự một mình làm hết, thưa cậu, Dobby không phiền hà gì đâu, bởi vì Dobby luôn luôn hy vọng được gặp Harry Potter và tối nay, thưa cậu, Dobby đạt được nguyện ước rồi!”

Dobby lại cúi rạp mình xuống một lần nữa. Rồi nó đứng thẳng lên, rụt rè nhìn Harry và nói tiếp:

“Nhưng Harry Potter trông không được vui lắm. Dobby nghe cậu mơ trong lúc ngủ. Có phải Harry Potter gặp ác mộng không?”

Harry ngáp dài rồi dụi mắt, nói:

“Không hẳn là ác mộng. Tôi từng bị những cơn ác mộng còn tệ lậu hơn.”

Con gia tinh tròn xoe đôi mắt to như hai trái banh nỉ ấy dò xét Harry. Rồi hai tai rũ xuống, Dobby nói một cách hết sức nghiêm túc.

“Dobby ước ao mình có thể giúp đỡ cho Harry Potter, bởi vì Harry Potter đã giải phóng Dobby và bây giờ Dobby rất, rất, rất hạnh phúc...”

Harry mỉm cười.

“Bạn không thể giúp được tôi đâu, Dobby, nhưng tôi vẫn cảm ơn bạn đã có lòng...”

Harry cúi xuống lượm lên cuốn sách Độc Dược của nó. Nó sẽ cố gắng làm cho xong bài luận vào ngày mai. Nó xếp sách lại, và khi đang làm thế thì ánh lửa lò sưởi chiếu sáng những vết sẹo mỏng màu trắng trên mu bàn tay của nó

- hậu quả của những buổi bị bà Umbridge phạt cấm túc. Harry chậm rãi nói:

“Chờ một chút... Có một chuyện bạn có thể làm cho tôi, Dobby à.”

Con gia tinh nhìn quanh, hớn hở:

“Thưa cậu Harry Potter, cậu cứ bảo.”

“Tôi cần tìm một chỗ mà hai mươi tám người có thể thực tập Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mà không bị bất cứ giáo sư nào khám phá ra, đặc biệt là...”

Harry nắm chặt bàn tay của nó đặt trên cuốn sách, đến nỗi mấy vết theo trở nên trắng trong như ngọc, nói dứt câu:

“... giáo sư Umbridge.”

Nó tưởng nụ cười của con gia tinh sẽ biến mất, rồi hai tai sẽ thông xuống; nó chắc rằng con gia tinh sẽ nói đó là chuyện không thể làm được, hoặc là sẽ cố gắng, nhưng không có nhiều hy vọng lắm... Điều mà nó không ngờ tới là Dobby hí hửng nhảy căng lên, hai tai ve vẩy phấn khởi, và hai tay vỗ chập lại với nhau. Dobby vui vẻ nói:

“Thưa cậu, Dobby biết một nơi hoàn hảo. Dobby đã nghe mấy con gia tinh khác nói về chỗ đó từ khi Dobby mới về trường Hogwarts lận, thưa cậu. Bọn gia tinh tại này gọi chỗ đó là Phòng Đến Rồi Đi, thưa cậu, hoặc dưới một cái tên khác là Phòng Cần Thiết!”

Harry tò mò hỏi:

“Tại sao?”

Dobby nói giọng nghiêm trọng:

“Bởi vì đó là một căn phòng mà một người chỉ có thể bước vào khi người đó thực sự cần đến nó. Đôi khi căn phòng có sẵn ở đó, và đôi khi nó không hiện hữu, nhưng một khi hiện ra rồi, nó luôn luôn được trang bị phù hợp với nhu cầu của người tìm kiếm nó. Thưa cậu, Dobby đã từng sử dụng nó.”

Giọng nói của con tinh đột ngột hạ thấp và nghe có vẻ hối lỗi.

“... ấy là khi Winky say xỉn quá. Dobby đã phải giấu cô ả trong Phòng Cần Thiết và rồi Dobby tìm thấy thuốc giã Bia bơ ở đó, và một cái giường xinh xắn vừa vặn với kích thước thân thể gia tinh để đặt Winky lên trong khi cô ả thiếp ngủ say sưa, thưa cậu... và Dobby biết là thầy Filch cũng đã tìm được vô số đồ để lau chùi quét dọn ở đó mỗi khi thầy xài hết, thưa cậu, và...”

“... và nếu như mình thực sự cần một cái cầu tiêu...” Harry nói, sức nhớ ra một điều mà cụ Dumbledore đã nói ở Vũ hội Giáng sinh vào lễ Giáng sinh năm ngoái. “... thì nó sẽ tự đặt trong phòng mấy cái bô?”

Dobby sốt sắng gật đầu:

“Thưa cậu, Dobby tin chắc như vậy. Đó là một căn phòng hết sức lạ lùng, cậu à.”

Harry ngồi thẳng lưng hơn trong cái ghế, hỏi:

“Có bao nhiêu người biết về căn phòng đó?”

“Thưa cậu, rất ít. Hầu hết người ta chỉ ngẫu nhiên lọt vô phòng khi họ cần đến nó, thưa cậu, nhưng thường thì sau đó họ không thể tìm lại được một lần nữa, bởi vì họ không biết là nó vẫn luôn luôn ở đó chờ được gọi đến để được phục vụ, thưa cậu.”

Trái tim Harry đập rộn ràng.

“Thiệt là giỏi. Nghe ra thiệt là hoàn hảo, Dobby à. Chừng nào bạn có thể chỉ cho tôi chỗ căn phòng đó?”

Dobby tỏ ra hết sức vui sướng trước vẻ hăng hái của Harry. Nó nói:

“Bất cứ khi nào, thưa cậu Harry Potter. Nếu cậu muốn, chúng ta có thể đi ngay bây giờ.”

Trong một thoáng Harry đã muốn liều đi ngay bây giờ; nó mới nhòe dậy nửa chừng khỏi cái ghế, với ý định chạy nhanh lên lầu lấy cái Áo khoác Tàng hình, thì một giọng nói, không phải lần đầu tiên, nghe rất giống giọng của Hermione thì thầm bên tai nó: *liều lĩnh*. Xét cho cùng thì lúc đó cũng đã quá

khuya rồi, nó đã kiệt sức và bài luận của thầy Snape cần phải được làm cho xong.

Thả người trở lại ngồi lún xuống cái ghế, Harry đành bất đắc dĩ nói:

“Tối nay không được, Dobby à. Điều này rất là quan trọng... Tôi không muốn làm phí phạm vụ này, cần phải có kế hoạch đúng đắn... Nghe nè, bạn có thể chỉ cần nói cho tôi biết Căn Phòng Cần Thiết chính xác nằm ở đâu và làm sao đến được nơi đó không?”

Những tấm áo thụng phồng lên và xoắn quanh mình khi tụi nó chạy băng ngang mảnh vườn rau ngập nước để đến lớp học hai tiết môn Thảo Dược. Ở đó, tiếng dội rầm rầm của cơn mưa xuống mái của căn nhà lồng kính như những hạt mưa đá át hết tiếng giảng bài của giáo sư Sprout khiến tụi nó chẳng nghe được gì cả. Buổi học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí vào trưa hôm đó đành phải dọn từ sân trường bị bão cày xới vô một phòng học trống trên tầng trệt, và may phước cho tụi nó, Angelina đi tìm đội Quidditch của cô nàng vào bữa ăn trưa để thông báo là buổi tập dượt Quidditch được bãi bỏ.

“Tốt!” Harry nói khẽ khi nghe Angelina báo tin. “Bởi vì tụi này đã tìm được một chỗ cho buổi họp phòng vệ đầu tiên. Tối nay, tám giờ đúng, tầng lầu thứ bảy đối diện với tấm thảm thêu hình ông Barnabas Dở Hơi bị mấy con quỷ khổng lồ nện. Chị có thể nhắn cho Katie và Alicia không?”

Angelina có vẻ hơi khựng lại nhưng cũng hứa là sẽ nhắn cho những người khác biết. Harry quay lại ăn ngẫu nhiên món xúc xích và khoai tây nghiền của mình. Khi nó ngược lên để uống một hơi nước ép bí rợ, thì nhận thấy Hermione đang nhìn nó. Harry hỏi một cách khó khăn:

“Chuyện gì?”

“À... chỉ là chuyện những kế hoạch của Dobby không hẳn lúc nào cũng an

toàn. Bồ không nhớ cái lần y làm cho xương cốt cánh tay của bồ biến mất tiêu sao?”

“Căn phòng này không phải là một ý tưởng điên rồ của Dobby; thầy Dumbledore cũng biết, thầy từng nói với mình về căn phòng đó ở Vũ hội Giáng sinh.

Nét mặt Hermione có vẻ giãn ra.

“Thầy Dumbledore đã từng nói với bồ về căn phòng đó à?”

Harry nhún vai:

“Tình cờ thôi!”

Hermione bèn nhanh nhẩu nói:

“Ôi, được. Vậy thì tốt rồi.”

Cô nàng không nêu ra thêm lời phản đối nào nữa.

Cùng với Ron, Harry và Hermione đã bỏ ra hầu hết ngày hôm đó tìm kiếm những người đã ghi danh trong cái danh sách ở quán Đầu Heo để báo cho họ biết nơi tụ tập tối hôm đó. Harry có phần nào hơi thất vọng vì chính Ginny lại là người đã tìm được cách kiếm ra Cho Chang và cô bạn trước tiên; tuy nhiên, vào cuối bữa ăn tối nó đã yên tâm là tin tức đã được lan truyền tới từng người trong số hai mươi lăm người đã đến quán Đầu Heo.

Vào khoảng bảy giờ rưỡi, Harry, Ron và Hermione rời phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Harry nắm chặt trong tay một miếng giấy da cũ xì. Học sinh năm thứ năm được cho phép đi lại trong hành lang cho đến chín giờ đêm, nhưng cả ba đứa tụi nó vẫn nhìn quanh quất một cách căng thẳng khi đi tới tầng lầu thứ bảy.

Lên tới bậc trên cùng của cầu thang, Harry mở tấm giấy da ra, bảo:

“Giữ lấy.”

Nó dùng cây đũa phép gõ lên tấm giấy da, thì thầm:

“Tôi long trọng thề là tôi chẳng được tích sự gì hết.”

Tấm bản đồ trường Hogwarts hiện ra trên bề mặt trống trơn của tấm giấy da. Máy chấm đen di động nhỏ xíu kèm theo tên họ chỉ ra cho biết những người khác nhau đang ở đâu.

Harry cầm tấm bản đồ đưa lên sát mắt, chăm chú xem xét kỹ lưỡng từng điểm một và nói:

“Thầy Filch đang ở tầng thứ hai, và Bà Norris thì đang ở lầu bốn.”

Hermione lo lắng hỏi:

“Còn bà Umbridge?”

Harry chỉ vô bản đồ:

“Trong văn phòng của bà ấy. Thôi được, tội mình đi thôi!”

Tội nó hối hả đi dọc hành lang đến chỗ mà Dobby đã miêu tả cho Harry, một bức tường trống trơn trải dài đối diện với một tấm thảm thêu vĩ đại miêu tả nỗ lực góc ghech của ông Bamabas Dở Hơi nhằm huấn luyện mấy con quỷ khổng lồ múa ba lê.

Trong khi một con quỷ khổng lồ bị moi ăn tạm dừng trò nện dùi cui một cách không thương tiếc ông thầy múa ba lê tương lai để nhìn ra, Harry nói:

“Được rồi. Dobby bảo đi ngang qua bức tường này ba lần, hết sức tập trung tư tưởng vào cái điều mà chúng ta cần.”

Tội nó làm y như lời dặn, đi tới cánh cửa sổ ở đầu kia của bức tường, quay ngoắt lại, rồi đi tới cái độc bình to bằng người lớn ở đầu nọ bức tường. Ron nhắm tịt mắt lại để tập trung, Hermione thì thào cái gì đó trong hơi thở của cô nàng, còn Harry thì nắm chặt hai bàn tay trong khi nhìn chăm chăm phía trước mặt nó.

Chúng tôi cần một nơi nào đó để học chiến đấu... Harry suy nghĩ. Chỉ cần cho chúng tôi một nơi để thực hành... Một nơi nào đó mà người ta không thể tìm ra chúng tôi...

Sau khi tội nó xoay gót đi tới vòng thứ ba thì Hermione đột ngột la lên:

“Harry.”

Một cánh cửa được lau chùi bóng loáng xuất hiện trên bức tường. Ron trợn trừng mắt ngó cánh cửa, có vẻ cảnh giác cao độ. Harry đi tới, nắm cái nắm đấm cửa bằng đồng, kéo cánh cửa mở ra, rồi dẫn đầu cả bọn đi vào bên trong một căn phòng rộng rãi được thắp sáng bằng những ngọn đuốc cháy bập bùng giống những ngọn đuốc chiếu sáng tầng hầm cách tám tầng lầu phía dưới.

Những tủ sách bằng gỗ dựng san sát đầy mấy bức tường, và trên sàn phòng là những cái gối tựa to tổ bố thay cho mấy cái ghế. Một bộ kệ đặt ở tuốt đầu kia của căn phòng chứa một dãy những dụng cụ như Kiếng Mách Lẻ, máy Duyệt Bí Mật, và một cái Gương Chiếu Thù khổng lồ đã bị rạn nứt mà Harry tin chắc là hồi năm ngoái đã được treo trong văn phòng của thầy Moody dỏm.

Ron dùng chân dẫm dẫm lên một trong mấy cái gối, nói hết sức nhiệt tình:

“Mấy cái này sẽ được việc khi tụi mình thực tập bùa Sừng sốt.”

Hermione rà ngón tay dọc theo gáy của những bộ sách vĩ đại bìa bọc da.

“Trích Yếu Những Lời Nguyên Thông Thường Và Tác Dụng Phản Công của Chúng... Cao Tay Ấn Hồn Nghệ Thuật Hắc Ám... Thực Hành Thần Chú Tự Vệ... Ái chà...”

Cô nàng ngoảnh nhìn Harry, gương mặt rạng rỡ, và Harry nhận thấy sự hiện diện của hàng trăm cuốn sách cuối cùng đã thuyết phục được Hermione rằng điều mà tụi nó đang làm là đúng.

“Harry ơi, thiết tình là quá tuyệt vời, ở đây có mọi thứ tụi mình cần!”

Và không cần tốn thêm công sức, cô nàng rút ngay quyển *Bùa Êm Dành Cho Kẻ Bị Êm Bùa* ra khỏi kệ, rồi ngồi thụp xuống một cái gối gần nhất, và bắt đầu cầm cúi đọc.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Harry nhìn quanh: Ginny, Neville, Lavender,

Parvati, và Dean vừa mới đến. Dean nhìn quanh, hết sức xúc động:

“Ôi... đây là đâu thế này?”

Harry bắt đầu giải thích, nhưng nó chưa nói hết thì đã có thêm nhiều người khác đến nữa, và nó lại phải bắt đầu giải thích lại. Vào lúc tám giờ đúng, mọi cái gối đều đã có người ngồi. Harry đi tới cánh cửa và vặn cái chìa thò ra từ ổ khóa; cái ổ khóa kêu lên “cách” một tiếng thiệt to đầy thỏa mãn, và rồi mọi người trở nên yên lặng, đưa mắt nhìn Harry. Hermione cẩn thận đánh dấu trang sách đang đọc của quyển *Bùa Êm Dành Cho Kẻ Bị Êm Bùa* rồi đặt quyển sách qua một bên.

Harry nói, hơi căng thẳng:

“Thế này, đây là nơi chúng ta đã tìm được để làm chỗ thực hành, và các bạn đã... ờ... rõ ràng là tìm được chỗ dễ dàng...”

“Phi thường!”

Cho nói và nhiều người rì rầm tán thành.

Nhưng Fred có vẻ khó chịu về cái sự tán thành đó, nói:

“Kỳ quái! Tụi này đã từng trốn lão Filch ở đây, nhớ không George? Nhưng lúc đó nó chỉ là một cái phòng xép để chối mà thôi...”

Dean ngồi ở cuối phòng, chỉ chỗ cái Kiếng Mách Lèo và Gương Chiếu Thù mà hỏi:

“Ê, Harry, mấy thứ đó là cái gì vậy?”

Harry bước đi len lỏi giữa mấy cái gối để đến bên mấy cái thứ đồ đó, đáp:

“Dụng cụ Dò tìm Hắc ám. Về cơ bản mấy thứ này đều báo cho biết khi nào có pháp sư phù thủy Hắc ám hay kẻ thù ở gần mình, nhưng các bạn đừng quá tin cậy vào mấy thứ này, dụng cụ có thể bị đánh lừa...”

Nó nhìn chăm chú vào cái Gương Chiếu Thù rạn nứt một hồi; những hình thù u ám đang di chuyển loang quanh bên trong tấm gương, nhưng không nhận dạng được một hình thù nào. Nó bèn quay lưng lại cái gương.

“Thôi được, tôi đã nghĩ đến những thứ mà chúng ta nên làm trước tiên và... ờ...”

Nó nhận thấy có một cánh tay giơ lên.

“Chuyện gì vậy, Hermione?”

Hermione nói:

“Tôi nghĩ là chúng ta nên bầu một thủ lĩnh.”

Cho nhìn Hermione như thế cô nàng này điên, và bao tử của Harry lại thót lên một cái nữa. Cho nói ngay:

“Harry là thủ lĩnh.”

Hermione vẫn nói không chút xao xuyến:

“Được, nhưng chúng ta vẫn phải bầu cử một cách đúng đắn. Như vậy thì danh hiệu mới chính thức, và bạn ấy mới có thẩm quyền. Vậy... ai cho rằng Harry đáng là thủ lĩnh của chúng ta?”

Mọi người giơ tay lên, ngay cả Zacharias Smith, mặc dù anh chàng này giơ tay hơi miễn cưỡng.

Harry cảm thấy mặt mình đang nóng ran lên. Nó nói:

“Ờ... thôi được... Cảm ơn các bạn. Và... *Chuyện gì nữa*, Hermione?”

Tay của Hermione vẫn còn giơ lên trong không trung, cô nàng hớn hờ nói:

“Tôi cũng nghĩ là chúng ta nên có một cái tên. Nó sẽ đề cao, cổ vũ tinh thần đồng đội và đoàn kết, các bạn có đồng ý không?”

Angelina nói đầy hy vọng:

“Nhóm chúng ta gọi là Liên đoàn Chống Umbridge có được không?”

Fred đề nghị:

“Hay là Nhóm Bộ Pháp Thuật là Lũ Đần?”

Hermione cau mặt nhìn Fred, nói:

“Tôi đang nghĩ nhiều hơn đến một cái tên mà nó không tiết lộ cho mọi người biết việc chúng ta làm, để chúng ta có thể nhắc đến một cách an toàn

ngoài những buổi họp.”

Cho nói:

“Đội Quyết Dụng được không? Gọi tắt là Đ.Q.D. để không ai biết chúng ta đang nói về cái gì.”

Ginny nói:

“Ừ, Đ.Q.D. nghe hay đó. Nhưng giá mà nó viết tắt cho Đoàn Quân Dumbledore thì hay hơn vì đó chính là nỗi lo sợ tệ nhất của Bộ Pháp Thuật, đúng không?”

Rất nhiều tràng cười và tiếng xì xào nổi lên tán thành ý kiến này.

Hermione nói giọng hách dịch:

“Mọi người có tán thành Đ.Q.D. không?”

Cô nàng quỳ trên gối để đếm.

“Đa số tán thành - kiến nghị được thông qua!”

Cô nàng cài miếng giấy da có tên của tất cả thành viên lên bức tường và viết lên trên đầu danh sách bằng chữ thiệt to ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE.

Khi Hermione ngồi xuống rồi, Harry nói:

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thực hành được chưa? Tôi nghĩ, việc đầu tiên chúng ta nên làm là thực hành thần chú *Expelliarmus*, tức là Bùa Giải Giới. Tôi biết phép này hơi sơ đẳng, nhưng tôi đã nhận thấy nó thực sự có ích...”

Zacharias Smith khoanh tay lại, đảo tròn con mắt, nói:

“Ôi làm ơn cho. Tôi không tin thần chú *Expelliarmus* sẽ giúp chúng ta chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy một cách thích đáng. Các bạn có tin không?”

Harry lặng lẽ nói:

“Tôi đã từng dùng nó để chống lại hắc. Câu thần chú này đã cứu mạng tôi hồi tháng sáu vừa rồi.”

Anh chàng Smith há hốc miệng ra một cách ngổ hết chỗ nói. Những người khác trong phòng im lặng. Harry nói:

“Nhưng nếu bạn cho là nó dưới tầm của bạn thì bạn có thể đi ra.

Smith không nhúc nhích. Cũng không có ai khác trong phòng nhúc nhích.

Harry nói:

“Tốt.”

Miệng của nó bây giờ hơi khô hơn bình thường khi tất cả những cặp mắt đều hướng về phía nó.

“Tôi đề nghị tất cả chúng ta nên chia ra thành từng cặp để thực hành.”

Nó thấy chuyện đưa ra những lời hướng dẫn dạy bảo thiệt là kỳ cục, nhưng cũng chưa kỳ cục bằng việc nhìn thấy mọi người nghe theo lời nó. Ai nấy đều đứng lên ngay lập tức và chia thành cặp. Có thể đoán trước được là Neville bị lẻ bạn.

Harry bèn nói với Neville:

“Bồ có thể thực hành với mình. Đúng rồi đó... đếm tới ba thì bắt đầu nhé... một, hai, ba...”

Căn phòng bỗng nhiên vang rân lên khắp nơi tiếng hô *Tước khí giới!* Đũa phép văng ra khắp mọi hướng, bùa phép ếm sai làm văng sách ra khỏi kệ và quăng chúng bay tứ tán trong không trung. Harry quá nhanh so với Neville, cây đũa phép của Neville bay xoay tít ra khỏi tay nó, đụng trần phòng làm nhá lên một trận mưa tia sáng xẹt, rồi cây đũa phép rớt xuống đầu kệ sách phát ra một tiếng keng. Harry thu hồi cây đũa từ trên nóc kệ sách bằng Thần chú Triệu hồi. Liếc mắt quanh phòng, Harry thấy việc nó đề nghị thực hành bùa chú căn bản trước tiên là hoàn toàn đúng. Có rất nhiều màn hô thần chú bầy bạ đang diễn ra; nhiều người thậm chí không làm được *cả* cái chuyện giải giới đối phương, mà chỉ làm cho đối phương nhảy lùi lại vài bước hay nhăn nhó khó chịu khi bị câu thần chú yếu ớt bay vù qua đầu.

“Tước khí giới!”

Neville hô lên bất ngờ đúng lúc Harry không để ý. Harry cảm thấy cây đũa phép bay ra khỏi tay mình. Neville vui sướng reo lên:

“TÔI ĐÃ LÀM ĐƯỢC! Trước giờ tôi chưa hề làm được - NAY TÔI ĐÃ LÀM ĐƯỢC!”

“Cú đó giỏi!”

Harry nói giọng khuyến khích, quyết định không chỉ ra cho Neville thấy là trong tình huống chiến đấu tay đôi thực sự thì đối thủ của Neville sẽ không đời nào chăm chú nhìn về hướng ngược lại và buông lỏng tay cầm cây đũa phép bên hông như Harry.

“Nghe nè, Neville, bồ có thể thay phiên thực hành với Ron và Hermione trong vài phút để mình có thể rảnh rang đi vòng quanh xem những người khác làm ăn ra sao, nhé?”

Harry di chuyển vào giữa phòng. Có cái gì đó rất quái lạ đang xảy ra cho Zacharias Smith; cứ mỗi lần anh chàng này mở miệng để hô thần chú tước khí giới của Anthony Goldstein, thì cây đũa phép của chính anh ta lại bay ra khỏi tay, thế nhưng Anthony thì dường như không hề thốt ra một âm thanh nào. Tuy nhiên Harry không cần phải tìm kiếm xa xôi mới ra được lời giải của điều bí mật đó: Fred và George đứng cách Smith mấy thước đang thay phiên nhau chĩa cây đũa phép của họ vô lưng anh chàng Smith.

Khi bắt gặp cái nhìn của Harry, George vội vàng nói:

“Xin lỗi nghe Harry. Không thể nào nhịn được...”

Harry đi vòng qua một cặp khác, cố gắng sửa sai những người hô thần chú trật. Ginny bắt cặp với Michael Corner; cô nàng làm khá tốt, trong khi anh chàng Michael thì hoặc là không muốn ếm hại cô nàng, hoặc là hô thần chú dỏm quá. Ernie Macmillan thì vung vẩy cây đũa phép của mình quá mức cần thiết; khiến cho người bạn thực hành với anh ta có thì giờ để mà thủ thế. Hai

anh em Creevey rất hăng hái nhưng bạ đâu làm đó và là thủ phạm chính gây ra sự bay nhảy tán loạn của những cuốn sách nhào ra khỏi kệ. Cô nàng Luna Lovegood cũng là tay thất thường, khi thì làm văng cây đuă phép của Justin Finch-Fletchley, khiến nó bay vèo ra khỏi tay anh ta, khi khác lại làm cho tóc anh ta dựng đứng cả lên.

Harry hô to:

“Được rồi, dừng lại. *Dừng lại!* DỪNG LẠI!”

Nó nghĩ, *mình cần một cái còi*, và ngay lập tức nó nhìn thấy một cái còi nằm trên đầu của hàng sách gần nó nhất. Nó chụp cái còi và thổi mạnh. Mọi người hạ cây đuă phép của mình xuống.

Harry nói:

“Như vậy không đến nỗi nào, nhưng chắc chắn vẫn còn những thứ cần sửa. Chúng ta hãy thử lại một lần nữa...”

Zacharias Smith ngó Harry chòng chọc.

Harry lại đi vòng vòng quanh phòng, ngừng lại chỗ này hay chỗ kia để góp ý. Dần dần tình hình thực tập chung được cải thiện. Nó tránh đi đến gần chỗ Cho và cô bạn của Cho được một lúc, nhưng sau khi đi sửa sai cho mấy cặp khác trong phòng tới hai vòng rồi, nó cảm thấy không thể nào phớt lờ Cho và bạn cô ta thêm được nữa.

Cho hơi bối rối khi Harry đi đến gần.

“Ôi, không, *Giải giới!* Xí quên, *Giải giới!* Tôi... ôi, xin lỗi nha Marietta!”

Ổng tay áo của cô bạn tóc quăn đã bắt lửa; Marietta dập tắt ngọn lửa bằng cây đuă phép của chính mình và trừng mắt nhìn Harry như thể đó là lỗi của nó. Cho nói với Harry một cách tội nghiệp hết sức:

“Bạn làm cho tôi hồi hộp, trước đó tôi vẫn làm được tốt mà.”

“VẬY LÀ TỐT LẮM RỒI.”

Harry nói dóc, nhưng khi cô nàng nhướn chân mày lên, nó nói tiếp:

“À, không, vậy là tệ, nhưng tôi biết bạn có thể làm đúng cách, tôi đứng xem từ đằng kia...”

Cô nàng bật cười. Cô bạn Marietta nhìn cả hai người với vẻ mặt căm ghét rồi quay mặt đi.

Cho nói nhỏ:

“Đừng để ý bạn ấy. Thực lòng bạn ấy không muốn đến đây nhưng tôi ép bạn ấy đi với tôi. Ba má bạn ấy cấm bạn ấy làm bất cứ điều gì có thể khiến bà Umbridge nổi giận, bạn hiểu chứ... má bạn ấy làm việc ở Bộ Pháp Thuật.”

Harry hỏi:

“Vậy còn ba má bạn thì sao?”

“À, họ cũng cấm tôi làm chuyện chống đối lại bà Umbridge.”

Cho nói tiếp, thẳng lưng lên một cách tự hào:

“Nhưng nếu họ nghĩ là tôi sẽ không chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai- cũng-biết-là-ai-đấy sau những gì đã xảy ra cho Cedric thì...”

Cho ngừng lại, hơi tỏ vẻ bối rối, cả hai người cùng im lặng một cách ngượng ngịu vụng về. Cây đuă phép của Terry Boot bay vèo sột ngang tai Harry, trúng mạnh vô mũi của Alicia Spinnet.

“Ái chà, ba của tôi thì *rất* ư ủng hộ bất cứ hành động nào chống lại Bộ Pháp Thuật.”

Đó là giọng nói của Luna Lovegood, vang lên ngay đằng sau lưng Harry; rõ ràng là cô bé đã nghe lén từ nãy giờ cuộc chuyện trò của nó và Cho, nhân lúc Justin Finch-Fletchley còn đang cố gắng tự gỡ mình ra khỏi cái áo thụng đã bị thổi tốc lên trùm kín đầu cổ anh chàng.

“Ba em luôn luôn nói là ông ấy tin bất cứ chuyện gì về lão Fudge, em muốn nói đến con số yêu tinh mà lão Fudge đã cho ám sát! Và dĩ nhiên lão dùng Bộ Pháp Thuật để phát triển những thứ độc hại khủng khiếp, mà lão lén đầu độc bất cứ ai bất đồng ý kiến với lão. Và lại còn Umgubular Slashkilter

của lão...”

“Đừng hỏi...”

Harry thì thầm với Cho khi thấy cô nàng này há miệng ra, tỏ vẻ lúng túng. Cho khúc khích cười.

“Ê, Harry!”

Hermione gọi từ góc kia của căn phòng.

“Bồ có xem giờ không?”

Harry ngó xuống đồng hồ đeo tay của nó và giật mình. Đã chín giờ mười phút, có nghĩa là tụi nó cần phải trở về phòng sinh hoạt chung ngay lập tức, nếu không thì có nguy cơ bị bắt gặp và bị thầy Filch phạt về tội vượt quá giới hạn. Harry bèn thối còi; mọi người ngừng hô ‘*Giải giới!*’ và hai cây đuă phép cuối cùng rớt leng keng xuống sàn.

Harry nói:

“Tốt, thực hành như vậy là khá tốt. Nhưng mà chúng ta hơi bị lỡ giờ, chúng ta nên rời khỏi nơi đây ngay. Tuần sau cùng giờ cùng chỗ này nhé?”

“Sớm hơn đi!”

Dean Thomas há hức nói và nhiều người gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên Angelina nói nhanh:

“Mùa Quidditch sắp bắt đầu rồi, chúng ta cũng cần tập dượt đội bóng nữa!”

Harry nói:

“Vậy thì chúng ta cứ hẹn đêm thứ tư tuần tới vậy. Và rồi chúng ta sẽ quyết định khi nào có thêm những buổi họp khác... Thôi, chúng ta phải đi ngay thôi...”

Nó lại lòi ra tấm Bản đồ của Đạo tặc và xem xét cẩn thận dấu vết của các thầy cô trên tầng thứ bảy. Nó để cho mấy đứa kia ra về trước thành từng nhóm ba bốn người, lo lắng canh mấy cái chấm nhỏ xíu của bọn nó để thấy

bọn nó đều đã trở về phòng ngủ an toàn: tụi Hufflepuff về tới hành lang tầng hầm, hành lang đó cũng dẫn vô tới nhà bếp, tụi Ravenclaw thì về tới cái tháp bên mé tây của tòa lâu đài, còn tụi Gryffindor thì đi dọc hành lang đến tầng thứ bảy và tới bức chân dung của Bà Béo.

Cuối cùng, khi chỉ còn lại Harry, Ron và Hermione, cô nàng nói:

“Buổi họp tốt thật là tốt, Harry à.”

Ron cũng hăng hái nói khi tụi nó lách ra khỏi cánh cửa và ngăm nó từ từ tan biến vào bức tường đá đằng sau chúng.

“Ừ, đúng vậy. Bỏ có thấy mình tước khí giới của Hermione không, Harry?”

Hermione châm chích:

“Chỉ một lần thôi. Mình tước của bồ khối lần nhiều hơn bồ tước của mình...”

“Đâu phải mình chỉ tước của bồ có một lần, bồ bị mình tước vũ khí ít nhất ba lần...”

“Ừ, nếu bồ tính cả cái lần bồ vấp phải chính chân bồ rồi trượt ngã và làm văng cây đũa phép khỏi tay mình...”

Hai đứa tiếp tục cãi nhau cho đến khi tụi nó về tới phòng sinh hoạt chung, nhưng Harry chẳng để ý nghe. Một con mắt của nó ngó chừng tấm Bản đồ của Đạo tặc, nhưng đầu óc nó thì đang nghĩ đến cái cách mà Cho nói là nó làm cho cô nàng hồi hộp...

SƯ TỬ VÀ RẮN

Harry cảm thấy như thể nó đang đeo một thứ bùa đại phước ở bên trong lồng ngực suốt hai tuần lễ liền sau đó; một nỗi niềm bí mật say đắm đã hỗ trợ nó suốt những buổi học của bà Umbridge và thậm chí còn khiến nó có thể nở một nụ cười dịu dàng khi nó nhìn vào hai con mắt lồ lộ khủng khiếp của bà ta. Nó và Đ.Q.D.. đang phản kháng ngay dưới mũi bà ta, đang làm chính cái điều mà bà ta và Bộ Pháp Thuật sợ nhất, và bất cứ khi nào nó phải bị đọc cuốn sách của Wilbert Slinkhard trong những giờ học của bà Umbridge, thì thay vì đọc sách, nó nhăm nháp lại cái ký ức thỏa thuê về buổi họp gần nhất, nhớ lại cái cách Neville đã tước thành công khí giới của Hermione, cách thức mà Colin Creevey thấu đáo thuần thục bùa Cản Trở nhờ cố gắng vất vả suốt ba buổi họp, hay cách thức mà Parvati Patil đã tạo ra được một Lời nguyên Teo tốp mà cô nàng dùng để hô biến cái bàn đặt tấm Kính Mách Léo cho teo lại thành bụi.

Nó dần nhận ra là hầu như không thể ấn định được một đêm cố định trong tuần cho cuộc họp của Đ.Q.D., bởi vì tụi nó phải dàn xếp sao cho phù hợp với lịch tập dượt của cả ba đội Quidditch riêng lẻ, mà mấy đội này thì cứ sắp xếp lại lịch tập tùy theo điều kiện thời tiết; nhưng Harry không hối tiếc về

chuyện này, nó có một cảm giác là có lẽ ngày giờ họp của tụi nó không ấn định trước như vậy thì tốt hơn. Nếu có ai rình mò tụi nó thì cũng khó suy ra được một khuôn mẫu nào.

Chẳng mấy chốc Hermione sáng chế ra được một phương pháp rất thông minh khéo léo để thông báo ngày giờ kỳ họp tới cho tất cả thành viên trong trường hợp tụi nó cần thay đổi khi cận ngày giờ quá. Bởi vì nếu nhiều người từ các Nhà khác nhau cứ băng ngang qua Đại Sân Đường để rù rì trò chuyện với nhau hoài thì cũng thật đáng ngờ.

Hermione đưa cho mỗi thành viên của Đ.Q.D.. một đồng vàng Galleon giả. (Lúc đầu Ron rất ư hồi hộp khi mới nhìn thấy cái rổ, cứ tưởng là cô nàng thực sự phát ra vàng thật.)

Hermione giơ lên một đồng vàng để kiểm tra vào cuối buổi họp thứ tư và nói:

“Các bạn nhìn thấy con số viền quanh cạnh của đồng tiền không?”

Đồng tiền lóe sáng bóng nhảy và vàng chói trong ánh sáng của những ngọn đuốc. Hermione nói tiếp:

“Trên đồng Galleon thật thì đó là con số seri liên quan đến tên yêu tinh đã đúc ra đồng tiền. Nhưng trên đồng tiền giả này, con số sẽ thay đổi để thông báo ngày giờ của kỳ họp tới. Khi ngày giờ có thay đổi thì đồng tiền sẽ phát nhiệt nóng lên, vậy nếu các bạn để đồng tiền trong túi áo thì các bạn sẽ cảm nhận được. Mỗi người trong chúng ta sẽ lấy một đồng, khi nào Harry ấn định ngày giờ cuộc họp kế tiếp thì bạn ấy sẽ thay đổi con số trên đồng tiền của *bạn* ấy, và bởi vì tôi đã ếm bùa Linh Động lên tất cả những đồng tiền này, tất cả chúng cũng sẽ thay đổi theo để ứng với đồng tiền của bạn ấy.”

Đáp lại những lời trên của Hermione, mọi người ngây ra im lặng. Cô nàng nhìn quanh khắp những gương mặt hướng về mình, hơi bị chưng hửng:

“Ừa... Tôi tưởng đây là một sáng kiến hay ho chứ! Ý tôi nói là, ngay cả

trong trường hợp mũ Umbridge bắt chúng ta lột túi áo ra, thì cũng không có gì để gọi là ám muội trong chuyện mình có một đồng Galleon, đúng không? Nhưng... chà, nếu các bạn không muốn xài chúng...”

Terry Boot hỏi:

“Bồ có thể ếm bùa Linh Động à?”

“Ừ.”

Hermione đáp và Terry thốt lên một cách yếu ớt:

“Nhưng đó là... cái đó thuộc trình độ Kiểm tra Pháp thuật Tận sức mà.”

Hermione ráng tỏ ra vẻ khiêm tốn:

“Ôi... Ờ... Ừ, mình nghĩ là đúng vậy...”

Anh chàng nhìn sững Hermione với vẻ gì đó gần như kinh ngạc:

“Vậy sao bạn lại không thuộc Nhà Ravenclaw? Với những bộ óc lỗi lạc như bồ?”

Hermione rạng rỡ nói:

“À, cái Nón Phân Loại cũng đã cân nhắc rất nghiêm túc việc có nên xếp tôi vô nhà Ravenclaw trong lúc phân loại không, nhưng rốt cục nó lại xếp tôi vô nhà Gryffindor. Vậy điều đó có nghĩa là chúng ta nên xài mấy đồng Galleons này chứ hả?”

Tiếng đồng ý vang lên rì rào và mọi người đi tới trước để lấy một đồng trong cái rổ. Harry ngoảnh sang Hermione, nói:

“Bồ có biết chuyện này nhắc mình nhớ điều gì không?”

“Không. Điều gì?”

“Những vết sẹo của bọn Tử Thần Thực Tử. Voldemort chạm vào một cái sẹo thì lập tức tất cả những vết sẹo của bọn chúng đều rất bỏng lên, và chúng biết là chúng sẽ phải đến gặp hắn.”

Hermione nói khẽ:

“Ừ,... phải. Mình đã lấy ý tưởng từ việc *đó*..., nhưng bồ sẽ nhận ra là mình

khắc ngày giờ trên một miếng kim loại chứ không phải trên da thịt của các thành viên...”

Harry nhe răng cười, nhét đồng tiền vàng giả Galleon vô túi áo.

“Ừ... mình cũng thích cách của bồ hơn. Mình nghĩ mỗi nguy hiểm duy nhất khi xài cách này là có nguy cơ tụi mình tiêu bég nó.”

Ron đang xem xét đồng Galleon giả của nó với một vẻ hơi rầu đời:

“Thiệt là xui. Mình chưa từng có một đồng Galleon thiệt nào để mà nhầm lẫn.”

Vào trận đầu tiên của mùa Quidditch, đội Gryffindor sẽ đấu với đội Slytherin. Càng đến gần ngày đấu, những buổi họp của Đ.Q.D.. càng bị hoãn tới hoãn lui vì Angelina cứ khẳng khẳng đòi luyện tập hầu như mỗi ngày. Việc Cúp Quidditch đã không được tổ chức trong một thời gian khá lâu càng làm tăng thêm đáng kể nỗi hứng thú và sự nhộn nhịp chung quanh trận đấu sắp tới. Đội Ravenclaw và đội Hufflepuff đang háo hức quan tâm đến kết quả trận đấu giữa Gryffindor và Slytherin, bởi vì, dĩ nhiên họ sẽ phải lần lượt đấu với cả hai đội đó trong năm sau; và các Giáo sư chủ nhiệm Nhà của hai đội sắp thi đấu, mặc dù cố gắng nguy trang dưới một tinh thần thể thao thượng võ giả vờ, nhưng thực ra vẫn quyết tâm muốn Nhà của mình giành được chiến thắng. Harry nhận thấy giáo sư McGonagall tha thiết muốn tụi nó đánh bại đội Slytherin biết chừng nào khi bà ân giảm cho tụi nó miễn làm bài tập trong tuần lễ trước trận đấu. Bà nói một cách cao thượng:

“Ta nghĩ lúc này các trò đã có nhiều việc để lo.”

Không ai tin nổi lỗi tai mình cho đến khi bà nhìn thẳng vào Ron và Harry, nói dứt khoát:

“Ta đã quen nhìn thấy Cúp Quidditch để trong văn phòng của ta rồi, các cậu ạ, và ta thực tình không muốn giao nó lại cho giáo sư Snape, cho nên hãy dùng thì giờ được rảnh làm bài tập mà luyện tập thêm, nhớ chưa?”

Thầy Snape hiển nhiên không kém cạnh chút nào trong vai trò người ủng hộ đội Nhà mình: ông đã xí sân đấu Quidditch cho đội Slytherin luyện tập thường xuyên, đến nỗi đội Gryffindor khó khăn lắm mới có sân để tập dượt. Ông cũng giả điếc trước những báo cáo về những mưu đồ độc địa của bọn Slytherin nhằm ám hại các đấu thủ Gryffindor trong hành lang. Khi Alicia Spinnet phải vô bệnh thất vì lông mày cô nàng mọc dày quá và nhanh quá, đến nỗi cản trở tầm nhìn và tắc nghẽn cả miệng, thầy Snape vẫn khẳng khái cho rằng Alicia ắt hẳn đã tự mình ế lên mình bùa Rậm Râu Dài Tóc, chứ ông không thèm nghe mười bốn nhân chứng khẳng định là chúng đã nhìn thấy Thủ quân của đội Slytherin, Miles Bletchley, dùng một lá bùa ế lên Alicia từ phía sau lưng, trong lúc cô nàng đang học trong thư viện.

Harry cảm thấy lạc quan về những cơ hội của đội Gryffindor; tụi nó, nói cho cùng, chưa từng thua đội của Malfoy. Công nhận là Ron vẫn chưa chơi được ngang tầm Wood, nhưng nó đang luyện tập cực kỳ siêng năng để tiến bộ. Nhược điểm lớn nhất của Ron là chiều hướng mất tự tin khi nó phạm một sai lầm ngớ ngẩn nào đó. Nếu lỡ để lọt lưới một trái banh thì nó sẽ bối rối ngay, và rồi vì vậy mà để hụt thêm nhiều cú khác. Nhưng mặt khác, Harry đã nhìn thấy Ron thực hiện những cú bảo vệ vòng gôn hết sức ngoạn mục khi nó tự chủ được và chơi đúng với khả năng của mình: trong một cuộc tập dượt đáng nhớ, Ron đã treo mình trong không trung, chỉ còn một tay nắm lấy cán chổi mà đá trái Quaffle ra khỏi vòng gôn một cú, mạnh đến nỗi trái banh bay vút hết chiều dài sân đấu và chui tọt vô vòng gôn của đối phương ở tuốt đầu kia đấu trường. Những người khác trong đội đều cảm thấy cú đá bảo vệ vòng gôn này đáng được so sánh với thành tích do Barry Ryan, một Thủ quân quốc tế người Ái Nhĩ Lan, mới đây vừa thực hiện để chống trả Truy thủ hàng đầu của đội Ba Lan, Ladislaw Zamojski. Ngay đến cả Fred cũng nói rằng biết đâu Ron có thể làm cho anh ta và George phải tự hào, và rằng hai anh chàng đang

ngghiêm túc cân nhắc việc công nhận Ron có liên hệ máu mủ với họ không, một việc mà Fred khẳng định với Ron là hai ông anh nó đã cố gắng phủ nhận suốt bốn năm qua.

Điều duy nhất thực sự làm cho Harry lo lắng, là không biết Ron sẽ để cho chiến thuật quấy nhiễu của đội Slytherin khiến nó nổi khùng lên tới cỡ nào trước khi tụi nó thực sự ra tới sân đấu. Dĩ nhiên Harry đã chịu đựng những trò cạnh khóe của bọn Slytherin trong suốt bốn năm trời qua; những trò như huyết gió châm chích “Ê, Potty, tao nghe Warrington thề là sẽ nốc ao mày khỏi cây chổi vào ngày thứ bảy,” chỉ làm Harry bật cười chứ không làm cho máu nó nóng lên được. Nó ăn miếng trả miếng:

“Mục đích của Warrington nghe sao mà thảm hại vậy, nếu nó nhắm vô người kế bên tao thì có lẽ tao mới hơi lo lo một tí.”

Ron và Hermione cười rộ lên, còn nụ cười điệu dàng trên gương mặt Pansy Parkinson thì chợt héo quắt.

Nhưng Ron chưa bao giờ chịu đựng được một chiến dịch xúc phạm, dè bủ, và dọa nạt nào. Khi bọn Slytherin, một số là học sinh năm thứ bảy và bự con hơn Ron rất nhiều, xì xầm lúc tụi nó đi ngang qua:

“Weasley, mày đăng ký giường trong bệnh viện rồi chưa hả?”

thì Ron không cười, mà tái xanh tái lét cả người đi. Còn khi Draco Malfoy nhại điệu bộ Ron làm rớt trái Quaffle (mỗi lần tụi nó nhìn thấy nhau là Malfoy lại cái giở trò này), thì Ron đỏ mặt tía tai và năm tay nó run lên bần bật, đến nỗi nó có thể làm rớt bất cứ cái gì mà lúc đó nó đang cầm trong tay.

Tháng mười qua nhanh với một đợt thời tiết xấu đầy gió hú mưa gào, rồi tháng mười một đến, trời lạnh như sắt đông lạnh, sáng nào cũng đầy sương giá, và nước lạnh như băng làm nhức buốt tay và mặt nếu không được che kín. Bầu trời và cái trần Đại Sân Đường đổi thành một màu xám đục nhợt nhạt, núi non quanh trường Hogwarts tuyết đã phủ đầy trên đỉnh, và nhiệt độ

trong lâu đài tuột xuống thấp đến nỗi nhiều học sinh phải đeo bao tay da-rồng dày cui để chống lạnh khi ra đến hành lang giữa hai tiết học. Buổi sáng của ngày thi đấu, bình minh rực rỡ và lạnh lẽo. Khi Harry thức giấc, nó nhìn qua giường của Ron và thấy anh chàng này đang ngồi thẳng lưng, hai tay vòng ôm đầu gối, chăm chăm nhìn vào một điểm nào đó trong không trung.

Harry hỏi:

“Bồ khỏe không?”

Ron gật đầu nhưng không nói gì hết. Harry nhớ lại hết sức rõ cái lần Ron vô tình tự ếm bùa Ói sên lên chính cu cậu. Lúc này trông Ron cũng xanh lét và toát mồ hôi lạnh y như cái lần đó, chưa kể đến chuyện là lần này nó cũng nhất định không chịu mở miệng ra.

Harry nói một cách mạnh mẽ:

“Bồ chỉ cần ăn một chút điểm tâm là ổn. Đi thôi.”

Lúc tụi nó tới nơi, Đại sảnh Đường đã đầy người lên nhanh chóng. Tiếng nói cười to hơn, và không khí hồ hởi hơn bình thường. Khi đi ngang qua dãy bàn của nhà Slytherin, hai đứa nghe tiếng ồn ào rộ lên; Harry ngoảnh nhìn lại và thấy gần như ai cũng mang thêm một cái phù hiệu bạc, ngoài nón và khăn choàng cổ màu xanh-và-bạc thường lệ. Cái phù hiệu bạc có hình dạng một cái gì đó trông như là một cái vương miện. Chẳng hiểu vì sao nhiều đứa lại đưa tay vẫy vẫy Ron, rồi phá ra cười hô hố. Khi đi ngang qua, Harry cố gắng đọc xem chữ gì được viết trên mấy cái phù hiệu, nhưng tại vì nó đang mắc tính làm sao đưa được Ron qua khỏi dãy bàn nhà Slytherin thật nhanh, nên cũng không nấn ná đủ lâu để mà đọc được.

Ở dãy bàn nhà Gryffindor, tụi nó nhận được sự đón chào hết sức nhiệt liệt, mọi người ở đây đều mặc màu đỏ và vàng, nhưng sự cổ vũ nồng nhiệt của phe ta chẳng những không làm cho tinh thần Ron phấn chấn lên, mà dường như còn làm cạn kiệt nốt giọt nhuệ khí cuối cùng trong người nó. Ron ngồi

thụp xuống cái băng ghế gần nhất, mà trông như thể đang ngồi trước bữa cơm cuối cùng của đời mình.

Bằng một giọng khàn khàn, nó nói khẽ:

“Đúng là mình tâm thần lắm mới đi làm cái chuyện này. Tâm thần thiệt.

“Đừng có ngu.”

Harry vừa quả quyết nói, vừa đưa cho Ron mấy món cốm ngũ cốc để chọn.

“Bồ sẽ chơi tốt mà. Lo lắng căng thẳng là chuyện bình thường.”

Ron vẫn rên rĩ:

“Mình là đồ bỏ đi. Mình là đồ chí rận. Bằng cách nào mình cũng không thể chơi được. Mình đã nghĩ sao kia chứ?”

Harry nghiêm khắc nói:

“Tự tin lên nào. Nghĩ tới cú phá bóng bằng chân của bồ hôm trước kìa, ngay cả Fred và George cũng nói nó xuất sắc tuyệt vời...”

Ron quay gương mặt bị tra tấn về phía Harry:

“Đó là chuyện chó ngáp phải ruồi. Mình đâu có định làm như vậy... chẳng qua mình trượt ngã khỏi cây chổi mà không ai trong đội ngó thấy. Lúc mình đang cố gắng cỡi trở lại lên cán chổi thì ngẫu nhiên đá trúng trái Quaffle.”

Harry tỉnh hồn rất nhanh sau cú ngạc nhiên khó chịu ấy, nó nói:

“Ừ thôi, cứ làm thêm vài cú ngẫu nhiên như vậy cũng được, rồi sẽ cầm chắc trận đấu trong tay, được chưa?”

Hermione và Ginny ngồi xuống đối diện với tụi nó, cô nàng nào cũng quàng khăn choàng, đeo găng tay, cài nơ màu đỏ và vàng.

Ginny hỏi Ron:

“Anh thấy thế nào?”

Anh chàng đang nhìn đăm đăm xuống chút cặn sữa dưới đáy cái chén ăn cốm ngũ cốc trống rỗng, như thể đang cân nhắc một cách thận trọng âm mưu

tự trẫm mình xuống đáy chén.

Harry nói:

“Ron đang căng thẳng.”

Hermione hăng hái nói:

“Ôi, đó là một dấu hiệu tốt, mình cảm giác người ta không bao giờ làm bài thi tốt được nếu như không bị căng thẳng một chút.”

Từ đằng sau lưng tụi nó vang lên một giọng nói mông mơ lơ đãng.

“Chào.”

Đó là Luna Lovegood đang từ dãy bàn của nhà Ravenclaw sàng qua bàn tụi nó. Nhiều người ngó chòng chọc cô bé và một số người còn chỉ chỏ cười cợt công khai; bởi vì cô bé đã xoay sở kiếm được một cái nón có hình dạng như một cái đầu sư tử, bằng đúng kích thước thật, đặt chông chênh lắt lẻo trên đầu.

Đưa tay chỉ cái nón một cách không cần thiết, Luna nói:

“Em ủng hộ đội Gryffindor. Coi nó làm gì nè...”

Cô bé giơ tay lên gõ nhẹ vô cái nón bằng cây đũa phép. Cái nón há cái miệng rộng hoác và phát ra một tiếng hống nghe cực kỳ giống thật, đến nỗi mọi người chung quanh phải nhảy dựng lên.

Luna vui vẻ nói:

“Nghe hay quá, đúng không? Em còn muốn làm cho nó nhai nuốt một con rắn biểu tượng của đội Slytherin, nhưng mà anh biết đó, em không có đủ thì giờ. Thôi, chúc anh may mắn nghe, anh Ronald!”

Cô bé lại sàng đi chỗ khác. Cả bọn Gryffindor còn chưa qua hết cơn sốc về cái nón của Luna Lovegood thì Angelina đã hấp tấp chạy về phía tụi nó, kèm sát theo là Katie và Alicia, cô nàng này đã nhờ bà Pomfrey ra tay chữa trị mà thoát được nạn mày râu rậm rạp.

Angelina nói:

“Khi nào các bạn sẵn sàng thì chúng ta đi xuống ngay sân đấu, đăng ký danh tánh và thay đồ.”

Harry cam đoan với cô nàng:

“Tụi này sẽ có mặt trong tích tắc nữa thôi. Ron cần phải ăn chút điểm tâm.”

Tuy nhiên, mười phút sau, rõ ràng là Ron không thể ăn uống thêm gì nữa, và Harry cho là tốt nhất nên đem anh chàng này xuống phòng thay đồ. Khi tụi nó đứng lên để rời bàn ăn, Hermione cũng đứng lên, nắm lấy cánh tay Harry, và kéo nó ra một bên. Hermione thì thầm giọng khẩn thiết:

“Đừng để cho Ron nhìn thấy cái ghi trên mấy cái phù hiệu mà bọn Slytherin đang đeo nhe.”

Harry nhìn Hermione thắc mắc, nhưng Hermione lắc đầu với vẻ cảnh giác; lúc ấy Ron cũng vừa lững thững đi tới chỗ hai đứa nó, trông vẻ chiến bại và tuyệt vọng.

“Ron, chúc may mắn.”

Hermione nói, rồi nhón gót hôn lên má Ron.

“Và bồ nữa, Harry...”

Ron dường như tỉnh hồn lại đôi chút khi tụi nó băng ngang qua Đại Sân Đường. Nó sờ lên cái chỗ trên mặt nó mà Hermione mới hôn lên, có vẻ bối rối, như thể nó vẫn chưa tin chắc chuyện vừa mới xảy ra. Nó dường như bị phân tâm đến nỗi chẳng để ý gì lắm đến chung quanh, nhưng Harry thì kịp ném một cái nhìn tò mò lên mấy cái phù hiệu có hình dạng như cái vương miện khi nó đi ngang qua dãy bàn của nhà Slytherin, lần này nó đọc ra được hàng chữ khắc trên phù hiệu.

WEASLEY
LÀ VUA CỦA CHÚNG TA

Với cảm giác khó chịu là câu này không hề mang ý tốt, Harry vội vã kè Ron đi nhanh tới Tiền sảnh, xuống mấy bậc thêm đá, bước ra ngoài trời lạnh cóng.

Cỏ đọng sương giá kêu lạo xạo dưới chân khi tụi nó đi nhanh xuống bãi thoải thoải đổ dốc về phía sân vận động. Chẳng có chút gió nào hết và bầu trời toàn một màu trắng đục, có nghĩa là tầm nhìn sẽ tốt, không bị nắng chiếu trực tiếp làm cho chói mắt. Harry chỉ ra cho Ron thấy những yếu tố đầy khích lệ ấy khi hai đứa cùng bước đi, nhưng Harry không chắc là Ron có nghe thấy gì hay không.

Angelina đã thay đồ xong và đang nói với những người khác trong đội khi Harry và Ron bước vào. Cả hai đứa cởi áo thụng ra (Ron loay hoay phải mất mấy phút, khiến Alicia phát tội nghiệp nó và chạy tới giúp một tay), rồi ngồi xuống lắng nghe bài diễn văn trước trận đấu, trong khi tiếng nói xì xồ bên ngoài càng lúc càng lớn hơn khi đám đông túa ra khỏi lâu đài đổ về phía sân vận động.

Angelina tra cứu một miếng giấy da rồi nói:

“Thế này, tôi vừa mới tìm ra đội hình cuối cùng của nhà Slytherin. Mấy tay Tấn thủ năm ngoái, Derrick và Bole, đã ra trường rồi, nhưng có vẻ như Montague lại thay thế chỗ tụi nó bằng bọn khỉ đột thông thường, hơn là bằng người nào biết bay giỏi. Hai tay mới này tên là Crabbe và Goyle, tôi không biết nhiều lắm về tụi nó...”

Harry và Ron đồng thanh nói:

“Tụi này biết.”

“Tốt, tụi nó có vẻ không đủ thông minh để phân biệt lừa chối với cán chối đâu.”

Angelina vừa nói vừa cất tấm giấy da vô túi áo thụng.

“Nhưng mà hồi đó tôi vẫn cứ ngạc nhiên, làm sao mà hai thằng Derrick và

Bole xoay xổ vô tới sân vận động được mà không cần bảng chỉ đường.”

Harry trấn an Angelina:

“Crabbe và Goyle cũng được đúc từ một khuôn ra.”

Giờ đây tụi nó đã nghe thấy tiếng hàng trăm bước chân trèo lên những băng ghế nghiêng trên khán đài. Một số người hò hát vang vang nhưng Harry chẳng nghe ra được lời ca. Nó bắt đầu cảm thấy lo lắng, nhưng nó tự biết nỗi lo của nó chẳng nghĩa lý gì nếu so sánh với sự căng thẳng của Ron. Ron lúc này đang ôm chặt bụng, mắt nhìn trừng trừng phía trước, quai hàm bạnh ra, và nước da xám ngoét.

Angelina nhìn đồng hồ, nói bằng một giọng lạnh trang:

“Tới giờ rồi. Mọi người cố lên... chúc may mắn.”

Cả đội đứng lên, vác chổi lên vai, đi đều bước thành một hàng dọc ra khỏi phòng thay đồ, để bước vào sân đấu đầy nắng chói chang.

Những tiếng hoan hô nổi lên chào mừng tụi nó, Harry nghe lẫn trong đó có cả tiếng hát, mặc dù có bị tiếng hoan hô và tiếng còi thổi át đi.

Đội Slytherin đang đứng đợi tụi nó. Bọn đấu thủ Slytherin cũng đeo phù hiệu bạc hình vương miện. Đội trưởng mới của Slytherin là Montague có tướng tá tương tự như Dudley, với đôi cánh tay đồ sộ giống như khúc đùi heo muối đầy lông lá. Đằng sau Montague thập thò hai đứa cũng bự gần bằng Montague, là Crabbe và Goyle, đang nhấp nháy mắt trong ánh nắng một cách ngờ nghệch, và vung vẩy cái chày vồ Tấn thủ. Malfoy đứng riêng một bên, ánh nắng chiếu rực rỡ cái đầu tóc vàng hoe của nó. Nó bắt gặp ánh mắt của Harry bèn mỉm cười đắc chí, tay vỗ vỗ lên cái phù hiệu đeo trước ngực.

Khi hai đội trưởng tiến lại gần nhau, trọng tài là bà Hooch ra lệnh:

“Đội trưởng bắt tay.”

Harry có thể nói là Montague đã ráng vận nát bàn tay của Angelina, mặc dù Angelina không hề nhăn mặt.

“Trèo lên chổi...”

Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi.

Mấy trái banh được thả ra và mười bốn đấu thủ phóng vút lên không trung; Harry liếc mắt thấy Ron phóng nhanh về phía các vòng gôn. Nó bay lên cao hơn, lạng lách để né tránh một trái Bludger, rồi vượt ra khoảng sân đấu rộng lớn, chăm chú tìm kiếm tia sáng lấp lánh của vàng ròng; ở đầu kia của sân vận động, Draco Malfoy cũng đang làm cái chuyện đúng y như Harry.

“Và đó là *Johnson, Johnson* với trái *Quaffle*, nàng thật là một cầu thủ cừ khôi, tôi đã nói điều này bao nhiêu năm rồi, thế mà nàng vẫn không thềm hẹn hò với tôi...”

“JORDAN!”

Giáo sư McGonagall quát lên.

“Chỉ là một chút thông tin dí dỏm mà, thưa giáo sư, để cho thêm một chút hào hứng... Và nàng đã lặn khỏi *Warrington*, vượt qua *Montague*, nàng... ối... bị *Crabbe* tống cho một trái *Bludger* từ đằng sau lưng... *Montague* bắt được trái *Quaffle*, *Montague* đang quay trở về sân đấu và... *George Weasley* vừa quăng một trái *Bludger* rất đẹp, đó là trái *Bludger* bay vô đầu *Montague*, anh ta đã đánh rơi trái *Quaffle* rồi, *Katie Bell* bắt được, *Katie Bell* của nhà *Gryffindor* giao banh cho *Alicia Spinnet* và *Spinnet*...

Lời bình luận của Lee Jordan vang khắp sân vận động và Harry lắng nghe hết sức chăm chú giữa tiếng gió hú ù ù bên tai và tiếng ầm ĩ của đám đông đang hò hét, la ó, ca hát...

- ... lách được *Warrington*, tránh được một trái *Bludger*... nguy hiểm, *Alicia*... và công chúng yêu thích điều này, hãy lắng nghe họ, họ đang hát gì thế?

Khi Lee tạm ngưng bình luận để lắng nghe thì tiếng hát rộ to lên và rõ

ràng là phát ra từ cái biển xanh-và-bạc ở phía khán đài của nhà Slytherin:

*Weasley không thể chụp được cái gì hết
Nó không thể chặn được dù chỉ một cái vòng gôn
Cho nên Slytherin cùng hát
Weasley là vua của chúng ta.*

*Weasley để trong cái sọt rác
Nó luôn để trái Quaffle lọt vô vòng
Weasley sẽ bảo đảm cho chiến thắng của chúng ta
Weasley là vua của chúng ta.*

“... và Alicia giao banh lại cho Angelina!

Jordan lại hét lên. Harry chợt chao đảo, ruột gan nó sôi lên vì những gì vừa nghe, và nó hiểu là Lee đang ra sức át đi âm thanh của tiếng hát.

“Cố lên, Angelina... có vẻ như cô vừa đánh bại Thủ môn! NÀNG SÚT... NÀNG... Aaaaa... Thủ môn của đội Slytherin, Bletchley đã giữ được khung thành; Bletchley quăng trái Quidditch cho Warrington và Warrington ôm banh bay đi thật nhanh, lạng lách giữa Alicia và Katie.

Tiếng hát từ dưới khán đài càng rộ lên mỗi lúc một to hơn khi Warrington càng lúc càng đến gần Ron...

*Weasley là vua của chúng ta
Weasley là vua của chúng ta
Nó luôn để trái Quaffle lọt vô vòng
Weasley là vua của chúng ta.*

Harry không thể nào chịu đựng được nữa: bỏ mặc cuộc tìm kiếm trái Snitch, nó xoay người lại để xem Ron, một bóng hình cô độc ở tuốt đầu kia sân đấu, lượn qua lượn lại giữa ba vòng gôn trong khi gã Warrington đồ sộ lao như đạn bắn về phía nó...

“... và chính Warrington cùng với trái Quaffle, Warrington đang tiến về

gôn, Warrington đã tránh được hàng Bludger phòng thủ và chỉ còn Thủ môn phía trước...

Tiếng hát lại rộ lên từ phía khán đài của nhà Slytherin bên dưới:

*Weasley không thể chụp được cái gì hết
Nó không thể chặn được dù chỉ một vòng gân*

“... vậy là cuộc thử thách đầu tiên cho Thủ môn mới của đội Gryffindor, Weasley, em trai của Tấn thủ Fred và George, một tài năng mới đang lên đây hứa hẹn của đội... cố lên, Ron!”

Nhưng tiếng gào thét vui mừng đã bùng lên từ đám Slytherin: Ron vừa mới nhào xuống hoảng loạn, hai cánh tay mở rộng, và trái Quaffle đã bay vù qua hai tay nó, lao thẳng vô vòng gân trung tâm.

“Đội Slytherin đã ghi điểm!”

Giọng của Lee lạc đi giữa tiếng hò reo và la ó của đám đông bên dưới.

“Vậy là điểm số hiện nay, mười - không, nghiêng về đội Slytherin... Xui quá, Ron ơi...”

Bọn Slytherin càng gào tướng lên bài hát:

*WEASLEY ĐỂ TRONG CÁI SỢT RÁC
NÓ LUÔN ĐỂ TRÁI QUAFFLE LỘT VỎ VÒNG*

“... và đội Gryffindor đang lấy lại banh và Katie Bell đang chiếm lĩnh sâu đấu...”

Lee hò hét một cách dũng cảm, mặc dù giờ đây tiếng hát đã vang to đến mức điếc cả tai nên cũng chẳng ai nghe được tiếng anh ta nữa.

*WEASLEY SẼ BẢO ĐẢM CHO CHIẾN THẮNG CỦA CHÚNG TA
WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA.*

“Harry, TRÒ ĐANG LÀM GÌ ĐÓ?”

Angelina gào lên khi cô nàng bay qua Harry để theo kịp với Katie.

“TIẾP TỤC!”

Harry nhận ra nó đã đứng yên một chỗ giữa không trung hơn một phút, quan sát diễn tiến trận đấu mà không hề bận tâm chút xíu nào là trái Snitch đang ở đâu. Hoảng hốt, nó lao xuống và bắt đầu bay vòng vòng sân đấu một lần nữa, chăm chú nhìn quanh, cố gắng coi thường tiếng hò reo như sấm vang khắp sân vận động.

WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA
WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA.

Chẳng thấy dấu tích của trái Snitch ở bất kỳ chỗ nào nó tìm kiếm; Malfoy cũng đang bay vòng vòng sục sạo như nó. Tụi nó chạm trán nhau giữa chừng sân đấu, khi đang bay ngược hướng nhau, và Harry nghe Malfoy hét to:

WEASLEY ĐỂ TRONG CÁI SỢT RÁC...

“... Và chính là Warrington một lần nữa.”

Lee rống lên.

“... Warrington chuyền banh cho Pucey, Pucey vượt qua được Spinnet, nhanh lên nào Angelina, cô có thể cản được anh ta... hóa ra cô không cản được... nhưng trái Bludger Fred Weasley ném ra thật đẹp, à không, đó là George Weasley; ôi, ai mà bận tâm, chẳng nào thì cũng là một trong hai người ấy, và Warrington đánh rớt trái Quaffle và Katie Bell... ờ... cũng làm rớt luôn... vậy là Montague lấy được trái Quaffle rồi, Thủ quân Slytherin Montague lấy được trái Quaffle, Montague đang vọt ra sân đấu, cố lên Gryffindor, chặn hãm lại!”

Harry bay lượn quanh đầu kia của sân vận động, đằng sau các vòng gôn

của đội Slytherin, tự buộc mình đừng có nhìn ngó chuyện đang diễn ra ở phía Ron đứng. Khi bay ngang qua Thủ môn của đội Slytherin, Harry nghe Bletchley hát hòa nhịp với đám đông bên dưới:

WEASLEY KHÔNG THỂ CHỤP ĐƯỢC CÁI GÌ HẾT...

“... và Pucey lại một lần nữa lách qua được Alicia. Pucey đang tiến thẳng đến mục tiêu, chặn lại, Ron!”

Harry không cần phải nhìn mới biết chuyện gì đã xảy ra: Một tiếng than thảm khốc vang lên từ phía khán đài nhà Gryffindor, cùng lúc với một đợt hò hét và tiếng vỗ tay chột vang trời của đội Slytherin. Harry ngó xuống thấy Pansy Parkinson mặt khi đứng ngay ở hàng đầu trên khán đài, lưng quay về phía sân đấu bởi vì đang mãi điều khiển dàn hợp xướng, cho những đứa ủng hộ đội Slytherin rống lên:

*CHO NÊN SLYTHERIN CÙNG HÁT
WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA.*

Nhưng tỷ số hai mươi - không chẳng là gì cả, vẫn còn thời gian cho đội Gryffindor bắt được trái Snitch, ghi được vài bàn, và rồi tụi nó lại sẽ dẫn đầu như mọi khi, Harry tự nhủ, nó trời lên lặn xuống, xẹt ngang xẹt dọc giữa những cầu thủ khác, chạy theo một vật sáng lóng lánh, nhưng rốt cuộc cái vật đó hóa ra là dây đeo đồng hồ của Montague...

Nhưng Ron lại để lọt vòng thêm hai trái nữa. Giờ đây, trong sự mong muốn tìm cho được trái Snitch của Harry mấp mé nỗi hoảng sợ. Giá mà nó có thể tìm thấy trái Snitch ngay và nhanh chóng chấm dứt trận đấu...

“... và Katie Bell của đội Gryffindor né được Pucey, lặn được Montague, chuyền banh khéo lắm, Katie, và Katie đã ném banh cho Johnson, Angelina Johnson nhận trái Quaffle, Angelina vượt qua Warrington, cô đang tiến về

phía vòng gôn, cố lên nào Angelina... ĐỘI GRYFFINDOR GHI ĐIỂM! Điểm số hiện nay là bốn mươi - mười, bốn mươi - mười nghiêng về đội Slytherin và Pucey lại có được trái Quaffle..."

Harry nghe tiếng cái nón sư tử buồn cười của Luna Lovegood rống lên giữa tiếng hoan hô cổ vũ của nhà Gryffindor và cảm thấy lên tinh thần. Chỉ còn chênh lệch ba mươi điểm, coi như không đáng kể, tụi nó có thể san bằng dễ dàng. Harry né một trái Bludger mà Crabbe vừa phóng về hướng nó với tốc độ và cường độ của một cái hỏa tiễn, tiếp tục cuộc lùng sục điên cuồng khắp sân đấu để tìm cho được trái Snitch, đồng thời để một mắt canh chừng Malfoy, phòng trường hợp hắn tỏ dấu hiệu đã tìm thấy trái banh vàng. Nhưng Malfoy, cũng như nó, vẫn tiếp tục lao quanh sân đấu, tìm kiếm vô hiệu.

"... Pucey ném cho Warrington, Warrington ném cho Montague, Montague trả lại cho Pucey... Johnson xen vào, Johnson lấy được trái Quaffle, Johnson giao cho Bello, khá lắm - à tôi định nói tệ quá... Bell bị Goyle của đội Slytherin tống cho một trái Bludger và Pucey lại có banh..."

WEASLEY ĐỂ TRONG CÁI SỢT RÁC

NÓ LUÔN ĐỂ TRÁI QUAFFLE LỘT VỎ VÒNG

WEASLEY SẼ BẢO ĐẢM CHO CHIẾN THẮNG CỦA CHÚNG TA.

Nhưng cuối cùng Harry đã nhìn thấy nó: trái Snitch bằng vàng nhỏ xíu chập chới đôi cánh bé tí đang bay lượn cách mặt đất chừng vài tấc ở phía sân của đội Slytherin.

Nó chúí xuống...

Chỉ trong tích tắc, Malfoy từ trên trời lao xuống ngay bên trái Harry, một bóng mờ màu xanh và bạc nằm dẹp trên cán chổi...

Trái Snitch bay men theo một chân cột của mấy cột vòng gôn rồi vút về phía bên kia khán đài; sự đổi hướng này có lợi cho Malfoy, giờ đây đang gần

trái Snitch hơn. Harry kéo cây chổi Tia Chớp của nó quanh lại, nó và Malfoy lúc này bay ngang tầm nhau...

Khi chỉ còn cách mặt đất vài tấc, Harry buông bàn tay phải khỏi cán chổi, với tay về phía trái Snitch... Bên phải nó, cánh tay Malfoy cũng duỗi dài ra, với tới, chụp...

Chỉ trong vòng hai giây rồi nùì, liều lĩnh và nín thở, cuộc thi đấu kết thúc. Ngón tay Harry nắm chặt trái banh nhỏ xíu đang vù vù... móng tay Malfoy bấu chặt vào mu bàn tay Harry một cách tuyệt vọng... Harry kéo cây chổi của nó hướng lên, giơ cao trái banh đang vù vù trong tay nó và đám cổ động đội Gryffindor gào lên công nhận...

Tụi nó vậy là đã ghi bàn, chuyện Ron để lọt vòng mấy bàn không đáng kể nữa, sẽ không ai thềm nhớ chuyện đó một khi đội Gryffindor đã thắng...

RẦM!

Một trái Bludger tông thẳng vào giữa thắt lưng của Harry và nó ngã ngửa ra khỏi cây chổi; may mắn là nó chỉ cách mặt đất chừng một thước rưỡi, vì đã lao xuống rất thấp để bắt trái Snitch, nhưng nó cũng đau đến nín thở khi cả tấm lưng chạm phải mặt đất đông lạnh của sân vận động. Nó nghe tiếng còi của bà Hooch ré lên, tiếng gào lên từ các khán đài hòa lẫn với tiếng huýt sáo, tiếng hét giận dữ và tiếng chế nhạo, rồi một tiếng ục, rồi tiếng Angelina:

“Em có sao không?”

“Dĩ nhiên là không sao.”

Harry nói, giọng quả quyết, nắm lấy tay của Angelina và để cho Angelina kéo nó đứng lên. Bà Hooch đang bay xẹt về phía một trong các cầu thủ của đội Slytherin ở phía trên nó, nhưng từ cái góc này nó không thể biết được ai là thủ phạm.

“Chính thằng côn đồ đó, thằng Crabbe.” Angelina nói một cách giận dữ. “Ngay khi nó thấy em bắt được trái Snitch, nó giội luôn trái Bludger vô em.

Nhưng mà, Harry à, chúng ta đã thắng!”

Harry nghe một tiếng khịt mũi đằng sau lưng, nó quay lại, vẫn còn nắm chặt trái Snitch trong tay. Draco Malfoy vừa đáp xuống bên cạnh nó. Mặt trắng bệch vì tức giận, Draco vẫn tìm cách châm chọc. Nó nói với Harry:

“Mày vừa cứu đời thằng Weasley nhỉ? Tao chưa từng thấy thằng Thủ môn nào dỏm như vậy... nhưng cũng phải vì *nó để trong cái sọt rác*... Mày thấy thích ca khúc của tao không, Potter?”

Harry không thèm trả lời; nó quay đi để gặp những người khác trong đội đang lần lượt đáp xuống đất, vừa hò hét vừa đấm tay vào không trung trong niềm hân hoan chiến thắng, ngoại trừ Ron. Anh chàng này trèo ra khỏi cây chổi đáp xuống đất ở tuốt bên chân cột gôn, rồi chậm rãi đi trở về phòng thay đồ một mình.

Malfoy gọi với theo:

“Tụi tao muốn viết thêm hai đoạn thơ nữa!”

Trong lúc Alicia và Katie ôm thân mật Harry chúc mừng, Malfoy vẫn lải nhải nói:

“Nhưng mà tụi tao không thể tìm ra vần về cho mập và xấu... hiểu không, tụi tao muốn hát về má của nó...”

Angelina ném cho Malfoy một ánh mắt tởm lợm:

“Đúng là đồ ăn không được thì phá cho hôi.”

“... tụi tao cũng không kiếm được vần cho *thằng bất đắc chí vô tích sự*... ấy là nói về cha của nó, tụi bây biết mà...”

Fred và George đã nhận ra Malfoy đang nói về điều gì. Đang bắt tay Harry nửa chừng, hai anh chàng chột khựng lại ngây cả người, ngoảnh lại ngó Malfoy.

Angelina lập tức tóm lấy cánh tay Fred, bảo:

“Bỏ qua đi. Bỏ qua đi, Fred, cứ để cho hăn thét lác, hăn cay cú vì hăn thua,

đồ nhóc ra về ta đây ấy mà...”

Malfoy vẫn nhạo báng:

“... Nhưng mày khoái bọn Weasley, phải không, Potter? Nào là nghỉ hè ở nhà tụi nó và đủ thứ chuyện, đúng không? Chẳng thể hiểu tại sao mày lại tự vấy bùn, nhưng tao cho là một khi đã bị bọn Muggle đày ải thì thậm chí cái ổ sọc tòi tàn của bọn Weasley mày cũng ngại được há...”

Harry chụp tay George lại; đồng thời phải kết hợp sức lực của cả Angelina, Alicia và Katie mới ngăn được Fred nhảy bổ vào Malfoy - hẳn đang há hòng cười hô hố.

Harry nhìn quanh kiếm bà Hooch, nhưng bà đang bận mắng mỏ Crabbe về cú tấn công bằng trái Bludger bất hợp lệ của hắn.

Malfoy vừa lùi lại vừa liếc mắt hết sức đều cáng.

“Hay là có lẽ như thế mày có thể nhớ lại cái mùi hôi thối của nhà má mày, hén Potter, cái mùi chuồng heo của nhà Weasley nhắc mày nhớ...”

Harry không nhận ra là nó đã buông tay thả George ra, nó chỉ biết là trong một giây sau đó, cả hai đứa nó đều xông hết tốc lực vô Malfoy. Nó hoàn toàn quên phứt cái điều là tất cả các thầy cô đều đang nhìn tụi nó: tất cả những gì nó bận tâm lúc này là làm cho thằng Malfoy đau đớn hết mức. Không có thì giờ để rút cây đũa phép ra, nó chỉ đơn giản co nắm tay đang nắm trái banh Snitch rồi thẳng cánh thui vô bụng Malfoy thiệt mạnh, thiệt sâu...

“Harry! HARRY! GEORGE! DỪNG!”

Harry nghe tiếng kêu la của mấy đứa con gái, tiếng Malfoy rú lên, tiếng George chửi rủa, một tiếng còi ré lên, và tiếng gào thét của đám đông chung quanh, nhưng nó bất cần, cho đến khi có ai đó đứng gần hô lên:

“NGĂN LẠI!”

Và chỉ khi bị sức mạnh câu thần chú quật cho ngã ngược ra sau thì nó mới chịu từ bỏ nỗ lực nện vô mỗi phần của cái thân thể Malfoy mà nó có thể đụng

tới...

Khi Harry đứng dậy, bà Hooch gào lên:

“Trò nghĩ trò đang làm gì hả?”

Chính bà Hooch đã dùng thần chú Ngăn Chặn để hạ nó. Bà đang cầm cái còi trong một bàn tay, còn tay kia thì cầm cây đũa phép, cây chổi bay của bà bị liệng chông chơ cách đó vài thước. Malfoy thì nằm co rúm trên mặt đất, rên rỉ và than khóc, mũi ộc cả máu ra. George thì phô ra cái môi sưng phù; Fred vẫn còn bị kèm cặp bằng vũ lực của ba truy thủ, và Crabbe thì khúc khích cười ở đằng sau. Bà Hooch quát:

“Ta chưa bao giờ thấy cách cư xử như thế này - Cả hai trò trở về lâu đài ngay lập tức, và đến thẳng văn phòng giáo sư Chủ nhiệm Nhà của các trò! Đi ngay! *Ngay bây giờ!*”

Harry và George xoay gót và hùng dũng bước ra khỏi sân đấu, cả hai đều thở hổn hển, không ai nói gì với ai hết. Tiếng la hét và chê bai của đám đông càng lúc càng yếu ớt dần cho đến khi tụi nó đến được Tiền sảnh, nơi tụi nó không còn nghe gì nữa ngoại trừ âm thanh của chính bước chân tụi nó. Harry chợt nhận ra có cái gì đó vẫn còn đang vũng vầy trong bàn tay phải của nó, bàn tay mà khớp đốt ngón tay đã làm bầm giập cái hàm của Malfoy. Harry ngó xuống tay mình và thấy đôi cánh bạc của trái banh Snitch thò ra khỏi mấy ngón tay, giẫy giụa đòi thả ra.

Tụi nó vừa mới đi tới cửa văn phòng của giáo sư McGonagall thì cũng vừa lúc bà hùng hổ bước tới hành lang đằng sau lưng. Bà đang đeo một cái khăn quàng Gryffindor, nhưng bà xé toạc nó ở phần quàng phía dưới cổ họng bằng bàn tay run rẩy, trong lúc sai dài bước chân về phía hai đứa, trông cũng biết bà giận bầm gan tím ruột.

Bà chỉ vô cửa, giận dữ nói:

“Vô!”

Harry và George đi vô. Giáo sư McGonagall bước dài vòng ra sau cái bàn giấy và đứng đối diện với hai đứa học trò, cả người run bắn lên vì cơn thịnh nộ khi bà quăng cái khăn quàng qua một bên xuống sàn phòng.

Bà nói:

“Sao? Ta chưa bao giờ chứng kiến một cuộc phô diễn nhục nhã như vậy. Hai đánh một! Hãy giải thích coi!”

Harry gượng gạo nói:

“Malfoy khiêu khích tụi con.”

“Khiêu khích trò?”

Giáo sư McGonagall quát lên, giọng năm đấm của bà xuống mặt bàn, mạnh đến nỗi cái nắp hộp bánh quy kẻ ô vuông rớt ra và cái hộp bị mở, đổ tung tóe xuống sàn mấy cái bánh gừng.

“Nó vừa mới thua trận đấu, đúng không, dĩ nhiên là nó muốn khiêu khích trò! Nhưng có cái lẽ công bằng nào trên đời này cho phép hai trò làm...”

George ngắt lời bà McGonagall:

“Nó xúc phạm ba má con! Và mẹ của Harry nữa!”

Giáo sư McGonagall thét lớn:

“Nhưng thay vì trình sự việc cho bà Hooch xử lý, hai trò quyết định là phô diễn một màn đấu tay đôi kiểu Muggle, phải không? Hai trò có hiểu biết chút xíu gì...”

“E hèm, e hèm!”

Cả Harry và George cùng xoay gót quay ra đằng sau. Bà Dolores Umbridge đang đứng ngay ngưỡng cửa, quần trong một cái khăn choàng bằng vải len sần sùi khiến bà càng cực kỳ giống một con cóc, bà lại đang mỉm cười một cách bệnh hoạn khủng khiếp, trông đáng ngại vô cùng, đến nỗi Harry liên tưởng ngay đến nỗi bất hạnh sắp xảy đến.

Bằng cái giọng ngọt ngào độc hại nhất, giáo sư Umbridge lên tiếng:

“Tôi có thể giúp cô không, giáo sư McGonagall?”

Máu dồn lên gương mặt giáo sư McGonagall. Bà nói bằng một giọng khô khốc:

“Giúp? Bà nói ‘giúp’ với nghĩa gì?”

Giáo sư Umbridge bước vô văn phòng, vẫn giữ nụ cười độc địa trên môi.

“Ừa, tôi cứ tưởng cô sẽ phải biết ơn vì một chút thẩm quyền đặc biệt chứ.”

Giờ này, nếu có những tia lửa sáng nhá lên, xẹt ra từ lỗ mũi của giáo sư McGonagall, thì Harry cũng không ngạc nhiên chút nào hết. Bà quay lưng lại nụ Umbridge, nói:

“Bà nhầm rồi. Bây giờ, hai trò hãy nên nghe cho kỹ. Tôi không bận tâm đến cái trò khiêu khích mà Malfoy chọc các trò, tôi cũng không bận tâm chuyện hăn có xúc phạm mọi thành viên trong gia đình các trò hay không, tôi chỉ thấy hành vi của các trò quá thô bỉ và tôi sẽ phạt mỗi trò một tuần lễ cấm túc! Đừng có nhìn tôi như thế, Potter, trò đáng bị phạt lắm! Và nếu cả hai trò mà còn...”

“E hèm, e hèm!”

Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại như thể cầu nguyện cho mình có đủ kiên nhẫn khi bà quay mặt về phía giáo sư Umbridge một lần nữa.

“Có chuyện gì?”

Giáo sư Umbridge vẫn chành miệng rộng thêm mà nở nụ cười:

“Tôi nghĩ chúng đáng bị phạt nhiều hơn cấm túc!”

Mắt giáo sư McGonagall bừng mở ra, và với việc cố gắng nở một nụ cười tương thích để đáp lại, trông bà như thể bị khóa hàm.

“Thiệt không may, đó là hình phạt tôi cho là thích đáng, bởi vì chúng là học sinh trong Nhà của tôi, Dolores à.”

Vẫn nở nụ cười màu mè, bà Umbridge nói:

“Chà, *thực ra*, Minerva à, tôi nghĩ cô sẽ nhận thấy là điều tôi nghĩ *đáng kể*

lắm. Để coi, nó đâu rồi nhỉ? Cornelius vừa mới gọi... Tôi muốn nói...”

Mụ thốt ra một tiếng cười khe khẽ hết sức giả tạo trong lúc sục sạo tìm kiếm trong cái túi xách tay.

“Ngài *Bộ trưởng* vừa mới gọi tới... À, phải...”

Mụ lôi ra một miếng giấy da, trải nó xuống, tăng hăng cổ họng om sòm trước khi bắt đầu đọc cái ghi trong đó:

“E hèm, e hèm... ‘*Đạo luật Giáo dục số hai mươi lăm*’...”

Giáo sư McGonagall kêu lên một cách kịch liệt:

“Lại thêm một cái nữa!”

“Ừ, đúng vậy.” Mụ Umbridge nói, vẫn mím cười. “Thật ra, Minerva à, chính cô là người đã giúp tôi nhìn thấy điều mà chúng ta *cần* sửa đổi bổ sung thêm... Cô có nhớ là cô đã không thềm đếm xia đến tôi như thế nào không, khi tôi bắt đắ dĩ cho phép đội Quidditch Gryffindor được tái thành lập ấy? Cô đã đem trường hợp đó lên ngài Dumbledore, là người cứ khẳng khẳng đòi cho phép đội ấy được chơi, cô có nhớ không? Chà, thế là, tôi không thể nào chịu được. Tôi liên lạc với ngài Bộ trưởng ngay lập tức, và ngài hoàn toàn đồng ý với tôi rằng Thanh Tra Tối Cao phải có quyền lực để tước lột đặc quyền đặc lợi của học sinh, nếu không thì cô ấy - có nghĩa là tôi - sẽ có ít quyền hạn hơn cả giáo viên thông thường! Và bây giờ cô thấy chứ, Minerva, tôi đã đúng đắn vô cùng khi ra sức ngăn đội Gryffindor tái thành lập. Những cơn thịnh nộ *khiếp đảm*... Đằng nào đi nữa thì tôi cũng đang đọc bản tu sửa bổ sung đạo luật của chúng tôi... *E hèm, e hèm*... ‘Thanh Tra Tối cao từ nay trở đi sẽ có quyền lực tối cao đối với mọi sự trừng phạt, phê chuẩn và hủy bỏ những đặc quyền gắn liền với học sinh trường Hogwarts, và có quyền thay đổi những sự trừng phạt, phê chuẩn và hủy bỏ những đặc quyền như thế do các thành viên khác của giáo ban đưa ra. Ký tên, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, Huy chương Merlin đệ nhất đẳng, vân vân và vân vân.’”

Mụ cuộn tấm giấy da lại và cất nó vô trong túi xách tay, vẫn mỉm cười. Mụ nhìn hết Harry đến George rồi lại ngó Harry, nói:

“Thế... tôi thực sự nghĩ là tôi sẽ phải cấm hai trò này chơi Quidditch suốt đời.”

Harry cảm thấy trái Snitch run rẩy như điên trong bàn tay mình. Nó nói, giọng nghe xa xăm một cách lạ lùng:

“Cấm tụi em? Không được chơi... suốt đời?”

“Đúng, ông Potter à. Tôi nghĩ thói tật của trò xứng đáng với hình phạt treo chổi vĩnh viễn.”

Mụ nói, và nụ cười của mụ toét đến mang tai khi mụ ngăm Harry đang vất vả cố gắng hiểu cho được điều mụ vừa nói.

“Trò và ông Weasley đây. Và tôi cũng nghĩ, để an toàn, người anh em sinh đôi với chàng trai trẻ này cũng nên bị cấm tuốt - nếu các bạn đồng đội của y không kiềm chế được y thì, tôi cảm thấy chắc chắn, y cũng đã tấn công ông Malfoy rồi. Dĩ nhiên tôi muốn chổi của họ phải bị tịch thu; tôi sẽ giữ chúng an toàn trong văn phòng của tôi, để bảo đảm là lệnh cấm của tôi không thể bị vi phạm. Nhưng tôi không đến nỗi quá đáng đâu, giáo sư McGonagall à.”

Mụ quay về phía giáo sư McGonagall, người đang đứng sững như trời trồng trừng trừng ngó mụ ta. Mụ nói tiếp:

“Những người còn lại trong đội vẫn có thể tiếp tục thi đấu, tôi chẳng thấy ai trong số họ có dấu hiệu bạo động. Thôi... chào tất cả nhé.”

Và với một vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn, mụ Umbridge rời khỏi phòng, để lại một sự yên lặng hãi hùng đằng sau gót chân của mụ.

Buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung, Angelina thốt lên bằng một giọng trống rỗng:

“Cấm! Cấm! Không có Tầm thủ và không có Tấn thủ... Chúng ta còn có thể làm cái trò quỷ gì chứ?”

Chẳng có chút cảm giác gì là tụi nó vừa mới chiến thắng trận đấu cả. Harry nhìn chỗ nào cũng chỉ thấy những gương mặt tức tối và thất vọng chán nản. Riêng đội banh thì túm tụm quanh lò sưởi, tất cả mọi người, ngoại trừ Ron, đã mất tâm mất tích từ khi trận đấu chấm dứt cho tới giờ.

Alicia lặng điếng người, nói:

“Không công bằng chút nào hết. Tôi muốn nói, vậy chứ thằng Crabbe đánh Harry bằng trái Bludger sau khi đã có hồi còi dứt trận đấu thì sao? Mụ ta có trừng phạt nó không?”

Ginny rầu rĩ nói:

“Không.”

Cô bé cùng với Hermione đang ngồi mỗi đứa một bên Harry.

“Hắn chỉ bị chép phạt. Em nghe Montague cười giễu chuyện đó lúc ăn tối.”

Alicia càng tức tối, nắm tay của cô nàng nắm thùm thụp lên đầu gối của mình:

“Vậy mà mụ cấm cả Fred trong khi anh ấy không hề làm gì cả!”

Một vẻ khó chịu lộ ra trên mặt Fred khi anh chàng nói:

“Tôi không làm được gì không phải do lỗi của tôi. Nếu ba đứa trò mà không giữ chặt tôi thì tôi đã dần thẳng nhãi đốn mặt ấy như như bột rời.”

Harry đau khổ nhìn đắm đắm vào khung cửa sổ tối thui. Tuyết đang rơi. Trái Snitch mà nó bắt được hồi đầu hôm bây giờ bay vi vút vòng quanh phòng sinh hoạt chung; mọi người ngó theo chuyển động của nó như thể bị thôi miên và con mèo Crookshanks thì nhảy từ ghế này sang ghế khác tìm cách chụp bắt trái banh vàng.

Angelina từ từ đứng lên, nói:

“Tôi đi ngủ đây. Biết đâu tất cả chuyện này sẽ hóa ra chỉ là một giấc mộng dữ mà thôi... Biết đâu tụi mình sẽ thức dậy vào sáng hôm sau và thấy là mình

vẫn chưa thi đấu...”

Chẳng mấy chốc sau đó Alicia và Katie cũng theo Angelina đi ngủ sớm. Lát sau Fred và George cũng đi về giường ngủ, trừng mắt nhìn bất cứ người nào tụi nó đi ngang qua. Chẳng bao lâu sau Ginny cũng đi ngủ nốt. Chỉ còn Harry và Hermione ngồi lại bên lò sưởi.

Hermione hỏi nhỏ:

“Bồ có thấy Ron đâu không?”

Harry lắc đầu. Hermione nói:

“Mình nghĩ là bạn ấy đang tránh mặt tụi mình. Bồ nghĩ coi bạn ấy...”

Nhưng đúng ngay lúc đó, một tiếng cọt kẹt vang lên đằng sau lưng tụi nó, và Bà Béo tự quăng mình qua một bên, để cho Ron trèo qua cái lỗ chân dung mà vô phòng. Nó thiết tình xanh tái le tái lét và tuyết vẫn còn vương trên tóc. Khi nhìn thấy Harry và Hermione, nó đứng chết trân tại chỗ.

Hermione đứng bật dậy, lo lắng hỏi:

“Nãy giờ bồ ở đâu?”

“Đi dạo.”

Ron lăm bầm đáp. Nó vẫn còn mặc đồ thi đấu của cầu thủ Quidditch.

Hermione nói:

“Trông bồ lạnh cóng rồi. Lại đây ngồi xuống đi.”

Ron đi tới bên cạnh lò sưởi và ngồi xuống cái ghế bành xa chỗ Harry nhất, tránh nhìn Harry. Trái Snitch bị bắt cóc vẫn đang bay tí mù trên đầu tụi nó.

Ron ngó xuống chân, lăm bầm:

“Tôi xin lỗi.”

Harry hỏi:

“Về chuyện gì?”

Ron nói:

“Về chuyện tưởng là mình có thể thi đấu Quidditch. Việc đầu tiên ngày

mai mình làm là rút khỏi đội.”

Harry nói giọng gắt gỏng:

“Nếu bồ rút thì sẽ chỉ còn lại ba người trong đội. Mình đã bị treo chổi suốt đời. Anh Fred và anh George cũng vậy.

“Cái gì?”

Ron hét lên.

Hermione kể lại cho nó nghe toàn bộ câu chuyện, vì Harry không thể nào kể lại một lần nữa. Khi Hermione kể xong, Ron tỏ ra đau khổ hơn bao giờ hết.

“Đều là do lỗi của tôi...”

Harry tức giận nói:

“Đâu phải tại bồ *khiến* mình dần thăng Malfoy đâu.”

“... nếu tôi không chơi Quidditch quá tồi...”

“... chuyện này không dính dáng gì tới chuyện đó...”

“... tại bài hát đó khiêu khích tôi...”

“... nó chẳng khiêu khích được ai hết...”

Hermione đứng lên và đi tới bên cửa sổ, tách ra khỏi cuộc cãi vã, đứng nhìn tuyết rơi thành cơn xoăn lên, va vào kính cửa sổ.

Harry nổi khùng lên:

“Nghe đây, bồ có thôi đi không? Nếu bồ không tự trách mình về mọi chuyện thì tình hình cũng đã đủ be bét ra rồi!”

Ron không nói gì nhưng ngồi nhìn trừng trừng vạt áo chùng ướt mem một cách khổ sở. Một lát sau nó nói bằng giọng buồn nản:

“Đây là điều tồi tệ nhất mà mình từng cảm thấy trong đời.”

Harry cay đắng nói:

“Mình cũng vậy.”

“A!”

Hermione kêu lên, giọng cô nàng hơi run run:

“Mình nghĩ ra một chuyện có thể khiến cả hai bạn vui lên.”

Harry ngờ vực hỏi:

“VẬY HẢ?”

“Ừ.”

Hermione quay lưng lại khung cửa sổ tối đen như mực điểm lấm tấm những bông tuyết. Một nụ cười nở toe toét trên gương mặt cô nàng:

“Bác Hagrid đã trở về.”

CHUYỆN CỦA BÁC HAGRID

Harry vọt lên phòng ngủ của nam sinh để lấy tấm Áo khoác Tàng hình và tấm Bản đồ Đạo tặc cất trong cái rương của nó. Nhanh nhẩu đến nỗi nó và Ron đã sẵn sàng khởi hành ít nhất là năm phút trước khi Hermione lật đật trở xuống từ phòng ngủ dành cho nữ sinh, mang thêm khăn choàng, găng tay, và đội một trong mấy cái nón do chính tay cô nàng làm cho bọn gia tinh.

Khi Ron thắt lưng một cách sốt ruột thì Hermione chống chế:

“Ồi, ở bên ngoài trời lạnh lắm đấy!”

Tụi nó bò qua cái lỗ chân dung rồi vội vàng trùm kín cả ba đứa bằng tấm áo khoác - Ron đã lớn lên nhanh quá đến nỗi bây giờ nó phải cúi lom khom để chẳng bị lộ ra. Sau đó, tụi nó chậm chạp và thận trọng đi lần xuống rất nhiều cầu thang, dừng lại từng lúc để dò bản đồ tìm dấu hiệu của thầy Filch hay con mèo Bà Norris. Tụi nó gặp may: không gặp ai hết ngoại trừ lão Nick Suýt Mất Đầu đang lướt xuôi theo tụi nó và ngâm nga một cách lơ đãng điệu gì đó nghe rất kinh tởm như “Weasley là vua của chúng ta”. Tụi nó bò qua Tiềm sảnh và rồi bước ra ngoài sân trường phủ đầy tuyết và im ắng. Trái tim Harry nhảy rộn cả lên khi nó nhìn thấy mấy ô vuông ánh sáng bằng vàng nho nhỏ ở đằng trước mặt và cuộn khói tỏa ra từ ống khói căn chòi của bác

Hagrid. Nó bắt đầu đi thật nhanh, hai đứa kia vừa chạy vừa nhảy loi choi đằng sau, và tụi nó háo hức dẫm lên đám tuyết dày kêu rào rào cho đến khi cuối cùng đến được cánh cửa cái bằng gỗ. Khi Harry giơ nắm tay lên gõ cửa ba lần, một con chó bắt đầu sủa như điên bên trong căn chòi.

Harry gọi qua lỗ cửa khóa:

“Bác Hagrid ơi, tụi con đây mà!”

Một giọng nói thô lỗ đáp:

“Biết mà!”

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, ba đứa nhìn nhau rặng rờ; qua giọng nói, tụi nó có thể biết bác Hagrid đang vui.

“... mới về nhà được ba giây... Tránh đường coi, Fang... *Tránh ra*, cái con chó lờ đờ này...”

Then cài cửa được tháo ra, cánh cửa mở cọt kẹt, và cái đầu của bác Hagrid hiện ra trong khoảng trống.

Hermione kêu thét lên.

Lão Hagrid trừng mắt nhìn qua đầu tụi nó, nói nhanh:

“Râu ria Quỷ thần ơi, nói nhỏ nhỏ thôi. Tụi bây núp dưới tấm Áo khoác Tàng hình hả? Tốt, vô đi, vô đi!”

Khi ba đứa ép mình lách qua lão Hagrid để vào nhà và kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra để lão có thể nhìn thấy tụi nó, Hermione há hốc mồm vì kinh ngạc. Nó nói:

“Con xin lỗi! Con chỉ... ôi, *bác Hagrid!*”

“*Không sao, không hề gì!*”

Lão Hagrid vừa hấp tấp nói, vừa đóng cánh cửa đằng sau lưng tụi nó, rồi vội vàng đi kéo hết các tấm màn lại, nhưng Hermione vẫn cứ tiếp tục ngược nhìn lão chăm chú với vẻ hãi hùng.

Tóc của lão Hagrid bị bết lại với cục máu đã đông quánh, con mắt trái của

lão đã biến thành một cái khe sừng húp giữa một mớ bầm tím bầm đen. Có nhiều vết cắt trên mặt và trên tay lão, một số vết thương vẫn còn rướm máu, và lão đi đứng rón rén khiến Harry nghi là lão bị gãy xương sườn. Rõ ràng là lão chỉ vừa mới về đến nhà; một tấm áo khoác đi đường dày cui nằm vắt ngang lưng một cái ghế, và đặt dựa vào tấm vách bên trong cửa cái là một cái túi dệt bện đến nỗi có thể đựng được nhiều đứa con nít. Bản thân lão Hagrid, cao to gấp hai người bình thường và mập bự gấp tới ba lần, lúc này đang đi cà nhắc đến bên lò sưởi và đặt một cái ấm bằng đồng lên ngọn lửa.

Trong khi con chó Fang nhảy múa quanh ba đứa trẻ, tìm cách liếm láp mặt mũi tụi nó, Harry hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra với bác vậy?”

Lão Hagrid dứt khoát bảo:

“Nói rồi, *chẳng có gì hết*. Uống trà không?”

Ron nói:

“Thôi mà, bác đừng nói cái kiểu đó nữa. Bác đang lo lắng mà.”

Lão Hagrid vươn thẳng người lên và quay lại tươi cười với tụi nó, nhưng mặt lão nhăn nhúm lại.

“Bác nói với các con rồi, bác khỏe. Ồi, gặp lại ba đứa con thiệt là vui...
Mấy đứa nghĩ hè vui không?”

Ron nói:

“Bác Hagrid, bác bị người ta tấn công!”

Lão Hagrid cương quyết:

“Nói lần cuối cùng, *chẳng có gì hết!*”

Ron hỏi:

“Liệu bác có nói là *chẳng có gì hết* không, nếu một đứa trong tụi con về đây với một cái mặt bầm giập nát bầy?”

Hermione lo lắng hỏi:

“Bác Hagrid, bác nên đi gặp bà Pomfrey. Mấy vết thương này coi bộ muốn làm độc.”

Lão Hagrid nói một cách khắc khổ:

“Bác sẽ tự lo chuyện đó, được chưa?”

Lão bước tới một cái bàn gỗ khổng lồ đặt giữa căn chòi và gạt phắt qua một bên một tấm khăn lau chén đĩa nằm sẵn trên đó. Bên dưới tấm khăn lộ ra một miếng thịt sống, còn máu, nhưng đã ngả màu xanh, bụi hơn cái bánh xe trung bình một chút.

Ron chồm tới gần để nhìn cho kỹ hơn. Nó nói:

“Bác Hagrid, bác đừng ăn cái đó. Coi bộ nó bị thiu rồi.”

Bác Hagrid nói:

“Nó trông như vậy mới là nó, thịt rồng mà. Và bác đâu có tính ăn nó.”

Lão cầm miếng thịt rồng lên và ị nó vô bên trái gương mặt lão. Máu màu xanh tái nhều xuống râu khi lão rên lên một tiếng đã đời.

“Khá hơn rồi. Tụi bây biết không, nó làm cho bớt nhức.”

Harry hỏi:

“Vậy bác có nói cho tụi con biết chuyện gì đã xảy ra cho bác không?”

“Không, Harry à. Tối mật. Nói cho con biết thì dám bị tiêu luôn công việc.”

Hermione hỏi khẽ:

“Có phải bọn khổng lồ đánh bác không, bác Hagrid?”

Mấy ngón tay của lão Hagrid trượt khỏi miếng thịt rồng, khiến nó rớt tuột xuống ngực lão. Lão Hagrid vội đưa tay bắt kịp miếng thịt rồng trước khi nó tuột tới thắt lưng, rồi lại đắp nó trở lên mặt.

“Bọn khổng lồ hả? Ai nói gì về bọn khổng lồ hả? Con đã nói chuyện với ai hả? Ai đã nói với con chuyện bác vừa... Ai nói là bác mới bị... hả?”

Hermione nói với vẻ hối lỗi:

“Tụi con chỉ đoán vậy.”

Bác Hagrid nghiêm khắc dò xét vẻ mặt Hermione bằng con mắt không bị miếng thịt rồng che mắt.

“Ồ, vậy hả? Vậy hả?”

Ron nói:

“Chuyện đó... phần nào... rõ ràng.”

Harry gật đầu. Lão Hagrid trừng mắt ngó ba đứa trẻ, rồi khụt khịt mũi, liệng trả miếng thịt rồng lên bàn và sải bước đi trở lại chỗ cái ấm nước lúc này đang réo.

Lão vừa rót nước vô ba cái tách bự bằng cái xô, vừa lầm bầm nói:

“Chưa từng thấy con nít nào như ba đứa tụi bây, biết nhiều hơn điều cần biết. Mà bác chẳng có khen thưởng gì tụi bây chuyện đó đâu. Chỗ mũi, người ta nói vậy đó, lắm điều.”

Nhưng mà râu của lão giựt giựt. Harry ngồi xuống bàn, nhe răng cười:

“Vậy dạo vừa rồi là bác đi tìm bọn khổng lồ à?”

Lão Hagrid đặt tách trà trước mặt mỗi đứa rồi ngồi xuống, xong lại cầm miếng thịt rồng, đắp nó lên mặt. Lão càu nhàu:

“Ừ, được rồi. Bác có đi.”

Hermione kêu lên bằng giọng cố nén lại:

“Vậy bác có tìm được họ không?”

Lão Hagrid nói:

“Chà, thiệt tình mà nói, bọn họ thì có khó gì mà không tìm thấy. Họ bự quá mà, hiểu không?”

Ron hỏi:

“Vậy họ ở đâu?”

Lão Hagrid cung cấp một thông tin vô bổ:

“Núi.”

“VẬY sao dân Muggle không...”

Lão Hagrid tỏ ra mờ ám:

“Họ có gặp. Có điều người ta báo cáo là họ chết vì tai nạn leo núi, chứ gì nữa?”

Lão điều chỉnh miếng thịt rỗng để cho nó che phủ phần mặt bì bầm dập tệ hại nhất.

Ron nói:

“Bác Hagrid, bác nói đi, bác kể cho tụi con nghe việc bác đang làm đi! Bác kể cho tụi con chuyện bác bị bọn khổng lồ đánh đi, rồi Harry sẽ kể bác nghe chuyện nó bị bọn giám ngục tấn công...”

Lão Hagrid sặc vô cái tách của lão và cùng lúc lại làm rớt miếng thịt rỗng. Một khối lượng đáng kể những đờm và trà cùng máu rỗng văng bắn tùm lum khắp mặt bàn khi lão Hagrid phát ho với lại phun phì phì, và miếng thịt rỗng rớt tuột xuống sàn kêu một tiếng *bep*.

Lão Hagrid găm gừ:

“Con muốn nói cái gì? Bị bọn giám ngục tấn công à?”

Hermione mở to đôi mắt, hỏi:

“Bác không biết sao?”

“Bác không biết chuyện gì xảy ra hết kể từ lúc bác ra đi. Bác đi công tác bí mật, đúng vậy, cho nên đâu có muốn bọn cú theo đuôi bác khắp nơi... Bọn giám ngục chết tiệt! Tụi bây nói thiệt hả?”

Harry trả lời:

“Dạ, thiệt mà. Chúng xuất hiện ở Little Whinging và tấn công thẳng anh họ của con và con, rồi sau đó Bộ Pháp Thuật đuổi học con...”

“CÁI GÌ?”

“... và con phải ra trước một phiên tòa kỷ luật, đủ thứ rắc rối, nhưng mà bác kể cho tụi con nghe về bọn khổng lồ trước đi.”

“Con bị đuổi học hả?”

“Kể cho tụi con nghe về mùa hè của bác đi, rồi tụi con sẽ kể cho bác nghe chuyện của tụi con.”

Lão Hagrid nhìn Harry chòng chọc bằng một con mắt mở to. Harry nhìn lại lão, với một vẻ kiên quyết ngây thơ trên gương mặt.

Lão Hagrid đành nói với giọng cam chịu:

“Ờ, thôi được.”

Lão cúi xuống giật miếng thịt rỗng ra khỏi miệng con Fang.

“Ôi, bác Hagrid ơi, đừng... nó không hợp vệ sinh...”

Hermione kêu lên, nhưng lão Hagrid đã lại áp miếng thịt rỗng lên con mắt sưng vù của lão một lần nữa. Lão tợp một ngụm trà to cho chắc giọng rồi nói:

“Ừm, bọn ta bắt đầu ngay sau khi niên học kết thúc...”

Hermione xen ngang:

“VẬY LÀ BÀ MAXIME ĐI VỚI BÁC?”

“Ừ, đúng.”

Lão Hagrid nói, một vẻ dịu dàng thoáng hiện ra trên vài phân của gương mặt lão ở chỗ không bị che khuất bởi râu ria hay thịt rỗng xanh tái.

“Ừ, bọn ta chỉ vọn vọn có hai người thôi. Và ta nói cho tụi bây biết điều này, bà ấy, Olympe, không sợ gian khổ đâu. Tụi bây biết không, bà ấy là một phụ nữ xinh đẹp ăn mặc tử tế, và biết là bọn ta đang đi đâu. Ta tự hỏi bà ấy sẽ cảm thấy thế nào về chuyện leo trèo lên mấy mỏm đá và ngủ trong hang hốc... đại loại những thứ như vậy, nhưng mà bà ấy không hề than phiền tới một câu.”

Harry hỏi lại:

“BÁC BIẾT BÁC PHẢI ĐI ĐÂU KHÔNG? BÁC BIẾT BỌN KHÔNG LÒ Ở ĐÂU KHÔNG?”

Lão Hagrid nói:

“Ừ, cụ Dumbledore biết và cụ nói cho bọn ta biết.”

Ron hỏi:

“Họ có ẩn náu không? Chỗ họ ở có bí mật không?”

Lão Hagrid lắc cái đầu bồm xồm:

“Không hẳn. Chỉ tại hầu hết các pháp sư không hơi đâu bận tâm đến chỗ ở của chúng, nhất là khi chúng ở xa tít tắp mùa xuân. Nhưng chỗ chúng ở cũng khó tới à, ít ra là với con người, thành ra bọn ta cần sự hướng dẫn của cụ Dumbledore. Bọn ta mất cả tháng trời mới tới nơi...”

Mặc dù đã từng nghe nói đến những cuộc hành trình lâu lắc một cách buồn cười, Ron vẫn ngạc nhiên:

“Một *tháng*? Nhưng... tại sao bác không xài Khóa Càng hay cách gì tương tự?”

Một vẻ khó chịu hiện ra trong con mắt không bị miếng thịt rồng bịt kín khi lão Hagrid nhìn Ron dò xét; cái vẻ đó gần như là thương hại. Lão làu bàu:

“Ron à, bọn ta bị theo dõi.”

“Bác muốn nói gì?”

Lão Hagrid nói:

“Con chẳng hiểu gì ráo. Bộ Pháp Thuật canh chừng cụ Dumbledore và bất cứ ai mà họ cho là chung một liên minh với cụ, và...”

Harry nói nhanh, rõ ràng vì quá háo hức muốn nghe tiếp câu chuyện của lão Hagrid.

“Tụi con biết chuyện đó. Tụi con biết Bộ Pháp Thuật đang canh phòng cụ Dumbledore...”

Ron hỏi, có vẻ chùng hững:

“Vậy là bác không thể dùng pháp thuật để tới chỗ đó? Bác phải hành động như dân Muggle *suốt hành trình* à?”

Lão Hagrid nói úp mở:

“Ừ, không hẳn suốt hành trình. Bọn ta chỉ phải thận trọng thôi, bởi vì bọn

ta, Olympe và bác, trông hơi lộ liễu một tí...”

Ron phát ra một âm thanh nửa giống tiếng khịt mũi ra, nửa giống tiếng hít hơi vào, và nó hấp tấp hợp ngay một ngụm trà.

“... Thành ra muốn theo dõi cũng không khó. Bọn ta phải giả vờ đi nghỉ hè chung với nhau, cho nên bọn ta phải đi tới Pháp, và bọn ta làm như thể bọn ta đang đi về trường của Olympe, bởi vì bọn ta biết bọn ta đang bị người của Bộ Pháp Thuật theo đuôi. Bọn ta phải đi chậm, bởi vì ta thực sự không được dùng phép thuật và bọn ta biết Bộ Pháp Thuật đang kiếm một cái cớ để hốt bọn ta. Nhưng mà bọn ta cũng xoay sở để đánh lạc hướng được thẳng đến bám đuôi bọn ta ở Dee-John...”

Hermione kêu lên hào hứng:

“Ôôôiiii, Dijon hả? Con đã từng nghỉ hè ở đó, vậy bác có...”

Cô nàng nín khe khi ngó thấy gương mặt Ron.

“Sau đó bọn ta có dịp xài tới một chút pháp thuật, và cuộc hành trình không đến nỗi tệ lắm. Ở gần biên giới Ba Lan bọn ta tình cờ chạm trán hai con quỷ khổng lồ ba trợn, trong một quán rượu ở Minsk ta có hơi bất đồng ý kiến với một con ma cà rồng, nhưng mà ngoài những chuyện đó ra, thì cuộc hành trình suôn sẻ hết chỗ nói.

“Và khi bọn ta đến nơi, bọn ta bắt đầu tìm đường lên núi, tìm kiếm dấu hiệu của họ...”

“Bọn ta phải thôi xài pháp thuật một khi bọn ta đến gần bọn khổng lồ. Một phần vì chúng không ưa pháp sư và bọn ta không muốn họ quay lưng lại với bọn ta quá sớm, và một phần cũng vì cụ Dumbledore đã cảnh báo bọn ta trước là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy nhất định đã ve vãn bọn khổng lồ, và đủ thứ. Cụ nói có thể hẳn đã phái một sứ giả tới gặp bọn họ rồi. Cụ bảo bọn ta phải hết sức cẩn thận đừng có thu hút sự chú ý vào bọn ta khi bọn ta tới gần, đề phòng trường hợp có bọn Tử Thần Thực Tử lẫn quần quanh đó.”

Lão Hagrid ngừng lại để tu một hơi nước trà.

Harry nài nỉ:

“Kể tiếp đi bác!”

Lão Hagrid nói thẳng tuột:

“Kiếm được họ rồi. Một bữa tối bọn ta lên tuốt trên một đỉnh núi và nhìn thấy bọn họ, nằm giang người phía dưới bọn ta. Mấy ngọn lửa nhỏ xiu cháy bên dưới, và những cái bóng khổng lồ... Giống như nhìn mấy trái núi chuyển động vậy.”

Ron hỏi bằng giọng cố kềm chế:

“Họ bị cỡ nào hả bác?”

Lão Hagrid nói đại:

“Chừng sáu thước. Một số lớn hơn, có thể tới bảy tám thước.”

Harry hỏi:

“Và có bao nhiêu hết thầy ạ?”

Lão Hagrid trả lời:

“Ta đoán chừng bảy chục hay tám chục.”

Hermione hỏi:

“Chỉ có bấy nhiêu thôi à?”

Lão Hagrid buồn bã nói:

“Ừ. Còn chừng tám mươi, nhưng hồi xưa đông lắm, hẳn là đã có hàng trăm bộ lạc trên khắp thế giới. Nhưng mà bọn họ chết dần chết mòn bấy lâu nay. Dĩ nhiên cũng do pháp sư phù thủy giết một mớ, nhưng chủ yếu là họ tự giết nhau, và bây giờ thì họ chết nhanh chưa từng thấy. Bọn khổng lồ không phải sinh ra để mà sống thành bầy đoàn như kiểu đó. Cụ Dumbledore nói đó là lỗi của chúng ta, chính các pháp sư phù thủy ép họ phải bỏ đi và làm họ sống cách biệt chúng ta như vậy, và họ chẳng còn lựa chọn nào hơn là túm tụm lại với nhau để che chở lẫn nhau.”

Harry hỏi:

“VẬY, bác đã nhìn thấy họ, rồi sao nữa?”

Lão Hagrid nói:

“À, bọn ta chờ cho đến sáng, vì không muốn đang đêm đột nhập mà không báo trước, vì chính sự an toàn của bọn ta. Vào khoảng ba giờ sáng bọn họ lăn ra ngủ ngay chỗ bọn họ đang ngồi. Bọn ta không dám ngủ nữa. Vì lý do thứ nhất là bọn ta muốn biết chắc là không có tay nào trong số bọn họ thức dậy và trèo lên chỗ của bọn ta không, và một lý do khác nữa là bọn họ ngáy lớn kinh hoàng, gây ra một trận tuyết lở vào lúc gần sáng. Dù sao đi nữa thì khi trời sáng bọn ta có đi xuống gặp bọn họ.”

Ron có vẻ sững sốt:

“DỄ NHƯ VẬY SAO? BÁC CHỈ CẦN ĐI THĂNG TỚI CHỖ CẮM TRẠI CỦA BỌN KHỔNG LỒ À?”

Lão Hagrid nói:

“CHÀ, CỤ DUMBLEDORE CÓ BẢO BỌN TA CÁCH THỨC LÀM NHƯ THẾ NÀO. TẶNG QUÀ CHO ỌE, BÀY TỎ LÒNG TÔN KÍNH BỌN HỌ, TỤI BÂY BIẾT MÀ.”

Harry hỏi:

“TẶNG QUÀ CHO *cái* gì?”

“À, ỌE, *nghe là Tù Trưởng.*”

Ron hỏi:

“LÀM SAO BÁC PHÂN BIỆT ĐƯỢC AI LÀ ỌE?”

Lão Hagrid làu bàu một cách khoái trá:

“DỄ ỢT. HẮN LÀ TAY BỤY NHỨT, XẤU XÍ NHỨT, VÀ LÀM BIẾNG NHỨT. CỨ NGỒI TẠI CHỖ MÀ ĐỢI MẤY TAY KHỔNG LỒ KHÁC DÂNG ĐỒ ĂN TỚI MIỆNG. MẤY CON DÊ CHẾT HAY ĐẠI LOẠI NHƯ VẬY. TÊN LÀ KARKUS. TA ƯỚC CHỪNG HẮN CAO SÁU THƯỚC RỪOI HAY BẢY THƯỚC, VÀ DÁM NẶNG BẰNG HAI CON VOI ĐỰC CHỨ KHÔNG ÍT. DA HẮN GIỐNG Y NHƯ DA SỐNG CON TÊ GIÁC.”

Hermione hồi hộp nín thở, hỏi:

“VẬY mà bác chỉ việc đi lên gặp hử?”

“Ái chà... *đi xuống* phía hử chứ, chỗ hử nằm là ở trong thung lũng. Bọn họ thụt xuống giữa bốn ngọn núi khá cao, hiểu không, bên cạnh một cái hồ núi, thẳng Karkus nằm bên cạnh hồ mà gào thét mấy tên khổng lồ khác đem đồ ăn cho hử và vợ hử. Olympe và ta bèn đi xuống sườn núi...”

Ron hỏi có vẻ ngờ vực:

“Nhưng họ không tìm cách giết bác khi họ thấy bác sao?”

Lão Hagrid nhún vai:

“Chắc chắn là một số tay trong bọn họ có ý nghĩ đó. Nhưng bọn ta làm đúng những gì cụ Dumbledore bảo bọn ta làm, tức là giơ cao món quà và nhìn thẳng vào mắt tay Ọe, không để ý đến những tay khổng lồ khác. Bọn ta làm đúng y như vậy. Và mấy tay khổng lồ khác nín lặng và ngó bọn ta đi ngang qua và bọn ta đi thẳng tới chân Karkus và cúi chào hử và đặt món quà của bọn ta ngay phía trước mặt hử.”

Ron háo hức hỏi:

“Bác tặng cho bọn khổng lồ cái gì vậy? Đồ ăn hả?”

Lão Hagrid nói:

“Không, hử có đủ đồ ăn rồi. Bọn ta đem tặng hử một chút pháp thuật. Bọn khổng lồ rất khoái pháp thuật, chỉ không khoái các pháp sư phù thủy ếm pháp thuật lên bọn họ thôi. Chẳng nào đi nữa, bữa đầu tiên ấy, bọn ta tặng cho hử một nhánh Lửa Gubraithian.”

Hermione thốt lên một tiếng xuýt xoa ‘Quá đã’ khe khẽ, nhưng Harry và Ron cùng cau mày thắc mắc:

“Một nhánh...?”

Hermione gãi:

“Lửa cháy vĩnh viễn. Mấy bồ đúng ra bây giờ phải biết về cái đó rồi, giáo

sư Flitwick đã nói đến cái đó ở trong lớp ít nhất hai lần rồi.”

Lão Hagrid đáp nhanh, và nói tiếp trước khi Harry và Ron có thể phản ứng lại Hermione.

“Cụ Dumbledore đã phù phép nhánh cây này để nó cháy hoài hoài, mà chuyện đó không phải pháp sư nào cũng làm được đâu nghe, và thế là ta đặt nó trong tuyết bên cạnh chân của Karkus và nói: ‘Một món quà do Albus Dumbledore gửi đến Ọe của những người khổng lồ, kèm theo lời chào trân trọng kính mến.’”

Harry háo hức hỏi:

“Vậy Karkus nói gì?”

Lão Hagrid nói:

“Không nói gì hết. Hẳn đâu biết nói tiếng Anh.”

“Bác nói chơi hoài!”

Lão Hagrid vẫn tỉnh bơ:

“Cũng không sao. Cụ Dumbledore đã báo trước cho bọn ta biết điều đó có thể xảy ra. Karkus cũng hiểu đủ để quát gọi hai tay khổng lồ biết tiếng của bọn ta ra thông dịch lại.”

Ron hỏi:

“Mà hẳn có khoái món quà không?”

“Ồ, có chứ. Cũng phải một phen sóng gió họ mới hiểu được đó là cái gì.”

Lão Hagrid trở miếng thịt rồng để áp bề mặt mát hơn vào con mắt sưng vù của lão.

“Hết sức hài lòng. Cho nên ta bèn nói rằng, ‘Albus Dumbledore mời Ọe nói chuyện với sứ giả của cụ khi vị sứ giả mang thêm một món quà khác trở lại vào ngày mai.’”

Hermione hỏi:

“Tại sao không nói chuyện luôn với bác ngày hôm đó?”

Lão Hagrid nói:

“Cụ Dumbledore muốn bọn ta tiến hành hết sức từ tốn. Cứ để cho bọn họ thấy chúng ta giữ lời của chúng ta. *Chúng tôi sẽ trở lại vào ngày mai mang thêm một món quà khác nữa*, và chúng ta đúng là có trở lại với một món quà khác - tạo một ấn tượng tốt, hiểu không? Và để cho bọn họ có thì giờ xài thử món quà thứ nhất và nhận ra đó là một món xịn, và khiến bọn họ ham muốn thêm. Dù sao đi nữa, đối với bọn khổng lồ như Karkus - mình mà tổng cho họ quá nhiều thứ một lúc thì họ sẽ phải giết mình đi để cho mọi việc được đơn giản. Cho nên bọn ta cúi chào và rút lui trở ra và kiếm cho mình một cái hang động nho nhỏ xinh xinh mà ngủ qua đêm đó, và vào sáng hôm sau, bọn ta quay trở lại và lần này bọn ta nhận thấy Karkus đang ngồi đợi bọn ta, trông ra vẻ háo hức lắm.”

“Và bác đã nói chuyện với hăn?”

“Ừ. Trước tiên bọn ta tặng hăn một cái nón sắt chiến trận rất đẹp, do-yêu-tinh-chế-tạo, không đời nào hư bể, tụi bây biết mà, và rồi bọn ta ngồi xuống và bọn ta nói chuyện.”

“Thế hăn nói gì?”

Lão Hagrid đáp:

“Không nhiều lắm. Chủ yếu là lắng nghe. Nhưng mà có những dấu hiệu tốt. Hăn có biết tiếng cụ Dumbledore, có nghe cụ tranh cãi chống lại vụ giết những người khổng lồ cuối cùng ở nước Anh. Karkus tỏ vẻ rất quan tâm đến những điều cụ Dumbledore cần nói. Và vài tay khổng lồ khác, đặc biệt những tay biết chút đỉnh tiếng Anh, họ xúm lại chung quanh và dòng tai nghe. Bọn ta tràn trề hy vọng khi bọn ta ra về vào ngày hôm đó. Hứa hẹn trở lại vào ngày hôm sau với một món quà khác nữa. Nhưng mà ngay đêm hôm đó chuyện đời diễn ra trật lất hết.”

Ron hỏi ngay:

“Nghĩa là sao hở bác?”

Lão Hagrid buồn bã nói:

“Chà, như ta nói, bọn họ, bọn khổng lồ ấy, không sinh ra để sống tương trợ nhau. Nhất là trong những nhóm đông như vậy. Bọn họ không tự kiềm chế được, cứ vài ba tuần lễ bọn họ lại chia đôi mà giết nhau. Đàn ông đánh với đàn ông, đàn bà đánh với đàn bà. Đám tàn dư của mấy bộ tộc già đánh với nhau, và bọn họ đánh nhau thậm chí cả khi không cần giành nhau đồ ăn thức uống hay chỗ ngủ gần đống lửa ấm nhất. Tụi bây nghĩ coi, cũng dễ hiểu là tại sao cả giống nòi bọn họ sắp bị tiêu vong, bọn họ cứ khử lẫn nhau, nhưng...”

Lão Hagrid thở dài một cái thật sâu:

“Đêm hôm đó một trận đánh nhau xảy ra, bọn ta nhìn thấy hết từ cửa miệng cái động của bọn ta, ngó xuống thung lũng. Đánh nhau nhiều tiếng đồng hồ liền. Tụi bây không thể nào tin được ì xèo cở nào đâu. Rồi khi mặt trời mọc lên thì mặt tuyết đỏ tươi và cái đầu hăn nằm tuốt dưới đáy hồ.”

Hermione há hốc miệng hỏi:

“Đầu của ai?”

Lão Hagrid nặng nề đáp:

“Của Karkus. Một Ợe mới lên ngôi, tên là Golgomath.”

Lão thở một hơi thật sâu thật dài.

“Chà, bọn ta đâu có muốn cò cửa trả giá với một Ợe mới hai ngày sau khi bọn ta đã kết bạn được với Ợe trước đó, và bọn ta có cái cảm giác tức cười là Golgomath sẽ chẳng khoái nghe bọn ta cho lắm, nhưng bọn ta vẫn cứ cố gắng.”

Ron nghi hoặc hỏi:

“Bác đã đi nói chuyện với hăn à? Sau khi bác nhìn thấy hăn chặt mất đầu của một người khổng lồ khác à?”

Lão Hagrid nói:

“Dĩ nhiên là bọn ta đã đi. Bọn ta đâu có làm cả cuộc hành trình vất vả để chịu thua sau hai ngày! Bọn ta lại đi xuống với món quà kế tiếp mà bọn ta định tặng cho Karkus.

“Trước khi mở miệng thì ta đã biết trước là chẳng ăn thua gì. Hẳn ngồi đó, đội cái nón sắt của Karkus, liếc mắt hết sức đều cáng nhìn bọn ta khi bọn ta đến gần. Hẳn thiệt là đồ sộ, một trong những tay bự tướng nhất ở đó. Tóc đen và hàm răng vừa khộp, cổ đeo một xâu chuỗi xương, một số có vẻ là xương người. Ái chà, ta bèn phát pháo trước - đưa ra một cuộn da rồng thiệt to - và nói ‘Một món quà gửi tặng Oe của những người khổng lồ’ - Chuyện tiếp theo mà ta biết được là ta bị tóm chân xách ngược lên không trung, đầu giông xuống đất, thì ra hai thằng tay chân của hắn đã tóm lấy ta.”

Hermione đưa cả hai tay lên bịt miệng mình lại.

Harry hỏi:

“Rồi làm sao bác thoát ra khỏi *tình thế đó* được?”

Lão Hagrid nói:

“Nếu không có Olympe ở đó thì ta đời nào mà thoát ra được. Bà ấy rút cây đũa phép của bà ấy ra và làm vài phép ếm xì bùa mau mắn nhất mà ta từng thấy. Tuyệt vời hết chỗ nói. Ếm bùa Khắc Nhập Khắc Xuất trúng ngay vào mắt của hai thằng đang nắm chân ta, chúng buông ta ra ngay tức thì - Nhưng mà ngay sau đó bọn ta gặp rắc rối lập tức, bởi vì bọn ta đã dùng bùa phép chống lại bọn họ, và đó chính là điều bọn khổng lồ ghét nhất đối với bọn pháp sư. Bọn ta phải vắt giò lên cổ mà chạy, và bọn ta hiểu là bọn ta sẽ chẳng bao giờ có thể dàng hoàng tiến vào doanh trại bọn khổng lồ một lần nữa.”

Ron kêu lên khe khẽ:

“Ôi, bác Hagrid.”

Hermione hỏi:

“Vậy thì làm sao bác đi lâu ơ là lâu nếu bác chỉ ở đó có ba ngày thôi?”

Lão Hagrid có vẻ nổi giận:

“Bọn ta đâu có ra về sau ba ngày đó! Cụ Dumbledore trông cậy vào bọn ta mà.”

“Nhưng mà bác nói là bác không thể nào trở lại nữa!”

“Không thể vào ban ngày, đúng là bọn ta không thể trở lại. Bọn ta chỉ cần suy tính lại một chút. Bỏ thêm hai ngày nằm trong hang để quan sát. Và chuyện mà bọn ta nhìn thấy chẳng hay ho gì hết.”

Hermione hỏi, tỏ vẻ ghê tởm:

“Hắn chặt thêm nhiều đầu nữa sao?”

Lão Hagrid nói:

“Không. Ta cầu cho hắn làm vậy.”

“Bác nói vậy nghĩa là sao?”

“Ta muốn nói là ngay lập tức bọn ta phát hiện ra rằng hắn không chống đối tất cả pháp sư - chỉ kỵ bọn ta thôi.”

Harry hỏi nhanh:

“Bọn Tử Thần Thực Tử à?”

Lão Hagrid u ám đáp:

“Ừ. Có hai tên Tử Thần Thực Tử đến thăm hắn mỗi ngày, đem quà tặng cho Ọe, và hắn chẳng hề treo ngược giò bọn chúng lên.”

Ron hỏi:

“Làm sao bác biết bọn chúng là Tử Thần Thực Tử?”

Lão Hagrid gầm gừ:

“Bởi vì ta nhận ra một tên trong bọn chúng. Macnair, còn nhớ hắn không? Cái thằng cha mà chúng phải tới để giết con Buckbeak đó? Hắn là thằng điên. Hắn khoái giết chóc y như Golgomath vậy, chẳng lạ gì khi chúng hạp nhau như vậy.”

Hermione nói đầy thất vọng:

“VẬY là Macnair đã thuyết phục những người khổng lồ nhập bọn với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

“TỪ từ đã, con nhỏ hớt lẻo này, ta chưa nói hết câu chuyện mà.”

Lão Hagrid tức giận nói. Lúc đầu lão vốn không muốn nói cho tụi nó biết gì hết, nhưng bây giờ thì lão có vẻ như đang cơn khoái kể chuyện.

“Ta và Olympe bàn bạc kỹ chuyện này rồi bọn ta đồng ý, rằng chuyện tay Ợe có vẻ ủng hộ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không hẳn có nghĩa là tất cả bọn khổng lồ đều như vậy. Bọn ta cần phải cố gắng thuyết phục một số tay khổng lồ khác, những tay không chấp nhận Golgomath làm Ợe đấy.”

Ron hỏi:

“Làm sao bác phân biệt được ai phe ai?”

Lão Hagrid kiên nhẫn đáp:

“À, họ là mấy người đã bị đánh như tử, chứ còn ai nữa? Mấy người còn chút ý thức đều tránh xa Golgomath, lẫn trốn trong mấy cái hang động quanh khe núi như bọn ta. Cho nên bọn ta quyết định đi lùng kiếm trong mấy cái hang động chung quanh vào ban đêm để xem bọn ta có thể thuyết phục được vài tên không.”

Ron thốt lên với một sự kính trọng đặc biệt trong giọng nói:

“Bác đi mò mẫm trong hang động tối thui để tìm người khổng lồ à?”

Lão Hagrid nói:

“Thực ra, bọn khổng lồ không phải là mối lo lớn nhất của bọn ta. Bọn ta lo tụi Tử Thần Thực Tử hơn. Cụ Dumbledore đã nói trước với bọn ta là nếu có thể tránh được thì đừng có dây dưa rắc rối với bọn Tử Thần Thực Tử; và rắc rối là chúng lại biết bọn ta đang quanh quẩn ở đó... Ta nghi là Golgomath nói cho chúng biết về bọn ta. Ban đêm khi bọn khổng lồ ngủ và bọn ta muốn bò vô mấy hang động, thì Macnair và một tên khác sục sạo quanh núi để kiếm

bọn ta. Thiệt tình không phải dễ gì mà ngăn được Olympe nhào ra đánh bọn chúng.”

Lão Hagrid nói tiếp, hai mép nhếch lên kéo ngược cả đám râu ria mọc hoang:

“Bà ấy hiếm khi nào ra tay tấn công... Chỉ đôi khi, lúc bà ấy hăng máu lên, thì Olympe... chà, tụi bây biết đó, nóng như lửa... ta nghi trong bà ấy có máu Tây...”

Lão Hagrid hướng đôi mắt ủy mị vào ngọn lửa, có vẻ dăm chiêu. Harry để cho lão mơ màng trong hồi ức kỷ niệm chừng ba mươi giây rồi nó tăng hăng thiệt to:

“Rồi chuyện xảy ra sao hở bác? Rốt cuộc bác có đến gần được người khổng lồ nào không?”

“Cái gì? Ờ... ờ có, bọn ta có gặp chứ. Ủ. Vào đêm thứ ba sau khi Karkus bị giết, bọn ta bò ra khỏi cái động mà bọn ta ẩn náu và vừa lần xuống phía khe núi, vừa canh phòng bọn Tử Thần Thực Tử. Bọn ta vô được mấy cái hang động, chẳng xớ múi gì... nhưng sau đó, trong cái động thứ sáu thì phải, bọn ta tìm được ba tên khổng lồ đang trốn trong đó.”

Ron nói:

“Chắc là cái hang chật nứt ra được.”

“Chẳng còn chỗ mà nhúc nhích cục cựa.”

Hermione hỏi:

“Họ có tấn công khi nhìn thấy bác không?”

Lão Hagrid nói:

“Nếu mà bọn họ không bị te tua bầm dập thì dám họ đã đập bọn ta rồi. Nhưng cả ba tên đều bị thương nặng lắm. Bọn Golgomath ắt là đã dẫn bọn này đến bất tỉnh. Khi bọn họ tỉnh lại, bọn họ đã bò vô cái hang gần nhất mà bọn họ tìm được. May sao, một tay trong số bọn này biết chút đỉnh tiếng Anh

nên có thể thông dịch cho mấy tay khác, và điều bọn ta phải nói không đến nỗi như nước chảy lá môn. Vì vậy bọn ta tiếp tục quay trở lại thăm viếng mấy tay khổng lồ bị thương... Ta cho rằng có lúc bọn ta đã thuyết phục được chừng sáu hay bảy tay trong số bọn này.”

Ron hăng hái:

“Sáu hay bảy? Chà, cũng không đến nỗi tệ... Vậy họ sẽ đến đây hiệp sức với chúng ta chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không?”

Nhưng Hermione hỏi lại:

“Bác Hagrid, bác nói ‘có lúc’ nghĩa là sao?”

Lão Hagrid nhìn cô nàng này một cách buồn bã:

“Bọn tay chân của Golgomath đã đột kích vô mấy hang động. Sau đó, những tay còn sống sót chẳng muốn dính dáng gì đến bọn ta nữa.”

Ron thất vọng thấy rõ.

“Vậy... vậy là không người khổng lồ nào đến nữa à?”

“Không!”

Lão Hagrid đáp, rồi lão hít sâu và thở ra một cái thiết dài trong khi tay lão trở miếng thịt rồng để áp phía mát hơn vào mặt lão.

“Nhưng mà bọn ta đã làm được cái chuyện mà bọn ta định làm. Bọn ta đã trao được thông điệp của cụ Dumbledore và một số trong bọn họ đã nghe và ta nghi là một số trong bọn họ sẽ nhớ. Biết đâu chừng có mấy tay khổng lồ không muốn ở lại với Golgomath sẽ bỏ xuống núi và khi đó sẽ có cơ bọn họ nhớ ra là cụ Dumbledore thân thiện với họ... biết đâu họ sẽ đến...”

Tuyết lúc này đã phủ dày lên trước cửa sổ. Harry cảm thấy vạt áo thụng của nó ở chỗ đầu gối ngấm ướt dần; cái đầu con Fang đặt trên đùi nó và con chó đang nhều nước miếng ướt nhẹp.

Sau một lúc lặng thinh Hermione nói:

“Bác Hagrid à?”

“Hử?”

“Bác có... có thấy vết tích nào... bác có nghe tin tức gì về... về... má của bác trong thời gian bác ở đó không?”

Con mắt không bị miếng thịt rồng che mắt của lão Hagrid ngó Hermione một lát. Cô nàng hơi hoảng.

“Con xin lỗi... Con... quên là...”

Lão Hagrid lâu bầu:

“Chết rồi. Chết mấy năm trước rồi. Bọn họ nói với ta như vậy.”

Hermione lí nhí nói:

“Ôi... Con... thiệt tình rất tiếc...”

Lão Hagrid nhún đôi vai kéch sù của lão, nói cộc lốc:

“Khỏi cần. Bác không nhớ nhiều lắm. Đâu phải một bà mẹ hiền.”

Mọi người lại yên lặng một lát. Hermione áy náy đưa mắt liếc Harry và Ron, rõ ràng là muốn hai đứa tụi nó nói gì đó.

Ron bèn chỉ tay lên bộ mặt đầy máu me của lão Hagrid mà nói:

“Nhưng mà bác Hagrid à, bác vẫn chưa giải thích tại làm sao mà bác bị như vậy?”

Harry nói thêm:

“Hay tại sao mà bác lại về trễ như vậy. Chú Sirius nói là bà Maxime đã về từ đời nào đời nào...”

Ron hỏi tới luôn:

“Ai đánh bác hả?”

Lão Hagrid nói giọng quả quyết:

“Ta không hề bị đánh! Ta...”

Nhưng mấy tiếng cuối của lão bị chìm mất trong tiếng gõ cửa đột ngột. Hermione há hốc miệng ra; cái tách trà trong tay cô nàng tuột ra và rơi xuống sàn; con Fang kêu lên ăng ăng. Tất cả bốn người đều nhìn trân trân vào cánh

cửa sổ bên cạnh ô cửa. Bóng của ai đó vừa nhỏ vừa lùn vừa mập bè bè đổ dợn sóng trên bức màn mỏng.

Ron thì thào:

“Chính là mụ ấy.”

“Chui vô đây!”

Harry nói nhanh, chụp lấy tấm Áo khoác Tàng hình, quăng trùm lên mình nó và Hermione, trong khi Ron chạy vòng qua cái bàn và lặn xuống dưới cái áo khoác. Tụi nó túm tụm nhau lui về một góc phòng. Con Fang sủa như điên về phía cánh cửa. Lão Hagrid rõ ra hết sức bối rối.

“Bác Hagrid, giấu mấy cái tách trà của tụi con đi!”

Lão quơ ngay cái tách của Harry và Ron nhét vội xuống dưới cái đệm trong cái ổ của con Fang. Lúc này con Fang đã nhảy xổ về phía cửa; lão Hagrid dùng một chân gạt con chó qua một bên rồi mở cánh cửa ra.

Giáo sư Umbridge đang đứng ngay trong ngưỡng cửa, khoác cái áo choàng bằng vài tuýt màu xanh lá cây và một cái nón có vành rất ư tương xứng. Mũi trề ra, mụ ngửa ra sau như thể để ngắm gương mặt lão Hagrid, mụ chỉ đứng tới rún của lão mà thôi.

Mụ nói, chậm rãi mà oang oang, như thể nói với người điếc:

“*Thế*, ông là Hagrid, đúng không nào?”

Không đợi câu trả lời, mụ ngang nhiên đi vô phòng, hai con mắt thao láo của mụ đảo vòng khắp mọi hướng.

“Tránh ra!”

Mụ quát, quơ cái túi xách tay của mụ đập con Fang, con chó đang chồm lên người mụ, toan liếm mặt mụ.

Lão Hagrid ngó mụ ta chăm chăm, nói:

“Ờ... tôi không muốn thô bỉ, nhưng bà là kẻ thô bỉ nào vậy?”

“Tên tôi là Dolores Umbridge.”

Đôi con mắt của mụ quét khắp căn chòi. Hai lần chúng dừng lại ở cái góc mà Harry đang đứng, kẹp giữa Hermione và Ron.

Lão Hagrid nói, giọng lão nghe bối rối vô cùng:

“Dolores Umbridge hả? Tôi tưởng bà là một trong mấy người làm ở Bộ Pháp Thuật... chẳng phải bà làm việc cho ông Fudge sao?”

Mụ Umbridge lúc này đang đi rảo quanh căn phòng, chú ý từng chi tiết nhỏ xiu, từ cái túi dết đặt dựa tường đến cái áo khoác đi đường vắt ầu trên lưng ghế. Mụ nói:

“Đúng, tôi là phó bí thư cao cấp của ngài Bộ trưởng. Hiện giờ tôi là giáo sư bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám...”

Lão Hagrid nói:

“Bà thật là gan cùng mình. Không còn mấy người dám đảm nhận công việc đó nữa...”

Mụ Umbridge không tỏ ra một dấu hiệu nào là mụ có nghe lão Hagrid nói. Mụ vẫn tiếp tục:

“... và là Thanh Tra Tối Cao của trường Hogwarts.”

Lão Hagrid sửng sốt, nói:

“Cái gì?”

“Chính xác đó là câu hỏi mà ta muốn hỏi.”

Mụ Umbridge nói, tay chỉ vào mấy miếng sành sứ bể từ cái tách trà của Hermione đang nằm tung tóe trên sàn.

“À.”

Lão Hagrid nói, đưa một cái liếc vô phương giúp đỡ về phía góc phòng mà Harry, Ron và Hermione đang núp.

“À, đó là... con Fang. Nó làm bể một cái tách. Thành ra tôi phải xài tạm cái này.”

Lão Hagrid chỉ vô cái tách mà lão đang uống từ nãy đến giờ, trong khi một

bàn tay của lão vẫn còn ịn miếng thịt rồng lên con mắt của lão. Mụ Umbridge lúc này đã đến đứng giáp mặt lão, ghi nhận mọi chi tiết của mặt mũi hình hài lão thay cho cái chòi của lão.

Mụ nói khê:

“Tôi nghe có tiếng nói.”

Lão Hagrid nói chắc nịch:

“Tôi nói chuyện với con Fang.”

“Và nó nói chuyện lại với ông à?”

Lão Hagrid tỏ ra khó chịu:

“Ừ... cũng là một kiểu nói chuyện. Đôi khi tôi nói con Fang cũng gần như một con người...”

Mụ Umbridge nói giọng ngọt xớt:

“Có dấu chân của ba đôi chân trên tuyết đi từ cửa lâu đài đến căn chòi của ông.”

Hermione há hốc miệng ra thở hỗn hển; Harry phải đưa một tay lên bịt miệng cô nàng lại. May thay, con Fang đang đánh hơi phì phò quanh vạt áo chùng của giáo sư Umbridge, nên có vẻ mụ không nghe thấy tiếng thở của Hermione.

Lão Hagrid vung bàn tay bự chảng của lão về phía cái túi dết.

“Chà, tôi vừa mới về tới nơi. Có lẽ có ai đó đã đến đây trước khi tôi về tới và tôi đã không kịp gặp họ.”

“Không có dấu chân đi ngược lại từ căn chòi của ông.”

“Ái chà, tôi... tôi làm sao biết được tại sao lại như vậy... Ừm...”

Lão Hagrid nói, lo lắng đưa tay nắm chòm râu của lão mà giật giật, và lại một lần nữa liếc về phía góc phòng nơi Harry, Ron và Hermione đứng, như thể cầu cứu tụi nó.

Mụ Umbridge xoay gót lại và sải bước đi hết chiều dài căn chòi, chăm chú

dòm ngó mọi xó xỉnh. Mụ ta thậm chí cúi mọp xuống mà ngó vô gầm giường. Mụ mở cả tủ chén bát của lão Hagrid. Và mụ chỉ cách bọn Harry, Ron và Hermione vài phân khi mụ đi ngang qua chỗ tụi nó đang ép sát mình vô vách. Thực tế là lúc đó Harry phải thót bụng vô, và mụ Umbridge đi qua luôn. Sau khi cẩn thận xem xét cái vạc khổng lồ mà lão Hagrid dùng để nấu ăn, mụ xoay gót lại và nói:

“Chuyện gì đã xảy ra cho ông? Làm sao mà ông bị mấy vết thương này hả?”

Lão Hagrid vội vàng gỡ miếng thịt rồng ra khỏi mặt lão, mà theo ý Harry thì đó là cả một sai lầm, bởi vì vết bầm xanh bầm tím quanh con mắt của lão Hagrid giờ đây hiện rõ rành rành, ấy là chưa kể tới cả đồng thịt và máu đông dính đầy mặt lão. Vậy mà lão vẫn nói trớt quớt:

“Ồi... bị một tai nạn sơ sơ mà...”

“Tai nạn gì?”

“Tôi... tôi trượt té.”

Mụ Umbridge lạnh lùng lặp lại:

“Ông trượt té.”

“Ừ, đúng vậy. Vấp phải... vấp phải cây chổi bay của một người bạn. Tôi thì không bay. Thì cứ nhìn tầm vóc của tôi nè, tôi sợ không có cây chổi nào chở nổi tôi đâu. Bạn của tôi nuôi mấy con ngựa Abraxan, tôi không biết bà có từng thấy chúng bao giờ chưa, chúng là mấy con dã thú bự to, có cánh, bà biết không, tôi đã được cỡi mấy con ngựa này một chút và...”

Mụ Umbridge lạnh lùng cắt ngang câu chuyện tào lao của lão Hagrid.

“Đợt vừa rồi ông đi đâu?”

“Đợt vừa rồi tôi... làm sao?”

“Đi đâu.” Mụ Umbridge nói tiếp. “Đúng, ông đi đâu? Học kỳ đã bắt đầu hơn hai tháng nay. Một giáo sư khác đã đứng lớp thế cho ông. Không một

đồng sự nào của ông trong trường có thể cho tôi biết chút thông tin gì về chuyện ông đi đâu. Ông không để lại địa chỉ. Ông đã đi đâu?”

Có một khoảnh khắc lặng trang khi lão Hagrid trừng con mắt hết bị che đậy nhìn mục Umbridge. Harry hầu như có thể nghe được cả tiếng bộ não của lão hoạt động một cách giận dữ. Lão nói:

“Tôi... tôi đã đi an dưỡng.”

“An dưỡng.”

Mục Umbridge lặp lại. Con mắt của mục lướt khắp gương mặt sưng vù và biến sắc của lão Hagrid; trong sự im lặng của cả hai người, máu rồng êm ái nhều từng giọt xuống cái áo chên của lão. Mục Umbridge lại nói:

“Tôi hiểu.”

Lão Hagrid nói:

“Ừ, một chút... không khí trong lành, bà biết đó...”

Mục Umbridge nói giọng ngọt ngào:

“Phải, là người coi sóc sân trường thì không khí trong lành ắt là khó kiếm dữ lắm nhỉ?”

Cái khoảnh nhỏ trên mặt lão Hagrid không bị bầm giập xanh hay tím thì đỏ ửng lên.

“Ừ... thì thay đổi... khung cảnh, bà biết...”

Mục Umbridge hỏi ngay:

“Khung cảnh miền núi hả?”

Harry thất vọng nghĩ, *vậy là mục biết.*

“Núi hả?”

Lão Hagrid lặp lại, rõ ràng là lão cũng suy nghĩ khá nhanh.

“Không. Tôi khoái miền nam nước Pháp. Một chút nắng... và biển.”

Mục Umbridge hỏi:

“Thật à? Trông ông không có vẻ gì ăn nắng cả.”

“Ờ... ờ... da nhạy cảm mà.”

Lão Hagrid nói, cố gắng xạo ra một nụ cười lấy lòng mụ Umbridge. Harry nhận thấy có hai cái răng của lão đã bị gãy. Mụ Umbridge lạnh lùng ngó lão; nụ cười của lão sượng đi. Mụ bèn nhắc cái túi xách tay của mụ lên cao một chút trên cái khuỷu tay, và nói:

“Dĩ nhiên tôi sẽ báo cáo cho Bộ Pháp Thuật biết về sự trở về trường chậm trễ của ông.”

Lão Hagrid gật đầu.

“Được.”

“Ông cũng nên biết là với tư cách Thanh Tra Tối Cao, cái bốn phận không may nhưng cần thiết của tôi là thanh tra các giáo sư đồng nghiệp của tôi. Vì tôi dám nói là chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.”

Mụ đột ngột quay lưng lại và hùng hổ đi về phía cửa.

Lão Hagrid ngó theo mụ ta, ngây ngô lặp lại:

“Bà thanh tra tụi tôi à?”

“Vâng.”

Mụ Umbridge dịu dàng nói, mặt ngoảnh lại nhìn lão Hagrid khi bàn tay mụ đã đặt lên nắm đấm cửa.

“Bộ Pháp Thuật quyết tâm thanh lọc các giáo sư kém phẩm chất, Hagrid à. Chào.”

Mụ đi khỏi, cánh cửa đóng lại sau lưng mụ ta nghe cái cạch. Harry toan giở tấm Áo khoác Tàng hình ra thì Hermione nắm khuỷu tay nó. Cô nàng thì thầm vô tai Harry:

“Khoan đã. Mụ có thể chưa đi hẳn đâu.”

Lão Hagrid dường như cũng nghĩ như vậy; lão nặng nề bước lộp cộp ngang qua căn phòng, kéo màn hé ra một phen hay cỡ đó.

Lão nói khẽ:

“Mụ ta đi về lâu đài rồi. Trời ơi... Mụ ấy thanh tra người ta hả?”

Harry bỏ tấm Áo khoác Tàng hình ra, nói:

“Dạ. Cô Trelawney đang bị quản chế.”

Hermione hỏi:

“Ơ... bác Hagrid à, bác dự định làm gì với tụi con khi lên lớp?”

“Ồi, tụi bây khỏi lo chuyện đó, bác đã có cả đồng giáo án soạn sẵn rồi.”

Lão Hagrid hăng hái nói, hót miếng thịt rồng trên bàn và lại đập lên mặt lão một lần nữa.

“Bác đã để dành hai sinh vật huyền bí cho năm thi Pháp sư Thường đẳng của tụi bây, tụi bây cứ chờ coi, mấy con này là những thứ thiệt là đặc biệt.”

Hermione ngập ngừng dò hỏi:

“Ơ... đặc biệt như thế nào ạ?”

Lão Hagrid vui vẻ nói:

“Bác không nói trước đâu. Bác đâu có muốn làm tiêu sự bất ngờ của tụi bây.”

Hermione vứt hết sự giả vờ, khẩn khoản nói:

“Bác Hagrid, bác nghe con nói. Giáo sư Umbridge sẽ không hài lòng chút nào hết nếu bác đem vô lớp bất cứ thứ gì quá nguy hiểm...”

“Nguy hiểm hả?”

Lão Hagrid kêu lên, tỏ vẻ sửng sốt một cách cởi mở.

“Đừng có ngốc, bác sẽ không bao giờ để cho các con tiếp xúc bất cứ thứ gì nguy hiểm! Bác muốn nói là, ừ thì, mấy con thú đó có thể tự lo lấy thân chúng...”

Hermione tha thiết nói:

“Bác Hagrid à, bác phải vượt qua được cuộc thanh tra của bà Umbridge, mà để làm được điều đó thì tốt nhất là nên để cho bà ấy thấy bác dạy tụi con cách chăm sóc mấy con bù nghet, cách phân biệt mấu với gai, đại khái mấy

thứ như vậy.”

Lão Hagrid nói:

“Nhưng ba cái đồ đó chán phèo, Hermione à. Mấy thứ mà bác có đây gây ấn tượng hơn nhiều. Bác đã đem chúng về đây mấy năm rồi, bác đoán là cả nước Anh chỉ có mỗi mình bác có bày thú thuần hóa duy nhất.”

Hermione nói, trong giọng cô nàng có nỗi thất vọng thực sự.

“Bác Hagrid... bác làm ơn... Bà Umbridge đang kiếm một cái cớ để đuổi các giáo sư mà bà ấy cho là quá thân cận với thầy Dumbledore. Bác Hagrid, bác làm ơn dạy tụi con cái gì đó lèng èng và sẽ trúng tủ kỳ thi Pháp sư Thường đẳng...”

Nhưng lão Hagrid chỉ ngáp một cái đã đời và liếc ánh mắt độc nhãn về phía cái giường bụi mênh mông ở một góc căn chòi.

“Tụi bây nghe đây, hôm nay bác đã trải qua một ngày dài vất vả, mà trời thì đã quá khuya rồi.”

Lão Hagrid nói, đưa tay vỗ lên vai Hermione một cách nhẹ nhàng, khiến cho cô nàng sụm đầu gối té xuống sàn một cái bịch.

“Ồi, bác xin lỗi.”

Lão nắm cổ áo chùng của Hermione dựng cô nàng đứng thẳng trở lại:

“Thôi, vậy nhé, các con đừng lo lắng gì cho bác hết, bác hứa là giờ đây bác trở về rồi thì bác sẽ đưa vô giáo án những thứ thiệt là tốt để dạy các con... Bây giờ các con nên trở về lâu đài, và nhớ xóa sạch dấu chân của mình đi nghe chưa!”

Một lát sau, khi đã dòm trước ngõ sau và chắc chắn an toàn, Harry, Ron và Hermione đi bộ trở về lâu đài trong lớp tuyết dày, chẳng để lại dấu vết gì đằng sau chúng, nhờ bùa phép Xóa Sạch mà Hermione hô ầm khi tụi nó bước đi. Ron nói:

“Mình không biết là bồ nói như vậy có làm cho bác ấy hiểu ra chưa.”

Hermione nói một cách kiên quyết:

“Mình sẽ trở lại vào ngày mai. Nếu cần, mình sẽ soạn giáo án cho bác ấy. Mụ Umbridge có tổng cổ được cô Trelawney hay không thì mình chẳng thêm quan tâm, nhưng mụ ấy không được bắt chẹt bác Hagrid.”

MẮT RẮN

Sáng chủ nhật, Hermione cày trên lớp tuyết dày sáu bảy tấc để mở đường trở lại căn chòi của lão Hagrid. Harry và Ron cũng muốn đi với Hermione, nhưng mà núi bài làm ở nhà của tụi nó đã lại cao lên ngất ngêu đến mức báo động, cho nên tụi nó đành bất đắc dĩ ở lại trong phòng sinh hoạt chung, cố gắng phớt lờ những tiếng hò reo vui sướng dâng lên từ dưới sân trường, nơi bọn học sinh đang khoái trá hưởng thú vui trượt băng trên mặt hồ đông cứng, hoặc đi xe trượt băng, hoặc tệ nhất là bọn chúng còn phù phép cho mấy cục bánh tuyết bay ve véo lên tháp Gryffindor và tông vô cửa sổ kêu bôm bốp.

“Ôi!”

Cuối cùng Ron mất hết kiên nhẫn, thò đầu ra khỏi cửa sổ gào lên:

“Tôi là Huynh trưởng và nếu có thêm một cục tuyết nào nữa tông vô cửa sổ... Ui da!”

Nó thụt ngay cái đầu vô, cái mặt bám đầy tuyết. Đóng mạnh cánh cửa sổ sau lưng, nó cay đắng nói:

“Anh Fred với anh George chứ chẳng phải ai khác! Cút họ...”

Chỉ đến trước bữa ăn trưa Hermione mới từ căn chòi của lão Hagrid quay

trở về. Cô nàng run lập cập, áo chùng ướt tới tận đầu gối.

Ron ngược nhìn lên khi Hermione bước vào, hỏi:

“Sao? Soạn hết giáo án cho bác ấy chưa?”

Hermione ngồi lọt thỏm xuống cái ghế bành bên cạnh Harry, ngao ngán nói:

“Thôi thì, mình cũng đã cố gắng.”

Hermione rút cây đũa phép và quơ quơ nó với một động tác phức tạp để cho khí nóng phả ra từ đầu đũa; rồi chỉ đầu đũa vào áo chùng của mình, sấy cái áo bốc hơi cho khô ráo.

“Bác ấy thậm chí không có trong chòi khi mình đến, mình phải gõ cửa ít nhất nửa tiếng đồng hồ. Rồi bác ấy mới lộc cộc đi từ trong rừng ra...”

Harry rên lên. Rừng Cấm là nơi đông lúc nhúc những thứ sinh vật có triền vọng khiến cho lão Hagrid bị đuổi dạy. Harry hỏi:

“Bác ấy giữ con gì ở trong ấy? Bác ấy có nói không?”

“Không.”

Hermione rầu rĩ nói.

“Bác ấy nói bác muốn chúng mang lại cho tụi mình sự ngạc nhiên. Mình đã ra sức giải thích về mụ Umbridge, nhưng bác ấy không thể hiểu nổi. Bác ấy cứ nói là không ai có đầu óc sáng suốt lại thích học về mấy con nhím quậy hơn mấy con hổ dương xà*.”

Hermione nói thêm khi thấy vẻ mặt thất kinh hồn vía của Harry và Ron.

“Ôi, mình không tin là bác ấy *có được* con hổ dương xà đâu. Nhưng mà cứ nghe bác ấy nói chuyện nếu muốn lấy được trứng của chúng thì khó khăn như thế nào, thì chắc chắn là bác ấy đã có thử... Mình không biết là đã nói với bác ấy bao nhiêu lần rồi, rằng bác ấy tốt nhất cứ nên dạy theo giáo án của giáo sư Grubbly-Plank. Mình thiết tình không tin là bác ấy có chịu nghe tới một nửa những điều mình nói không. Mấy bồ biết không, bác ấy đang có tâm

trạng buồn cười sao ấy. Bác ấy vẫn không chịu nói tại làm sao mà bác ấy bị thương tích đầy mặt như vậy.”

Sự xuất hiện của lão Hagrid ở bàn ăn của giáo sư trong bữa điểm tâm ngày hôm sau không được tất cả học sinh nhiệt liệt chào đón. Một số như Fred, George và Lee thì rống lên vui sướng và nhào ra lối đi giữa dãy bàn Gryffindor và Hufflepuff mà siết chặt bàn tay to tổ tướng của lão; một số khác, như Parvati và Lavender chẳng hạn, thì liếc nhìn nhau rầu rĩ rồi lắc đầu. Harry biết có nhiều đứa thích những buổi học với giáo sư Grubbly-Plank hơn, và tệ nhất là có một góc nhỏ không thiên vị trong đầu Harry hiểu rằng điều đó là có lý do chính đáng: theo quan niệm của giáo sư Grubbly-Plank, một lớp học thú vị không phải là một nơi mà ai đó có thể bị mối hiểm họa cắt đứt đầu.

Cho nên khi Harry, Ron và Hermione cùng nhau đi đến lớp của lão Hagrid, co ro trong lớp áo dày quần kín người chống lại cái lạnh, tụi nó nhất định là không yên tâm chút nào. Harry lo lắng, không chỉ về cái mà lão Hagrid có thể quyết định sẽ đem ra dạy tụi nó, mà còn lo về những đứa học trò khác trong lớp, đặc biệt là Malfoy và bè lũ của nó sẽ cư xử ra sao nếu mục Umbridge dự giờ quan sát chúng.

Tuy nhiên khi tụi nó vất vả lội tuyết đi về phía lão Hagrid, đang đợi ở bên bờ Rừng Cấm, thì vẫn không thấy Thanh Tra Tối Cao ở đâu hết. Lão Hagrid vẫn không trưng ra một bộ mặt khiến tụi nó yên tâm cho lắm: những vết bầm tím hồi đêm thứ bảy đến bây giờ có vẻ phai lợt thành màu xanh và vàng, mấy vết cắt dường như vẫn còn ứa máu. Harry không thể hiểu được điều này: phải chăng lão Hagrid đã bị tấn công bởi một sinh vật nào đó mà nọc độc của nó khiến vết thương do nó gây ra không thể nào lành được? Đã vậy, như thể hoàn chỉnh bức tranh đáng ngại ấy, lão Hagrid còn vác theo trên vai lão một cái gì đó trông giống như nửa con bò chết!

Lão vừa hát đầu ra dấu về phía rừng cây âm u đằng sau, vừa vui vẻ gọi lũ

học trò đang kéo đèn gần:

“Hôm nay chúng ta làm việc ở đây. Có chỗ rộng rãi hơn! Với lại, chúng thích tối tăm hơn...”

Harry nghe Malfoy nói lạnh lạnh với Crabbe và Goyle, trong giọng nói có chút hoảng hốt:

“Cái gì thích tối tăm? Tụi bây có nghe... Lão nói cái gì thích tối tăm hơn?”

Harry nhớ lại cái dịp duy nhất mà Malfoy phải đi vô Rừng Cấm trước đây; lúc đó thằng này cũng chẳng được gan dạ cho lắm. Harry mỉm cười một mình; sau trận Quidditch, bất cứ cái gì khiến cho Malfoy khó chịu thì nó đều thấy khoái chí.

“Sẵn sàng chưa?”

Lão Hagrid vui vẻ nói, nhìn quanh cả lớp học.

“Tốt. Như vậy nè, ta đã để dành chuyến đi vô Rừng Cấm cho học sinh năm thứ năm. Muốn các trò đi xem những sinh vật này trong môi trường sinh sống tự nhiên của chúng. Đây, sinh vật mà chúng ta sắp học hôm nay thuộc loại khá hiếm, ta cho rằng có lẽ ta là người duy nhất ở nước Anh tìm được cách huấn luyện chúng...”

Malfoy hỏi, sự kinh hoảng trong giọng nói của nó càng rõ rệt:

“Thầy có chắc chắn là chúng đã được huấn luyện chưa đó? Đây đâu phải là lần đầu tiên thầy đem vô lớp cái đồ hoang dã hung ác, phải không?”

Bọn học sinh nhà Slytherin rì rào đồng ý với Malfoy, và một số học sinh bên nhà Gryffindor trông cũng có vẻ như cho rằng Malfoy khá có lý.

Lão Hagrid nhắc con bò chết trên vai lão cao thêm một chút, cau có đáp:

“Dĩ nhiên là chúng đã được huấn luyện.”

Malfoy hỏi:

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra cho cái mặt của thầy hả?”

Lão Hagrid tức giận nói:

“Đừng có chỗ mũi vô chuyện của người khác! Bây giờ, nếu trò đã hỏi xong những câu hỏi ngu ngốc thì hãy đi theo ta.”

Lão quay lưng lại và rải dài chân bước vô Rừng Cấm. Không đứa học trò nào tỏ vẻ muốn đi theo lão. Harry liếc đưa mắt ra hiệu cho Hermione và Ron, hai đứa này thở dài và gật đầu, rồi cả ba đứa đi theo sau lão Hagrid, dẫn đầu cho những đứa còn lại trong lớp.

Cả đám đi bộ khoảng mười phút thì đến được một nơi cây cối mọc san sát đến nỗi làm trời sẫm lại, hết như lúc chạng vạng tối, và chẳng có một chút xíu tuyết nào rơi được xuống tới mặt đất. Lão Hagrid quăng nửa con bò chết trên vai xuống đất, càu nhàu vài tiếng, đứng lùi lại, rồi lại quay mặt về phía lũ học trò một phen nữa, hầu hết bọn chúng vẫn còn đang mãi luôn lách qua từng gốc cây một để đi về phía lão, ngoái đầu nhìn quanh quất một cách lo lắng như thể lo sợ bị vồ bất cứ lúc nào.

Lão Hagrid nói giọng động viên:

“Tập hợp lại, tập hợp lại quanh đây. Nghe đây, chúng sẽ bị mùi thịt quyến rũ, nhưng dù sao ta cũng vẫn cứ hú chúng tới, vì chúng sẽ khoái lắm nếu biết rằng chính là ta...”

Lão quay mặt đi, lúc lắc cái đầu bồm xồm để hất đi mớ tóc rũ xuống gương mặt, rồi cất lên một kêu the thé rất quái dị, vang vọng qua rừng cây âm u như tiếng kêu của một con chim quái ác nào đó. Nhưng chẳng ai cười nổi. Hầu hết lũ học trò đều đã quá khiếp sợ, đến nỗi chẳng kêu lên được tiếng nào.

Lão Hagrid lại cất tiếng hú đỉnh tai nhức óc một lần nữa. Một phút trôi qua, lũ học trò tiếp tục dáo dác ngó qua vai nhau, dòm vô rừng cây một cách căng thẳng, đợi chờ bóng dáng vụt thoáng đầu tiên của một vật gì đó sắp xuất hiện. Và rồi lão Hagrid lại hất đầu lần thứ ba, rồi ưỡn bộ ngực vĩ đại ra. Harry huých cùi chỏ vô Ron và chỉ vào một khoảng trống tối thui giữa hai cây thủy

tùng sần sùi u mầu.

Một cặp mắt lóng lánh, trắng dã và trống rỗng đang mỗi lúc một lớn hơn xuyên qua bóng tối nhờ nhờ, và một lát sau hiện ra cái mặt giống như mặt rồng, một cái cần cổ, và rồi thân hình khảng khiu như bộ xương của một con ngựa có cánh thiết bị màu đen tuyền, nhô ra từ cõi tối tăm u ám. Con ngựa quan sát lũ học trò trong vài giây, quất vun vút cái đuôi dài đen nhánh, rồi cúi đầu xuống và bắt đầu xé thịt của con bò chết bằng những cái răng nanh nhọn hoắt.

Một đợt sóng nhẹ nhõm quét qua Harry. Rốt cuộc đây chính là bằng chứng rằng nó đã không hề tưởng tượng ra những sinh vật này, rằng chúng hiện hữu thật: bác Hagrid cũng biết về chúng. Nó hăm hờ nhìn Ron, nhưng Ron vẫn còn chăm chú nhìn ngó quanh quất rừng cây, một lát sau thì thầm:

“Sao bác Hagrid không kêu thêm một lần nữa?”

Hầu hết những đứa khác trong lớp cũng có cái vẻ ngong ngóng một cách bối rối và căng thẳng y như Ron vậy và chúng vẫn cứ nhìn ngó đầu đầu chứ không nhìn con ngựa chỉ đứng cách tụi nó có vài bước. Chỉ có hai đứa khác dường như có thể nhìn thấy sinh vật này: một thằng Slytherin mình dây đứng ngay sau lưng Goyle đang ngó con ngựa ăn với cái vẻ gớm ghiếc cực kỳ trên mặt. Và Neville, đôi mắt cậu này đang dõi theo đường quất vun vút của cái đuôi ngựa dài đen nhánh.

“Ô, lại một con đến nữa kìa!”

Lão Hagrid hãnh diện reo lên khi một con ngựa đen khác xuất hiện từ rừng cây tối đen, vừa xếp lại đôi cánh bằng da sát vô cơ thể, rồi cắm đầu ngấu nghiến tảng thịt.

“Bây giờ trò nào nhìn thấy chúng thì giơ tay lên.”

Harry hết sức hài lòng mà cảm thấy là rốt cuộc nó sắp hiểu được bí mật của mấy con ngựa này, nên nó giơ cao tay lên. Lão Hagrid gật đầu với nó.

Lão nói một cách nghiêm trang:

“Ừ,... ừ, ta biết trò có thể nhìn thấy chúng, Harry à. Và trò nữa hả, Neville? Và...”

Malfoy chột cất lên cái giọng nhạo báng của nó:

“Xin tha lỗi cho tôi, nhưng chính xác thì chúng ta phải nhìn thấy cái gì kia chứ?”

Để trả lời, lão Hagrid chỉ vào cái xác chết của con bò trên mặt đất. Cả lớp nhìn sững vào đó vài giây, rồi nhiều đứa há hốc miệng kêu lên kinh ngạc, riêng Parvati thì rú lên khiếp đảm. Harry hiểu tại sao: cái cảnh từng miếng thịt sống tự xé ra, tước ra khỏi xương, rồi tự biến mất trong không trung, tức nhiên trông hết sức kinh dị.

Parvati lùi lại nấp sau thân cây gần nhất, hỏi bằng một giọng kinh hoàng:

“Cái gì làm chuyện đó vậy? Cái gì ăn nó vậy?”

“Vong mã.”

Lão Hagrid hãnh diện đáp, và Hermione thốt lên một tiếng “A” vỡ lẽ bên vai Harry. Lão Hagrid nói tiếp:

“Trường Hogwarts có cả một bầy ở đây. Bây giờ, trò nào biết...”

Parvati đột ngột ngắt lời lão Hagrid, trông cô nàng hoảng sợ hết chỗ nói:

“Nhưng chúng là điềm vô cùng, vô cùng gở! Chúng bị coi là đem lại đủ loại bất hạnh khủng khiếp cho những ai nhìn thấy chúng. Giáo sư Trelawney đã có lần nói với con...”

Lão Hagrid cười hì hì:

“Không, không, không, đó là mê tín dị đoan thôi, nghĩa là, những sinh vật này không hề xúi quẩy, chúng cực kỳ khôn khéo và hữu dụng. Dĩ nhiên, chúng cũng không có nhiều việc để làm cho lắm, ngoài việc chủ yếu là kéo mấy cỗ xe của trường, trừ khi cụ Dumbledore muốn làm một chuyến đi đâu đó mà không muốn độn thổ - và, nhìn kìa, lại thêm một cặp khác nữa kéo

đến...”

Hai con ngựa khác lặng lẽ tiến ra khỏi rừng cây, một con đi ngang qua chỗ Parvati đang núp, sát đến nỗi cô nàng rung mình và ép sát thân mình vào thân cây, kêu lên:

“Con cảm thấy cái gì đó, con nghĩ là nó ở gần con lắm.”

Lão Hagrid kiên nhẫn bảo:

“Đừng lo, nó không làm hại trò đâu. Thôi, tốt rồi, bây giờ ai có thể nói cho ta biết tại sao một số người trong các trò có thể nhìn thấy chúng, số người khác thì lại không thấy được.”

Hermione giơ tay lên. Lão Hagrid tươi cười với nó, bảo:

“VẬY thì nói đi.”

Hermione nói:

“Chỉ những người nào từng nhìn thấy cái chết mới có thể nhìn thấy vong mã.”

Lão Hagrid nghiêm nghị nói:

“Chính xác là như vậy. Mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor. Bây giờ, bọn vong mã...”

“E hèm, e hèm.”

Giáo sư Umbridge đã đến, đang đứng cách Harry vài bước, lại vẫn mặc cái áo khoác và cái nón màu xanh lá cây của mụ, và cái bìa kẹp hồ sơ cũng đã sẵn sàng. Lão Hagrid chưa từng bao giờ nghe tiếng tăng hắng giả vờ của mụ Umbridge, nên lại lo ngại nhìn con vong mã đứng gần lão nhất, rõ ràng lão có cảm tưởng là chính nó phát ra âm thanh vừa rồi.

“E hèm, e hèm.”

Lão Hagrid sau khi xác định được nguồn gốc của âm thanh ấy rồi, mỉm cười nói:

“A, chào!”

Mụ Umbridge nói bằng cái giọng to và chậm từng tiếng như mụ đã từng dùng để nói với lão, như thể mụ đang nói với một người nào đó vừa chậm hiểu, vừa là người nước ngoài:

“Ông có nhận được lá thư tôi gửi đến căn chòi của ông hồi sáng này không? Báo cho ông biết là tôi sẽ dự giờ thanh tra lớp học của ông đấy?”

Lão Hagrid tươi vui đáp:

“Ồ có chứ. Rất mừng là bà đã tìm được chỗ này. À, như bà nhìn thấy đấy... Hay là, tôi không rõ, bà có nhìn thấy không? Hôm nay chúng tôi tìm hiểu về vong mã...”

Mụ Umbridge nói to, khum khum bàn tay quanh vành tai và cau mặt lại:

“Xin lỗi? Ông nói cái gì?”

Lão Hagrid có vẻ hơi bối rối. Lão nói to:

“Ơ... *vong mã*. Những con ngựa có cánh... bị xự... bà biết mà!”

Lão vẫy vẫy hai cánh tay tổ chảng của lão một cách tràn trề hy vọng. Giáo sư Umbridge nhướn đôi chân mày của mụ lên nhìn lão và vừa lăm bắm vừa ghi ghi chép chép vô cái bìa kẹp hồ sơ:

“... *phải... dùng... đến... ngôn... ngữ... bằng... cử... chỉ... thô... lậu...*”

Lão Hagrid quay trở lại với lũ học trò và trông có vẻ hơi lúng túng.

“À... dù sao đi nữa... Ơ... lúc này ta đang nói gì há?”

“*Tỏ ra... có... trí... nhớ... ngắn... hạn... kém... cỏi...*”

Mụ Umbridge lăm bắm đủ to để cho mọi người có thể nghe thấy. Draco Malfoy hí hửng ra mặt như thể được nghỉ lễ Giáng Sinh trước một tháng. Ngược lại, Hermione đã thâm tím mặt mày vì phải đè nén cơn giận sôi người.

Lão Hagrid ném một cái nhìn khó chịu về phía tấm bìa kẹp hồ sơ của mụ Umbridge, nhưng vẫn dứng cảm gạt sóng gió mà tiến lên. Lão nói:

“À phải rồi... Ừ, ta đang nói với các trò về làm sao mà chúng ta có được cả một bầy. Ừ, vậy là chúng ta đã bắt đầu với một con đực và năm con cái.

Con này...”

Lão Hagrid vỗ vỗ vào con vong mã xuất hiện đầu tiên.

“... tên là Tenebrus, con mà ta khoái nhất, là con vong mã đầu tiên được sanh ra trong rừng...”

Mụ Umbridge chột nói ông ổng, ngắt ngang bài giảng của lão Hagrid.

“Ông có biết là Bộ Pháp Thuật đã xếp loại vong mã là ‘thú dữ’ không?”

Trái tim Harry chìm xuống như cục đá, nhưng lão Hagrid chỉ cười hì hì:

“Vong mã đâu có dữ! Ủ’ thì, chúng có thể cắn cho một cái nếu người ta thực sự quấy rầy chúng...”

“Tỏ... dấu... hiệu... khoái... trá... với... ý... tưởng... bạo... lực...”

Mụ Umbridge lại lăm bắm và ghi ghi chép chép trên tấm bìa kẹp hồ sơ.

Lúc này lão Hagrid tỏ ra hơi lo lắng một tý:

“... Đâu có... Thôi nào! Ý tôi nói là, một con chó cũng cắn nếu người ta trêu chọc nó, đúng không - nhưng vong mã thì bị tai tiếng xấu chẳng qua vì mấy chuyện chết chóc - trước đây người ta vẫn quen nghĩ chúng là điềm xúi quẩy, chứ gì nữa? Chẳng qua là họ không hiểu biết, đúng không?”

Mụ Umbridge không thêm trả lời; mụ ta đang viết nốt những ghi chép cuối cùng của mình, rồi mới ngược lên nhìn lão Hagrid và nói, cũng vẫn bằng cái giọng rõ to và từng tiếng chậm rãi:

“Vui lòng tiếp tục dạy như bình thường, tôi sẽ đi dạo quanh...”

(rồi mụ làm điệu bộ đi dạo - Malfoy và Pansy Parkinson phát ra một cơn cười nắc nẻ. Xong mụ Umbridge làm động tác chỉ quanh từng thành viên trong lớp):

“... trong đám học sinh.”

(rồi mụ lại chỉ tay vô miệng mụ để ngụ ý trò chuyện):

“... hỏi chúng vài câu.”

Lão Hagrid trừng mắt nhìn mụ, rõ ràng là lão hoàn toàn không hiểu tại sao

mụ hành động như thể lão không hiểu tiếng Anh thông thường vậy. Lúc này nước mắt phần nộ đã ứa ra trên khóe mắt Hermione. Cô bé thì thầm khi mụ Umbridge đi về phía Pansy Parkinson.

“Một mụ phù thủy ghê tởm, một mụ phù thủy độc ác ghê tởm! Tôi biết mụ đang làm gì, đồ ác nghiệt, tàn nhẫn, đáng sợ...”

Lão Hagrid nhọc nhằn thấy rõ để lấy lại mạch giảng của bài học.

“Ồ... chẳng nào đi nữa... vậy là vong mã. Ủ. Thiệt vậy, có cả đồng điều tốt đẹp về chúng...”

Giáo sư Umbridge đang nói với Pansy Parkinson bằng một giọng ngân nga:

“Em thấy em có thể hiểu được giáo sư Hagrid khi thầy ấy nói không?”

Giống như Hermione, Pansy Parkinson đang nước mắt mọng mi, nhưng đó là nước mắt nhin cười; thực vậy, câu trả lời của nó hầu như không mạch lạc bởi vì nó vừa nói vừa nhin tiếng cười khúc khích:

“Không... bởi vì... nhiều... lúc... nghe... giống tiếng gầm gừ...”

Mụ Umbridge hí hoáy lia viết trên tấm bìa kẹp hồ sơ. Mấy chỗ không bị bầm giập trên gương mặt lão Hagrid đỏ ửng lên, nhưng lão cố gắng hành động như thể lão không hề nghe câu trả lời của Pansy Parkinson:

“Ồ... phải... những điều tốt đẹp về vong mã. Ủ, một khi được thuần hóa rồi, như bầy vong mã này chẳng hạn, các trò sẽ không bao giờ đi lạc nữa. Chúng có ý thức về phương hướng hết sức diệu kỳ, chỉ cần nói với chúng là mình muốn đi đâu...”

“Dĩ nhiên, hết sức kỳ diệu là chúng có thể hiểu được thầy!”

Malfoy nói lớn, và cùng với Pansy Parkinson lại òa ra một trận cười hinh híc. Giáo sư Umbridge mỉm cười bao dung với chúng và rồi quay ra hỏi Neville:

“Em có nhìn thấy vong mã không, em Longbottom?”

Neville gật đầu.

Giọng dừng dừng, mụ Umbridge hỏi:

“Em đã nhìn thấy ai chết?”

Neville nói:

“Ông nội của... của em.”

Vung bàn tay múp míp của mụ về phía mấy con vong mã lúc này đã xé hết rất nhiều thịt ra khỏi xương của cái xác con bò, mụ Umbridge hỏi:

“Và em nghĩ gì về bọn chúng?”

Neville liếc sang lão Hagrid, lo lắng nói:

“Ơ... Dạ, chúng... cũng được.”

“Học sinh... quá... xấu... hổ... khi phải... thừa... nhận... chúng... sợ... hãi...”

Mụ Umbridge vừa lăm bắm vừa ghi chép vô tâm bìa kẹp hồ sơ của mụ.

Neville tức giận, kêu lên:

“Không! Không, em không sợ chúng...!”

Mụ Umbridge vỗ vỗ vai Neville, nói với một nụ cười mà rõ ràng mụ có ý định biến thành một nụ cười thông cảm, mặc dù đối với Harry thì đó là một nụ cười hết sức đều cáng.

“Không hề hấn gì đâu.”

Mụ quay ra ngược mắt lên nhìn lão Hagrid một lần nữa, và một lần nữa nói bằng cái giọng rõ to và từng tiếng chậm rãi:

“À, Hagrid. Tôi nghĩ là tôi đã có đầy đủ để tiến hành... thầy sẽ nhận được...”

Mụ làm điệu bộ như lấy được cái gì đó từ trong không khí trước mặt, nói tiếp:

“... kết quả của cuộc thanh tra về thầy...”

Mụ chỉ tay vào cái tấm bìa kẹp hồ sơ.

“... trong vòng mười ngày.”

Mụ giờ lên mười ngón tay nhỏ ú na ú núc, rồi, miệng toác ra một nụ cười giống hệt như hàm ếch hơn bao giờ hết dưới cái nón xanh lá cây, mụ xằng xái vệt đám học trò bước ra, để lại Malfoy và Pansy Parkinson với những trận cười hình hích, Hermione thì run bắn lên vì phẫn nộ, và Neville thì vừa bối rối vừa buồn tức.

Nửa giờ sau, khi lội ngược trở ra tòa lâu đài bằng những cái rãnh mà tụi nó đã tạo ra trong tuyết trước đó, Hermione nổi trận lôi đình:

“Mụ quái ngợm già cay nghiệt, dối trá, ác độc đó! Mấy bồ có hiểu mụ đang làm gì không? Vẫn là lặp lại cái chiêu của mụ về những người lai - mụ đang tạo ra một bác Hagrid như một thứ quỷ khổng lồ điên độn, chỉ vì bác ấy có một bà mẹ là người khổng lồ - và ôi, chẳng công bằng gì hết, buổi học thiết tình không đỡ chút nào hết - mình muốn nói là, tốt thôi, nếu lại là mấy con Đuôi Nốt thì tệ, nhưng những con vong mã thì hay chứ - thực ra, đối với bác Hagrid, tất cả bọn chúng đều hay hết!”

Ron nói:

“Mụ Umbridge bảo chúng là thú dữ.”

Hermione sốt ruột nói:

“Thì, bác Hagrid nói rồi đó, chúng có thể tự quản. Và mình nghĩ là một cô giáo kiểu giáo sư Grubbly-Plank thường thì sẽ không dạy cho tụi mình về mấy con này trước khi mình lên tới bậc Kiểm tra Pháp thuật Tận sức, nhưng mà, ừ, chúng thú vị đó chứ, đúng không? Thú vị là một số người có thể nhìn thấy chúng, còn một số người thì không. Mình ước gì mình có thể nhìn thấy chúng.”

Harry hỏi nhỏ Hermione:

“Bồ muốn à?”

Hermione trông hoảng hốt:

“Ôi Harry... mình xin lỗi... không, dĩ nhiên mình không... thật tình là ngu hết sức mới nói một điều như vậy...”

Harry nói nhanh:

“Không sao đâu, đừng lo...”

Ron nói:

“Mình ngạc nhiên là có nhiều người *có thể* nhìn thấy chúng đến vậy. Có tới ba người trong một lớp...”

“Ừ há, Weasley, tụi này cũng đang thắc mắc...”

Một giọng nói độc địa vang lên gần đó. Vì tuyết khiến cho tụi nó không nghe rõ, nên tụi nó không hay bọn Malfoy, Crabbe và Goyle đang đi ngay đằng sau lưng. Malfoy nói tiếp:

“Mày có nghĩ là nếu mày nhìn thấy một ai đó ngum củ tỏi thì nhờ đó mày sẽ ngó thấy trái Quaffle khá hơn không?”

Malfoy và Crabbe cùng Goyle phá ra cười ha hả khi tụi nó vượt qua bọn Harry trên đường trở về tòa lâu đài, và rồi tụi nó hè nhau đồng ca:

“*Weasley là vua của chúng ta!*”

Hai vành tai của Ron đỏ tía.

Hermione nói giọng ngâm nga:

“Phốt lờ chúng, chỉ việc phốt lờ chúng.”

Hermione rút cây đũa phép ra và thực hiện bùa phép tạo ra khí nóng một lần nữa, nhờ đó cô nàng có thể làm tan tuyết thành một quãng đường dễ đi hơn, xuyên qua vùng tuyết còn răn nguyên, ngăn giữa tụi nó với những ngôi nhà lồng kiếng.

Tháng mười hai đến, đem cho đám học sinh năm thứ năm nhiều tuyết hơn và số lượng bài tập về nhà cũng tới tấp hơn. Bốn phận Huynh trưởng của

Hermione và Ron cũng càng lúc càng trở nên nặng nề thêm khi lễ Giáng sinh đến gần. Tụi nó bị kêu đi hướng dẫn việc trang trí tòa lâu đài (Ron kể: “Bồ phải cố mà treo dây kim tuyến lên, trong khi con yêu tinh Peeves nắm đầu dây kia và tìm cách quăn xiết bồ bằng sợi dây đó.”), canh giữ không cho bọn học sinh năm thứ nhất và thứ hai chạy ra ngoài trong giờ ra chơi vì trời quá lạnh (Ron kể: “Và tụi nó là những thằng mũi thò lò hỗn láo, bồ biết đó, hồi tụi mình còn học năm thứ nhất tụi mình đâu có vô phép vô tắc như vậy.”), và thay phiên với thầy giám thị Argus Filch đi rào các hành lang. Thầy Filch nghi ngờ là tinh thần lễ tết có thể bộc lộ trong những vụ đấu tay đôi pháp thuật (Ron giận dữ nói: “Ông ấy hả, đầu ông ấy toàn là phân.”) Tụi nó bận rộn đến nỗi Hermione thôi cái trò đan nón cho mấy con gia tinh và cô nàng bực dọc hết sức vì chỉ còn có ba cái cuối cùng.

“Tội nghiệp mấy con gia tinh chưa được hưởng tự do, phải ở lại suốt kỳ nghỉ Giáng sinh chỉ vì không đủ nón!”

Harry không nở lòng nào kể cho Hermione nghe chuyện Dobby lấy hết mọi thứ mà Hermione làm ra, bèn cúi thấp hơn xuống bài luận Lịch sử Pháp thuật của nó. Trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, nó cũng không muốn nghĩ đến lễ Giáng Sinh. Lần đầu tiên kể từ khi đi học ở trường Hogwarts, nó hết sức mong muốn được nghỉ lễ Giáng Sinh ở xa trường Hogwarts. Giữa chuyện bị cấm chơi Quidditch và nỗi lo ngay ngáy về việc không biết liệu bác Hagrid có bị đưa vô danh sách các giáo sư phải thử thách hay không, Harry cảm thấy cảm phần tốt cùng đối với ngôi trường trong thời điểm này. Điều duy nhất mà nó thực sự trông ngóng là những buổi họp của Đ.Q.D., thì những buổi họp đó lại tạm ngừng trong thời gian nghỉ lễ, bởi vì hầu như mọi người trong hội Đ.Q.D. đều sẽ về nghỉ lễ với gia đình. Hermione sẽ đi trượt tuyết với ba má, chuyện này làm Ron khoái lắm, vì nó chưa bao giờ nghe nói đến chuyện dân Muggle cột mấy mảnh gỗ hẹp vô chân mình rồi trượt xuống núi. Trong thời

gian đó, Ron sẽ về nhà ở trang trại Hang Sóc. Harry đã phải trải qua nhiều ngày sống trong ganh tỵ mãi cho đến khi Ron nói, (để đáp lại câu hỏi của Harry là Ron sẽ về nhà vào dịp nghỉ Giáng Sinh bằng cách nào):

“Nhưng mà bồ cũng về với mình mà! Chứ không phải mình đã nói rồi à? Má viết thư bảo mình mời bồ về chơi từ mấy tuần trước mà!”

Hermione đảo tròn đôi mắt, nhưng tinh thần Harry thì bay vút lên: ý tưởng nghỉ lễ ở trang trại Hang Sóc quả thật là tuyệt vời, chỉ hơi bị sút mẻ một tý vì Harry cảm thấy có lỗi khi nó không thể về nghỉ lễ với chú Sirius. Nó băn khoăn không biết liệu nó có đủ khả năng thuyết phục được bà Weasley mời luôn người cha đỡ đầu của nó đến dự các lễ lạc không. Tuy nhiên, bên cạnh cái điều nó lo lắng là liệu cụ Dumbledore có cho phép chú Sirius rời khỏi quảng trường Grimmauld không, nó không thể nào không nghĩ tới việc hình như bà Weasley có lẽ không ưa chú Sirius; hai người đó hay cãi nhau lắm. Chú Sirius đã không liên lạc với tụi nó kể từ lần xuất hiện sau cùng trong lò sưởi, và mặc dù Harry biết là một khi mẹ Umbridge vẫn thường xuyên rình mò thì thật là ngu nếu tìm cách liên lạc với chú ấy, Harry vẫn không muốn nghĩ đến cảnh chú Sirius lủi thủi một mình trong căn nhà xưa cũ của má chú ấy, có lẽ chỉ còn nước cùng với Kreacher đốt một trái pháo đơn độc mà thôi.

Vào buổi họp mặt cuối cùng của hội Đ.Q.D. trước kỳ nghỉ lễ, Harry đến Phòng Cần Thiết rất sớm và mừng là đã đến sớm, bởi vì khi những ngọn đèn bật sáng lên, nó nhận thấy Dobby đã tự đảm lấy cái nhiệm vụ trang trí căn phòng cho lễ Giáng Sinh. Nó dám nói chắc là con gia tinh đã làm chuyện đó, bởi vì không ai khác có thể giăng mắc hàng trăm món đồ trang trí vàng chóc trên trần, mỗi cái lại phô ra một tấm hình của Harry kèm theo hàng chữ CHÚC MỘT GIÁNG SINH RẤT HARRY!

Harry chưa kịp gỡ xuống hết thì cánh cửa cọt kẹt mở ra và Luna Lovegood đi vào, trông mơ màng như mọi khi.

Cô bé nhìn qua mấy thứ đồ trang trí còn sót lại mà Harry chưa kịp tháo gỡ hết, nói một cách lơ đãng:

“Chào. Mấy thứ này dễ thương quá, anh treo lên đó hả?”

Harry nói:

“Không, con gia tinh Dobby treo.”

Luna Lovegood chỉ vào một chùm bự mấy trái dâu tròn mọng màu trắng được treo gần như ngay phía trên đầu Harry, mơ màng nói:

“Tâm gỏi. Ý kiến hay.”

Harry nhảy phóc ra khỏi chỗ đó. Luna Lovegood nói một cách nghiêm trang:

“Nó hay bị bọn nga quái quậy tung bừa.”

Harry thoát khỏi việc bắt buộc phải làm là hỏi lại xem nga quái là cái gì, nhờ kịp đúng lúc đó Angelina, Katie và Alicia kéo đến. Cả ba cô nàng này đều mệt đứt hơi và trông có vẻ lạnh cóng.

Angelina cởi áo khoác ra và quăng vô một góc phòng, nói giọng đều đều:

“Chà, tụi này đã kiếm ra người thay thế bạn rồi.”

Harry ngậy ra hỏi:

“Thay tôi à?”

Angelina nói một cách nóng nảy:

“Bạn, Fred và George. Tụi này đã kiếm được một Tâm thủ khác.”

Harry hỏi ngay:

“Ai?”

Katie nói:

“Ginny Weasley.”

Harry há hốc miệng nhìn cô nàng.

Angelina rút cây đũa phép ra, vắn vẹo cánh tay:

“Ừ, tôi biết. Nhưng thực ra cô bé cũng khá giỏi. Dĩ nhiên không thể bì với

bạn...”

Cô nàng ném cho Harry một cái nhìn khinh miệt, nói tiếp:

“... nhưng vì tội này không thể có bạn...”

Harry cắn răng nuốt xuống câu trả miếng mà nó hết sức muốn thốt ra: bộ cô nàng đã có tích tắc nào đó tưởng tượng ra là nó không hối tiếc việc nó bị tống cổ ra khỏi đội bóng sao, một trăm lần hơn cô nàng ấy chứ?

Cố gắng giữ giọng điềm đạm, nó hỏi:

“VẬY còn các Tấn thủ thì sao?”

Alicia nói mà không có chút nhiệt tình nào:

“Adrew Kirke và Jack Sloper. Cả hai người, chẳng người nào xuất sắc hết, nhưng so với mấy đứa ngu độn khác đến dự tuyển...”

Cuộc thảo luận đáng ngán ngấm này được kết thúc nhờ Hermione, Ron và Neville đến đúng lúc, và chỉ trong vòng năm phút sau, căn phòng đủ đông đúc để ngăn nó khỏi nhìn thấy ánh mắt trách móc dữ dội của Angelina.

“Thôi được.”

Nó nói, kêu gọi mọi người giữ trật tự.

“Tôi nghĩ tối hôm nay chúng ta nên ôn lại những gì chúng ta đã học được từ trước đến nay, bởi vì đây là buổi họp cuối cùng trước kỳ nghỉ lễ và không nên bắt tay vào một cái gì mới rồi lại nghỉ biệt tăm ba tuần lễ...”

“Tội mình không làm cái gì mới nữa à?”

Zacharias Smith kêu lên, bằng cái giọng xì xào không vừa ý đủ to để cả phòng nghe thấy.

“Nếu mà biết vậy tôi đã chẳng thèm đến...”

Fred nói lớn:

“VẬY thì tội này thiệt tình lấy làm tiếc vì Harry đã không nói cho bồ biết trước.”

Nhiều người cười khúc khích. Harry nhìn thấy Cho cười to và cảm thấy

một cái thót quen thuộc trong bao tử, như thể nó vừa bước hụt xuống một bậc cầu thang.

Harry nói:

“Chúng ta có thể thực hành thành từng cặp. Chúng ta sẽ bắt đầu với bùa Ngăn chặn, trong mười phút thôi, sau đó sẽ bày mấy cái gối ra mà thực hành bùa Choáng.”

Mọi người đều ngoan ngoãn chia thành từng cặp. Harry lại bắt cặp với Neville như thường lệ. Căn phòng lại vang đầy tiếng hô thần chú từng hồi “*Ngăn lại*”. Cứ từng cặp, một người bị tê liệt một hai phút, trong khi người kia nhìn vờ vẩn quanh phòng xem các cặp khác thực hành, rồi giải huyết cho bạn mình hết tê liệt, xong đến phiên mình chịu ếm bùa.

Neville đã tiến bộ vượt bậc chưa từng thấy. Sau một lúc, khi đã hết bị tê liệt liên tiếp ba lần, Harry lại cho Neville nhập bọn với Ron và Hermione, để nó có thể đi loanh quanh căn phòng mà xem những người khác luyện tập. Khi đi ngang chỗ Cho, Cho tươi cười với nó; sau đó nó đã phải kháng cự lại cái nổi cảm dỗ đi ngang qua chỗ cô bé thêm nhiều lần nữa.

Sau mười phút thực hành thần chú Ngăn chặn, tụi nó bày gối nệm la liệt khắp phòng và bắt đầu thực hành bùa Choáng một lần nữa. Không gian thực ra quá giới hạn khiến cho tụi nó không thể thực hành bùa chú này cùng một lúc; một nửa nhóm này quan sát một nửa nhóm kia một lát, rồi đổi chỗ cho nhau. Harry cảm thấy mình vô cùng phấn khởi vì tự hào, khi nó quan sát tất cả mọi người. Đành rằng đúng là Neville đã làm choáng Padma Patil thay vì Dean là đứa mà nó nhắm vô, nhưng mà vụ nhắm trật này cũng còn gần hơn mọi khi, và những người khác cũng đều đạt được tiến bộ vượt bậc.

Sau một giờ, Harry yêu cầu ngưng lại. Nó nhìn quanh, tươi cười rạng rỡ với cả đám và nói:

“Tụi mình đã làm thiệt là giỏi. Khi nào trở về sau kỳ nghỉ lễ, tụi mình có

thể bắt đầu làm mấy thứ lớn hơn - phép Gọi Thần Hộ Mệnh chẳng hạn.”

Tiếng xì xào sôi nổi vang lên. Căn phòng bắt đầu vơi dần khi tụi nó ra khỏi phòng từng đôi, từng ba đứa một; khi đi ra, hầu hết mọi người đều chúc Harry một lễ Giáng Sinh hạnh phúc. Harry cùng với Ron và Hermione đi thu gom lại mấy cái gối nệm sắp xếp cho gọn ghẽ ngay ngắn, trong lòng nó cảm thấy hào hứng vô cùng. Ron và Hermione đi về trước, Harry nấn ná ở lại thêm một lát, bởi vì Cho vẫn còn ở lại đó và nó những mong nhận được một lời chúc mừng Giáng Sinh từ cô bé này.

Nó nghe Cho nói với cô bạn Marietta:

“Không, bồ cứ về trước đi.”

Và tim nó nhảy vọt lên, như thể muốn xí chỗ của cục hầu trong cổ họng.

Harry làm bộ như đang xếp cho ngay ngắn lại cái đồng gối. Bây giờ nó đã biết chắc là chỉ còn hai đứa nó trong phòng và nó đang chờ cô nàng lên tiếng. Nhưng thay vào giọng nói của Cho, Harry lại nghe có tiếng khóc sụt sịt.

Nó quay lại và nhìn thấy Cho đang đứng giữa phòng, nước mắt ràn rụa trên gương mặt.

“Cái...?”

Nó không biết làm sao hết. Cho chỉ đứng đó mà khóc lặng lẽ.

Nó hỏi giọng yếu ớt:

“Có chuyện gì vậy?”

Cho lắc đầu và quệt nước mắt bằng tay áo. Cô bé nói khó khăn trong tiếng nước nở:

“Tôi... xin lỗi... Tôi tin là... chỉ tại... học tất cả những thứ này... chỉ làm cho tôi... tự hỏi liệu... nếu *anh ấy* biết được tất cả những thứ này... anh ấy biết đâu đã sống sót...”

Trái tim Harry rụng trở xuống, thấp hơn cả vị trí thông thường, và nằm đâu đó gần chỗ cái rún thì phải. Lẽ ra nó nên biết điều đó. Cho chỉ muốn nói

chuyện về Cedric.

Harry nặng nhọc đáp:

“Anh ấy biết hết tất cả những thứ này. Anh ấy thực sự giỏi về mấy thứ này, nếu không thì anh ấy đã chẳng thể nào vô tội giữa cái Mê cung đó được. Nhưng một khi Voldemort đã muốn giết ai thì người đó kể như đã tới số cùng.”

Cho nấc cụt khi nghe đến tên Voldemort, nhưng vẫn chăm chú nhìn Harry không chút nao núng. Cô bé nói khẽ:

“Nhưng *bạn* vẫn sống sót khi bạn hãy còn là một em bé.”

Harry đi về phía cửa, mệt mỏi nói:

“Ừ, thực ra, tôi cũng không biết tại sao, mà cũng không ai biết hết, thành ra cũng không có gì đáng tự hào lắm.”

“Ôi, đừng bỏ đi mà!”

Cho kêu lên, nghe như sắp khóc nữa.

“Tôi thiệt tình rất tiếc là tự nhiên lại bị bối rối như vậy... Tôi đâu có muốn...”

Cô nàng lại nấc cụt một cái nữa. Ngay cả khi đôi mắt Cho đỏ hoe và sưng mọng, Cho vẫn xinh đẹp vô cùng. Harry cảm thấy khổ sở quá sức. Nó sẽ cảm thấy hạnh phúc biết chừng nào dù là chỉ một lời chúc Giáng Sinh vui vẻ...

Lại quẹt nước mắt vô tay áo, Cho nói:

“Tôi biết chắc là bạn cảm thấy khủng khiếp lắm khi tôi nhắc đến Cedric, khi bạn nhìn thấy anh ấy chết... tôi đoán là bạn chỉ muốn quên chuyện đó đi...”

Harry không nói lời nào về điều này; hoàn toàn đúng thế đấy, nhưng nó chẳng lòng dạ nào mà nói ra nữa.

Cho lại nói, với một nụ cười đầm nước mắt:

“Bạn biết không, bạn là một người thầy thiệt, thiệt là giỏi. Trước đây tôi

chẳng bao giờ có thể làm cho cái gì choáng được hết.”

Harry vụng về đáp:

“Cám ơn.”

Hai người nhìn nhau một lúc lâu. Harry cảm thấy một nỗi khát khao cháy bỏng muốn chạy ra khỏi căn phòng, mà cùng lúc, lại hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích được đôi chân.

Cho chỉ lên cái trần bên trên đầu Harry, nói khẽ:

“Dây tầm gởi.”

Miệng Harry khô khốc, nó nói:

“Ừ. Nhưng có lẽ chúng đầy ngạ quái.”

“Ngạ quái là cái gì?”

“Ai mà biết.”

Harry đáp. Cho đã bước tới gần hơn. Đường như bộ não của Harry đã bị trúng bùa Choáng. Nó nói:

“Bạn nên hỏi Loony. Ý tôi là Luna.”

Cho bật ra một âm thanh nghe nửa như khóc nửa như cười. Bây giờ Cho đứng càng gần Harry hơn nữa. Nó có lẽ có thể đếm được cả mấy vết tàn nhang trên chót mũi của Cho.

“Tôi thiệt tình mến bạn, Harry à.”

Harry không thể nghĩ suy được gì nữa. Một cảm giác tê râm ran lan truyền khắp cơ thể nó, khiến nó tê liệt hết tay chân và đầu óc.

Cho đã đứng rất gần bên nó. Nó có thể thấy từng giọt nước mắt lóng lánh trên mi mắt cô bé...

Nửa tiếng sau, Harry trở về phòng sinh hoạt chung, đã thấy Hermione và Ron đang ngồi ở những vị trí êm ấm nhất bên cạnh lò sưởi; những người khác

đã đi ngủ gần hết. Hermione đang viết một lá thư rất dài; cô nàng đã viết đầy hết một nửa cuộn giấy da đang thòng lơ lửng xuống bên cạnh bàn. Ron thì đang nằm dài trên tấm thảm trải trước lò sưởi, cố gắng làm cho xong bài tập Biến Hình.

Khi Harry thả người ngồi lút xuống cái ghế bành bên cạnh Hermione, Ron hỏi:

“Bồ mắc kẹt chuyện gì mà trễ vậy?”

Harry không trả lời. Nó vẫn còn ở trong tình trạng bị chấn động. Nó nửa muốn kể cho Ron và Hermione nghe chuyện vừa mới xảy ra, nửa chỉ muốn giữ kín bí mật đó trong lòng cho đến khi xuống mồ.

Hermione nhìn chăm soi Harry qua đầu cây viết lông ngỗng và hỏi:

“Bồ không sao chứ, Harry?”

Harry nhún vai một cách lưỡng lự. Thiệt tình, nó cũng không biết nó có sao không nữa.

Ron chống người lên cao thêm một chút trên đôi cùi chỏ để có thể nhìn Harry rõ hơn.

“Có chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra thế?”

Harry hoàn toàn không biết làm sao mở lời để kể cho tụi nó nghe, mà nó vẫn còn chưa biết chắc là nó có muốn kể ra hay không nữa. Vừa đúng lúc nó quyết định là không nói gì hết, thì Hermione giải quyết vấn đề dùm nó. Cô nàng hỏi bằng cái giọng như nói chuyện công việc làm ăn.

“Có phải Cho không? Có phải sau buổi họp bạn ấy đồn bồ vô thể bí không?”

Ngạc nhiên đến lặng người, Harry gật đầu. Ron khúc khích cười, nhưng ráng nín khi bắt gặp ánh mắt của Hermione. Ron hỏi bằng giọng chế giễu vô ý tứ:

“VẬY... Ơ... bạn ấy muốn gì?”

Harry bắt đầu nói, giọng hơi khàn khàn; nó tăng hăng rồi rảng nói lại:

“Bạn ấy... ơ... bạn ấy... ơ...”

Hermione nhanh nhẩu:

“Bồ có hôn không?”

Ron ngồi bật dậy nhanh đến nỗi nó làm cho cái bình mực của mình đổ tùm lum trên tấm thảm. Hoàn toàn không đếm xỉa gì tới điều đó, nó chỉ chăm chăm nhìn Harry. Nó hỏi:

“Sao?”

Harry nhìn cái vẻ mặt vừa tò mò vừa hí hửng của Ron, lại nhìn sang cái vẻ hơi cau có trên mặt Hermione, rồi gật đầu.

“HA!”

Ron làm một động tác diễn tả chiến thắng bằng năm đấm và bò lăn ra cười, giọng khàn khàn, khiến cho mấy đứa năm thứ hai có bộ tịch nhút nhát đang ngồi gần cửa sổ nhảy dựng lên. Một nụ cười bất đắc dĩ nhe ra trên gương mặt Harry khi nó nhìn Ron lăn tròn trên tấm thảm. Hermione nhìn Ron với một vẻ ghê tởm sâu sắc rồi quay lại với bức thư cô nàng đang viết dở.

Cuối cùng Ron ngược nhìn Harry và hỏi:

“Sao? Như thế nào?”

Harry đắn đo một lúc. Rồi nó nói một cách thật thà:

“Ướt.”

Ron phát ra một âm thanh mà có thể hiểu là khoái chí cũng được, hiểu là ghê tởm cũng được, rất khó nói. Harry khó khăn nói tiếp:

“Bởi vì bạn ấy khóc.”

Nụ cười của Ron hơi héo đi một tý. Nó nói:

“Ừa? Bồ hôn dở đến mức người ta phát khóc à?”

Harry chưa từng xét đến khả năng này, bây giờ cảm thấy hơi lo lo.

“Không biết. Có lẽ.”

Hermione vẫn hí hoáy viết bức thư của mình, lơ đãng nói:

“Dĩ nhiên bồ đâu có dở dữ vậy.”

Ron hỏi ngay, giọng sắc bén:

“Làm sao bồ biết?”

Hermione nói một cách mơ hồ:

“Bởi vì dạo gần đây Cho dành hết nửa thời gian của bạn ấy chỉ để khóc. Bạn ấy khóc lúc ăn, khóc trong nhà tắm, khóc ở mọi nơi.”

Ron cười khì, nói:

“Vậy nên bồ nghĩ là hôn hít một tý sẽ làm cho bạn ấy vui lên hả.”

Hermione cầm cây viết lông ngỗng vô trong bình mực của cô nàng rồi nói một cách đứng đắn đằng hoàng:

“Ron, bồ là cái mụn cóc trơ trên vô cảm vô tình nhất mà mình xui lắm mới gặp phải từ xưa tới nay.”

Ron tức giận hỏi lại:

“Bồ nói như vậy nghĩa là sao? Người như thế nào mà lại khóc khi người ta hôn mình chứ?”

Harry hơi thất vọng, nói:

“Ừ. Ai lại làm vậy.”

Hermione nhìn cả hai anh chàng với một vẻ mặt gần như thương hại. Cô nàng hỏi:

“Bồ không hiểu dạo này Cho cảm thấy như thế nào sao?”

Cả Ron và Harry cùng nói:

“Không.”

Hermione thở dài và đặt cây viết lông ngỗng xuống.

“Này nhé, hiển nhiên là bạn ấy cảm thấy buồn lắm, bởi vì cái chết của Cedric. Kể đến mình chắc là bạn ấy cảm thấy bối rối lắm bởi vì bạn ấy đã từng mến Cedric mà giờ đây bạn ấy lại mến Harry, và bạn ấy không thể nào

kết luận được là mình mẫn ai nhất. Rồi bạn ấy lại cảm thấy có lỗi, cho là chuyện hôn Harry làm tổn thương kỷ ức về Cedric, và bạn ấy cũng lo lắng chuyện mọi người sẽ nói gì về bạn ấy bồ bịch với một người từng ở bên cạnh Cedric khi Cedric chết, thành ra những cảm xúc này lộn xộn và đau đớn. À, và bạn ấy lại sợ là bạn ấy sẽ bị đuổi ra khỏi đội Quidditch Ravenclaw bởi vì dạo này bạn ấy bay dở ẹt.”

Một chút yên lặng sừng sờ tiếp theo bài diễn văn của Hermione. Sau đó Ron nói:

“Một người không thể nào cảm thấy ngần ấy thứ một lúc được, không khéo sẽ bị nổ tung ra.”

Hermione lại cầm cây viết lông ngỗng của cô nàng lên, nói với một vẻ kinh tởm:

“Không phải vì bồ chỉ có một tẹo tình cảm vừa đủ cho một muống trà mà tụi này đều vô cảm giống bồ cả đâu.”

Harry nói:

“Bạn ấy là người bắt đầu trước. Mình sẽ không bao giờ... Bạn ấy chỉ đại khái đi tới bên mình... rồi tiếp theo là bạn ấy khóc suốt trên vai mình... mình không biết phải làm sao hết...”

Ron có vẻ được cảnh tỉnh bởi chính suy nghĩ này, an ủi Harry:

“Đừng trách bản thân như vậy chứ, bồ tèo.”

Hermione ngược nhìn lên băn khoăn:

“Bồ chỉ cần tử tế với bạn ấy. Mà bồ có tử tế chứ hả?”

Mặt Harry từ từ nóng lên một cách khó chịu:

“Ồ, mình đại khái... vỗ nhẹ lên lưng bạn ấy một tý.”

Trông nét mặt Hermione như thể đang hết sức khó khăn mới kèm chế được nước mắt của mình khỏi lăn tròn xuống má. Hermione nói:

“Ôi, mình tưởng là tệ hơn thế chứ. Bồ có định gặp lại bạn ấy không?”

Harry nói:

“Mình sẽ phải gặp lại chứ, đúng không? Tụi mình còn mấy buổi họp Đ.Q.D. mà, phải không?”

Hermione nói không chút kiên nhẫn gì hết:

“Bồ biết mình muốn nói gì mà.”

Harry không lên tiếng nữa. Những lời của Hermione đã mở ra cả một viễn cảnh mới mẻ về những khả năng đáng sợ. Nó ráng tưởng tượng ra chuyện hẹn hò với Cho ở đâu đó - có lẽ ở làng Hogsmeade - rồi một mình ở bên cạnh Cho suốt nhiều tiếng đồng hồ. Dĩ nhiên là Cho cũng sẽ mong đợi Harry hẹn hò đi chơi sau cái chuyện vừa xảy ra... Cái ý tưởng này khiến cho bao tử nó quặn lên đau đớn.

Hermione lại một lần nữa vùi đầu vô bức thư đang viết, nói giọng xa xôi:

“Mà thôi, bồ còn có cả đồng cơ hội hẹn hò với bạn ấy...”

Từ này giờ Ron vẫn quan sát Harry với một vẻ mặt lém lỉnh khác thường, nó nói:

“Còn nếu Harry không muốn hẹn hò với bạn ấy thì sao?”

Hermione nói lơ đãng:

“Đừng có ngu dữ vậy. Harry thích bạn ấy từ lâu rồi, đúng không, Harry?”

Harry không trả lời. Đúng, nó đã thích Cho từ lâu lắm rồi, nhưng bất cứ khi nào nó tưởng tượng ra cái cảnh chỉ có hai người với nhau thì nó luôn luôn hình dung nét nổi bật của Cho như một người vui vẻ, trái ngược hẳn với một cô bé Cho khóc thốn thức trên vai nó không sao đỡ được.

“Nhân tiện hỏi, vậy chứ bồ đang viết thư cho ai vậy?”

Ron hỏi Hermione, thử đọc một chút cái tấm giấy da lúc này đã thông xuống tới tận sàn. Hermione kéo bức thư lên khỏi tầm mắt của Ron, đáp:

“Viktor.”

“Krum *hử?*”

“Chứ tụi mình biết tới mấy Viktor lận?”

Ron không nói gì nữa, nhưng tỏ vẻ bức mình hết chỗ nói. Ba người ngồi trong im lặng chừng hai mươi phút nữa, Ron làm cho xong bài tập Biến Hình của nó với rất nhiều cái khịt mũi sốt ruột và gạch xóa, Hermione thì viết đều đều tới tận cuối tấm giấy da, rồi cuộn tròn nó lại một cách cẩn thận, xong niêm phong bức thư. Harry chỉ ngồi ngó trân trân ngọn lửa trong lò sưởi, ước ao nhất trên đời là sao cho cái đầu của chú Sirius lại hiện ra trong ngọn lửa để khuyên bảo nó đôi lời về bọn con gái. Nhưng ngọn lửa chỉ tí tách cháy thấp dần rồi tắt dần, cho đến khi mấy cục than hồng rụi xuống thành tro. Bấy giờ nó ngược nhìn quanh, và một lần nữa, nó thấy ba đứa tụi nó là những người cuối cùng còn lại trong phòng sinh hoạt chung.

“Thôi, chúc ngủ ngon.”

Hermione nói, ngoác miệng rộng mà ngáp dài, rồi cô nàng đi về phía cầu thang của nữ sinh.

Khi Ron và Harry trèo lên cầu thang về phòng ngủ nam sinh, nó hỏi:

“Cô ả thấy thằng Krum có gì hay chứ?”

Harry cân nhắc vấn đề rồi nói:

“À, mình cho là anh ta lớn tuổi hơn, đúng không... và anh ta lại là cầu thủ Quidditch thế giới...”

Ron tỏ ra cáu gắt thêm:

“Ừ, nhưng mà ngoài cái đó ra, mình thấy hắn chỉ là một thằng tồi bản tính, đúng không?”

Đầu óc Harry vẫn còn vương vấn hình ảnh Cho, nên nó đáp xuôi:

“Ừ, một thằng tồi bản tính.”

Tụi nó cởi áo chùng ra rồi lạng lẽ mặc đồ ngủ vào. Dean, Seamus, và Neville đã ngủ say rồi. Harry đặt cặp mắt kiếng của nó lên cái bàn cạnh giường ngủ rồi trèo lên giường mà không kéo kín lại mấy tấm màn giăng

quanh bốn cây cọc giường ngủ; thay vì vậy, nó nằm nhìn đăm đăm lên mảnh trời đầy sao, thấy được qua khung cửa sổ bên cạnh giường của Neville. Phải như nó biết được, vào giờ này đêm qua, rằng trong vòng hai mươi bốn giờ tới nó được hôn Cho Chang...

Từ đâu đó bên phải của Harry, tiếng Ron quàu quàu:

“Ngủ ngon!”

Harry nói:

“Ngủ ngon!”

Có thể lần sau... nếu còn có lần sau... Cho sẽ vui hơn một chút. Nó nên hẹn Cho đi chơi; Cho có lẽ đã chờ đợi điều đó và bây giờ đang thực sự giận hờn nó... Hay là Cho đang nằm trên giường mà khóc nhớ Cedric? Nó không biết phải nghĩ sao nữa. Lời giải thích của Hermione khiến cho mọi chuyện dường như rối rắm thêm chứ không dễ hiểu hơn chút nào hết.

Lẽ ra ở đây người ta phải dạy cho tụi mình chuyện đó, nó trở mình trên giường, nằm nghiêng, và suy nghĩ. *Chuyện đầu óc con gái nghĩ ngợi ra sao...* dù sao thì cũng sẽ có ích lợi hơn nhiều so với môn Tiên tri bói toán.

Neville mớ ú ớ trong giấc ngủ. Một con cú rúc lên đâu đó ngoài trời đêm.

Harry mơ thấy nó trở lại căn phòng Đ.Q.D. họp mặt. Cho đang buộc tội nó đã thu hút cô nàng đến đó bằng những sự đóng kịch vờ vĩnh; Cho còn nói nó đã hứa tặng cô nàng một trăm năm chục thẻ nhái sôcôla nếu cô nàng đến lớp. Harry phản đối... Cho hét lên, “*Anh Cedric tặng em cả đồng thẻ nhái sôcôla, coi nè.*” Và cô nàng rút từ bên trong tấm áo chùng ra một nắm thẻ rồi quăng hết chúng lên không trung, và rồi quay lại Hermione. Hermione nói “*Harry, bồ đã hứa với bạn ấy, bồ cũng biết... mình nghĩ tốt nhất bồ nên tặng bạn ấy một cái gì khác để đền bù... hay là tặng cây Tia Chớp?...*” Harry phản đối là nó không thể tặng Cho cây Tia Chớp, bởi vì mụ Umbridge đang câu lưu cây chổi, với lại toàn bộ câu chuyện này thiệt là khôi hài, nó chỉ đến phòng họp

Đ.Q.D. để treo lên ba mớ đồ trang trí lễ Giáng Sinh lờ lợc có hình dạng giống cái đầu của Dobby thôi mà...

Giấc mơ thay đổi...

Thân thể nó trở nên trơn nhẵn, đầy sức mạnh, và dẻo dai linh động. Nó đang trườn lướt giữa những thanh kim loại bóng loáng, băng qua bóng tối, đá lạnh... nó trườn sát đất, lướt tới bằng bụng... Trời rất tối, nhưng nó vẫn có thể nhìn thấy những vật thể chung quanh tỏa ánh sáng lung linh rực rỡ lạnh lùng... Nó đang quay đầu lại... Thoạt nhìn thì thấy hành lang trống vắng... nhưng không... một người đàn ông đang ngồi trên sàn đằng trước, cảm gục xuống tận ngực, hình thù của ông ta hiện mờ mờ trong bóng tối... Harry thè lưỡi ra... Nó đánh hơi được mùi của người đàn ông trong không khí... ông ta vẫn còn sống nhưng đang lơ mơ ngủ... ngồi ở phía trước một cánh cửa ở cuối một hành lang...

Harry thêm muốn cắn người đàn ông đó... nhưng nó phải chế ngự sự thôi thúc đó... Nó còn có chuyện quan trọng hơn phải làm...

Nhưng người đàn ông cục cựa... một cái áo khoác óng ánh bạc rút khỏi chân ông ta khi ông ta vùng đứng dậy; và Harry nhìn thấy hình dáng lung linh rất ấn tượng của người này vươn cao bên trên nó. Nó nhìn thấy một cây đuă phép được rút ra từ thắt lưng... nó không còn chọn lựa nào khác... Nó ngóc lên cao khỏi sàn nhà và mỗi một, hai, ba lần, cặp phập răng nanh của nó sâu vô sớ thịt của người đàn ông, cảm thấy xương sườn của ông ta vỡ vụn dưới hai hàm của nó, cảm thấy dòng máu ấm...

Người đàn ông thét lên trong đau đớn... rồi ông ta nín lặng... Nó dội ngược lại thụp xuống tựa vào bức tường... máu đang văng tung tóe trên sàn...

Trán nó nhức nhối dễ sợ... nó đau nhức đến nỗi phải gào lên...

“Harry! HARRY!”

Nó mở mắt ra. Toàn thân nó chỗ nào cũng rịn mồ hôi lạnh ngắt; khăn trải giường của nó xoắn chặt chung quanh mình như một cái áo bó; nó cảm thấy như thể có một que cời cực nóng đang dí vào trán nó.

“Harry!”

Ron đang đứng bên cạnh cúi xuống nhìn nó, tỏ vẻ khiếp đảm cực kỳ. Phía dưới chân giường nó còn có thêm mấy hình bóng khác nữa. Harry đưa tay ôm chặt đầu, cơn đau làm nó hoa mắt không còn nhìn thấy gì nữa... Nó lăn mình qua và nôn thốc ra mép nệm.

Một giọng hoảng hốt kêu lên:

“Nó bệnh nặng rồi. Tụi mình có nên kêu ai không?”

“*Harry!* Harry!”

Nó phải nói với Ron, nó cần phải nói với Ron, điều này rất quan trọng... hớp lấy một hơi sâu, nó cố gượng ngồi dậy trên giường, cố nhin để không bị ói mửa nữa, cơn đau làm nó hoa mắt ù tai rồi.

Nó thở hổn hển, ngực phập phồng.

“Ba của bồ... ba của bồ đã bị tấn công...”

Ron hỏi lại, có vẻ chẳng hiểu gì hết.

“Cái gì?”

“Ba của bồ ấy! Ba bồ bị cắn, trầm trọng lắm, máu chảy khắp nơi...”

Cái giọng hoảng hốt lúc nãy lại vang lên:

“Mình đi kiếm người giúp đây.”

Harry nghe tiếng bước chân chạy ra khỏi phòng ngủ.

Ron ngập ngừng nói:

“Harry ơi, bồ ơi, bồ... bồ chỉ nằm chiêm bao mà...”

Harry tức giận nói:

“Không!”

Điều tối quan trọng là Ron phải hiểu.

“Đó không phải là một giấc mơ... không phải một giấc mơ bình thường... mình có mặt ở đó, mình nhìn thấy... Chính mình đã *làm* chuyện đó...”

Nó nghe tiếng Dean và Seamus xì xầm, nhưng nó không bận tâm. Cơn đau trên trán nó dịu đi một chút, mặc dù nó vẫn toát mồ hôi và run lẩy bẩy. Nó lại ói mửa và Ron nhảy lùi lại để tránh chỗ. Ron nói giọng run run:

“Harry, bồ không được khỏe, Neville đã đi kiếm người giúp đỡ rồi...”

Harry nuốt xuống, chùi miệng vô áo ngủ và run lập cập, không sao tự chủ được. Nó nói:

“Mình khỏe mà! Mình không sao hết, nhưng chính ba của bồ là người mình thấy đáng lo lắng... tui mình cần phải truy ra ngay hiện giờ ba bồ đang ở đâu... ba bồ chảy máu như điên... mình là... mình... đã là một con rắn khổng lồ...”

Harry cố gắng ra khỏi giường, nhưng Ron đẩy nó ngã trở xuống. Dean và Seamus vẫn còn rù rì đâu đó gần đấy. Harry không biết là thời gian vừa trôi qua là một phút hay mười phút; nó chỉ ngồi đó mà run lập cập, cảm thấy cơn đau ở vết thẹo từ trên trán từ từ nguôi đi... Và rồi có tiếng chân bước hấp tấp lên cầu thang, rồi nó nghe tiếng Neville một lần nữa:

“Thưa cô, ở đây ạ...”

Giáo sư McGonagall vội vã đi vào phòng ngủ trong tấm áo khoác ngoài bộ đồ ngủ bằng vải len kẻ ô vuông, cặp mắt kiếng của bà nằm trễ xuống giữa sống mũi xương xẩu.

“Chuyện gì vậy, Potter? Bị thương ở chỗ nào?”

Harry chưa bao giờ thấy mừng rỡ khi gặp giáo sư McGonagall như lần này. Lúc này nó đang cần gặp một thành viên của Hội Phượng Hoàng, chứ không phải một người nào đó lảng xảng bên nó rồi kê toa cho nó cả đồng thuốc vô hiệu.

Harry cố gắng ngồi dậy một lần nữa:

“Chính là ba Ron ạ. Bác ấy bị tấn công và bị nặng lắm, con nhìn thấy việc xảy ra thế nào.”

Hai chân mày sậm của giáo sư McGonagall nhúu khít lại, bà hỏi:

“Con nói con đã nhìn thấy việc xảy ra nghĩa là sao?”

“Con không biết... con đang ngủ, thế rồi con có mặt ở đó...”

“Con muốn nói là con đã chiêm bao thấy việc đó?”

“Không!”

Harry tức giận kêu lên, không lẽ không ai trong số họ hiểu được sao?

“Lúc đầu con nằm chiêm bao về những chuyện hoàn toàn khác, những chuyện ngớ ngẩn... thế rồi chuyện này xen vô. Nó xảy ra thực, con không hề tưởng tượng đâu. Bác Weasley đang ngồi ngủ trên sàn thì bị một con rắn khổng lồ tấn công, máu bị chảy nhiều lắm, bác ấy ngã, phải có ai đi tìm xem bác ấy đang ở đâu...”

Giáo sư McGonagall chăm chú nhìn Harry qua cặp mắt kiếng nằm trễ trên sống mũi và dường như hoảng sợ cái điều bà nhìn thấy.

Harry nói với bà, giọng lớn dần, như gào thét.

“Con không nói láo, con không điên! Con nói với cô, con đã nhìn thấy việc xảy ra!”

Giáo sư McGonagall nói gọn:

“Cô tin con, Potter. Mặc đồ vô - chúng ta đến gặp thầy Hiệu trưởng.”

BỆNH VIỆN THÁNH MUNGO

CHUYÊN TRỊ THƯƠNG TÍCH VÀ BỆNH TẬT PHÁP THUẬT

Harry cảm thấy bất căng thẳng vì giáo sư McGonagall coi trọng lời nói của nó, nên nó không một chút ngập ngừng, nhảy ra khỏi giường ngay, choàng tấm áo khoác ra ngoài bộ đồ ngủ, và đeo lại cặp mắt kiếng lên sống mũi.

Giáo sư McGonagall nói:

“Weasley, con cũng nên đi theo.”

Tụi nó theo giáo sư McGonagall đi ngang qua những dáng hình im lặng của Neville, Dean và Seamus, ra khỏi phòng ngủ, đi xuống cầu thang xoắn bằng đá để vào phòng sinh hoạt chung, rồi chui qua cái lỗ chân dung ra hành lang Bà Béo tràn ngập ánh trắng. Harry cảm thấy như thể cơn hoảng loạn bên trong nó có thể tràn ra bất cứ lúc nào; nó muốn chạy, muốn hét to tên cụ Dumbledore. Trong khi nó và Ron và giáo sư McGonagall đi thong dong dọc hành lang thì ông Weasley đang chảy máu trầm trọng, và nếu mấy cái răng nanh đó (Harry cố gắng không nghĩ là “mấy cái răng nanh của mình”) có nọc độc thì sao? Ba người đi ngang qua con mèo Bà Norris, nó dõi hai con mắt như hai bóng đèn chai theo họ và gừ rít khe khẽ, nhưng giáo sư McGonagall

xua nó “Xù!” Bà Norris lẩn vào bóng tối ngay. Chỉ trong vòng vài phút sau, cả ba đến trước cột tượng đá hình đầu thú canh gác lối vào văn phòng cụ Dumbledore.

Giáo sư McGonagall nói:

“Ong xì xèo.”

Cái đầu thú bồng sông dậy và nhảy vọt sang một bên; bức tường đằng sau tách ra làm hai, để lộ một cái cầu thang bằng đá đang chuyển động lên liên tục như cái thang máy xoắn tròn ốc. Cả ba người bước lên cái cầu thang chuyển động đó; bức tường đóng lại một cái ụch sau lưng họ, và họ được chuyển lên cao theo những vòng xoắn khít khao, cho đến khi họ đến được một cánh cửa bằng gỗ sồi được đánh bóng cực kỳ cao cấp với một cái búa gỗ cửa bằng đồng có hình dạng một con diều sư - mình sư tử đầu chim.

Mặc dù lúc này đã quá nửa đêm khá lâu, từ bên trong căn phòng vẫn vang lên tiếng nói, rõ ràng là đang bép xép về họ. Nghe có vẻ như cụ Dumbledore đang thù tiếp ít nhất một tá người trong phòng.

Giáo sư McGonagall cầm cái búa gỗ cửa nhẹ ba lần, và mọi tiếng nói đột ngột nín lặng như thể ai đó vừa vặn tắt chúng đi. Cánh cửa tự mở ra cùng lúc đó và giáo sư McGonagall dẫn Harry cùng Ron bước vào bên trong.

Căn phòng chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng; những dụng cụ bằng bạc lạ lùng để trên bàn đều im lặng và tĩnh lại chứ không kêu vo vo và nhả ra từng bùm khói như chúng vẫn thường làm vậy. Những bức chân dung của các ông bà Hiệu trưởng cũ của trường Hogwarts treo kín trên tường đang ngủ gà ngủ gật trong mấy cái khung tranh. Đằng sau cánh cửa, một con chim to bằng con ngỗng lông màu đỏ và vàng chóc hết sức lộng lẫy đang đậu trên một nhánh cây và dụi đầu dưới cánh mà ngủ.

“À, hóa ra là cô, giáo sư Mc... và... A!”

Cụ Dumbledore đang ngồi trong một cái ghế có lưng dựa rất cao đặt phía

sau cái bàn giấy; cụ chồm tới trong một vũng ánh sáng tạo nên bằng những ngọn nến đang chiếu sáng các giấy tờ đặt trước mặt cụ. Cụ mặc một cái áo khoác thêu chỉ màu tía và vàng bên ngoài cái áo ngủ trắng như tuyết, nhưng trông cụ có vẻ hết sức tỉnh táo, cặp mắt xanh sáng của cụ nhìn xuyên suốt nhìn chăm chăm giáo sư McGonagall một cách cố tình.

Giáo sư McGonagall nói:

“Thưa giáo sư Dumbledore, Potter có một... vâng, một cơn ác mộng. Trò ấy nói...”

Harry lập tức đính chính:

“Đó không phải là ác mộng.”

Giáo sư McGonagall ngoảnh lại nhìn Harry, hơi cau mày:

“VẬY thì, thôi, Potter, con hãy kể lại chuyện đó cho thầy Hiệu trưởng biết.”

“*Dạ, con... con đang ngủ...*”

Harry nói, và ngay cả trong cơn hoảng loạn và tuyệt vọng, nó vẫn tìm cách làm cho cụ Dumbledore hiểu là nó cảm thấy ấm ức vì thầy Hiệu trưởng vẫn không hề nhìn thẳng vào nó, mà cứ chăm chú xem xét mấy ngón tay đan cài vào nhau.

“Nhưng đó không phải là một giấc mơ chiêm bao bình thường... nó có thực... Con nhìn thấy việc xảy ra...”

Nó hít một hơi sâu rồi nói tiếp:

“Ba của Ron - bác Weasley - đã bị một con rắn khổng lồ tấn công!”

Mấy lời nói đó dường như dội lại trong không gian, sau khi Harry thốt ra, nghe hơi buồn cười, thậm chí khôi hài. Một lúc im lặng trong khi cụ Dumbledore ngả lưng ra sau và dăm chiêu tư lự ngắm cái trần nhà. Ron hết nhìn cụ Dumbledore lại nhìn Harry, mặt mày nó trắng bệch và hết sức sửng sốt.

Vẫn không nhìn Harry, cụ Dumbledore lặng lẽ hỏi:

“Con đã nhìn thấy việc này bằng cách nào?”

Harry đáp, hơi tức tối - điều đó thì ăn nhằm gì chứ?

“Dạ... con không biết. Ở trong đầu con, con cho là...”

Cụ Dumbledore vẫn giữ nguyên giọng bình thản.

“Con hiểu lắm thầy rồi. Thầy muốn hỏi là... con có thể nhớ... ừm... vị trí của con khi quan sát vụ tấn công diễn ra không? Có thể con đứng bên cạnh nạn nhân, hay từ đâu đó trên cao nhìn xuống hiện trường?”

Đây là một câu hỏi tỉ mỉ lạ lùng, khiến Harry há hốc mồm ngó cụ Dumbledore; nghe gần như thể cụ đã biết rồi... Nó nói:

“Con là con rắn đó. Con đã nhìn thấy tất cả việc đó từ mắt rắn...”

Mất một lát, không một ai nói tiếng nào nữa, rồi cụ Dumbledore nhìn Ron - vẫn còn xanh xám mặt mũi - và cất lên một giọng nói sắc lẹm:

“Bác Arthur bị thương có nặng không?”

“Dạ có!”

Harry đáp dứt khoát và rõ ràng. Tại sao mà tất cả thầy cô lại chậm hiểu đến như vậy, chẳng lẽ họ lại không biết là một người chảy máu nhiều như thế nào khi bị những cái răng nanh dài như vậy cắm phập vô hông sao? Mà tại sao cụ Dumbledore không dành cho nó cái lịch sự xã giao thông thường là nhìn thẳng vào mắt nó?

Nhưng cụ Dumbledore đã đứng lên, nhanh nhẹn đến nỗi khiến Harry giật mình, và cụ nói với một trong mấy bức chân dung cũ kỹ treo rất sát trần nhà. Giọng cụ sắc bén uy quyền:

“Ông Evarard? Và bà nữa, Dilys!”

Một pháp sư mặt mày xám ngoét tóc đen cắt ngắn ngang trán, và trong cái khung tranh bên cạnh là một phụ nữ tóc bạc kim dài quần tít, cả hai đều có vẻ như đang ngủ say cực kỳ, nhưng lại mở mắt ra ngay

tức thì.

Cụ Dumbledore hỏi:

“Ông có nghe chứ?”

Lão pháp sư gật đầu, còn mụ phù thủy thì đáp:

“Đương nhiên.”

Cụ Dumbledore nói:

“Người đàn ông tóc đỏ đeo mắt kiếng. Ông Evarard, ông sẽ cần phải tăng cường bảo động, phải bảo đảm là cử đúng người đi tìm ông ta và phải tìm ra...”

Cả hai gật đầu và di chuyển ra khỏi khung tranh của họ, nhưng thay vì xuất hiện trong những bức tranh bên cạnh (như chuyện thường xảy ra ở trường Hogwarts), thì lần này không người nào tái xuất hiện nữa; một cái khung hiện giờ chẳng chứa cái gì ngoài cái nền hậu cảnh đen thui, còn cái khung tranh kia chỉ còn trơ mỗi cái ghế bành da xinh xắn. Harry nhận thấy nhiều thầy cô Hiệu trưởng khác trên mấy bức tường, mặc dù có vẻ như đang ngáy khò khò và nhều dãi một cách say sưa cực kỳ, vẫn tiếp tục nhìn trộm nó dưới mi mắt khép hờ, và nó chợt hiểu ra những ai đã rì rầm nói chuyện khi giáo sư McGonagall gõ cửa phòng.

“Ông Evarard và bà Dilys là hai trong số những Hiệu trưởng Hogwarts nổi tiếng nhất.”

Cụ Dumbledore nói. Cụ đang đi vòng qua Harry, Ron và giáo sư McGonagall để đến gần con chim lộng lẫy đang ngủ say trên cành cây đằng sau cánh cửa.

“Họ nổi tiếng đến nỗi cả hai đều có chân dung treo ở nhiều học viện pháp thuật khác nhau. Và bởi vì họ tự do thoải mái lui tới giữa những bức chân dung của họ, nên họ có thể kể cho chúng ta biết những chuyện có thể đang diễn ra ở chỗ khác...”

Harry kêu lên:

“Nhưng bác Weasley có thể đang ở bất cứ đâu!”

“Ba người ngồi xuống đi nào.”

Cụ Dumbledore nói tiếp như thể không nghe Harry nói gì cả.

“Ông Evarard và bà Dilys có thể trở về trong nhiều phút nữa... Giáo sư McGonagall, giá như cô có thể lấy ra thêm vài cái ghế nữa...”

Giáo sư McGonagall rút cây đũa phép của bà ra khỏi túi áo khoác bên ngoài bộ đồ ngủ và vẫy nó một cái; ba cái ghế xuất hiện từ chốn không trung, ghế gỗ lưng thẳng, không giống chút nào cái ghế bành bọc vải hoa mà cụ Dumbledore đã hóa phép ở phiên tòa kỷ luật xử Harry.

Harry ngồi xuống ghế, ngoái lại, nhìn theo cụ Dumbledore. Lúc này cụ Dumbledore đang dùng một ngón tay nhịp nhẹ nhẹ lên cái đầu vàng phủ đầy lông vũ của con Fawkes. Con chim phượng hoàng thức dậy ngay tức thì. Nó vươn cái đầu xinh đẹp lên cao và quan sát cụ Dumbledore bằng đôi mắt đen lóng lánh.

Cụ Dumbledore nói nhỏ với con phượng hoàng:

“Chúng ta cần cảnh báo.”

Một ngọn lửa nhá lên và con phượng hoàng biến mất.

Cụ Dumbledore bây giờ cúi xuống một trong những dụng cụ bằng bạc mong manh mà chức năng của chúng Harry chưa bao giờ được biết. Cụ đem cái món đồ đó về bàn giấy của cụ, ngồi xuống và lại đối diện với giáo sư McGonagall và bọn Harry. Cụ nhịp nhẹ nhẹ đầu cây đũa phép của cụ lên cái vật đó.

Dụng cụ này lập tức bùng lên sự sống với những tiếng leng keng nhịp nhàng. Mấy bụm khói tí hon màu xanh lục nhạt bốc lên từ cái ống nhỏ xíu màu bạc lấp lánh trên đỉnh của dụng cụ này. Cụ Dumbledore ngấm làn khói rất kỹ lưỡng, trán của cụ chau lại thành rãnh, và vài giây sau, những bụm

khói tí hon trở thành một luồng khói đều đặn mạnh mẽ, bốc lên tới không trung thì dày đặc và cuộn xoắn lại... Một cái đầu rắn mọc ra từ cuối luồng khói, há cái miệng rộng hoác. Harry tự hỏi có phải cái dụng cụ đó đang thẩm định lại câu chuyện của nó không: nó háo hức nhìn cụ Dumbledore để tìm một dấu hiệu chứng tỏ rằng nó đúng, nhưng cụ Dumbledore không thèm ngược đầu lên.

“Đương nhiên, đương nhiên.”

Cụ Dumbledore lăm băm, rõ ràng là cụ tự nói với chính mình, vẫn quan sát luồng khói mà không tỏ một chút biểu hiện ngạc nhiên nào.

“Nhưng về bản chất thì tách biệt à?”

Harry không thể hiểu được đầu cua tai nheo của câu hỏi này. Tuy nhiên, ngay khi đó, con rắn khói tự tách mình ra làm hai con rắn, cả hai đều cuộn quăn nhau và uốn éo trong không gian tăm tối. Với một vẻ hài lòng dứt khoát, cụ Dumbledore gõ cây đũa phép lên cái dụng cụ đó một lần nữa: tiếng kêu leng keng chậm lại và tắt đi, hai con rắn khói mờ dần, trở thành một làn khói sương không hình dạng, rồi biến mất.

Cụ Dumbledore đặt cái dụng cụ đó trở lại chỗ cũ trên cái bàn nhỏ mảnh khảnh; Harry thấy nhiều ông Hiệu trưởng cũ trong mấy bức chân dung đưa mắt dõi theo nó, rồi khi nhận thấy Harry quan sát lại họ, họ bèn vội vàng giả bộ ngủ trở lại. Harry muốn hỏi cái dụng cụ bằng bạc kỳ lạ đó dùng để làm gì, nhưng trước khi nó kịp hỏi thì có một tiếng quát vang lên từ đỉnh của bức tường bên phải; lão pháp sư tên là Everard đã trở về trong bức tranh chân dung của mình, thở hỗn hển.

“Cụ Dumbledore!”

Cụ Dumbledore hỏi ngay:

“Có tin gì?”

Lão pháp sư lau trán bằng tấm màn đằng sau lưng, nói:

“Tôi đã hò hét cho đến khi có người chạy tới. Tôi nói tôi nghe có cái gì đó chuyển động dưới tầng trệt - họ không biết có nên tin tôi hay không nhưng cũng đi xuống kiểm tra - ông cũng biết là ở dưới đó không có bức chân dung nào để làm chỗ quan sát. Nhưng dù sao cũng chỉ vài phút sau là họ đã khiêng được ông ta lên lầu. Trông không ổn lắm, đầy mình máu me. Khi họ đi rồi, tôi chạy qua bức chân dung của bà Elfrida Cragg để có góc nhìn tốt hơn...”

Ron làm một cử động hoảng loạn như bị co giật. Cụ Dumbledore nói:

“Tốt. Vậy thì tôi tin là bà Dilys sẽ nhìn thấy lúc ông ấy đến nơi...”

Vài khắc sau, bà phù thủy tóc bạch kim quần tít cũng tái xuất hiện trong bức chân dung của mình. Bà ngồi thụp xuống cái ghế bành, húng hắng ho và nói:

“Vâng, cụ Dumbledore à, họ đã đưa ông ta đến bệnh viện Thánh Mungo... Họ khiêng ông ta đi ngang qua bức chân dung của tôi... trông ông ta bết lắm...”

Cụ Dumbledore nói:

“Cám ơn.”

Cụ nhìn sang giáo sư McGonagall:

“Minerva, tôi nhờ cô đi đánh thức mấy đứa trẻ nhà Weasley dậy.”

“Tất nhiên...”

Giáo sư McGonagall đứng dậy và nhanh chóng đi về phía cửa; Harry liếc một cái nhìn sang bên Ron, trông Ron lúc này khiếp sợ điếng người.

Dừng bên cánh cửa, giáo sư McGonagall hỏi:

“Mà này cụ Dumbledore, còn chị Molly thì sao?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đó sẽ là công việc của Fawkes khi nó làm xong nhiệm vụ canh gác những kẻ lai vãng chỗ này. Nhưng có lẽ bà ấy đã biết rồi... cái đồng hồ tuyệt vời của bà ấy...”

Harry biết cụ Dumbledore đang nói tới cái đồng hồ chỉ ra, không phải giờ, mà là nơi chốn và tình trạng của từng thành viên khác nhau trong gia đình Weasley, và nó chợt nghĩ với một cơn đau nhói là cây kim đồng hồ ông Weasley, vào lúc này, đang chỉ vô chỗ “lâm nguy đến tính mạng”. Nhưng bây giờ đã quá khuya rồi... Bà Weasley có lẽ đã đi ngủ, chứ không còn xem đồng hồ... và nó cảm thấy lạnh buốt khi nhớ lại Ông Kẹ của bà Weasley đã từng hóa ra xác chết của ông Weasley, cặp mắt kiếng của ông lệch đi, máu trên mặt ông chảy xuống... Nhưng ông Weasley sẽ không chết... ông không thể chết được...

Cụ Dumbledore lúc này đang lục lọi trong một tủ đựng ly tách đằng sau lưng Ron và Harry. Cụ quay trở ra, mang theo một cái ấm đun nước cũ đen xì đen thui, cẩn thận đặt nó lên bàn giấy của cụ. Rồi cụ giơ cây đũa phép lên lầm bầm: “*Portus!*” (“*Cảng hóa*”)*; trong tích tắc, cái ấm run lên, sáng rực lên một màu xanh kỳ dị, rồi sau cái rùng mình, nó đứng yên, trở lại màu đen nguyên thủy.

Cụ Dumbledore đi tới một bức chân dung khác, lần này là một lão pháp sư có hàm râu nhọn, trông rất khôn ngoan; bức tranh vẽ lão đang mặc y phục màu xanh lá cây và bạc của nhà Slytherin, và rõ ràng là lão ngủ say đến nỗi lão không thể nghe tiếng cụ Dumbledore đang cố gắng đánh thức lão.

“*Phineas. Phineas!*”

Đến lúc này thì chủ thể của mấy bức chân dung sắp hàng trong phòng không còn giả vờ ngủ nghê nữa; họ cựa quậy trong cái khung tranh của họ, để có tư thế tốt hơn mà quan sát việc gì đang diễn ra. Khi lão pháp sư mặt mũi khôn ngoan tiếp tục giả đồ ngủ, mấy pháp sư trong các bức chân dung khác hè nhau hét gọi tên lão:

“*Phineas! Phineas! PHINEAS!*”

Lão ta không thể giả vờ thêm được nữa; lão làm một điệu bộ giật mình

như đóng kịch và mở to đôi mắt ra.

“Có phải ai đó vừa gọi tôi?”

Cụ Dumbledore nói:

“Tôi nhờ ông về thăm bức chân dung kia của ông một lần nữa, Phineas à. Tôi có một thông điệp nữa cần gọi.”

Phineas cất tiếng nói nghe lạo xạo, giả một ngáp dài (mắt lão đảo quanh phòng rồi chú mục vào Harry).

“Thăm bức chân dung kia của tôi à? Ôi, thôi, ông Dumbledore ời, tối nay tôi mệt quá...”

Có cái gì đó trong giọng nói của lão Phineas rất quen thuộc đối với Harry. Nó đã nghe giọng nói này trước đây ở đâu rồi? Nhưng trước khi nó có thể suy nghĩ tiếp, mấy bức chân dung trên các bức tường chung quanh đã âm âm phản đối. Một lão pháp sư mũi đỏ, thân hình béo tốt, vung nắm đấm lên la lối:

“Thưa ngài, như vậy là bất phục tùng! Là vô trách nhiệm!”

Một lão pháp sư coi bộ già nua ốm yếu mà Harry nhận ra là vị Hiệu trưởng tiền nhiệm cụ Dumbledore, cụ Armando Dippet, kêu lên:

“Chúng ta rất vinh dự để được phục vụ đương kim Hiệu trưởng của trường Hogwarts! Ông Phineas, ông thiệt là đáng xấu hổ!”

Một mụ phù thủy có đôi mắt sắc lẹm giơ lên cao một cây đũa phép dày cui một cách khác thường, trông rất giống một cây roi mây, và kêu to:

“Cụ Dumbledore, có cần tôi khuyên răn lão ấy không?”

Lão pháp sư tên Phineas đành xuống nước, mắt ngó chừng cây đũa phép như cái roi mây ấy, khá e dè sợ sệt. Lão nói:

“Thôi, *được rồi*. Mặc dù vào thời điểm này có lẽ hẳn đã tiêu hủy bức tranh của tôi mất rồi, như hẳn đã làm đối với hầu hết những người khác trong gia đình...”

Cụ Dumbledore nói:

“Sirius biết là không nên tiêu hủy bức chân dung của ông.”

Harry nhớ ra ngay tức thì nơi nó đã từng nghe giọng nói của lão pháp sư Phineas trước đây: giọng nói đó phát ra từ khung tranh rõ ràng là trống trơn trong phòng ngủ của nó ở ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld. Cụ Dumbledore nói tiếp:

“Ông sẽ truyền cho anh ấy thông điệp rằng Arthur Weasley đã bị thương nặng, và vợ, con cái, cùng Harry Potter sẽ đến nhà anh ấy trong một thời gian ngắn. Ông hiểu chứ?”

Lão Phineas nhắc lại bằng một giọng ngao ngán:

“Arthur Weasley, bị thương, vợ và con cái và Harry Potter sẽ đến đó ở. Được, được... tốt lắm...”

Lão tuột ra khỏi cái khung tranh của bức chân dung và biến mất đúng vào lúc cánh cửa văn phòng lại mở ra một lần nữa. Fred, George, và Ginny được giáo sư McGonagall lừa vô phòng, trông cả ba đều đầu bù tóc rối và bàng hoàng sửng sốt, vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ.

Ginny có vẻ sợ hãi, hỏi:

“Anh Harry... chuyện gì xảy ra vậy? Giáo sư McGonagall nói anh nhìn thấy ba của em bị thương...”

Trước khi Harry kịp nói, cụ Dumbledore đã bảo:

“Ba của con đã bị thương trong lúc đang thi hành một công tác cho Hội Phượng Hoàng. Ông ấy đã được đưa tới bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật. Thầy sẽ đưa các con về nhà chú Sirius, ở đó tiện lui tới bệnh viện hơn là từ trang trại Hang Sóc. Các con sẽ gặp má của các con ở đó.”

Trông Fred rõ ràng là bị chấn động, anh chàng hỏi:

“Tụi con đi bằng cách nào? Bằng bột Floo ạ?”

Cụ Dumbledore nói:

“Không, bột Floo không an toàn lúc này, hệ thống chuyên chở đó đang bị canh gác. Các con sẽ đi bằng Khóa Càng.”

Cụ chỉ vào cái ấm đun nước cũ xì đang nằm một cách ngây thơ vô tội trên bàn giấy của cụ, nói tiếp:

“Chúng ta chỉ còn chờ Phineas Nigellus trở về tường thuật lại... Thầy muốn chắc chắn là tất cả ngoại vi đều phải an toàn trước khi đưa các con đi...”

Một ánh lửa nhá sáng lên giữa căn phòng, để lại đằng sau mỗi một chiếc lông chim vàng chóc lơ lửng trong không trung rồi nhẹ nhàng thông dong đáp xuống sàn. Cụ Dumbledore bắt chiếc lông khi nó vừa rơi xuống, và nói:

“Đó là báo động của Fawkes. Ất là bà ấy đã biết các con đã ra khỏi giường... Minerva, cô đi ra lừa bà ấy qua chỗ khác... bịa với bà ta bất cứ chuyện gì...”

Giáo sư McGonagall biến mất trong một cái phất tấm áo choàng len.

Từ đằng sau lưng cụ Dumbledore vang lên một tiếng nói chán phè phè; lão pháp sư tên là Phineas vừa tái xuất hiện trước ngọn cờ Slytherin của lão.

“Nó nói là nó vui mừng lắm. Thằng chặt của ta vẫn luôn luôn có sở thích kỳ cục trong việc khách khứa đến nhà...”

Cụ Dumbledore nói với Harry và mấy anh em nhà Weasley.

“Vậy thì, các con lại đây. Và nhanh chân lên, trước khi có kẻ khác đi theo chúng ta...”

Harry và mấy đứa kia xúm quanh bàn giấy của cụ Dumbledore.

“Tất cả các con đều đã từng sử dụng Khóa Càng trước đây phải không?”

Cụ Dumbledore hỏi và tụi nó gật đầu, từng đứa chồm tới để sờ vào một bộ phận nào đó của cái ấm đun nước đen thui. Cụ Dumbledore nói:

“Tốt. Vậy khi thầy đếm đến ba... một... hai...”

Chuyện xảy ra chỉ trong một phần giây: trong cái tích tắc không tính được trước khi cụ Dumbledore đếm “ba”, Harry ngược nhìn lên cụ - hai người lúc này đứng rất sát bên nhau - và đôi mắt đăm chiêu trong xanh của cụ Dumbledore di chuyển từ cái Khóa Càng sang gương mặt Harry.

Ngay lập tức, cái theo trên trán Harry cháy bỏng lên, nóng rất cực kỳ, như thể vết thương cũ lại một lần nữa bùng lên - và cũng bùng lên bên trong Harry một cách tự nhiên, ngoài ý muốn, và mạnh một cách đáng sợ, một nỗi căm ghét mà Harry cảm thấy hết sức mãnh liệt, trong tích tắc ấy, đến nỗi nó chẳng muốn làm gì khác hơn là đánh - cắn - cắn phập răng nanh của nó vào người đàn ông đứng trước mặt nó...

“... *ba!*”

Harry cảm thấy một cái giựt thót thiệt mạnh sau rún, mặt đất tan biến đi dưới chân nó, cái ấm đun nước chạm mặt đất kêu lanh canh, và đầu đó trong tầm tay, một giọng nói vang lên:

“Lại trở về đây, lũ trẻ ranh xấc xược phản bội giống nòi, có đúng là chúng đang hấp hối không...?”

Một giọng thứ hai gầm lên:

“CÚT!”

Harry lồm cồm đứng lên và nhìn ngó chung quanh: tụi nó đã về đến cái nhà bếp âm u dưới tầng hầm của căn nhà số mười hai quảng trường Grimmauld. Nguồn ánh sáng duy nhất chiếu rọi căn phòng xuất phát từ ngọn lửa lò sưởi và một ngọn nến chập chờn soi sáng những đồ thừa lại của một bữa ăn tối cô độc. Lão Kreacher đang lúi biếng đi bằng cánh cửa dẫn lên hành lang, vừa ngoảnh lại nhìn tụi nó với vẻ đầy ác ý vừa kéo mạnh cái giải thắt lưng của lão; chú Sirius thì vội vã đi về phía tụi nó, trông hết sức lo âu. Chú không cạo râu và vẫn còn mặc quần áo ban ngày, và từ chú bốc ra một cái mùi chua loét tựa tựa như mùi lão Mundungus.

Chú đưa tay ra đỡ Ginny đứng dậy, hỏi:

“Chuyện gì xảy ra vậy? Ông Phineas Nigellus nói là anh Arthur đã bị thương nặng...”

Fred nói:

“Chú hỏi Harry ấy?”

George nói:

“Đúng rồi, cháu cũng muốn chính tai mình nghe chuyện ra sao.”

Hai anh em sinh đôi và Ginny đều nhìn Harry chòng chọc. Tiếng bước chân của lão Kreacher dừng ở đâu đó trên cầu thang bên ngoài.

Harry bắt đầu nói, nhưng lần này thật khó nói hơn cả khi kể lại cho giáo sư McGonagall hay cụ Dumbledore.

“Đó là... con có một... một thứ... giống như thấy trong chiêm bao...”

Nó kể lại toàn bộ những gì nó đã nhìn thấy, mặc dù nó đã sửa đổi chi tiết câu chuyện để nghe có vẻ như nó đã quan sát sự việc từ bên lề khi con rắn tấn công, chứ không phải nhìn thấy từ chính con mắt rắn...

Vẫn còn trắng bệch, Ron ném cho Harry một cái nhìn rất nhanh, nhưng không nói gì cả. Khi Harry kể xong, Fred, George và Ginny tiếp tục nhìn nó chòng chọc thêm một lát nữa. Harry không biết là có phải là nó tưởng tượng hay không, nhưng nó cảm thấy dường như trong ánh mắt tụi kia có điều gì đó như thể buộc tội nó. Ủ, nếu họ kết tội nó khi mà nó chỉ chứng kiến cuộc tấn công, thì quả thực nó rất mừng là đã không kể cho họ nghe rằng lúc đó nó ở ngay bên trong con rắn...

Fred quay lại chú Sirius, hỏi:

“Má của cháu có ở đây không?”

Chú Sirius nói:

“Có lẽ má các cháu còn chưa biết chuyện vừa xảy ra. Điều quan trọng là phải đưa các cháu đi khỏi trước khi mụ Umbridge có thể xía vô. Chú chắc

rằng lúc này cụ Dumbledore đang thông báo cho má các cháu biết.”

Ginny khấn khoản nói:

“Chúng ta đi đến bệnh viện Thánh Mungo đi.”

Cô bé nhìn quanh mấy người anh, tụi nó dĩ nhiên vẫn còn mặc đồ ngủ.

Ginny bèn nói tiếp:

“Chú Sirius, chú có thể cho tụi cháu mượn cái áo khoác hay cái gì đó...”

Chú Sirius nói:

“Nhưng mà khoan đã. Các cháu không thể nào kéo sầm sầm vô bệnh viện Thánh Mungo được.”

Fred nói với vẻ mặt bướng bỉnh:

“Dĩ nhiên là tụi cháu có thể đi đến bệnh viện Thánh Mungo nếu tụi cháu muốn. Đó là ba của tụi cháu mà!”

“Và cháu sẽ giải thích làm cách nào mà cháu biết được Arthur bị tấn công khi mà bệnh viện chưa kịp báo tin cho má cháu biết?”

George nóng nảy nói:

“Chuyện đó thì mắc mớ gì?”

Chú Sirius nổi giận:

“Mắc mớ chứ, bởi vì chúng ta không muốn gây chú ý đến sự kiện là Harry có khả năng nhìn thấy sự việc diễn ra cách xa nó hàng trăm dặm! Các cháu có biết là Bộ Pháp Thuật sẽ làm gì với cái thông tin đó không?”

Fred và George tỏ vẻ như thể tụi nó cóc cần biết Bộ Pháp Thuật sẽ làm bất cứ điều gì với bất cứ cái gì. Ron vẫn trắng bệch và im lặng. Ginny nói:

“Thì có thể người nào đó đã nói cho tụi cháu biết... Tụi cháu có thể nghe tin từ một người nào đó khác hơn là Harry chứ bộ...”

“Thí dụ như từ ai?” Chú Sirius mất kiên nhẫn. “Nghe đây, các cháu. Ba của các cháu đã bị thương trong lúc thi hành một nhiệm vụ cho Hội và trong một hoàn cảnh đủ để thiên hạ nghi ngờ rồi, giờ lại thêm chuyện kỳ lạ là con

cái ông biết ngay việc đã xảy ra chỉ trong vòng vài giây. Các cháu có thể làm tổn hại đến Hội một cách nghiêm trọng...”

Fred hét toáng lên:

“Chúng cháu cóc cần lo tới cái Hội thổ tả!”

George cũng gào lên:

“Chuyện chúng ta đang nói là ba của chúng cháu đang hấp hối!”

Đến phiên chú Sirius nổi cơn thịnh nộ:

“Ba của các cháu biết rõ ông ấy đang làm cái gì, và ông ấy sẽ chẳng cảm ơn các cháu đâu nếu các cháu làm rối nùi công việc của Hội! Chính cái kiểu này - chính điều này là nguyên nhân các cháu không được gia nhập Hội - các cháu không hiểu - có những điều đáng cho chúng ta sống chết vì chúng.”

Fred rống to:

“Ngồi ở đây mà nói thì dễ lắm! Cháu có thấy chú liều cái mạng chú bao giờ đâu?”

Chút xíu sắc hồng còn lại trên gương mặt chú Sirius cạn kiệt nốt. Trong một thoáng, trông vẻ mặt chú như thể chú chỉ muốn đâm vô mặt Fred, nhưng khi chú mở miệng ra nói, thì giọng của chú điềm tĩnh một cách kiên quyết:

“Chú biết là rất khó, nhưng tất cả chúng ta cần phải hành động như thể chúng ta không biết gì hết. Chúng ta phải án binh bất động, ít nhất là cho tới khi chúng ta nghe được tin tức từ má các cháu, được chứ?”

Fred và George vẫn còn có vẻ lăm le làm binh biến. Tuy nhiên Ginny đi mấy bước về phía cái ghế gần nhất rồi thả người ngồi phịch xuống. Harry nhìn Ron, anh chàng này làm một cử chỉ buồn cười nửa như gật đầu nửa như nhún vai, rồi cả hai đứa cũng ngồi xuống. Hai anh em sinh đôi quắc mắt nhìn chú Sirius thêm một phút nữa rồi ngồi xuống hai bên Ginny.

Chú Sirius nói một cách đầy khích lệ:

“Vây là tốt! Thôi nào, chúng ta hãy... tất cả chúng ta hãy uống gì đó trong

khi chờ đợi. *Lại đây Bia bơ!*”

Chú giơ cây đũa phép lên khi đang nói và nửa tá chai từ trong tủ đựng đồ ăn uống bay vèo ra về hướng tụi nó, trượt dọc theo cái bàn ăn, đọng văng tá lả tàn dư bữa ăn tối của chú Sirius, rồi từng chai dừng lại ngay ngắn trước từng người một. Tất cả sáu người cùng uống, và trong một hồi lâu những âm thanh duy nhất vang lên là tiếng lửa cháy tanh tách trong lò sưởi nhà bếp và tiếng cạch nhẹ của những cái chai chạm xuống mặt bàn.

Harry chỉ uống để tay nó có chuyện gì đó mà làm. Bụng dạ nó đầy ứ cái tội lỗi khủng khiếp đang nóng sôi lên, sủi bọt. Nếu không tại vì nó thì mấy anh em nhà Weasley đã không phải ngồi đây; tất cả tụi nó sẽ đang an lành ngủ trên giường. Cũng chẳng ích lợi gì cái việc tự an ủi, là nhờ có nó báo động mà giúp tìm ra ông Weasley, bởi vì trước hết, không có cách gì né tránh được cái sự thể chính nó là kẻ đã tấn công ông Weasley.

Đừng có ngu, mình đâu có răng nanh. Nó tự nhủ, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù bàn tay nó nắm chặt chai bia bơ đang run lên bần bật. Lúc đó mình đang nằm trên giường, mình đâu có tấn công ai...

Nhưng mà, chuyện gì vừa mới xảy ra trong văn phòng thầy Dumbledore? Nó tự hỏi. Mình cảm thấy như thể mình muốn tấn công cả thầy Dumbledore...

Nó đặt chai bia bơ xuống bàn hơi mạnh ngoài ý muốn, đến nỗi bia bơ văng tung tóe cả ra mặt bàn. Không ai chú ý. Thế rồi một ngọn lửa bùng lên giữa không trung, chiếu sáng tỏ mấy cái đĩa dơ hầy trước mặt mọi người, một cuộn giấy da rút bịch xuống mặt bàn, kèm theo mỗi một cái lông đuôi phượng hoàng vàng chóc.

Chú Sirius vội chụp cuộn giấy da, lập tức kêu lên:

“Fawkes! Nhưng đây không phải là thư của cụ Dumbledore... Ất hẳn là thư của má các cháu... đây nè...”

Chú nhấn mạnh lá thư vô tay George, anh chàng này xé niêm mở ngay lá thư ra và đọc to: *“Ba vẫn còn sống. Má đi ra bệnh viện thánh Mungo ngay bây giờ. Hãy ở yên tại chỗ các con đang ở. Má sẽ báo tin ngay khi có thể. Má.”*

George ngược nhìn quanh bàn, chậm rãi nói:

“Vẫn còn sống... Nhưng mà điều đó nghe như...”

George không cần nói hết câu. Đối với Harry, điều đó cũng nghe cũng như thế ông Weasley đang lơ lửng ở đâu đó giữa sự sống và cái chết. Vẫn còn tái lét một cách khác thường, Ron ngó chăm chăm mặt sau lá thư của mẹ nó, như thể từ đó có thể hiện thêm mấy lời an ủi nó. Fred kéo bức thư ra khỏi tay George và tự đọc một mình, rồi ngược lên nhìn Harry, khiến Harry cảm thấy bàn tay nó đang cầm chai bia bơ lại run lên, và nó siết cái chai chặt hơn nữa để ngắt cơn run lấy bầy.

Harry không thể nhớ ra mình đã từng ngồi suốt đêm nào dài hơn đêm này chưa. Chú Sirius đã một lần đề nghị tụi nó đi ngủ, nhưng không đủ thuyết phục, và ánh mắt ghê tởm của anh em nhà Weasley cũng đủ là câu trả lời. Tụi nó gần như ngồi yên lặng chung quanh cái bàn, ngó sợi bắc của ngọn đèn cây đang lụn dần lụn dần trong sáp lỏng, thỉnh thoảng có đưa đưa chai bia bơ lên môi, lời nói ra chỉ để hỏi giờ, để thắc mắc chuyện gì đang xảy ra, và để tái cam đoan với nhau là nếu có tin dữ thì ắt là tụi nó đã được biết ngay, bởi vì bà Weasley giờ này ắt là đã đến bệnh viện Thánh Mungo lâu rồi.

Fred ngủ thiếp đi một lát, đầu ngoẹo xuống một bên vai. Ginny cuộn tròn trong cái ghế như một con mèo, nhưng đôi mắt cô bé vẫn mở thao láo; Harry có thể nhìn thấy ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt ấy. Ron ngồi với hai bàn tay bưng cái đầu, khó có thể nói rõ là nó đang thức hay ngủ. Còn Harry và chú Sirius thì cứ đưa mắt nhìn nhau hoài, cảm thấy mình như kẻ xâm nhập vô cái gia cảnh bối rối này, chờ đợi... chờ đợi...

Và rồi, vào lúc năm giờ mười phút sáng, theo đồng hồ của Ron, cánh cửa nhà bếp mở bung ra và bà Weasley đi vào nhà bếp. Bà cực kỳ xanh xao, nhưng khi mọi người quay lại nhìn bà, và Fred, Ron, cùng Harry mới nhồm dậy khỏi ghế được nửa chừng, thì bà nở một nụ cười mệt mỏi.

“Ba sẽ khỏe lại.”

Bà nói giọng yếu ớt vì kiệt sức.

“Ba đang ngủ. Mai mới tất cả các con có thể đi thăm ba. Hiện giờ anh Bill đang ngồi trong ấy với ba, anh con sẽ xin nghỉ làm buổi sáng.”

Fred thả người ngồi trở xuống cái ghế, hai bàn tay bưng mắt. George và Ginny đứng dậy đi tới bên cạnh, ôm lấy mẹ vỗ về. Ron thốt lên một tiếng cười run run và nốc một hơi cạn nốt phần bia bơ còn lại trong chai.

Chú Sirius đứng dậy, hí hửng nói to:

“Điểm tâm! Con gia tinh chết tiệt ấy ở đâu hả? Kreacher! KREACHER!”

Nhưng Kreacher không thèm đáp lại lệnh triệu tập của chú Sirius.

Chú Sirius đếm đầu người trong phòng, lẩm nhẩm:

“Ôi, quên phút nó cho xong. Vậy là dọn điểm tâm cho... để coi... bày... Tôi nghĩ, thịt muối và trứng, và trà và bánh mì nướng...”

Harry vội đi về phía bếp lò để giúp việc. Nó không muốn xâm phạm đến niềm vui của gia đình Weasley, và nó sợ hãi cái phút mà bà Weasley sẽ bảo nó kể lại cảnh nó chiêm bao. Tuy nhiên, nó chỉ mới lấy mấy cái đĩa ra khỏi ngăn tủ đựng chén bát thì bà Weasley đã nhắc mớ đĩa đó ra khỏi tay nó rồi kéo nó vào lòng mà ôm chặt. Bà ghen ngào nói:

“Nếu không nhờ con, Harry à, thì bác không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Chúng ta có thể sẽ không tìm ra Arthur trong nhiều tiếng đồng hồ, và rồi lúc đó sẽ quá trễ, nhưng nhờ con mà ông ấy còn sống và cụ Dumbledore có thể nghĩ ra một câu chuyện để lấp liếm vì sao Arthur lại có mặt ở chỗ ấy, nếu không thì con không thể ngờ là ông ấy sẽ bị rắc rối đến cỡ nào đâu, cứ nhìn

gương anh Sturgis khốn khổ...”

Thiệt khổ cho Harry phải hứng chịu lòng biết ơn của bà Weasley, nhưng may thay, bà buông nó ra ngay để quay lại phía chú Sirius và cảm ơn chú ấy đã chăm nom đàn con của bà suốt đêm qua. Chú Sirius nói chú rất vui mừng khi chú có thể giúp đỡ, và hy vọng là tất cả gia đình bà Weasley sẽ ở lại nhà chú trong khi ông Weasley còn nằm trong bệnh viện.

“Ôi, chú Sirius... Tôi biết ơn chú vô cùng... họ nói là ông ấy sẽ phải nằm ở đó một thời gian, và được ở gần bệnh viện cho tiện đi lại thì thiệt là tuyệt vời... dĩ nhiên, như vậy có nghĩa là chúng tôi sẽ ăn lễ Giáng Sinh ở đây...”

“Càng đông càng vui mà!”

Chú Sirius nói một cách chân thành rõ rệt đến nỗi bà Weasley tươi cười với chú ấy, rồi đeo cái tạp dề vô, bà bắt đầu dọn bữa ăn sáng.

Không thể nào chịu đựng lâu hơn nữa, Harry thì thầm:

“Chú Sirius, con nói nhỏ với chú vài lời được không? Ở... *ngay bây giờ...*”

Nó đi vô gian phòng nhỏ đựng đồ ăn thức uống tối om và chú Sirius đi theo nó. Không cần mào đầu, Harry kể cho người cha đỡ đầu của nó mọi chi tiết của cảnh chiêm bao mà nó đã thấy, có cả sự thật là chính nó đã là con rắn tấn công ông Weasley.

Khi nó ngừng lại để thở, chú Sirius nói:

“Con đã kể cho cụ Dumbledore nghe điều này chưa?”

Harry sốt ruột:

“Rồi. Nhưng thầy không nói với con điều đó có ý nghĩa gì. Ừ, bây giờ thầy không thềm nói chuyện gì với con nữa...”

Chú Sirius nói đều đều, chắc chắn:

“Chú tin chắc là cụ sẽ nói cho con biết nếu có điều gì đáng phải lo lắng.”

Harry nói, giọng nó lúc này không còn là giọng thì thầm nữa.

“Nhưng đó chưa phải là tất cả. Chú Sirius, con... con nghĩ là con sắp phát điên mất... Lúc con ở trong văn phòng thầy Dumbledore, chỉ ngay trước khi tụi con lên Khóa Càng... trong khoảng chừng hai giây con đã tưởng con là một con rắn, con *đã cảm thấy* giống như một con rắn... cái thọc của con đau thật là đau khi con nhìn mặt thầy Dumbledore... Chú Sirius à, con đã muốn tấn công thầy...”

Nó chỉ có thể ngó thấy một mảng nhỏ của gương mặt chú Sirius; toàn bộ phần còn lại chìm khuất trong bóng tối. Chú nói:

“Chắc có lẽ đó là hậu vị của cảnh chiêm bao. Lúc đó con vẫn còn suy nghĩ về cơn ác mộng hay cái gì đó và...”

Harry lắc đầu:

“Không phải vậy. Nó giống như cái gì đó trỗi dậy ở bên trong con, như là có *một con rắn* ở bên trong con...”

Chú Sirius quả quyết nói:

“Con cần đi ngủ. Con ăn điểm tâm xong thì lên lầu mà ngủ đi, và sau bữa ăn trưa con có thể đi thăm bác Weasley với mấy đứa kia. Con đang bị kích động, Harry à; con đang tự trách mình về một điều mà con chỉ chứng kiến, và rất may là con *đã* chứng kiến việc đó, nếu không thì bác Arthur có thể đã chết rồi. Thôi đừng lo lắng nữa...”

Chú Sirius vỗ lên vai Harry và đi ra khỏi gian buồng đựng đồ ăn thức uống, để mặc Harry đứng một mình trong bóng tối.

Buổi sáng hôm đó, mọi người đều lăn ra ngủ, ngoại trừ Harry. Nó đi lên phòng ngủ mà nó đã cùng Ron ở chung suốt mùa hè vừa qua, nhưng trong khi Ron bò lên giường và lăn ra ngủ trong vòng vài phút, Harry vẫn mặc nguyên quần áo, ngồi khòm khòm dựa lưng vào mấy thanh chắn của cái khung

giường bằng kim loại lạnh ngắt, tự hành mình khốn khổ khốn sở với mâu thuẫn trong lòng, quyết tâm không chịu để cho mình ngủ thiếp đi, quá sợ hãi mình lại có thể biến thành một con rắn trong khi ngủ mà tấn công Ron, hay trườn đi khắp căn nhà cắn mổ hết người này đến người khác...

Khi Ron thức dậy, Harry giả đồ như nó cũng đã ngủ một giấc đã đời. Mấy cái rương của tụi nó đã được gửi từ trường Hogwarts đến trong khi tụi nó đang ăn trưa, nhờ vậy tụi nó có thể mặc như dân Muggle để đi đến bệnh viện Thánh Mungo. Mọi người, ngoại trừ Harry, đều vui như điên và mồm miệng tía lia khi cởi áo chùng ra, mặc vô quần bò áo thun, rồi tụi nó chào đón cô Tonks và thầy Mắt-Điên, hai người này đến để hộ tống tụi nó đi bằng qua thành phố Luân Đôn. Tụi nó vui cười, nhạo cái nón trái dừa mà thầy Mắt-Điên đội sụp chéo xuống để che đi con mắt pháp thuật của thầy, và tụi nó cam đoan với thầy là, thiệt tình nhé, ngay cả cô Tonks (bữa nay tóc lại ngắn và có màu hồng tươi), cũng sẽ không thu hút được sự chú ý bằng thầy khi đi xe điện ngầm đâu.

Cô Tonks rất khoái việc Harry nhìn thấy cuộc tấn công ông Weasley, một đề tài mà nó chẳng muốn triển khai thêm một chút xíu nào.

Khi ngồi bên cạnh nhau trên một chiếc tàu lắc lư chạy về trung tâm thành phố, cô Tonks tò mò hỏi Harry:

“Trong gia đình em đâu có ai mang dòng máu *Kiến giả* hả?”

Harry nghĩ đến giáo sư Trelawney và cảm thấy bị xúc phạm, nó đáp:

“Dạ không.”

Cô Tonks tỏ vẻ đăm chiêu:

“Không. Không, cô cho là cái việc em làm không thực sự là tiên tri, đúng không? Ý cô nói, em đâu có nhìn thấy trước tương lai, mà em nhìn thấy hiện tại... Thiệt kỳ lạ quá hả? Nhưng mà cũng có ích chớ...”

Harry không trả lời; may thay, họ ra khỏi xe lửa ở trạm dừng kế tiếp, một

nhà ga ở ngay trung tâm Luân Đôn, và trong cảnh chen rộn xuống xe, Harry đã có thể xoay sở sao cho hai anh em Fred và George lọt vô giữa nó và cô Tonks, người đi đầu dẫn đường. Mọi người đều theo cô Tonks đi lên một cái cầu thang tự động, thầy Moody thì lộc cộc đi đằng sau cả nhóm để bọc hậu, cái nón trái dừa của thầy sụp xuống thấp và một bàn tay xương xẩu của thầy đút vô trong áo khoác giữa hai nút áo, nắm chặt cây đũa phép. Harry cảm nhận được con mắt bị che giấu của thầy Moody vẫn chăm chăm nhìn nó; Harry tìm cách đánh trống lảng những câu hỏi thêm về giấc chiêm bao của nó bằng cách hỏi thầy Mắt-Điên là bệnh viện Thánh Mungo nằm ẩn chỗ nào.

“Không xa đây lắm.”

Thầy Mắt-Điên lăm bắm khi bọn họ vừa bước ra khoảng trời mùa đông trên một con đường rộng rãi, nhà hai bên phố đều là cửa tiệm đông ken những người đang mua sắm cho lễ Giáng sinh. Thầy đẩy Harry đi tới trước một chút rồi thầy bước còm cộ theo ngay sau lưng nó; Harry biết con mắt pháp thuật của thầy đang đảo nhìn bốn phương tám hướng bên dưới cái nón đội xùm xụp. Thầy làu bàu tiếp:

“Đâu có dễ kiếm ra một chỗ tử tế cho một cái bệnh viện. Không có chỗ nào trong Hẻm Xéo đủ rộng, mà chúng ta cũng không thể xây bệnh viện ngầm dưới đất như Bộ Pháp Thuật - không được lành mạnh. Cuối cùng họ phải xoay sở để độc chiếm một tòa nhà ở trên này. Trên lý thuyết, phù thủy pháp sư bệnh tật đau yếu có thể đến rồi đi, và hòa lẫn vô đám đông...”

Thầy nắm lấy vai Harry để tránh cho hai người khỏi bị xô tách ra bởi một bầy người mua sắm om sòm, rõ ràng là chỉ có ý định chen vô một cửa hàng gần đó đầy những dụng cụ điện.

Một lát sau thầy Moody nói:

“Chúng ta tới nơi rồi.”

Họ đã đến bên ngoài một tòa nhà bách hóa to lớn kiểu xưa xây bằng gạch

đỏ, có tên là Công ty Purge & Dowse. Chỗ này mang một vẻ tồi tàn, nhếch nhác; những cửa sổ bày hàng chỉ gồm có vài ba tượng người mẫu đã sút càng gãy gọng với mớ tóc giả xộc xệch, đứng lộn xộn trong những bộ cánh đã lỗi thời ít nhất mười năm. Mấy tấm bảng to tướng treo trên tất cả mấy cánh cửa đầy bụi bặm đều mang hàng chữ ĐÓNG CỬA ĐỂ TÂN TRANG. Harry nghe rõ ràng một người đàn bà xách trữu tay mấy cái túi nhựa đứng hàng mua sắm nói với bà bạn khi hai người đi ngang qua chỗ Harry đứng:

“Cái chỗ đó *không khi nào* mở cửa...”

Cô Tonks ra dấu cho bọn Harry đi tới trước một cửa sổ không trưng bày gì hết ngoài tượng một cô người mẫu đặc biệt xấu xí có hai hàng mi mắt giả khép mở nửa chừng và đang diện một cái áo đầm kiểu tạp dề bằng ni lông màu xanh lá cây.

“Tốt. Mọi người đã sẵn sàng chưa?”

Tụi nó gật đầu, xúm xít quanh cô; Moody một lần nữa đẩy Harry một cái giữa hai xương bả vai để thúc nó đi tới trước. Cô Tonks chồm sát vô kính cửa sổ, ngược nhìn lên bức tượng người mẫu cực kỳ xấu xí ấy mà nói, hơi thở của cô làm mờ cả kính:

“Wotcher... chúng tôi đến đây để thăm ông Arthur Weasley.”

Trong vòng nửa giây, Harry nghĩ cô Tonks thiệt là lố bịch khi trông mong một bức tượng người mẫu nghe cô ấy nói bằng một giọng khê khàng đến thế mà lại xuyên qua một tấm kính và lại rầm rầm tiếng xe buýt chạy ngang đằng sau lưng, cả trong sự huyên náo ồn ào của một con đường đầy người đi mua sắm. Rồi Harry lại nhớ ra là tượng người mẫu cũng đâu có thể nghe thấy gì đâu. Nhưng chỉ một giây sau, miệng Harry há hốc ra vì sửng sốt khi bức tượng người mẫu nhẹ gật đầu, ra hiệu bằng mấy ngón tay dính liền với nhau, và cô Tonks đã nắm chặt cùi chỏ của Ginny và bà Weasley, bước xuyên thẳng qua lớp kính mà biến mất.

Fred, George và Ron bước theo ba người kia; Harry liếc nhìn lại đám đông chen chúc trên phố; không ai trong đám đó có vẻ buồn liếc tới mấy cái cửa sổ trưng bày hàng của một nơi xấu xí như Công ty Purge & Dowse, mà cũng không ai trong số họ tỏ ra để ý tới sáu người vừa tan biến vào không khí ngay trước mắt họ.

“Đi thôi.”

Thầy Moody càu nhàu, thúc vô lương Harry thêm một cái nữa, rồi cả hai cùng nhau bước tới trước, xuyên qua cái mà nó cảm thấy như một màn nước lạnh, để rồi hiện ra ở phía bên kia, hoàn toàn ấm áp và khô ráo.

Chẳng còn thấy dấu tích gì của bức tượng người mẫu xấu xí ở chỗ cô ta vừa mới đứng. Mọi người đến một nơi có vẻ như một phòng tiếp tân đang đông khách khứa, ở đó có hàng hàng những pháp sư phù thủy ngồi trên những cái ghế gỗ ọp ẹp, một số trông bề ngoài hoàn toàn bình thường và đang nghiên cứu kỹ lưỡng mấy tờ *Tuần San Phù Thủy* đã quá đắt, mấy người khác thì phơi bày hờ hênh những thương tật dị dạng xấu xí kinh hoàng, tí như thân mình chướng bự như thân voi, hay mấy cánh tay mọc thừa chìa ra từ ngực. Gian phòng chẳng mấy yên ắng gì hơn đường phố náo nhiệt ngoài kia, bởi vì nhiều bệnh nhân đang phát ra những âm thanh vô cùng độc đáo. Một mục phù thủy mặt đầm mồ hôi ngồi ở giữa hàng ghế thứ nhất, tự quạt mình phành phạch bằng một tờ *Tuần San Phù Thủy*, cứ phát ra tiếng huýt gió the thé như còi xe trong khi hơi nước từ trong miệng cứ trào ra; rồi một chiến tướng coi bộ lồi thối lệch thếch ngồi ở trong góc phòng thì phát ra tiếng kêu lanh lảnh như tiếng chuông mỗi khi ông cựa quậy, kèm theo mỗi tiếng keng là cái đầu của lão lúc lắc một cách khùng khiếp, đến nỗi lão phải tự nắm chặt lấy hai vành tai của mình để giữ yên cái đầu.

Các phù thủy và pháp sư mặc áo chùng màu xanh vỏ chanh đi lên đi xuống mấy hàng ghế bệnh nhân, hỏi han và ghi chép trên mấy cái bìa kẹp hồ

sơ giống như cái kẹp hồ sơ của bà Umbridge. Harry để ý thấy cái biểu tượng thêu trên ngực áo của họ là một cây đũa phép và một khúc xương bắt treo nhau thành hình dấu thập.

Harry hỏi khẽ Ron:

“Họ là bác sĩ hả?”

Ron kêu lên với vẻ ngạc nhiên:

“Bác sĩ à? Là mấy gã Muggle ăn hại chuyên mổ xẻ người ta đó hả? Không, những người này là Lương y.”

“Lại đây!”

Bà Weasley gọi át tiếng chuông ngân vừa tái phát ra từ lão chiến tướng ở góc phòng, tụi nó bèn đi theo bà đứng xếp hàng phía trước một cô phù thủy tóc vàng phúng phính ngồi ở một cái bàn có ghi BÀN HƯỚNG DẪN. Bức tường phía sau cô ta dán đầy những thông báo và áp phích quảng cáo ghi những thứ đại loại như MỘT CÁI VẠC SẠCH GIỮ CHO THUỐC MEN KHÔNG BIẾN THÀNH ĐỘC DƯỢC và THUỐC CHỐNG TÀ ĐỘC LÀ THUỐC CHỐNG XÀI BẬY TRỪ KHI ĐƯỢC LƯƠNG Y CÓ ĐỦ TƯ CÁCH CÔNG NHẬN.

Lại có một bức chân dung khổng lồ của một bà phù thủy tóc bạch kim dài quần loăn xoăn, đeo băng tên là:

DILYS DERWENT

LƯƠNG Y CỦA BỆNH VIỆN THÁNH MUNGO 1722 - 1741

NỮ HIỆU TRƯỞNG CỦA TRƯỜNG ĐÀO TẠO

PHÁP SƯ VÀ PHÙ THỦY HOGWARTS, 1741 - 1768

Bà Dilys đang dôi mắt nhìn kỹ càng cái đám Weasley như thể đang đếm họ; khi Harry bắt gặp ánh mắt của bà, bà hơi nháy mắt với nó một cái, rồi

bước ra khỏi bức tranh chân dung của bà và biến mất.

Lúc đó, ở đằng đầu của cái hàng người đang nối đuôi, một pháp sư trẻ tuổi đang biểu diễn một điệu nhảy loi choi ngay tại chỗ hết sức quái dị, trong khi anh ta cố gắng, giữa tiếng rên la đau đớn trong cái tình huống éo le của mình, giải thích với cô phù thủy tóc vàng ngồi đằng sau bàn giấy.

“Tôi bị đôi... ối... giày mà ông anh tôi... ối... nó cho tôi... chúng ăn... ỐI... chân tôi... coi này... chắc hẳn là phải có một thứ... ỐI... tà ma quỷ quái ếm vô chúng mà tôi... AÁÁÁ... không sao giải trừ được...”

Anh chàng hết đứng trên giò này lại nhảy cẫng lên đổi sang giò kia như thể đang nhảy múa trên than hồng lửa bỏng.

Cô phù thủy tóc vàng chỉ vào một tấm bảng tổ chẳng treo bên trái bàn giấy, quạu quọ đáp:

“Giày dép có khiến anh mù chữ không hử? Anh cần vô phòng khám Tổng thương do Bùa phép, ở tầng bốn. Bảng hướng dẫn về bố trí các tầng đã ghi rõ rành rành như vậy. Người kế tiếp!”

Anh chàng phù thủy vừa đi cà nhắc vừa nhảy loi choi đi khỏi, đám Weasley nhích tới trước thêm vài bước và Harry đọc được tấm bảng hướng dẫn về bố trí các tầng:

TAI NẠN DO ĐỒ CHẾ TÁC tầng trệt

(Nổ vạc, dũa phép phản phé, tai nạn chổi bay, vân vân)

THƯƠNG TÍCH DO SINH VẬT lầu một

(Bị cắn, chích, đốt, đâm, v.v...)

RỐI LOẠN DO PHÁP THUẬT lầu hai

(Bệnh chứng truyền nhiễm, như long-đậu, say biến, nấm bùi)

NGỘ ĐỘC DO THUỐC VÀ CÂY CỎ lầu ba

(Mụn nước, nôn ọe, cười không cắt cơn được, v.v...)

THƯƠNG TỐN DO BÙA CHÚ lâu bốn

(Bị trù ếm bất khả giải, tà ma, và bùa chú dùng sai, v.v...)

PHÒNG TRÀ DÀNH CHO KHÁCH VÀ CỬA HÀNG BỆNH VIỆN

lâu năm

Nếu quý khách không biết chắc mình muốn đi đâu, không thể nói năng bình thường, hoặc không thể nhớ ra lý do mình đến đây, thì nhân viên tiếp khách của chúng tôi xin hân hạnh được giúp đỡ.

Lúc này một pháp sư già lụm cụm đeo cái vòi trợ thính đã lê lét được tới đầu hàng. Lão khò khè:

“Tôi đến đây thăm Broderick Bode!”

Cô ả phù thủy thô lỗ đáp:

“Phòng bốn mươi chín, nhưng tôi e là cụ chỉ tổ mất thời giờ mà thôi. Lão ấy đã lẩn hoàn toàn rồi, cụ biết mà, lão cứ tưởng mình là cái ấm trà... Người tiếp theo!”

Một pháp sư trông thiệt là khốn đốn đang túm chặt lấy cổ chân của cô con gái bé xíu mà lại có đôi cánh da khổng lồ cứ vỗ phành phạch quanh đầu ông, đôi cánh quái dị ấy đã mọc ra ngay phía sau cái quần yếm của cô bé.

Cô ả phù thủy không thềm hỏi tới một lời, nói ngay bằng giọng ngao ngán:

“Lâu bốn.”

Người đàn ông biến mất qua cánh cửa đôi sau bàn giấy, vẫn cố túm chặt cô con gái cứ chấp chới bay lên như một cái bong bóng dị dạng.

“Người tiếp theo!”

Bà Weasley bước tới trước đến bên bàn giấy. Bà nói:

“Chào cô. Chồng tôi, ông Arthur Weasley, hình như là đã đổi qua một phòng khác hồi sáng nay, cô làm ăn nói cho chúng tôi biết...”

Cô nàng phù thủy dò ngón tay dọc xuống cái danh sách trước mặt mình:

“Arthur Weasley hả? Đúng, lầu một, cửa thứ hai bên phải, khu điều trị Dai Llewellyn.”

Bà Weasley nói:

“Cám ơn cô. Đi thôi, các con.”

Bọn họ theo nhau đi qua cánh cửa đôi rồi đi xa hơn, dọc một hành lang hẹp mà hai bên tường treo nối tiếp nhau những bức chân dung của các lương y nổi tiếng, và được thắp sáng bằng những bong bóng thủy tinh đựng đèn cây bay lơ lửng dưới trần nhà giống như những cái bong bóng xà phòng vĩ đại. Trên đường đi, họ gặp thêm nhiều pháp sư phù thủy mặc áo thụng màu xanh vỏ chanh đi ra đi vào những cánh cửa. Từ trong một cánh cửa mà họ đi ngang xộc ra một luồng khí màu vàng hôi thối, bay lượn vương trong hành lang. Rồi thình thoảng họ lại nghe tiếng rên la vọng từ xa xa. Bọn họ leo lên một chặng cầu thang để đến hành lang “Thương Tích Do Sinh Vật”, ở đó, trên cửa thứ hai bên phải, có hàng chữ KHU ĐIỀU TRỊ “BỆNH NGUY HIỂM” DAI LLEWELLYN: VẾT CẢN TRẦM TRỌNG. Bên dưới là một cái hộp đựng thiệp bằng đồng, trong có một tấm thẻ ghi bằng chữ viết tay: *Lương y chủ nhiệm: Hippocrates Smethwyck, Lương y Tập sự: Augustus Pye.*

Cô Tonks nói:

“Chị Molly à, tụi tôi sẽ đợi ở ngoài này. Anh Arthur sẽ không mong có quá nhiều khách khứa đến cùng một lúc đâu... Chỉ nên để gia đình vô thăm trước.”

Thầy Mắt-Điên làu bàu tán thành ý kiến này và tự lùi mình lại đứng dựa sát bức tường hành lang, con mắt kỳ diệu của thầy vẫn xoay tít đủ mọi hướng. Harry cũng lùi lại, nhưng bà Weasley vươn cánh tay ra đẩy nó đi qua cánh cửa, nói:

“Đừng ngốc như vậy, Harry, bác Arthur muốn cám ơn con...”

Căn phòng nhỏ và hơi tối vì chỉ có mỗi một cách cửa sổ hẹp mà lại ở tuốt

trên cao của bức tường đối diện với cánh cửa cái. Hầu hết ánh sáng là xuất phát từ mấy cái bong bóng thủy tinh lóng lánh tụ thành chùm ở giữa trần nhà. Những bức tường được ốp bằng gỗ sồi, và trên một bức tường có treo tấm chân dung của một lão pháp sư trông vẻ mặt cay cú hằn học, có ghi chú là: URQUHART RACKHARROW, 1612 - 1697, NHÀ PHÁT MINH BÙA TRÙ ÉO LÒI RUỘT.

Chỉ có ba bệnh nhân trong phòng. Ông Weasley nằm trên cái giường ở cuối phòng, bên cạnh cái cửa sổ bé tí ấy. Harry vui mừng và nhẹ nhõm khi thấy ông Weasley được đặt nằm tựa trên nhiều cái gối và đang đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* nhờ chút tia sáng mặt trời lẻ loi rọi xuống giường. Khi họ đi về phía ông, ông quay lại nhìn và mặt mày rạng rỡ hẳn lên khi nhận ra họ là ai. Ông liệng tờ *Tiên Tri* qua một bên, kêu lên:

“Chào! Bill vừa mới đi, em Molly à, nó phải trở về sớm lắm, nhưng nó nói sẽ ghé về thăm em sau...”

Bà Weasley cúi xuống hôn lên má chồng và lo lắng ngắm gương mặt ông. Bà hỏi:

“Anh cảm thấy sao, anh Arthur? Trông anh vẫn còn hơi hốc hác...”

Ông Weasley hớn hờ nói:

“Anh cảm thấy khỏe khoắn vô cùng.”

Dang cánh tay lành lặn ra ôm lấy Ginny vào lòng, ông nói tiếp:

“Giá mà họ có thể tháo băng ra là anh đã đủ sức về nhà.”

Fred hỏi:

“Tại sao họ không thể tháo băng ra hở ba?”

Ông Weasley nói một cách hồ hởi phấn khởi:

“À, tại vì mỗi khi họ thử tháo băng ra là ba lại bị chảy máu như điên ấy.”

Ông với tay ngang lấy cây đũa phép nằm trên cái tủ nhỏ có nhiều ngăn đặt bên cạnh giường ngủ, và vẩy nhẹ một cái là đủ khiến cho sáu cái ghế hiện ra

bên cạnh giường để tất cả mọi người đều có chỗ ngồi xuống. Ông nói tiếp:

“Dường như trong răng nanh của con rắn ấy có một thứ nọc độc gì đó hơi khác thường đã khiến cho vết thương không liền da được... Nhưng mà họ bảo đảm là họ sẽ tìm thấy được thuốc giải độc, họ nói họ từng gặp mấy trường hợp còn tệ hơn trường hợp của ba nữa kia, và trong khi chờ đợi thì ba chỉ cần tiếp tục uống Thuốc Tiếp Máu đều đặn mỗi giờ. Nhưng mà ông bạn ở đằng kia...”

Ông chột hạ thấp giọng, hất đầu về phía cái giường đối diện, nơi có một người đàn ông nằm nhìn đăm đăm lên trần nhà, trông đáng vẻ yếu ớt xanh lè.

“... mới thiệt là khốn khổ. Bị một *người sói* cắn. Vô phương chữa trị.”

Bà Weasley có vẻ hoảng hốt, bà thì thào:

“Một người sói hả? Ông ta nằm trong phòng chung như vậy có an toàn không? Đúng ra ông ấy phải ở phòng riêng chứ hả?”

Ông Weasley khẽ nhắc vợ:

“Còn hai tuần nữa mới đến rằm. Họ đã nói chuyện với ông ta hồi sáng này, em biết đó, mấy ông lương y ấy mà, đã cố gắng thuyết phục ông ấy là vẫn có thể sống một cuộc đời gần như bình thường. Anh cũng nói với ông ấy - dĩ nhiên là anh đâu có nêu tên ra - nhưng anh nói là bản thân anh quen biết một người sói, một người rất tử tế, một người luôn luôn dễ dàng tìm được cách chế ngự...”

George bèn hỏi:

“Vậy ông ta nói sao hở ba?”

Ông Weasley rầu rĩ nói:

“Ông ấy nói sẽ cắn ba một cái nếu ba không chịu câm miệng lại.”

Chỉ tay về phía cái giường còn lại có người nằm, ngay đằng sau cánh cửa, ông Weasley nói tiếp:

“Còn cái bà nằm tuốt *đằng kia* thì nhất định không chịu nói cho các lương

y biết cái gì đã cắn bà ấy, làm cho người ta ngờ cái đó ắt hẳn là một thứ gì đó mà bà ấy chưa chấp phi pháp. Nhưng cho dù là cái gì đi nữa thì nó cũng đã ngoạm chân bà ấy một miếng thiệt bự, mỗi lần người ta tháo băng thì mùi hôi thúi không chịu nổi!”

Fred kéo cái ghế của nó sát cái giường hơn, hỏi:

“VẬY, ba kể cho tụi con nghe chuyện đã xảy ra đi, ba!”

Ông Weasley mỉm cười đầy ý vị với Harry rồi nói:

“Ừ thì các con cũng biết rồi, chứ gì nữa? Chuyện đơn giản thôi - Ba đã trải qua một ngày dài vất vả, nên ngủ thiếp đi, bị phục kích bất ngờ, rồi bị cắn.”

Fred chỉ tờ báo mà ông Weasley đã quăng qua một bên, hỏi:

“Chuyện ba bị tấn công có đăng trên tờ *Tiên Tri* không ba?”

Ông Weasley nói, kèm theo một nụ cười hơi cay đắng:

“Không, dĩ nhiên là không. Bộ Pháp Thuật đâu có muốn mọi người biết là có một con rắn đê tiện bự tổ tướng đột nhập...”

Bà Weasley nhắc chừng:

“Anh Arthur!”

Ông Weasley bèn vội vã nói trớ:

“... đột... ơ... kích... ba.”

Tuy nhiên Harry chắc chắn đó không phải là điều ông đã định nói. George hỏi:

“VẬY khi chuyện đó xảy ra, ba đang ở đâu vậy ba?”

“Đó là việc riêng của ba.”

Ông Weasley nói, tuy có thoáng nở một nụ cười. Ông vớ lấy tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, giũ cho tờ báo mở ra và nói:

“Ba đang đọc về vụ bắt giam Willy Widdershins khi các con đến. Các con có biết hóa ra Willy chính là kẻ chủ mưu mấy cái vụ cầu tiêu dội ngược hồi mùa hè vừa rồi không? Hẳn bị tổ trác, một trong mấy cái bùa ếm của hẳn

phản phé, cái cầu tiêu nổ tung, và người ta tìm thấy hắc nằm bất tỉnh giữa cái đồng tanh bành từ đầu tới chân ngập ngựa trong...”

Fred xen ngang câu chuyện bằng một giọng rất nhỏ:

“Lúc mà ba nói ba đang ‘làm công tác’ ấy, là ba đang làm gì?”

Bà Weasley thì thầm bảo:

“Con đã nghe ba con nói rồi đó, chúng ta không bàn bạc ở đây! Nói tiếp chuyện về Willy Widdershins đi anh Arthur...”

“Ừ, ba không biết bằng cách nào, nhưng hắc quả thực đã chạy được tội trong vụ cầu tiêu này.”

Ông Weasley nói thêm, giọng khẳng định:

“Ba chỉ có thể đoán chắc là hắc đã lo lót vàng...”

George hỏi khê:

“Lúc đó ba đang canh giữ cái đó, phải không ba? Cái vũ khí ấy? Cái mà Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang săn tìm ấy?”

Bà Weasley nạt ngang:

“George, im đi!”

Ông Weasley nói, hơi cao giọng hơn:

“Đằng nào đi nữa thì lần này Willy cũng đã bị bắt quả tang đang bán mấy cái nắm cửa đóp tay người cho dân Muggle, và ba không tin là hắc sẽ lại có thể luồn lách được vụ này, bởi vì theo bài báo này thì hai dân Muggle đã bị đứt mấy ngón tay và hiện giờ đang nằm bệnh viện Thánh Mungo để được mọc lại xương khẩn cấp và điều hòa lại trí nhớ. Thử nghĩ mà coi, dân Muggle mà nằm bệnh viện Thánh Mungo! Ba đang thắc mắc không biết họ nằm ở phòng nào đây?”

Nói rồi ông háo hức nhìn quanh như thế hy vọng sẽ nhìn thấy một biển chỉ dẫn. Fred vừa nói, vừa nhìn ba của nó để dò xem phản ứng.

“Harry, có phải em từng nói Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy có một con rắn?

Một con rắn bự tổ chẳng? Em đã thấy nó vào cái đêm hăn trở lại, đúng không, Harry?”

Bà Weasley gạt phắt đi:

“Thôi, đủ rồi. Chú Mắt-Điên và cô Tonks đang đợi ở bên ngoài, anh Arthur à, họ muốn vô thăm anh.”

Bà nói thêm với lũ con bà và Harry:

“Các con có thể đợi ở bên ngoài. Sau đó các con có thể trở vô chào tạm biệt. Thôi các con đi đi...”

Tụi nó kéo cả đám trở ra hành lang. Thầy Mắt-Điên và cô Tonks đi vào phòng, đóng cánh cửa phòng lại sau lưng họ. Fred nhướn đôi chân mày lên.

“Được. Cứ làm vậy đi. Đừng nói cho tụi này biết gì hết.”

Anh chàng nói giọng mát mẻ, tay rút túi lục lọi. George giơ ra một cái trông giống một mớ lông nhùng dây nhợ có màu như thịt tươi, hỏi:

“Kiếm mấy cái này hả?”

Fred nhe răng cười khì:

“Em đi guốc trong bụng anh. Để coi bệnh viện Thánh Mungo có ếm Bùa Tỉnh Bơ lên cửa phòng bệnh không?”

Anh ta và George bèn tháo gỡ mớ dây lông nhùng và tách chúng ra thành năm cái Bành Trướng Nhĩ. Khi Fred và George phát Bành Trướng Nhĩ cho mọi người, Harry ngập ngừng nhận một cái.

“Cầm lấy đi, Harry! Em đã cứu mạng ba, cho nên nếu ai có quyền nghe lén chuyện của ba thì người đó chính là em...”

Harry đành phó mặc, nhe răng cười, và cầm lấy một đầu dây nhét vô lỗ tai nó như hai anh em sinh đôi đã làm. Fred thì thầm:

“Tốt, tới luôn bác tài!”

Mấy sợi dây màu thịt tươi bò ngoằn ngoèo như mấy con giun ồm cà tong cà teo rồi uốn éo luồn dưới cánh cửa. Trong mấy giây đầu Harry chẳng nghe

thấy gì hết, nhưng rồi nó nhận ra tiếng cô Tonks đang thì thầm, nghe rõ như thể cô ấy đang đứng ngay bên cạnh nó.

“... họ lùng sục khắp cả vùng nhưng không thể tìm thấy con rắn ở đâu cả, làm như nó đã biến mất sau khi tấn công anh vậy, anh Arthur... Nhưng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không lẽ nào đưa cả con rắn vào cuộc, liệu hắn có thể làm vậy không?”

Thầy Moody lau bàu:

“Tôi cho là hắn phái con rắn đi do thám, bởi vì tính cho tới bây giờ hắn cũng chưa được trò trống gì cho lắm, đúng không? Tôi đoán là hắn đang tìm cách hình dung cho rõ cái mà hắn đang đương đầu, và nếu anh Arthur không có mặt ở đó thì con ác thú có lẽ sẽ có thêm nhiều thì giờ để dòm ngó chung quanh. Vậy ra Potter nói nó đã nhìn thấy toàn bộ sự việc xảy ra à?”

Bà Weasley nói với vẻ không thoải mái lắm:

“Phải. Chú cũng biết đấy, dường như cụ Dumbledore cũng chờ đợi Harry nhìn thấy một điều gì tương tự như vậy...”

Thầy Moody nói:

“Ừ, tốt. Chúng ta đều biết thằng bé nhà Potter ấy có một cái gì đó ngộ lắm.”

Bà Weasley lại thì thào:

“Cụ Dumbledore có vẻ lo lắng về Harry khi tôi nói chuyện với cụ hồi sáng nay.”

Thầy Moody lẩm bẩm:

“Đương nhiên là cụ lo lắng rồi. Thằng bé ấy nhìn thấy việc xảy ra từ mắt rắn của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy... Hiển nhiên, Potter không ý thức điều đó có nghĩa là gì, nhưng nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang ám nó...”

Harry gỡ cái Bành Trướng Nhĩ ra khỏi tai, tim nó đập bình bình gấp gấp và nó cảm thấy máu nóng dồn lên mặt. Nó nhìn quanh mấy đứa khác. Tụi nó

đều trợn mắt nhìn nó chăm chăm, mấy sợi dây vẫn còn lòng thòng ở lỗ tai, mặt mày đứa nào cũng bàng hoàng kinh khiếp.

GIÁNG SINH TRONG PHÒNG KÍN

Phải chăng đây chính là lý do cụ Dumbledore không nhìn vào mắt Harry nữa? Phải chăng cụ cho rằng chính Voldemort đang chòng chọc nhìn ra từ đôi mắt của nó, và có lẽ cụ sợ rằng đôi mắt trong xanh ấy có thể trở nên ngẫu đỏ với đôi con người co lại thành hai rạch ti hí như mắt mèo? Harry nhớ lại bộ mặt như rắn của Voldemort đã từng một phen bị lộ ra ở sau gáy của giáo sư Quirrell như thế nào, và nó bất chợt đưa tay sờ chính gáy của mình, lo lắng băn khoăn là nó sẽ cảm thấy như thế nào nếu Voldemort tòi ra từ sợ nó...

Nó cảm thấy nó thiệt là nhơ nhuốc tởm lợm, như thế nó đang mang mầm mống chết chóc, không xứng đáng ngồi trên cùng một toa tàu điện ngầm từ bệnh viện trở về với những con người vô tội, trong sáng, mà đầu óc và thân thể không bị chút tí vết nào của Voldemort... Giờ đây nó đã biết là nó không chỉ nhìn thấy con rắn, mà nó *đã là* con rắn đó...

Và rồi một ý nghĩ khủng khiếp nảy ra trong đầu Harry, một ký ức chợt trồi lên trên não bộ nó, một ý tưởng khiến ruột gan bên trong người nó cồn lên và quặn quại như con rắn...

“Hắn còn lòng kiếm cái gì ngoài bọn Tử Thần Thực Tử?”

“Cái mà hắn chỉ có thể ăn cắp... như một vũ khí. Cái mà lần trước hắn

không có.”

Mình chính là vũ khí đó. Harry nghĩ, và ý nghĩ này không khác gì thuốc độc ngấm vào và chảy trong mạch máu của nó, làm nó rùng mình, khiến nó tản thần toát mồ hôi hột trong khi nó lắc lư cùng với con tàu chạy xuyên qua đường hầm tăm tối. Mình là kẻ mà Voldemort muốn sử dụng, chính vì vậy mà người ta phải canh phòng mọi nơi mà mình đi, không phải để bảo vệ mình, mà vì sự an toàn của những người khác, chỉ có điều là không có hiệu quả, họ không thể cho người canh giữ mình mọi lúc khi mình ở trường Hogwarts... Mình đã tấn công bác Weasley hồi tối hôm qua, chính mình, chính Voldemort đã khiến mình làm, và hẳn có thể nhập vào mình, nghe được mọi ý nghĩ của mình ngay lúc này...

“Harry, con có sao không, cưng?”

Bà Weasley thì thầm hỏi han, bà chồm ngang qua người Ginny để nói với nó trong khi chiếc xe lửa xinh xịch chạy xuyên qua đường hầm tối thui.

“Trông con không được khỏe lắm. Con muốn bệnh hả?”

Tất cả bọn họ đang nhìn nó. Nó lắc đầu thiết mạnh rồi ngược lên nhìn một cái quảng cáo bảo hiểm nhà.

“Harry, con có *chắc* là con vẫn khỏe mạnh không vậy con?”

Bà Weasley vẫn theo hỏi bằng giọng đầy lo lắng khi cả bọn đi vòng quanh bãi cỏ bị bỏ mọc hoang um tùm ở giữa quảng trường Grimmauld.

“Trông con xanh xao quá... Con có chắc là hồi sáng này con có ngủ không? Con đi lên lầu và đi ngủ ngay bây giờ đi, và có thể con cần ngủ thêm vài giờ trước bữa ăn chiều, nghe?”

Nó gật đầu; vậy là nó có một cái cớ cho sẵn để khỏi phải nói chuyện với bất cứ người nào khác, đúng chóc là điều nó đang mong muốn. Vì vậy khi bà Weasley vừa mở cánh cửa trước của ngôi nhà, Harry đi một mạch ngang qua cái cán lọng to như chân con quỳ khổng lồ, rồi đi thẳng lên cầu thang và vội

vã đi về phòng ngủ của nó và Ron.

Khi đã ở trong phòng rồi, nó cứ đi qua đi lại, ngang qua hai cái giường ngủ và bức chân dung trống trơn của cụ Phineas Nigellus, bộ óc nó đầy ứ và sôi sùng sục vô vàn câu hỏi và càng lúc càng trào lên thêm nhiều ý tưởng kinh hoàng...

Làm sao mà nó trở thành rắn được chứ? Có lẽ nó là một Người Biến Hình Thú... mà không, nó không thể, nó phải biết chứ... có lẽ Voldemort là một Người Biến Hình Thú chẳng... *Dám lắm, Harry nghĩ, điều này nghe hợp lý, dĩ nhiên là hắn sẽ biến thành một con rắn... và khi hắn ám mình, thì cả hai đều có thể biến hình... Nhưng điều đó cũng không thể giải thích làm sao mà mình có thể đi Luân Đôn và quay trở về giường mình trong khoảng thời gian chỉ có năm phút, mặc dù... Nhưng mà nếu Voldemort là một pháp sư giỏi nhất thế giới, không tính cụ Dumbledore, thì có lẽ hắn cũng chẳng gặp chút khó khăn nào trong việc chuyển dời người ta như vậy...*

Và rồi, trong một cơn hoảng loạn khủng khiếp chợt ập tới, nó nghĩ, *nhưng chuyện này vô lý hết sức... nếu Voldemort ám mình, thì ngay lúc này đây mình đang giúp hắn nhìn thấu đáo vào Tổng Hành Dinh của Hội Phượng Hoàng! Hắn sẽ biết vanh vách ai là hội viên và chú Sirius đang ở đâu... mà mình thì đã nghe hóng được cả đồng chuyện lẽ ra không nên biết, những chuyện mà chú Sirius đã kể mình nghe vào cái đêm đầu tiên mình đến đây...*

Nếu vậy thì nó chỉ còn có mỗi một con đường: nó phải rời khỏi ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld ngay lập tức. Nó sẽ nghỉ lễ Giáng Sinh ở trường Hogwarts với mấy đứa học sinh khác, như vậy ít nhất nó cũng giữ cho những người khác được an toàn trong suốt kỳ nghỉ lễ... Nhưng mà không, kế sách này hỏng bét, vẫn còn có rất nhiều người ở lại trường Hogwarts để nó làm cho tạt nguyên và thương tổn; rủi mà nạn nhân kế tiếp là Seamus, Dean hay Neville thì sao? Nó ngừng đếm bước trong phòng và đứng yên trờ trờ

nhìn vào cái khung tranh trống trơn của cụ Phineas Nigellus. Một cảm giác nặng ịch như cục chì đang làm nghẹt cuống bao tử của nó. Nó không còn sự lựa chọn nào khác: nó sẽ phải trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive, hoàn toàn tự tách nó khỏi tất cả phù thủy pháp sư khác...

Ừ, nó sẽ phải làm như vậy, nó nghĩ, quần quanh ở chốn này thì chẳng nên chút nào. Nó cố gắng hết sức để không nghĩ đến cái viễn cảnh gia đình Dursley sẽ phản ứng như thế nào khi phát hiện ra nó ở ngưỡng cửa nhà họ sớm hơn dự tính những sáu tháng. Nó bước dài đến bên cái rương của mình, đóng sập cái nắp, rồi khóa lại. Rồi nó tự động nhìn quanh tìm con Hedwig trước khi kịp nhớ ra là Hedwig vẫn còn ở trong Nhà Bưu Cú của trường Hogwarts. Ừ thôi, thì đỡ vác thêm cái lông cú của con Hedwig. Nó nắm một đầu của cái rương và kéo được nửa đường về phía cửa thì một giọng nói lén lút vang lên đầu đó:

“Bây đào tàu hả?”

Nó ngoảnh nhìn lại. Cụ Phineas Nigellus đã lại xuất hiện trên tấm vải bố vẽ chân dung cụ, và cụ đang đứng tựa vào cái khung tranh, ngắm nghía Harry với vẻ khoái trá lộ rõ trên mặt.

Harry kéo lê cái rương của nó thêm vài bước về phía cửa, đáp gọn:

“Không phải chạy trốn, không.”

Cụ Phineas Nigellus vuốt vuốt bộ râu nhọn hoắt của cụ và nói:

“Ta tưởng đâu đã là học sinh nhà Gryffindor thì trò phải được coi là *dũng cảm* chứ? Theo ta thấy thì trò cứ ở trong ngôi nhà của ta có lẽ lại tốt hơn. Bọn Slytherin chúng ta cũng dũng cảm, đúng vậy, nhưng không ngu ngốc. Thí dụ, nếu mà được lựa chọn, bọn ta sẽ luôn luôn lựa chọn cứu lấy cái mạng của mình trước đã.”

“Cái mà con đang cứu không phải là cái mạng của con.”

Harry đáp cộc lốc, trong lúc ra sức nhấc cái rương qua một miếng thảm bị

mỗi ăn, đặc biệt gõ ghề, nằm ngay trước cánh cửa.

Cụ Phineas Nigellus vẫn vuốt vuốt chòm râu nhọn gật gù:

“À thì ra, ta *hiếu* rồi. Đây không phải là một cuộc đào thoát hèn nhát... mà là trò đang *cao thượng*.”

Harry không thềm đếm xỉa tới cụ nữa. Một bàn tay nó mới đặt trên năm đấm của cánh cửa thì cụ Phineas Nigellus đã lười biếng nói:

“Ta có một thông điệp của cụ Dumbledore gửi cho trò.”

Harry quay phắt lại:

“Thông điệp gì?”

“Hãy ở yên chỗ trò đang ở.”

Harry vẫn đặt tay trên năm đấm cửa, đáp:

“Con đâu có nhúc nhích. Vậy xin cụ nói thông điệp là gì.”

Cụ Phineas nói giọng êm ái:

“Thì ta vừa mới nói đó, đồ ngu. Cụ Dumbledore bảo: “*Hãy ở yên chỗ trò đang ở.*”

“Dạ sao ạ?”

Harry thả đầu cái rương rớt xuống, khẩn khoản hỏi:

“Tại sao thầy Dumbledore lại muốn con ở yên? Thầy còn nói gì nữa không?”

“Không có gì nữa cả.”

Cụ Phineas Nigellus nhướn một chân mày thưa rỉn lên như thể cụ thấy Harry là một đứa xấc láo.

Cơn giận của Harry trào lên mặt giống như một con rắn phóng lên từ đám cỏ dài. Nó thấy kiệt sức, nó bối rối không thể tả được, nó đã từng trải qua kinh hoàng, rồi nhẹ lòng, rồi lại kinh hoàng trong vòng mười hai tiếng đồng hồ vừa qua, vậy mà cụ Dumbledore vẫn không thềm nói chuyện với nó!

Nó nói lớn:

“Chỉ vậy thôi sao? *Ở yên chỗ đang ở à?* Đó cũng là điều duy nhất mà bất cứ ai đó có thể chỉ bảo con sau khi con bị bọn Giám Ngục tấn công. Harry à, cứ ở yên trong khi người lớn giải quyết công việc! Tuy nhiên người lớn sẽ chẳng mất công nói cho con biết chuyện gì cả, bởi vì cái bộ não bé tí ti của con có thể không kham nổi!”

Cụ Phineas Nigellus nói, còn to hơn cả giọng Harry:

“Trò biết không, đây chính xác là lý do khiến ta *ghét* làm thầy giáo! Những người trẻ tuổi sao mà cứ khăng khăng một cách ngu hết biết là mình hoàn toàn đúng về mọi thứ. Chẳng lẽ con gà trống choai ứa gáy đáng thương này chưa hề có lần nào nghĩ ra là ắt phải có một lý do xuất sắc nào đó, khiến cho ông Hiệu trưởng của trường Hogwarts không thể hé lộ ra cho nó biết một chút xíu chi tiết nào trong những kế hoạch của ông ta sao? Chẳng lẽ trong lúc cảm thấy bị đối xử tệ bạc, trò chưa bao giờ tạm ngưng để ghi nhận là tuân theo mệnh lệnh của cụ Dumbledore thì không bao giờ trò bị đưa đến chỗ hiểm nguy hay sao? Không. Không, giống như tất cả những người trẻ tuổi, trò chỉ khăng khăng tin chắc chỉ có một mình trò cảm và một mình trò nghĩ mà thôi, chỉ có một mình trò nhận ra hiểm họa, một mình trò là người duy nhất đủ khôn khéo để nhận biết Chúa tể Hắc ám đang mưu tính chuyện gì...”

Harry nói nhanh:

“Vậy là thầy Dumbledore đang dự tính làm gì đó với con à?”

“Ta có nói vậy sao?”

Cụ Phineas Nigellus lơ đãng xem xét cái bao tay bằng lụa của cụ, nói tiếp:

“Thôi, mong trò tha lỗi cho ta, ta còn những việc hay ho đáng làm hơn là nghe một đứa mới lớn rên rầm... Chúc trò một ngày lành...”

Và cụ tà tà đi ra khỏi cái khung của mình và khuất mắt. Harry hét tướng vào bức tranh trống trơn:

“Tốt lắm, xin cụ cứ đi phút cho rồi! Và thưa lại với thầy Dumbledore là

con cóc thềm cám ơn!”

Tấm vải bố trống trơn vẫn nín thin. Giận điên lên được, Harry kéo lê cái rương của nó trở về vị trí cũ dưới chân giường, rồi nó quăng mình lên giường nằm úp mặt xuống tấm khăn trải giường bị mối gặm, hai mắt nhắm nghiền, thân thể nặng nề và ê ẩm...

Nó cảm thấy nó đã trải qua một hành trình dài thăm thẳm... dường như không thể nào chỉ mới cách đây không đầy hai mươi bốn giờ Cho Chang đã đến kề bên nó bên dưới mớ dây tầm gửi trang trí... Nó mệt mỏi quá... Nó sợ ngủ lắm... nhưng nó không biết nó có thể kháng cự lại trong bao lâu nữa... Cụ Dumbledore đã bảo nó ở yên... Điều đó ắt có nghĩa là cụ cho phép nó ngủ... Nhưng mà nó sợ lắm... Nếu chuyện đó xảy ra một lần nữa thì sao?...

Nó chìm dần vào tối tăm...

Như thế đó là một cuộn phim chờ chực sẵn trong đầu nó để khởi chiếu. Nó đang đi xuống một hành lang hoang vắng về phía một cánh cửa màu đen trơ trụi, ngang qua những bức tường bằng đá xù xì, những ngọn đuốc, và một ngưỡng cửa mở ra mấy bậc cầu thang bằng đá dẫn xuống lầu bên trái...

Nó đi tới cánh cửa đen nhưng không thể mở cửa ra... Nó đứng lặng nhìn đăm đăm cánh cửa, tha thiết muốn đi vào... Có một cái gì đó mà nó khao khát tận đáy lòng đang ở bên kia cánh cửa... Một phần thưởng mà nó không mơ nổi... Giá mà cái thềm nó ngừng nhức nhối... thì nó sẽ có thể suy nghĩ sáng suốt hơn...

“Harry!”

Giọng của Ron vang lên từ cội nào xa xăm lắm.

“Má nói là bữa ăn tối đã dọn ra rồi, nhưng má sẽ để dành phần ăn cho bồ nếu bồ muốn ngủ nữa...”

Harry mở mắt ra, nhưng Ron đã ra khỏi phòng rồi.

Harry nghĩ: *Nó không muốn một mình ở đây với mình. Sau khi nghe những*

gì thầy Moody nói, nó không muốn...

Nó nghĩ giờ đây họ đã biết cái gì ẩn bên trong người nó thì chắc không một ai trong số họ muốn nó có mặt ở đó...

Nó sẽ không thèm đi xuống lầu ăn cơm tối đâu; nó sẽ không bắt họ phải chịu đựng sự bầu bạn với nó đâu. Nó trở mình nằm nghiêng sang bên kia và một lát sau thì lại ngủ thiếp đi, lâu thiệt lâu sau mới lại thức dậy, vào sáng sớm ngày hôm sau, bụng đói cồn cào, và Ron thì ngáy pho pho ở giường bên cạnh. Đưa mắt nhìn quanh căn phòng nó thấy cái hình dáng tội tởm của cụ Phineas Nigellus lại đứng lù lù trong cái khung tranh chân dung của cụ, và Harry suy diễn là có lẽ cụ Dumbledore đã cắt đặt cụ Phineas Nigellus canh chừng nó, đề phòng trường hợp nó tấn công thêm người nào khác nữa.

Cái cảm giác bị nhơ nhục càng tăng thêm. Nó phần nào ước ao giá mà nó đừng nghe lời cụ Dumbledore ở lại đây... Nếu đây là cuộc sống mà nó sẽ phải trải qua từ nay trở đi ở ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld thì thà rằng nó về quách ngôi nhà ở đường Privet Drive cho rồi.

Những người khác đều dành hết buổi sáng hôm sau để trang trí cây thông Giáng Sinh. Harry không thể nhớ ra là trước đây chú Sirius có lần nào được vui như vậy không; thiệt tình chú còn hát cả những bài ca Noel, rõ ràng là chú vui mừng vì có bầu bạn trong ngày lễ Giáng Sinh. Harry nghe tiếng của chú vang vọng khắp căn phòng khách lạnh lẽo và trống trải, nơi nó ngồi một mình, ngắm bầu trời bên ngoài cửa sổ đang mỗi lúc một trắng hơn, hăm he là tuyết sẽ rơi, và suốt thời gian đó nó cảm thấy một niềm sáng khoái độc địa là đang tạo cho người khác cái cơ hội để tiếp tục nói về nó, cái điều mà chắc chắn là mọi người đang làm. Khi nó nghe bà Weasley gọi khế tên nó trên cầu thang vào khoảng gần giờ ăn trưa, nó rút lui xa hơn nữa tuốt trên lầu và phớt

lờ tiếng gọi của bà.

Vào khoảng sáu giờ chiều thì chuông cửa reo và bà Black bắt đầu gào thét trở lại. Đoán là lão Mundungus hay ai đó trong Hội đến thăm, Harry chỉ tự sắp đặt cho mình một thế ngồi thoải mái dựa vào bức tường của căn phòng con Bằng-Mã Buckbeak, chỗ nó đang trốn mọi người, cố gắng phớt lờ luôn cơn đói khi nó đút cho Buckbeak ăn mấy con chuột chết. Nó hơi giật mình khi có người giội thành thịch lên cánh cửa vài phút sau đó.

Tiếng Hermione vang lên:

“Mình biết bồ ở trong này mà. Bồ có làm ơn đi ra không? Mình muốn nói chuyện với bồ.”

“Bồ làm cái gì ở đây?”

Harry kéo cánh cửa mở ra hỏi, trong khi con Buckbeak tiếp tục cào bới sàn nhà lót rơm để mót lại bất cứ miếng chuột vụn nào mà nó có thể đã làm rớt.

“Mình tưởng bồ đang trượt tuyết với ba má bồ chứ.”

Hermione nói:

“Ôi, nói thiệt với bồ, chứ trượt tuyết *thiệt tình* không phải là sở trường của mình. Thành ra mình tới đây nghỉ lễ Giáng Sinh.”

Trên tóc của Hermione còn vương chút tuyết và gương mặt cô bé ửng hồng vì lạnh. Hermione nói tiếp:

“Nhưng mà đừng nói với Ron chuyện đó nhé, mình vẫn nói với nó là trượt tuyết thì rất là hay bởi vì nó cứ cười quá chừng. Dù sao đi nữa thì ba má mình cũng có thất vọng một tý, nhưng mình đã nói với họ là những người thực sự nghiêm túc về chuyện thi cử đều ở lại trường Hogwarts để luyện thi. Ba má mình muốn cho mình thi giỏi, hai người thông cảm thôi. Mà thôi, tụi mình đi về phòng của bồ đi, má của Ron đã đốt lò sưởi trong phòng và bác ấy đã đem bánh mì kẹp thịt lên phòng rồi.”

Harry đi theo Hermione trở xuống lầu hai. Khi đi vào phòng ngủ nó hơi ngạc nhiên khi thấy cả Ron và Ginny đang ngồi trên giường Ron đợi tụi nó.

Hermione cởi áo khoác ra, và hào hứng nói trước khi Harry có thì giờ để mở miệng:

“Mình đến bằng Xe đồ Hiệp Sĩ. Điều trước tiên sáng nay là cụ Dumbledore kể cho mình biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng mình phải đợi cho học kỳ chấm dứt một cách chính thức rồi mới khởi hành được. Mụ Umbridge đã bầm gan tím ruột về chuyện mấy bồ biến mất ngay dưới mũi của mụ ta, cho dù thầy Dumbledore đã nói với mụ là bác Weasley nhập bệnh viện Thánh Mungo, và thầy đã cho phép tất cả mấy bồ đi thăm. Cho nên...”

Hermione ngồi xuống bên cạnh Ginny, cả hai đứa con gái và Ron đều ngược lên nhìn Harry. Hermione hỏi:

“Bồ cảm thấy thế nào?”

Harry đáp gượng gạo:

“Khỏe.”

Hermione mất kiên nhẫn:

“Ôi, Harry, đừng nói dóc. Ron và Ginny nói bồ đã lánh mặt mọi người từ khi bồ từ bệnh viện Thánh Mungo trở về.”

“Tụi nó nói vậy à?”

Harry trừng mắt ngó Ron và Ginny. Ron ngó xuống chân nó nhưng Ginny dường như chẳng nao núng gì cả. Cô bé nói:

“Ừ, tụi này nói. Và anh không thềm ngó tới bất cứ người nào trong nhà nữa!”

Harry tức tối nói:

“Chính các người không thềm nhìn ngó tới tôi chứ!”

Mép miệng của Hermione giật giật, cô nàng đưa ra giả thuyết:

“Có lẽ mấy bồ vẫn thay phiên nhìn nhau nhưng ngó hệt nhau.”

Harry quay mặt đi, ngắt ngang:

“Tức cười quá nhỉ!”

Hermione sắc giọng lại bảo:

“Ôi, chấm dứt mọi sự hiểu lầm đi. Chuyện là như vậy, những người khác nói với mình là bồ đã nghe lóm được câu chuyện tối hôm qua bằng Bành Trướng Nhĩ...”

“Thì sao?”

Harry găm gù, hai tay đút sâu trong túi trong khi đứng nhìn tuyết rơi dày đặc bên ngoài.

“Chẳng phải mấy người trước giờ vẫn luôn nói về tôi sao? Mà thôi, tôi cũng đã nhàm chuyện đó rồi...”

Ginny nói:

“Tụi này đã muốn nói chuyện với *anh*, anh Harry à, nhưng mà anh cứ trốn biệt từ lúc về nhà...”

Harry cảm thấy càng lúc càng bị chọc giận thêm:

“Tôi không cần ai nói chuyện với tôi hết.”

Ginny cũng nổi giận:

“Vậy thì, anh đúng thiệt là hơi ngu, bởi vì anh đâu có biết ai khác ngoài em ra đã từng bị Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ám, và em có thể nói cho anh biết bị ám thì như thế nào.”

Harry vẫn đứng yên vì ảnh hưởng của những lời nói này đối với nó. Rồi xoay người lại, nó nói:

“Anh quên mất.”

Ginny hờn lẫy, nói mát mẻ:

“May cho anh đấy.”

“Anh xin lỗi.” Harry nói, và nó thiệt tình hối lỗi. “VẬY... vậy thì em có nghĩ là anh đang bị ám không?”

Ginny hỏi:

“Để xem, anh có thể nhớ lại mọi việc anh đã làm không? Anh có những giai đoạn trống rỗng rất lớn khi mà anh không biết anh đang làm gì không?”

Harry sàng lọc lại bộ não của nó.

“Không.”

Ginny nói giản dị:

“VẬY THÌ KẼ-MÀ-AI-CŨNG-BIỆT-LÀ-AI-ĐÃY không hề ám được anh. Khi hấn ám em, có lúc em không thể nhớ được mình đã làm gì trong nhiều tiếng đồng hồ. Em thấy mình đang ở một chỗ nào đó mà em không thể biết làm sao em lại tới được chốn đó.”

Harry gần như không dám tin cô bé; nhưng cũng gần như bất chấp chính bản thân nó, trái tim Harry nhẹ hẫng.

“Nhưng mà... giấc chiêm bao mà anh nhìn thấy ba em và con rắn...”

Hermione nói:

“Bồ đã từng chiêm bao như vậy trước đây mà Harry! Năm ngoái bồ đã từng nháng thấy Voldemort làm gì mà.”

Harry lắc đầu:

“Lần này thì khác. Mình ở bên trong con rắn. Nó giống như thể mình là con rắn ấy... Nếu Voldemort bằng cách nào đó đã dịch chuyển mình đến Luân Đôn thì...?”

“Mất trọn một ngày.”

Hermione đáp luôn, giọng nghe hết sức bức tức.

“Bồ sẽ phải đọc *Hogwarts, Một Lịch Sử*, và có thể cuốn sách sẽ nhắc bồ nhớ rằng người ta không thể nào độn thổ hay thăng thiên bên trong trường Hogwarts. Ngay cả Voldemort cũng không thể khiến cho bồ bay ra khỏi phòng ngủ được Harry à.”

Ron nói:

“Mà bồ ơi, bồ đã ra khỏi giường đâu? Mình nhìn thấy bồ vật vã trên giường trong giấc ngủ khoảng một phút trước khi tụi này có thể đánh thức bồ dậy...”

Harry lại tiếp tục đi qua đi lại trong phòng, suy nghĩ. Tất cả những gì mọi người chung quanh nói không chỉ có tác dụng an ủi, mà còn có lý... Nó giờ tay lấy một miếng bánh mì kẹp thịt trên cái đĩa đặt trên giường mà không cần suy nghĩ lung lắm, rồi nhét bánh vô miệng nhai ngẫu nhiên...

Harry nghĩ, *rốt cuộc mình đâu phải là cái vũ khí ấy*. Trái tim nó phình ra đầy vui sướng và nhẹ nhõm, nó cảm thấy như muốn hòa ca với chú Sirius khi tụi nó nghe tiếng chân chú đi thành thịch ngang qua cánh cửa phòng tụi nó về phía căn phòng của con Buckbeak, ngheu ngao hát bằng tông cao nhất: “Xin Chúa cho mày yên nghỉ, Bàng-Mã dzui dzẻ ơi.”

Sao mà nó lại có thể mơ tới chuyện trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive để nghỉ lễ Giáng Sinh kia chứ? Niềm vui của chú Sirius khi thấy nhà mình lại đầy người, và đặc biệt là về việc Harry được trở về nhà, đã lây sang cho mọi người. Chú không còn là một ông chủ nhà sâu thẳm hồi mùa hè vừa rồi nữa; giờ đây chú dường như đã quyết tâm làm cho mọi người được hưởng thụ vui chơi nhiều, nếu không thể hơn, thì cũng phải bằng như ở trường Hogwarts, và nhờ mọi người phụ một tay, chú dọn dẹp và trang hoàng nhà cửa, để khi mọi người lên giường ngủ vào đêm Giáng Sinh thì ngôi nhà hầu như không còn nhận ra được là ngôi nhà ảm đạm trước đây nữa. Chùm đèn treo mờ xỉn không còn bị nhèn nhện giăng mắc nữa mà được trang hoàng bằng những vòng hoa ruồi và chuỗi dây trang trí vàng và bạc, tuyết pháp thuật lấp lánh từng đống trên tấm thảm mơn xơ chỉ; lại có một cây Giáng Sinh, do lão Mundungus đem về và được trang hoàng bằng các thiên thần

sống, đừng che khuất cây gia phả của dòng họ Sirius; thậm chí mấy cái đầu gia tinh treo trên tường cũng đội nón và đeo râu ông già Noel.

Vào buổi sáng ngày lễ Giáng Sinh, Harry thức dậy và thấy một đồng quà chất sẵn ở dưới chân giường của nó, còn Ron thì đã mở gần hết một nửa đồng quà của mình, coi bộ hơi to hơn đồng quà của Harry.

Ngồi giữa đồng giấy gói quà, Ron thông báo cho Harry:

“Năm nay lời to. Cám ơn bồ về cái la bàn chổi bay nha, nó xịn lắm, quà của Hermione thua xa - cô nàng tặng cho mình một cuốn *sổ lập kế hoạch làm bài ở nhà...*”

Harry sàng lọc qua mớ quà của nó và tìm thấy một món có nét chữ viết tay của Hermione. Cô nàng cũng tặng cho nó một cuốn sách trông giống như một cuốn nhật ký, ngoại trừ cái điều là mỗi lần nó mở ra một trang thì thấy ghi những điều đại loại như *”Hãy làm hôm nay kéo sau này phải trả giá!”*

Chú Sirius và thầy Lupin đã tặng Harry một bộ sách tuyệt vời có tựa là *Pháp Thuật Phòng Vệ Thiết Thực Và Ứng Dụng Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám*, quyển sách có những hình ảnh minh họa chuyển động đầy màu sắc hết sức lộng lẫy về tất cả các thứ phản bùa chú và trù ếm mà sách miêu tả. Harry lật lật qua tập thứ nhất một cách háo hức; nó biết bộ sách sẽ vô cùng hữu ích cho kế hoạch của nó trong lớp Đ.Q.D. Bác Hagrid tặng nó một cái ví nâu bằng lông và có mấy cái răng nanh có lẽ được coi như khóa chống trộm, nhưng thiệt không may, mấy cái răng này khiến cho mỗi lần Harry bỏ tiền vô bóp là mấy ngón tay của nó có nguy cơ bị cào tét. Món quà của cô Tonks thì nhỏ, một mô hình thu nhỏ của cây chổi bay Tia Chớp, mà khi ngấm nó bay quanh phòng, Harry lại ao ước giá mà nó vẫn còn cây chổi bay kích thước thực của mình. Ron tặng nó một hộp bự tổ chẳng Đậu Đủ Vị; ông và bà Weasley thì vẫn là bộ đồ len muôn thuở và bánh thịt băm; riêng Dobby thì tặng nó một bức tranh dễ sợ mà Harry đoán là tác phẩm của chính con gia

ting này. Harry vừa đang định lật ngược bức tranh lại xem nó trông có khác hơn chút nào chẳng, thì một tiếng nổ *bộp* vang lên, Fred và George vừa đột ngột hiện ra ngay chân giường nó. George nói:

“Chúc mừng Giáng Sinh vui vẻ. Khoan đi xuống cầu thang nghe!”

Ron hỏi:

“Tại sao?”

Fred nhọc nhằn đáp:

“Má lại khóc nữa. Anh Percy đã gửi trả lại cái áo len má tặng.”

George nói thêm:

“Không kèm theo một lời nào. Không hề hỏi tới một tiếng xem ba ở trong bệnh viện ra sao, hay chuyện thăm viếng hay bất cứ chuyện gì khác...”

Fred đi vòng qua cái giường để ngắm bức chân dung của Harry.

“Tụi anh đã cố gắng an ủi má, nói với má là anh Percy chẳng qua chỉ là một đồng cắt chuồng to tướng mà thôi...”

George tự lấy cho mình một viên kẹo nhái, nói thêm:

“Chẳng ăn thua gì hết. Thành ra thầy Lupin phải lãnh đạn. Anh cho là tốt nhất cứ để cho thầy đỡ cho má vui lên trước khi tụi mình xuống dưới ăn sáng.”

Fred vẫn nheo mắt ngắm bức tranh của Dobby, hỏi:

“Cái đó đại khái nhìn ra là cái gì vậy? Ngó giống như một con vượn có hai con mắt đen thui.”

George chỉ vào mặt sau của bức tranh, nói:

“Là Harry chứ gì nữa. Có ghi trên mặt sau tranh kia.”

Fred nhe răng cười khì khì:

“Giống y khuôn!”

Harry quăng cuốn nhật ký bài làm mới của nó vô mặt Fred; cuốn sổ văng trúng bức tường, rớt xuống sàn, mở ra trang ghi “*nếu bạn chấm trên những*

chữ i và gạch ngang những chữ t thì bạn có thể làm bất cứ điều gì bạn mê!”

Tụi nó ra khỏi giường, diện quần áo vào, nghe những cư dân khác nhau trong ngôi nhà chúc mừng lẫn nhau “Giáng Sinh vui vẻ!” Khi xuống nửa chừng cầu thang, tụi nó gặp Hermione. Cô nàng hớn hờ nói:

“Cám ơn bồ tặng cuốn sách, nghe Harry! Hằng bao lâu nay mình vẫn mong ước có cuốn *Tân Lý Thuyết Số Học* đó. Và chai nước hoa Ron tặng thiệt là đặc biệt, Ron há?

Ron nói:

“Không có chi.”

Hất đầu chỉ món quà gói gọn gàng mà Hermione đang cầm trên tay, Ron nói thêm:

“Vậy chứ cái đó dành cho ai vậy?”

Hermione rạng rỡ đáp:

“Kreacher.”

Ron nói giọng cảnh cáo:

“Chớ nên tặng lão áo quần đấy! Bồ biết chú Sirius đã nói gì rồi: Kreacher đã biết quá nhiều, chúng ta không thể trả tự do cho lão.”

Hermione nói:

“Đây không phải áo quần. Tuy rằng nếu mình được làm theo ý mình, thì mình chắc chắn sẽ tặng cho lão ấy cái gì đó khá hơn một miếng giẻ cũ rách để lão ăn mặc cho tử tế. Không, đây là một cái chăn bông bằng vải chắp vá, mình tin là cái này sẽ làm cho phòng ngủ của lão sáng sủa hơn.”

“Phòng ngủ nào?”

Harry hạ thấp giọng nói nhỏ bởi vì tụi nó đang đi ngang qua bức chân dung của bà mẹ chú Sirius.

Hermione nói:

“Ừ, chú Sirius nói đó không phải là một phòng ngủ hẳn hoi, mà giống một

loại... *hang ổ* hơn. Hình như lão ngủ dưới cái nồi súp de trong cái tủ đựng chén bát ngoài nhà bếp.”

Khi tụi nó xuống tới tầng hầm thì chỉ có mỗi một mình bà Weasley ở đó. Bà đang đứng cạnh bếp lò và bà chúc tụi nó Giáng Sinh vui vẻ bằng một giọng nói nghe như bà bị cảm lạnh nặng lắm, và tụi nó đều nhìn tránh đi chỗ khác.

Ron đứng đĩnh đi tới một cánh cửa bản thiêu nằm trong một góc phòng đối diện với gian buồng trữ đồ ăn thức uống mà Harry chưa bao giờ thấy mở ra. Ron hỏi:

“VẬY RA ĐÂY LÀ PHÒNG NGỦ CỦA KREACHER À?”

Hermione xác nhận, giọng nói lúc này nghe hơi lo lắng.

“Ừ. Ờ... MÌNH NGHĨ CÓ LẼ TỤI MÌNH NÊN GỖ CỬA...”

Ron gõ mấy khớp ngón tay của nó lên cánh cửa, nhưng không có tiếng trả lời. Ron kéo cánh cửa mở ra không mấy khó nhọc, nó nói:

“CHẮC LÀ LÃO ĐANG BẬN RÌNH MÒ ĐÂU ĐÓ TRÊN LẦU. *Úi*.”

Harry thò đầu nhìn vô bên trong. Gần hết cái tủ chỉ để chứa một cái nồi súp de kiểu xưa hết sức vĩ đại, nhưng trong cái khoảng trống dưới chân tủ, bên dưới mấy ống dẫn nước, Kreacher đã tự dọn cho mình một chỗ trông giống như một cái ổ. Một mớ bòng bong những giẻ rách đủ loại và mấy tấm mền cũ xì bốc mùi được chất thành một đồng trên sàn, và giữa cái đồng ấy là cái ổ bé tí mà Kreacher cuộn tròn trong đó để ngủ hàng đêm. Rải rác đó đây trong mớ vật liệu ấy là những mẫu vụn bánh mì đã thiu và mấy miếng phô mai cũ mốc thối. Ở góc tủ, tuốt trong cùng, ánh lên vẻ lấp lánh của mấy đồng bạc cắc và mấy món đồ nhỏ nhỏ mà Harry đoán là Kreacher đã mót lại, thần tình theo kiểu chim ác là săn mồi, từ vụ chú Sirius thanh lý đồ đạc trong ngôi nhà. Lão đã xoay cách nào đó để lượm mót lại mấy tấm hình gia đình trong những cái khung bạc mà chú Sirius đã quẳng đi hồi mùa hè. Lốp mặt

kính của mấy khung hình đó đã bị bể nát, nhưng những cái hình đen trắng nhỏ xíu của những người trong ảnh vẫn cao ngạo nhìn lên Harry, kể cả - bao tử Harry lại quặn lên một cái - mẹ đàn bà bị cái nắp nồi đè và che tối thui mà Harry đã chứng kiến phiên tòa xử mẹ trong cái Tường Ký của cụ Dumbledore: Bellatrix Lestrange. Căn cứ bề ngoài thì tấm ảnh của mẹ này được lão Kreacher yêu quý nhất: lão đã đặt nó trên trước tất cả những tấm ảnh khác và đã hàn gắn lại những miếng kiếng bể bằng Bùa Dính.

“Mình nghĩ mình chỉ cần để lại món quà của mình ở đây.”

Hermione đặt gói quà gọn gàng trong chỗ lõm xuống giữa đồng chấn mền và giẻ rách rồi lặng lẽ đóng cửa lại.

“Ông ấy sẽ tìm thấy nó sau, như vậy cũng hay...”

Khi tụi nó đã đóng cánh cửa tủ lại thì gặp chú Sirius từ trong phòng trữ đồ ăn thức uống đi ra, tay bưng một con gà tây bọc chảo.

“Đã đến lúc tính tới món này. Có ai thật sự nhìn thấy Kreacher dạo gần đây không nhỉ?”

Harry nói:

“Con không hề thấy ông ấy từ khi tụi con trở về đây. Chú đã biểu ông ấy ra khỏi nhà bếp rồi mà.”

Chú Sirius cau mày:

“Ừ... Con biết không, đó cũng là lần cuối cùng chú nhìn thấy lão gia tinh này... chắc là lão trốn đâu đó ở trên lầu...”

Harry hỏi:

“Ông ấy đâu có thể bỏ đi đâu, phải không chú? Ý cháu nói là, không biết khi chú biểu lão ‘đi ra’, thì lão có thể tưởng là chú biểu lão đi ra khỏi ngôi nhà này không?”

Chú Sirius nói:

“Không, không, gia tinh không thể bỏ nhà chủ đi được trừ khi bọn chúng

được cho quần áo. Chúng bị ràng buộc trong ngôi nhà của dòng họ chủ nhân của bọn chúng.”

Harry cãi lại:

“Chúng có thể ra khỏi nhà khi chúng muốn chứ. Dobby đã từng làm như vậy, cách đây hai năm, nó bỏ nhà Malfoy để tìm con khuyển lớn. Sau đó nó phải tự trừng phạt mình, nhưng nó vẫn thu xếp được.”

Chú Sirius tỏ ra hơi bối rối một lúc, rồi chú nói:

“Lát nữa chú sẽ tìm lão, chú chắc sẽ tìm ra lão ở trên lầu khóc lóc đến lột tròng mắt vì tiếc nuối mấy cái quần phồng hay cái gì đó của mẹ chú... Dĩ nhiên lão cũng có thể đã bò lên ngăn thông khí của cái chạn chén mà chết queo rồi... Nhưng mà chú cũng không nên hy vọng nhiều quá...”

Fred, George và Ron đều phá ra cười. Tuy nhiên Hermione lại tỏ vẻ hờn trách.

Sau khi mọi người ăn xong bữa trưa Giáng Sinh rồi, gia đình Weasley, Harry và Hermione tính đến chuyện đi thăm ông Weasley một chuyến nữa, với sự hộ tống của thầy Mắt-Điên và thầy Lupin. Lão Mundungus xuất hiện đúng lúc để thưởng thức món bánh nướng và bánh kem Noel. Lão đã xoay sở cách nào đó để ‘mượn’ được một chiếc xe hơi để xài đỡ trong dịp này, bởi vì tàu điện ngầm không chạy vào ngày lễ Giáng Sinh. Chiếc xe hơi, mà Harry rất nghi ngờ là đã được mượn với sự chấp thuận và vui lòng của khổ chủ, đã được ếm một thứ tương tự như Bùa Nói Rộng từng được ếm trên chiếc xe Ford Anglia cũ kỹ của ông Weasley; mặc dù trông bề ngoài có vẻ như một chiếc xe hơi kích thước bình thường, nhưng cả mười người cộng thêm lão Mundungus lái xe vẫn có thể nhét vừa vặn trong xe một cách thoải mái. Bà Weasley hơi ngập ngừng lúc phải chui vào trong xe; Harry biết bà đang đấu tranh dữ dội giữa sự không ưa lão Mundungus và sự không thích đi lại mà không xài tới phép thuật; rốt cuộc cái lạnh bên ngoài và lời nài nỉ của lũ

trẻ đã chiến thắng, bà Weasley chui vào xe, ngồi giữa Fred và Bill ở băng ghế sau một cách vô cùng duyên dáng.

Chuyến đi đến bệnh viện Thánh Mungo lần này thật là nhanh, bởi vì chẳng có mấy xe cộ trên đường phố. Nếu không có một dúm nhỏ các phù thủy và pháp sư đang rón rén đi thăm bệnh một cách lén lút thì con đường hoàn toàn hoang vắng. Harry và những người khác ra khỏi xe, lão Mundungus lái xe vòng qua góc đường để chờ; còn bọn họ thì vờ đi tản bộ một cách bất thường về phía cửa hàng có bức tượng người mẫu mặc đồ nilông xanh lá cây, và rồi từng người một bước xuyên qua lớp kính.

Phòng tiếp tân trông ra vẻ hội hè lễ lạc vui tươi lắm: mấy trái cầu thủy tinh chiếu sáng Thánh Mungo đã được hóa phép ra màu đỏ và vàng để chúng trở thành những trái cầu trang trí Giáng Sinh khổng lồ, sáng rực rỡ; mọi lối ra vào đều treo những vòng hoa ruồi, và chưng cây thông trắng sáng ngời được phủ băng và tuyết phép thuật lấp lánh ở mọi góc, và trên đỉnh của mỗi cây đều gắn một ngôi sao vàng lộng lẫy. Gian phòng không đông đúc như lần họ đến trước đây, mặc dù mới đi ngang được nửa gian phòng Harry đã nhận thấy mình đang chen vai thích cánh với một mụ phù thủy có cái lỗ mũi bên trái bị nút chặt bằng một trái óc chó.

Cô ả phù thủy tóc vàng ngồi sau bàn giấy cười điệu:

“Cơm không lành canh không ngọt hả? Bà là người thứ ba mà tôi gặp trong ngày hôm nay... Lầu tư, Thương tổn do Bùa phép.”

Họ gặp ông Weasley đang ngồi tựa lưng trên giường với một cái khay đặt trên đùi còn lại mấy miếng gà tây của bữa ăn tối, và một vẻ hơi ngượng ngùng trên gương mặt.

Sau khi bọn trẻ chào hỏi và tặng quà ông Weasley, bà Weasley hỏi:

“Mọi việc có ổn không anh Arthur?”

Ông Weasley nói, quá mức nồng nhiệt một tý.

“Tốt, tốt lắm. Em... Ở... chưa gặp Lương y Smethwyck hả?”

Bà Weasley hỏi lại, vẻ ngờ vực:

“Chưa. Mà chi vậy?”

“Không, không có chi hết.”

Ông Weasley hớn hờ nói, rồi bắt đầu mở đồng quà của ông ra.

“Chà, mọi người ăn Giáng Sinh vui vẻ hả? Các con được những quà Giáng Sinh gì? Ôi, *Harry*... cái này hết sức *tuyệt vời*...”

Ấy là vì ông vừa mở gói quà gồm mấy cái tua vít và dây chì do Harry tặng. Bà Weasley có vẻ như không hoàn toàn thỏa mãn với câu trả lời của ông Weasley. Khi ông chồng của bà chồm tới bắt tay Harry, bà bèn sầm soi nhìn chỗ băng dưới lớp áo ngủ của ông. Bà nói, kèm theo một cái chặt lưỡi nghe như tiếng cái bẫy chuột sập.

“Anh Arthur, anh được thay băng rồi hả? Sao anh để cho thay băng sớm hơn một ngày vậy, anh Arthur? Họ nói với em là tới ngày mai mới cần thay băng mà.”

Trông ông Weasley hơi hoảng sợ, ông kéo chăn lên tận ngực, nói:

“Cái gì? Không, không... không có gì đâu... chẳng qua... anh... ơ...”

Cái nhìn chăm chăm sắc sảo của bà Weasley khiến ông xẹp xuống như bong bóng xì hơi:

“Ừ thì... thôi đừng nổi giận mà Molly. Chẳng qua anh August Pye có một sáng kiến... Em biết, anh ta là Lương y tập sự, một anh chàng trẻ tuổi rất dễ thương và rất... ơ... rất say mê... y học bổ sung... ý anh muốn nói đến một số phương pháp điều trị cổ của mấy người Muggle ấy... Ờ, kêu là *chỉ khâu*, Molly à, thứ này chữa... thương tích Muggle hay lắm...”

Bà Weasley bật ra một tiếng kêu nửa như thét, nửa như gầm, báo hiệu điềm chẳng lành chút nào. Thầy Lupin tản bộ ra xa giường ông Weasley, đến gần giường ông bị người sói cắn, ông này chẳng có khách khứa nào thăm

viếng, và đang thềm thường nhìn đám đông vây quanh ông Weasley; anh Bill thì lăm bắm gì đó về chuyện đi kiếm cho mình một tách trà hay cà phê, George và Fred bèn đứng dậy đi theo ông anh, hai đứa cùng nhe răng cười.

Giọng của bà Weasley mỗi lúc một vang to hơn theo từng lời bà thốt ra và hình như bà chẳng hơi đâu bận tâm đến chuyện những người cùng đi thăm bệnh ông Weasley đều đã lảng ra xa tìm chỗ né tránh.

“Có phải ông định nói với tôi là ông đã nhập nhằng xài tới mấy cách chữa trị kiểu Muggle không?”

Ông Weasley nói như van xin:

“Molly à, có gì đâu mà nhập nhằng, em yêu. Chẳng qua... chỉ là một cách mà anh và Pye nghĩ là mình nên thử coi sao... chỉ có điều, không may hết sức... Chà, với những loại thương tích đặc biệt như vết thương của anh... cách đó không đạt hiệu quả như bọn anh đã hy vọng...”

“Nghĩa là sao?”

“À... Chà, anh không biết liệu em có biết chỉ... chỉ khâu là cái gì không?”

Bà Weasley khịt mũi ra một tiếng cười khẩy không có gì vui hết, và nói:

“Nghe như thể anh đang tìm cách khâu da anh cho dính lại với nhau... nhưng mà, ngay cả anh, anh Arthur à, cũng đâu có ngu *dữ* vậy...”

Harry đứng dậy nói:

“Con cũng muốn đi kiếm một tách trà.”

Hermione, Ron và Ginny hầu như cũng đứng bật lên đi theo Harry. Đóng cánh cửa đằng sau lưng lại rồi, tụi nó vẫn còn nghe tiếng bà Weasley thét:

“ANH NÓI ĐÓ LÀ MỘT Ý TƯỞNG ĐẠI KHÁI NGHĨA LÀ SAO?”

Khi tụi nó đi ra tới hành lang, Ginny lắc đầu nói:

“Đúng là ba... chỉ khâu... em hỏi mấy anh...”

Hermione nói một cách công tâm:

“Thực ra mấy bồ biết đó, đối với những vết thương không do pháp thuật

gây ra thì chỉ khâu cũng có hiệu quả tốt lắm. Mình nghĩ là trong nọc độc của con rắn chắc là có hòa lẫn thêm chất gì đó, hay sao đó... mà cái tiệm nước ở đâu nhỉ?”

Harry nhớ cái bảng hướng dẫn ở bàn giấy của cô phù thủy tiếp tân, nói:

“Lầu năm.”

Tụi nó đi dọc hành lang xuyên qua một bộ cửa đôi nữa thì thấy một cái cầu thang ọp ẹp bên một bức tường treo đầy chân dung của những Lương y mặt mũi coi thiệt là hung tợn. Lúc tụi nó trèo lên cầu thang, nhiều Lương y khác nhau gọi với theo tụi nó, đưa ra những chẩn đoán cho những trục trặc kỳ quái và đề nghị những cách chữa trị thiệt kinh hoàng. Ron cảm thấy bị sỉ nhục thực sự khi một pháp sư thời Trung cổ ời ời gọi theo nói là rõ ràng nó bị bệnh văng miếng nặng lắm.

Lão pháp sư theo đuổi theo Ron qua những sáu bức chân dung khác, vệt những người trong tranh ra để len lách theo nó, khiến nó nổi quạu:

“VẬY chứ bệnh đó được coi là bệnh gì?”

“Đây là một bệnh ảnh hưởng lên da hết sức nghiêm trọng, cậu trẻ à, nó sẽ làm cho mặt cậu bị rỗ hoa và trông khủng khiếp hơn cả cái mặt cậu bây giờ nữa...”

Hai tai Ron nóng đỏ lên.

“Lão coi chừng, lão nói ai khủng khiếp hả?”

“Cách chữa trị tốt nhất là lấy một cái gan con cóc cột chặt vô cổ họng của cậu, rồi đứng trần truồng trong ánh trăng rằm trong một cái thùng tròn đựng mắt lươn...”

“Tôi không hề bị bệnh văng miếng!”

“Nhưng mà cậu trẻ à, mấy cái tì vết xấu xí trên dung nhan của cậu...”

Ron giận dữ hét:

“Chỉ là tàn nhang mà thôi! Thôi bây giờ lão làm ơn lui về bức tranh của

lão đi và cho tôi xin hai chữ bình an.”

Lão lương y bèn quay qua mấy đĩa khác, đĩa nào đĩa nấy đều kiên quyết trở ra một bộ mặt nghiêm trang đứng đắn.

“Đây là tăng thứ mấy rồi?”

Hermione nói:

“Mình nghĩ là lâu năm.”

Harry nói:

“Không, mới lâu bốn thôi...”

Nhưng khi bước lên tới đầu cầu thang thì nó đứng sững lại, ngó chăm chăm vô khung cửa sổ nhỏ trên cánh cửa đôi đánh dấu một hành lang khác có biển đề là THƯƠNG TỔN DO BÙA CHÚ. Một người đàn ông đang ịn mũi lên kính cửa sổ dòm tụi nó lom lom. Ông ta có mái tóc vàng dợn sóng, đôi mắt xanh lơ sáng trong, và một nụ cười toe toét vô hồn để lộ hàm răng ngà sáng chói.

Ron cũng trợn mắt ngó người đàn ông đó, kêu lên:

“Quý thần thiên địa ơi.”

Hermione thỉnh linh kêu lên, nghe như ngạc nhiên nín thở luôn:

“Ôi mèn ơi. Giáo sư Lockhart!”

Vị cựu giáo sư bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám của tụi nó đẩy cánh cửa mở ra và tiến lại, mặc cái áo ngủ dài màu tím hoa cà. Ông nói:

“Ê, chào! Tôi chắc là các em muốn xin chữ ký của tôi, đúng không?”

Harry nói nhỏ với Ginny khiến cô bé cười khúc khích.

“Thầy ấy không thay đổi gì mấy hả?”

Ron nói, giọng nghe hơi áy náy:

“Ờ... thưa giáo sư, thầy khỏe không ạ?”

Chính tại vì cây đuă phép xi cà que của Ron không thực hiện đúng chức năng nên đã làm tiêu tủng trí nhớ của thầy Lockhart tệ hại đến nỗi thầy phải

vô đây trước tiên. Tuy nhiên, nhớ lại bởi vì lúc đó thầy Lockhart đã toan phế bỏ vĩnh viễn trí nhớ của Harry và Ron, nên sự thông cảm của Harry đối với thầy cũng chỉ có mức độ mà thôi.

Thầy Lockhart rút từ trong túi áo ra một cây viết lông công đã hơi tưa ngòi, hồ hởi phấn khởi nói:

“Tôi quả thực là khỏe lắm, cảm ơn các em! Nào, các em muốn có bao nhiêu chữ ký? Các em biết không, bây giờ tôi có thể ký hàng loạt!”

Ron nhướn chân mày lên nhìn Harry, nói:

“Ồ... hiện giờ thì tụi em không cần, cảm ơn thầy.”

Harry hỏi:

“Thưa giáo sư, thầy được phép đi lang thang ngoài hành lang à? Thầy không bị ở trong phòng sao?”

Nụ cười dần dần tàn héo trên gương mặt thầy Lockhart. Trong vài giây, thầy đăm đăm nhìn Harry, rồi thầy hỏi:

“Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Harry nói:

“Ồ... dạ, rồi ạ. Hồi xưa thầy dạy tụi em ở trường Hogwarts, thầy còn nhớ không?”

Thầy Lockhart lặp lại, trông có vẻ hơi bồn chồn:

“Dạy à? Tôi hả? Tôi có dạy sao?”

Và rồi nụ cười lại tái xuất hiện trên gương mặt thầy, đột ngột đến nỗi nó có vẻ hơi hoang mang.

“Đã dạy các em mọi thứ các em biết rồi. Phải không? Tôi chắc vậy rồi? Ủ, vậy còn mấy chữ ký đó thì sao? Tôi nhắm khoảng một tá, sau này các em có thể tặng lại tất cả những người bạn nhỏ của các em và không ai bị bỏ sót hết!”

Vừa lúc đó, một cái đầu thò ra khỏi một cánh cửa ở cuối hành lang và một

giọng nói vang lên:

“Gilderoy, thằng bé hư kia, cứng lại lang thang đi đâu nữa đó?”

Một Lương y trông ra vẻ từ mẫu cài một vòng hoa lòe loẹt trên mái tóc của bà đang tất tả đi lên hành lang, mỉm cười thân ái với Harry và mấy đứa kia.

“Ôi, Gilderoy, cứng có khách đến thăm hả? *Dễ thương* biết chừng nào, mà lại vào ngày Giáng Sinh nữa chứ! Các cháu biết không, ông ấy *chưa bao giờ* có khách khứa nào hết, thiệt là tội nghiệp, và tôi không thể nào hiểu được tại sao lại vậy, ông ấy là một con người dễ thương vô cùng, đúng không cứng?”

Thầy Gilderoy lại nở thêm một nụ cười sáng chói và nói với bà Lương y:

“Chúng tôi đang ký tặng. Các em xin hàng đồng chữ ký, không chấp nhận một lời từ chối nào cả! Tôi chỉ hy vọng là chúng ta có đủ chữ ký.”

Bà Lương y nắm lấy cánh tay của thầy Lockhart và tươi cười hết sức trìu mến với thầy như thể thầy là một cậu con cầu tự mới được hai tuổi.

“Nghe ông ấy nói không? Cách đây vài ba năm, ông ấy cũng khá nổi tiếng đấy chứ; chúng tôi rất hy vọng là cái chuyện khoái tặng chữ ký này là một dấu hiệu chứng tỏ trí nhớ của ông ấy đã hồi phục lại chút ít. Mời các em bước qua lối này. Ông ấy ở trong phòng đóng kín, các em cũng biết đấy, chắc hẳn là ông ấy đã lên ra ngoài trong lúc tôi đang bận phát quà Giáng Sinh, thường thường cửa vẫn được khóa... không phải vì ông ấy nguy hiểm, nhưng...”

Bà Lương y hạ thấp giọng xuống thì thào:

“Hơi nguy hiểm cho chính ông ấy, phước đức cho ông ấy... ông ấy không biết mình là ai, các em hiểu không, ông cứ đi lang thang rồi không thể nhớ ra được cách nào để trở về... Các em đến thăm thì thiệt là *tử tế*...”

Ron vừa nói vừa quờ quạng ra dấu chỉ lên tầng lầu trên:

“Ồ. Thực ra thì... tụi em chỉ... Ồ...”

Nhưng bà Lương y mỉm cười với tụi nó một cách tràn trề hy vọng, khiến

cho tiếng lầm bầm yếu ớt của Ron ‘đi kiếm một tách trà’ chìm lỉm vào cõi hư không. Tụi nó nhìn nhau không mấy hy vọng được thoát ra, rồi đành theo thầy Lockhart và bà Lương y của thầy đi dọc hành lang. Ron nói khẽ:

“Tụi mình đừng có lê la lâu quá.”

Bà Lương y chìa cây đu đủ phép của bà về phía cánh cửa của khu điều trị Janus Thickey và lẩm bầm, “*Mở ra.*” Cánh cửa bật mở ra và bà dẫn mọi người vào bên trong, bàn tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay của thầy Lockhart cho đến khi bà đặt được thầy ngồi yên ổn trong cái ghế bành đặt bên cạnh cái giường.

Bằng một giọng trầm, bà thông báo cho Harry, Ron, Hermione và Ginny biết:

“Đây là phòng bệnh nội trú dài hạn của chúng tôi. Dành cho những thương tổn bùa chú vĩnh viễn, như các em biết đấy. Dĩ nhiên, chúng tôi cũng có thể tạo được một số tiến bộ nhờ các thuốc men chuyên trị, các loại bùa chú và một chút may mắn... Ông Gilderoy dường như có phục hồi lại được một vài ý thức về bản thân ông ấy, và chúng tôi đã nhìn thấy tiến bộ thực sự ở ông Bode, có vẻ ông ấy đang phục hồi lại sức mạnh ngôn ngữ rất tốt, mặc dù chúng tôi chưa nhận dạng được bất kỳ ngôn ngữ nào mà ông ấy đang nói... À, tôi phải phát cho xong quà Giáng sinh, tôi để các em ở lại trò chuyện với ông ấy nhé.”

Harry nhìn quanh quất; căn phòng này có những biểu hiện không thể nhầm lẫn được là một chốn nương thân lâu dài của bệnh nhân thường trú. Dấu ấn cá nhân quanh mấy cái giường bệnh được thấy rõ hơn so với bên phòng ông Weasley. Thí dụ như bức tường phía đầu giường thầy Lockhart được dán đầy những tấm ảnh của chính thầy, ảnh nào cũng nhe răng tươi cười rạng rỡ và giơ tay vẫy vẫy những người mới đến. Thầy đã tự ký tặng nhiều tấm ảnh cho chính mình bằng nét chữ nguệch ngoạc như chữ trẻ con. Ngay

khi vừa được bà Lương y đặt ngồi yên vị trong cái ghế bành, thầy Gilderoy liền kéo ngay một xấp hình mới toanh về phía thầy, chụp lấy một cây viết lông ngỗng, rồi bắt đầu ký tên vô tất cả các tấm ảnh một cách say sưa cuống quýt.

Ký tên xong tấm ảnh nào là thầy quăng tấm ấy lên đùi của Ginny, nói với cô bé:

“Em có thể bỏ nó vô phong bì. Tôi đâu có bị lãng quên, em thấy đó, không hề, tôi vẫn còn nhận được rất nhiều thư từ của người ái mộ... Gladys Gudgeon viết cho tôi *hàng tuần*... tôi chỉ mong tôi biết được *tại sao*...”

Thầy ngừng nói, trông có vẻ hơi bối rối, nhưng rồi lại toe toét cười và quay lại công việc ký tặng chữ ký với một niềm hăng say mới mẻ. Thầy nói tiếp:

“Tôi ngờ rằng chỉ vì tôi đẹp trai...”

Một pháp sư da xám ngoét, mặt mày tang thương, nằm trên cái giường đối diện giường thầy Lockhart, đang chăm chú nhìn lên trần. Ông ta tự làm bầm với chính mình và dường như chẳng bận tâm đến bất cứ chuyện gì xảy ra chung quanh. Cách hai giường là một người đàn bà có cái đầu đầy lông lá; Harry nhớ một chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra cho Hermione hồi năm thứ hai, mặc dù trong trường hợp Hermione thì may mắn hơn, cái tai họa ấy không kéo dài lắm. Ở tận cuối phòng có hai cái giường được buông màn hoa chung quanh để cho khách thăm viếng và bệnh nhân của hai giường đó có được sự riêng tư.

“Quà của chị đây, Agnes.”

Bà Lương y hớn hờ nói, vừa trao một đồng nho nhỏ các gói quà Giáng Sinh cho người đàn bà đầu mặt đầy lông lá.

“Thấy chưa, đâu có ai quên chị đâu nào. Con trai của chị mới gửi cú báo tin là cậu ấy sẽ đến thăm chị vào tối nay, vậy là tuyệt vời rồi, đúng không?”

Agnes đáp lại bằng một tràng sữa thiệt to.

Bà Lương y lảng xảng đi tới chỗ người đàn ông nằm bầm một mình, đặt lên cái tủ có ngăn bên cạnh giường của ông ta một chậu cây xấu òm có mấy cái vòi dài ngoằn ngoèo uốn éo, rồi bà chỉnh lại tấm lịch treo trên tường bằng cây đũa phép của bà, và nói:

“Coi nè, Broderick, ông được tặng một chậu kiểng và một tấm lịch hết sức dễ thương, mỗi tháng đều có một con Bàng-Mã tuyệt vời, chúng sẽ làm cho mọi thứ rục rở lên, đúng không? Và... Ô, bà Longbottom, bà ra về đấy à?”

Đầu Harry quay phắt lại. Mấy tấm màn vây quanh hai cái giường ở cuối phòng đã được vén lên, và hai người khách đang đi xuống lối đi giữa hai dãy giường bệnh: một bà phù thủy già tướng mạo dữ dội mặc một cái áo đầm dài màu xanh lá cây, một cái áo lông cáo đã bị mối nhấm, và đội một cái nón chóp nhọn có đính một món trang trí không thể nhầm lẫn được là một con kền kền nhồi bông. Và lẽo đẽo theo sau bà với vẻ vô cùng sầu muộn chính là *Neville*.

Lập tức hiểu ngay tình huống, Harry đoán ra những người nằm ở hai cái giường cuối phòng hẳn là ai. Nó dáo dác nhìn quanh kiếm cách gì đó để đánh trống lảng những người khác để cho Neville có thể rời khỏi căn phòng mà không bị ai để ý hay chất vấn, nhưng Ron đã ngược nhìn lên khi nghe đến cái tên Longbottom, và trước khi Harry kịp ngăn cản, Ron đã cất tiếng gọi:

“Neville!”

Neville giật nảy mình và co rúm người lại như thể có một viên đạn vừa bắn hụt nó trong đường tơ kẽ tóc.

Ron đứng lên và hớn hờ nói:

“Tụi mình đây, Neville! Bò thấy chưa? Thầy Lockhart ở đây nè! Bò đi thăm ai vậy?”

Bà nội của Neville cúi xuống bọn Harry và duyên dáng hỏi:

“Các bạn của con đây phải không Neville?”

Trông Neville có vẻ như muốn thà phải ở bất cứ nơi nào trên thế giới, miễn là đừng có mặt ở đây lúc này. Gương mặt bầu bĩnh của nó từ từ ửng lên một màu đỏ tía và nó cố tránh nhìn vào mắt bất kỳ ai.

Bà nội của nó ngắm nghía Harry kỹ càng hơn rồi thò ra một bàn tay nhăn nheo, móng dài như vuốt, để bắt tay Harry.

“Ừ, phải. Phải, phải, dĩ nhiên bà biết cháu là ai. Neville ca ngời cháu nhiều nhất.”

Harry bắt tay bà, ấp úng:

“Dạ... ơ... cảm ơn bà.”

Neville không nhìn Harry, mà cắm cúi nghiên cứu hai bàn chân của mình, gương mặt càng lúc càng đỏ lựng.

Bà Longbottom tiếp tục nói, và với một kiểu cách đài các, bà đưa tay ra cho Ron và Ginny lần lượt bắt.

“Hai cháu ắt hẳn là anh em nhà Weasley? Ừ, bà biết ba má của cháu - đương nhiên là không biết rõ lắm - nhưng họ là những người tốt, những người tốt... Còn cháu chắc là Hermione Granger?”

Hermione tỏ ra hơi ngạc nhiên khi thấy bà Longbottom biết tên mình, nhưng cô nàng cũng bắt tay bà già.

“Ừ, Neville kể hết cho bà nghe về các cháu. Nào là giúp nó thoát được vại vục kẹt, đúng không? Nó là một thằng bé ngoan.”

Bà nói, ánh mắt đánh giá nghiêm khắc của bà nhìn xuống Neville qua sống mũi xương xẩu.

“Nhưng bà e là phải nói... nó không có được tài hoa của ba nó...”

Và bà hất đầu về hướng có hai cái giường kê ở cuối phòng, khiến cho con kền kền đậu trên chóp nón của bà run lên một cách đáng sợ.

Ron hết sức ngạc nhiên kêu lên:

“Cái gì?”

Harry muốn dẫm lên chân Ron ra ám hiệu, nhưng mấy chuyện như vậy khó mà thực hiện sao cho không bị chú ý một khi đang mặc quần bò chứ không phải áo chùng.

“Có phải *ba* của bồ nằm ở cuối phòng không, Neville?”

Giọng bà Longbottom đánh lại:

“Như vậy nghĩa là sao? Neville, cháu chưa bao giờ nói cho các bạn của cháu về cha mẹ cháu hay sao?”

Neville hít sâu vô một hơi, ngược nhìn lên trần nhà, và lắc đầu. Harry không thể nhớ là mình có từng cảm thấy tội nghiệp ai đến như vậy chưa, nhưng nó vẫn không thể nghĩ ra cách gì để giúp Neville thoát ra được tình huống này.

Bà Longbottom nổi giận:

“Hừm, chuyện đó không có gì đáng phải xấu hổ cả. Lẽ ra cháu phải *tự hào*, Neville, phải *tự hào*! Cháu biết mà, cha mẹ của cháu không hy sinh sức khỏe và trí tuệ minh mẫn của mình để rồi người con trai duy nhất của họ đâm ra xấu hổ về họ.”

“Cháu không hề xấu hổ!”

Neville chống chế yếu ớt, mắt vẫn nhìn tránh đi chỗ khác, chứ không nhìn Harry và mấy đứa kia. Ron lúc này đã nhón gót lên nhìn qua vai những người khác để ngắm những người nằm trên hai cái giường ở cuối phòng.

Bà Longbottom nói:

“Chà, cháu có một cách bày tỏ buồn cười thật.”

Bà quay về phía Harry, Ron, Ginny, và Hermione, nói giọng cao ngạo:

“Con trai và con dâu của bà đã bị bọn thủ hạ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết- là-ai-đấy tra tấn đến điên loạn.”

Cả Hermione lẫn Ginny đều đưa tay lên bịt miệng để tránh tiếng kêu

kinh ngạc. Ron thôi vờn cổ cò ra dòm ngó cha mẹ Neville nữa mà thụt cổ lại ngượng ngùng.

Bà Longbottom nói tiếp:

“Họ là những Thần Sáng, các cháu biết đấy, và rất được kính trọng trong cộng đồng pháp thuật. Cả hai người đều rất tài giỏi. Ta... Ủ, có chuyện gì hở con, Alice?”

Mẹ của Neville trong bộ áo ngủ đã đi lần xuống căn phòng đến bên tụi nó. Bà đã chẳng còn giữ được nét mặt bầu bĩnh vui tươi mà Harry từng được nhìn thấy trong tấm ảnh cũ chụp các hội viên đầu tiên của Hội Phượng Hoàng mà thầy Moody còn giữ được. Gương mặt của bà mẹ Neville giờ đây hốc hác và kiệt quệ, hai mắt của bà dường như to quá cỡ, và mái tóc thì đã bạc phơ, thưa thớt và xác xơ. Trông bà không có vẻ muốn chuyện trò, hay có lẽ bà không còn khả năng chuyện trò, nhưng bà rụt rè đi về phía Neville, cầm cái gì đó trong đôi tay giơ thẳng ra phía trước.

Bà Longbottom nói với giọng hơi mệt mỏi:

“Lại nữa? Hay lắm, Alice à, hay lắm... Neville, cháu nhận đi, dù cho đó là cái gì đi nữa...”

Nhưng Neville đã kịp giơ tay ra đón nhận và mẹ nó thả vô lòng bàn tay nó một miếng giấy gói Kẹo Cao Su Thối Bong Bóng hiệu Droobles trống trơn.

Bà nội Neville xuýt xoa bằng một giọng giả bộ vui mừng, vừa đưa tay vỗ vỗ lên vai mẹ nó.

“Hay lắm, con à.”

Nhưng Neville thì lặng lẽ nói:

“Cám ơn mẹ.”

Mẹ nó lão đảo bước đi, lui về phía cuối phòng, tự ngâm nga với mình. Neville đưa mắt nhìn quanh những đứa khác, vẻ mặt nó thách thức, như thể đồ tụi nó dám cười, nhưng Harry nghĩ, trong đời nó chưa từng thấy cái gì

không được phép cười hơn thế.

Bà Longbottom đeo đôi găng dài màu xanh lá cây vào tay, thở dài:

“Thôi, chúng ta nên trở về thôi. Bà rất vui được gặp tất cả các cháu. Neville, quăng miếng giấy bao bì đó vô thùng rác đi; cho tới nay thì mẹ con đã cho con đủ bao bì để dán kín vách phòng của con rồi...”

Nhưng khi họ ra về, Harry chắc chắn đã nhìn thấy Neville nhét miếng giấy gói đó vô túi của nó.

Cánh cửa đóng lại đằng sau lưng tụi nhỏ.

Hermione ứa nước mắt nói:

“Mình đâu có biết.”

Ron nói giọng khàn khàn:

“Mình cũng không ngờ.”

Ginny thì thầm:

“Em cũng không.”

Tất cả tụi nó đều nhìn Harry. Nó rầu rĩ thú thực:

“Mình có biết. Thầy Dumbledore có kể cho mình nghe nhưng thầy bắt mình hứa là không được nói đến... đó là tội lỗi mà mẹ Bellatrix Lestrage đã gây ra nên bị tống vô nhà ngục Azkaban, mẹ đã ếm Lời nguyền Tra Tấn lên ba má của Neville cho đến khi họ bị mất trí nhớ.”

Hermione kinh hoàng nói khẽ:

“Bellatrix Lestrage đã làm điều đó à? Có phải mẹ phù thủy mà lão Kreacher cố giữ tấm ảnh trong cái hang ổ của lão không?”

Tụi nó cùng im lặng một lúc lâu, cho đến khi tiếng thầy Lockhart vang lên tức tối:

“Các em nghĩ coi, tôi đâu có học ký tặng chữ ký không công đâu nào!”

BẾ QUAN BÍ THUẬT

Lão Kreacher hóa ra vẫn trốn chui trốn nhủi trên gian phòng áp mái nhà chứ chẳng bốc hơi bay biến đi đâu cả. Chú Sirius đã tìm thấy lão trên đó, dính đầy bụi bặm, chắc chắn là đang tìm kiếm thêm các cổ vật của dòng họ Black để giấu trong cái tủ chén của lão. Tuy chú Sirius có vẻ hài lòng với câu chuyện này, Harry lại cảm thấy không yên tâm. Tâm tính lão Kreacher dường như khá hơn trước sự tái xuất hiện của Harry, tiếng lầm bầm cay đắng của lão đã dịu đi ít nhiều, và lão phục tùng những mệnh lệnh một cách ngoan ngoãn hơn thường lệ, mặc dù một đôi lần Harry vẫn bắt gặp lão gia tinh này trừng mắt nhìn nó chòng chọc, nhưng lão luôn luôn ngó đi chỗ khác ngay khi lão nhận thấy Harry để ý.

Harry không nói với chú Sirius những nghi ngờ mơ hồ ấy vì giờ đây lễ Giáng Sinh đã qua, niềm hân hoan của chú đang nhanh chóng bốc hơi. Ngày tui nó lên đường về trường Hogwarts càng đến gần thì chú càng trở nên dễ rơi vào cái mà bà Weasley gọi là ‘những cơn ỉ dột’, đó là những lúc mà chú đâm ra lầm lì gắt gỏng, thường rút lui vô phòng con Bàng-Mã Buckbeak, và mỗi lần như vậy lại ở lì trong đó hàng giờ đồng hồ. Nỗi sâu thẳm của chú ngấm ra khắp căn nhà, luồn dưới các khe cửa, rồi tỏa ra khắp phòng như một thứ khí

độc hại, khiến cho tất cả mọi người trong nhà đều bị lây nhiễm nổi u sần đó.

Harry không muốn lại bỏ chú Sirius một mình trong căn nhà này với mỗi lão Kreacher để bầu bạn. Thực ra, đây là lần đầu tiên trong đời nó, Harry không háo hức trông mong trở về trường Hogwarts. Trở về trường có nghĩa là lại một lần nữa nó tự đặt mình dưới bàn tay bạo chúa độc tài của mụ Dolores Umbridge. Mụ này hẳn là đã đặt ra thêm một tá đạo luật khác trong thời gian tụi nó không có mặt ở trong trường. Kể đến là chẳng còn trận Quidditch nào để nó nôn nóng trông mong nữa, bởi vì nó đã bị cấm thi đấu rồi. Đã vậy, cái gánh nặng bài làm ở nhà của tụi nó rất có thể sẽ gia tăng chóng mặt khi mà kỳ thi đang gần kề. Thầy Dumbledore thì vẫn xa cách như lâu nay; thiệt tình, nếu không vì những buổi học của Đ.Q.D. thì Harry cảm thấy nó có thể đến gặp chú Sirius để năn nỉ chú cho nó bỏ học ở trường Hogwarts mà ở lại với chú trong ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld.

Thế rồi, vào đúng cái ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ, lại xảy ra thêm một chuyện khiến cho Harry càng thêm sợ hãi chết đi được cái việc đi học lại.

Lúc đó Harry và Ron đang chơi cờ pháp thuật trong phòng của tụi nó, dưới sự quan sát của Hermione, Ginny và con mèo Crookshanks, thì bà Weasley thò đầu vô phòng nói:

“Harry cưng, con có thể đi xuống nhà bếp một lát không? Giáo sư Snape có đôi lời muốn nói với con.”

Harry không thể nào lãnh hội ngay được điều mà bà Weasley vừa nói. Một trong mấy thành quách của nó đang bị một con tốt của Ron tấn công dữ dội, và nó đang hăng say thúc giục phản công.

“Đập tan hắn - *đập tan hắn*, hắn chỉ là một tên tốt, mà đúng là đồ ngu... ôi xin lỗi, thưa bác Weasley, bác vừa nói gì ạ?”

“Giáo sư Snape, cưng à. Trong nhà bếp. Thầy muốn nói chuyện với con.”

Mồm Harry há hốc ra vì kinh hoàng. Nó quay lại nhìn Ron, Hermione, và

Ginny, tất cả tụi nó cũng há hốc mồm miệng ra nhìn lại nó. Con Crookshanks, nãy giờ bị Hermione vất vả kèm giữ suốt mười lăm phút, thừa cơ hội đó vui mừng nhảy phóc lên bàn cờ khiến cho các quân cờ hoảng hồn chạy trốn, kêu la thất thanh.

Harry ngậy người ra hỏi lại:

“Snape à?”

Bà Weasley nói với giọng trách mắng:

“*Giáo sư* Snape, con à. Thôi đi, nhanh lên, thầy không thể ở lại lâu.”

Khi bà Weasley đã đi khuất, Ron mất tinh thần thấy rõ. Nó nói:

“Ông ấy muốn làm gì bồ chứ?”

“Bồ đâu có phạm lỗi gì hả?”

“Không!”

Harry tức giận nói, rà soát bộ não nó để nghĩ coi nó đã có thể làm cái gì khiến cho thầy Snape truy đuổi theo nó đến tận quảng trường Grimmauld. Chẳng lẽ bài tập chót của nó đã bị điểm Q sao chứ?

Một hay hai phút sau, Harry đẩy cánh cửa nhà bếp mở ra và thấy cả chú Sirius lẫn thầy Snape cùng ngồi bên cái bàn bếp dài, trừng mắt nhìn nhau. Sự im lặng giữa hai người thật nặng nề vì không ai ưa ai. Một lá thư nằm trên bàn trước mặt chú Sirius.

Harry thông báo sự có mặt của mình:

“Dạ...”

Thầy Snape ngoảnh lại nhìn nó, mái tóc đen bóng nhảy rủ xuống hai bên gương mặt thầy như hai tấm màn.

“Ngồi xuống, Potter.”

Chú Sirius dựa người ra sau, tựa người trên hai chân sau của cái ghế, lên tiếng nói rất to với cái trần nhà:

“Anh biết không, anh Snape, tôi nghĩ nếu anh đừng ra lệnh ở đây thì tôi

thấy thích hơn. Đây là nhà của tôi, mong anh hiểu cho.”

Gương mặt xanh xao của thầy Snape ửng đỏ lên một cách xấu xí. Harry ngồi xuống một cái ghế bên cạnh chú Sirius, đối diện thầy Snape bên kia cái bàn.

Thầy Snape bắt đầu nói, miệng cong lên vì cái nhếch mép quen thuộc.

“Potter à, ta đúng ra chỉ gặp một mình trò thôi. Nhưng anh Black...”

Chú Sirius la lớn chưa từng thấy:

“Tôi là cha đỡ đầu của nó.”

Giọng thầy Snape, ngược lại, càng lúc càng châm chọc một cách êm ái:

“Ta đến đây theo lệnh của cụ Dumbledore. Nhưng dù sao đi nữa, anh cứ ở lại, anh Black à, ta biết anh khoái có cảm giác... can dự.”

Chú Sirius thả cái ghế đứng lại trên bốn chân, gây ra một tiếng cộp thiết to.

“Anh nói thế nghĩa là sao hả?”

“Chỉ có nghĩa là ta chắc anh hẳn đang thấy... à... nản lòng bởi một thực tế là anh không thể làm điều gì *hữu ích*...” Thầy Snape ý nhị nhấn giọng vào chữ hữu ích, rồi nói tiếp: “... cho Hội.”

Bây giờ đến phiên chú Sirius đỏ mặt. Mũi thầy Snape cong lên vẻ chiến thắng oanh liệt khi thầy quay lại nói với Harry:

“Thầy Hiệu trưởng phái ta đến đây để nói cho trò biết, Potter à, rằng chính cụ ấy muốn cho trò học Bế quan Bí thuật trong học kỳ này.”

Harry nhếch mặt ra hỏi lại:

“Học cái gì ạ?”

Giọng nhạo báng của thầy Snape trở nên rõ mồn một:

“Bế quan Bí thuật, Potter à. Bí quyết phòng vệ thần diệu của trí tuệ chống lại sự xâm nhập từ bên ngoài. Một chi phái pháp thuật ít người biết đến nhưng lại vô cùng hữu dụng.”

Trái tim Harry quả tình là bắt đầu đập gấp gáp. Bí quyết phòng vệ chống lại sự xâm nhập từ bên ngoài ư? Nhưng nó đã bị ám đầu? Tất cả tụi nó đều nhất trí là...

Harry buột miệng nói:

“Tại sao con phải học môn... Bế quan... gì đó?”

Thầy Snape nói rất êm ả:

“Tại vì cụ Hiệu trưởng cho đó là một ý kiến hay. Trò sẽ được dạy riêng mỗi tuần một buổi, nhưng trò không được nói cho ai biết trò đang làm gì, nhất là bà Dolores Umbridge. Trò có hiểu không?”

Harry đáp:

“Dạ, hiểu. Nhưng ai sẽ dạy con?”

Thầy Snape nhướn chân mày lên. Thầy nói:

“Chính ta.”

Harry có một cảm giác kinh khủng là ruột gan nó đang tan chảy ra. Lớp ngoại khóa với thầy Snape! Kiếp trước nó đã làm nên tội gì mà bây giờ phải chịu cái hậu quả này? Nó ngó qua chú Sirius cầu cứu.

Chú Sirius nói một cách hung hăng:

“Tại sao cụ Dumbledore không đích thân dạy cho Harry? Tại sao lại là anh chứ?”

Thầy Snape vẫn giữ nguyên cái giọng mượt mà:

“Tôi cho là vì Hiệu trưởng có cái quyền ưu tiên là giao phó cho người khác những công việc kém thú vị. Ta cam đoan với anh là ta không hề xin xỏ công việc này.”

Thầy Snape đứng dậy.

“Potter, ta sẽ đợi trò lúc sáu giờ chiều ngày thứ hai. Tại văn phòng của ta. Nếu có ai hỏi thì trả lời trò học phụ đạo môn Độc Dược Trị liệu. Ai từng thấy trò học hành trong lớp ta đều có thể thấy trò cần phải được kèm cặp thêm.”

Thầy quay mình lại để ra đi, tấm áo choàng lữ hành màu đen phồng lên như cái gối phía sau lưng. Chú Sirius ngồi thẳng lưng trên ghế, nói:

“Chờ một chút.”

Thầy Snape quay lại đối diện hai chú cháu Harry, nhếch mép giấu cợt:

“Ta hơi bận, anh Black à... không giống như anh, ta đâu có thời giờ rảnh rỗi vô cùng tận...”

Chú Sirius đứng dậy.

“Tôi sẽ đi thẳng vô vấn đề vậy.”

Chú Sirius hơi cao hơn thầy Snape một chút. Harry để ý thấy thầy Snape đã gồng bàn tay thành nắm đấm trong túi áo choàng, Harry dám chắc là bàn tay thầy nắm chặt cây đũa phép. Chú Sirius nói tiếp:

“Nếu mà tôi nghe được là anh dùng buổi học Bế quan Bí thuật để hành hạ Harry, thì anh liệu mà ăn nói với tôi.”

Thầy Snape khinh khỉnh:

“Cảm động thay. Nhưng chắc là anh có nhận thấy Potter rất giống cha nó chứ?”

Chú Sirius hãnh diện đáp:

“Đúng, tôi biết.”

Thầy Snape nói ngọt xớt:

“À vậy thì, anh ắt biết là nó kiêu căng đến nỗi mọi lời phê bình đều bị văng ngược ra chứ?”

Chú Sirius đẩy cái ghế qua một bên một cách thô bạo, rồi sải bước vòng quanh cái bàn đến bên thầy Snape, vừa đi vừa rút cây đũa phép ra. Thầy Snape cũng vung cây đũa phép của thầy lên. Hai người đều quyết tâm đối đầu nhau, chú Sirius thì tỏ ra điên tiết liều mạng, còn thầy Snape thì thận trọng dẫn đo, ánh mắt của thầy chuyển từ đầu cây đũa phép của chú Sirius đến gương mặt chú.

Harry kêu lớn:

“Chú Sirius!”

Nhưng chú Sirius làm ra vẻ không nghe nó. Gương mặt của chú lúc này chỉ còn cách mặt thầy Snape chừng ba tấc.

“Tôi cảnh cáo anh, *Snivellus*, tôi cóc cần biết chuyện cụ Dumbledore tin là anh đã được cải tạo, tôi biết rõ hơn...”

Thầy Snape nói nhỏ:

“Thế ư, nhưng tại sao anh không nói với cụ ấy điều đó? Hay là anh sợ rằng có thể cụ sẽ không thêm coi trọng lời khuyên bảo của một người trốn tránh trong nhà má mình suốt sáu tháng trời?”

“Nói đi, dạo này Lucius Malfoy ra sao? Tôi chắc hẳn rất vui mừng là con chó nhỏ của hắn đang làm việc ở trường Hogwarts.”

Thầy Snape nói nhỏ:

“Nhân nói tới chó, anh có biết là Lucius Malfoy đã nhận ra anh khi anh liều mạng chạy rong ngoài đường lần trước không? Để lộ mình trên một sân ga an toàn là một sáng kiến lấu lỉnh đó, anh Black à... nó cho anh cái cơ vững vàng để trong tương lai không cần phải chui ra khỏi chỗ ẩn núp, đúng không?”

Chú Sirius giơ cao cây đũa phép.

Harry phóng vọt qua cái bàn, tìm cách đứng chen vô giữa hai người, hét toáng:

“ĐỪNG! Chú Sirius, xin đừng...”

Chú Sirius gầm lên:

“Anh nói tôi là đồ hèn nhát hả?”

Chú tìm cách đẩy Harry tránh ra, nhưng nó kiên quyết không nhúc nhích. Thầy Snape nói:

“Ừa, chứ sao, tôi nghĩ là tôi nói vậy.”

Chú Sirius gào lên, bàn tay không cầm đũa phép ra sức đẩy Harry qua một bên.

“Harry - tránh - ra!”

Cánh cửa nhà bếp mở ra và cả nhà Weasley, kể cả Hermione nữa, cùng bước vào, mặt mày tất cả đều đang hớn hờ, và giữa đám đó là ông Weasley, đang bước đi rất tự hào trong bộ đồ pyjama sọc, bên ngoài khoác một tấm vải nylon. Ông hí hửng tuyên bố cho khắp nhà bếp biết:

“Lành bệnh rồi! Chữa khỏi hoàn toàn rồi!”

Nhưng ông, cũng như tất cả những người khác trong gia đình Weasley, đứng sững người ngay tại ngưỡng cửa, tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt họ, cái cảnh đang bị tạm dừng giữa chừng vì cả thầy Snape và chú Sirius đều quay đầu nhìn về phía cửa, trong khi hai cây đũa phép của họ vẫn còn đang chĩa vào mặt nhau, còn Harry thì đứng bất động ở giữa hai người, mỗi cánh tay của nó duỗi về phía một người, cố gắng đẩy họ ra xa nhau.

Nụ cười tuột khỏi gương mặt của ông Weasley, ông kêu lên:

“Râu ria quỷ thần ơi! Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này?”

Cả chú Sirius và thầy Snape đều hạ cây đũa phép của họ xuống. Harry nhìn hết người này đến người kia. Mỗi người đều có vẻ khinh miệt người kia, nhưng sự xuất hiện bất ngờ của quá nhiều người chứng kiến dường như khiến cho họ tỉnh táo lại phần nào. Thầy Snape cất cây đũa phép vô túi áo, xoay mình trên gót chân, và lướt đi, băng qua nhà bếp, ngang qua mặt gia đình Weasley mà không thém thốt ra một lời bình luận nào. Tới cửa, thầy ngoảnh lại nói:

“Potter, sáu giờ tối thứ hai.”

Thầy đi khuất. Chú Sirius trừng mắt nhìn theo thầy, cây đũa phép vẫn kè bên hông.

Ông Weasley lại hỏi một lần nữa:

“Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Chú Sirius vừa nói vừa thở hổn hển như thể chú vừa mới chạy bộ một quãng đường dài lắm.

“Không có gì, anh Arthur à. Chỉ là một vụ tán dóc nho nhỏ thân tình giữa hai thằng bạn học cũ...”

Với một sự cố gắng có vẻ như một nỗ lực vĩ đại, chú nở một nụ cười:

“Vậy ra... anh đã khỏi bệnh? Tuyệt vời, đó mới thực sự là tin sốt dẻo...”

“Chứ còn gì nữa!”

Bà Weasley nói, nắm cánh tay chồng dẫn ông đi tới một cái ghế.

“Lương y Smethwyck rất cuộc phải trở tài thần thông, tìm ra được một thuốc giải độc trừ tà để trị cái thứ nọc độc quỷ yêu gì đó trong răng nanh con rắn, và anh Arthur đã được một bài học nhớ đời về chuyện xài thuốc men Muggle ba chớp ba nháng.”

Bà nói thêm, với một chút hăm he:

“*Phải vậy không, cưng?*”

Ông Weasley nhũn nhặn ngoan hiền:

“Đúng vậy, em Molly à.”

Bữa ăn tối hôm đó lẽ ra là một bữa cơm đoàn tụ vui vẻ vì ông Weasley đã trở về giữa mọi người. Harry thấy chú Sirius cố gắng làm cho bữa ăn thật vui, nhưng khi người cha đỡ đầu của nó không tự ép mình cười ha hả vì những chuyện tiểu lâm của Fred và George, thì gương mặt chú lại chìm vào cõi trầm tư, ủ ê rầu rĩ. Harry bị lão Mundungus và thầy Mắt-Điên tách ra khỏi chú Sirius. Hai người ấy ghé qua để chúc mừng ông Weasley lành bệnh. Harry muốn trò chuyện với chú Sirius, muốn nói với chú là nó sẽ không nghe một lời nào của thầy Snape, rằng thầy Snape đang cố tình châm chọc trêu tức chú ấy, chứ tất cả những người còn lại đều không hề nghĩ chú là một kẻ hèn nhát khi mà chú phải thực hiện mệnh lệnh của cụ Dumbledore ở lại trong ngôi nhà

trên quảng trường Grimmauld, nhưng nó chẳng kiếm ra được cơ hội nào để làm như vậy. Tuy vậy, khi nhìn vẻ hằn học khó chịu trên gương mặt chú Sirius, nó lại tự hỏi, giả sử có được cơ hội thì liệu nó có dám nói gì không. Nó đành thì thầm với Ron và Hermione về chuyện nó phải học thêm môn Bế Quan Bí Thuật với thầy Snape.

Hermione nói ngay:

“Thầy Dumbledore muốn bỏ thôi chiêm bao về Voldemort nữa. À, mà bỏ có hối tiếc là sẽ không còn bị ác mộng nữa không?”

Ron kêu lên kinh hãi:

“Học thêm với thầy Snape hả? Mình thà bị ác mộng còn hơn!”

Tụi nó trở về trường Hogwarts bằng Xe đồ Hiệp sĩ vào ngày hôm sau, cũng lại được cô Tonks và thầy Lupin hộ tống. Cả hai người này đang ăn điểm tâm trong nhà bếp khi Harry, Ron, và Hermione xuống tới nơi vào buổi sáng sớm. Đám người lớn dường như đang rù rì chuyện trò khi cánh cửa mở ra; tất cả bỗng nhìn quanh bối rối và im lặng đột ngột.

Sau bữa điểm tâm vội vã, tụi nó mặc áo khoác vào, quấn khăn quàng để chống lại cái lạnh giá của buổi sáng tháng giêng. Harry có một cảm giác ngột ngạt khó chịu trong ngực. Nó có một cảm giác rất tệ về cuộc chia tay này: nó không biết khi nào họ lại gặp nhau lần nữa và nó cảm thấy nó phải nói với chú Sirius điều gì đó để ngăn chú có hành động liều lĩnh dại dột. Harry cứ lo lắng là lời buộc tội của thầy Snape về sự hèn nhát đã xúc phạm chú Sirius quá tệ, đến nỗi có thể bây giờ chú đang âm mưu một chuyến đi mạo hiểm điên rồ ra khỏi quảng trường Grimmauld. Tuy nhiên, nó còn chưa thể nghĩ ra lời để nói, thì chú Sirius đã ra hiệu gọi nó tới bên cạnh chú.

Nhét mạnh vô tay Harry một gói quà bao bọc vụng về có kích thước gần bằng một cuốn sách, chú Sirius nói:

“Chú muốn con nhận lấy cái này.”

Harry hỏi:

“Cái gì vậy chú?”

Chú Sirius nói:

“Một cách để cho chú biết nếu tay Snape kiếm chuyện hành hạ con. Không, đừng mở nó ra ở đây!”

Chú Sirius ném một cái nhìn cảnh giác về phía bà Weasley lúc đó đang ra sức thuyết phục hai anh em sinh đôi đeo bao tay bằng len do bà tự đan.

“Chú không chắc là bác Molly tán thành đâu... nhưng chú muốn con sử dụng nó khi nào con cần đến chú, được không?”

“Dạ được.”

Harry nói, nhét gói quà vô túi áo bên trong của áo khoác, nhưng nó biết là nó sẽ không bao giờ dùng tới cho dù cái đó là cái gì đi nữa. Nhất định nó không đời nào làm miếng mồi để nhử chú Sirius ra khỏi nơi an toàn, cho dù thầy Snape có đối xử với nó tàn ác như thế nào đi nữa trong những buổi học Bế quan Bí thuật sắp tới.

Chú Sirius đã vỗ nhẹ lên vai nó và mỉm cười dứt khoát, nói:

“Vậy thì chúng ta đi thôi.”

Harry chưa kịp nói thêm điều gì thì họ đã đi lên cầu thang, ngừng lại trước cánh cửa cái được cài then khóa chốt cột xích nặng nề, cả nhà Weasley xúm xít vây quanh.

Bà Weasley ôm ghì lấy Harry, nói:

“Tạm biệt con, Harry, cẩn thận nhé.”

Ông Weasley bắt tay Harry, ân cần nói:

“Hẹn gặp lại nhé, Harry, và nhớ canh chừng lũ rắn dùm bác!”

Harry hoang mang nói:

“Dạ... được.”

Đây là cơ hội cuối cùng để nó dặn dò chú Sirius nên thận trọng; nó bèn

quay lại, nhìn thẳng vào mặt người cha đỡ đầu và há miệng định nói. Nhưng nó chưa kịp nói gì thì chú Sirius đã ôm ghì nó vào lòng bằng một cánh tay. Chú nói cộc lốc:

“Bảo trọng nghe Harry!”

Ngay sau đó Harry thấy mình bị chuyển ra ngoài trời đồng băng giá và bị cô Tonks xua xuống mấy bậc thềm đá. (Bữa nay cô Tonks hóa trang kỹ càng thành một người đàn bà cao lớn bồ bở có mái tóc màu xám kim loại.)

Cánh cửa tòa nhà số mười hai khép lại sau lưng họ. Bọn Harry đi theo thầy Lupin đi xuống mấy bậc thang trước cửa cái. Khi họ ra tới lề đường, Harry ngoảnh nhìn lại. Ngôi nhà số mười hai nhanh chóng co rút lại trong khi hai ngôi nhà hai bên phình bễ ngang ra, ép ngôi nhà ở giữa teo lại không còn nhìn thấy nữa; và chỉ trong chớp mắt sau đó, ngôi nhà biến mất.

Cô Tonks nói:

“Đi thôi, chúng ta lên được xe đồ càng sớm càng tốt.”

Harry nghĩ trong ánh mắt cô Tonks liếc quanh quảng trường có sự bồn chồn lo lắng. Thầy Lupin vung cánh tay phải lên.

ẦM!

Một chiếc xe buýt ba tầng màu đỏ tía chói lọi từ cỏi không hiện ra trước mặt bọn họ, xém một chút là đụng phải cột đèn đường gần nhất nếu cây cột đèn này không nhảy lùi ra sau để tránh đường.

Một anh chàng trẻ tuổi gầy nhom, mặt mụn, tai to, mặc đồng phục đỏ tía, nhảy xuống lề đường và nói:

“Chào mừng quý khách đi xe...”

Cô Tonks lật đật nói:

“Vâng, vâng, chúng tôi biết rồi, cảm ơn anh. Mau, mau, lên xe...”

Và cô thô bạo đẩy Harry tới trước, về phía bậc thang trèo lên xe buýt, ngang qua anh chàng lơ xe đang trợn tròn mắt ngó Harry:

“Ay... chính là... Arry...!”

“Nếu anh hét tên nó lên tôi sẽ nguyên cho anh lúc luôn.”

Cô Tonks làu bàu với vẻ đe dọa, cô đang lừa tiếp Ginny và Hermione tới trước.

Ron lên xe nhập bọn lại với Harry, nó nhìn quanh và vui vẻ nói:

“Hồi nào giờ mình luôn mong muốn được đi bằng cái đồ này.”

Lần trước Harry đi bằng Xe đồ Hiệp sĩ lúc trời đã tối, ba tầng trên xe đầy những khung giường xếp bằng đồng. Bây giờ, vào lúc sáng sớm, trên xe chật ních đủ loại ghế so le đặt chúm chum cạnh mấy khung cửa sổ. Vài chiếc ghế có vẻ như đã ngã chống kèn khi xe buýt thẳng gấp ở quảng trường Grimmauld; có mấy phù thủy và pháp sư vẫn còn đang lóp ngóp đứng dậy, miệng cầu nhàu cắn nhả; một cái túi xách đi chợ của ai đó đã trượt tới cuối sàn xe; một mớ hồ lốn khó coi những nòng nọc, nhái, gián, và kem sữa trứng, đổ tung tóe khắp sàn.

Cô Tonks ngó quanh mấy cái ghế trống, nhanh nhẩu nói:

“Coi điệu này chúng ta phải chia ra làm hai nhóm. Fred, George, và Ginny, các em ngồi mấy cái ghế ở đằng sau... chú Remus sẽ ngồi chung với các em...”

Harry, Hermione, Ron và cô Tonks thì đi lên tầng trên cùng, ở trên đó có hai cái ghế trống ở ngay đầu xe và hai cái ghế trống khác ở đằng cuối. Anh chàng lơ xe Stan Shunpike háo hức theo Harry và Ron đi về mấy cái ghế ở cuối xe. Nhiều cái đầu ngoái nhìn theo khi Harry đi ngang, và khi nó ngồi xuống thì nó thấy tất cả những bộ mặt ấy lại quay phắt về phía trước.

Khi Ron và Harry mỗi đưa đưa cho Stan mười một sickle, chiếc xe buýt lại tiếp tục chạy, lắc lư một cách dễ sợ. Nó chạy rầm rầm quanh Quảng trường Grimmauld, len lỏi quanh co, khi thì lẩn lên lề đường, khi thì chạy xuống lòng đường, và rồi, một tiếng ẦM kinh khủng khiếp vang lên, tất cả

hành khách đều bị quăng ra sau; cái ghế của Ron ngã chống kèn, và con Pigwidgeon, nãy giờ được đặt trên đùi Ron, vội bung ra khỏi lồng và lú lú bay chấp chới lên phía đầu xe buýt, ở đó nó đậu lên vai Hermione. Harry xém chút xíu nữa cũng bị té nếu không kịp níu lấy cái giá cầm đèn cây. Nó nhìn ra cửa sổ: chuyển xe lúc này đang tăng tốc trên một con đường trông có vẻ là xa lộ.

“Mới ra khỏi Birmingham.”

Anh lơ xe Stan vui vẻ nói, như để trả lời cái thắc mắc mà Harry không hỏi trong khi Ron đang cố gắng đứng dậy trên sàn xe.

“VẬY RA EM VẪN MẠNH GIỎI...ARRY? Anh thấy tên em xuất hiện trên báo quá chừng hồi mùa hè, nhưng mà hông có được tử tế lắm... Anh nói với Em, anh nói ‘nó hông có vẻ gì là đồ cà chớn hồi tụi mình gặp nó, chẳng qua là chuyện thôi phồng, đúng hông?’”

Anh ta đưa vé cho tụi nó rồi tiếp tục nhìn chăm chú Harry như bị mê hoặc. Hình như Stan bất chấp chuyện một người nổi tiếng có thể là một người cà chớn đến cỡ nào, miễn là người đó đủ nổi tiếng để được đăng báo. Chuyển Xe đồ Hiệp sĩ chòng chành một cách đáng lo ngại khi nó vượt qua một hàng xe hơi ở làn xe bên trong. Nhóng nhìn lên phía đầu xe buýt, Harry thấy Hermione đưa hai tay lên bịt mắt lại, con Pigwidgeon vẫn vui vẻ đứng dựa trên vai cô nàng.

ẦM!

Mấy cái ghế lại trượt lùi ra sau khi chiếc Xe đồ Hiệp sĩ nhảy từ xa lộ Birmingham vào một con đường quê yên ả khúc khuỷu quanh co. Những hàng rào bằng cây hai bên đường nhảy bật ra khỏi chỗ của chúng khi chiếc xe buýt chạy lấn ra ngoài ven đường. Từ đó chiếc xe chạy vào một con đường chính bằng qua trung tâm một thị trấn đông đúc, qua một cái cầu cạn chạy giữa những ngọn đồi cao, rồi đến một con đường lồng lộng gió thổi chạy giữa

những dãy nhà chung cư cao ngất, cứ mỗi lần đổi đường là một lần vang lên một tiếng ẦM đứng tim.

Lồm cồm bò dậy từ sàn xe lần này là lần thứ sáu, Ron lẩm bẩm:

“Mình đã đổi ý rồi. Không đời nào mình thêm đi bằng cái xe thổ tả này nữa.”

Anh lơ xe Stan vừa lắc lư đi về phía tụi nó, vừa hớn hờ nói:

“Nghe đây, sau trạm này là trạm Ogwart. Người đàn bà phách lối ngồi đằng trước, lên xe một lượt với hai em đó, bà ấy cho tụi này chút tiền cà phê để mấy em khỏi phải sắp hàng tuốt đằng sau đuôi. Nhưng mà tụi này sẽ phải để cho bà Marsh xuống xe trước...”

Từ tầng dưới vang lên một tiếng nôn ọe, tiếp theo sau là âm thanh ồng ộc của chất lỏng tuôn trào ra dội xuống sàn xe lộp độp nghe hết sức khủng khiếp. Stan nói nốt:

“Bà ấy hông được khỏe lắm.”

Vài phút sau, chiếc Xe đồ Hiệp sĩ rít phanh ken két và nhào ra khỏi đường để tránh một cuộc đụng độ. Tụi nó nghe tiếng Stan đang dìu đỡ bà Marsh ra khỏi xe buýt và tiếng lầm bầm nhẹ nhõm của những hành khách đi chung xe trên tầng hai. Chiếc xe lại tiếp tục hành trình, tăng tốc dần, cho đến khi...

ẦM!

Chiếc xe lăn bánh qua làng Hogmeade nằm dưới lớp tuyết. Harry thoáng nhìn thấy quán Đầu Heo ở tuốt cuối con đường ngang, tấm bảng có hình con heo rừng bị đứt đầu dung đưa kéo kẹt trong cơn gió mùa đông. Những bông tuyết li ti bám vô kính cái cửa sổ lớn ở đằng trước xe. Cuối cùng chiếc xe lăn bánh tới cánh cổng dẫn vô trường Hogwarts và ngừng lại.

Thầy Lupin và cô Tonks giúp tụi nó mang hành lý ra khỏi xe rồi chào tạm biệt tụi nó. Harry liếc mắt lên ba tầng của chiếc Xe đồ Hiệp sĩ và thấy tất cả hành khách đều đang ngó chăm chăm xuống tụi nó, mũi ịn lên kính cửa sổ.

Cô Tonks đưa mắt cẩn thận nhìn quanh con đường vắng vẻ, nói:

“Một khi vô tới sân trường rồi thì các em sẽ được an toàn. Chúc các em một học kỳ tốt đẹp, chịu không?”

Thầy Lupin bắt tay giáp vòng từng người:

“Các con tự lo thân nhé.”

Thầy bắt tay Harry cuối cùng.

“Và nghe này...”

Thầy hạ thấp giọng nói với Harry trong khi mấy đứa khác đang bận nói mấy lời chia tay cuối cùng với cô Tonks.

“Harry, thầy biết con không ưa thầy Snape, nhưng ông ấy là một người Bề quan siêu việt, và tất cả chúng ta, kể cả chú Sirius, đều muốn con học bí thuật của ông ấy để tự bảo vệ mình, vậy con hãy cố gắng học hành, hiểu không?”

Harry ngược mắt nhìn gương mặt sớm có nhiều nếp nhăn của thầy Lupin, nói một cách khó nhọc:

“Dạ, con hiểu. Xin phép gặp lại thầy sau...”

Sáu đứa tụi nó vất vả kéo lê hòm xiềng lặn lội ngược lên con đường trơn trượt đi về phía tòa lâu đài. Hermione đã bắt đầu nói đến chuyện sẽ đan nón cho gia đình trước khi đi ngủ. Khi tụi nó đi tới cánh cửa cái bằng gỗ sồi, Harry liếc ngược lại phía sau: chiếc Xe đồ Hiệp sĩ đã chạy mất rồi, và cứ nghĩ tới những gì sẽ xảy đến trong những ngày sắp tới, nó lại hơi hơi ước ao là giá vẫn còn ở trên chuyến xe ấy.

Harry trải qua gần trọn ngày hôm sau nơm nớp nghĩ đến buổi tối mà kinh hãi. Buổi học Độc Dược vào buổi sáng không hề có chút tác dụng làm tiêu tan bớt phần nào nỗi hãi hùng, bởi vì thầy Snape vẫn khó ưa như xưa nay, và tâm trạng của Harry càng trầm uất hơn nữa khi những thành viên của Đ.Q.D.

cứ liên tục đến gặp nó trong hành lang vào giờ đổi tiết để hồ hởi phấn khởi hỏi coi tối hôm đó có họp không.

Harry cứ phải nói đi nói lại:

“Tôi sẽ thông báo cho các bồ biết buổi họp tới vào lúc nào, nhưng tối hôm nay thì tôi kẹt, tôi phải... ờ... đi học kèm môn *Độc được Chính tu*...”

Zacharias Smith chặn đầu Harry trong Tiền sảnh sau buổi ăn trưa, hỏi lại bằng giọng khinh khỉnh:

“Bạn đi học kèm môn *Độc Được Chính tu* à? Cha mẹ ời, chắc là bạn ẹ lắm, chứ thường thì thầy Snape đâu có thềm mở lớp phụ đạo đâu.”

Khi Smith ngoe nguẩy đi với cái điệu bộ hí hửng dễ khiến người ta nổi khùng, Ron trừng mắt nhìn theo. Giơ cây đũa phép của nó lên nhắm vô giữa hai vai của Smith, Ron nói:

“Mình trù nó một phát ghen? Mình vẫn có thể ếm trúng nó từ chỗ này.”

Harry rầu rĩ bảo:

“Bỏ qua đi. Chẳng phải mọi người đều sẽ nghĩ như vậy sao? Rằng mình đúng là dần...”

“Chào, Harry.”

Một giọng nói vang lên từ đằng sau Harry. Nó quay lại và thấy Cho đứng đó. Bao tử của nó thót lên một cách khốn khổ.

“Ồ... Chào!”

Hermione nắm cánh tay Ron, kéo nó đi về phía cầu thang đá hoa cương, nói rõ to:

“Tụi này vô thư viện nghe Harry!”

Cho hỏi:

“Giáng sinh vui không?”

Harry nói:

“Ờ... không tệ lắm.”

Cho nói:

“Lễ Giáng sinh của mình hơi yên tĩnh.”

Chẳng hiểu vì sao, trông Cho có vẻ hơi bối rối.

“Ờ... tháng tới sẽ có một chuyến đi dã ngoại ở Hogsmeade nữa, bạn có thấy thông báo chưa?”

“Cái gì? À không, từ lúc trở về trường đến giờ tôi vẫn chưa coi bảng thông báo...”

“Ừ, hôm đó là ngày lễ Tình Yêu...”

“Đúng vậy.”

Harry không hiểu tại sao Cho lại nói với nó chuyện đó. Nó bảo:

“À, tôi nghĩ có lẽ bạn muốn...”

Cho thiết tha nói:

“Chỉ khi nào mà bạn cũng muốn kìa.”

Harry ngớ ra. Nó đã định nói là “tôi nghĩ có lẽ bạn muốn biết khi nào Đ.Q.D. họp lần tới?” nhưng câu trả lời của cô nàng này nghe trót quớt. Nó bèn ú ớ:

“Tôi... ơ...”

Cho có vẻ quê độ, nói:

“Ồ, nếu bạn không muốn thì cũng không sao. Đừng ngại. Mình... mình gặp lại bạn dịp khác nha.”

Cô bé bỏ đi. Harry đứng đực mặt ra nhìn theo Cho, suy nghĩ nát cả óc. Bỗng nhiên có cái gì đó gõ một cái boong vô não nó khiến sự việc bừng sáng lên.

“Cho! Ê, CHO ơ!”

Nó chạy theo Cho, bắt kịp cô nàng ở khoảng giữa những bậc cầu thang đá hoa cương.

“Ờ... bạn có muốn đi chơi làng Hogsmeade với tôi vào ngày lễ Tình Yêu

không?”

“Ôi, có chứ!”

Cho đáp ngay, hai má ửng hồng, nhìn nó cười rạng rỡ. Harry nói:

“Hay quá... vậy... coi như hẹn hò rồi nhé!”

Cảm thấy ngày hôm nay cũng không đến nỗi hoàn toàn tiêu ma, Harry đi về phía thư viện để gặp Hermione và Ron trước khi đến lớp học buổi trưa, chân bước lằng lằng như múa may bay lượn.

Tuy nhiên, vào sáu giờ chiều hôm đó, thậm chí cảm giác say sưa vì đã hẹn hò được Cho Chang cũng không đủ sức làm nhẹ đi những cảm giác u ám càng lúc càng tăng dữ dội theo từng bước chân nó tiến về phía văn phòng của thầy Snape.

Khi đến nơi, nó dừng lại bên ngoài cánh cửa một lát, ao ước sao cho nó đang ở bất cứ nơi đâu ngoại trừ nơi đây, rồi, hít một hơi sâu, gõ cửa, nó bước vào bên trong.

Văn phòng của thầy Snape là một căn phòng âm u, tường gắn đầy kệ, chất hàng trăm chai lọ thủy tinh, bên trong nổi lênh bênh những mẫu nhầy nhựa của thú vật hoặc thực vật, lơ lửng trong những chất lỏng ma thuật đủ màu sắc khác nhau.

Một cái tủ nhiều ngăn đứng trong góc phòng chứa đầy các nguyên vật liệu mà thầy Snape đã có lần cáo buộc Harry chôn chĩa (và không phải là không có lý do). Tuy nhiên, sự chú ý của Harry bị thu hút về phía bàn giấy, ở đó, trong vùng ánh sáng đèn cây soi rọi, có một cái chậu đá không sâu lắm được khắc cổ tự Rune và nhiều ký hiệu khác. Harry nhận ra ngay tức thì đó chính là cái Tưởng Ký của cụ Dumbledore. Còn đang tự hỏi không biết món đồ đó làm cái quỷ gì ở đây, Harry giật bắn người khi giọng nói lạnh lùng của thầy Snape vang lên từ góc phòng.

“Đóng cánh cửa sau lưng trò lại, Potter.”

Harry làm theo lệnh với một cảm giác hãi hùng, là khi làm như vậy, nó đang tự nhốt chính mình. Khi nó quay mặt trở lại nhìn căn phòng, thầy Snape đã bước vào vùng ánh sáng và đang lặng lẽ chỉ vào cái ghế đối diện bàn giấy của thầy. Harry ngồi xuống và thầy Snape cũng ngồi xuống, hai con mắt đen lạnh lùng của thầy nhìn Harry chòng chọc không hề chớp lấy một cái, sự ghét bỏ hằn sâu trong từng đường nét trên gương mặt thầy. Thầy nói:

“Này, Potter, trò biết tại sao trò có mặt ở đây. Cụ Hiệu trưởng đã yêu cầu ta dạy trò Bế quan Bí thuật. Ta chỉ mong trò chứng tỏ trò giỏi giang môn này hơn môn Độc Dược.”

Harry đáp cộc lốc:

“Được.”

Đôi mắt của thầy Snape nheo lại đầy ác ý, thầy nói:

“Đây có thể không phải là một lớp học bình thường, Potter à, nhưng ta vẫn là thầy của trò và do đó ta yêu cầu trò luôn luôn xưng hô với ta là ‘thưa thầy’ hay ‘giáo sư’.”

Harry đáp:

“Dạ... *thưa thầy*.”

Thầy Snape tiếp tục nheo mắt khảo sát nó thêm một lát nữa rồi nói:

“Bây giờ, bắt đầu bài học Bế quan Bí thuật. Như ta đã nói với trò khi còn ở trong nhà bếp của người cha đỡ đầu yêu dấu của trò, chi phái pháp thuật này đóng kín tâm tư trí tuệ người ta lại, để chống sự thâm nhập ma thuật cùng ảnh hưởng của nó.”

Harry nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh lùng của thầy Snape nêu ra thắc mắc mà trong lòng tự hỏi không biết thầy sẽ trả lời hay không:

“Thưa thầy, tại sao thầy Dumbledore nghĩ là con cần đến bí thuật đó?”

Thầy Snape nhìn lại nó trong một lát rồi khinh khỉnh đáp:

“Chắc chắn là ngay cả trò giờ đây cũng có thể lý giải được mà, Potter.

Chúa tể Hắc ám là bậc lão luyện về Chiết Tâm Trí Thuật...”

“Là cái gì vậy, *thưa thầy?*”

“Đó là khả năng bòn rút cảm xúc và ký ức từ trong tâm trí của người khác...”

Nỗi lo sợ tột độ nhất của Harry được khẳng định, nó nói nhanh:

“Hắn có thể thôi miên à?”

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên.

“Trò không có thiên tư, Potter à. Trò không hiểu nổi những khác biệt độc đáo tinh vi. Đó là một trong những khuyết điểm khiến cho trò pha chế độc được tồi như vậy.”

Thầy Snape ngừng một chút, dường như để nhăm nháp cái thú vị làm tổn thương Harry, rồi tiếp tục:

“Chỉ có bọn Muggle mới nói ‘thôi miên’. Tâm trí không phải là một cuốn sách để mở ra tùy hứng và sát hạch tùy thích. Tư tưởng không ghi sẵn bên trong hộp sọ để cho bất cứ kẻ ngoại xâm nào cũng thôi miên được. Trí tuệ là một thứ phức tạp có nhiều tầng nhiều lớp, Potter à... Hay ít ra là hầu hết các trí tuệ đều cấu tạo như vậy...”

Thầy nhếch mép cười ngạo mạn, nói tiếp:

“Tuy nhiên, quả đúng là những ai đã tinh thông Chiết Tâm Trí Thuật thì có thể, trong những điều kiện nhất định, đào sâu vào tâm tư của nạn nhân và diễn giải chính xác những gì họ tìm thấy trong đó. Thí dụ, Chúa tể Hắc ám hầu như luôn luôn biết người nào đó nói dối ngài. Chỉ những ai lão luyện Bế quan Bí thuật mới có thể khép kín những tình cảm và ký ức trái ngược với lời nói dối, và như thế mới thốt ra những điều dối trá trước mặt ngài mà không bị phát hiện.”

Cho dù thầy Snape nói gì đi nữa, Chiết Tâm Trí Thuật đối với Harry nghe rất giống như thôi miên và nó không thích cái âm điệu của mấy từ đó chút

nào.

“VẬY... thưa thầy... hẳn có thể biết chúng ta đang nghĩ gì ngay lúc này sao?”

Thầy Snape nói:

“Chúa tể Hắc ám hiện đang ở một nơi khá xa và những bức tường cùng sân bãi của trường Hogwarts đã được bảo vệ chu đáo bằng nhiều bùa chú cổ xưa để bảo đảm an toàn cho tâm trí và thân thể của những người sống bên trong ngôi trường. Đối với pháp thuật, thời gian và nơi chốn có ý nghĩa quan trọng, Potter à. Trong Chiết Tâm Trí Thuật thì việc tiếp xúc bằng mắt là rất cần thiết.”

“VẬY thì tại sao con phải học Bế Quan Bí Thuật?”

Thầy Snape ngăm Harry, và trong khi ngăm nó thì thầy đưa một ngón tay dài lên miệng dò dẫm.

“Những quy luật thông thường dường như không áp dụng với trò được, Potter à. Chính lời nguyên không giết được trò dường như đã tạo ra một loại quan hệ nào đó giữa trò và Chúa tể Hắc ám. Bằng chứng cho thấy rằng có những lúc, khi tâm trí của trò thành thoi và yếu đuối - thí dụ khi trò ngủ chẳng hạn - thì trò có chung suy nghĩ và tình cảm với Chúa tể Hắc ám. Cụ Hiệu trưởng cho là không nên để tình trạng này tiếp tục. Cụ mong ta dạy cho trò cách thức khép kín tâm tư của mình trước Chúa tể Hắc ám.”

Trái tim của Harry lại đập dồn dập. Những điều đó cũng chẳng giải thích được gì thêm. Nó hỏi đột ngột:

“Nhưng tại sao giáo sư Dumbledore muốn ngăn chặn điều đó. Con cũng chẳng thích thú chút nào, nhưng việc đó cũng có ích vậy, đúng không? Ý con nói là... con đã nhìn thấy con rắn tấn công bác Weasley, chứ nếu con không nhìn thấy thì giáo sư Dumbledore đâu có thể cứu bác ấy kịp thời, đúng không ạ? Thưa thầy?”

Thầy Snape nhìn Harry chăm chăm trong một lát, vẫn dò dẫm ngón tay trên miệng mình. Khi thầy mở miệng nói trở lại, thì giọng thầy chậm rãi và dẫn đo, như thể thầy đang cân nhắc từng lời.

“Có vẻ như Chúa tể Hắc ám đã không hay biết về mối liên quan giữa ngài và trò, cho mãi tới khi gần đây. Theo như sự việc đã xảy ra cho đến tận bây giờ, thì có vẻ như trò đã trải nghiệm những cảm xúc và chia sẻ những suy nghĩ của ngài mà ngài không hay biết. Nhưng cảnh tượng mà trò đã nhìn thấy ngay trước lễ Giáng Sinh...”

“Cảnh tượng con rắn và bác Weasley hả?”

“Đừng có ngắt lời ta, Potter.” Thầy Snape nói giọng đe dọa. “Như ta đang nói lúc này... cái cảnh tượng mà trò đã nhìn thấy ngay trước lễ Giáng Sinh tiêu biểu cho một sự thâm nhập mạnh mẽ vào suy nghĩ của Chúa tể Hắc ám...”

“Con nhìn thấy qua mắt rắn, chứ không phải trong đầu hắc!”

“Ta tưởng ta đã bảo trò đừng có ngắt lời ta rồi mà, Potter?”

Nhưng Harry nào có bận tâm đến cơn giận của thầy Snape. Rốt cuộc, có vẻ như nó đang đi tới ngọn nguồn của vấn đề. Nó chồm tới trước quá xa trên cái ghế mà không để ý, đến nỗi chỉ còn ngồi vắt vẻo trên cái mép ghế, bồn chồn như sắp sửa bay lên vậy.

“Nhưng sao mà con có thể nhìn từ mắt rắn nếu con chia sẻ suy nghĩ của Voldemort chứ?”

“*Đừng nói lên tên của Chúa tể Hắc ám!*”

Một khoảng im lặng khó chịu. Cả hai trừng mắt nhìn nhau bên trên cái Tường Ký. Rồi Harry nói nhỏ:

“Giáo sư Dumbledore nói thẳng tên hắc.”

Thầy Snape lầm bầm:

“Cụ Dumbledore là một pháp sư quyền năng tột đỉnh. Cụ thì *cụ* có thể cảm

thấy đủ an toàn để gọi đích danh... còn chúng ta...”

Thầy Snape dường như bất giác, đưa cánh tay trái chà xát lên chỗ mà Harry biết là Dấu ấn Hắc ám đang thiêu đốt da thầy.

Cố gắng giữ giọng nói lễ phép, Harry bắt đầu lại:

“Thưa thầy, con chỉ muốn biết tại sao...”

Thầy Snape gầm gừ:

“Trò có vẻ như quan sát được từ bên trong đầu con rắn là bởi vì đó chính là nơi mà Chúa tể Hắc ám ngự trị trong một thời điểm nhất định nào đó. Vào thời điểm đó ngài đang chiếm hữu con rắn và do vậy trò chiêm bao thấy mình cũng ở bên trong con rắn...”

“Vậy là Vol... hắc... nhận ra con ở đó à?”

Thầy Snape lãnh đạm nói:

“Dường như vậy.”

Harry khấn khoản hỏi:

“Làm sao thầy biết? Điều này chẳng qua do cụ Dumbledore suy đoán hay là...”

Thầy Snape ngồi cứng đờ trên ghế, mắt nheo híp lại, lạnh lùng nói:

“Ta đã bảo khi xưng hô với ta trò phải ‘thưa thầy’.”

Harry sốt ruột nói:

“Dạ, thưa thầy, nhưng mà làm sao thầy biết...?”

Thầy Snape đáp một cách thô bạo:

“Biết bấy nhiêu đó đủ rồi. Điều quan trọng là hiện nay Chúa tể Hắc ám đã biết là trò đang truy cập suy nghĩ và cảm xúc của ngài. Ngài ắt cũng suy luận ra rằng quá trình này rất có thể đảo ngược lại; nghĩa là, ngài đã nhận ra là ngài cũng có thể truy cập cảm xúc và suy nghĩ của trò để đổi lại...”

“Và hắc có thể tìm cách sai khiến con làm chuyện gì đó?”

Harry hỏi, rồi vội vã nói thêm:

“Thưa thầy, phải không ạ?”

Thầy Snape đáp, giọng lạnh lùng và thờ ơ:

“Có thể. Điều này đưa chúng ta trở lại Bế quan Bí thuật.”

Thầy rút ra cây đũa phép từ túi áo trong của bộ áo chùng, Harry ngồi trên ghế hồi hộp, nhưng thầy Snape chỉ giơ cây đũa lên ngang thái dương của thầy và chấm đầu đũa vào chân những sợi tóc bóng mượt. Khi thầy kéo cây đũa, một chất lỏng lạnh gờ đó tiết ra, kéo dây dưa từ thái dương của thầy đến đầu cây đũa phép như một sợi tơ nhện dầy. Thầy giật cây đũa phép ra thì sợi tơ ấy uyển chuyển rơi xuống cái Tường Kỳ, ở đó nó xoáy tròn thành một thứ nửa như khí, nửa như nước màu bạc lấp lánh. Thầy Snape giơ đũa lên thái dương rồi thả cái chất bạc óng ánh đó vào đáy chậu đá Tường Kỳ hai lần, rồi không đưa ra một lời giải thích nào về hành vi của mình, thầy cẩn thận bưng cái Tường Kỳ lên, dời nó sang một cái kệ cách xa chỗ cái bàn, rồi quay lại đối diện với Harry, cây đũa trong tay đã giơ lên sẵn sàng.

“Potter, đứng dậy và rút đũa phép ra.”

Harry đứng lên, cảm thấy hết sức lo lắng. Hai người đứng đối diện với nhau, giữa họ chỉ có mỗi cái bàn giấy. Thầy Snape nói:

“Trò có thể dùng cây đũa phép của trò để cố gắng tước vũ khí của ta, hoặc để tự vệ bằng bất kỳ cách nào khác mà trò có thể nghĩ ra.”

Harry ngó chừng cây đũa phép của thầy Snape một cách lo lắng và hỏi:

“Mà thầy sắp làm gì vậy?”

Thầy Snape nói nhỏ nhẹ:

“Ta sắp nỗ lực đột nhập vào tâm tư của trò. Chúng ta sẽ xem trò kháng cự đến mức nào. Ta được báo cho biết là trò đã từng chứng tỏ khả năng kháng cự lại Lời nguyện Độc đoán... Trò sẽ nhận thấy trò cần những sức mạnh tương tự để làm được điều này... hãy tự dốc sức... Nào,... *Chiết Tâm Trí Thuật!*”

Thầy Snape đã tấn công trước khi Harry sẵn sàng, thậm chí trước khi Harry bắt đầu tập trung được chút xíu sức để kháng nào: văn phòng thầy Snape quay tít mù trước mắt nó rồi biến mất, hết hình ảnh này đến hình ảnh khác chạy lướt qua đầu óc nó như một cuộn phim lung linh chói lọi, đến nỗi nó không còn nhìn thấy gì chung quanh nữa...

Nó năm tuổi, ngó Dudley cỡi chiếc xe đạp mới toanh màu đỏ, mà trái tim nó banh ra vì ghen tị... Nó chín tuổi, con chó bun Ripper rượt nó chạy tuốt lên cây trong khi cả nhà Dursley cười nghiêng cười ngả trên bãi cỏ bên dưới... Rồi nó đội cái nón Phân loại, cái nón nói với nó là nó sẽ xuất chúng nếu về Nhà Slytherin... Hermione nằm trong bệnh thất, mặt mày đầy lông rậm đen xi... Một trăm tên Giám Ngục đang vây chặt nó bên cái hồ tối thui... Cho Chang tiến tới gần sát bên nó dưới mớ dây chùm gởi...

Không, một giọng nói vang lên trong đầu Harry, khi nó nhớ tới cảnh Cho đến gần sát bên nó, thầy đừng xem cảnh này, thầy đừng xem, đó là chuyện riêng tư...

Nó cảm thấy đầu gối nhói đau. Văn phòng của thầy Snape lại hiện ra trước mắt nó và nó nhận ra nó đã té lăn xuống sàn, một đầu gối của nó đụng vô chân bàn giấy của thầy Snape hết sức đau đớn. Nó ngược nhìn lên thầy Snape, thầy đã hạ cây đũa phép xuống và đang xoa xoa cườm tay. Chỗ đó có một vết sưng rộp lên như vết phỏng nặng.

Thầy Snape bình thản hỏi:

“Có phải trò muốn dùng Bùa Châm Đốt không?”

Harry đứng lên, cay đắng nói:

“Dạ, không.”

Thầy Snape quan sát nó kỹ càng.

“Ta cũng nghĩ là không phải. Trò đã để cho ta đột nhập quá xa. Trò đã mất hết tự chủ.”

Harry hỏi mà không chắc là nó có muốn nghe câu trả lời hay không:

“Thầy có thấy hết mọi việc mà con thấy không?”

Môi thầy Snape cong lên khi thầy nói:

“Chỉ thoáng qua thôi. Con chó đó của ai vậy?”

Harry cảm thấy ghét cay đắng thầy Snape, lầm bầm:

“Cô Marge.”

Thầy Snape lại giơ cây đũa phép lên một lần nữa, nói:

“Được, nỗ lực ban đầu như thế cũng không đến nỗi tệ lắm. Rốt cuộc trò cũng tìm được cách ngăn chặn ta, mặc dù trò hơi mất thì giờ và công sức vô chuyện hờ hết. Trò phải cố giữ được sự tập trung. Hãy chống lại ta bằng đầu óc của trò và trò sẽ không cần cầu viện tới cây đũa phép.”

Harry tức tối nói:

“Con đang cố gắng đó chứ. Nhưng thầy không dạy cho con biết phải làm sao!”

Thầy Snape nói giọng đe dọa nguy hiểm:

“Potter, vô lễ! Bây giờ ta yêu cầu trò nhắm mắt lại.”

Harry ném cho thầy Snape một ánh mắt ghê tởm trước khi nhắm mắt lại như thầy bảo. Nó không ưa chút nào cái ý nghĩ rằng mình thì đứng đó nhắm mắt lại, trong khi thầy Snape lại cầm cây đũa phép đứng đối diện.

Giọng thầy Snape vang lên lạnh lùng:

“Bình tâm lại, Potter. Hãy gạt bỏ hết tất cả cảm xúc...”

Nhưng cơn giận của Harry đối với thầy Snape vẫn tiếp tục bùng bùng trong huyết quản như một thứ nọc độc. Tháo khoán cơn giận của nó ư? Thà là nó tháo bỏ chân cẳng nó ra còn dễ hơn...

“Potter, đang lúc này mà trò không chịu làm như ta bảo... Trò cần phải khép mình vào kỷ luật hơn nữa... Bây giờ hãy tập trung...”

Harry cố gắng thông thoáng tâm trí, cố gắng không suy nghĩ gì hết, không

nhớ gì hết, không cảm thấy gì...

“Chúng ta hãy bắt đầu lại... khi ta đếm đến ba... một - hai - ba... Chiết Tâm Trí Thuật!”

Một con rồng đen, to một cách dễ sợ đang chồm lên ngay phía trước mặt nó... Ba má nó đang vẫy tay gọi nó từ trong một tấm gương ảo ảnh... Cedric Diggory nằm trên mặt đất, giương đôi mắt vô hồn nhìn nó đăm đăm...

“KHÔÔÔÔÔÔNG!”

Harry lại té khụy xuống một lần nữa, mặt vùi vào hai bàn tay, đầu nhúc nhút như thể có ai đó đã ráng sức hút não của nó ra khỏi hộp sọ.

Thầy Snape đánh giọng bảo:

“Đứng dậy! Đứng dậy ngay! Trò không chịu cố gắng gì hết, trò không có một chút xiu nỗ lực nào. Trò đang để cho ta truy cập vào những ký ức mà trò sợ hãi, trò đang giao vũ khí cho ta đó!”

Harry lại gượng đứng lên, trái tim nó đập dữ dội như thể nó vừa thật sự thấy Cedric chết trong nghĩa địa. Trông thầy Snape xanh xao hơn và giận dữ hơn bình thường, mặc dù thầy không thể nào giận dữ bằng Harry. Nó nói qua hàm răng nghiến chặt:

“Con - đang - hết sức cố gắng!”

“Ta đã bảo trò phải gạt bỏ hết mọi cảm xúc mà!”

Harry làu bàu:

“Dạ, nhưng mà lúc đó con thấy khó quá.”

Thầy Snape tàn nhẫn bảo:

“VẬY thì trò sẽ thấy mình dễ làm miếng mồi ngon cho Chúa Tể Hắc Ám! Những thằng ngu thì chỉ khoác lác khoe mẽ, chứ không biết kiềm chế cảm xúc của mình, chỉ biết trầm mình trong ký ức buồn thảm và tự để cho mình bị chọc tức một cách dễ dàng - nói một cách khác, chỉ là những con người yếu đuối - những kẻ đó không có mảy may cơ hội nào chống lại nổi quyền lực

của Chúa Tế Hắc Ám! Ngài sẽ thâm nhập tâm trí của trò một cách dễ như bốn, Potter à!”

Harry nói nhỏ:

“Con không yếu đuối.”

Cơn giận của nó bây giờ đã trào dâng khắp châu thân, đến nỗi có lúc nó đã tưởng rằng mình có thể xông vào tấn công thầy Snape. Thầy quát:

“Vậy thì hãy chứng minh đi! Hãy kiềm chế cơn giận, hãy rèn luyện đầu óc của trò đi! Chúng ta sẽ thử lại một lần nữa! Bây giờ hãy sẵn sàng! Chiết Tâm Trí Thuật!”

Nó đang nhìn dưỡng Vernon đóng bít cái hộp thư lại... Một trăm tên Giám Ngục đang băng qua cái hồ trong khuôn viên trường hướng về phía nó... Nó đang đi với ông Weasley dọc theo một hành lang không cửa sổ... họ đang tiến càng lúc càng gần cánh cửa phẳng lì màu đen ở cuối hành lang... Harry muốn đi qua cánh cửa đó... nhưng ông Weasley dẫn nó đi sang bên trái, xuống một chạng cầu thang bằng đá...

“CON BIẾT RỒI! CON BIẾT RỒI!”

Nó lại té bò càng trên sàn văn phòng của thầy Snape, vết sẹo bỏng buốt đau hết sức khó chịu, nhưng giọng nói vừa thốt ra từ miệng nó vang đầy âm hưởng chiến thắng. Lại một lần nữa, nó cố gượng đứng dậy để nhận thấy thầy Snape đang trừng mắt nhìn nó, cây đũa phép vẫn còn giơ cao. Lần này thì có vẻ như thầy Snape đã thu hồi câu thần chú trước cả lúc Harry kịp có một nỗ lực phản công.

Thầy chăm chú ngó Harry và hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra vậy, Potter?”

Harry hốt hển nói:

“Con đã nhìn thấy - con đã nhớ ra rồi. Con vừa mới nhận ra...”

Thầy Snape hỏi ngay:

“Nhận ra cái gì?”

Harry không trả lời ngay; trong lúc đưa tay xoa trán, nó vẫn còn nhấm nháp cái vui sướng của khoảnh khắc khám phá ra một bí mật...

Trong nhiều tháng liền nó đã chiêm bao thấy cái hành lang thăm thẳm không có cửa sổ dẫn tới cánh cửa khóa chặt, mà không hề nhận ra rằng đó chính là một nơi có thật. Bây giờ, khi nhìn lại khung cảnh trong trí nhớ, nó mới biết rằng từ lâu nay nó đã chiêm bao thấy cái hành lang mà nó với ông Weasley từng chạy qua vào ngày mười hai tháng Tám khi hai bác cháu học tốc như bay lao đến phòng xử án của Bộ Pháp Thuật. Đó chính là hành lang dẫn đến Sở Bảo Mật, và ông Weasley đã ở đúng chỗ đó vào cái đêm ông bị con rắn của Voldemort tấn công.

Nó ngược nhìn thầy Snape.

“Thưa thầy, trong Sở Bảo Mật có cái gì vậy?”

“Trò nói gì?”

Thầy Snape hỏi nhỏ, và Harry nhận thấy, với một sự hả hê sâu sắc, rằng thầy Snape đang mất bình tĩnh.

Harry nói:

“Thưa thầy, con hỏi, cái gì đang được cất trong Sở Bảo Mật?”

Thầy Snape chậm rãi hỏi:

“Mà tại sao trò lại hỏi một điều như vậy?”

Harry quan sát thật kỹ gương mặt của thầy Snape, và nói:

“Bởi vì cái hành lang mà con vừa mới thấy - con đã chiêm bao thấy nó suốt mấy tháng trời - con vừa nhận ra nó - nó dẫn đến Sở Bảo Mật... và con nghĩ là Voldemort muốn lấy cái gì đó ở...”

“Ta đã bảo trò đừng nói ra tên của Chúa Tể Hắc Ám!”

Hai thầy trò lại trừng mắt nhìn nhau. Cái thọc trên trán Harry lại nhói đau, nhưng nó không màng tới nữa. Thầy Snape tỏ ra suy đi tính lại kỹ lưỡng. Và

khi nói lại thì giọng thầy nghe như thể thầy đang cố gắng ra vẻ điềm tĩnh và chẳng bận tâm gì cả.

“Trong Sở Bảo Mật có nhiều thứ lắm, Potter à, nhưng có rất ít những thứ mà trò có thể hiểu được, và không có cái nào có liên quan gì đến trò hết. Ta nói thế trò có hiểu không?”

Harry đáp, tay vẫn xoa cái thẹo nhức nhối, lúc này càng trở nên đau đớn hơn.

“Dạ hiểu.”

“Ta muốn trò trở lại vào giờ này ngày thứ Tư, và chúng ta sẽ tiếp tục.”

Harry đang hết sức mong muốn phóng ra khỏi phòng thầy Snape để đi tìm Ron và Hermione. Nó mừng rỡ đáp:

“Dạ, thưa thầy.”

“Trò phải gạt bỏ hết mọi cảm xúc khỏi tâm trí trước khi đi ngủ vào mỗi tối - hãy dốc hết đầu óc ra, làm cho tâm tư trống trải và bình thản, trò có hiểu không?”

Harry nói, mà chẳng có tâm trí nào để lắng nghe.

“Dạ, thưa thầy.”

“Và ta báo cho trò biết, Potter à... nếu trò không chịu luyện tập thì ta sẽ biết ngay...”

“Dạ, thưa thầy.”

Harry lăm bằm. Nó lợm cạp sách lên, lảng cái cặp quàng qua vai rồi hối hả đi về phía cánh cửa của văn phòng. Khi mở cửa ra, Harry liếc nhìn lại thầy Snape, thầy đang quay lưng về phía nó, và đang cẩn thận múc tư tưởng của chính thầy ra khỏi cái Tường Ký bằng đầu cây đũa phép, rồi cẩn thận đặt trả nó lại vào trong đầu của thầy. Harry bước ra mà không nói một tiếng nào, cẩn thận đóng lại cánh cửa sau lưng, cái thẹo của nó vẫn nhói đau từng cơn.

Harry gặp Ron và Hermione trong thư viện, hai đứa này đang cùng nhau

làm đồng bài tập kếch xù mà mụ Umbridge vừa giao. Những học sinh khác, hầu hết đều là học sinh năm thứ năm, ngồi quanh những cái bàn có đèn chiếu sáng gần đó, ai cũng cúi mũi vào sách, ngồi viết lông ngỗng chạy rào rào như điên, trong khi bầu trời bên ngoài cửa sổ càng lúc càng tối tăm thêm. Ngoài tiếng sột soạt của những cây viết lông ngỗng, tiếng động duy nhất khác còn nghe được là tiếng kêu lít chít nhè nhẹ phát ra từ đôi giày của bà Pince, khi bà quản thủ thư viện này rảo bước qua các lối đi với vẻ hăm he, phà hơi thở của bà vào cổ những kẻ đang sục sạo mấy cuốn sách quý giá của bà.

Harry cảm thấy ớn lạnh; cái thọc của nó vẫn còn nhức nhối, nó có cảm giác sắp phát sốt.

Khi ngồi xuống đối diện với Ron và Hermione, Harry bắt gặp hình bóng của chính mình trong khung cửa sổ đối diện. Nó trắng bệch và cái thọc của nó dường như cộm lên và hiện rõ hơn bình thường.

Hermione thì thầm hỏi:

“Buổi học ra sao?”

Rồi cô nàng đâm ra lo lắng:

“Bồ có sao không Harry?”

Harry bần chồn nói, mặt nhăn lại vì một cơn đau nữa lại nhói lên ở cái thọc:

“Ừ... khỏe... mình không biết nữa. Mấy bồ nghe nè... mình vừa mới nhận ra một điều...”

Nó bèn kể cho hai đứa bạn nghe cái điều mà nó vừa nhìn thấy và suy diễn ra.

“VẬY... VẬY... có phải bồ nói là...”

Ron thì thầm, khi bà Pince lướt ngang qua, tiếng giày kêu lít chít nhè nhẹ.

“Cái vũ khí ấy... cái mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang muốn chôn... hiện đang nằm trong Bộ Pháp Thuật sao?”

Harry thì thầm:

“Nó ở trong Sở Bảo Mật, chắc là vậy thôi. Mình đã nhìn thấy cánh cửa ấy khi ba của bồ dẫn mình chạy xuống phòng xử án để dự phiên tòa kỷ luật mình và chắc chắn đó cũng chính là cánh cửa mà bác ấy đang canh gác khi bị con rắn cắn.”

Hermione thở ra một hơi dài, chậm chậm. Cô nàng thì thầm:

“Đương nhiên rồi.”

Ron sốt ruột hỏi:

“Đương nhiên cái gì?”

“Ron, thử suy nghĩ một chút coi... chú Sturgis Podmore đã tìm cách đột nhập vô một cánh cửa trong Bộ Pháp Thuật... chắc hẳn là cánh cửa này, không thể nào có lắm chuyện ngẫu nhiên trùng hợp như vậy được!”

Ron nói:

“Làm sao mà chú Sturgis lại tìm cách đột nhập khi mà chú ấy thuộc về phe mình chứ?”

Hermione nhìn nhận:

“Ờ, mình không biết được. Chuyện này thật là kỳ cục...”

Harry hỏi Ron.

“Vậy chứ Sở Bảo Mật là cái gì? Ba của bồ có khi nào nói tới điều gì đó liên quan đến cái Sở Bảo Mật ấy không?”

Ron cau mày lại nói:

“Mình chỉ biết là người ta gọi những người làm việc trong đó là những người ‘Không Được Nói Ra’. Bởi vì hình như không ai thật sự biết được họ làm cái gì trong đó... một chỗ kỳ cục như vậy mà cất giữ vũ khí sao...”

Hermione nói:

“Có gì đâu mà kỳ cục, điều này hết sức hợp lý. Mình cho là cái đó ắt hẳn là một cái gì đó tối mật mà Bộ đang triển khai... Harry, bồ có chắc là bồ

không sao chứ?”

Hermione hỏi vậy vì Harry lại đưa hai tay lên vuốt trán, như thể cố gắng ủi cho nó thẳng. Rồi nó hạ tay xuống, vẫn còn run rẩy, cố nói:

“Ừ, không sao... Mình chỉ cảm thấy hơi... mình không thích cái món Bế Quan Bí Thuật này lắm...”

Hermione tỏ ra thông cảm:

“Mình tin là bất kỳ người nào cũng sẽ bị chấn động đến phát bệnh một khi tâm trí họ cứ bị tấn công hoài. Thôi vậy nè, tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung đi, ở đó sẽ thoải mái hơn.”

Nhưng căn phòng sinh hoạt chung đầy nhóc người và vang um những tiếng la hét nói cười hết sức náo nhiệt; Fred và George đang biểu diễn món hàng mới nhất của tiệm Giỡn của tụi nó.

Trong khi Fred vung vẩy một cái nón chóp nhọn được trang trí bằng mấy cái lông hồng mịn như tơ trước đám học trò đang chăm chú theo dõi thì George la lớn:

“Nón Mất Đầu đây! Hai Galleon một cái, hãy coi Fred biểu diễn kìa!”

Fred chụp cái nón lên đầu, cười rạng rỡ. Trong một giây đầu, trông anh chàng chỉ có vẻ hơi ngổ đi một tí, nhưng rồi cả cái nón và cái đầu của anh ta bỗng nhiên biến mất.

Mấy cô bé rú lên, nhưng những người khác thì phá ra cười rần.

George lại hét:

“Rồi giờ nón ra!”

Bàn tay của Fred mò mẫm một lát trong cái chỗ có vẻ chỉ như khoảng không phía trên hai vai; rồi cái đầu anh xuất hiện trở lại khi anh giờ cái nón lông hồng ra.

Hermione không thể tập trung vô bài làm của mình nữa, cô nàng quan sát George và Fred chăm chú.

“Mấy cái nón này vận hành kiểu gì nhỉ? Theo mình thì rõ ràng đây là một thứ Bùa phép Tàng Hình gì đó, nhưng nếu nói rộng tầm tàng hình xa hơn các đường viền của đối tượng ếm bùa thì mới giỏi... Nhưng mình ngờ rằng loại bùa chú này không thể có tác dụng lâu được.”

Harry không trả lời, nó vẫn còn cảm thấy mệt mệt. Nhét mấy cuốn sách mà chỉ mới vừa rút ra vào trong cặp trở lại, nó lẩm bẩm:

“Mình sẽ phải để mấy bài tập này đến mai hẵng làm.”

Hermione giọng khuyến khích:

“Vậy thì bồ ghi luôn vô sổ kế hoạch làm bài tập của bồ đi, kéo lại quên mất.”

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau, và Harry thò tay vô cặp, rút ra cái sổ kế hoạch rồi ngáp ngừng giờ ra.

“Những gì làm được hôm nay, thì đừng để đến ngày mai mới làm!” cuốn sổ quở trách khi Harry ghi nguệch ngoạc việc phải làm bài tập của mụ Umbridge. Hermione toét miệng cười với nó. Harry nhét cái sổ kế hoạch làm bài tập vào cặp sách, và lập ngay một kế hoạch trong đầu là sẽ quăng luôn cuốn sổ vào lửa ngay cơ hội đầu tiên mà nó chớp được.

Harry đi băng qua phòng sinh hoạt chung, né được George lúc đó đang cố đội cái Nón Mất Đầu lên đầu nó, rồi bước lên cái cầu thang đá yên lành và mát lạnh để vào phòng ngủ nam. Nó cảm thấy như phát bệnh trở lại, hết như cái đêm mà nó chiêm bao thấy con rắn, nhưng lại nghĩ có lẽ mình sẽ không sao đâu nếu có thể nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Harry mở cửa phòng ngủ, và mới bước được một bước vô trong thì bỗng cảm thấy đau dữ dội, đến nỗi nó tưởng như có ai đó đang xấn một lưỡi dao vào đỉnh đầu. Nó không còn biết nó đang ở đâu, cũng không biết là nó đang đứng hay nằm, và chẳng còn biết tên nó là gì nữa.

Một tràng cười điên dại đang ngân vang bên tai nó... đã lâu rồi nó mới

được cảm thấy vui vẻ như vậy... sung sướng, lâng lâng, chiến thắng... một điều gì đó rất tuyệt vời, thật tuyệt vời đã xảy ra...

“Harry? HARRY!”

Có ai đó đang đánh vào mặt nó. Tiếng cười điên dại bị một tiếng kêu la đau đớn ngắt quãng. Niềm vui bị hút khỏi nó, nhưng tiếng cười vẫn tiếp tục...

Nó mở bừng mắt ra, và khi đã mắt đã mở, nó nhận ra rằng tiếng cười điên dại ấy đang thoát ra từ miệng mình. Ngay khi nó nhận thức được điều này, thì tiếng cười ấy tắt ngấm đi. Harry đang nằm thở hổn hển trên sàn nhà, trừng trừng mắt ngó lên trần nhà, cái thẹo trên trán co thắt trong cơn đau khủng khiếp. Ron đang cúi xuống nhìn nó, trông hết sức lo lắng. Ron hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Harry ngồi dậy, hít lấy hơi để thở:

“Mình không biết. Hắn đang hết sức hí hửng... hết sức vui mừng...”

“Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy hả?”

Harry lẩm bẩm:

“Có chuyện gì đó hay ho lắm vừa xảy ra.”

Nó run lên bần bật y như lần nó nhìn thấy con rắn tấn công ông Weasley và nó cảm thấy kiệt sức.

“Chuyện gì đó mà hắn đã trông mong bấy lâu nay.”

Những lời lẽ này, giống như lần ở trong phòng thay đồ của đội banh Gryffindor, nghe như thể do một kẻ xa lạ nào đó đang nói nhờ qua miệng của Harry, nhưng nó biết những lời lẽ ấy hoàn toàn thật. Nó hít sâu một hơi dài, cố gắng tập trung ý chí để không bị nôn thốc nôn tháo lên khắp người Ron. Nó rất mừng là lần này cả Dean và Seamus đều không có mặt ở đó để chứng kiến nó ở trong hoàn cảnh này.

Ron đỡ Harry đứng lên, nói nhỏ:

“Hermione biểu mình lên đây xem bồ ra sao. Hermione nói lúc này, sau

khi bị thầy Snape quay như quay đế thì khả năng phòng vệ của bồ còn mong manh lắm... Nhưng mà mình nghĩ là về lâu về dài thì bài học của thầy Snape sẽ hữu dụng cho bồ, đúng không?”

Ron nhìn Harry không chút yên tâm khi nó dìu Harry đi về phía cái giường. Harry gật đầu mà không có vẻ được thuyết phục chút nào. Nó nằm vật xuống giường, đầu ngửa ra trên gối, cảm thấy đau đớn toàn thân chứ không riêng gì cái thẹo, vì đã té lên té xuống quá nhiều lần vào buổi tối hôm đó. Nó không thể không nghĩ rằng chính buổi đột phá thứ nhất của nó vào Bế Quan Bí Thuật đã làm suy yếu đi sức đề kháng của tâm trí nó chứ chẳng hề giúp nó mạnh mẽ hơn chút nào, và nó tự hỏi, với một cảm giác cực kỳ bối rối, là chuyện gì đã xảy ra mà lại khiến Chúa Tể Voldemort cảm thấy vui sướng hơn bao giờ hết trong suốt mười bốn năm qua như vậy.

CON BỘ KẾT CÁNH

Thắc mắc của Harry được giải đáp vào ngay buổi sáng hôm sau. Khi Hermione nhận được tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, cô nàng trải tờ báo ra, chăm chú đọc trang nhất một lát, rồi thốt lên một tiếng kêu kinh hãi khiến cho mọi người chung quanh đều quay lại nhìn.

Cả Harry và Ron cùng đồng thanh hỏi:.

“Chuyện gì vậy?”

Để trả lời, Hermione đẩy tờ báo trên bàn đến trước mặt hai đứa tụi nó và chỉ vào mười cái hình đen trắng chiếm hết toàn bộ trang nhất, chín cái là hình chân dung của các pháp sư và cái hình thứ mười là của một mục phù thủy. Mỗi người trong hình, có một số chỉ lặng lẽ mỉm cười nhạo báng, vài người khác thì gõ gõ ngón tay lên cái khung tranh của mình, trông hết sức xác lác. Mỗi bức hình đều có ghi chú một cái tên và cái tội mà người đó đã phạm để bị tổng giam vào nhà ngục Azkaban.

Chú thích phía dưới gã pháp sư có gương mặt dài, xanh xao, và nhãn nhỏ, đang cười nhạo báng Harry, ghi là: *Antonin Dolohov, bị kết án đã thẩm sát Gideon và Fabian*.

Chú thích phía dưới một gã đàn ông mặt rỗ có mái tóc lóng o đang dựa

người vào lễ tắm hình của gã, vẻ mặt tỏ ra ngao ngán chán phèo, ghi là: Augustus Rookwood, *bị kết án đã tiết lộ những Bí mật của Bộ Pháp Thuật cho Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra*.

Nhưng ánh mắt của Harry bị thu hút vào bức hình của mẹ phù thủy. Ngay khi nó mới nhìn vào mấy tấm hình thì gương mặt mẹ ta đã bắt mắt nó ngay. Trong hình mẹ có một mái tóc đen dài, rối nùi và để xõa tung, mặc dù trước đây Harry đã từng thấy mái tóc ấy mượt mà, dày và óng ả. Mẹ trừng mắt nhìn nó qua lớp mí mắt sùm sụp nặng nề, một nụ cười kiêu ngạo và khinh miệt thấp thoáng trên đôi môi mỏng của mẹ. Giống như chú Sirius, mẹ vẫn duy trì được cho mình một chút vẻ ngoài xinh xắn dễ coi, nhưng có một điều gì đó - có lẽ là Azkaban - đã tàn phá gần hết dung nhan của mẹ.

Bellatrix Lestrange, bị kết án đã hành hạ và hủy hoại vĩnh viễn chức năng tư duy của Frank và Alice Longbottom.

Hermione huých cùi chỏ vô Harry một cái và chỉ vào cái tựa lớn phía trên mấy tấm hình, từ này giờ Harry đã không đọc đến cái tựa bởi vì quá chú ý vào Bellatrix.

VƯỢT NGỤC HÀNG LOẠT KHỎI NHÀ NGỤC AZKABAN

BỘ PHÁP THUẬT LO SỢ BLACK LÀ ‘ĐIỂM TẬP TRUNG’ CHO CÁC TỬ THẦN THỰC TỬ CŨ

Harry kêu to:

“Black hả? Không lẽ...?”

Hermione khấn khoản thì thầm:

“Suyt! Đừng có hét lên... Hãy đọc đi!”

Bộ Pháp Thuật vừa thông báo, vào khuya hôm qua đã xảy ra một cuộc vượt ngục hàng loạt ở nhà ngục Azkaban.

Nói chuyện với phóng viên tại văn phòng riêng của mình, ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đã xác nhận rằng mười tù nhân trọng tội được canh phòng cẩn mật đã trốn thoát vào đầu hôm đêm qua, và ông đã báo cho Thủ tướng dân Muggle về tính chất nguy hiểm của những kẻ vượt ngục này.

Ông Fudge đã nói vào tối hôm qua rằng: “Xui xẻo nhất là chúng ta lại rơi vào một tình thế tương tự cách đây hai năm nôi, khi mà tên sát nhân Sirius Black bỏ trốn. Chúng tôi không cho rằng hai vụ vượt ngục này không có liên quan với nhau. Một cuộc vượt ngục quy mô như vậy ắt là phải có sự trợ giúp từ bên ngoài, và chúng tôi phải nhớ ngay đến Black, kẻ đầu tiên đã vượt được ngục Azkaban, chắc hẳn là một trợ thủ lý tưởng cho những tù nhân khác đi theo chân hắn. Chúng tôi nghĩ rằng rất có thể những cá nhân này, bao gồm cả người chị em bà con với Black, Bellatrix Lestrange, ắt là đã tập hợp quanh Black, coi hắn như thủ lĩnh của họ. Tuy nhiên, chúng tôi đang làm tất cả những gì chúng tôi có thể làm để săn lùng đám tội phạm này, và chúng tôi tha thiết đề nghị cộng đồng phù thủy phải luôn đề cao cảnh giác và thận trọng. Không được vì bất cứ lý do gì mà tiếp cận các cá nhân này.”

Ron tỏ ra hết sức sửng sốt, nói:

“Thì ra là vậy đó, Harry. Đó là lý do vì sao tối hôm qua hắn lại sung sướng như vậy.”

Harry làu bàu:

“Mình không tin được chuyện này. Lão Fudge lại đổ thừa vụ vượt ngục này cho chú Sirius sao?”

Hermione cay đắng nói:

“Chứ ông ta có thể làm cách nào khác nữa đâu? Ông ta không thể nào nói rằng ‘Xin lỗi mọi người nha, cụ Dumbledore đã cảnh cáo tôi rằng chuyện này có thể xảy ra, rằng bọn giám ngục Azkaban có thể đã theo phe Chúa Tể Voldemort’ - đừng có rên nữa, Ron - ‘và bây giờ những kẻ ủng hộ Voldemort tòi tệ nhất cũng đã vượt ngục.’ Ý mình nói là suốt sáu tháng trời qua ông ta cứ lải nhải nói với mọi người rằng bồ và cụ Dumbledore là những kẻ nói dối mà, đúng không?”

Hermione rọc tờ báo ra và bắt đầu đọc bài tường thuật ở trang trong, trong

khi Harry nhìn quanh Đại sảnh Đường. Nó không thể nào hiểu được vì sao mà các bạn học của nó không có vẻ sợ hãi hoặc ít ra là bàn tán về mẩu tin tức kinh hoàng ở trang nhất, nhưng thật ra chẳng có mấy người trong đám học sinh đọc báo mỗi ngày như Hermione. Tụi nó đều đang nói về bài tập về nhà và Quidditch, và những chuyện nhảm nhí gì khác nữa ai mà biết được, trong khi bên ngoài những bức tường này vừa có thêm mười Tử Thần Thực Tử tăng cường vào hàng ngũ của Voldemort.

Nó liếc nhìn lên bàn ăn của các giáo sư. Ở trên đó lại là một câu chuyện khác: cụ Dumbledore và giáo sư McGonagall đang chuyện trò rất nghiêm túc, cả hai đều có vẻ mặt cực kỳ trầm trọng. Giáo sư Sprout đặt tờ *Nhật Báo Tiên Tri* dựa vào chai nước xốt cà và đang đọc trang nhất một cách chăm chú, đến nỗi bà không để ý rằng lòng đỏ trứng từ cái muống bất động trong tay bà đang thánh thót nhều xuống vạt áo. Trong khi đó, ở tuốt đầu bàn bên kia, giáo sư Umbridge cầm mặt chúi mũi vô chén cháo. Từ hồi nào giờ mới có một lần đôi mắt cóc nòng nọng của bà không quét khắp Đại sảnh Đường để rà tìm những đứa học trò quậy. Bà trợn mắt lên khi nuốt thức ăn và cứ chốc chốc lại ném ánh mắt ác độc về phía chỗ cụ Dumbledore và giáo sư McGonagall đang trò chuyện hết sức chăm chú.

Hermione vẫn còn đang nhìn chòng chọc vào tờ báo, chợt kêu lên đầy kinh ngạc:

“Ôi, trời...”

Harry đâm ra bồn chồn hốt hoảng, hỏi ngay:

“Bây giờ tới chuyện gì nữa?”

Hermione trông như bị sốc, kêu lên:

“Thiệt là... khủng khiếp.”

Cô nàng xếp tờ báo ở trang mười và đưa trả nó cho Harry và Ron.

CÁI CHẾT BI THÂM CỦA CÔNG CHỨC BỘ PHÁP THUẬT

Đêm qua bệnh viện Thánh Mungo đã hứa là sẽ thăm tra chu đáo sau khi một viên công chức của Bộ Pháp Thuật, ông Broderick Bode, 49 tuổi, được phát hiện đã chết ngay trên giường của mình, bị một cây kiếng trồng trong chậu quán siết đến chết ngạt. Các Lương y được mời đến hiện trường đã không thể nào hồi sinh được ông Bode, ông này đã bị thương bởi một tai nạn tại nơi làm việc vài tuần trước khi chết.

Lương y Miriam Strout, người chịu trách nhiệm về phòng bệnh của ông Bode vào thời điểm xảy ra tai nạn, đã bị đình chỉ việc làm nhưng vẫn lãnh toàn bộ lương bổng và bà đã không thể đưa ra lời bình luận nào vào ngày hôm qua, nhưng phù thủy phát ngôn của bệnh viện đã tuyên bố như sau:

‘Bệnh viện Thánh Mungo vô cùng tiếc cho cái chết của ông Bode. Trước khi tai nạn thương tâm này xảy ra, ông đã hồi phục được sức khỏe của mình một cách ổn định. Chúng tôi có những hướng dẫn chặt chẽ về những đồ trang trí được cho phép bày biện trong các phòng bệnh của chúng tôi, nhưng dường như Lương y Strout đã quá bận rộn trong dịp lễ Giáng Sinh nên đã không chú ý đến sự nguy hiểm của cây kiếng trên chiếc bàn bên giường của ông Bode. Bởi vì khả năng chuyển trò và vận động của ông Bode đã tiến triển tốt, Lương y Strout đã khuyến khích ông Bode tự mình chăm sóc cây kiếng này, mà không nhận thức rằng đó không phải là một cây Bông-đồng-đưa vô hại, mà là một nhánh được cắt ra từ Bấy Quỷ, khi bệnh nhân đang hồi phục Bode vừa chạm vào nhánh cây này, nó lập tức quán siết ông đến chết nghẹt.’

‘Bệnh viện Thánh Mungo vẫn chưa thể biết được nguyên nhân vì sao lại có nhánh cây ấy trong phòng bệnh và yêu cầu bất kỳ pháp sư và phù thủy nào có được thông tin liên quan hãy xung phong cung cấp.’

Ron nói:

“Ông Bode... Ông Bode. Cái tên này nghe quen quen...”

Hermione thì thầm:

“Tụi mình đã gặp ông ấy rồi, ở bệnh viện Thánh Mungo ấy, mấy bồ còn nhớ không? Ông ấy nằm đối diện giường của thầy Lockhart, cái ông cứ nằm yên đó mà nhìn đăm đăm lên trần nhà ấy. Và tụi mình cũng đã chứng kiến lúc nhánh cây Bấy Quỷ được đưa đến. Bà ấy - bà Lương y ấy - nói rằng đó là một món quà Giáng sinh.”

Harry nhớ lại câu chuyện. Một cảm giác kinh hoàng dâng lên như mặt

đăng trong hòng nó.

“Sao tụi mình lại không thể nhận ra được đó là Bầy Quỷ chứ? Tụi mình đã từng nhìn thấy nó trước đây rồi... Lẽ ra tụi mình đã có thể ngăn không cho chuyện này xảy ra.”

Ron gạt phắt đi:

“Ai mà có thể ngờ được là một nhánh cây Bầy Quỷ giả dạng chậu kiểng lại xuất hiện ở một bệnh viện chứ? Không phải lỗi của tụi mình đâu, mà là tội của những kẻ nào đó đã gửi cái đó cho ông Bode! Những kẻ đó mới thật sự là đồ ăn hại đái nát, tại sao họ không kiểm tra xem họ đã mua phải cái gì chứ?”

Hermione run run nói:

“Ôi thôi đi, Ron! Mình không cho là có kẻ nào đó lại đặt nhánh cây Bầy Quỷ vào chậu kiểng mà không nhận ra rằng nó sẽ cố tìm cách giết bất kỳ ai chạm vào nó đâu. Vụ này - vụ này là một vụ giết người... và là một vụ giết người rất xảo quyệt... nếu cái cây do một kẻ nặc danh gửi đến, thì làm sao có thể tìm ra được hung thủ của vụ này chứ?”

Harry lúc này lại không suy nghĩ về cây Bầy Quỷ. Nó đang nhớ lại khi đi thang máy xuống tầng chín của Bộ Pháp Thuật trong cái ngày diễn ra phiên tòa kỷ luật của nó, và nó đã thấy một người mặt tái mét đi vào thang máy ở tầng Vành-Tai.

Nó chậm rãi nói:

“Mình đã từng gặp ông Bode rồi. Mình đã gặp ông ấy ở Bộ Pháp Thuật với ba của Ron.”

Mồm Ron há hốc:

“Ở nhà mình cũng đã từng nghe ba mình nói về ông ấy. Ông ta là một người Không Được Nói Ra - ông làm việc ở Sở Bảo Mật!”

Tụi nó nhìn nhau một lát, xong Hermione kéo tờ báo về phía mình, xếp nó lại, dăm dăm nhìn hình của mười Tử Thần Thực Tử vừa vượt ngục ở trang

bà một lúc, rồi cô nàng đứng dậy. Ron ngạc nhiên hỏi:

“Bồ định đi đâu đó?”

Hermione quàng cái cặp sách qua vai, nói:

“Đi gởi một lá thư. Thư... Ôi, mình cũng không biết... nhưng mà cũng nên thử... và mình là người duy nhất có thể...”

“Sao mình ghét cái kiểu nó làm ra bộ đó.”

Ron lầm bầm khi nó và Harry đứng lên khỏi bàn và đi thông thả ra khỏi Đại sảnh Đường.

“Nếu như nó nói cho tụi mình biết thử một phen là nó đang định làm gì thì có chết chóc gì không cơ chứ? Nó chỉ mất chừng mười giây - A, bác Hagrid ơi!”

Lão Hagrid đang đứng bên cạnh cánh cửa mở vào Sảnh Đường, đợi cho một đám học sinh nhà Ravenclaw đi qua. Lão vẫn còn trong tình trạng bầm giập sưng sía như cái ngày trở lại trường sau khi hoàn thành nhiệm vụ về những người khổng lồ, đã vậy còn có thêm một vết cắt mới vắt ngang qua sống mũi.

Lão cố gắng nặn ra một nụ cười nhưng cũng chỉ tạo ra được một cái nhăn nhó đau đớn.

“Hai đứa bây khỏe không?”

Harry vừa hỏi vừa đi theo lão Hagrid đang kèn càng bước đằng sau đám học sinh nhà Ravenclaw:

“Bác có khỏe không, bác Hagrid?”

“Khỏe, khỏe re.”

Lão Hagrid đáp, làm ra bộ ung dung một cách gượng gạo; lão giơ một bàn tay lên vẫy tụi nó và suýt một chút xíu nữa là đâm vào bộ mặt khiếp đảm của giáo sư Vector lúc đó đang đi ngang qua. Lão lầm bầm:

“Chỉ bện búa xua, ba mớ thường lệ, như tụi bây biết đó - chuẩn bị mấy bài

học, hai con rồng lửa đang thay vảy, và bác đang bị quản chế.”

“Bác đang bị quản chế hả?”

Ron la lên khiến cho nhiều học sinh đang đi ngang qua phải ngoái nhìn lại tò mò. Nó bèn hạ giọng thì thầm:

“Con xin lỗi - con muốn nói - bác đang bị thử thách à?”

Lão Hagrid đáp:

“Ừ. Cũng hổng đến nỗi bất ngờ, nói thiệt tình với mấy đứa đó. Tụi bây có lẽ không hiểu đâu, nhưng cái vụ thanh tra đó không được hay ho lắm, mấy đứa cũng biết mà... nhưng dù sao đi nữa...”

Lão thở dài thiệt sâu:

“... cũng nên đi chà thêm bột ớt cho bọn rồng lửa ấy, nếu không tụi nó sẽ cụt đuôi mất. Chào tụi bây nghe, Harry... Ron...”

Lão sai dài bước chân bỏ đi, ra khỏi cửa trước, xuống mấy bậc thềm đá rồi dẫm chân xuống sân trường ẩm ướt. Harry nhìn theo lão, tự hỏi nó còn có thể chịu đựng thêm bao nhiêu tin xấu nữa.

Vụ lão Hagrid đang bị quản chế trở thành tin tức phổ biến khắp trường chỉ trong mấy ngày sau, nhưng Harry hết sức phấn nộ khi nhận thấy chẳng có mấy ai tỏ ra buồn bực về chuyện này; thực ra, có mấy đứa, mà nổi bật trong mấy đứa này là Draco Malfoy, lại tỏ ra vô cùng hí hửng. Còn đối với cái chết kỳ quái của một công chức tầm tầm của Bộ Pháp Thuật trong bệnh viện Thánh Mungo thì hình như chỉ có Harry, Ron và Hermione là biết đến hay quan tâm đến. Lúc này chỉ còn có một chủ đề được thảo luận ở trong các hành lang: cuộc đào thoát của mười Tử Thần Thực Tử. Tin này rất cuộc đã được vài người có đọc báo tung ra khắp trường. Người ta đồn đãi là vài ba tên tù vượt ngục ấy đã xuất hiện ở làng Hogsmeade, rằng chúng có thể đang trốn ở Lều Hết và chúng có thể sẽ đột nhập vào trường Hogwarts, như Sirius Black đã từng làm một phen.

Những ai đã được sinh ra và lớn lên trong những gia đình phù thủy thì đều đã nghe nói đến tên của những Tử Thần Thực Tử này trong nỗi khiếp sợ không kém gì so với cái tên Voldemort. Những tội ác mà chúng gây ra dưới triều đại kinh hoàng mà Voldemort thống trị đã trở nên huyền thoại. Nhiều đứa trong số những học sinh ở Hogwarts có bà con thân thích là nạn nhân của bọn Tử Thần Thực Tử này; những đứa này bỗng nhiên thấy mình trở thành những mục tiêu ngoài ý muốn của những cái nhìn khiếp sợ khi tụi nó đi trong các hành lang: như Susan Bones chẳng hạn, đã có chú, cô và anh em họ cùng bị giết dưới tay của một trong số mười tên ấy, cô bé này đã nói một cách đau khổ trong giờ Thảo Dược rằng giờ đây nó đã biết tận tường xương tủy cái cảm giác là một Harry thì như thế nào.

“Và mình không biết làm sao bạn có thể chịu đựng được - thiệt là kinh khủng!”

Cô bé nói thẳng thừng, vung tay vẩy quá nhiều phân rỗng lên cái khay đựng cây giống Táp Ré của mình, khiến cho chúng vụn vẹo và ré lên om sòm hết sức khó chịu.

Đúng là Harry đã là chủ đề của những câu chuyện rù rì và những vụ chỉ chỗ vừa được phục hồi và làm mới lại trong các hành lang vào những ngày này, nhưng nó tin là nó đã dò ra có một chút xiu khác biệt trong giọng điệu của những tiếng xì xèo ấy. Lúc này chúng nghe có vẻ tò mò hơn là thù địch, và có một hay hai lần nó tin là nó đã nghe lỏm được vài đoạn trong những cuộc đối thoại, cho thấy rằng những kẻ già mồm đã không thỏa mãn lắm với kiểu tường thuật của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* về việc mười Tử Thần Thực Tử đã thoát ra khỏi thành lũy nhà ngục Azkaban như thế nào và tại sao lại đào thoát.

Trong sự bối rối và sợ hãi, những người đang hoang mang có vẻ như dành hướng về sự giải thích khác duy nhất mà họ có được vào lúc này: đó là những gì mà Harry và cụ Dumbledore đã không ngừng giải thích từ năm ngoái đến

nay.

Mà sự thay đổi không phải chỉ có trong thái độ và tâm trạng của bọn học sinh. Chính lúc này người ta thường bắt gặp trong hành lang những nhóm hai hoặc ba giáo viên trao đổi với nhau bằng những lời thì thầm rất nhỏ với giọng điệu khẩn cấp, nhưng ngay khi thấy có học sinh nào đi tới gần là họ ngừng ngang những cuộc chuyện trò của mình liền.

Một hôm, khi Hermione, Harry và Ron đi qua chỗ giáo sư McGonagall, thầy Flitwick và giáo sư Sprout đang túm tụm với nhau bên ngoài phòng học lớp Bùa Mê, Hermione hạ thấp giọng nói nhỏ:

“Rõ ràng là các thầy cô không còn có thể nói chuyện tự do thoải mái trong phòng giáo vụ nữa rồi... Ít nhất cũng không thể nói năng thoải mái được khi có mụ Umbridge ở đó.”

Ron ngoái nhìn về phía ba giáo viên, nói:

“Mình đoán có lẽ các thầy cô vừa biết được thêm điều gì đó mới.”

Harry tức giận nói:

“Chẳng lẽ mình không được quyền biết nếu các thầy cô biết à? Nhất là sau cái đạo luật giáo dục... Ờ, bây giờ chúng ta có tới đạo luật số mấy rồi?”

Bởi vì ngay buổi sáng sau khi tin tức về cuộc vượt ngục ở Azkaban được tung ra, đã có thêm nhiều bản thông cáo xuất hiện trên bảng thông báo của các nhà:

THEO LỆNH CỦA

THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS

Kể từ lúc này các giáo viên bị cấm chỉ không được cung cấp cho học sinh bất kỳ thông tin nào không liên quan đến các môn học mà họ được trả lương để dạy.

Thông báo trên được coi như Đạo luật giáo dục Số Hai mươi Sáu.

Đã ký

Dolores Umbridge

Thanh Tra Tối Cao

Cái đạo luật vừa ban hành mới toanh này đã trở thành đề tài của vô số chuyện tiếu lâm trong giới học trò trường Hogwarts. Lee Jordan vừa chỉ ra cho giáo sư Umbridge thấy rằng theo cái luật mới của bà, thì bà không được phép cấm Fred và George chơi Bánh Nổ ở cuối lớp.

“Thưa giáo sư, Bánh Nổ không dính dáng gì tới môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc Ám cả! Chuyện đó không phải là thông tin liên quan đến môn học của cô!”

Sau đó, khi Harry gặp lại Lee, nó thấy mu bàn tay của Lee rỉ máu khá tệt. Harry bèn đề nghị Lee ngâm tay vô tinh chất Liên da.

Harry tưởng đâu cuộc vượt ngục ở Azkaban có thể làm bà Umbridge biết khiêm tốn lên ít nhiều, tưởng đâu mụ có lẽ cũng bối rối về cái thảm họa vừa xảy ra ngay dưới mũi ông Fudge kính yêu của mụ. Dè đâu, chuyện này chỉ có vẻ như càng làm gia tăng dữ dội cái khát vọng điên cuồng của mụ là kiểm soát và điều khiển tất cả mọi mặt của cuộc sống ở Hogwarts. Dường như mụ đã quyết tâm đạt được ít nhất là một thành tích đuổi việc liên một người nào đó, và vấn đề còn lại chỉ là câu hỏi liệu giáo sư Trelawney hay lão Hagrid sẽ là người phải ra đi trước tiên.

Bây giờ thì mỗi buổi học Chiêm Tinh và Chăm sóc Sinh vật Huyền bí đều diễn ra dưới sự giám sát của mụ Umbridge cùng với cái bìa kẹp hồ sơ của mụ.

Mụ rình rập bên cạnh lò sưởi trong căn phòng học tuốt trên đỉnh tháp nông nần mùi nước hoa. Mụ chen ngang vô bài giảng càng lúc càng kích động của giáo sư Trelawney bằng những câu hỏi hóc búa về khoa Bói Chim và khoa Bói Hình Bảy Góc, khẳng khẳng đòi giáo sư tiên đoán trước các câu trả lời

của học sinh, trước khi chúng trả lời, và yêu cầu giáo sư lần lượt biểu diễn kỹ năng của bà với quả cầu pha lê, rồi đến mấy lá trà và mấy cục đá khắc cổ ngữ Rune. Harry nghĩ chẳng mấy chốc nữa giáo sư Trelawney có lẽ sẽ ngã quỵ dưới áp lực căng thẳng này. Nhiều lần nó đi ngang qua giáo sư trong hành lang, (mà tự thân sự kiện này vốn rất hiếm khi xảy ra, vì trước đây giáo sư vẫn thường ở lại trong căn phòng trên đỉnh tháp của bà), nó thấy bà tự lẩm bẩm nói với chính mình một cách thảng thốt, tay thì nắm chặt lại và mắt thì liếc nhìn qua vai một cách kinh hãi, và người của bà luôn luôn bốc ra một mùi nồng nặc của một thứ rượu mạnh dùng để nấu ăn. Nếu như Harry không lo lắng quá nhiều về lão Hagrid, thì chắc là nó sẽ cảm thấy áy náy cho giáo sư Trelawney - nhưng nếu như phải có một trong hai người đó bị đuổi việc, thì Harry chỉ có thể có một lựa chọn về việc ai là người nên được giữ lại mà thôi.

Thiệt không may là Harry có thể thấy rằng lão Hagrid đã chẳng dừng lên được những buổi biểu diễn khảm khá gì hơn giáo sư Trelawney. Lão cũng có vẻ đã mất hết tinh thần, mặc dù lão hình như đã nghe theo lời khuyên của Hermione, và từ đó cho đến tận lễ Giáng sinh lão đã không đưa ra dạy trong lớp một con thú nào dễ sợ hơn là một con Cờ Rúp - một sinh vật không khác mấy với một con chó săn Jack Russell, ngoại trừ mỗi chi tiết là cái đuôi của nó có hình cái chìa ba. Lão thường lảng trí và bồn chồn trong lúc giảng bài, làm đứt ngang mạch chuyện đang nói với cả lớp, rồi trả lời trật lất các câu hỏi, và lúc nào lão cũng lo lắng liếc mắt về phía giáo sư Umbridge. Lão cũng ngày một xa cách hơn với bọn Harry, Ron và Hermione, chưa từng thấy, và lão kiên quyết cấm chúng đến thăm lão sau khi trời tối. Lão thẳng thừng nói với tụi nó:

“Nếu mụ ta mà bắt được tụi bây, thì tất cả chúng ta đều cầm như đưa cổ vô máy chém hết.”

Tụi nó cũng không hề mong muốn làm điều gì tác hại thêm cho nghề

nghiệp của lão, nên cũng đành thôi đi xuống căn chòi của lão chơi vào những buổi tối.

Đối với Harry, nó cảm thấy như mụ Umbridge đang tước đoạt của nó hết mọi thứ đã làm cho cuộc sống của nó ở trường Hogwarts đáng sống: nào là những cuộc viếng thăm ở căn chòi của lão Hagrid, nào là chuyện viết thư cho chú Sirius, cây chổi bay Tia Chớp và cả môn Quidditch. Nó trả đũa mụ ta bằng cách duy nhất mà nó có thể làm: nỗ lực gấp đôi trong các buổi họp của Đ.Q.D.

Harry cảm thấy sung sướng khi nhận thấy tất cả thành viên, thậm chí cả Zacharias Smith, cũng đã gấp rút tập luyện chuyên cần hơn bao giờ hết từ khi có tin là mười Tử Thần Thực Tử đã đào thoát khỏi nhà ngục Azkaban, nhưng không một đứa nào học hành tiến bộ rõ rệt hơn Neville. Cái tin những kẻ tấn công cha mẹ nó đã trốn thoát gây nên một sự thay đổi kỳ lạ và thậm chí là hơi đáng sợ bên trong Neville. Nó không hề có một lần nào nhắc tới cuộc gặp gỡ với Harry, Ron và Hermione ở khu căn mật trong bệnh viện Thánh Mungo, và trước mặt Neville, tại Harry, Hermione, và Ron cũng giữ im lặng về việc này. Neville cũng không nói gì về cuộc đào thoát của Bellatrix và những đồng bọn của mụ ta. Thật ra, Neville hầu như không nói năng gì nữa trong những buổi họp Đ.Q.D., mà chỉ cắm cúi luyện tập đi luyện tập lại không ngừng nghỉ các lời nguyền và phản nguyền mà Harry dạy. Gương mặt buồn bã của Neville đắm đắm tập trung, nó hầu như hoàn toàn bất chấp những thương tổn và tai nạn có thể xảy ra, và chỉ chăm chăm luyện tập hăng say hơn bất kỳ ai trong lớp. Nó tiến bộ rất nhanh khiến ai cũng phải lấy làm lạ, và khi Harry dạy tại nó tới Bùa Chắn - một phương cách để phản kháng lại những lời nguyền rửa vụn vật khiến chúng quay lại tấn công những kẻ ra đòn - thì chỉ có mỗi Hermione là quán triệt món bùa chú này nhanh hơn Neville.

Thực ra Harry sẵn sàng đánh đổi với cái giá khổng lồ để có thể có được sự

tiến bộ trong mấy buổi học Bế Quan Bí Thuật tương tự như Neville đã làm trong các buổi luyện tập của Đ.Q.D. Những bài học của Harry với thầy Snape, vốn đã tệ hại ngay từ lúc mới khởi đầu, bây giờ càng không có thêm được chút xíu tiến bộ nào hết. Ngược lại, Harry cảm thấy càng ngày càng khốn khổ hơn với những bài học này.

Trước khi nó bắt đầu học Bế Quan Bí Thuật, cái thọc của nó thỉnh thoảng mới nhức nhối, thường là vào ban đêm, hoặc là vào những lúc nháng lên một cách kỳ lạ những suy tư và tâm trạng của Voldemort mà nó được tham dự vào. Nhưng mà dạo gần đây cái thọc của Harry nhức nhối liên tục, hiếm có lúc nào ngừng được cơn đau buốt, và nó cũng thường cảm thấy rộn lên những cơn phiền muộn hoặc hưng phấn thường chẳng liên quan gì đến những chuyện đang diễn ra với nó vào lúc ấy, và những cơn cảm xúc rộn lên như thế thường đi kèm với một cơn đau đớn đặc biệt phát ra từ cái thọc. Harry có một cảm giác hãi hùng là nó đang từ từ biến thành một thứ ăng-ten cảm ứng, rung lên theo từng dao động li ti trong tâm trạng Voldemort, và nó biết chắc chắn rằng sự nhạy cảm ngày càng gia tăng rõ rệt này đã bắt đầu kể từ bài học Bế Quan Bí Thuật đầu tiên của nó với thầy Snape. Hơn thế nữa, bây giờ nó lại thường chiêm bao thấy mình đang đi xuống cái hành lang hướng về cửa vào Sở Bảo Mật gần như mỗi đêm, những giấc chiêm bao này luôn luôn chấm dứt ở cảnh nó đứng trước cánh cửa gỗ đen trần trụi với lòng đầy ham muốn.

Khi Harry thổ lộ chuyện này với Hermione và Ron, Hermione tỏ ra lo lắng:

“Có lẽ nó cũng giống một chứng bệnh, một cơn sốt chẳng hạn. Thường thường phải trở bệnh nặng một phen rồi mới khỏi bệnh.”

Harry nói huých toẹt:

“Chính mấy bài học với thầy Snape làm nó tệ hơn. Mình hết chịu nổi chuyện cái thọc mình cứ đau tấy lên rồi. Mình cũng chán ngấy chuyện cứ

đêm đêm lại đi xuống cái hành lang ấy rồi.”

Nó tức giận chà xát vầng trán của mình.

“Mình chỉ ước sao cho cái cửa ấy mở ra, mình đã phát ngán việc đứng mà giương mắt ngó nó rồi.”

Hermione đành giọng nói ngay:

“Chuyện này không đùa được đâu! Thầy Dumbledore tuyệt nhiên không hề muốn bồ mơ màng về cái hành lang ấy chút nào, nếu không thì thầy đã không nhờ thầy Snape truyền dạy cho bồ Bế Quan Bí Thuật. Bồ chỉ cần chịu khó học hành chuyên cần thêm một chút nữa.”

Harry nổi sùng nói:

“Thì mình đang chịu khó đây! Có dịp bồ cứ thử đi - khi thầy Snape cố tìm cách thâm nhập vô trong đầu bồ - bồ sẽ biết, đúng là chẳng cười nổi đâu!”

Ron từ tốn nói:

“Có lẽ...”

Hermione quạu quọ ngắt lời Ron:

“Có lẽ cái gì?”

Ron rầu rĩ nói:

“Có lẽ cái chuyện Harry không thể khép kín được tâm tư không phải là lỗi của Harry đâu.”

Hermione hỏi:

“Bồ định nói gì?”

“À, có thể là do thầy Snape không thật sự muốn giúp Harry...”

Harry và Hermione cùng trợn tròn mắt nhìn sững Ron. Ron nhìn từ đĩa này sang đĩa kia một cách nghiêm trọng và đầy ý nghĩa. Nó nói tiếp, giọng thấp hơn:

“Biết đâu ông ta lại chẳng đang cố tình mở cho tâm tư Harry rộng thêm nữa... để dễ bề tiếp cận hơn cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng...”

Hermione giận dữ quát:

“Im đi, Ron! Bao nhiêu lần rồi bồ cứ nghi ngờ thầy Snape, mà có bao giờ bồ đúng đâu? Thầy Dumbledore đã tin tưởng thầy Snape, thầy ấy lại làm việc cho Hội, ngần ấy là đã đủ để tin nhiệm rồi!”

Ron vẫn bướng bỉnh nói:

“Ông ta từng là một Tử Thần Thực Tử. Và tội mình chưa bao giờ được nhìn thấy bằng chứng rằng ông ta đã thực sự cải tà quy chánh.”

Hermione lặp lại:

“Thầy Dumbledore tin tưởng thầy Snape. Mà nếu chúng ta không thể tin được thầy Dumbledore, thì chúng ta không thể tin ai được nữa.”

Vì có quá nhiều thứ để lo và quá nhiều việc để làm: một đồng to khủng khiếp toàn bài tập về nhà đã thường xuyên khiến cho đám học sinh năm thứ năm phải thức học đến quá nửa đêm, các cuộc họp bí mật của Đ.Q.D. và những buổi học thường xuyên với thầy Snape, khiến cho tháng Giêng dường như trôi vèo qua bằng một tốc độ dễ sợ. Trước khi Harry kịp nhận ra, tháng Hai đã đến, đem theo một bầu không khí ẩm ướt hơn mà cũng ấm áp hơn cùng với cái viễn cảnh về chuyến đi chơi lần thứ hai trong năm học ở làng Hogsmeade. Harry chẳng còn mấy thời gian để tâm tình với Cho kể từ khi hai người hẹn hò nhau cùng đi chơi ở làng Hogsmeade, nhưng bỗng nhiên Harry chợt vỡ lẽ ra là nó đang phải giáp mặt với một ngày lễ Tình Nhân mà nó sẽ phải cặp kè suốt ngày với mỗi một mình cô gái đó mà thôi.

Vào buổi sáng ngày mười bốn, Harry ăn mặc đặc biệt kỹ lưỡng. Nó và Ron cùng đi ăn sáng vừa đúng lúc bọn bừ cú ào ào kéo đến. Hedwig không có trong đám đó - mà Harry không mong đợi gì con đấy - nhưng khi hai đứa tụi nó vừa ngồi xuống thì Hermione đang kéo mạnh một cái thư từ mỏ của một con cú nâu xa lạ.

Hermione hăm hở xé phong bì và rút ra một tấm giấy da nhỏ. Mắt cô nàng

đảo từ trái qua phải khi đọc lướt bức thư và trên nét mặt lan tỏa một vẻ hài lòng rõ rệt. Hermione nói:

“Và thật là đúng lúc! Chứ nếu mà thư không đến kịp ngày hôm nay thì...”

Rồi cô nàng ngược nhìn lên hai người bạn:

“Nghe đây, Harry. Có một chuyện này rất quan trọng. Bỏ có thể đến gặp mình ở quán Ba Cây Chổi vào khoảng giữa trưa không?”

Harry ngập ngừng nói:

“Ờ... mình không biết. Cho có thể muốn mình đi chơi với bạn ấy trọn cả ngày hôm nay. Tụi này cũng chưa hề bàn tính xem sẽ đi đâu.”

Hermione nói nhanh:

“Thôi thì bỏ cứ dắt theo bạn ấy nếu như không còn cách nào khác nữa. Nhưng mà bỏ sẽ đến chứ?”

“Ờ... cũng được, nhưng mà tại sao?”

“Mình không có thì giờ để nói rõ với bỏ vào lúc này, mình phải trả lời bức thư này thật gấp đây...”

Và cô nàng vội vã lao ra khỏi Đại sảnh Đường, một tay nắm chặt lá thư và một tay kia vẫn còn cầm một miếng bánh mì nướng.

Harry hỏi Ron:

“Bỏ có đi chơi không?”

Nhưng Ron lắc đầu ra vẻ ủ ê:

“Mình không thể đi chơi làng Hogsmeade được; chị Angelina muốn tập luyện cả ngày hôm nay. Chẳng thể nào làm gì khác hơn được; đội tụi mình bây giờ là đội Quidditch dở nhất mà mình từng thấy. Bỏ mà thấy Sloper và Kirke chơi thì biết, tụi nó dở hết chỗ nói, còn dở hơn cả mình nữa.”

Rồi nó thở dài thườn thượt:

“Mình không biết tại sao mà chị Angelina chưa cho mình ra khỏi đội?”

Harry cúi gắt bảo:

“Tại vì bồ chơi rất hay nếu bồ chơi hết sức, đó là lý do.”

Harry khó lòng mà thông cảm được với hoàn cảnh của Ron, bởi vì nó sẵn sàng đánh đổi hết mọi thứ để được chơi trong trận đấu sắp đến với nhà Hufflepuff. Ron có vẻ như hiểu ra thái độ của Harry, vì nó không nhắc gì đến trận Quidditch nữa trong suốt bữa ăn sáng, rồi khi tụi nó tạm biệt nhau sau đó, có một chút gì đó sượng sùng và lạnh nhạt. Ron đi đến sân tập Quidditch và Harry, cố gắng vuốt mượt mái tóc khi ngấm bóng mình phản chiếu trên cái lưng muống cà phê, rồi một mình đi về phía Tiền sảnh để gặp Cho, trong lòng phập phồng không biết là hai đứa tụi nó sẽ nói về những chuyện quý yêu gì trên cái cõi đời này đây.

Cho đang đợi Harry, cách cánh cửa lớn bằng gỗ sồi một chút xíu, trông cô nàng vô cùng xinh xắn với mái tóc được cột sau ót kiểu đuôi ngựa, thành một chùm dài. Khi Harry bước về phía Cho, hai cẳng chân của nó bỗng trở nên to quá khổ so với thân hình; và nó bỗng hãi hùng nhận ra hai cánh tay mình ngừng ngoằng đung đưa ở hai bên sườn một cách mới ngu ngốc làm sao.

Cho lí nhí nói như hết hơi:

“Chào.”

Harry cũng nói:

“Chào.”

Hai đứa trăn trăn ngó nhau một lúc, rồi Harry nói:

“Ờ... a... ờ... thôi, tụi mình đi hả?”

“Ờ... dạ...”

Hai đứa bèn nối đuôi hàng người đang được thầy giám thị Filch duyệt cho đi ra, đứa này thỉnh thoảng lại liếc mắt với đứa kia rồi ngượng ngùng cười gượng với nhau, nhưng không đứa nào nói chuyện với đứa nào cả. Harry thở phào nhẹ nhõm khi tụi nó ra được ngoài trời thoáng đãng, và cảm thấy lặng lẽ đi bên nhau coi bộ dễ dàng hơn là cứ đứng trơ ra đó mà lúng túng vụng về

nhìn nhau. Ngày hôm đó trời trong lành, mát lạnh, và lúc hai đứa nó băng qua sân tập Quidditch, Harry thoáng ngó thấy Ron và Ginny đang bay là đà bên trên khán đài, nó bỗng thấy nhói đau kinh khủng, rằng nó đã không được ở trên đó mà luyện tập với tụi kia...

Cho nói:

“Chắc là bạn nhớ lắm hả?”

Harry ngoảnh lại và thấy Cho đang quan sát nó. Nó thở dài:

“Ừ... mình nhớ lắm chứ.”

Cho hỏi:

“Bạn còn nhớ lần đầu tiên tụi mình thi đấu với nhau không, hồi năm thứ tư ấy?”

Harry nhe răng cười, nói:

“Nhớ. Bạn cứ truy cản mình hoài.”

Cho mỉm cười, bồi hồi nhớ lại:

“Mà anh Wood thì cứ biểu bạn đừng có hào hoa phong nhã nữa, cứ hất mình ra khỏi cán chổi nếu cần phải làm vậy. Nghe nói anh ấy đã được nhận vô đội Niềm Tự Hào của Portree rồi, đúng không?”

“Không, đội Liên Minh Puddlemere, mình có gặp anh ấy hồi Cúp Thế Giới năm ngoái.”

“Ừ, mình cũng gặp bạn ở đó, bạn nhớ không? Tụi mình cùng ở chung trong một khu cắm trại. Thiệt là vui há?”

Đề tài Cúp Thế Giới Quidditch đã giúp hai đứa đi qua suôn sẻ đoạn đường từ lối đi chính ra cổng và qua khỏi cổng trường. Harry không dè chuyện trò với Cho hóa ra lại dễ dàng như vậy, thật ra thì cũng dễ dàng chẳng kém gì chuyện trò với Ron và Hermione. Nhưng nó vừa mới cảm thấy tự tin và phấn khởi được chút xíu thì một băng đông đúc những nữ sinh nhà Slytherin đi ngang qua hai đứa tụi nó, trong đám đó có cả Pansy Parkinson.

Pansy ré lên trong tiếng cười khúc khích rộ lên đầy ác ý của đám nữ sinh:

“Potter và Chang! Ôi mèn ơi, Chang ơi, thiệt tình tao không chịu nổi sở thích của mày... Ít ra thì Diggory cũng còn được cái mã đẹp trai!”

Đám nữ sinh bước nhanh lên, nói cười, ó ré với kiểu châm chọc đánh đả cùng với nhiều cái nhìn trơ trẽn quá đáng ném ngược về phía Harry và Cho, để lại một sự im lặng bối rối theo những bước chân của hai đứa nó. Harry không thể nghĩ ra điều gì nữa để nói về Quidditch, và Cho, gương mặt hơi ửng hồng, thì chăm chú ngó xuống bước chân mình.

Khi hai đứa nó đi vào làng Hogsmeade, Harry hỏi:

“VẬY... bạn muốn đi đâu?”

Con Đường Lớn đang đầy nhóc lũ học sinh nhộn nhịp đi đi lại lại, ngắm nghía những cửa sổ trưng bày hàng mẫu của các tiệm phố và đứng dón cục lõ nhố trên những vỉa hè.

Cho nhún vai nói:

“Ôi... đâu cũng được. Ờ... hay là tội mình cứ đi dạo phố hay gì đó.”

Hai đứa đi lang thang về phía tiệm Dervish & Banges. Một tấm bích chương lớn vừa được dán lên cửa sổ tiệm này và một mớ dân làng Hogsmeade đang xúm lại coi. Họ tránh ra một bên khi Harry và Cho đi đến gần và Harry một lần nữa nhìn sững vào mười tấm hình của những tên Tử Thần Thực Tử vừa vượt ngục. Tấm thông cáo (“Thừa lệnh của Bộ Pháp Thuật”) hứa tặng thưởng một ngàn Galleon cho bất kỳ pháp sư hay phù thủy nào cung cấp thông tin giúp cho việc bắt giam lại bất kỳ kẻ nào trong số bọn tội phạm có trong hình.

Cho cũng chăm chăm nhìn vào mấy tấm hình của bọn Tử Thần Thực Tử, nói nhỏ:

“Thiệt là khôì hài hả? Mình nhớ hồi Sirius Black đào tẩu, khắp làng Hogsmeade chỗ nào cũng có bọn Giám Ngục lùng sục để săn tìm hắn. VẬY

mà bây giờ có đến mười Tử Thần Thực Tử đang tung hoành tự do mà chẳng thấy một tên Giám Ngục nào hết...”

Harry dứt mắt ra khỏi gương mặt của Bellatrix Lestrange, đưa mắt nhìn lên ngó xuống Con Đường Lớn, nói:

“Ừ, ừ há, kỳ lạ thật.”

Chẳng phải là Harry lấy làm tiếc cho cái chuyện không có tên Giám Ngục nào quanh quần đâu đây, nhưng bây giờ, khi nghĩ đến chuyện này, thì nó mới thấy sự vắng mặt của bọn Giám Ngục quả thật đáng chú ý hết sức. Chúng không những đã để cho bọn Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà chúng cũng chẳng màng tới chuyện truy lùng bọn này... Có vẻ như lúc này bọn Giám Ngục đã thật sự thoát khỏi sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật.

Mười tên Tử Thần Thực Tử vượt ngục giương mắt ngó ra từ mọi cửa tiệm mà Harry và Cho đi ngang qua. Khi hai đứa nó đi ngang qua tiệm Scrivenshaft thì trời bắt đầu mưa; những giọt nước mưa lạnh ngắt nặng nề cứ liên tục tạt vào mặt và gáy Harry.

Lúc mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn, Cho ngáp ngừng ướm lời:

“Ồ... bạn có muốn uống một ly cà phê không?”

Harry nhìn quanh quất, nói:

“Ừ, phải đó. Ở đâu có...?”

Cho mừng rỡ nói:

“Ôi, ở gần đây có một chỗ dễ thương lắm; bạn đã bao giờ đến quán của bà Puddifoot chưa?”

Cho bèn dẫn Harry đi tới một con đường ngang, vào một quán trà nhỏ mà trước đây Harry chưa bao giờ để ý đến. Chỗ đó chật chội, nhỏ xíu và ướt át, mọi thứ trong đó đều có vẻ như được trang điểm bằng ren rua nơ niếc, khiến Harry nhớ lại một cách khó chịu cái văn phòng của bà Umbridge. Vậy mà Cho vui vẻ nói:

“Dễ thương quá phải không?”

Harry đành ậm ừ không thành thật lắm:

“Ờ... há.”

Cho chỉ mấy thiên thần tình ái vàng chóa đang bay lượn lơ bên trên mấy cái bàn tròn nho nhỏ, thỉnh thoảng lại vung giấy hoa rải lên đầu những người khách đang ngồi ở mấy cái bàn đó.

“Nhìn kìa, bà ấy trang hoàng cho ngày lễ Tình Yêu đó! Á à...”

Hai đứa ngồi xuống cái bàn cuối cùng còn trống đặt cạnh một khung cửa sổ rất ướt át. Cách đó non nửa thước, anh chàng đội trưởng của đội Quidditch nhà Ravenclaw là Roger Davies đang ngồi cùng với một cô gái tóc vàng xinh xắn. Hai người ấy đang cầm tay nhau. Cảnh tượng này khiến cho Harry không được thoải mái lắm, đặc biệt là khi nhìn quanh quán trà, nó thấy trong quán không có ai khác ngoài các cặp, cặp nào cũng đang cầm tay nhau. Nó đồ chừng có lẽ Cho cũng mong nó cầm tay cô nàng.”

Bà Puddifoot, một người đàn bà có một búi tóc đen óng ả và to béo đến nỗi bà phải thót người lại một cách khó khăn mới lách qua được khoảng trống giữa cái bàn của Roger Davies và cái bàn của Cho với Harry. Bà nói:

“Mấy con muốn uống gì?”

Cho nói:

“Cho tụi con hai ly cà phê.”

Trong lúc cà phê của tụi nó chưa bưng ra, thì Roger và cô bạn gái của anh ta đã bắt đầu hôn nhau bên trên cái hũ đường để trên bàn. Harry ước gì hai anh chị chàng ấy đừng có làm như vậy; nó cảm thấy Davies đang bày ra một mẫu mực mà rồi Cho sẽ mong nó ganh đua. Harry cảm thấy mặt mày nóng lên và nó cố gắng ngo ngoe lung ra ngoài cửa sổ, nhưng khung cửa sổ ướt át mờ mịt đến nỗi nó không thể nhìn thấy gì hết ở ngoài đường. Để trì hoãn cái thời điểm mà nó phải nhìn vào mắt Cho, Harry đưa mắt nhìn lên trần nhà như

thể nghiên cứu lớp sơn trần trên ấy, hậu quả là nó lãnh đủ một năm bông giấy của vị thiên thần bay đang lơ lửng bên trên đầu của tụi nó tung ra.

Sau mấy phút im lặng chán ngắt, Cho bắt đầu nhắc đến bà Umbridge. Harry mừng rỡ chụp lấy đề tài này để giải tỏa căng thẳng, và hai đứa tụi nó trải qua được một lúc vui vẻ tha hồ bêu riếu rửa xả bà ta. Nhưng đề tài này vốn đã được mổ xẻ quá ư thấu đáo trong suốt những buổi họp của Đ.Q.D. nên cũng chẳng còn gì để nói thêm được lâu. Hai đứa nó lại rơi vào im lặng. Harry nghe thấy rất rõ tiếng chun chut phát ra từ cái bàn láng giềng và nó hốt hoảng dáo dác ngó quanh kiếm một đề tài khác để mà nói.

“Ờ... vầy nhé, bạn có muốn đi với mình tới tiệm Ba Cây Chối vào giờ ăn trưa không? Mình hẹn gặp Hermione Granger ở đó.”

Cho nhướn đôi chân mày lên:

“Bạn hẹn gặp Hermione Granger à? Ngày hôm nay à?”

“Ừ. Thì... bạn ấy rủ mình, mình nghĩ mình sẽ đến. Bạn có muốn đi với mình không? Hermione nói có thêm bạn cũng không sao hết.”

“Chà... hay... bạn ấy tử tế quá nhỉ.”

Nhưng giọng Cho nghe chẳng có vẻ gì là cô nàng tin rằng chuyện đó tử tế cả; mà ngược lại, giọng Cho lạnh lùng, và bỗng nhiên gương mặt xinh xắn của Cho trông hết sức hăm tài.

Thêm vài phút nữa trôi qua trong im lặng hoàn toàn, Harry uống ly cà phê của nó nhanh đến nỗi nó sắp phải kêu thêm một ly nữa. Trong khi đó ở bàn bên cạnh. Roger Davies và cô bạn gái của anh chàng trông như bị dính má vào nhau.

Bàn tay của Cho đặt trên bàn, bên cạnh ly cà phê, và Harry đang cảm thấy một sức ép càng lúc càng tăng là nó phải cầm lấy bàn tay đó. Cứ làm đại đi. Nó tự nhủ, khi một đợt sóng hồi hộp lẫn hoảng hốt trào dâng bên trong lồng ngực. Chỉ cần đưa tay ra và nắm lấy... Thiệt lạ lùng hết sức, cái chuyện nhích

bàn tay tới trước ba tắc để chạm vào bàn tay cô bạn gái sao mà khó khăn vụn lẫn hơn chụp bắt một trái banh Snitch đang bay vun vút giữa không trung...

Nhưng nó vừa mới nhích bàn tay tới trước thì Cho rút phắt tay cô nàng ra khỏi mặt bàn. Lúc này Cho đang ngắm Roger Davies hôn cô bạn gái của anh ta với một vẻ mặt thích thú nhẹ nhàng. Cho nói khá lặng lẽ:

“Bạn biết không, anh ấy đã mời mình đi chơi. Cách nay hai tuần. Anh Roger ấy mà. Nhưng mà mình đã từ chối.”

Harry đã phải vớ lấy hũ đường để làm cái cớ cho bàn tay đưa ra nửa chừng đỡ tên tò; nó không thể nghĩ ra tại sao cô nàng này lại nói với mình chuyện đó. Nếu Cho ao ước được ngồi ở cái bàn bên cạnh và được Roger Davies âu yếm hôn lên má, thì mắc cái gì mà cô nàng lại chịu đi chơi với nó chứ?

Harry bèn làm thinh. Vị thiên thần tình ái của hai đứa nó lại vung rải lên đầu tụi nó một nắm hoa giấy nữa. Một số hoa giấy li ti rớt cả vô đáy ly cà phê đã nguội ngắt mà Harry vừa tính uống nốt.

Cho lại nói:

“Mình đã từng đến đây với Cedric hồi năm ngoái.”

Harry mất vài giây để nuốt trôi cái điều Cho vừa nói, ruột gan nó trở nên lạnh ngắt. Nó không thể nào tin được rằng Cho lại muốn nói chuyện về Cedric vào lúc này, trong khi những cặp khác ở chung quanh tụi nó nắm tay, áp má nhau, còn các thiên thần tình ái vẫn bay lơ lửng trên đầu.

Giọng của Cho hơi cao lên một chút khi cô nàng nói tiếp:

“Mình đã có ý định hỏi bạn điều này từ lâu rồi... Anh Cedric... anh ấy có nhắc gì tới mình trước khi chết không?”

Đây là cái đề tài mà Harry chỉ muốn thảo luận khi không còn gì để nói tới trên cõi đời này, lại càng không muốn thảo luận với Cho. Nó lặng lẽ nói:

“À... không... không còn kịp cho anh ấy nói gì cả. Ở... vậy ra... bạn... bạn chắc là đã coi nhiều trận Quidditch trong kỳ nghỉ lễ rồi phải không? Bạn ủng

hộ đội Tornados hả?”

Harry giả giọng vui vẻ hăng hái nghe xạo hết sức. Và nó kinh hoàng nhìn thấy đôi mắt của Cho lại ràn rụa nước mắt, y như khi tụi nó giáp mặt nhau trong buổi họp Đ.Q.D. cuối cùng hồi trước lễ Giáng Sinh.

Harry khẩn thiết nói, hơi chồm tới sát Cho để cho không ai khác nghe lóm được.

“Cho à, tụi mình đừng nói chuyện về Cedric lúc này... tụi mình nói chuyện khác đi...”

Nhưng dường như điều đó cũng lại là một sai lầm nốt.

Nước mắt Cho rơi lã chã xuống mặt bàn khi cô nàng nói:

“Mình tưởng... Mình tưởng bạn là người biết thông... thông cảm! Mình cần nói về chuyện đó! Chắc chắn là bạn cũng cần nói về chuyện đó nữa! Mình muốn nói là bạn đã nhìn thấy chuyện đó xảy ra, đúng... đúng không?”

Mọi thứ bỗng hóa ra tệ hại như một cơn ác mộng. Cô bạn gái của Roger Davies đã gỡ má mình ra khỏi Davies để ngoảnh lại nhìn Cho khóc lóc.

Harry thì thào:

“Thôi... mình đã nói chuyện đó với Hermione và Ron rồi, nhưng...”

“À ra vậy... bạn sẽ nói với Hermione Granger!”

Cho bật la lên giọng the thé nhức óc, gương mặt cô nàng giờ đây tèm lem nước mắt, và nhiều cặp khác cũng đã ngừng rù rì để chăm chú ngó tụi nó.

“Chứ bạn không thềm nói chuyện với tôi! Có... có lẽ tốt nhất là chúng ta... trả... trả tiền rồi bạn đi mà gặp Hermione G... Granger, rõ ràng bạn muốn như vậy mà!”

Harry trợn tròn mắt ngó sững Cho, hoang mang hết chỗ nói, trong khi cô nàng vớ lấy một tấm khăn ăn viền ren rua, dùng nó để chặm gương mặt lóng lánh nước mắt của mình.

Harry yếu ớt nói:

“Cho à?”

Nó cầu mong sao cho Roger Davies ôm lấy cô bạn gái của anh ta mà tiếp tục hôn cô nàng, để cho cô nàng thôi giương mắt ếch ra mà ngó nó với Cho như thế.

Lúc này Cho đã chuyển sang khóc với tấm khăn ăn. Cô nàng nói:

“Cứ đi đi! Tôi không hiểu tại sao ngay từ đầu bạn lại rủ tôi đi chơi, nếu như bạn cũng lại hẹn hò với những cô gái khác tiếp theo sau tôi... Sau Hermione bạn còn hẹn gặp cô nào nữa?”

“Không phải vậy đâu!”

Harry bật cười nhẹ nhõm vì rốt cuộc đã hiểu ra cái nguyên nhân khiến cho Cho giận hờn, nhưng chỉ nửa giây liền ngay sau đó nó nhận ra một cách muộn màng rằng tiếng cười của nó là cả một sai lầm.

Cho đứng bật dậy. Cả tiệm trà chợt im phăng phắc và bây giờ thì tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hai đứa nó.

“Harry, tôi sẽ gặp lại bạn sau.”

Cho đột ngột nói, hơi bị nắc cục, rồi cô nàng đi như lao ra cửa, vịn mạnh cánh cửa cho nó mở tung ra, rồi vội vã băng mình ra ngoài trời đang mưa như trút nước.

“Cho!”

Harry gọi với theo, nhưng cánh cửa đã đóng lại sau lưng cô nàng, gây ra một tiếng kêu leng keng êm ái.

Bên trong tiệm trà lúc này hoàn toàn im lặng, mọi con mắt đều hướng vào Harry. Nó bèn liệng một đồng Galleon xuống mặt bàn, phúi mấy cái hoa giấy li ti khỏi mặt mũi, rồi theo gương Cho bỏ đi ra khỏi tiệm.

Trời lúc này đang mưa rất to, mà chẳng thấy Cho ở đâu hết. Harry đơn giản là không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Mới nửa giờ trước đó hai đứa nó còn thuận hòa vui vẻ biết bao!

Nó đành lăm bắm tức tối:

“Đàn bà!”

Rồi nó rút hai tay vô túi quần, bì bõm lội xuống con đường trắng xóa nước mưa, nghĩ tiếp:

“Mà Cho muốn nói chuyện về Cedric để làm gì kia chứ? Tại sao Cho cứ luôn luôn lôi ra cái chuyện làm cho cô ta xì nước ra như một cái ống bơm nước bằng người kia chứ?”

Nó quẹo phải rồi bắt đầu chạy ào ào, làm nước bắn tung tóe, chỉ vài phút sau là nó đã quẹo vô lối vào quán Ba Cây Chối. Nó biết là hãy còn quá sớm so với giờ hẹn gặp Hermione, nhưng nó vẫn mong, biết đâu có thể gặp ai đó ở trong quán để tiêu sái cái khoảng thời gian giữa hai cuộc hẹn hò này. Nó hất mái tóc ướt mem ra cho khỏi vướng tầm mắt rồi nhìn quanh quất. Lão Hagrid đang ngồi một mình ở góc tiệm, bộ dạng hết sức rầu rĩ ừ ừ.

Harry chen lách qua đám bàn ghế đông đúc người, đến bên bàn lão Hagrid, kéo một cái ghế đến ngồi cạnh và chào:

“Bác Hagrid!”

Lão Hagrid đứng bật dậy và ngó xuống Harry như thể không nhận ra nó vậy. Harry nhận thấy lão có thêm hai vết cắt mới trên mặt và nhiều vết bầm mới nữa. Lão Hagrid nói:

“À, con đó hả, Harry? Con khỏe không?”

“Dạ, con khỏe.”

Harry nói dối. Mà thực ra, so với lão Hagrid te tua sâu thẳm, thì nó thấy mình chẳng có gì để mà phàn nàn ca cẩm hết. Nó nói:

“Ờ... còn bác, bác có khỏe không?”

Lão Hagrid hỏi lại:

“Bác hả? Ờ, khỏe chứ? Bác khỏe lắm, Harry à, bác khỏe lắm...”

Lão dăm dăm nhìn vào đáy vại bia bằng thiếc to đùng như cái xô nước, rồi

thở dài. Harry không biết nói gì với lão. Hai người lặng lẽ ngồi bên cạnh nhau một lát. Rồi lão Hagrid chợt nói:

“Tụi mình đồng hội đồng thuyền hả? Đúng hông, Harry?”

Harry ngơ ngác:

“Ờ...”

Lão Hagrid gật gù với vẻ thông thái:

“Đúng vậy... trước đây bác đã từng nói vậy... cả hai bác cháu mình đều là kẻ ngoài rìa, gần như vậy, và cùng mồ côi. Ủ... cùng mồ côi.”

Lão ực một hớp to trong cái vại bia của mình, nói tiếp:

“Có gia đình tử tế quả có khác. Ba của bác là người tử tế. Và ba của con và má của con cũng là người tử tế. Nếu họ đều còn sống thì cuộc đời đã khác đi biết chừng nào, phải không con?”

Harry thận trọng đáp:

“Dạ... con tin là vậy.”

Lão Hagrid dường như đang có một tâm trạng rất kỳ lạ.

Lão buồn bã nói:

“Gia đình. Bất kể ai nói gì đi nữa, máu mủ vẫn là quan trọng...”

Và lão chùi giọt máu đọng nơi khóe mắt.

Harry không thể nào ngăn mình được, bật ra câu hỏi:

“Bác Hagrid à, bác bị mấy vết thương đó ở đâu vậy?”

Lão Hagrid có vẻ giật mình:

“Hả? Vết thương nào?”

Harry chỉ lên mặt lão Hagrid, nói:

“Tất cả những vết thương đó!”

Lão Hagrid thô bạo gạt phắt đi:

“Ồi... mấy thứ đó chỉ là u đầu trầy da thôi mà... công việc của bác khó khăn lắm.”

Lão nốc cạn vại bia, đặt trả lại nó lên bàn, rồi đứng dậy nói:

“Bác sẽ gặp lại con sau nghe... Bây giờ tạm biệt, con cẩn thận nghe...”

Xong lão ì ạch đi ra khỏi quán rượu, dáng điệu hết sức thảm hại, rồi biến mất trong màn mưa xối xả. Harry nhìn theo lão Hagrid, cảm thấy thương tâm vô cùng. Lão Hagrid đang đau khổ và đang giấu giếm điều gì đó, nhưng dường như lão cương quyết không chịu chấp nhận sự giúp đỡ nào hết. Không biết chuyện gì đang xảy ra? Nhưng Harry chưa kịp có đủ thì giờ để suy nghĩ sâu xa hơn về vấn đề này thì nó đã nghe tiếng ai gọi tên mình:

“Harry! Harry! Ở đây nè!”

Hermione đang vẫy tay gọi nó từ phía bên kia của quán rượu. Nó đứng dậy, rẽ đường đi qua cái quán đông đúc người để đến bên cô bạn. Khi còn cách Hermione vài ba cái bàn, nó bỗng nhận ra Hermione không ngồi một mình; cô nàng đang ngồi chung bàn với hai người bạn nhậu mà Harry không đời nào có thể tưởng tượng ra được: Luna Lovegood và, còn ai khác được: Rita Skeeter, cựu phóng viên của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* và là một trong những người mà Hermione khó ưa nhất trên cõi đời này.

Hermione nhích ghế ra để chừa chỗ cho Harry ngồi xuống. Cô nàng nói:

“Bồ đến hơi sớm! Mình cứ tưởng bồ đi chơi với Cho, mình thiệt tình cứ tưởng ít nhất một tiếng đồng hồ nữa bồ mới hòng tới đây được.”

Rita xoay người trên cái ghế, quay sang nhìn Harry chòng chọc và hỏi ngay:

“Cho nào? Một cô gái hả?”

Cô ta giơ tay chụp ngay cái túi xách tay bằng da cá sấu của mình và thọc tay vô trong lục lọi.

Hermione lạnh lùng nói với Rita:

“Nếu Harry có đi chơi với hàng team cô gái thì cũng không mắc mớ gì đến cô hết. Cho nên cô có thể dẹp ngay mấy thứ đồ nghề đó đi.”

Rita lúc này đang rút ra một cây viết lông ngỗng màu xanh axit từ trong cái túi xách tay của cô ta. Trông như thể vừa mới bị cưỡng ép nuốt chửng một liều Nhựa Thối, cô ta đóng sập cái túi xách của mình lại.

Harry ngồi xuống, chăm chú nhìn hết Luna đến Rita rồi lại đến Hermione. Nó hỏi:

“Mấy người đang âm mưu trò gì vậy?”

Rita xì sụp hớp một ngụm nước lớn, nói:

“Cô Nương Bé Bông Tuyệt Vời này vừa định nói cho tôi biết chừng nào cậu đến.”

Cô ta quay qua Hermione, giọng đánh đá:

“Tôi đồ rằng tôi được phép nói với cậu ấy chứ?”

Hermione vẫn lạnh lùng:

“Được, tôi nghĩ là cô được phép.”

Coi bộ cái sự thất nghiệp không thích hợp với Rita cho lắm. Mái tóc một thời được uốn lộn và bôi chải tỉ mỉ giờ đây thẳng đơ và rối bời rủ xuống quanh gương mặt cô ta. Màu sơn đỏ thắm trên mấy móng tay dài ba phân của cô ta đã tróc nẻ và cặp kiếng có cánh của cô ta đã rớt mất đôi ba viên ngọc giả. Cô hớp thêm một ngụm nước bọt và nói lén nhỏ nhỏ với Harry:

“Cô gái xinh chứ hả, Harry?”

Hermione tức giận nói:

“Nói thêm một tiếng nào nữa về chuyện ái tình của Harry thì kể như giao kèo chấm dứt, đã hứa rồi *đấy*.”

Rita đưa mu bàn tay lên chùi miệng, nói:

“Giao kèo nào cơ? Chúng ta còn chưa nói tới giao kèo nào cả mà, thưa cô nương Khó Tính, cô chỉ mời tôi đến. Ôi, rồi sẽ có ngày...”

Cô ta rùng mình hít sâu một hơi.

Hermione vẫn thản nhiên nói:

“Đúng, đúng vậy, rồi sẽ có ngày cô viết được thêm nhiều câu chuyện khủng khiếp về Harry và tôi. Kiểm thử xem còn ai quan tâm tới những chuyện đó nào, đúng không?”

“Người ta đã đăng rất nhiều chuyện khủng khiếp về Harry trong năm nay mà đâu cần có tôi giúp sức vào.”

Rita phóng một cái nhìn qua vành cái ly nước của mình, sang Harry đang ngồi ở bên cạnh, rồi nhỏ giọng sùng sục hỏi:

“Chuyện đó khiến cậu cảm thấy thế nào hả, Harry? Bị phản bội? Phát khùng? Hay bị hiểu lầm?”

Hermione nói, giọng cứng cỏi rõ ràng:

“Dĩ nhiên là bạn ấy cảm thấy tức giận. Bởi vì bạn ấy đã kể lại sự thật cho ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, mà ông Bộ trưởng lại là một người ngu dân đến mức không tin bạn ấy.”

“Vậy là thực tình cậu vẫn tin là Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra đã trở lại?”

Rita nói, hạ thấp cái ly của cô ta xuống để chú mục vào Harry với một cái nhìn chòng chọc sắc sảo, trong khi ngón tay của cô ta táy máy đầy khao khát cái móc gài chiếc túi xách bằng da cá sấu.

“Cậu vẫn ủng hộ toàn bộ câu chuyện tầm phào mà cụ Dumbledore lâu nay cứ nói với mọi người về sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, và cậu vẫn là nhân chứng duy nhất...?”

Harry làu bàu:

“Tôi không phải là nhân chứng duy nhất! Còn có hơn một tá Tử Thần Thực Tử nữa. Chị muốn biết tên của họ không?”

Rita thở ra:

“Tôi muốn lắm.”

Ngón tay cô ta lại sờ soạng cái túi xách da một lần nữa và cô ta nhìn chăm chăm Harry như thể nó là một món đồ ngộ nghĩnh nhất mà từ hồi nào tới giờ

cô ta mới được nhìn thấy lần đầu.

“Một cái tí tịt bự nhé: *Potter* tố cáo... rồi đến tiêu đề: *Harry Potter* nêu đích danh những Tử Thần Thực Tử vẫn còn trà trộn trong chúng ta. Và dưới một bức ảnh đẹp dễ vĩ đại của cậu là *Harry Potter*, 15 tuổi, chàng thiếu niên đau khổ đã sống sót trong cuộc tấn công của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đã gây phần nộ vào ngày hôm qua khi tố cáo những thành viên đáng kính và lỗi lạc trong cộng đồng phù thủy là những Tử Thần Thực Tử...”

Cây viết lông ngỗng Tốc Ký thực ra lúc đó đã ở trong tay Rita, và mới đưa được nửa chừng lên miệng thì vẻ hào hứng mê say bỗng xui xuống trên gương mặt cô này.

Hạ cây viết lông ngỗng xuống, Rita nhìn Hermione như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé, và nói:

“Nhưng dĩ nhiên Cô Nương Bé Bỏng Tuyết Vời đâu có muốn một câu chuyện như vậy được in ra hả?”

Hermione ngọt ngào đáp:

“Thực ra thì chuyện đó mới đúng là chuyện mà Cô Nương Bé Bỏng Tuyết Vời muốn in ra.”

Rita tròn mắt ngó Hermione. Harry cũng vậy. Nhưng ngược lại, Luna thì mơ màng hát nho nhỏ “Weasley là Vua của Chúng ta” và khuấy ly nước củ hành trộn trái cây của cô bé bằng một cái que.

Bằng một giọng kìm nén, Rita hỏi lại Hermione:

“Cô muốn tôi tường thuật những gì cậu ấy nói về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy à?”

Hermione nói:

“Đúng như vậy. Và đúng như sự thật. Tất cả sự thật. Chính xác như lời Harry thuật lại. Bạn ấy sẽ kể cho cô nghe tất cả chi tiết, bạn ấy sẽ kể cho cô họ tên của những Tử Thần Thực Tử chưa bị lộ mặt mà bạn ấy đã nhìn thấy ở

đó, bạn ấy sẽ nói cho cô biết lúc này Voldemort trông như thế nào...”

Hermione liệng cái khăn ăn ngang qua mặt bàn, bởi vì khi nghe tới âm thanh cái tên Voldemort vang lên, Rita đã nhảy dựng lên như phải gió đến nỗi cô ta làm đổ gần nửa ly rượu lửa xuống người. Hermione khinh khỉnh nói thêm:

“Ôi, cô bình tĩnh lại coi nào.”

Rita chùi vệt vạt trước của cái áo mưa lếch thếch của mình, vẫn chăm chăm nhìn vào mặt Hermione. Rồi cô ta nói huych tẹt:

“*Tờ Nhật Báo Tiên Tri* sẽ không chịu đăng đâu. Nếu các cô cậu vẫn chưa hiểu ra thì tôi nói cho mà biết, không ai thèm tin cái câu chuyện tâm xàm xạo ke của cậu ấy đâu. Ai cũng cho là cậu ấy bị hoang tưởng. Nhưng nếu cô đồng ý để tôi viết câu chuyện từ quan điểm đó...”

Hermione nổi giận, bảo:

“Tụi này không cần thêm một câu chuyện nữa về Harry Potter mất trí! Chúng ta đã có sẵn cả đống những chuyện đó rồi, cám ơn! Điều tôi muốn là bạn ấy có được một cơ hội để nói lên sự thật.”

Rita lãnh đạm nói:

“Chuyện như vậy không có thị trường.”

Hermione giận dữ nói:

“Có phải cô muốn nói là *tờ Nhật Báo Tiên Tri* sẽ không in chuyện đó bởi vì ông Fudge sẽ không cho họ in chứ gì?”

Rita nhìn Hermione một lúc lâu với ánh mắt khó chịu. Rồi cô ta tựa vào cái bàn trước mặt mà chồm tới, nói với Hermione bằng một giọng bàn bạc công việc:

“Thôi được, ông Fudge đang dựa vào *tờ Nhật Báo Tiên Tri*, nhưng rồi đăng nào cũng vậy thôi. Họ sẽ không in bất kỳ câu chuyện nào đưa ra một hình ảnh tử tế về Harry Potter đâu. Chẳng ai thèm đọc cả. Chuyện đó đi

ngược lại tâm trạng công chúng. Vụ vượt ngục Azkaban mới đây đã đủ khiến cho mọi người lo lắng rồi. Người ta chẳng qua không muốn tin là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại.”

Hermione gay gắt nói:

“VẬY RA TỜ *Nhật Báo Tiên Tri* TỒN TẠI CHỈ ĐỂ NÓI CHO NGƯỜI TA BIẾT CÁI NGƯỜI TA MUỐN NGHE MÀ THÔI SAO?”

Rita lại ngồi thẳng lưng lên, nhướn cao đôi chân mày, và uống cạn ly rượu lửa. Cô ta dừng dừng nói:

“TỜ *Nhật Báo Tiên Tri* TỒN TẠI LÀ ĐỂ BÁN CHÍNH NÓ, CÔ EM NGỐC NGHỊCH Ạ.”

Luna bất ngờ nhảy vô cuộc chuyện trò:

“Ba tôi cho đó là một tờ báo đáng tởm.”

Vừa mút mút món nước củ hành trộn trái cây của mình, Luna vừa chăm chú nhìn Rita bằng hai con mắt bụi cồ lồ lộ và hơi điên.

“Ba tôi in những câu chuyện quan trọng mà ông ấy cho là công chúng cần phải biết. Ông ấy không bận tâm chuyện tiền nong.”

Rita ngó Luna đầy vẻ khinh khỉnh miệt thị. Cô ta hỏi:

“TÔI ĐOÁN BA CỦA CÔ QUẢN LÝ MỘT BẢN TIN LÀNG NHO NHỎ ẤM Ở NÀO ĐÓ PHẢI KHÔNG? NHƯ HAI MƯƠI LĂM CÁCH TRÀ TRỘN VỚI DÂN MUGGLE HAY LỊCH ĐỢT BÁN HẠ GIÁ ĐEM TỚI RỒI CHUỒN SẮP TỚI CHỨ GÌ?”

Luna nhúng củ hành trở vô ly nước trái cây, nói:

“KHÔNG. BA TÔI LÀ CHỦ BÚT TẠP CHÍ *Kẻ Lý Sự*.”

Rita khịt mũi to đến nỗi mấy người ngồi ở các bàn gần đó phải giật mình ngoảnh nhìn lại. Cô ta nói giọng đầy khinh miệt:

“NHỮNG CÂU CHUYỆN QUAN TRỌNG MÀ ÔNG ẤY TIN LÀ CÔNG CHÚNG CẦN PHẢI BIẾT À? TÔI CÓ THỂ ĐEM NỘI DUNG CỦA TỜ BÁO LÁ CẢI ĐÓ MÀ BÓN PHÂN CHO KHU VƯỜN CỦA TÔI.”

Hermione vui vẻ nói:

“Ái chà, biết đâu đây chẳng là cơ hội để chị lên giọng một tí? Luna nói ba của bạn ấy rất vui lòng nhận đăng bài phỏng vấn Harry. Đó chính là nơi sẽ in câu chuyện chị sắp viết về Harry.”

Rita trợn mắt nhìn cả hai cô gái một lúc rồi bật ra một tràng cười ngất. Cô ta vừa cười ngất nghẹo vừa nói:

“*Kẻ Lý Sự!* Các cô tưởng là người ta sẽ coi trọng lời nói của cậu ấy nếu bài in trên tờ *Kẻ Lý Sự* à?”

Hermione thẳng thắn nói:

“Một số người thì không. Nhưng bài tường thuật của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* về vụ vượt ngục Azkaban có một số thiếu sót. Cho nên tôi nghĩ nhiều người sẽ thắc mắc liệu có thể có một sự giải thích khá hơn về chuyện đã xảy ra không, và nếu có một câu chuyện khác để so sánh, cho dù chuyện đó in trên một tờ...”

Hermione liếc xéo về phía Luna, nói tiếp:

“... một tờ, chà, một tạp chí bất thường, thì tôi tin là người ta có lẽ vẫn sẵn sàng tìm đọc.”

Rita không nói lời nào trong một lúc, nhưng cô ta đắm đắm nhìn Hermione với vẻ thấu suốt, cái đầu hơi ngoẹo sang bên một tí. Rồi cô ta thành linh lên tiếng:

“Thôi được, bây giờ tạm thời cứ cho là tôi sẽ làm chuyện này. Vậy tôi sẽ được trả nhuận bút như thế nào?”

Luna mơ màng nói:

“Tôi không biết chính xác là ba tôi có trả tiền cho người ta để viết cho tạp chí của ông không. Người ta đóng góp bài vở là bởi vì, dĩ nhiên, được thấy tên mình in trên báo là cả một vinh dự chứ bộ.”

Vẻ mặt Rita nhăn lại như thể cô ta lại đang nếm lần nữa cái hương vị đậm đà của Nhựa Thối trong miệng. Cô ta quay lại nói với Hermione:

“Vậy là coi như tôi viết không công?”

Hermione bình tĩnh hớp một ngụm nước rồi nói:

“Ái chà, đúng vậy. Nếu không, thì như cô biết quá rõ, là tôi sẽ báo cho giới chức có thẩm quyền biết cô là một người-hóa-thú không có đăng ký. Dĩ nhiên, tờ *Nhật Báo Tiên Tri* có thể sẽ trả cho cô khá bầm về những bài tường thuật của một tù nhân về đời sống tại Azkaban...”

Rita tỏ vẻ như thể lúc này cô ta không mong muốn gì hơn là chụp cây dù giấy thò ra từ ly nước của Hermione mà thọc nó vô mũi của cô bé.

“Tôi không biết là tôi còn có thể có lựa chọn nào khác hay không?”

Giọng Rita hơi run run. Cô ta lại mở cái túi xách tay cá sấu một lần nữa, rút ra một miếng giấy da, rồi giơ cây viết lông ngỗng Tốc Ký lên.

Luna hớn hờ nói:

“Ba sẽ khoái lắm!”

Hàm Rita bạnh ra, cơ bắp xoắn lại.

Hermione quay sang Harry nói:

“Được chứ, Harry? Bỏ sẵn lòng nói với công chúng sự thật chưa?”

Harry ngắm Rita điều chỉnh cây viết lông ngỗng Tốc Ký cho thẳng bằng và sẵn sàng hoạt động trên tấm giấy da nằm giữa nó và Rita.

“Mình sẵn lòng.”

Hermione câu một trái anh đào dưới đáy ly của cô nàng, đưa lên miệng và ung dung nói:

“Vậy thì cô Rita, bắt đầu đi.”

BIẾT VÀ KHÔNG BIẾT TRƯỚC

Luna nói mập mờ rằng cô nàng không biết bao lâu nữa thì bài phỏng vấn Harry Potter của Rita sẽ xuất hiện trên tờ *Kẻ Lý Sự*, rằng ba của cô nàng đang chờ đăng một bài báo dài dễ thương về gần đây về Ngáy-Ngáp Mộc-Sừng Te-Tua. Luna nói:

“Và dĩ nhiên đó sẽ là một câu chuyện hết sức quan trọng, cho nên chuyện của Harry có lẽ phải chờ đến số sau.”

Harry đã nhận ra chuyện nói về cái đêm mà Voldemort trở lại không phải là một kinh nghiệm dễ chịu gì. Rita cứ dí sát nó từng chi tiết con con, và nó đã kể cho cô ta nghe tất cả mọi chi tiết mà nó có thể nhớ lại được, biết rất rõ rằng đây là cơ hội bằng vàng của nó để nói cho thế giới biết sự thật. Nó tự hỏi người ta sẽ phản ứng như thế nào đối với câu chuyện của nó. Nó đoán là câu chuyện sẽ củng cố thêm quan điểm của nhiều người cho là nó hoàn toàn mất trí, ít nhất thì cũng bởi vì câu chuyện của nó sẽ được đăng cùng với cái chuyện cực kỳ bá láp tầm xàm về Ngáy-Ngáp Mộc-Sừng Te-Tua. Nhưng vụ vượt ngục của Bellatrix Lestrange và bọn đồng đảng Tử Thần Thực Tử đã khiến Harry có một khao khát cháy bỏng là phải làm một điều gì đó, cho dù có làm được việc hay không...

Vào bữa ăn tối thứ hai, Dean nói, giọng kinh sợ:

“Tôi sốt ruột chờ coi cô Umbridge nghĩ sao về chuyện bồ lên báo.”

Ngồi ở phía bên kia Dean, Seamus đang bận ngốn ngấu nhai nuốt một đồng bự món bánh nướng gà trộn thịt băm, nhưng Harry biết chắc nó vẫn dỏng tai lắng nghe.

Neville ngồi đối diện thì nói:

“Làm như vậy là đúng, Harry à.”

Mặt nó hơi tái đi, nhưng nó vẫn nói tiếp, giọng nhỏ hơn:

“Nói... nói về... chuyện đó... chắc hẳn là... kinh khủng lắm... hả?”

Harry chỉ lầm bầm:

“Ừ... nhưng người ta cần phải biết Voldemort có thể làm gì, đúng không?”

Neville gật đầu:

“Đúng chứ! Và bọn Tử Thần Thực Tử nữa... người ta cần phải biết...”

Neville bỏ dở câu nói lửng lơ và quay trở lại với món khoai tây nướng của nó. Seamus ngược nhìn lên, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Harry thì ánh mắt của nó lại rơi trở xuống cái đĩa đồ ăn của mình. Một lát sau, Dean, Seamus, và Neville đi về phòng sinh hoạt chung, để lại Harry và Hermione ngồi lại bên bàn ăn đợi Ron. Anh chàng này vẫn chưa về ăn tối được vì còn đang bận luyện tập Quidditch.

Cho Chang bước vào phòng với cô bạn gái Marieta. Bao tử Harry lại quặn lên một cách khó chịu, nhưng Cho không thèm đưa mắt nhìn về phía bàn ăn nhà Gryffindor, mà lại ngồi quay lưng về phía Harry.

Hermione đưa mắt liếc qua dãy bàn nhà Ravenclaw, rồi tươi cười hỏi:

“À, mình quên bég không hỏi bồ, vậy chứ chuyện gì đã xảy ra trong bữa hẹn hò giữa bồ với Cho hả? Sao mà bồ lại quay về sớm như vậy chứ?”

“Ờ... chà... chẳng qua là...”

Harry vừa nói vừa kéo cái đĩa còn chút vụn bánh nướng về phía mình và nhấm nháp một lát để câu giờ.

“... một vụ thảm bại te tua, bây giờ bồ hỏi thì mình nói cho mà nghe.”

Thế là nó kể hết cho Hermione chuyện đã xảy ra trong quán trà Bà Puddifoot.

Nó kể xong câu chuyện thì vụn bánh cuối cùng cũng vừa biến mất.

“... Vậy là Cho đứng phắt dậy, đúng vậy, xong nói ‘Harry, tôi sẽ gặp lại bạn sau’, rồi chạy ra khỏi chỗ đó!”

Nó đặt cái muỗng xuống bàn, nhìn Hermione.

“Mình muốn nói là mình không hiểu, chuyện như vậy nghĩa là sao? Chuyện gì đã xảy ra chứ?”

Hermione liếc nhìn về phía cái ót của Cho rồi thở dài. Cô nàng buồn bã nói:

“Ôi, Harry ơi, mình thiệt tình rất tiếc, bồ đã không tế nhị chút xíu nào hết.”

Harry nổi giận:

“Mình, mình thiếu tế nhị hả? Mới một phút trước đó tụi này còn đang vui vẻ, thì chỉ một phút sau đó bạn ấy lại đi nói với mình chuyện Roger Davies mời mọc bạn ấy đi chơi, rồi lại nói chuyện ngày xưa Cedric đã ôm hôn bạn ấy như thế nào trong cái quán trà ngu xuẩn ấy... mình phải cảm thấy như thế nào trong tình huống như vậy chứ?”

Hermione nói với cái vẻ kiên nhẫn của một người đang cố gắng giải thích một với một bằng hai cho một đứa con nít mới đi lằm chằm và đang mè nheo.

“Ôi, bồ có hiểu không, Harry, bồ không nên nói với bạn ấy là bồ muốn gặp mình giữa chừng cuộc hẹn hò với bạn ấy.”

Harry lắp bắp:

“Nhưng... nhưng... nhưng... bồ biểu mình đến gặp bồ lúc mười hai giờ

và dẫn theo cả bạn ấy nữa mà, làm sao mình có thể làm được chuyện đó mà không nói cho bạn ấy biết được chứ...?”

Hermione vẫn ráng giữ vẻ kiên nhẫn để nổi sùng ấy mà nói:

“Lẽ ra bồ nên nói với bạn ấy một cách khác. Lẽ ra bồ nên nói là bồ bận mình lắm, nhưng mình để ép bồ hứa là phải đến tiệm Ba Cây Chối, mà bồ thì thiệt tình không muốn đi chút nào hết, bồ muốn dành trọn cả ngày đi chơi với bạn ấy mà thôi, nhưng không may là thiệt tình bồ phải đi gặp mình và xin bạn y hãy vui lòng làm ơn đi với bồ, và hy vọng là bồ sẽ có cơ để chuồn đi thiệt sớm.”

Hermione suy nghĩ một chút rồi nói thêm:

“Mà có khi lại hay nếu bồ nêu nhận xét là bồ thấy mình xấu xí gì đâu...”

Harry sừng sốt nói:

“Nhưng mình đâu có cho là bồ xấu xí.”

Hermione bật cười:

“Harry ơi, bồ còn dở hơn cả Ron nữa... À, không, bồ đâu đến nỗi nào.”

Cô nàng thở dài, bởi vì Ron đang nặng nề lê bước vào Đại Sân Đường, bêбет bùn sinh và bộ dạng vô cùng quạu quọ.

“Như vậy nhé, bồ đã làm cho Cho nổi giận khi bồ nói bồ sẽ đi gặp mình, cho nên bạn ấy cố tình làm cho bồ ghen. Đó là cách của bạn ấy để tìm hiểu xem bồ thích bạn ấy đến mức nào.”

Harry hỏi:

“Nhưng có đúng đó là điều Cho đã làm không?”

Ron vừa ngồi phịch xuống băng ghế đối diện hai đứa và kéo hết mọi đĩa đồ ăn trong tầm tay về phía mình. Harry vẫn tiếp tục thắc mắc:

“Chà, nếu bạn ấy chỉ việc hỏi mình là mình thích bạn ấy hay thích bồ hơn thì có phải mọi việc sẽ đơn giản dễ dàng hơn không!”

Hermione nói:

“Con gái không ai lại đi hỏi những câu hỏi như thế.”

Harry hăng hái nói:

“Nên hỏi chứ! Lúc đó mình có thể chỉ cần nói với Cho là mình mê bạn ấy, và bạn ấy không cần phải thêm một phen sâu thẳm về chuyện Cedric chết nữa.”

“Mình không nói là những chuyện bạn ấy làm đều khôn ngoan đúng đắn hết.”

Hermione nói tới đây thì Ginny đến nhập bọn tụi nó, cũng lấm lem bê bết như Ron và trông bộ dạng cũng quạu quọ không thua gì ông anh. Hermione vẫn nói tiếp:

“Mình chỉ cố gắng làm cho bồ hiểu bạn ấy cảm thấy như thế nào vào lúc đó.”

Ron vừa cắt khoai tây vừa nói với Hermione:

“Bồ nên viết một cuốn sách, diễn dịch những chuyện điên khùng con gái làm, để cho con trai có thể hiểu được chúng.”

Harry nhiệt liệt tán thành:

“Đúng đó.”

Nó ngó qua bên dãy bàn của nhà Ravenclaw. Cho vừa mới đứng dậy; vẫn không thèm nhìn tới nó, cô nàng đi ra khỏi Đại sảnh Đường. Cảm thấy thất vọng, Harry quay lại nhìn Ron và Ginny.

“Luyện tập Quidditch ra sao rồi?”

Ron nói giọng gắt gỏng:

“Một cơn ác mộng.”

Hermione nhìn Ginny nói:

“Thôi mà, mình chắc chắn là đâu đến nỗi...”

Ginny nói:

“Tệ thiệt chứ. Quá sức kinh hoàng. Cuối buổi tập chị Angeline suýt phát

khóc luôn.”

Ron và Ginny đi tắm sau bữa ăn, Harry và Hermione trở về với đồng bài tập thường lệ của tụi nó trong căn phòng sinh hoạt chung hết sức bận rộn của nhà Gryffindor. Harry đang vật lộn với một cái sơ đồ mới các vì sao cho môn Thiên văn học được chừng nửa giờ thì Fred và George xuất hiện.

Fred vừa kéo một cái ghế, vừa nhìn quanh, hỏi:

“Ron và Ginny đâu rồi?”

Khi thấy Harry lắc đầu, anh chàng nói:

“Tốt. Tụi này đã xem tụi nó luyện tập. Tụi nó sẽ cầm chắc thất bại hoàn toàn. Thiếu tụi mình, tụi nó chỉ đáng vứt vô sọt rác.”

George ngồi xuống bên cạnh Fred, nói với vẻ công bằng:

“Thôi đi, Ginny chơi đâu có dở. Thực ra, mình cũng không biết làm sao mà con nhỏ chơi hay như vậy, bởi vì từ hồi nào giờ tụi này đâu có thêm cho nó chơi với tụi này đâu...”

Hermione nói vọng ra từ sau đồng sách Cổ ngữ Rune cao ngất ngều chỉ chực độ ập xuống.

“Từ lúc sáu tuổi nó đã bắt đầu lên vô phòng để chối của các anh trong vườn nhà và lần lượt lấy chối của các anh ra tập vào những lúc các anh không để ý canh chừng.”

George tỏ ra hơi bị sốc:

“Ôi... Thì ra vậy, hiểu rồi.”

Nhóng đầu nhìn qua đầu cuốn sách *Những Ký Hiệu Tốc Ký Và Chữ Tượng Hình Pháp Thuật*, Hermione hỏi:

“Ron đã chụp được trái banh nào chưa?”

Fred đảo tròn con mắt, nói:

“Chà, nó có thể làm được kỳ tích đó nếu nó không bận tâm là có người đang xem nó. Cho nên thứ bảy này mỗi khi trái Quaffle bay tới cọc gôn nó

giữ thì chúng ta sẽ chỉ yêu cầu đám đông khán giả quay lưng lại tán dóc với nhau là xong.”

Anh chàng đứng dậy và bồn chồn đi tới bên cửa sổ, dăm dăm nhìn qua sân trường tối thui.

“Tụi bây cũng biết, Quidditch là cái duy nhất khiến cho chỗ này còn là nơi đáng sống.”

Hermione đưa ánh mắt nghiêm nghị nhìn anh chàng.

“Anh sắp thi cử rồi đó!”

Fred nói:

“Đã nói với em rồi, tụi anh cóc coi kỳ thi Kiểm tra Pháp thuật Tận sức ra cái khi khô gì. Món Quà Vật Cúp Cua đã sẵn sàng để tung ra, tụi này đã tìm được cách không bị nhọt đỉnh nữa, chỉ cần hai giọt tinh chất mọt-lép là hóa giải được chúng, Lee đã giúp tụi này giải quyết...”

George ngoác miệng ngáp to và ngược nhìn bầu trời đêm đầy mây một chán chường:

“Anh không biết mình có nên xem cái trận đấu này không nữa. Nếu mà Zacharias Smith đánh bại chúng ta thì có lẽ anh tự vẫn phút cho rồi.”

Fred cương quyết nói:

“Giết hẳn thì hơn.”

Hermione một lần nữa lại cảm đầu vô bài dịch cổ ngữ Rune của cô nàng, lơ đãng nói:

“Đó là điều phiền hà trong Quidditch. Nó gây ra tất cả những căng thẳng và tình cảm không hay này giữa các nhà với nhau.”

Khi cô nàng ngẩng đầu lên để tìm cuốn *Bộ Văn Âm Tiết Của Thầy Bùa* thì bắt gặp ánh mắt Fred, George và Harry đang nhìn cô nàng với một vẻ mặt vừa cảm phần, vừa hoài nghi lẫn lộn. Hermione mất hết kiên nhẫn, bảo:

“Ừ, đúng vậy. Đó chẳng qua là một trò chơi mà thôi, đúng không?”

Harry lắc đầu nói:

“Hermione à, bồ thì giỏi về chuyện tình cảm và học hành, nhưng bồ chẳng hiểu chút xíu gì về Quidditch hết.”

Hermione quay trở lại với bài dịch của mình, đáp một cách mơ hồ:

“Có lẽ không. Nhưng ít nhất thì niềm vui của mình cũng không tùy thuộc vào khả năng giữ gôn của Ron.”

Và mặc dù Harry thà nhảy xuống từ Tháp Thiên Văn còn hơn là phải thú nhận với Hermione, quả tình sau khi xem xong trận đấu vào ngày thứ bảy tuần đó, nó thực tình sẵn lòng cho đi một đồng tiền vàng Galleon, chỉ để khỏi phải lo nghĩ về Quidditch nữa.

Điều hay ho nhất mà người ta có thể nói về trận đấu đó là ngắn ngủn. Các khán giả của nhà Gryffindor chỉ phải chịu đựng có hai-mươi-hai-phút khổ khổ mà thôi. Cũng khó nói được điều gì là tệ nhất của trận đấu: Harry nghĩ có mấy sự kiện sau, nếu cho độ thì ngang ngửa nhau: vụ cứu vòng gôn thất bại lần thứ 14 của Ron, Sloper đánh hụt trái Bludger nhưng lại nện chày trúng vô miệng của Angeline, và tiếng hét kinh hoàng của Kirke khi Zacharias Smith mang theo trái Quaffle lao vút về phía cậu chàng, khiến cậu té bật ngửa ra khỏi cây chổi. Điều nhiệm màu là đội Gryffindor chỉ thua có mười điểm: Ginny đã khéo léo tóm được trái banh Snitch ngay trước mũi Tầm thủ Summerby của đội Hufflepuff, nhờ vậy mà kết quả cuối cùng là hai trăm bốn mươi điểm trên hai trăm ba mươi điểm.

Khi trở lại phòng sinh hoạt chung, Harry nói với Ginny:

“Cú bắt tuyệt lắm.”

Không khí trong phòng gần giống như không khí của một đám tang đặc biệt buồn thảm. Ginny chỉ nhún vai:

“Nhờ may mắn mà thôi. Trái Snitch đó bay không được nhanh cho lắm, mà Summerby thì lại đang bị cảm lạnh, anh ta nhảy mũi và nhắm mắt lại

nhằm đúng lúc trái Snitch bay ngang. Dù sao đi nữa thì khi nào anh quay trở lại với đội...”

“Ginny, anh bị cấm chơi Quidditch suốt đời mà.”

Ginny sửa sai cho Harry.

“Anh chỉ bị cấm khi nào bà Umbridge còn ở trong trường mà thôi. Hai điều đó khác nhau. Dù sao đi nữa thì khi anh quay trở lại đội, em nghĩ em sẽ cố gắng chơi ở vị trí Truy thủ. Cả hai chị Angeline và Alicia đăng nào thì cũng sẽ rời khỏi đội vào năm tới, mà em thì thích làm bàn ghi điểm hơn là tìm kiếm.”

Harry nhìn về phía Ron, anh chàng ấy đang ngồi ở trong góc phòng, thân người gập xuống, mắt dăm dăm ngó cái đầu gối của mình, tay nắm chặt một chai Bia bọt.

Như thế đọc được suy nghĩ của Harry, Ginny nói:

“Chị Angeline vẫn sẽ không chịu cho anh ấy từ chức đâu. Chị nói chị biết anh có năng khiếu.”

Harry cảm mến Angeline vì đã bày tỏ một lòng tin không lay chuyển đối với Ron, nhưng đồng thời Harry lại nghĩ nếu cứ để Ron rời khỏi đội thì mới là thực lòng tử tế với Ron. Khi Ron rời khỏi sân đấu, nó đã bị chào đón bởi một trận hò reo cực kỳ khoái trá bùng lên từ đám khán giả nhà Slytherin “Weasley là Vua của Chúng ta”. Nhà Slytherin giờ đây là đấu thủ cầm chắc chiếc Cúp Quidditch.

Fred và George vẫn vợ đi tới.

Fred ngó cái bộ dạng te tua của Ron, nói:

“Mình thiệt tình cũng không còn lòng dạ nào mà trêu chọc nó nữa. Quý vị nhớ kỹ cho... khi nó bắt hụt trái banh thứ mười bốn...”

Anh chàng làm mấy động tác điên cuồng bằng hai cánh tay trông như thể đang lội nước đứng theo kiểu bơi chó.

“Thôi, mình để dành trò này cho tiệc tùng, hén?”

Ngay sau trò này, Ron tự lê bước đi lên giường ngủ luôn. Vì tôn trọng những cảm xúc của bạn, Harry đợi một lát sau mới đi lên từ phòng ngủ, để lúc đó, nếu muốn, thì Ron có thể giả bộ như ngủ rồi. Và vô phòng thì Ron đang ngáy to đến mức không có vẻ gì là ngủ thật.

Harry lên giường, nghĩ ngợi về trận đấu. Ngồi bên rìa mà xem trận đấu diễn ra thật là tức đến nản lòng. Nó rất có ấn tượng về lối chơi của Ginny, nhưng nó cảm thấy là nếu đích thân nó chơi trong trận đó thì nó đã có thể bắt được trái Snitch sớm hơn... có một khoảnh khắc mà trái banh chấp chới gần mắt cá chân của Kirke; nếu Ginny không hấp tấp thì có thể cô bé đã vớt vát được một trận thắng cho đội Gryffindor...

Mụ Umbridge ngồi cách Harry và Hermione chỉ mấy hàng ghế về phía trước. Một hay hai lần mụ xoay cái thân hình bự chề bè như con cóc trên chỗ ngồi của mình để mà ngoảnh lại ngó Harry, cái miệng cóc rộng tét đến mang tai của mụ ngoác ra thành một cái mà Harry nghĩ có lẽ là một nụ cười hả hê. Nằm trong bóng tối nhớ lại chuyện này khiến Harry cảm thấy phát sốt lên vì điên tiết. Tuy nhiên chỉ vài phút sau đó, nó sức nhớ là nó phải gạt ra khỏi bộ não mọi cảm xúc trước khi ngủ, theo như lời thầy Snape luôn căn dặn nó sau mỗi buổi học tập môn Bế Quan Bí Thuật.

Nó cố gắng một hai lần, nhưng ý nghĩ về thầy Snape chồng chất lên ký ức về mụ Umbridge chỉ tổ làm tăng thêm cảm giác bồn chồn quạu quọ, và Harry nhận thấy kết quả là nó đâm ra tập trung vô việc căm ghét cả hai người đó. Tiếng ngáy của Ron từ từ tắt lịm đi, được thay thế bằng tiếng thở chậm và sâu. Harry thì mất thêm một lúc lâu nữa mới ngủ được; thân thể nó tuy mệt mỏi, nhưng bộ não của nó phải mất nhiều thời gian mới đóng lại được mà nghỉ ngơi.

Nó nằm mơ thấy Neville và giáo sư Sprout đang khiêu vũ quanh căn

Phòng Cần Thiết, trong khi giáo sư McGonagall thì đang thổi ống kèn túi. Nó vui vẻ ngắm họ một lúc, rồi quyết định đi tìm những thành viên khác trong Đ.Q.D....

Nhưng khi ra khỏi phòng, nó chợt nhận thấy mình đang đối diện, không phải tấm thảm thêu ông Barnabas ngớ ngẩn, mà là một ngọn đuốc cháy sáng trong cái giá gắn chặt trên một bức tường đá. Nó từ từ quay đầu về bên trái. Kìa, ở tuốt cuối cái hành lang không cửa sổ là một cánh cửa đen trần trụi.

Harry đi về phía đó với một cảm giác hồi hộp càng lúc càng tăng. Nó có một cảm giác hết sức lạ lùng là rốt cuộc nó cũng sắp có được may mắn trong lần này, nó sẽ tìm được cách mở cửa ra... Nó chỉ còn cách cánh cửa chừng vài bước và trong lòng mừng rơn nhận thấy một luồng ánh sáng xanh nhạt chiếu lọt ra ngoài phía bên tay phải... Cánh cửa để mở hé hé... Nó đưa tay đẩy cho cửa mở rộng ra và...

Ron ngáy một hơi khò khò rõ to và rất thật, Harry giật mình thức giấc đột ngột trong tư thế cánh tay phải vẫn còn đang đưa ra phía trước mặt trong bóng tối để mở cánh cửa cách đó hàng trăm dặm. Nó buông thõng cánh tay xuống trong một cảm giác lẫn lộn giữa thất vọng và tội lỗi. Nó biết là nó không nên nhìn thấy cánh cửa, nhưng đồng thời nó cảm thấy bị thiêu đốt bởi nỗi tò mò muốn biết về cái ở đằng sau cánh cửa, đến nỗi nó không thể nào không bực mình với tiếng ngáy của Ron... Giá mà Ron nhin ngáy chỉ chừng một phút nữa thôi...

Vào sáng ngày thứ hai, tụi nó vô Đại Sân Đường để ăn sáng, vừa đúng lúc bọn bưu cú đưa thư. Hermione không phải là người duy nhất háo hức chờ đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*: hầu như mọi người đều nôn nóng muốn biết thêm tin tức về bọn Tử Thần Thực Tử vượt ngục, bọn này vẫn chưa bị bắt lại mặc

dù đã có nhiều báo cáo về việc trông thấy chúng xuất hiện. Hermione đưa cho con cú phát báo một đồng Knut rồi mở tờ báo ra một cách hăm hở, trong khi Harry đang tự rót cho mình ly nước cam. Bởi vì suốt cả năm rồi nó chỉ nhận được có mỗi một lá thư cho nên nó biết chắc chắn, khi bọn bưư cú đầu tiên đáp phịch xuống trước mặt, rằng con cú này đã nhầm địa chỉ.

Nó hỏi con cú:

“Mày giao thư cho ai hử?”

Harry xê cái ly nước cam của nó ra xa khỏi mỏ con cú và chồm tới trước để coi tên và địa chỉ của người nhận thư:

Harry Potter

Đại Sản Đường

Trường Hogwarts

Harry sững sốt nhận lấy lá thư từ con cú, nhưng nó chưa kịp làm xong việc này thì ba bốn năm con cú nữa đã bay ào xuống bên cạnh con thứ nhất và chen chúc huých đẩy nhau giành chỗ đứng, giẫm đạp lên đĩa bơ, làm đổ cả hũ muối, con nào cũng tanh nhau đưa thư cho Harry trước nhất.

Ron kinh ngạc hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Bởi vì cả dãy bàn ăn của nhà Gryffindor đều chồm tới trước để xem, khi một con cú khác, con thứ bảy, đáp xuống giữa đám những con cú đến trước, vừa kêu la chí chóe và rúc lên the thé, vừa cánh vỗ đập liên hồi.

Hermione nín thở kêu:

“Harry!”

Cô nàng thọc tay vô đám lông vũ chen chúc lúc nhúc để bắt ra một con cú mèo mang theo một gói dài cuộn tròn lại.

“Mình nghĩ mình biết vụ này có nghĩa là gì rồi... Bỏ mở cái này ra trước đi!”

Harry xé toạc cái gói giấy màu nâu. Rớt lẫn ra ngoài một bản in cuộn chặt của tạp chí *Kẻ Lý Sự* số ra tháng ba. Nó tháo cuộn báo ra để nhìn thấy chính gương mặt nó đang cười ngượng nghịu với nó ngay trên trang bìa của tờ tạp chí. Vắt ngang qua tấm hình là mấy dòng chữ to cỡ đồ chơi:

CUỐI CÙNG HARRY POTTER ĐÃ NÓI RA: SỰ THẬT VỀ KẼ-MÀ-CHỚ-GỌI-TÊN-RA VÀ CÁI ĐÊM CẬU THẤY HẮN TRỞ LẠI

Luna vừa mới sàng qua dãy bàn của nhà Gryffindor và chen được một chỗ ngồi giữa Fred và Ron. Cô nàng nói:

“Hay quá há? Báo ra ngày hôm qua, em nói với ba gửi cho anh một số báo biểu. Và em chắc hết thấy mấy cái này...”

Cô nàng quơ tay chỉ lũ bưu cú vẫn còn đang đứng túm tụm nháo nhác trên bàn trước mặt Harry.

“... là thư của độc giả.”

Hermione háo hức nói:

“Đúng như mình đã nghĩ! Harry, bồ có phiền lòng không nếu tụi mình...”

Harry cảm thấy hơi bị choáng, chỉ nói:

“Cứ tự nhiên.”

Cả Ron và Hermione đều bắt đầu xé các phong bì ra.

“Thư này là của một thằng cha nghĩ bồ là đồ dở hơi.”

Ron nói, vừa liếc mắt xuống cuối lá thư.

“À, thì ra...”

Hermione có vẻ thất vọng và hơi quạu quọ một hai giây:

“Mụ đàn bà này khuyên bồ nên thử theo một khóa chữa Bùa Choáng ở bệnh viện Thánh Mungo.”

Harry đọc lướt qua một lá thư dài của một phù thủy đang sống ở Paisley

rồi chậm rãi nói:

“Nhưng cái thư này có vẻ được. Ê, bà ấy nói bà tin mình nè!”

Fred cũng háng hái tham gia vào chuyện đọc thư.

“Cái này thì bị phân vân đôi ngả tâm tình: thư nói em không giống một người điên lắm, nhưng ông ta không muốn tin là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại, cho nên bây giờ ông ấy không biết phải nên nghĩ ngợi ra làm sao... Mèn đét ời, thiệt là lãng phí giấy da hết chỗ nói...”

Hermione chợt kêu lên phẫn khích:

“Đây thêm một người nữa được bồ thuyết phục nè, Harry! ‘Sau khi đọc câu chuyện được kể theo quan điểm của cậu, tôi buộc lòng phải kết luận là tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã đối xử với cậu không công bằng... nhưng dù không muốn tin là Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra ấy đã trở lại, tôi vẫn buộc lòng chấp nhận là cậu đang nói lên sự thật...’ Ôi, thiệt là tuyệt vời!”

Ron liệng ra một bức thư vò nát qua vai nó, nói:

“Thêm một tay nữa cho là bồ chỉ sửa bậy bạ, nhưng thư này chỉ nói là bồ đã đảo ngược suy nghĩ của cô ta, và giờ đây cô ta nghĩ về bồ như một đấng anh hùng thực sự. Cô ta có gởi kèm theo ảnh nữa nè... chà...”

Một giọng nữ eo éo giả bộ dịu ngọt vang lên:

“Có chuyện gì ở đây thế?”

Harry ngược nhìn lên trong khi hai tay vẫn còn một xấp thư. Giáo sư Umbridge đang đứng ngay đằng sau lưng Fred và Luna, hai con mắt cóc lồi của mụ rà quét qua đám thư từ và bưu cú ì xèo trên bàn ăn trước mặt Harry. Harry nhìn thấy đằng sau lưng mụ Umbridge nhiều đứa học trò đang háo hức theo dõi diễn tiến.

Mụ Umbridge từ tốn hỏi:

“Ông Potter, tại sao trò có được tất cả những lá thư này hả?”

Fred nói to:

“Chẳng lẽ bây giờ nhận được thư từ cũng là một tội hình sự sao chứ?”

Mụ Umbridge nói:

“Hãy liệu hồn, ông Weasley, nếu không tôi sẽ phạt trò cấm túc. Sao, ông Potter?”

Harry ngập ngừng, nhưng rồi nó không thấy có lý do gì để giữ im lặng về những gì nó đã làm. Chắc chắn không sớm thì muộn sẽ cũng có một tờ *Kẻ Lý Sự* lọt vô tay của mụ ta.

Harry bèn nói:

“Người ta viết thư cho con vì con vừa có một cuộc phỏng vấn. Về những gì đã xảy ra cho con hồi tháng sáu vừa qua.”

Vì một lý do gì đó Harry đã liếc mắt nhìn lên phía bàn các giáo sư khi nó nói lên điều này. Nó có một cảm giác hết sức lạ lùng là thầy Dumbledore đã quan sát nó một giây trước đó, nhưng khi nó đưa mắt nhìn thầy thì thầy Dumbledore dường như đang say sưa trò chuyện với giáo sư Flitwick.

Mụ Umbridge lặp lại với Harry, giọng mụ đánh hơn và cao hơn bao giờ hết.

“Một cuộc phỏng vấn? Trò muốn nói gì chứ?”

Harry nói:

“Ý con nói là có một phóng viên hỏi con một số câu hỏi và con trả lời. Đây...”

Nó đưa tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự* cho mụ Umbridge. Mụ chụp lấy tờ báo và trừng trừng con mắt ngó xuống cái bìa. Gương mặt tái tái bành bệch của mụ trở nên tím hồng lốm đốm coi xấu xí kỳ dị.

Mụ hỏi, giọng hơi run lên:

“Trò làm chuyện này lúc nào?”

Harry đáp:

“Lần đi chơi cuối tuần ở làng Hogsmeade vừa qua.”

Mụ nhìn Harry, lửa giận bốc lên bùng bùng, tờ tạp chí run bần bật giữa mấy ngón tay chuồn mẩn ứ nần của mụ. Mụ thì thào nói:

“Ông Potter, ông sẽ không còn dịp nào đi chơi làng Hogsmeade nữa đâu. Làm sao mà trò dám... làm sao mà trò có thể...”

Mụ hít sâu vào, tiếp tục:

“Ta đã gắng sức dạy đi dạy lại trò là không được nói dối. Cái thông điệp đó dường như vẫn chưa được khắc sâu vào. Trừ nhà Gryffindor năm mươi điểm và thêm một tuần lễ cấm túc nữa.”

Mụ bỏ đi một cách oai phong lẫm liệt, tay ghì chặt tờ tạp chí sát ngực, lướt qua bao nhiêu con mắt học trò dõi theo mụ.

Vào giữa buổi sáng thì khắp trường, không chỉ trong phạm vi bảng thông báo của các nhà, mà cả trong hành lang lẫn các phòng học nữa, đều được dựng lên những bản bố cáo khổng lồ.

Thừa lệnh của THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS

Bất cứ học sinh nào bị bắt gặp tàng trữ tạp chí Đồ Mách Lẻo sẽ bị đuổi học.

Lệnh này chiếu theo đạo luật giáo dục số hai mươi bảy.

Đã ký

Dolores Jane Umbridge.

Thanh Tra Tối Cao.

Vì duyên cớ nào đó mà cứ mỗi lần Hermione ngó thấy một trong những bản thông báo này cô nàng lại tươi cười rạng rỡ đầy vẻ khoái chí. Harry hỏi:

“Đúng ra thì bồ vui mừng về cái nỗi gì vậy?”

Hermione thở ra:

“Ôi, Harry ơi, bồ không hiểu sao? Nếu mà mụ ấy có thể làm được một

việc gì đó để bảo đảm rằng từng người một trong cái trường này sẽ tìm đọc bài phỏng vấn của bồ, thì đó chính là cấm đọc bài đó!”

Và có vẻ như Hermione hoàn toàn đúng. Vào cuối ngày hôm đó, mặc dù Harry chẳng nhìn thấy tới một góc của tờ *Kẻ Lý Sự* ở bất cứ xó nào trong trường, nhưng cả trường dường như đang trích dẫn bài phỏng vấn cho nhau nghe; Harry nghe thấy lũ học trò thì thầm về bài phỏng vấn khi tụi nó đứng sắp hàng bên ngoài lớp học, bàn tán về bài phỏng vấn lúc ăn trưa và sau các buổi học; Hermione thậm chí còn thuật lại rằng mọi người xài các buồng cầu trong nhà vệ sinh nữ đều nói về bài phỏng vấn khi Hermione tạt vô đó trước buổi học môn Cổ ngữ Rune. Hai mắt long lanh sáng rực, Hermione nói với Harry:

“Xong rồi tụi nó nhận ra mình, và rõ ràng là tụi nó biết mình biết bồ, vậy là tụi nó dội xuống đầu mình vô số câu hỏi, và Harry à, mình tin là tụi nó tin bồ, mình thực sự tin vậy, mình nghĩ là rốt cuộc bồ đã thuyết phục được tụi nó.”

Cùng lúc ấy giáo sư Umbridge oai vệ rảo khắp trường, ngẫu nhiên chặn mấy đứa học trò nào đó, ra lệnh cho chúng mở hết cặp sách và túi áo ra. Harry biết tổng là mục tìm kiếm tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*, nhưng mà lũ học trò đã đi trước mục nhiều bước lắm rồi. Mấy trang có đăng bài phỏng vấn của Harry đã được phù phép sao cho bất cứ người khác, ngoại trừ chính tụi nó, có đọc thì chỉ giống hệt mấy bài trích trong sách giáo khoa; hoặc là bài phỏng vấn đã được xóa trắng bằng pháp thuật cho đến khi nào tụi nó muốn đọc kỹ lại.

Dĩ nhiên các giáo sư cũng bị cấm nói đến bài phỏng vấn theo đạo luật giáo dục số hai mươi sáu, nhưng họ cũng tìm được cách để bày tỏ cảm nghĩ của mình về việc đó như thường. Giáo sư Sprout thưởng cho nhà Gryffindor hai mươi điểm khi Harry chuyển cho cô cái xô tưới nước; giáo sư Flitwick tươi cười hơn hẳn nhét vô tay nó một hộp chuột đường chỉ chóc vào cuối buổi học

Bùa Mê, nói ‘suyt!’ rồi vội vã bỏ đi; giáo sư Trelawney thì bật khóc nức nở như điên trong suốt buổi học Tiên Tri và thông báo cho cả lớp đang bị sửng sốt, và cả mụ Umbridge hết sức bất mãn, rằng nói cho cùng Harry sẽ không phải chịu đựng một cái chết yếu nữa, mà sẽ sống thọ đến tuổi cổ lai hy, trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và có mười hai đứa con.

Nhưng điều làm cho Harry sung sướng nhất là Cho đã làm lành với nó, ấy là vào ngày hôm sau, khi nó đang hấp tấp đi tới lớp học Biến hình thì Cho theo kịp nó. Trước khi nó nhận biết chuyện gì đang xảy ra thì Cho đã nắm lấy tay nó và cô nàng hỗn hển thì thào vào lỗ tai nó:

“Mình thiệt tình, thiệt tình xin lỗi bạn. Bài phỏng vấn rất dũng cảm... làm cho mình phát khóc.”

Nó áy náy khi nghe cô nàng lại tổn thêm nước mắt cho bài phỏng vấn, nhưng nó cũng rất vui mừng là bây giờ hai đứa nó đã nói chuyện với nhau trở lại, và nó còn sung sướng hơn nữa khi cô nàng tặng một nụ hôn chớp nhoáng lên gò má nó rồi lại chạy biến đi. Mà chuyện tưởng không thể tin nổi là khi nó vừa mới đi tới bên ngoài cửa phòng học môn Biến hình thì một điều tốt lành không kém nụ hôn của Cho lại xảy ra: Seamus bước ra khỏi đám học sinh đang sắp hàng để gặp mặt Harry. Anh chàng liếc xéo cái đầu gối trái của Harry, lúng búng nói:

“Mình chỉ muốn nói mình tin bồ. Và mình đã gửi một tờ tạp chí đó cho má mình.”

Nếu còn cần thêm điều gì nữa để làm cho niềm vui của Harry hoàn hảo, thì đó chính là phản ứng của Malfoy, Crabbe và Goyle. Nó nhìn thấy ba đứa này chụm vào đầu lại với nhau ở trong thư viện vào buổi chiều hôm đó, cùng với một thằng bé gầy gò hom hem mà Hermione thì thầm tên của nó là Theodore Nott. Tụi nó ngoảnh lại nhìn Harry khi Harry đang dò qua các kệ sách tìm kiếm quyển sách mà nó cần cho bài học Bùa Biến Bất Toàn. Goyle

bẻ mấy khớp ngón tay nó kêu răng rắc đầy vẻ đe dọa và Malfoy thì rù rì vô tai của Crabbe điều gì đó chắc chắn là độc địa xấu xa. Harry biết quá rõ tại sao chúng lại hành động như vậy: bởi vì tên cha của tất cả bọn chúng đã bị Harry kể ra những Tử Thần Thực Tử.

Khi Harry và Hermione rời khỏi thư viện, Hermione vui sướng thì thầm:

“Và cái hay nhất là chúng không thể cãi lại bồ, bởi vì chúng không thể công nhận là chúng đã đọc bài phỏng vấn đó!”

Để cho nó sướng thêm, Luna nói với nó vào bữa ăn tối từ trước tới giờ chưa từng có số báo *Kẻ Lý Sự* nào bán chạy hơn số này. Đôi mắt cô nàng chớp chớp lia lịa khi nói với Harry:

“Ba đang in thêm. Ba không thể nào tin nổi, ba nói người ta có vẻ như khoái bài phỏng vấn hơn cả bài về Ngáy-Ngáp Mọc-Sừng Te-Tua nữa!”

Buổi tối hôm đó Harry trở thành vị anh hùng trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor. Hết sức liêu lĩnh, Fred và George ế Bùa Phóng To lên trang bìa của tờ *Kẻ Lý Sự* rồi treo nó lên tường, để cho cái đầu bự chẳng của Harry ngó chăm chăm xuống các diễn biến trong phòng, thỉnh thoảng lại nói oang oang những điều đại loại như ‘Bộ Pháp Thuật là bọn điên’ hay ‘Umbridge ăn kít’. Hermione không thấy cái trò này vui vẻ cho lắm; cô nàng nói nó làm đứt quãng sự tập trung tư tưởng của cô nàng, rốt cuộc cô nàng dùng dùng tức giận bỏ đi về phòng ngủ sớm. Harry phải công nhận là tấm áp phích đó cũng không còn thú vị lắm sau khi treo lên được một hai tiếng đồng hồ, đặc biệt sau khi bùa nói bắt đầu tiêu dần hiệu lực, khiến cho cái tranh chỉ còn la lên mấy tiếng rời rạc như ‘kít’ và ‘Umbridge’ với cách khoảng càng lúc càng lâu và bằng giọng mỗi lúc mỗi cao hơn. Thật ra thì cái áp phích đó bắt đầu làm Harry nhức đầu và cái theo của nó bắt đầu nhói buốt trở lại một cách rất khó chịu. Nó bèn thông báo cho đám đông ngồi chung quanh nó yêu cầu nó kể lại cuộc phỏng vấn lần thứ mấy chục, rằng nó cũng cần phải đi nghỉ

sớm, điều này khiến cho đám đông rên lên đầy thất vọng.

Khi Harry lên tới phòng ngủ thì căn phòng còn trống trơn. Nó tì trán vào mặt cửa sổ mát lạnh bên cạnh giường được một lúc; cảm thấy cái theo dõi cơn đau nhức đi được một chút. Nó bèn thay đồ ngủ và lên giường nằm, cầu mong cho cơn nhức đầu buông tha mình ra. Nó cũng cảm thấy hơi nhuốm bệnh. Nó lăn mình nằm nghiêng một bên, nhắm mắt lại, và thiếp ngủ hầu như ngay tức thì...

Nó đang đứng trong một căn phòng buồng màn kín mít và tối bùng, chỉ được thắp sáng bằng mỗi một cây đèn cầy trong chùm đèn treo. Hai bàn tay của nó nắm chặt cái lưng ghế trước mặt. Tay nó có những ngón dài và trắng bệch như thể chúng chưa từng ra nắng trong nhiều năm trời, và trông hai bàn tay chẳng khác nào hai con nhện khổng lồ tái mét đang bấu vào nền nhung đen của cái ghế.

Bên kia cái ghế, trong một vùng sáng do ánh nến rọi xuống sàn, là một người đàn ông mặc áo thụng đen đang quỳ gối.

Bằng giọng nói lạnh lùng, the thé, phập phồng vì cơn thịnh nộ, Harry nói:

“Có vẻ như ta đã nhận được lời khuyên tồi.”

Người đàn ông đang quỳ trên sàn rên rĩ:

“Thưa Chủ Nhân, tôi khẩn cầu xin ngài tha thứ...”

Cái gáy của người này chập chờn ánh nến. Hình như hắn đang run lấy bầy.

Vẫn giọng lạnh lùng và tàn ác, Harry nói:

“Ta không trách mi, Rookwood à.”

Nó thả lỏng mấy ngón tay đang bấu chặt lưng ghế rồi bước vòng quanh cái ghế, đến gần hơn người đàn ông đang co rúm bên trên hắn trong bóng tối, ngó xuống hắn từ một vị trí cao hơn bình thường.

Harry hỏi:

“Rookwood, mi có bảo đảm các dữ kiện của mi không?”

“Dạ, thưa Chúa Tế của tôi, dạ... Trước đây tôi vốn làm việc trong Sở sau khi... sau khi tất cả...”

“Avery đã nói với ta là Bode có thể lấy nó ra.”

“Thưa Chủ Nhân, Bode không bao giờ có thể làm được. Bode có lẽ biết hăn là không thể... Chắc chắn đó là lý do hăn kháng cự bùa Độc Đoán của Malfoy dữ dội đến như vậy.”

Harry nói khẽ:

“Đứng dậy đi, Rookwood.”

Người đàn ông đang quỳ suýt té nhào khi hấp tấp vâng lời nó. Gương mặt hăn bị rỗ, những nốt theo được ánh nến làm mờ dịu đi. Hăn vẫn giữ tư thế cúi lom khom cả khi đã đứng dậy, như thể đang cúi xuống nửa chừng, và hăn lăm lét liếc nhìn lên gương mặt của Harry.

Harry nói:

“Mi có công nói cho ta biết điều này. Giỏi lắm... Có vẻ như ta đã lãng phí mấy tháng trời cho những kế hoạch không hiệu quả gì cả... Nhưng bất chấp... Chúng ta bắt đầu lại, từ bây giờ. Rookwood, mi đáng nhận được lời khen ngợi của Chúa Tế Voldemort...”

Rookwood há hốc miệng ra thở, giọng hăn khàn đi vì nhẹ nhõm.

“Dạ, thưa đấng Chúa Tế... Dạ... thưa Chúa Tế...”

“Ta sẽ cần sự giúp đỡ của mi. Ta sẽ cần tất cả những thông tin mà mi có thể cung cấp cho ta.”

“Dĩ nhiên, thưa đấng Chúa Tế, dĩ nhiên... bất cứ thông tin nào...”

“Tốt lắm... Mi có thể đi ra. Gọi Avery đến cho ta bảo.”

Rookwood lật đật lùi ra, cúi rạp mình chào, và biến mất sau một khung cửa.

Còn lại một mình trong phòng tối, Harry quay mặt vào bức tường. Một tấm gương rạn nứt mang đầy dấu vết thời gian xưa lắc được treo trên tường

trong vùng tối tăm khuất ánh nến. Harry tiến về phía tấm gương. Bóng phản chiếu của nó trong gương hiện ra lớn dần và rõ dần trong bóng tối... một gương mặt trắng bệch hơn cả đầu lâu... hai con mắt đỏ kék, đồng tử chẻ đôi bằng một cái vạch đứng.

“KHÔÔÔÔÔÔÔNG!”

Một giọng nói gần đó kêu lên:

“Cái gì vậy?”

Harry vùng vẫy quẫy đạp xà quần một cách điên cuồng, vướng mắc vào mấy tấm màn treo quanh, cuối cùng té lăn ra khỏi giường. Trong mấy giây đầu nó không ý thức được là nó đang ở đâu. Nó đoán chắc là nó vừa nhìn thấy một gương mặt trắng bệch giống như một cái đầu lâu, một lần nữa lại hiện ra lơ mờ trong bóng tối ngắm nhìn nó, sau đó là giọng nói của Ron thốt lên rất gần.

“Bồ làm ơn đừng có hành động như một thằng khùng, để mình còn có thể đỡ bồ ra khỏi đây chứ!”

Ron vệt mấy tấm màn treo ra, và Harry đang nằm ngửa trên sàn, trở mắt nhìn lên Ron hiện ra trong ánh trắng, cái thẹo của nó nhức buốt vì cơn đau. Trông Ron có vẻ như vừa mới chuẩn bị đi ngủ, một cánh tay của nó vừa rút ra khỏi tấm áo chùng.

Vừa chậ vật đỡ Harry đứng dậy, Ron vừa hỏi:

“Lại có ai bị tấn công nữa sao? Có phải là ba mình không? Có phải con rắn đó không?”

Harry cảm thấy như cái thẹo của nó bây giờ nóng rát như thể đang bị lửa đốt, nó thở hổn hển, đáp:

“Không... mọi người đều khỏe... À... nhưng Avery thì không... Ông ấy đang bị rắc rối... Ông ấy đã báo cáo thông tin sai cho hắnn... hắnn đang giận điên lên...”

Harry rên lên một tiếng rồi ngồi thụp xuống giường, toàn thân run rẩy, đưa tay chà xát cái theo trên trán của nó.

“Nhưng bây giờ Rookwood sẽ trợ giúp hắn... hắn sẽ lại lần ra đúng đường...”

Ron nghe mà sợ điếng hồn, nó hỏi:

“Bồ đang nói về chuyện gì vậy? Có phải bồ muốn nói... có phải bồ vừa mới nhìn thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

Harry duỗi cánh tay của nó ra trong bóng tối, giơ lên trước mặt để kiểm tra và thấy chúng không còn mấy ngón tay dài ngoằng và trắng bệch một cách đáng sợ nữa. Nó nói:

“Mình đã là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Hắn đã nói chuyện với Rookwood, một trong mười Tử Thần Thực Tử đã đào thoát khỏi nhà ngục Azkaban, bồ còn nhớ không? Rookwood vừa báo cho hắn biết là ông Bode không thể nào làm nổi việc đó...”

“Làm nổi việc gì?”

“Lấy ra cái gì đó... Rookwood nói ông Bode hắn là biết mình không thể làm nổi việc đó... Ông Bode đã bị ếm bùa Độc Đoán... Mình nhớ là Rookwood nói ba của Malfoy đã ếm bùa đó lên ông Bode...”

Ron nói:

“Ông Bode đã bị bùa khiến phải lấy ra cái gì đó hả? Nhưng mà... Harry à, cái đó hắn phải là...”

“Vũ khí.” Harry nói nốt câu dùm Ron. “Mình biết.”

Cánh cửa phòng ngủ được mở ra. Dean và Seamus bước vào. Harry vội quăng cặp giò của nó trở lên giường. Nó không muốn ở trong một bộ dạng trông có vẻ như chuyện quái lạ gì đó vừa mới xảy ra, bởi vì Seamus chỉ vừa mới đây thôi đã nghĩ về Harry như một thằng ba trợn.

Giả bộ chồm qua cái bàn đặt cạnh giường để rót cho mình một ly nước,

Ron kê đầu nó sát đầu Harry, thì thầm:

“Có phải hồi nãy bồ nói bồ *đã là* Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

Harry lặng lẽ đáp:

“Phải.”

Ron uống ực một ngụm nước quá lớn một cách không cần thiết. Harry thấy nước chảy tràn xuống cằm Ron, xuống tận ngực áo.

Khi Dean và Seamus lục đục ồn ào, vừa thay quần áo vừa nói chuyện, Ron nói:

“Harry à, bồ phải nói với...”

Nhưng Harry nói ngắn gọn:

“Mình chẳng cần phải nói với ai hết. Nếu học xong môn Bế Quan Bí Thuật rồi thì mình sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy những chuyện đó nữa. Người ta cho là mình cần phải học cách ngăn chặn những thứ đó mà. Người ta muốn thế cơ mà!”

Nói ‘người ta’, Harry ngụ ý chỉ cụ Dumbledore. Nó chui trở vô giường và cuộn tròn lại, nằm nghiêng qua một bên, quay lưng về phía Ron, và một lát sau nó nghe tiếng cái nệm giường của Ron kêu lên kọt kọt khi Ron cũng ngả lưng xuống giường. Cái theo của Harry lại tiếp tục nhức nhối, nó cắn chặt cái chéo gối để khỏi phải bật lên tiếng kêu đau. Nó biết là ở đâu đó ông Avery đang bị trừng phạt...

Harry và Ron đợi đến giờ ra chơi vào sáng hôm sau mới kể hết cho Hermione nghe chính xác chuyện đã xảy ra vào đêm hôm trước. Tụi nó muốn bảo đảm chắc chắn là không bị nghe lén. Đứng túm tụm ở góc sân trường gió lùa lạnh giá quen thuộc của tụi nó, Harry kể cho Hermione nghe mọi chi tiết về giấc chiêm bao mà nó còn có thể nhớ được. Khi nó kể xong, Hermione

không nói một tiếng nào trong một lúc, mà chỉ đăm đăm nhìn Fred và George với một cảm xúc đại loại như giận hờn đau đớn, bởi vì hai anh chàng này đều đang mất đầu và đang bán mấy cái nón kỳ diệu giấu dưới lớp áo chùng của họ ở phía bên kia sân trường.

Cuối cùng, sau khi dứt được ánh mắt khỏi hai anh em sinh đôi nhà Weasley, Hermione khẽ nói:

“Thì ra đó là nguyên nhân chúng đã giết ông ấy. Khi ông Bode cố tìm cách ăn cắp cái vũ khí ấy, thì một chuyện khôi hài nào đó đã xảy ra cho ông ấy. Mình đoán ắt là do bùa phòng vệ được ếm lên cái vũ khí đó, hay chung quanh nó, để ngăn chặn người ta chạm đến nó. Vì vậy mà ông ấy phải vô nằm bệnh viện Thánh Mungo, bộ não của ông ấy đã bị phát rồ và ông không thể nói năng gì nữa. Nhưng mấy bồ còn nhớ bà Lương y nói gì với tụi mình không? Ông ấy đã hồi phục. Vậy là họ không thể mạo hiểm để cho ông ta hồi phục, đúng không? Mình cho là khi chạm vào cái vũ khí đó, đã có một cái gì đó xảy ra, và chấn động của nó có lẽ đã khiến cho bùa Độc Đoán bị giải trừ. Nếu mà ông ấy phục hồi lại tiếng nói thì ông ấy sẽ có thể giải thích chuyện ông ấy đã làm, đúng không? Người ta sẽ biết là ông ấy đã bị phái đi ăn cắp cái vũ khí đó. Dĩ nhiên, Lucius Malfoy ếm bùa lên ông ấy là chuyện dễ thôi. Ông ấy chẳng bao giờ ra khỏi Bộ Pháp Thuật, đúng không?”

Harry nói:

“Cái hôm mình bị ra phiên tòa kỷ luật thì mình thấy ông ấy lảng vảng trong... khoan đã...”

Harry nói chậm rãi:

“Hôm đó ông ta ở trong hành lang của Sở Bảo Mật! Ba của Ron nói là có lẽ ông ta muốn lên xuống dưới để nghe hóng diễn biến của phiên tòa xử mình, nhưng nếu...”

Hermione chợt há hốc miệng ra, vẻ mặt sửng sốt kinh hoàng, kêu lên:

“Chú Sturgis.”

Ron tỏ vẻ ngờ ngác, hỏi:

“Xin lỗi?”

Hermione nói không kịp thở:

“Chú Sturgis Podmore bị bắt khi tìm cách đột nhập qua một cánh cửa. Lucius Malfoy cũng ếm cả chú ấy nữa. Mình dám cá là lão ấy làm chuyện đó vào cái ngày mà bồ gặp lão trong Bộ Pháp Thuật. Chú Sturgis có tấm Áo khoác Tàng hình của thầy Moody, đúng không? Biết đâu lúc đó chú ấy đang đứng gác bên cạnh cánh cửa, không ai nhìn thấy hết, nhưng Lucius Malfoy nghe được cử động của chú, hoặc là lão ta đoán ra chú ấy ở đó, hay là lão ta chỉ ếm bùa Độc Đoán một cách phòng hờ, trong trường hợp nghi có một người nào đó canh gác ở đó? Vậy là khi chú Sturgis có cơ hội kế tiếp... có lẽ khi chú ấy lại đến phiên trực... chú ấy đã cố gắng đột nhập vào Sở để ăn cắp vũ khí cho Voldemort... yên coi nào, Ron... nhưng chú ấy bị bắt và bị tổng giam vào ngục Azkaban...”

Hermione dăm dăm nhìn Harry, hỏi:

“Và bây giờ thì Rookwood nói cho Voldemort biết cách lấy cái vũ khí đó à?”

Harry nói:

“Mình không nghe được toàn bộ cuộc đối thoại. Nhưng mà nghe có vẻ như vậy. Trước đây Rookwood làm việc ở đó... Có lẽ Voldemort sẽ phái Rookwood đi làm việc đó.”

Hermione gật gù, dường như vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ. Bỗng, hết sức đột ngột, cô nàng lên tiếng:

“Nhưng mà Harry à, lẽ ra bồ không nên nhìn thấy tất cả những chuyện này mới phải.”

Harry dội ngược lại, hỏi:

“Cái gì?”

Hermione bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị:

“Bồ có bốn phận học cách khép kín tâm tư của bồ lại đối với những chuyện như vậy mà?”

Harry nói:

“Mình biết là mình phải làm như vậy. Nhưng...”

Hermione cương quyết nói:

“Thôi, mình nghĩ là chúng ta chỉ nên cố gắng quên đi những gì bồ đã nhìn thấy. Và từ nay trở đi bồ cần phải cố gắng thêm một chút nữa trong môn Bế Quan Bí Thuật.”

Harry giận Hermione đến nỗi nó không thèm nói thêm một tiếng nào nữa với cô nàng trong suốt cả ngày hôm đó. Mà điều này hóa ra lại là một chuyện tệ lậu khác nữa. Trong các hành lang hôm nay, những khi người ta không bàn tán về bọn Tử Thần Thực Tử vượt ngục thì người ta xúm nhau cười đùa chuyện thi đấu dở không thể ngờ được của đội Quidditch nhà Gryffindor trong trận đấu với đội của nhà Hufflepuff; đám học sinh nhà Slytherin cứ rống lên ‘Weasley Là Vua Của Chúng Ta’ âm ỉ và thường xuyên đến nỗi khi mặt trời lặn thì thầy giám thị Filch phát cáu lên và cấm hát bài đó trong hành lang.

Tuần lễ đó trôi qua mà cũng chẳng có mấy tiến bộ. Harry lại bị hai điểm D môn Độc Dược, nó vẫn còn lo ngay ngáy là lão Hagrid có thể bị đuổi, và nó không thể nào giữ cho mình đừng chìm vào những giấc mơ mà trong đó nó nhìn thấy Voldemort, mặc dù nó cũng chẳng thèm đem ra kể cho Hermione và Ron nghe nữa bởi vì nó không muốn nghe thêm một lời bàn ra nào nữa của Hermione. Nó ao ước biết bao được nói chuyện với chú Sirius, nhưng chuyện đó thì hầu như không thể nào làm được, cho nên nó cố gắng dẹp vấn đề đó xuống dưới đáy bộ não.

Thiệt là không may là giờ đây cái đáy bộ não của nó không còn là nơi an toàn như trước đây nữa.

“Potter, đứng dậy!”

Chỉ hai tuần lễ sau khi nó chiêm bao thấy Rookwood, Harry lại một phen nữa rơi vào tình trạng quỳ gục trên sàn văn phòng của thầy Snape, cố gắng xua tan mọi thứ trong đầu nó. Một lần nữa, nó lại vừa bị buộc để tuôn ra một luồng ký ức xa xưa mà thậm chí đến chính nó cũng không thể nhận ra là nó còn nhớ, hầu hết những ký ức đó liên quan đến những nỗi nhục nhằn mà Dudley và băng đảng của nó đã hành hạ Harry ở trường tiểu học.

Thầy Snape hỏi:

“Cái ký ức cuối cùng đó, là chuyện gì vậy?”

Harry yếu ớt gượng đứng dậy trên đôi chân, đáp:

“Dạ, con không biết.”

Nó đang nhận ra là nó càng ngày càng thấy khó khăn hơn trong việc lần mò gỡ ra những ký ức rời rạc về những hình ảnh và âm thanh hỗn độn mà thầy Snape cứ xáo lên hoài.

“Có phải thầy muốn nói đến cái ký ức về đưa anh họ cứ bắt con đứng trên cái bồn cầu tiêu?”

Thầy Snape dịu giọng nói:

“Không. Ta muốn nói đến cái ký ức liên quan đến một người đàn ông quỳ phục dưới sàn ở giữa một căn phòng tắm tối...”

Harry nói:

“Chuyện đó... không có gì cả.”

Đôi mắt đen của thầy Snape nhìn xoáy vào mắt Harry. Nhớ ra có lần thầy Snape đã nói là ánh mắt giao nhau là điều cực kỳ quan trọng khi làm thuật Thôi Miên, Harry vội chớp mắt và ngoảnh đi chỗ khác.

Thầy Snape hỏi:

“Potter, làm sao mà gã đàn ông đó và căn phòng đó lại vào được trong đầu của trò?”

Harry ngó quanh quất để tránh nhìn vào mắt của thầy Snape.

“Dạ... nó... nó chỉ... chỉ là một giấc chiêm bao thôi...”

“Một giấc chiêm bao à?”

Thầy Snape lặp lại. Rồi cả hai thầy trò cùng im lặng một lúc trong khi Harry chăm chú dán mắt vào một con nhái chết khổng lồ đang lơ lửng trong một dung dịch lỏng màu tía trong cái hũ.

Bằng một giọng trầm, nham hiểm, thầy Snape nói:

“Potter, trò hiểu tại sao chúng ta có mặt ở đây, đúng không? Trò biết tại sao ta dành ra những buổi tối của mình để làm cái công việc mệt mỏi chán ngắt này chứ?”

Harry đáp một cách khó khăn:

“Dạ hiểu.”

“Potter, trò hãy nhắc lại cho ta mục đích của chúng ta ở đây.”

Bây giờ Harry chuyển mắt sang ngó trừng trừng một con lươn chết.

“Dạ, để con có thể học được Bế Quan Bí Thuật.”

“Đúng, Potter à. Và mặc dù trò có thể mù mờ chậm tiêu...”

Harry quắc mắt nhìn lại thầy Snape, căm ghét thầy hết sức. Nhưng thầy Snape vẫn tiếp tục:

“... ta những tưởng là sau hai tháng dày công dạy dỗ của ta thì trò cũng đã có thể có được vài tiến bộ. Trò có cả thầy bao nhiêu giấc chiêm bao về Chúa Tể Hắc Ám?”

Harry nói dối:

“Dạ, chỉ mỗi cái đó.”

Đôi mắt đen lạnh lùng của thầy Snape hơi nheo lại, thầy nói:

“Có thể. Có thể trò thực sự khoái coi những cảnh tượng và những chiêm

bao đó, Potter à. Có thể những chuyện chiêm bao đó làm cho trò cảm thấy đặc biệt... quan trọng?”

Harry cãi lại, quai hàm nó bạnh ra và mấy ngón tay của nó siết chặt quanh chỗ cầm cây đũa phép.

Thầy Snape vẫn lạnh lùng bảo:

“Chuyện đó cũng không hại gì, Potter à. Bởi vì trò chẳng hề đặc biệt mà cũng chẳng hề quan trọng, và trò cũng chẳng có nhiệm vụ tìm hiểu xem Chúa Tể Hắc Ám nói gì với bọn Tử Thần Thực Tử.”

“Không... Đó là nhiệm vụ của thầy mà.”

Harry vọt miệng trả đũa thầy Snape.

Nhưng nó không hề có ý định nói điều đó; lời lẽ đó chỉ vọt ra khỏi miệng nó trong cơn nóng giận. Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc khá lâu, rồi Harry tin là nó đã đi hơi quá đà. Nhưng khi nó trả lời như vậy, quả thực có một vẻ tò mò, gần như thỏa mãn, hiện ra trên gương mặt của thầy Snape.

Đôi mắt long lên lấp lánh, thầy Snape nói:

“Đúng, Potter à. Đó là công việc của ta. Bây giờ nếu trò đã sẵn sàng, chúng ta sẽ bắt đầu lại...”

Thầy giơ cây đũa phép của thầy lên.

“Một - hai - ba - *Legilimens!* (*Chiết Tâm Trí Thuật!*)!”

Một trăm tên Giám Ngục đang xông vào tấn công Harry, băng qua mặt hồ vào trong sân trường... Nó cau mặt lại trong lúc tập trung... Bọn chúng đang đến gần hơn... Nó có thể nhìn thấy cả mấy cái lỗ đen ngòm bên dưới cái nón trùm đầu của bọn chúng... nhưng đồng thời nó cũng có thể nhìn thấy thầy Snape đang đứng ngay trước mặt nó, hai mắt dán chặt vào gương mặt Harry, lăm băm nói trong hơi thở... Và bằng cách nào đó, thầy Snape trở nên mỗi lúc một rõ hơn, còn bọn Giám Ngục thì càng lúc càng mờ nhạt đi...

Harry giơ cây đũa phép của nó lên:

“Thần Hộ Mệnh!”

Thầy Snape lão đảo; cây đũa phép của thầy bay vọt lên cao, tránh xa khỏi Harry... và bỗng nhiên đầu óc Harry tràn ngập những ký ức không phải của nó - Một người đàn ông mũi khoằm đang quát thét một người đàn bà khúm núm co ro, trong khi một thằng bé tóc đen khóc thút thít ở một góc phòng... Một cậu thiếu niên tóc bóng mượt ngồi một mình trong gian phòng ngủ tối om, chìa cây đũa phép lên trần nhà, bắn rớt mất con ruồi... Một cô gái cười ngặt nghẽo khi một thằng bé gầy khăng khiu cố gắng trèo lên một cây chổi bay bóng lộn.

“ĐỦ RỒI!”

Harry có cảm giác như thể vừa bị đẩy mạnh vào giữa ngực; nó loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước chân, đụng vào mấy cái kệ lấp kín mấy bức tường của văn phòng thầy Snape và nghe cái gì đó đổ bể. Thầy Snape hơi run rẩy, mặt mày tái mét.

Lưng áo chùng của Harry ướt đẫm. Một trong mấy cái hũ ở sau lưng nó đã bể khi nó té ngã vô cái kệ. Cái vật gì nhờn nhớt ngấm trong đó loay hoay xoay sở trong chút dung dịch đã chảy cạn.

Thầy Snape rít lên:

“Reparo!”

Cái hũ tự nó liền lại y nguyên.

“Thôi, Potter... đây chắc chắn là một tiến bộ...”

Thầy Snape nói, hơi hỗn hển thở nhanh một chút. Thầy sửa cái Tường Ký lại cho ngay ngắn, trong cái chậu này thầy đã lưu trữ một lần nữa một số tư tưởng của thầy trước khi bắt đầu bài học, hệt như thầy đang làm ra vẻ kiểm tra xem tư tưởng của thầy còn trong đó hay không.

“Ta không nhớ có dạy trò dùng đến Bùa Khiên không... Nhưng chắc chắn là nó có hiệu quả...”

Harry không mở miệng; nó cảm thấy nói cái gì vào lúc này cũng có thể nguy hiểm. Nó chắc chắn rằng nó vừa mới đột nhập vào ký ức của thầy Snape, rằng nó vừa nhìn thấy lại quãng đời thơ ấu và thiếu niên của thầy Snape, và thực là khổ tâm khi nghĩ rằng bé khóc thút thít nhìn cha mẹ nó gấu ó nhau đó giờ đang đứng sờ sờ trước mặt nó với ánh mắt đầy căm ghét...

Thầy Snape lại nói:

“Chúng ta hãy bắt đầu lại, nhé?”

Harry cảm nhận được một cơn rùng mình kinh hãi: nó sẵn sàng trả bất cứ giá nào cho điều vừa mới xảy ra, nó biết chắc chắn như vậy. Hai thầy trò lùi trở lại vị trí ở hai bên cái bàn giấy, Harry có cảm giác phen này muốn làm trống rỗng đầu óc của nó thì sẽ khó khăn hơn nhiều...

Thầy Snape lại một lần nữa giơ lên cây đũa phép:

“Vây bắt đầu khi ta đếm đến ba. Một - hai...”

Harry không có đủ thì giờ để tự thu mình lại và ra sức làm rõ tâm trí, bởi vì thầy Snape đã hô lên:

“*Legilimens!*”

Nó đang ì ạch chạy dọc hành lang về phía Sở Bảo Mật, vượt qua mấy bức tường đá trống trải, vượt qua mấy ngọn đuốc - cánh cửa đen trần trụi đang càng lúc càng lớn ra; nó đang chạy nhanh đến mức nó sắp sửa đâm sầm vào cánh cửa, khi nó chỉ còn cách vài bước, nó có thể nhìn thấy lại vạt ánh sáng màu xanh lơ nhạt ấy...

Cánh cửa bật mở tung ra! Cuối cùng nó đã qua được cánh cửa và vào được bên trong một căn phòng hình tròn, sàn đen thui mà tường cũng đen thui, chỉ được thắp sáng bằng mấy ngọn nến cháy lên ánh lửa màu lam nhạt, và nó nhận thấy chung quanh nó còn có nhiều cánh cửa khác nữa - nó cần phải đi tiếp - nhưng nó biết đi theo cánh cửa nào đây...?

“POTTER!”

Harry mở mắt ra. Nó lại một phen nữa nằm ngửa trên sàn mà không thể nhớ ra được làm sao mà nó lại lăn ra đó. Nó cũng hỗn hển thở như thể nó đã thực sự chạy dọc suốt hành lang đến Sở Bảo Mật, đã thực sự lao hết tốc lực vào cánh cửa đen và tìm thấy căn phòng tròn...

Thầy Snape đứng thẳng bên trên nó, tỏ vẻ hết sức giận dữ:

“Giải thích coi!”

Harry đứng lên, thành thật nói:

“Dạ... Con không biết chuyện gì đã xảy ra.”

Có một cục u đằng sau đầu nó khi nó ngã đập đầu xuống đất và nó cảm thấy gậy gậy sốt.

“Con chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đó trước đây. Con muốn nói là, con muốn nói với thầy là con đã từng mơ thấy cánh cửa... nhưng mà trước đây nó chưa bao giờ mở ra...”

“Trò đã luyện tập chưa đủ chuyên cần!”

Vì một lẽ nào đó, thầy Snape dường như giận dữ hơn cả lúc trước đây chừng hai phút, khi Harry đột nhập vô ký ức tuổi thơ của chính thầy.

“Potter, trò làm biếng và cầu thả quá, đó chỉ là một thắc mắc nhỏ là liệu Chúa Tế Hắc Ám...”

Harry nổi nóng trở lại, nó nói:

“Thưa thầy, thầy có thể nói cho con biết đôi điều không? Tại sao thầy gọi Voldemort là Chúa Tế Hắc Ám, hồi nào tới giờ con chỉ nghe các Tử Thần Thực Tử gọi hắn như vậy mà thôi...”

Thầy Snape há miệng ra toan quát - thì tiếng một người đàn bà gào lên thảm thiết từ đâu đó bên ngoài căn phòng.

Đầu của thầy Snape thành linh bật ngửa lên; thầy dăm dăm ngó cái trần nhà rồi lăm bắm:

“Tiếng kêu gì...?”

Harry nghe ra một cơn náo loạn bị trấn áp, theo nó nghĩ thì có lẽ xuất phát từ Tiền sảnh. Thầy Snape ngoảnh nhìn nó, bàng hoàng.

“Potter, trò có nhìn thấy điều gì bất thường trên đường trò đi xuống đây không?”

Harry lắc đầu. Ở đâu đó phía trên đầu hai thầy trò, người đàn bà lại gào lên một lần nữa. Thầy Snape sai dài bước chân đi tới cửa văn phòng của thầy, cây đũa phép vẫn còn lăm lăm trong tay, và thầy phất áo đi nhanh như biến. Harry ngập ngừng một chút rồi đi theo thầy.

Mấy tiếng gào thét đó quả thực là xuất phát từ Tiền sảnh; chúng càng lúc càng vang to hơn khi Harry chạy về phía mấy bậc thềm đá dẫn từ tầng hầm lên gian Tiền sảnh. Khi lên được tới nơi, nó nhận thấy gian Tiền sảnh đã đông nghẹt người. Học sinh đã từ Đại Sảnh Đường, nơi bữa ăn tối vẫn còn đang được dọn ra, đổ xô vào gian Tiền sảnh để coi chuyện gì đang diễn ra. Nhiều đứa khác thì chen chúc với nhau đứng trên những bậc thang cẩm thạch. Harry chen lấn qua một núi mấy đứa nhà Slytherin cao nhòng và nhìn thấy những người đứng xem đã hình thành một vòng tròn lớn, một số người xem tỏ ra xúc động, một số khác thì kinh hoàng. Giáo sư McGonagall đang đứng bên kia gian Tiền sảnh, đối diện trực tiếp với Harry; trông giáo sư có vẻ như muốn phát bệnh vì cái chuyện bà đang chứng kiến.

Giáo sư Trelawney đang đứng giữa Tiền sảnh, một tay cầm cây đũa phép và tay kia cầm một vỏ chai rượu rỗng không, trông bà cực kỳ điên khùng. Tóc bà dựng đứng cả lên, đôi mắt kiếng lệch qua một bên khiến cho một con mắt bị rọi lớn hơn hẳn con mắt kia, mớ khăn quàng, khăn choàng vô số kể của bà xổ ra khỏi vai, rủ xuống lòng thòng, gây cảm tưởng như thể bà vừa mới bị bung rời ra từ những đường may. Ngay cạnh bà, nằm trên sàn là hai cái rương khổng lồ, một cái chống gọng lên trời; trông hết như bị quăng xuống cầu thang theo sau chủ nhân. Giáo sư Trelawney đang nhìn trừng

trừng, vẻ kinh hoàng, vào cái gì đó dường như đang đứng ở chân cầu thang mà Harry không thể thấy được.

Bà thét lên:

“Không! KHÔNG! Chuyện này không thể xảy ra... Nó không thể... Ta không chấp nhận...”

“Cô đã không nhận thấy là chuyện này tất phải xảy ra sao?”

Một giọng nữ cao eo éo vang lên, nghe có vẻ khoái trá một cách tàn nhẫn, và Harry, hơi nhích qua bên phải một chút, đã nhìn ra hình ảnh làm kinh hoàng giáo sư Trelawney: không gì khác hơn giáo sư Umbridge. Mụ nói tiếp:

“Cho dù cô không có ngay cả cái khả năng tiên đoán được thời tiết ngày mai, nhưng cô ắt cũng phải nhận thức được rằng các cuộc trình diễn của cô trong những buổi thanh tra của tôi, vừa đáng thương vừa không có chút tiến bộ nào, tất sẽ khiến cho cô không thể nào tránh được chuyện bị sa thải chứ?”

Giáo sư Trelawney rống lên:

“Cô không... không thể!” Nước mắt từ phía sau đôi mắt kiếng to tổ tướng rơi lã chã xuống gương mặt giáo sư. “Cô không... không thể đuổi tôi! Tôi đã dạy ở đây suốt mười sáu năm trời! Trường Hog... Hogwarts là nhà... nhà của tôi!”

Giáo sư Umbridge nói:

“Nó đã là nhà của cô...”

Harry thấy ghê tởm khi nhìn vẻ đắc ý giãn ra trên gương mặt bạnh như cóc của mụ Umbridge khi mụ ngăm giáo sư Trelawney gục xuống trên một trong hai cái rương của bà, nức nở không sao kiềm chế được.

“... cho đến cách đây một giờ đồng hồ, khi ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật chuẩn y lệnh sa thải cô. Bây giờ cô hãy vui lòng tự mình dời ra khỏi gian Tiễn sảnh này. Cô làm chúng tôi khó xử đấy.”

Nói thế nhưng mụ Umbridge lại đứng ngăm, với một vẻ mặt khoái trá hả

hê, trong khi giáo sư Trelawney khóc lóc rên rĩ, run lên bần bật, quăng qua quật lại thân mình trên cái rương của bà trong cơn đau khổ. Harry nghe có tiếng nước nở bên trái nó, bèn ngoảnh nhìn sang. Lavender và Parvati đang vòng tay ôm nhau lặng lẽ khóc. Rồi Harry nghe có tiếng bước chân. Giáo sư McGonagall đã tách ra khỏi đám người đứng xem, đi thẳng tới chỗ giáo sư Trelawney và vừa vỗ vỗ lưng của giáo sư Trelawney một cách kiên quyết, vừa rút ra một cái khăn to tướng từ trong bộ áo thụng của bà.

“Thôi, thôi, Sybyl à... Bình tĩnh lại... Hỉ mũi vô đây đi... không đến nỗi tệ như cô tưởng đâu... Cô sẽ không cần phải rời khỏi trường Hogwarts đâu...”

Mụ Umbridge tiến tới trước vài bước, cất giọng âm trĩu địa ngục của mụ lên:

“Ừa vậy sao, giáo sư McGonagall? Vậy chứ bà dựa vào thẩm quyền nào mà phát biểu...”

Một giọng trầm sâu lắng đáp:

“Đó là thẩm quyền của tôi.”

Cánh cửa trước bằng gỗ sồi mở tung ra. Đám học sinh đứng cạnh vôi vữa giật ra mở lối khi cụ Dumbledore xuất hiện ở ngay ngưỡng cửa. Cụ Dumbledore đã làm gì trong sân trường từ này đến giờ, Harry không thể tưởng tượng nổi, nhưng hình ảnh cụ hiện ra từ trong khung cửa, nổi bật trên cái nền đêm đen sương giá kỳ lạ, đã mang lại cảm xúc gì đó thật ấn tượng. Để mặc cánh cửa mở rộng sau lưng, cụ sải bước tiến về phía trước, xuyên qua cái vòng người đứng xem, tiến về chỗ giáo sư Trelawney đang ngồi trên cái rương của bà, ràn rụa nước mắt và run bần bật, với giáo sư McGonagall ở bên cạnh.

Mụ Umbridge bật ra một tiếng cười nho nhỏ khó chịu một cách lạ thường.

“Thẩm quyền của ông ư, thưa giáo sư Dumbledore? Tôi e rằng ông không

hiếu rõ thời thế lắm.”

Mụ rút ra từ bên trong áo thụng ra một cuộn giấy da.

“Tôi có đây một Lệnh Sa Thái do chính tôi ký cùng với ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Chiếu theo Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi ba, Thanh Tra Tối Cao trường Hogwarts có quyền thanh tra, đưa ra thử thách, và đuổi bất cứ giáo sư nào mà bà ấy - nói thế tức là tôi đây - cảm thấy không thực hiện theo đúng tiêu chuẩn mà Bộ Pháp Thuật đòi hỏi. Tôi đã quyết định là giáo sư Trelawney không đủ thích hợp với yêu cầu của hoàn cảnh, và tôi đã quyết định đuổi việc cô ta.”

Cụ Dumbledore vẫn tiếp tục mỉm cười, khiến Harry vô cùng kinh ngạc. Cụ cúi xuống nhìn giáo sư Trelawney vẫn còn đang ngồi thốn thức và nắc nhen trên cái rường của bà, và cụ nói:

“Dĩ nhiên, bà hoàn toàn đúng, giáo sư Umbridge à. Với tư cách Thanh Tra Tối Cao, bà có mọi quyền hành để đuổi các giáo sư của tôi. Tuy nhiên, bà không có thẩm quyền đuổi họ ra khỏi lâu đài.”

Nhã nhặn nghiêng mình, cụ Dumbledore nói tiếp:

“Tôi e là cái quyền làm điều đó vẫn còn thuộc về Hiệu trưởng, và ý nguyện của tôi là giáo sư Trelawney hãy cứ tiếp tục sống ở trường Hogwarts.”

Tới đây giáo sư Trelawney phát ra một tiếng cười nhỏ hơi man dại, không giấu nổi tiếng nắc cụt.

“Không... không, tôi sẽ ra... ra đi, cụ Dumbledore ơi! Tôi sẽ... sẽ rời... rời khỏi tr... trường Hogwarts và kiếm... kiếm vận may của mình ở chỗ... chỗ kh... khác...”

Cụ Dumbledore sắc giọng lại bảo:

“Không, cô Sibyl à, đó chính là ý nguyện của tôi, tôi mong muốn cô hãy ở lại trường.”

Cụ quay sang giáo sư McGonagall:

“Giáo sư McGonagall, tôi có thể nhờ cô đưa cô Sibyl lên lầu được chứ.”

“Dĩ nhiên là được.”

Giáo sư McGonagall đáp lại cụ Dumbledore và vỗ về giáo sư Trelawney:

“Sibyl, cô đứng dậy đi...”

Giáo sư Sprout vội vàng đi ra khỏi đám đông, tiến về phía giáo sư Trelawney và nắm lấy cánh tay kia của bà. Và họ cùng nhau dìu giáo sư Trelawney đi ngang qua mặt giáo sư Umbridge, bước lên cầu thang đá hoa cương. Giáo sư Flitwick lết đệt chạy theo sau các bà, cây đũa phép của thầy đưa ra phía trước, thầy hô the the ‘*Locomotor trunks! (Cơ động hóa rương!)*’ thế là hành lý của giáo sư Trelawney tự nhắc bổng lên không trung, rồi tiến lên cầu thang theo gót chủ nhân, với giáo sư Flitwick đi bọc hậu.

Giáo sư Umbridge đứng như trời trồng, trừng mắt ngó cụ Dumbledore; cụ vẫn ung dung mỉm cười hiền hậu. Mụ cất tiếng nói thì thào nhưng toàn bộ đám đông trong Tiên sảnh đều nghe rõ mồn một:

“Và cụ sẽ làm gì với cô ta một khi tôi sẽ bổ nhiệm một giáo sư khác dạy môn Tiên Tri, và người này cần đến chỗ ở của cô ấy hử?”

Cụ Dumbledore vui vẻ nói:

“Ôi, sẽ chẳng có vấn đề gì lớn đâu! Cô thấy đó, tôi đã tìm được một giáo sư môn Tiên Tri mới, và thầy ấy rất vui lòng sống ở tầng trệt.”

Giáo sư Umbridge rít lên:

“Ông đã tìm được...? Ông tìm được? Tôi có thể nhắc nhở ông được không, ông Dumbledore, rằng theo Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi hai...”

Cụ Dumbledore nói:

“... thì Bộ Pháp Thuật có quyền chỉ định một ứng viên thích hợp trong trường hợp - và chỉ trong trường hợp - vị Hiệu trưởng không thể tìm được một giáo sư nào hết. Và tôi vui mừng mà nói rằng trong trường hợp này tôi

đã thành công. Cho phép tôi giới thiệu với cô nhé?”

Cụ quay mặt về phía cánh cửa chính còn để mở, lúc này sương giá ban đêm đang luồn qua khung cửa. Harry nghe tiếng vó ngựa. Tiếng xì xào kinh ngạc rộ lên khắp gian Tiền sảnh và những học sinh đứng gần cửa vội vã lùi cách xa cánh cửa hơn nữa, vài ba đứa thậm chí vấp ngã trong lúc hấp tấp tránh đường cho kẻ mới đến.

Xuyên qua làn sương đêm mờ mịt, Harry nhìn thấy một gương mặt mà nó đã từng nhìn thấy trước đây trong một đêm tăm tối hiem nghèo ở giữa khu Rừng Cấm: mái tóc vàng ánh bạc và đôi mắt xanh hết sức lạ lùng, cái đầu và vai ngực của một đàn ông liền với phần thân thể và tứ chi của một con ngựa.

Cụ Dumbledore vui vẻ nói với mụ Umbridge đang sừng sốt như bị sét đánh:

“Đây là thầy Firenze. Tôi tin là cô sẽ nhận thấy thầy thích hợp với công việc.”

NHÂN MÃ VÀ CHỈ ĐIỂM

Parvati nở nụ cười giả tạo, nói:

“Tui cá là bây giờ bồ đang ước chi bồ đã không bỏ môn Tiên Tri, đúng không, Hermione?”

Lúc đó là vào giờ ăn sáng, vài ngày sau khi diễn ra vụ sa thải giáo sư Trelawney, và Parvati đang cuốn lông mi của mình bằng cây đũa phép rồi xem xét hiệu quả trong đáy cái muống của cô nàng. Tụi nó sắp học buổi đầu tiên với thầy Firenze vào buổi sáng hôm đó.

Hermione đang đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, dừng dừng đáp:

“Thực ra thì không. Tôi chưa bao giờ thực sự khoái ngựa.”

Cô nàng lật tờ báo, liếc qua một cột tin khác.

Lavender tỏ xúc động, kêu lên:

“Thầy đầu phải là một con ngựa, thầy là một Nhân Mã!”

Parvati thở một hơi dài:

“Một Nhân Mã đẹp tuyệt vời...”

Hermione vẫn thản nhiên:

“Đằng nào đi nữa, thầy vẫn có bốn chân. Mà này, tôi cứ tưởng hai bạn đều buồn bực về chuyện giáo sư Trelawney đã bị nghỉ dạy mới phải chứ?”

Lavender xác nhận:

“Tội này buồn bực lắm chứ! Tội này đã đi lên văn phòng cô ấy để thăm viếng cô, đem cho cô mấy cái bông thủy tiên vàng... không phải thứ bông kêu như kèn xe hơi như bông của cô Sprout đâu, những bông thủy tiên thật xinh đẹp kia...”

Harry hỏi:

“Cô ấy ra sao rồi?”

Lavender nói với giọng đầy cảm thông:

“Tội nghiệp cô ấy, không được khỏe lắm. Cô khóc lóc và nói là thà đi khỏi lâu đài này mãi mãi, còn hơn là ở lại đây nếu cô Umbridge vẫn còn ở đây, mà tui cũng không trách cô ấy. Cô Umbridge đối xử với cô Trelawney tệ bạc khủng khiếp quá hả?”

Hermione rầu rĩ nói:

“Tôi có cảm giác là mụ Umbridge chỉ mới bắt đầu khủng khiếp thôi.”

Ron đang chắt vô đĩa của nó một đồng thịt ba rọi muối và trứng chiên, vội kêu lên:

“Không thể thế được! Mụ không thể nào kinh khủng hơn được nữa.”

Hermione xếp tờ báo lại, nói:

“Bồ cứ nhớ lời mình nói hôm nay, mụ ta sẽ tìm cách trả thù cụ Dumbledore về việc bổ nhiệm một giáo sư mới mà không thêm hỏi ý kiến mụ. Đặc biệt lại bổ nhiệm một giáo sư nửa người nửa thú. Bồ có nhìn thấy vẻ mặt của mụ ấy lúc mụ nhìn thấy Firenze không...?”

Sau bữa điểm tâm, Hermione đi đến lớp Số học của cô nàng, còn Harry và Ron thì đi theo Parvati và Lavender đi ra gian Tiên sảnh để đến lớp học Tiên Tri.

Khi thấy Parvati đi thẳng luôn chứ không lên cầu thang cầm thạch, Ron có vẻ bối rối:

“Tụi mình không đi lên Tháp Bắc sao?”

Parvati ngoảnh lại nói Ron, nói về trách móc:

“Bồ nghĩ coi làm sao mà thầy Firenze trèo lên cái cầu thang ấy được chứ? Bây giờ tụi mình học ở phòng học số mười một, bảng thông báo đã có ghi như vậy vào ngày hôm qua.”

Phòng học số mười một nằm ngay trên tầng trệt, trên một hành lang dẫn ra khỏi gian Tiền sảnh, ở phía đối diện Đại Sảnh Đường. Harry biết đó là một trong những phòng học chưa bao giờ được sử dụng thường xuyên, và vì vậy nó có cảm giác mấy phòng học này hơi bị bỏ bê như một thứ nhà kho hay phòng xếp để đồ đạc. Khi Harry bám sát gót Ron bước vào phòng, nó nhận thấy mình đang ở ngay giữa một trắng trống trong khu rừng, cho nên nó sẽ sợ ngây người ra trong chốc lát.

“Cái gì...?”

Sàn lớp học đã lún phún rêu êm ái và cây dâm chồi nảy lộc từ cái sàn đó; cành nhánh xum xuê lá đung đưa trên trần phòng và ngang cửa sổ, khiến cho căn phòng tràn ngập những tia sáng xanh chiếu xiên xiên cùng những đốm trắng lơ lửng. Bọn học sinh đã đến trước tụi nó đang ngồi bệt trên nền đất, lưng tựa vào mấy thân cây hay tảng đá mòn, vòng tay ôm gối, hoặc khoanh chặt tay trước ngực, trông có vẻ hơi căng thẳng. Ở giữa phòng học không có cây cối gì cả, chỉ mỗi một mình thầy Firenze đứng đó.

Khi Harry bước vào phòng, thầy Firenze giơ tay ra nói:

“Chào Harry Potter.”

Harry bắt tay với con Nhân Mã, đang chăm chú dò xét nó không chớp mắt bằng đôi con mắt xanh một cách lạ thường nhưng không hề mỉm một nụ cười với nó. Harry nói:

“Ơ... dạ, chào. Ơ... mừng gặp lại... thầy...”

Con Nhân Mã hất mái tóc vàng ánh bạc, nói:

“Và trò nữa. Chuyện chúng ta sẽ gặp lại nhau đã được báo trước.”

Harry để ý thấy có một quầng thâm của một vết bầm hình móng ngựa trên ngực thầy Firenze. Khi quay lại nhập vô đám học sinh đang ngồi trên sàn đất, nó nhận thấy tụi kia đều nhìn nó một cách kính nể, dường như có ấn tượng sâu sắc trước việc nó chuyện trò thoải mái được với thầy Firenze, người mà tụi kia có lẽ vẫn thấy sờ sợ.

Khi cánh cửa phòng học đóng lại và đưa học sinh đến sau cùng cũng đã tìm được chỗ ngồi trên một gốc cây bên cạnh cái giỏ đựng rác, mọi người đã ổn định trật tự, thầy Firenze ra hiệu cho cả lớp:

“Giáo sư Dumbledore đã có lòng tốt thu xếp phòng học này cho chúng ta, phòng theo môi trường sống tự nhiên của tôi. Tôi thích dạy các em trong khu Rừng Cấm hơn, đó vốn là - cho đến thứ hai vừa rồi - vốn là nhà của tôi... nhưng điều đó không thể được nữa.”

Parvati giơ tay lên hồi hộp nói:

“Thưa... thầy... làm ơn... tại sao không được ạ? Tụi em đã từng vô rừng với thầy Hagrid, tụi em đâu có sợ!”

Thầy Firenze nói:

“Đây không phải là vấn đề gan dạ, mà là vấn đề liên quan đến địa vị của tôi. Tôi không thể nào trở về rừng được nữa. Bầy của tôi đã ruồng bỏ tôi.”

“Bầy?”

Lavender kêu lên với giọng hoang mang, và Harry biết là cô nàng đang nghĩ đến bầy gia súc, như bò chẳng hạn. Nhưng rồi sự hiểu biết rạn dần trên gương mặt Lavender, cô nàng kêu lên một cách sững sờ:

“Cái gì... à... vậy ra không phải chỉ có một mình thầy?”

Dean hăm hở hỏi:

“Có phải thầy Hagrid nuôi thầy, giống như những con Bầy-Mã ấy?”

Thầy từ từ quay đầu lại nhìn vào mặt Dean. Dean dường như cũng vừa

nhận ra ngay tức thì là nó đã nói một điều gì đó rất xúc phạm. Nó vội vàng nói nốt câu bằng một giọng chết lặng:

“Em không định... không có ý... em xin lỗi...”

Thầy Firenze khẽ nói:

“Nhân Mã không phải tôi tớ hay đồ chơi của con người.”

Cả lớp yên lặng một lúc, rồi Parvati lại giơ tay lên:

“Dạ, thưa thầy... tại sao những Nhân Mã khác lại ruồng bỏ thầy?”

Thầy Firenze nói:

“Tại vì tôi đồng ý làm việc cho giáo sư Dumbledore. Các Nhân Mã khác coi đây là một sự phản bội giống nòi.”

Harry nhớ lại, cách đây gần bốn năm, Nhân Mã Bane đã quát tháo thầy Firenze như thế nào vì đã để cho Harry cưỡi lên lưng thầy chạy đến nơi an toàn, mắng mỏ thầy Firenze là ‘con la tầm thường’. Harry tự hỏi liệu có phải chính Nhân Mã Bane đã phóng cho thầy Firenze một đá vô ngực không?

“Chúng ta hãy bắt đầu?”

Thầy Firenze nói. Thầy quất cái đuôi màu vàng dài thượt, giơ một cánh tay lên, về phía vòm lá trên đầu, rồi từ từ hạ cánh tay xuống, và khi thầy làm như vậy, ánh sáng trong phòng mờ dần đi, khiến cho lũ học trò giờ đây dường như đang ngồi trong một trảng trống giữa rừng trong ánh hoàng hôn, và trên trần phòng những vì sao bắt đầu hiện ra lấp lánh. Có những tiếng “ồ” ngạc nhiên và thán phục, còn Ron thì thốt lên nghe rõ: “Úi Trời ơi!”

Thầy Firenze bình thản nói:

“Hãy ngả lưng xuống sàn và quan sát bầu trời. Vận số của giống nòi chúng ta được ghi trên đó cho những ai có thể nhìn thấy.”

Harry duỗi người ra nằm ngửa trên sàn và đắm đắm nhìn lên trần. Một ngôi sao đỏ nhấp nháy trên đầu nó.

Giọng trầm tĩnh của thầy Firenze lại vang lên:

“Tôi biết các em đã học tên các hành tinh và vệ tinh trong môn Thiên văn học, và các em đã vẽ bản đồ sự tiến triển của các vì sao xuyên qua bầu trời. Trong nhiều thế kỷ, Nhân Mã đã lần ra manh mối những bí mật của các vận động này. Những phát hiện của chúng tôi dạy cho chúng tôi biết rằng tương lai có thể được nhìn thấy thoáng qua bầu trời phía trên chúng ta...”

Parvati giơ cánh tay lên trước mặt, và bởi vì đang nằm ngửa nên cánh tay cô nàng dường như từ dưới đất chọc lên trời. Parvati phấn khích nói:

“Giáo sư Trelawney cũng đã dạy tụi em môn Chiêm tinh Tử vi! Sao Hỏa gây ra tai nạn, cháy phòng và những chuyện tương tự. Và khi hợp thành một góc với sao Thổ như bây giờ - cô nàng phác họa một góc vuông trên khoảng không trước mặt - thì có nghĩa là người ta cần phải hết sức cẩn thận khi cầm nắm những đồ vật nóng...”

Thầy Firenze bình thản nói:

“Đó là những chuyện nhảm nhí của con người.”

Cánh tay của Parvati rớt xuống xuôi lơ bên hông.

Thầy Firenze nói, trong khi móng guốc của thầy dẫm thành thịch lên sàn phòng phủ rêu.

“Những tổn thương loàng xoàng, những tai nạn vụn vặt của con người, những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì hơn sự lảng xảng nhốn nháo của bầy kiến trong vũ trụ bao la, và chẳng bị ảnh hưởng gì bởi chuyển động của các hành tinh cả.”

Parvati bắt đầu nói bằng một giọng bị xúc phạm và tức giận:

“Giáo sư Trelawney...”

Thầy Firenze đơn giản tiếp lời:

“... là một con người. Và do đó bị bưng bít và ràng buộc trong những giới hạn của chủng loại các em.”

Harry hơi ngoái đầu lại để nhìn Parvati. Trông cô nàng có vẻ bị tổn thương

dữ dội, mà nhiều người ngồi chung quanh cô nàng cũng vậy.

Thầy Firenze tiếp tục nói:

“Cô Sibyll Trelawney cũng có thể thấy, tôi không biết...”

Harry nghe tiếng thầy quất vun vút cái đuôi dài một lần nữa khi thầy đi lên đi xuống trước mặt tụi nó.

“... nhưng cơ bản là cô ấy đã lãng phí thì giờ của mình vào cái trò nhằm nhí tự tăng bốc của con người, gọi là bói toán. Tuy nhiên, tôi đến đây là để giải thích trí tuệ uyên thâm của Nhân Mã, một sự sáng suốt khách quan và vô tư. Chúng tôi quan sát bầu trời để canh phòng những đợt tai họa lớn hay những thay đổi đôi khi được đánh dấu trên bầu trời ấy. Có thể mất tới mười năm mới biết chắc được điều mà chúng tôi đang thấy.”

Thầy Firenze chỉ lên ngôi sao đỏ ngay phía trên đầu Harry.

“Trong thập niên qua, những điềm báo cho thấy là loài phù thủy đang sống trong một thời kỳ bình yên ngắn ngủi giữa hai cuộc chiến tranh. Sao Hỏa, sứ giả của trận mạc, đang chiếu sáng rực rỡ trên đầu chúng ta, cho thấy chiến tranh lại sắp sửa nổ ra. Bao lâu nữa mới xảy ra, thì Nhân Mã chúng tôi có thể cố gắng tiên đoán bằng cách đốt cháy một số lá cây và thảo dược; và bằng cách quan sát làn khói cùng ánh lửa...”

Thiệt là một buổi học khác thường hơn tất cả những buổi học khác mà Harry từng được tham dự. Đúng là tụi nó cũng có được đốt cây ngải đắng và mật cẩm quỳ ngay trên sàn phòng học, và thầy Firenze cũng có bảo tụi nó tìm kiếm những hình thù và ký hiệu nào đó trong những làn khói thảo dược cháy cay xè, nhưng thầy dường như hoàn toàn chẳng bận tâm gì đến cái sự rằng chẳng đứa nào trong đám học trò có thể thấy được bất cứ dấu hiệu nào theo như thầy mô tả. Thầy nói rằng con người hiếm khi giỏi về thuật này, và rằng Nhân Mã đã mất bao nhiêu năm trời ròng rã mới đạt tới trình độ thông thạo. Cuối cùng thầy kết thúc bằng cách bảo tụi nó rằng, dù sao đi nữa, tin tưởng

quá nhiều vào những chuyện như vậy thì thiệt là ngu, bởi vì ngay cả Nhân Mã đôi khi cũng đọc trật lất những dấu hiệu đó.

Thầy không giống bất cứ thầy giáo ‘người’ nào mà Harry đã từng được học trước đây. Ưu tiên của thầy không phải là dạy cho tụi nó những gì thầy biết, mà nhằm gây cho tụi nó cái ấn tượng là không có bất cứ điều gì, kể cả tri thức của Nhân Mã, lại rõ ràng dễ hiểu cả.

Khi tụi nó dập tắt ngọn lửa đốt bằng cây mật cầm quỳ, Ron nói nhỏ:

“Thầy không khẳng định xác quyết điều gì hết nhì? Ý mình nói là mình có thể tìm thêm một số chi tiết về cuộc chiến tranh sắp xảy tới cho chúng ta, đúng không?”

Chuông reo bên ngoài cửa phòng học và mọi người giật mình. Harry đã quên bég đi là tụi nó vẫn còn ở bên trong tòa lâu đài, mà cứ tưởng đâu tụi nó ở trong rừng thiệt vậy. Lũ học trò lần lượt đi ra khỏi lớp, trông có vẻ hơi hoang mang bối rối. Harry và Ron đang sắp sửa đi theo chúng bạn thì thầy Firenze gọi:

“Harry Potter, hãy vui lòng nán lại nói vài lời.”

Harry quay lại. Con Nhân Mã tiến về phía nó vài bước. Ron lúng túng. Thầy Firenze bèn bảo nó:

“Em có thể ở lại. Nhưng mà làm ơn đóng cửa lại.”

Ron vội vã vâng lời. Nhân Mã nói:

“Harry Potter, em là một người bạn của bác Hagrid, có phải không?”

Harry nói:

“Dạ phải.”

“Vậy hãy chuyển cho bác ấy lời khuyên của tôi. Nỗ lực của bác ấy không thành công đâu. Bác ấy tốt nhất là từ bỏ đi thôi.”

Harry ngấn người ra hỏi lại:

“Nỗ lực của bác ấy không thành công ạ?”

Thầy Firenze gật đầu:

“Và bác ấy tốt nhất là từ bỏ nó thôi. Tôi muốn tự mình khuyên bác ấy, nhưng tôi đã bị trục xuất khỏi khu rừng - bây giờ mà tôi đi đến sát rừng thì không khôn ngoan chút nào - không có những trận chiến giữa đám Nhân Mã thì bác Hagrid cũng đã có đủ chuyện rắc rối rồi.”

Harry lo lắng hỏi:

“Nhưng mà... bác Hagrid nỗ lực làm cái gì ạ?”

Thầy Firenze bình thản dò xét Harry, rồi nói:

“Bác Hagrid gần đây đã làm cho tôi một việc to tát. Và từ bấy lâu nay tôi vẫn hằng kính trọng bác ấy vì sự quan tâm chăm sóc mà bác ấy dành cho tất cả mọi sinh vật. Tôi sẽ không tiết lộ bí mật của bác. Nhưng bác ấy cần phải tinh táo khôn ngoan hơn. Nỗ lực này không thành công đâu. Hãy nói với bác ấy như vậy, Harry Potter à. Chúc em một ngày tốt đẹp.”

Niềm vui mà Harry cảm nhận được ngay sau vụ tạp chí *Kẻ Lý Sự* đăng bài phỏng vấn nó đã bốc hơi bay biến từ lâu. Khi tháng ba xám xịt nhập nhằng chuyển sang tháng tư đầy giông tố, cuộc sống của Harry một lần nữa có vẻ lại trở thành một chuỗi những lo âu và rắc rối.

Mụ Umbridge vẫn tiếp tục dự giờ tất cả những buổi học Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí, cho nên rất khó có cơ hội để chuyển cho lão Hagrid lời khuyên của thầy Firenze. Cuối cùng Harry xoay được một cách, nó giả vờ làm mất cuốn sách *Quái Vật Hoang Đường Và Nơi Tìm Chúng* để quay trở lại gặp lão Hagrid sau buổi học trong cùng ngày hôm đó. Khi nó lặp lại lời của thầy Firenze, lão Hagrid nhìn nó đăm đăm một lát bằng hai con mắt bị sương mù thâm đen, có vẻ hơi bị dội ngược. Nhưng rồi sau đó, tự trấn tĩnh lại được, lão cộc cằn nói:

“Firenze, tay này khá. Nhưng về chuyện này thì hẳn không biết hẳn đang nói cái gì đâu. Nỗ lực sẽ thành công tốt đẹp.”

Harry nghiêm trang nói:

“Bác Hagrid, bác đang làm gì vậy? Bởi vì bác cần phải hết sức cẩn thận, mụ Umbridge đã đuổi việc giáo sư Trelawney rồi, và bác nghe lời con đi, mụ ta đang trên đà lấn tới. Nếu bác đang làm bất cứ chuyện gì đó, bác cũng nên...”

Nhưng lão Hagrid nói:

“Có những việc quan trọng hơn là cố giữ lấy một chỗ làm.”

Và khi nói điều này, hai tay lão Hagrid hơi run run khiến cái chậu đầy phân của những con Que Xạo rớt xuống đất bể tan tành.

“Đừng lo lắng về bác, Harry à, thôi đi mau đi, có người tới kìa...”

Harry không còn lựa chọn nào khác hơn đành phải để lão Hagrid ở lại một mình lau dọn mớ phân văng cùng khắp sàn phòng học của lão. Nhưng nó cảm thấy hoàn toàn mất tinh thần khi chậm chạp lê bước trở về lâu đài.

Trong khi đó, các giáo sư và Hermione cứ lảng nhảng nhắc nhở tụi nó rằng kỳ thi Pháp Sư Thường Đăng đang ngày một gần kề. Tất cả học sinh năm thứ năm ít nhiều đều bị căng thẳng, và Hannah Abbott trở thành người đầu tiên được nhận liều Thuốc Tĩnh Tâm của bà Pomfrey sau khi cô nàng bật khóc như mưa trong giờ học môn Thảo Dược, nước nở kể lẻ là cô nàng thấy mình dồn quá, không thể thi cử gì cả và chỉ muốn ra khỏi trường ngay bây giờ.

Harry nghĩ ắt là nó sẽ cực kỳ đau khổ nếu không nhờ có những buổi họp của Đ.Q.D.. Đôi khi nó cảm thấy nó sống chỉ để chờ đến lúc có được vài tiếng đồng hồ ở trong Phòng Cần Thiết, luyện tập vật và những đồng thời được vui đùa thỏa thích; nó cảm thấy mình lớn phổng lên vì tự hào khi nhìn quanh đám bạn bè thành viên của Đ.Q.D. và thấy tụi nó đã tiến bộ nhiều biết

bao nhiêu. Thật ra, đôi khi Harry cũng tự hỏi mụ Umbridge sẽ phản ứng như thế nào khi tất cả thành viên của Đ.Q.D. đều đạt điểm xuất sắc về môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám trong kỳ thi Pháp Sư Thường Đăng.

Tụi nó cuối cùng cũng đã bắt đầu luyện tập phép gọi Thần Hộ Mệnh, một phép thuật mà đũa nào cũng hăm hở luyện tập, mặc dù Harry vẫn luôn nhắc nhở tụi nó việc gọi ra Thần Hộ Mệnh giữa phòng học được thắp sáng trưng khi tụi nó không bị đe dọa gì hết thì rất khác với chuyện cầu cứu đến Thần Hộ Mệnh khi phải đối đầu với một mối đe dọa như bọn Giám Ngục chẳng hạn.

“Ôi, đừng có làm mất hứng của người ta chứ!”

Cho vui vẻ kêu lên trong lúc ngắm nghía vị Thần Hộ Mệnh hình con thiên nga bạc của cô nàng bay vút quanh căn Phòng Cần Thiết trong buổi họp cuối cùng của tụi nó trước lễ Phục Sinh.

“Chúng xinh đẹp biết nhường nào!”

“Thần Hộ Mệnh được gọi lên để bảo vệ mình chứ không phải để làm đẹp. Cái mà chúng ta thực sự cần là một Ông Kẹ hay cái gì đó tương tự; đó là mình đã học như vậy. Mình đã phải cầu Thần Hộ Mệnh khi có một Ông Kẹ nhát mình bằng cách giả làm một tên Giám Ngục...”

“Nhưng mà như vậy thì dễ sợ quá!”

Lavender nói, trong khi cô nàng phóng ra mấy cụm hơi bạc từ đầu cây đũa phép của mình, giận dữ nói thêm:

“Mà mình thì vẫn... không thể... làm được!”

Neville cũng gặp khó khăn. Bộ mặt nó nhăn nhúm lại vì tập trung tinh thần, nhưng cũng chỉ có vài cụm khói bạc mơ hồ phát ra từ đầu cây đũa phép của nó. Harry nhắc Neville:

“Bồ ránh nghĩ đến cái gì đó thiệt là vui ấy.”

Neville khốn khổ đáp:

“Thì mình đang cố gắng đây.”

Nó quả là cố gắng nhiều đến nỗi bộ mặt tròn quay của nó bóng nhẫy mồ hôi.

Seamus gào lên:

“Harry ơi, mình nghĩ mình đang làm được nè!”

Anh chàng này vừa mới được Dean rủ rê tới buổi họp của Đ.Q.D. lần đầu tiên. Anh ta hét tướng lên:

“Coi nè... A... nó biến mất rồi... Nhưng mà chắc chắn Thần Hộ Mệnh của mình là cái gì đó lông lá cùng mình, Harry à!”

Vị Thần Hộ Mệnh của Hermione là một con rái cá bạc óng ánh đang nhảy nhót nô đùa chung quanh cô nàng. Cô nàng hí hửng ngắm nó, nói:

“Mấy vị Thần Hộ Mệnh cũng xinh đẹp quá đó chứ?”

Cánh cửa của căn Phòng Cần Thiết chợt mở ra và đóng lại. Harry ngoảnh đầu nhìn quanh coi ai vừa mới bước vào, nhưng có vẻ chẳng có thêm ai khác ở trong phòng. Một vài giây sau nó mới nhận thấy những người đứng gần cửa đã đột ngột im lặng. Ngay lúc Harry vừa nhận thức điều đó thì có cái gì đó giật mạnh vạt áo chùng của nó chỗ gần đầu gối. Nó ngó xuống và kinh ngạc nhận thấy con gia tinh Dobby đang ngóc đầu nhìn lên nó từ dưới tám tầng mũ nón vẫn thường đội.

Harry nói:

“Ừa, chào Dobby! Bạn đang làm gì vậy... có gì không ổn hả?”

Bởi vì đôi mắt đen của con gia tinh đang mở thao láo đầy nét hải hùng và thân hình nó thì run lên bần bật. Mấy thành viên khác của Đ.Q.D. đang đứng gần Harry bây giờ cũng trở nên im lặng: mọi người trong phòng đều đang chăm chú nhìn Dobby. Dăm ba vị Thần Hộ Mệnh mà tụi nó đã tìm được cách gọi lên đang tan biến đi thành một lớp sương bạc, khiến cho căn phòng trông có vẻ âm u hơn trước đó.

Con gia tinh run rẩy từ đỉnh đầu cho tới gót chân, kêu rít lên chín chút:

“Thưa cậu Harry Potter... Thưa cậu Harry Potter... Dobby tới đây để báo cho cậu biết... nhưng mà gia tinh bị cảnh cáo là không được nói...”

Con gia tinh chạy đâm đầu vô bức tường: Harry nhờ đã có kinh nghiệm về thói quen tự trừng phạt mình của Dobby nên vội nắm giữ con gia tinh lại, nhưng Dobby cũng đã tông vào bức tường đá và dội ngược trở lại vì tám cái nón len đội trên đầu nó không khác gì cái gối đệm. Hermione và mấy đứa con gái khác thốt ra những tiếng kêu rú lên vì khiếp sợ và thương cảm.

Harry chụp lấy cánh tay nhỏ xíu của con gia tinh rồi kéo nó ra xa bất cứ thứ gì mà nó có thể vớ lấy để tự làm tổn thương mình. Harry hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra vậy, Dobby?”

“Harry Potter ơi... bà... bà...”

Dobby tự đâm mạnh vào mũi nó bằng cái nắm tay của cánh tay không bị Harry giữ chặt: Harry bèn chụp luôn cánh tay đó.

“‘Bà’ ấy là ai hả, Dobby?”

Harry hỏi, nhưng nghĩ là nó đã biết - chắc chắn chỉ có một ‘bà’ có thể khiến cho Dobby sợ chết khiếp như vậy. Con gia tinh ngược lên nhìn Harry, ánh mắt hai bên gặp nhau một thoáng, con gia tinh không thốt được một lời nào.

Harry hời hợt hỏi:

“Bà Umbridge hả?”

Dobby gật đầu, rồi cố tìm cách giộng đầu nó vô đầu gối của Harry; Harry bèn đẩy nó ra xa nhưng vẫn nắm giữ hai cánh tay nó.

“Bà ấy thì sao hả? Dobby... Bà ấy đã phát hiện ra chuyện này... chuyện tụi này... chuyện Đ.Q.D. chưa?”

Harry đọc được câu trả lời trên gương mặt thất thần của con gia tinh. Vì hai cánh tay của nó bị Harry nắm chặt, con gia tinh bèn tìm cách tự đá mình

và té lăn xuống sàn.

Harry hỏi khẽ:

“Có phải bà ấy đang đi tới đây không?”

Dobby phát ra một tiếng tru lên thống thiết, và bắt đầu giẫm đành đạch hai bàn chân trần của nó xuống sàn.

“Đúng vậy, Harry Potter ơi, đúng vậy.”

Harry đứng thẳng lên và nhìn quanh đám bạn bè đang đứng bất động trong kinh hoàng, trơ mắt ngó trân trân con gia tinh đang tự hành hạ mình.

Harry gào lên:

“CÁC BẠN CÒN CHỜ GÌ NỮA? CHẠY ĐI!”

Tụi nó lập tức vắt giò lên cổ chạy thí mạng về phía lối ra, tạo thành một đám nháo nhào ở ngay cánh cửa, nhưng rồi cũng thoát ra được; Harry nghe tiếng chân đám bạn phóng như bay dọc hành lang và nó hy vọng mấy đứa đó đủ sáng suốt để không ra sức chạy một mạch về tới phòng ngủ. Bây giờ mới chín giờ kém mười phút, phải như tụi nó biết tạt vô tá túc đờ ở mấy chỗ gần đây như thư viện hay Nhà Bưu Cú...

“Harry, chạy thôi!”

Hermione thét lên từ giữa đám học sinh dồn cục ở cửa đang chen lấn nhau để chạy ra ngoài.

Harry nhắc bồng Dobby lên, vì con gia tinh vẫn còn tiếp tục tìm cách tự làm tổn thương mình trầm trọng; rồi bồng con gia tinh trong tay, Harry chạy tới nới đuôi cái đám đông ở cửa. Nó nói:

“Dobby... đây là mệnh lệnh... hãy trở xuống nhà bếp với những gia tinh khác, và nếu bà ấy hỏi bạn có cảnh báo cho tôi biết hay không, thì bạn cứ nói dối là không.”

Cuối cùng Harry cũng lọt được qua được khung cửa và đóng ập cánh cửa sổ lại sau lưng. Nó thả Dobby xuống và nói thêm:

“Và tôi cấm bạn tự đày đọa mình nữa đó!”

Dobby linh đi thiết lệ và rút lên giọng eo éo:

“Cám ơn cậu, Harry Potter!”

Harry liếc sang trái rồi liếc sang phải, mấy đứa khác chạy lệ đến nỗi nó chỉ kịp thoáng nhìn thấy có mỗi cái gót giày phóng chạy ở hai đầu hành lang rồi biến mất tăm. Nó bắt đầu chạy về cánh phải; đằng trước phía đó có một nhà vệ sinh nam, nếu mà tới nơi được thì nó có thể giả bộ ở lì trong đó suốt...

“AAAAÁ!”

Có cái gì đó túm mắt cá chân của nó lại, khiến nó té lăn cù một cách ngoạn mục, và trượt theo đà té gần hai thước mới dừng lại được. Đằng sau lưng nó, có ai đó bật cười ha hả. Nó lăn lại nằm ngửa ra và nhìn thấy Malfoy đang đứng núp trong một cái hốc bên dưới một cái độc bình hình con rồng hết sức xấu xí.

Malfoy nói:

“Ê, mắc phải Bùa Sấy Chân rồi, Potter ời. Giáo sư ời... GIÁO SƯ! Em đã bắt được một đứa.”

Mụ Umbridge hiện ra góc tường tuốt đằng xa, lừng xăng đi tới, nín cả thở, nhưng nở một nụ cười hớn hở sung sướng. Mụ hân hoan ra mặt khi nhìn thấy Harry nằm trên sàn.

“Chính nó! Giỏi lắm, Draco! Thiết là xuất sắc! Thiết là giỏi... năm chục điểm thưởng cho nhà Slytherin! Từ bây giờ cứ để ta xử lý nó... Đừng dậy coi, Potter!”

Harry đứng lên, trừng mắt nhìn hai thầy trò mụ Umbridge. Nó chưa bao giờ nhìn thấy mụ ta vui mừng hí hửng như vậy. Mụ chụp cánh tay nó như đóng phập một gong kèm, rồi quay lại cười toe toét với Malfoy, mụ nói:

“Em chạy một vòng coi còn bổ ráp thêm được đứa nào nữa không, Draco. Bảo mấy trò kia hãy lùng kiếm trong thư viện, coi có đứa nào thờ không ra

hơi; kiểm tra cả nhà vệ sinh nữa. Bảo trò Parkinson kiểm tra bên nhà vệ sinh nữ. Thôi em đi đi... còn trò...”

Mụ Umbridge nói thêm với Harry bằng cái giọng dịu dàng nhất và nham hiểm nhất khi Malfoy đã đi rồi.

“Trò có thể theo tôi lên văn phòng Hiệu trưởng, Potter à.”

Chỉ mấy phút sau hai người đã đến được chỗ mấy bức tượng đá đầu thú. Harry cứ băn khoăn không biết có bao nhiêu đứa bị bắt như nó. Nó nghĩ đến Ron, chắc là bà Weasley sẽ giết nó mất... và Hermione sẽ cảm thấy như thế nào nếu cô nàng bị đuổi học ngay trước khi có thể thi lấy bằng Pháp Sư Thường Đăng. Và đây là buổi đầu tiên mà Seamus tham dự... còn Neville thì đang tiến bộ hết sức tốt đẹp...

“Ông Xì Xèo.”

Mụ Umbridge ngâm nga, và tượng đá nhảy qua một bên, bức tường đằng sau nứt đôi, mở ra, và Harry cùng mụ Umbridge đi lên một cái cầu thang đá tự động. Họ lên tới một cánh cửa được lau chùi bóng láng có cái nắm đấm dùng để gõ cửa hình quái vật sư tử đầu chim, nhưng mụ chẳng thèm mất công gõ cửa, mà sải dài bước chân đi thẳng vô bên trong, tay vẫn tóm chặt Harry.

Văn phòng đầy nhóc người. Cụ Dumbledore ngồi đằng sau bàn giấy, vẻ mặt nghiêm trang, đầu mấy ngón tay dài chụm lại với nhau. Giáo sư McGonagall đứng ngay đơ bên cạnh cụ, gương mặt của bà hết sức căng thẳng. Ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đang lắc lư chồm tới ngã lui trên mấy đầu ngón chân bên cạnh lò sưởi, rõ ràng là cực kỳ hài lòng với tình huống này. Chú Kingsley Shacklebolt và một pháp sư mà Harry không nhận ra được, trông tướng tá mạnh mẽ thô bạo, có mái tóc thô xù xì xoắn tít cắt rất ngắn, được đặt đứng ở hai bên cửa như vệ sĩ, và anh chàng đeo kính mặt lấm chấm tàn nhang Percy Weasley thì lượn lờ thậm thọt đằng sau bức tường, coi bộ hơi bị kích động, với cây viết lông ngỗng và cuộn giấy

da nặng ịch lăm lăm trong tay, rõ ràng là tư thế sẵn sàng ghi chép.

Đêm nay, những bức chân dung của các ông và các bà Hiệu trưởng quá cố không thèm giả vờ ngủ. Tất cả bọn họ đều đang chăm chú theo dõi chuyện đang xảy ra bên dưới, tỉnh táo và nghiêm trang. Khi Harry bước vào, vài ba vị nhẹ nhàng xẹt qua bức chân dung hàng xóm mà thì thầm một cách khẩn trương vào tai của khỗ chủ bức tranh.

Khi cánh cửa văn phòng đóng sập lại sau lưng, Harry vùng thoát ra khỏi bàn tay kèm kẹp của bà Umbridge. Ông Cornelius Fudge trừng mắt nhìn nó với một vẻ thỏa mãn đã man lồ lộ trên gương mặt. Ông nói:

“Chà... Chà, chà, chà...”

Harry đáp lại bằng một ánh mắt hỗn hào nhất mà nó có thể biểu lộ được. Trái tim nó đang đánh trống loạn tùng xèo trong lồng ngực, nhưng bộ não của nó lại minh mẫn và điềm tĩnh một cách lạ lùng.

Mụ Umbridge nói:

“Nó đang chạy trở về tháp Gryffindor. Cậu Malfoy vậy bắt được nó.”

Trong giọng nói của mụ có một sự hào hứng sỗ sàng, một thứ khoái lạc tàn nhẫn, giống như cái giọng mà Harry nghe khi mụ Umbridge đứng ngăm giáo sư Trelawney tan nhũn ra trong thống khổ ở Tiền sảnh.

Ông Fudge lên giọng biểu dương:

“Cậu ấy lập thành tích này à? Tôi phải nhớ nói với ông Lucius chuyện này. Chà, Potter... Ta chắc là trò biết tại sao trò có mặt ở đây chứ?”

Harry hoàn toàn có ý định trả lời đồng dục là “Biết”. Nhưng miệng nó vừa há ra và chữ “biết” vừa mới hình thành được một nửa thì nó bắt gặp ánh mắt trên gương mặt cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore không nhìn thẳng vào mặt Harry, ánh mắt của cụ tập trung vào một điểm nào đó ngay đằng sau vai nó, nhưng khi Harry giương mắt chăm chăm ngó cụ, nó thấy cái đầu của cụ nhẹ lắc chừng một phen về mỗi bên.

Harry đổi hướng ngay giữa chừng cái chữ nó đang thốt ra:

“Bi... không ạ.”

Ông Fudge nói:

“Ta nghe chưa rõ.”

Harry nói lại, mạnh mẽ quả quyết:

“Không ạ.”

“Trò không biết tại sao trò lại bị đưa đến đây à?”

Harry đáp:

“Dạ, không, con không biết.”

Ông Fudge ngờ vực hết nhìn Harry đến bà Umbridge; Harry bèn thừa cơ hội nó không bị chú ý trong khoảnh khắc ấy mà lén đưa mắt nhìn cụ Dumbledore một cái thật nhanh nữa. Cụ đang khẽ gật đầu một cái hết sức nhẹ và nháy mắt một cái rất nhanh với tấm thảm.

Giọng nói của ông Fudge trĩu nặng sự châm biếm một cách chắc chắn:

“Vậy ra trò không biết tại sao giáo sư Umbridge giải trò đến văn phòng này à? Trò không hề ý thức là trò đã vi phạm luật lệ của nhà trường hay sao?”

Harry nói:

“Luật lệ của trường? Dạ không ạ.”

Ông Fudge tức giận sửa từ dùng:

“Hay các đạo luật của Bộ?”

Harry vẫn từ tốn nói.

“Dạ, con cũng không biết ạ.”

Trái tim nó bây giờ cũng vẫn còn đập bình bình một cách gấp gáp. Kể cũng gần như đáng công nói dóc để được nhìn huyết áp của ông Fudge dâng cao, nhưng nó quả tình không thể nhìn ra làm sao mà nó có thể thoát nạn bằng cách chối cãi quanh co như vậy. Nếu có ai đó đã mật báo cho mục Umbridge về Đ.Q.D. thì nó, kẻ cầm đầu, có lẽ chỉ còn nước đóng rương cuốn

gói ngay bây giờ thôi.

Giọng ông Fudge lúc này đã đặc sệt chất giận dữ:

“VẬY RA TRÒ KHÔNG HAY BIẾT GÌ HẾT SAO, RẰNG CÓ MỘT TỔ CHỨC HỌC SINH BẤT HỢP PHÁP ĐÃ BỊ PHÁT HIỆN RA NGAY TRƯỜNG NGÔI TRƯỜNG NÀY?”

Harry cố đeo lên gương mặt nó một vẻ ngạc nhiên ngây thơ không thuyết phục chút xíu nào hết.

“Dạ, không ạ.”

Mụ Umbridge đến bên cạnh ông Fudge, ồm ồm:

“Thưa ngài Bộ trưởng, em thiết nghĩ chúng ta sẽ khiến cho vụ việc tiến triển tốt hơn nếu em cho gọi người chỉ điểm của em đến.”

Ông Fudge gật đầu:

“Ừ, phải, phải, làm đi.”

Khi mụ Umbridge đi ra khỏi phòng, ông Fudge liếc nhìn cụ Dumbledore một cách thâm độc hiểm ác.

“KHÔNG CÓ GÌ BẰNG MỘT NHÂN CHỨNG TỐT, ĐÚNG KHÔNG, CỤ DUMBLEDORE?”

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống, trang trọng nói:

“KHÔNG GÌ BẰNG, ÔNG CORNELIUS À.”

Nhiều phút chờ đợi tiếp theo sau đó, trong thời gian ấy không ai nhìn vào mặt ai hết, rồi Harry nghe tiếng cánh cửa mở ra phía sau lưng. Mụ Umbridge đi ngang qua Harry để tiến vào phòng, tay bấu chặt vai của Marietta, con bạn tóc quăn của Cho, con bé đang giấu mặt vào hai bàn tay của mình.

Mụ Umbridge vỗ vỗ nhẹ bàn tay lên lưng con bé, lấy giọng dịu ngọt nói:

“ĐỪNG SỢ, CỨNG, ĐỪNG CÓ LO SỢ GÌ HẾT. BÂY GIỜ ỔN CẢ RỒI. CỨNG ĐÃ LÀM MỘT ĐIỀU ĐÚNG ĐẮN. NGÀI BỘ TRƯỞNG RẤT HÀI LÒNG VỀ CỨNG. NGÀI SẼ NÓI VỚI MẸ CỦA CỨNG, RẰNG CỨNG TỪ HỒI NÀO ĐẾN GIỜ LÀ MỘT CÔ GÁI NGOAN BIẾT LÀ BAO.”

Mụ Umbridge ngược lên nhìn ông Fudge nói thêm:

“Thưa ngài Bộ trưởng, mẹ của Marietta là bà Edgecombe làm việc ở Sở

Giao Thông Pháp Thuật, văn phòng Hệ Thống Vận Chuyển Floo... Ngài cũng biết, bà ấy đã giúp chúng ta kiểm soát các lò sưởi ở trong trường Hogwarts...”

Ông Fudge nồng nhiệt nói:

“Hay quá xá, hay hết sức! Mẹ nào con nấy, hả? Chà, tiếp tục thôi, bây giờ, trò ngẩng đầu lên đi, đừng có mắc cỡ, hãy để cho chúng ta được nghe điều mà trò cần phải... ôi thạch thú phù phi phi phi!”

Ngay khi Marietta ngẩng đầu lên, ông Fudge nhảy bật ra sau trong cơn chấn động sững sờ, suýt chút xíu nữa là té vô lò sưởi. Ông nguyên rủa và giẫm lên vạt tấm áo khoác dài vừa bắt đầu bốc khói. Marietta thì bật ra tiếng khóc rền rĩ và kéo cổ áo chùng của mình cao lên tới tận mắt, nhưng trước khi nó kịp làm vậy, tất cả mọi người trong phòng đã kịp nhìn thấy gương mặt nó bị biến dạng một cách khủng khiếp bởi một loạt những hột mụn đỏ tía chi chít nổi nhau giăng ngang qua má và mũi, làm thành hai chữ “CHỈ ĐIỂM”.

Mụ Umbridge sốt ruột bảo:

“Bây giờ đừng bận tâm đến mấy hột mụn đó, cưng à. Hãy gỡ áo chùng ra khỏi miệng mà báo cáo với ngài Bộ trưởng...”

Nhưng Marietta lại rống lên một tiếng khóc thét bị tắc nghẹn và lắc đầu như điên.

Mụ Umbridge quát nạt:

“Ôi, thôi được, con nhỏ ngu ngốc, để tôi báo cáo với ngài vậy.”

Mụ tròn nụ cười phát gớm trở vào gương mặt và ton hót:

“Dạ, thưa ngài Bộ trưởng, cô Edgcombe đây đã đến văn phòng của em ngay sau bữa cơm hồi chiều này và nói với em là cô ta có một điều muốn mách với em. Cô ta nói là nếu em đi đến một căn phòng bí mật ở tầng thứ bảy, đôi khi còn được gọi là Phòng Cần Thiết, thì em sẽ biết được một điều có lợi cho em. Em đã chất vấn cô ta thêm một chút và cô ta đã thú nhận là sẽ

có một cuộc họp gì đó ở trong đó. Không may là vừa lúc đó thì cái thuật ếm này...”

Mụ sốt ruột vung tay chỉ vào gương mặt Marietta đang bị chính con bé giấm dúi giấu đi.

“... bùng phát ma lực, và khi ngó thấy gương mặt mình trong gương, cô ta trở nên lo lắng khổ sở đến nỗi không thể nói thêm điều gì với em nữa.”

Ông Fudge bèn chú mục vào Marietta bằng ánh mắt mà rõ ràng là ông tưởng tượng như ánh mắt ân cần của một người cha.

“Thôi nào, trò đi mách với giáo sư Umbridge như vậy là rất dũng cảm, trò à, và trò chắc chắn đã làm một điều rất đúng đắn. Bây giờ, hãy nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra trong buổi họp ấy? Mục đích của buổi họp là gì? Có những ai ở đó?”

Ông Fudge mất hết kiên nhẫn, vung tay chỉ vào mặt Marietta, hỏi mụ Umbridge:

“Cô có bùa giải trừ cái thứ tà ếm này không? Để cho con bé có thể nói năng thoải mái chứ.”

Mụ Umbridge miễn cưỡng thú nhận:

“Dạ, em chưa kịp tìm ra được phép giải bùa.”

Harry cảm thấy trào dâng trong lòng niềm tự hào về tài ếm bùa của Hermione. Mụ Umbridge nói tiếp:

“Nhưng mà cũng không hề gì cả nếu con nhỏ này không chịu nói, em có thể tiếp tục câu chuyện từ chỗ này. Thưa ngài Bộ trưởng, chắc là ngài còn nhớ, em đã gửi cho ngài một báo cáo hồi tháng mười, rằng Potter đã gặp gỡ một số bạn học trong quán Đầu Heo ở làng Hogsmeade...”

Giáo sư McGonagall ngắt lời:

“Cô có bằng chứng nào về chuyện đó?”

Mụ Umbridge làm điệu nói giọng bảnh chọe:

“Tôi có tờ khai làm chứng của Willy Widdershins đây, bà Minerva à, anh ta đã tình cờ có mặt trong quán vào đúng thời điểm đó. Quả đúng là anh ta bị băng bó tùm lum khắp mặt mũi, nhưng khả năng nghe của anh ta vẫn không bị suy yếu chút nào. Anh ta nghe lọt hết từng lời mà Potter đã nói và đã vội vã đi thẳng đến trường để tường thuật lại cho tôi...”

Giáo sư McGonagall nhướn đôi chân mày của bà lên:

“À thì ra đó là lý do giúp anh ta không bị truy tố về tội đã dựng nên mấy cái bòn cầu tiêu dội ngược! Thiệt là một sự hiểu biết thú vị về hệ thống công lý của chúng ta!”

Bức chân dung của một pháp sư béo tốt có cái mũi đỏ treo trên bức tường đằng sau bàn giấy của cụ Dumbledore gầm lên:

“Thối nát rành rành! Bộ Pháp Thuật vào cái thời của tôi không đời nào đối chác với bọn tội phạm vật vãnh đê tiện, không, thưa ngài, họ không đời nào!”

Cụ Dumbledore nói nhỏ nhẹ:

“Cám ơn, ông Fortescue, câu nói đáng đồng tiền đấy.”

Giáo sư Umbridge tiếp tục:

“Mục đích cuộc họp của Potter với những học sinh đó là nhằm thuyết phục chúng gia nhập một hội bất hợp pháp, mà mục đích của cái hội đó là để học những bùa chú và phép trù ếm mà Bộ Pháp Thuật đã quyết định là không thích hợp cho lứa tuổi học trò...”

Cụ Dumbledore nhướn mắt qua cặp kiếng nửa vàng trắng trở xuống nửa chừng trên cái sống mũi khoằm của cụ để nhìn mụ Umbridge và khẽ nói:

“Tôi nghĩ là cô sẽ nhận ra cô sai ở chỗ nào, cô Dolores à.”

Harry trở mắt nhìn cụ Dumbledore. Nó không thể hiểu làm cách nào mà cụ Dumbledore có thể cãi trắng án cho nó trong vụ này; nếu Willy Widdershins quả thực đã nghe mọi lời nó nói ở quán Đầu Heo thì đơn giản là không còn lối thoát nào cả.

Ông Fudge bây giờ lại đung đưa nhún lên nhún xuống trên hai gót chân.

“À há! Được, hãy để cho chúng ta nghe câu chuyện xạo mới nhất được vẽ vời ra để chạy tội cho Potter! Vậy thì, nói tiếp đi, cụ Dumbledore... cứ nói tiếp... Willy Widdershins đã báo cáo láo, chứ gì? Hay là một thằng sinh đôi giống Potter như đúc đã ngồi ở quán Đầu Heo vào ngày hôm đó? Hay lại là một giải thích đơn giản vẫn dùng, lại viện đến việc quay lùi thời gian, hoặc một người đã chết nào đó lại sống lại trên đời, và hai tên Giám Ngục vô hình nào đó?”

Percy Weasley phát ra một tiếng cười hưởng ứng nhiệt liệt.

“A, hay quá, thưa ngài Bộ trưởng, ngài nói rất hay!”

Giá mà Harry có thể đá cho anh ta một cái! Nhưng rồi nó kinh ngạc thấy cụ Dumbledore cũng mỉm cười nhã nhặn nữa!

“Ông Cornelius à, tôi không chối cãi - mà tôi chắc chắn là Harry cũng không chối cãi - rằng trò ấy đã có mặt ở quán Đầu Heo vào ngày hôm đó, rằng trò ấy đã cố gắng kêu gọi học sinh lập ra nhóm học tập bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Tôi chỉ đang chứng minh rằng cô Dolores hoàn toàn sai khi cho rằng một nhóm học tập như vậy, vào thời điểm đó, là bất hợp pháp. Nếu cô còn nhớ, thì mãi đến hai ngày sau khi có cuộc họp của Harry ở làng Hogsmeade, đạo luật của Bộ Pháp Thuật cấm đoán mọi tổ chức đoàn thể của học sinh mới được ban hành và có hiệu lực, cho nên Harry không hề vi phạm bất cứ luật lệ nào trong quán Đầu Heo cả.”

Vẻ mặt của Percy trông như thể anh ta vừa bị một cú đấm trời giáng vào giữa mặt. Còn ông Fudge thì đứng khựng lại giữa chừng trong tư thế nhún nhảy trên gót chân, miệng còn há hốc.

Mụ Umbridge là người tỉnh hồn lại trước tiên. Mím cười hết sức ngọt ngào, mụ nói:

“Thưa ông Hiệu trưởng, những lời lẽ đó hay. Nhưng bây giờ chúng ta

đang ở thời điểm sáu tháng sau khi Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi bốn được ban hành. Nếu buổi họp đầu tiên không được kể là bất hợp pháp, thì tất cả những cuộc họp diễn ra từ bấy đến nay gần như chắc chắn vẫn là bất hợp pháp.”

Cụ Dumbledore đưa mắt qua phía trên mấy ngón tay đan lại với nhau, quan sát mụ Umbridge với một vẻ thích thú lịch lãm.

“À, những buổi họp đó chắc chắn sẽ bất hợp pháp, nếu như chúng đã tiếp tục diễn ra sau khi đạo luật có hiệu lực. Cô có bằng chứng nào là những cuộc họp đó vẫn tiếp tục diễn ra không?”

Trong lúc cụ Dumbledore nói, Harry nghe như có tiếng sột soạt đằng sau lưng nó và nó thoáng nghĩ là Kingsley đã thì thầm điều gì đó. Nó cũng dám thề là nó cảm thấy có cái gì đó êm ái dịu dàng như thể một ngọn gió hay cánh của một con chim, nhưng khi nó ngó xuống thì chẳng nhìn thấy gì cả.

Mụ Umbridge nở nụ cười toét miệng trông khủng khiếp như cái miệng cóc rộng chành bành, lặp lại:

“Bằng chứng hả? Từ này giờ ông không nghe gì hết sao, ông Dumbledore? Vậy chứ ông nghĩ coi cô Edgedombe có mặt ở đây để làm gì chứ?”

Cụ Dumbledore nhướn mày lên nói:

“Chà, trò này có thể nói cho chúng ta biết về những cuộc họp trong thời gian sáu tháng ư? Tôi đã tưởng là trò ấy chỉ tổ giấc có mỗi cuộc họp tối hôm nay thôi chứ.”

Mụ Umbridge nói ngay:

“Cô Edgedombe, hãy nói cho chúng ta biết những cuộc họp này đã diễn ra trong bao lâu rồi, hả cưng? Cưng chỉ cần gật đầu hay lắc đầu, ta cam đoan là làm như vậy không thể khiến cho mấy hột mụn rồi tệ thêm đâu. Có phải những cuộc họp vẫn diễn ra đều đặn trong suốt sáu tháng qua không?”

Harry cảm thấy một tảng chì nặng khủng khiếp rớt ịch xuống bao tử của nó. Vậy là tiêu rồi, họ đã đụng đầu vô ngõ cụt của chứng cứ chắc chắn rành rành mà cho dầu cụ Dumbledore cũng không thể nào lẩn tránh chối cãi...

Mụ Umbridge dỗ ngon dỗ ngọt Marietta:

“Cưng chỉ cần gật đầu hay lắc đầu thôi, cưng à. Nào, gật đi, làm vậy sẽ không khiến cho mớ tà ếm ấy lan ra thêm đâu...”

Mọi người trong phòng đều chăm chú ngó cái phần trên cùng của gương mặt Marietta. Chỉ có đôi mắt của cô nàng là còn được nhìn thấy giữa mấy ngón tay nắm cổ áo chùng và mấy lọn tóc quăn. Có thể do ánh lửa phản chiếu một cách ma mãnh mà đôi con mắt Marietta ngáy dần vô hồn một cách kỳ quái. Và rồi - Harry quá sức ngạc nhiên không thốt nên lời - Marietta lắc đầu.

Mụ Umbridge đưa mắt nhìn ông Fudge thật nhanh, rồi quay lại nhìn Marietta.

“Ta không nghĩ là cưng đã hiểu câu hỏi, phải không? Ta hỏi rằng có phải cưng đã tham dự những cuộc họp ấy trong suốt sáu tháng qua? Cưng đã dự, đúng không?”

Một lần nữa, Marietta lắc đầu.

Giọng của mụ Umbridge bắt đầu gay gắt:

“Cưng lắc đầu là có nghĩa gì, hả?”

Giáo sư McGonagall cất giọng nghiêm khắc nói:

“Tôi tưởng ý của trò ấy đã quá rõ ràng. Chẳng có cuộc họp bí mật nào trong suốt sáu tháng qua cả. Có đúng như vậy không, cô Edgedombe?”

Marietta gật đầu.

Mụ Umbridge nổi cơn thịnh nộ, hét:

“Nhưng có một cuộc họp vào tối hôm nay! Cô Edgedombe, trò đã nói với tôi là có một cuộc họp trong căn Phòng Cần Thiết! Và Potter là đưa đầu têu, nếu không thì cũng là đưa tổ chức cuộc họp, chính Potter - tại sao mi cứ lắc

đầu hủ, con ranh kia?”

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói:

“Chà, thông thường khi một người lắc đầu thì họ ngụ ý là ‘không’. Vậy trừ khi cô Edgedombe đang dùng một dạng ngôn ngữ ký hiệu khác mà con người chưa được biết tới...”

Giáo sư Umbridge tóm lấy Marietta, xoay kéo con bé ra đối diện với chính mộ, rồi bắt đầu day lắc nó dữ dội. Chỉ trong vòng nửa giây, cụ Dumbledore đã đứng lên giơ cây đũa phép của cụ ra. Chú Kingsley dợm tiến tới và mộ Umbridge thì nhảy lui ra khỏi Marietta, hai bàn tay của mộ giơ lên trời vung vẩy như thể bị phỏng nặng.

Cụ Dumbledore nói:

“Ta không cho phép cô cư xử với học sinh của ta thô bạo như vậy, cô Dolores à.”

Lần đầu tiên cụ Dumbledore tỏ ra giận dữ.

Chú Kingsley lên tiếng, giọng trầm sâu và chậm rãi:

“Bà Umbridge, bà cần tự trấn tĩnh lại. Bà đừng tự rước rắc rối vào mình trong lúc này.”

Mộ Umbridge liếc nhìn cái tướng tá đồ sộ cao như tháp của chú Kingsley, nói muốn hụt hơi:

“Không. Ý tôi nói là ừ, anh nói đúng đó, anh Shacklebolt... tôi... tôi... quên mất tôi.”

Marietta vẫn đứng sững đúng nơi mà mộ Umbridge đã buông tay thả nó ra. Nó dường như không hoảng sợ cuộc tấn công vừa rồi của mộ Umbridge mà cũng không tỏ ra bất cẩn thẳng khi được mộ Umbridge thả ra. Nó vẫn cứ tóm chặt cổ áo chùng kéo lên che mặt đến tận đôi mắt vô hồn trừng trừng nhìn thẳng phía trước. Một mối nghi ngờ bất chợt, kết nối lời thì thầm của chú Kingsley và cái mà Harry mới vừa cảm thấy xẹt ngang qua, chợt bùng

lên trong tâm trí Harry.

Ông Fudge, với cái vẻ cố gắng giải quyết êm đẹp mọi việc một lần cho xong, lên tiếng:

“Cô Dolores à, cuộc họp đêm nay... cuộc họp mà chúng ta biết chắc chắn đã xảy ra...”

“Dạ, phải.”

Mụ Umbridge trấn tĩnh lại.

“Dạ, đúng vậy... cô Edgecombe mách với em và em lập tức đi lên tầng thứ bảy, có một số học sinh *đáng tin cậy* tháp tùng, để vây bắt quả tang những kẻ tham dự cuộc họp. Tuy nhiên, dường như bọn chúng đã được cảnh báo trước khi em đến, bởi vì khi bọn em đến tầng thứ bảy thì bọn chúng đang co cẳng chạy khắp mọi hướng. Dù vậy, cũng chẳng sao. Em có được tất cả tên họ của chúng đây, cô Pakinson đã chạy vô Phòng Cần Thiết lục xét giùm em để xem bọn chúng có bỏ sót lại gì không... Chúng ta cần bằng cứ và căn phòng đã cung cấp chứng cứ đây...”

Trước nỗi kinh hoàng của Harry, mụ Umbridge rút từ trong túi áo của mụ ra cái danh sách đã được ghim lên tường của căn Phòng Cần Thiết và đưa nó cho ông Fudge. Mụ nói giọng êm ái:

“Cái lúc mà em nhìn thấy tên của Harry trong danh sách, em biết ngay là chúng ta sẽ đối phó với vấn đề gì.”

Một nụ cười giãn ra trên gương mặt ông Fudge, ông nói:

“Xuất sắc! Cô giỏi lắm, cô Dolores. Và... thật là động trời...”

Ông ngược lên nhìn cụ Dumbledore, cụ vẫn còn đang đứng bên cạnh Marietta, cây đũa phép vẫn cầm hờ hững trong tay.

Ông Fudge nói lặng lẽ:

“Hãy coi bọn chúng tự xưng là gì này. Đoàn Quân Dumbledore.”

Cụ Dumbledore đưa tay ra cầm lấy tấm giấy da trong ông Fudge. Cụ chăm

chú nhìn một lúc lâu cái danh hiệu ở đầu tấm danh sách do Hermione viết nguệch ngoạc lên cách đây nhiều tháng, dường như cụ không thể nói ra lời. Rồi cụ ngược nhìn lên, mỉm cười.

Cụ nói giản dị:

“Thôi, thế là trò chơi chấm dứt. Ông có cần một tờ thú nhận của tôi không, ông Cornelius? Hay một tuyên bố trước mặt các nhân chứng đây là đủ?”

Harry nhận thấy chú Kingsley và giáo sư McGonagall đưa mắt nhìn nhau. Trên mặt cả hai người đều hiện nỗi lo sợ. Harry không hiểu chuyện gì đang xảy ra, và dường như ông Fudge cũng không hiểu nốt.

Ông Fudge chậm chạp nói:

“Tuyên bố hả? Cái gì... tôi không...”

Cụ Dumbledore vẫn mỉm cười khi vẫy nhẹ cái danh sách trước mặt ông Fudge, cụ nói:

“Đoàn Quân Dumbledore, ông Cornelius à. Không phải Đoàn Quân Potter. Mà là Đoàn Quân Dumbledore.”

“Nhưng... nhưng...”

Gương mặt ông Fudge bỗng nhiên bừng lên sự vỡ lẽ. Ông nhảy thụt lùi một bước hải hùng, kêu lên ăng ăng, rồi lại nhảy trở ra khỏi lò sưởi.

Ông lại một lần nữa vừa giẫm thì thụp lên vạt áo khoác bị cháy xém, vừa thì thào:

“Cụ sao?”

Cụ Dumbledore thú vị đáp:

“Đúng vậy.”

“Cụ tổ chức cái này à?”

Cụ Dumbledore nói:

“Tôi tổ chức.”

“Cụ chiêu mộ những học sinh này cho... cho đoàn quân của cụ à?”

Cụ Dumbledore gật đầu nói:

“Đêm nay đúng ra là đêm họp mặt đầu tiên. Chỉ nhằm để xem bọn chúng có hứng thú gia nhập hay không. Dĩ nhiên bây giờ tôi đã hiểu ra là mình đã phạm sai lầm khi mời cô Edgecombe.”

Marietta gật đầu. Ông Fudge hết nhìn cô học trò rồi đến cụ Dumbledore, ngực của ông phồng lên. Ông gào thét:

“VẬY LÀ CỤ ĐÃ ÂM MƯU CHỐNG LẠI TÔI!”

Cụ Dumbledore vui vẻ nói:

“Đúng vậy.”

Harry hét:

“KHÔNG!”

Chú Kingsley nhá một cái quắc mắt cảnh cáo nó, giáo sư McGonagall mở to đôi mắt nhìn nó đầy đe dọa, nhưng bỗng nhiên trí óc Harry bừng sáng ý nghĩa cái điều mà cụ Dumbledore đang làm, và nó không thể nào để cho điều đó xảy ra.

“Đừng... thưa thầy Dumbledore!”

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

“Hãy giữ im lặng, Harry, nếu không thì thầy e là trò sẽ phải ra khỏi văn phòng của thầy.”

Ông Fudge sửa lên:

“Phải, câm đi, Potter!”

Ông ta vẫn còn hau háu ngó cụ Dumbledore chăm chăm với một vẻ vui mừng kinh tởm:

“Được, được, được lắm... Tối nay ta đến đây chỉ mong đuổi học Potter, dè dàu...”

Cụ Dumbledore mỉm cười:

“Dè dàu ông bắt được tôi. Chuyện này giống như làm rớt đồng xu teng rồi

lượm lại được đồng Galleon vàng, há?”

Ông Fudge giờ đây run lên thấy rõ vì vui sướng, ông kêu lên:

“Weasley! Weasley, anh có chép hết tất cả chưa, tất cả mọi điều cụ ấy nói, anh có chép lời thú tội của cụ chưa?”

Percy hăm hờ đáp:

“Dạ, thưa ngài, tôi nghĩ tôi đã ghi chép đầy đủ tất cả, thưa ngài.”

Cái mũi của anh chàng lăm chắm mực trong lúc anh ta cầm cúi ghi ghi chép chép.

“Cái đoạn về cách mà cụ ấy đã đang cố gắng xây dựng một quân đội chống lại Bộ Pháp Thuật ấy, cái cách mà cụ ấy đã và đang làm để gây bất ổn cho ta đấy?”

“Dạ, thưa ngài, dạ có ghi chép đủ hết, thưa ngài.”

“Vậy thì tốt lắm.”

Ông Fudge giờ đây rạng rỡ với niềm vui sướng. Ông nói:

“Hãy sao biên bản của anh ra làm hai bản, Weasley, và gửi cho tờ *Nhật Báo Tiên Tri* một bản ngay tức thì. Nếu chúng ta gửi bưu cú phát chuyển nhanh thì chúng ta sẽ được đăng trong số báo sáng ngày mai!”

Percy vội vã băng ngang qua căn phòng, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng anh ta, ông Fudge bèn quay lại nhìn cụ Dumbledore.

“Bây giờ cụ sẽ được giải về Bộ Pháp Thuật, ở đó cụ sẽ chính thức được cáo tội và rồi được tống vô nhà tù Azkaban để chờ phiên tòa xử.”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

“À, phải, phải, tôi tưởng chúng ta có lẽ nên giải quyết nốt cái mắc mứu nhỏ nhỏ đó.”

“Mắc mứu?”

Giọng của ông Fudge vẫn còn ngân nga sự khoái trá.

“Tôi không thấy mắc mứu nào cả, cụ Dumbledore à?”

Cụ Dumbledore nói với giọng xin lỗi:

“Chà, tôi e là tôi có thấy đấy.”

“Thực hả?”

“Ừ... chẳng qua là vì ông dường như đang cố gắng uống công dưới một ảo tưởng là tôi sắp sửa... nói thế nào nhỉ? ‘âm thầm vô khám’. Ông Fudge à, tôi e là tôi sẽ không âm thầm vô khám đâu. Tôi hoàn toàn không hề có ý định để cho bị tống giam trong nhà tù Azkaban. Dĩ nhiên là tôi có thể vượt ngục... nhưng mà như vậy thì mất thời giờ quá, và thành thật mà nói, tôi có thể nghĩ ra cả một đồng chương trình mà tôi muốn làm hơn là đi tù.”

Gương mặt của cụ Umbridge càng lúc càng đỏ hơn, và trông bà ta như thể đang bị luộc nước sôi. Ông Fudge trừng trừng mắt ngó cụ Dumbledore với một vẻ mặt dần dần, như thể ông vừa bị tống vào mặt một cú đấm thành linh đến chết trân tại chỗ và không thể nào tin được chuyện đã xảy ra. Ông phát ra một âm thanh nghe như tiếng nuốt nghẹn rồi quay lại ngó chú Kingsley và vị pháp sư có mái tóc xám xịt ngắn ngủn. Ông này là người duy nhất trong phòng cho tới giờ phút này vẫn chưa hề thốt ra một lời nào. Ông ta ra hiệu cho ông Fudge bằng một cái gật đầu cam kết và bước tới trước một chút, cách xa khỏi bức tường. Harry nhận thấy bàn tay của ông ta di chuyển một cách bất thường về phía túi áo của ông ta.

Cụ Dumbledore nói một cách thân mật:

“Đừng có ngốc như vậy, Dawlish. Ta chắc chắn anh là một Thần Sáng xuất sắc, ta hình như còn nhớ anh đã đạt được điểm ‘Xuất Sắc’ trong kỳ thi Kiểm Tra Pháp Thuật Tận Sức, nhưng nếu anh định thử... à... ‘áp giải’ ta bằng bạo lực, ta sẽ phải làm tổn thương anh đấy.”

Người đàn ông tên là Dawlish chớp chớp mắt, trông hơi ngố. Ông ta lại đưa mắt nhìn ông Fudge một lần nữa, nhưng lần này dường như là để trông mong nhận được một gợi ý nên làm gì tiếp theo.

Ông Fudge đã lấy lại được bình tĩnh, nhếch mép cười khinh khỉnh:

“Vây ra cụ định một tay chơi với Dawlish, Kingsley Shacklebolt, Dolores và tôi sao, cụ Dumbledore?”

Cụ Dumbledore mỉm cười, nói:

“Râu ria Quỷ thần ơi, ai lại làm như vậy, trừ khi ông ngu đến mức buộc ta phải làm như vậy.”

Giáo sư McGonagall thọc tay vào bên trong áo chùng của bà, nói to:

“Cụ ấy sẽ không phải chiến đấu một mình đâu!”

Cụ Dumbledore nói giọng sắc lạnh:

“Ôi, Minerva, cụ ấy sẽ chiến đấu một mình ! Trường Hogwarts cần cô!”

Ông Fudge rút cây đũa phép của ông ra, nói:

“Đủ chuyện tầm phào bá láp rồi! Dawlish, Shacklebolt, bắt lão!”

Một vệt ánh sáng bạc nháng lên trong phòng. Một tiếng nổ vang lên như tiếng súng, sàn văn phòng rung chuyển. Một bàn tay chụp ngay gáy của Harry và ấn nó ngồi thụp xuống sàn khi luồng sáng bạc thứ hai nhá lên - nhiều bức chân dung trên tường gào thét, con chim phượng hoàng Fawkes kêu rít lên, và một đám mây bụi phủ mù mịt không trung. Harry sặc sụa ho dữ dội, rồi nó nhìn thấy một hình dạng đen thui ngã xuống sàn một cái rầm ngay trước mặt nó. Có tiếng rú lên và một tiếng ạch nữa vang lên, rồi ai đó kêu ‘Đừng!’ Sau đó là âm thanh của kiếng bể, tiếng bước chân giẫm đạp nhau loạn xạ, một tiếng rên dài - và rồi tất cả im lặng.

Harry lo ngại ngóc đầu nhìn quanh để coi ai vừa thộp cổ nó khiến nó suýt nghẹt thở, và nó nhận ra giáo sư McGonagall đang cúi mình núp bên cạnh nó. Bà đã lôi cổ cả nó và Marietta ra khỏi vòng nguy hiểm. Bụi vẫn còn bay lơ lửng trên không và nhẹ nhàng đáp xuống ba thầy trò. Harry thở hỗn hển, nhìn thấy một bóng người cao lớn đang tiến về phía thầy trò nó.

Cụ Dumbledore hỏi:

“Ba thầy trò có sao không?”

Giáo sư McGonagall đứng dậy, kéo theo Harry và Marietta cùng đứng lên theo, bà nói:

“Không sao.”

Bụi đã lắng hết. Cảnh điêu tàn trong văn phòng hiện ra trước mắt mọi người. Bàn giấy của cụ Dumbledore đã bị lật ngửa, tất cả những cái bàn khẳng khiu đều bị ngã lăn kềnh trên sàn, mấy món trang thiết bị bằng bạc bị văng rời từng mảnh. Ông Fudge, mụ Umbridge, chú Kingsley và Dawlish đều nằm bất động trên sàn. Con chim phượng hoàng Fawkes bay từng vòng rộng bên trên bọn họ, ca hát dịu dàng.

Cụ Dumbledore nói nhỏ:

“Không may là ta phải ếm cả Kingsley, nếu không thì rất dễ bị nghi ngờ. Anh ta thiệt là sáng trí phi thường khi điều chỉnh trí nhớ của Marietta như thế trong lúc mọi người còn đang chú ý hướng khác. Cô Minerva, cô cảm ơn anh ta dùm tôi nhé? Thôi, tất cả bọn họ sẽ tỉnh lại trong chốc lát nữa thôi và tốt nhất là đừng để cho họ biết là chúng ta có thì giờ trò chuyện - Cô hãy hành động như thể chuyện vừa mới xảy ra chớp nhoáng, như thế họ chỉ mới bị đánh ngã xuống sàn, họ sẽ không thể nhớ được điều gì cả...”

Giáo sư McGonagall thì thầm:

“Cụ sẽ đi đâu, cụ Dumbledore? Quảng trường Grimmauld chẳng?”

Cụ Dumbledore mỉm cười một nụ cười cương quyết:

“Ồ, không. Tôi không bỏ đi để chui vào một chỗ ẩn náu. Tôi hứa với cô là chẳng bao lâu nữa ông Fudge sẽ cầu mong phải chi ông ấy đã không trục xuất tôi ra khỏi trường Hogwarts...”

Harry vừa mới bắt đầu nói:

“Thưa giáo sư Dumbledore...”

Nó không biết nên nói điều gì trước: nó hối hận như thế nào khi đã đầu têu

bày Đ.Q.D. trước nhất để rồi gây ra tất cả những rắc rối này, hay là nói nó cảm thấy khủng khiếp quá nếu cụ Dumbledore phải ra đi chỉ để cứu nó khỏi bị đuổi học. Nhưng cụ Dumbledore đã ngắt lời nó trước khi nó nói thêm được tiếng nào.

Cụ khẩn thiết nói:

“Hãy nghe ta nói đây, Harry. Con phải hết sức chăm chỉ học môn Bế Quan Bí Thuật, con có hiểu thầy nói gì không? Hãy làm tất cả mọi việc mà thầy Snape bảo con làm và luyện tập nó đặc biệt vào mỗi tối trước khi đi ngủ, để con có thể khép kín tâm trí con đối với những giấc mơ xấu... Chẳng bao lâu nữa con sẽ hiểu tại sao, nhưng bây giờ con phải hứa với ta...”

Người đàn ông tên là Dawlish bắt đầu cựa quậy. Cụ Dumbledore nắm chặt cổ tay Harry dặn dò:

“Hãy nhớ... khép kín tâm trí lại...”

Nhưng khi những ngón tay của cụ Dumbledore vừa siết quanh da cổ tay của Harry, một cơn đau dữ dội nhói lên ở cái thẹo trên trán, và nó lại cảm thấy một lần nữa cơn thèm muốn khủng khiếp giống như cơn thèm của con rắn muốn tấn công cụ Dumbledore, muốn cắn phập vào cụ, muốn làm cho cụ bị tổn thương...

Cụ Dumbledore thì thầm:

“... rồi con sẽ hiểu.”

Con phượng hoàng Fawkes lượn vòng trong căn phòng, rồi bay sà xuống thấp bên trên cụ Dumbledore. Cụ buông bàn tay Harry ra, giơ bàn tay của cụ lên, nắm lấy cái đuôi dài vàng chóa của con phượng hoàng. Một ánh lửa nháng lên và cả hai biến mất tăm.

Ông Fudge lóp ngóp bò dậy, gào lên:

“Lão đâu rồi? Lão ở đâu?”

Chú Kingsley cũng đứng bật dậy, la to:

“Tôi không biết!”

Mụ Umbridge kêu:

“Hừ, lão không thể nào Độn thổ được! Bên trong trường Hogwarts không ai có thể Độn thổ được...”

“Cầu thang!”

Dawlish kêu lên, rồi tự phóng mình ra khỏi cửa, vặn mở ra, rồi biến mất, theo sát gót ông ta là chú Kingsley và mụ Umbridge. Ông Fudge ngập ngừng một chút, rồi chậm chạp đứng lên, phỉ bụi bám trên mặt. Chẳng ai nói năng gì trong suốt một thời gian khá lâu.

Cuối cùng ông Fudge sửa sang cho ngay ngắn cái vạt áo sơ mi bị rách te tua, nói:

“Ái chà, bà Minerva à, tôi e đây là kết thúc của ông bạn vàng của bà mất thôi!”

Giáo sư McGonagall đáp giọng đầy khinh miệt:

“Ông tưởng vậy à?”

Ông Fudge dường như không thèm nghe giáo sư McGonagall. Ông ta đang nhìn quanh quất cái văn phòng tan nát. Vài bức chân dung trên tường huyết sáo chê bai ông, một vài người còn làm những động tác rất khiếm nhã.

Ngoảnh nhìn lại giáo sư McGonagall, ông Fudge hất đầu một cách thô bạo về phía Harry và Marietta, nói:

“Bà nên đưa hai đứa đó về giường ngủ thì tốt hơn.”

Giáo sư McGonagall không nói gì, chỉ bước cùng với Harry và Marietta ra cửa. Khi cánh cửa đóng lại đằng sau lưng nó, Harry nghe tiếng ông Phineas Nigellus:

“Ông Bộ trưởng biết không, tôi bất đồng với cụ Dumbledore về nhiều điểm... nhưng ông không thể chối cãi là cụ ấy rất có phong cách...”

KÝ ỨC TỆ NHẤT CỦA THẦY SNAPE

Thừa Lệnh Của BỘ PHÁP THUẬT

Dolores Jane Umbridge (Thanh Tra Tối Cao) đã thay thế Albus Dumbledore giữ chức vụ Hiệu trưởng trường Đào tạo pháp sư và phù thủy Hogwarts.

Điều khoản trên thích ứng với Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi tám.

Đã ký

Cornelius Oswald Fudge

BỘ TRƯỞNG BỘ PHÁP THUẬT

Các thông báo đã được dán lên khắp trường nội trong đêm, nhưng chúng không hề giải thích được làm sao mà mọi người trong lâu đài lại dường như biết rành rẽ, rằng cụ Dumbledore đã chiến thắng một lúc hai Thần Sáng, một Thanh Tra Tối Cao, vị bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và anh chàng trợ lý trẻ tuổi để mà đào thoát. Trong ngày hôm sau, cho dù Harry đi tới đâu trong lâu đài, nó cũng chỉ nghe có mỗi một đề tài được bàn tán sôi nổi, đó là chuyến bay của cụ Dumbledore. Và mặc dù tam sao thất bản, cùng một số chi tiết khi được kể tới kể lui đã trở nên quái dị (Harry nghe lóm một cô bé năm thứ hai cả quyết với một cô bé khác là ông Fudge hiện giờ đang nằm ở bệnh viện

Thánh Mungo vì cái đầu ông đã biến thành một trái bí rợ), thì kể cũng đáng ngạc nhiên là phần thông tin còn lại mà mọi người có được khá là chính xác. Thí dụ như, mọi người đều biết rằng Harry và Marietta là hai học sinh duy nhất đã chứng kiến cái cảnh tượng diễn ra trong văn phòng cụ Dumbledore, và bởi vì Marietta hiện đang nằm trong bệnh thất, Harry bỗng thấy mình đi tới đâu cũng bị vây hãm bởi những yêu cầu tường thuật trực tiếp câu chuyện.

Trên đường trở về từ lớp học môn Thảo Dược, Ernie Macmillan lắng nghe chăm chú câu chuyện Harry kể xong thì tuyên bố một cách đầy tin tưởng:

“Chẳng bao lâu nữa thầy Dumbledore sẽ trở lại. Hồi tụi mình học năm thứ hai họ đã không thể nào đuổi thầy đi thì lần này họ cũng sẽ không thể nào làm được. Thầy Tu Mập đã nói với mình là...”

Anh chàng chột hạ thấp giọng một cách bí ẩn, khiến cho Harry, Ron, và Hermione phải chồm về phía anh ta để nghe cho rõ.

“... mụ Umbridge đã thử trở vô văn phòng của cụ Dumbledore vào tối hôm qua sau khi họ đã lùng kiếm cụ trong khắp lâu đài và sân trường. Mụ không thể nào qua được cái tượng đá đầu thú canh cửa. Văn phòng Hiệu trưởng đã tự niêm phong nó để kháng cự lại mụ.” Ernie nở nụ cười đều. “Có vẻ như mụ đã nổi một trận tam bành nho nhỏ...”

Lúc đó tụi nó đang đi lên mấy bậc thềm đá để vào Tiền sảnh, Hermione nói một cách cay độc:

“Ôi, mình chắc là mụ thực sự mơ tưởng được đích thân ngồi trên đó, trong văn phòng Hiệu trưởng, khống chế cai quản hết cả những giáo sư khác. Thiệt là một mụ phù thủy già vênh váo, si mê quyền lực đến điên cuồng...”

“Này, Granger, mày có thực sự muốn nói nốt câu đó không?”

Draco Malfoy vừa mới lách ra từ đằng sau một cánh cửa, cặp kè sát bên hông là Crabbe và Goyle. Bộ mặt nhợt tái men mét của nó sáng lên vì sự hiểm ác. Nó cất giọng nhừa nhựa nói:

“Tao e là tao sẽ phải trừ vài điểm của nhà Gryffindor và Ravenclaw.”

Ernie nói ngay:

“Chỉ có các thầy cô mới có thể trừ điểm của các Nhà, Malfoy à.”

Ron cũng găm gù:

“Đúng vậy, và tụi tao cũng là Huynh trưởng, mà có nhớ không?”

Malfoy cười khinh khỉnh, hai tên Crabbe và Goyle hình hích cười phụ họa:

“Tao biết Huynh trưởng không thể nào trừ điểm, Vua Weasley ạ. Nhưng tao là thành viên của Tổ Thẩm Tra.”

“Tổ gì?”

Hermione ngắt lời nó, hỏi ngay. Malfoy chỉ tay lên một chữ I* bạc nhỏ xíu gắn trên áo chùng của nó ngay bên dưới huy hiệu Huynh trưởng.

“Tổ Thẩm Tra, Granger à. Một tổ nhóm học sinh tinh tuyển ủng hộ Bộ Pháp Thuật, do đích thân giáo sư Umbridge chọn lựa. Tóm lại, đảng nào đi chẳng nữa thì Tổ Thẩm Tra cũng có quyền trừ điểm... cho nên Granger à, tao sẽ trừ mày năm điểm vì đã hỗn xược với bà Hiệu trưởng... Macmillan bị trừ năm điểm vì cãi lại tao... còn Potter, mày bị trừ năm điểm vì tao không ưa cái mặt mày... Weasley, sơ mi của mày thò ra ngoài, tao sẽ trừ mày năm điểm về tội đó... Ở phải, tao quên mất, mày là một con Máu Bùn, Granger à, cho nên bị trừ mười điểm...”

Ron rút ra cây đũa phép của nó, nhưng Hermione đẩy nó trở vô, thì thầm:

“Đừng!”

Malfoy hít một hơi:

“Nước cờ khôn đó, Granger. Hiệu trưởng mới, thời thế mới... bây giờ liệu mà ngoan, Harry Bô-xí... Vua Weasley...”

Nó bỏ đi nhanh, cười như điên với bọn Crabbe và Goyle.

Ernie tỏ vẻ hết sức hải hùng.

“Thằng đó nói láo. Nó không thể nào lại được phép trừ điểm... chuyện đó thực là một trò lố bịch... nó sẽ phá hoại hoàn toàn hệ thống Huynh trưởng...”

Nhưng Hermione, Ron và Harry đã tự động quay về phía mấy cái đồng hồ cát khổng lồ đặt trong mấy cái hốc trên bức tường đằng sau lưng tụi nó, mấy cái đồng hồ đó tính điểm của từng Nhà. Mới hồi sáng Nhà Gryffindor và Nhà Ravenclaw còn đang kèn cựa ngang nhau ở vị trí dẫn đầu bảng. Ngay cả khi tụi nó đứng xem, cát sỏi cứ bay ngược lên trên, làm giảm số lượng điểm trong cái bầu thủy tinh ở dưới. Quả thực, cái bầu thủy tinh duy nhất có vẻ như không thay đổi gì hết chính là cái đồng hồ đầy nhóc ngọc lục bảo của Nhà Slytherin.

Giọng nói của Fred vang lên:

“Tụi bây nhận thấy rồi hả?”

Anh ta và George vừa mới đi xuống cái cầu thang đá hoa cương và nhập vô đám Harry, Ron, Hermione, cùng Ernie đang đứng trước mấy cái đồng hồ tính điểm.

Trong khi tụi nó đứng ngó nhiều hòn sỏi nữa bay ngược lên trên trong cái đồng hồ của nhà Gryffindor, Harry tức tối nói:

“Malfoy vừa mới trừ của tụi này tổng cộng gần năm chục điểm.”

George nói:

“Ừ, thằng Montague cũng đã tính trừ điểm tụi này trong giờ ra chơi.”

Ron hỏi ngay:

“Anh nói ‘tính’ nghĩa là sao?”

Fred nói:

“Nó không bao giờ có thể xì khẩu ra trọn câu nữa, do rằng tụi này đã buộc lòng phải ra tay trước, nhét đầu nó vô trong cái Tủ Tan Biến ở tầng một.”

Hermione trông hết sức sửng sốt:

“Nhưng rồi các anh sẽ bị rắc rối kinh khủng cho mà xem!”

Fred thản nhiên đáp:

“Chỉ đến khi nào Montague tái xuất hiện kia, và muốn vậy có lẽ phải vài ba tuần sau kia, anh cũng không biết tụi anh đã tổng nó vô đâu nữa. Với lại, tụi anh đã quyết định là tụi anh cóc thêm lo tới chuyện bị rắc rối nữa.”

Hermione nói:

“Chứ từ hồi nào tới giờ các anh có lo sao?”

George nói:

“Dĩ nhiên là có chứ. Tụi anh chưa bị đuổi học lần nào mà, đúng không?”

Fred nói:

“Tụi anh luôn biết lẫn ranh giới hạn là ở chỗ nào.”

George nói:

“Có thể thỉnh thoảng tụi anh cũng đã giẫm một ngón chân lên lẫn ranh đó.”

Fred tiếp:

“Nhưng tụi này luôn luôn biết dừng lại khi có triển vọng gây ra tai họa.”

Ron hỏi thăm dò:

“Nhưng bây giờ thì sao?”

George nói:

“Ái chà, bây giờ thì...”

Fred nói:

“Cụ Dumbledore đã đi rồi thì mắc gì...”

George nói:

“... tụi anh cho là một chút chuyện từng bưng...”

Fred tiếp lời:

“... mới đúng là cái mà bà Hiệu trưởng mới của tụi mình xứng đáng được chào mừng.”

Hermione thì thào:

“Các anh đừng có làm! Thực tình các anh không nên làm mà! Mụ chỉ thèm có một cái cớ để đuổi các anh thôi!”

Fred mỉm cười với Hermione:

“Em vẫn chưa hiểu, phải không Hermione? Tụi anh không còn bận tâm chuyện ở lại trường nữa. Tụi anh muốn đi ra khỏi trường ngay bây giờ nếu tụi anh không quyết tâm trả thù cho thầy Dumbledore trước cái đã. Mà đằng nào đi chẳng nữa...”

Anh chàng xem đồng hồ đeo tay.

“... màn một sắp bắt đầu. Nếu anh mà là các em thì anh sẽ vô Đại Sân Đường ăn trưa, bằng cách đó các giáo sư sẽ thấy là các em không thể có dây mơ rễ má gì với vụ này.”

Hermione lo lắng hỏi lại:

“Dây mơ rễ má với vụ gì?”

George nói:

“Rồi em sẽ biết. Thôi bây giờ, chạy đi.”

Fred và George quay đi và biến mất trong đám đông đang đi xuống cầu thang về phía phòng ăn trưa càng lúc càng đông đúc. Ernie tỏ ra hết sức bối rối, lăm băm điều gì đó về bài tập môn Biến Hình rồi hối hả đông mất.

Hermione lo lắng nói:

“Mình nghĩ tụi mình nên rời khỏi chỗ này, mấy bồ biết đó, để trong trường hợp...”

Ron nói:

“Ừ, phải đó.”

Ba đứa tụi nó nhanh chóng đi về cửa Đại Sân Đường, nhưng Harry chưa kịp thoáng thấy cái trần nhà hôm nay có những đám mây trắng lướt nhanh qua, thì ai đó đã vỗ lên vai nó, và khi quay lại, nó thấy suýt chút nữa là cụng mũi với thầy giám thị Filch. Nó lật đật lùi lại mấy bước liền; cách ngăm thầy

Filch tốt nhất là đứng cách một quãng xa xa.

Thầy nói giọng hơi đều:

“Potter, bà Hiệu trưởng muốn gặp trò.”

Harry nghĩ đến vụ gì đó mà Fred và George đang âm mưu, nó đáp một cách ngu ngốc:

“Con không hề làm chuyện đó.”

Xương hàm dưới của thầy Filch run run vì cười không ra tiếng. Thầy nói giọng khùng khục:

“Ê, có tạt giạt mình hả? Đi theo tôi...”

Harry liếc mắt ngó qua Ron và Hermione, cả hai đứa đều tỏ ra lo lắng. Nó nhún vai rồi đi theo thầy Filch trở lại Tiền sảnh, đi ngược lại làn sóng học sinh đang háu đói.

Thầy Filch dường như đang ở trong tâm trạng cực kỳ thoải mái. Tiếng thầy ngâm nga ngắc ngứ trong hơi thở khi hai người trèo lên những bậc cầu thang đá hoa cương. Khi hai người lên đến tầng đầu tiên, thầy nói:

“Mọi việc đang đổi thay quanh đây, Potter à.”

Harry lạnh lùng đáp:

“Con có nhận thấy.”

Thầy Filch cười khoái trá thấy mà gớm:

“Ừ há... Bao nhiêu năm trời đằng đằng rồi ta đã luôn nói với cụ Dumbledore là cụ ấy quá ư mềm mỏng đối với tụi bây. Lũ súc vật con bẩn thỉu tụi bây sẽ không đời nào dám thả Bom Thúi nếu tụi bây biết tao có quyền đét nát đít tụi bây, đúng không hả? Không đứa nào dám nghĩ đến chuyện ném Dĩa Răng Nanh xuống hành lang nếu ta có thể cột mắt cá chân tụi bây, treo ngược tụi bây lên trong văn phòng của ta, đúng không nào? Nhưng Potter ơi, Đạo luật Giáo dục Số Hai mươi chín sắp ban hành, ta sẽ được phép cho tụi bây ném mùi... và bà ấy cũng đã yêu cầu Bộ Pháp Thuật

ký một cái lệnh trục xuất con yêu Peeves... Ôi, với sự cầm quyền của bà ấy, mọi thứ ở đây sẽ rất khác trước!”

Harry nghĩ, mụ Umbridge hiển nhiên là đã thành công đáng kể trong chuyện lôi kéo thầy Filch về phe của mụ, và điều tệ hại nhất là có lẽ thầy sẽ chứng tỏ mình là một vũ khí lợi hại; kiến thức của thầy Filch về những hành lang và những chỗ trốn giấu bí mật trong trường có lẽ chỉ thua có mỗi anh em sinh đôi nhà Weasley mà thôi.

Liếc đều sang Harry, thầy nói:

“Chúng ta tới rồi.”

Thầy gõ ba tiếng lên cánh cửa văn phòng giáo sư Umbridge rồi đẩy nó mở ra.

“Thưa bà, trò Potter đến gặp bà.”

Văn phòng giáo sư Umbridge, quá quen thuộc với Harry qua bao nhiêu buổi phạt cấm túc, vẫn như mọi khi, ngoại trừ một súc gỗ bự nằm ngang trên mặt bàn làm việc của bà mang hàng chữ vàng chói Hiệu trưởng. Nó cũng nhận thấy, với cõi lòng nhói đau, cây chổi bay Tia Chớp của nó và hai cây chổi Quét Sạch của Fred và George giờ đây đã bị xiềng xích và khóa móc vào một cái chốt sắt rất chắc trong bức tường đằng sau bàn giấy. Mụ Umbridge đang ngồi đằng sau cái bàn, bận rộn hí hoáy viết gì đó trên mấy tấm giấy da màu hồng của mụ, nhưng khi Harry và thầy Filch bước vào thì mụ ngẩng đầu lên, nở một nụ cười toét đến mang tai. Mụ nói ngọt như đường:

“Cám ơn anh Argus.”

Thầy Filch cúi rạp mình thấp đến mức tối đa mà bệnh thấp khớp của thầy cho phép:

“Dạ, không có chi, thưa bà, không đáng chi cả.”

Rồi thầy đi ra khỏi phòng bằng cách thụt lùi.

Mụ Umbridge chỉ tay vào một cái ghế, sẵn giọng:

“Ngồi.”

Harry ngồi xuống. Mụ tiếp tục hí hoáy viết thêm một lúc nữa. Harry ngồi ngắm qua đầu của mụ Umbridge hình mấy con mèo dơ dáy đang nô đùa nhí nhảnh quanh mấy cái đĩa, trong lòng thắc mắc mụ đang dành sẵn cho nó nổi kinh hoàng mới mẻ nào nữa đây.

Cuối cùng, mụ đặt cây viết lông ngỗng xuống và bắt đầu ngắm nghía Harry một cách mãn nguyện, kiểu như một con cóc vừa mới nuốt xong một con ruồi béo bở ngon lành.

“Trò muốn uống gì?”

Harry chắc là mình đã nghe lầm câu mụ ta vừa nói, nó hỏi lại:

“Cái gì ạ?”

Mụ Umbridge càng toét miệng cười rộng hơn, nói:

“Uống, ông Potter ạ. Trà? Cà phê? Nước bí rợ?”

Trong khi liệt kê ra các thức uống, mụ vẩy nhẹ cây đũa phép ngăn ngùn, và một tách hoặc một ly thức uống ấy hiện ra trên mặt bàn của mụ.

Harry đáp:

“Không, cảm ơn.”

Giọng nói của mụ Umbridge trở nên ngọt ngào một cách đáng sợ.

“Tôi mong trò cùng uống nước với tôi. Hãy chọn một thứ.”

Harry nhún vai:

“Được thôi... trà vậy.”

Mụ Umbridge đứng dậy và biểu diễn một màn pha thêm sữa trong khi quay lưng về phía Harry. Rồi mụ lảng xãng bưng thức uống đi vòng qua cái bàn, mỉm cười với cái kiểu cách ngọt ngào hết sức nham hiểm.

Mụ đưa tách trà cho Harry, nói:

“Đây. Uống đi trước khi trà nguội lạnh, nhé? Thế thì, bây giờ, ông Potter à... Tôi nghĩ chúng ta nên có một cuộc tán gẫu nho nhỏ, sau những sự kiên

căng thẳng vào tối hôm qua, nhé?”

Harry không nói gì. Mụ Umbridge đã trở lại chỗ ngồi của mình và chờ đợi. Sau một khoảng thời gian dài trôi qua trong im lặng, mụ vui vẻ nói:

“Trò không uống nước đi!”

Harry đưa tách trà lên môi và rồi bỗng nhiên hạ cái tách xuống.

Một trong mấy hình con mèo xấu kinh khủng đang sau mụ Umbridge có đôi mắt màu xanh lơ tròn xoe to cỡ cô trông giống như con mắt pháp thuật của thầy Moody Mắt-Điên, và Harry chợt nghĩ, thầy Moody Mắt-Điên sẽ nói gì nếu thầy nghe nói là Harry đã uống bất cứ thứ nước gì, do một kẻ mà mình đã biết rõ là kẻ thù, mồi mọc.

Mụ Umbridge vẫn còn đang chăm chú quan sát nó, mụ hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Trò có muốn đường không?”

Harry đáp:

“Không ạ.”

Nó lại giơ cái tách lên môi một lần nữa và giả đồ như hớp một ngụm, mặc dù nó mím chặt đôi môi lại. Mụ Umbridge toét miệng cười rộng hoác. Mụ thì thầm:

“Tốt. Rất tốt. Vậy bây giờ...”

Mụ chồm tới trước một chút.

“... Albus Dumbledore ở đâu?”

Harry đáp ngay:

“Không biết.”

Mụ vẫn mỉm cười.

“Uống hết đi, uống cạn đi. Bây giờ, ông Potter ạ, chúng ta đừng chơi trò trẻ con nữa. Tôi biết trò biết lão đã đi đâu. Trò và lão Dumbledore đã câu kết với nhau ngay từ ban đầu. Ông Potter, hãy cân nhắc vị trí của trò...”

Harry lặp lại:

“Con không biết thầy ở đâu.”

Nó lại giả vờ uống nữa. Mụ quan sát nó kỹ càng.

Mặc dù có vẻ không được hài lòng lắm, mụ vẫn nói:

“Tốt lắm. Trong trường hợp đó, trò có vui lòng nói cho tôi biết Sirius Black lần trốn ở đâu không?”

Bao tử Harry lộn tùng phèo và bàn tay cầm tách trà của nó run đến nỗi cái tách va lanh canh vào cái đĩa lót. Nó nghiêng cái tách vào miệng nhưng môi mím thật chặt vào nhau, đến nỗi vài ba giọt nước nóng hồi nhều xuống cái áo chùng của nó.

Nó nói, hơi nhanh nhẩu một chút:

“Con không biết.”

Mụ Umbridge nói:

“Ông Potter, hãy để cho tôi nhắc trò nhớ rằng chính tôi là người suýt bắt được tên tội phạm Black trong lò sưởi nhà Gryffindor hồi tháng mười. Tôi biết rất rõ là hăn đến gặp chính trò, và nếu mà tôi đã có được chứng cứ thì cả hai người đừng có hòng mà tự do tung hoành như hiện nay, tôi cam đoan với trò như vậy. Tôi lặp lại, ông Potter... Sirius Black ở đâu?”

Harry la lớn:

“Không biết. Không hề nghe nói gì hết.”

Cả hai trừng mắt nhìn nhau lâu đến nỗi Harry cảm thấy mắt nó chảy nước. Sau đó mụ Umbridge đứng dậy.

“Rất tốt, Potter, tôi sẽ tạm tin lời của trò lần này, nhưng hãy liệu hồn: quyền lực của Bộ Pháp Thuật đứng đằng sau lưng tôi. Tất cả mọi phương cách thông tin liên lạc vào hay ra khỏi trường này đều được kiểm soát. Một người Điều hòa Hệ thống Floo đang canh gác mọi lò sưởi trong trường Hogwarts - dĩ nhiên là ngoại trừ lò sưởi của chính tôi. Tổ Thẩm Tra của tôi sẽ mở thư và đọc tất cả bưu cú gửi đi và gửi đến lâu đài. Và ông Filch sẽ theo

dối tất cả mọi hành lang bí mật dẫn ra hay vào lâu đài. Nếu tôi mà tìm ra được một tí tẹo bằng chứng...”

“ĐỪNG!”

Đến cái sàn văn phòng cũng rung động. Mụ Umbridge trượt ngã qua một bên, phải níu lấy cái bàn giấy để chống đỡ, trông mụ hoảng kinh cả hồn vía.

“Cái gì...?”

Mụ trừng trừng ngó ra phía cửa; Harry bèn thừa cơ hội đó mà đổ hết tách trà hầu như còn đầy của nó vô cái bình hoa khô gần nhất. Nó nghe tiếng người chạy rần rần và tiếng kêu la vang lên từ nhiều tầng lầu bên dưới.

“Potter, đi trở về phòng ăn trưa đi!”

Mụ Umbridge quát. Tay cầm lăm lăm cây đũa phép, mụ lao nhanh ra khỏi văn phòng. Harry mặc cho mụ đi trước vài giây rồi mới vội vã đi theo sau, để coi nguyên nhân của tất cả sự náo động này là gì.

Cũng không khó tìm ra duyên cớ. Ngay ở tầng dưới, sự huyên náo hỗn loạn đang ngự trị. Ai đó (Harry biết tổng là ai) đã cho nổ một cái gì đó dường như là một cần xé bụi chẳng những trái pháo đã được ếm bùa. Mấy con rồng tụt hình từ những cụm khói và tia lửa do pháo bắn ra đang bay lên bay xuống dọc mấy hành lang, phát ra những tiếng nổ nảy lửa ùng ùng tạch tạch rất to trên đường bay của chúng. Mấy vòng pháo hoa Hoảng-vía-hồng đường kính một thước rưỡi quay tít như thí mạng cù trong không trung, giống hệt mấy cái đĩa bay. Mấy trái hỏa tiễn có những cái đuôi dài của những ngôi sao bạc sáng chói đang nảy bật ra khỏi những bức tường. Những tia lửa nháng lên kết hợp với nhau thành những lời nguyên rủa giữa khoảng không trên nền nhạc phụ họa. Chỗ nào Harry ngó tới cũng thấy pháo nổ ầm ầm như mìn nổ, và thay vì nổ xong thì tan tác và tiêu tùng, hay tắt ngúm rồi biến mất luôn, lũ pháo phù phép giáo hoạt này dường như càng được ngắm nhìn càng tăng thêm nội lực và xung lượng.

Ở khoảng giữa cầu thang, thầy Filch và mụ Umbridge đang đứng sững như trời trồng vì cảnh khủng khiếp ấy. Trong khi Harry đứng xem, một trong mấy cái vòng pháo hoa có vẻ như quyết định là nó cần thêm chỗ rộng rãi để thao diễn; thế là nó quay tít, lao về phía thầy Filch và mụ Umbridge trong tiếng rít *quiiiiiiiiiiiiii* đầy sát khí. Cả hai người lớn ấy đều gào thét kinh hoàng và thụp xuống để né tránh, và cái vòng pháo hoa bay thẳng ra khung cửa sổ đằng sau lưng họ mà thoát ra ngoài sân trường. Cùng lúc đó, nhiều con rồng và một con dơi to kéch xù màu đỏ tía đang bốc khói trầm trọng tranh thủ khung cửa để mở ở cuối hành lang mà chuồn tuốt lên lầu hai.

Mụ Umbridge rít lên:

“Lẹ lên! Thầy Filch! Lẹ lên! Chúng sẽ tủa đi khắp cả trường nếu chúng ta không làm cái gì đó - *Điểm huyết!*”

Một tia sáng đỏ phóng vọt ra từ đầu cây đuă phép của mụ Umbridge và bắn trúng một trái trong đám hỏa tiễn đang bay. Nhưng thay vì làm cho nó cứng đờ giữa không trung, thì lại khiến nó nổ tung với một sức mạnh đủ làm thủng một lỗ tổ tướng trong bức tranh của một nàng phù thủy có vẻ mặt ủy mị sườn sượt đứng giữa một cánh đồng cỏ. Nàng kịp thời co căng chạy, sau đó vài giây thì xuất hiện trở lại trong bức tranh lảng giềng, hơi phải ép mình một tí trong hoàn cảnh eo hẹp: hai lão pháp sư đang đánh cờ lật đặt đứng lên nhường chỗ cho nàng.

Mụ Umbridge bèn tức điên lên, hét:

“Đừng điểm huyết chúng nữa, thầy Filch!”

Mụ làm như thể cái sáng kiến điểm huyết là của thầy Filch chứ không phải của mụ. Thầy Filch, vốn là một á phù thủy, chỉ có thể nuốt trọn mấy trái pháo, chứ làm sao mà điểm huyết chúng nổi! Thầy bèn phóng vọt tới một phòng xép gần đó, lấy ra một cây chổi cùn và bắt đầu quơ đập lũ pháo hoa nhơ nhớt giữa không trung; chỉ trong vòng vài giây, đầu cây chổi bốc cháy

rùng rục.

Harry xem đã con mắt rồi. Nó vừa cười vừa thụp xuống thấp để tránh pháo, rồi chạy tới một cái cửa mà nó biết được che giấu đằng sau một tấm thảm thêu chỉ cách cái hành lang có sự cố một quãng ngắn, nó lách vào bên trong và gặp ngay Fred cùng George đang núp trong đó, dòng tai nghe tiếng gào thét và quát tháo của mụ Umbridge với thầy Filch mà ráng nín cười.

Harry nhe răng cười khì khì, nói khẽ:

“Ấn tượng! Vô cùng ấn tượng! Chắc chắn hai anh sẽ làm sập tiệm cái doanh nghiệp của Tiến sĩ Filibuster...”

George chùi nước mắt ứa ra trên mặt vì phải nín cười, thì thầm:

“Hoan hô! Ôi, anh hy vọng kể đến mụ ta sẽ thử hô thần chú làm Tan Biến chúng... Mỗi lần bị hô biến là chúng sẽ phình ra gấp mười lần...”

Lũ pháo hoa tiếp tục cháy và lan tràn khắp mọi xó xỉnh của trường học vào buổi chiều hôm đó. Mặc dù chúng gây ra nhiều trở ngại và gián đoạn việc dạy học, đặc biệt là bọn pháo nổ, nhưng các giáo sư khác không có vẻ gì lấy làm phiền lòng về chúng cho lắm.

Khi một trong mấy con rồng lửa khói xộc vô phòng học của giáo sư McGonagall, xịt ra những tiếng nổ đùng đùng và bốc lửa, bà chỉ kêu lên, vẻ coi thường:

“Thôi, thôi. Cô Brown à, con vui lòng chạy xuống phòng bà Hiệu trưởng báo cho bà ấy biết là trong lớp của chúng ta có một pháo hoa tẩu thoát.”

Đỉnh cao của toàn bộ trò vui này là giáo sư Umbridge dành trọn buổi chiều đầu tiên trong chức vị Hiệu trưởng của mụ để chạy long nhong khắp trường đáp lại lời mời giải quyết pháo hoa của các giáo sư khác. Không ai trong các vị giáo sư này có vẻ đủ khả năng tổng khứ được lũ pháo hoa ra khỏi phòng học của họ nếu không có bà Hiệu trưởng ra tay. Khi tiếng chuông cuối cùng reo và học sinh ùn ùn vác cặp đi về tháp Gryffindor, Harry cảm thấy cực kỳ

thỏa mãn khi nhìn thấy một mụ Umbridge tả tơi bù xù và đen thui bồ hóng, mặt mày bết mồ hôi, chân lết lảo đảo ra khỏi phòng học của giáo sư Flitwick.

Bằng giọng nói chín chít như tiếng chuột, giáo sư Flitwick nói:

“Cám ơn bà nhiều lắm, thưa bà giáo sư! Dĩ nhiên là tự bản thân tôi cũng có thể tổng khứ được mấy tia lửa chớp nhá đó, nhưng tôi không chắc chắn lắm là liệu tôi có thẩm quyền hay không...”

Rồi giáo sư tươi cười rạng rỡ đóng cánh cửa phòng học của ông lại trước bộ mặt cáu kỉnh điên tiết của mụ Umbridge.

Buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Fred và George là hai vị anh hùng. Ngay cả Hermione cũng tự chen lấn qua đám đông đang náo nức chung quanh để chúc tụng hai anh em sinh đôi này.

Cô nàng nói một cách ngưỡng mộ:

“Thiệt là những trận pháo bông tuyệt vời!”

George có vẻ vừa ngạc nhiên vừa khoái chí:

“Cám ơn em. Đó là pháo Đùng-vèo Cháy-kịch-liệt hiệu Weasley. Chỉ có điều, tụi này đã phải xài hết toàn bộ hàng tồn kho, bây giờ tụi này sẽ phải bắt đầu lại từ khởi điểm...”

Fred đang nhận đơn đặt hàng của đám học sinh nhà Gryffindor đang kêu la chí chóe, anh chàng nói:

“Nhưng quả là đáng đồng tiền lắm chứ. Hermione à, nếu em muốn ghi tên vào danh sách chờ đợi, thì chỉ trả năm Galleon cho một hộp Trận Lôi Đình Cơ Bản, còn muốn mua Cơ Thịnh Nộ Thượng Hạng thì trả hai mươi Galleon...”

Hermione trở lại cái bàn nơi Harry và Ron đang ngồi đăm chiêu ngó cái cặp sách của tụi nó như thể nuôi dưỡng niềm hy vọng mớ bài tập của tụi nó có thể tự nhảy ra ngoài và bắt đầu tự làm lấy.

Lúc ấy có một trái hỏa tiễn đuôi bạc hiệu Weasley bay vèo ngang qua cửa

số, Hermione hớn hờ nói:

“Ôi, tại sao tụi mình không xả hơi một buổi tối nhỉ? Nói cho cùng thì lễ Phục Sinh cũng sắp bắt đầu vào ngày thứ sáu tới, vậy là tụi mình có cả đồng thì giờ...”

Ron chăm chú nhìn Hermione với vẻ không thể nào tin được, nó hỏi:

“Bồ khỏe chứ hả?”

Hermione vui vẻ nói:

“Bây giờ bồ nhắc tới thì mình nói luôn, bồ biết không... mình nghĩ là mình cảm thấy hơi... muốn *nổi loạn*.”

Một tiếng đồng hồ sau Harry và Ron đi lên phòng ngủ, Harry vẫn còn nghe thấy tiếng nổ đùng đoàng từ xa xa của mấy em pháo hoa tẩu thoát, và khi nó thay đồ ngủ thì một chùm pháo hoa bay tàng tàng ngang qua tòa tháp, vẫn còn đều đều xịt khói ra, kết thành chữ XÌ.

Harry lên giường nằm ngáp. Mặc dù đã gỡ mắt kiếng ra, nó vẫn nhìn thấy mấy em pháo hoa lung linh thỉnh thoảng bay ngang cửa sổ, trông như mấy cụm mây chớp nhá, nổi bật trên nền trời đen thui, vừa xinh đẹp vừa huyền bí vô cùng. Nó xoay mình nằm nghiêng, thắc mắc mục Umbridge cảm thấy như thế nào trong ngày đầu tiên giành làm công việc của cụ Dumbledore, và không biết ông Fudge sẽ phản ứng như thế nào khi nghe nói ngôi trường đã tiêu mất cả một ngày trời trong tình trạng đổ bể tanh bành tệ hại hơn... Nó mỉm cười một mình, rồi nhắm mắt lại...

Tiếng ì xèo và đùng tách của mấy em pháo hoa tẩu thoát trong sân trường dường như mỗi lúc nghe một xa hơn... hay có lẽ chính nó, Harry, đang phóng chạy xa khỏi chúng...

Nó đã rơi ngay vào cái hành lang dẫn đến Sở Bảo Mật. Nó đang chạy thật nhanh về phía cánh cửa trơn bằng gỗ đen... Hãy để cửa mở ra... Để nó mở ra đi...

Cánh cửa mở ra. Nó lọt vào bên trong một căn phòng vách tròn, chung quanh đầy cửa... Nó đi ngang qua căn phòng, đặt bàn tay lên một cánh cửa giống hệt những cánh cửa khác, rồi kéo cửa vào bên trong...

Bây giờ nó lại ở trong một căn phòng dài hình chữ nhật đầy lách cách máy móc kỳ lạ. Có những đốm ánh sáng lấp lánh nhảy múa trên tường nhưng nó chẳng thèm dừng chân để tìm hiểu... nó cần phải tiếp tục...

Ở tuốt đầu kia có một cánh cửa... khi nó chạm đến, cánh cửa cũng mở ra...

Và bây giờ nó đang ở trong một căn phòng âm u cao và rộng như trong nhà thờ, bên trong không có gì khác ngoài hàng dãy và hàng dãy kệ cao ngất ngưỡi, mỗi kệ chất đầy những trái cầu nhỏ bằng thủy tinh sợi bám đầy bụi bặm... Giờ đây trái tim Harry đập dữ dội vì quá hồi hộp... nó biết nơi cần phải đến... nó chạy tới, nhưng bước chân của nó không gây ra một chút tiếng động nào trong căn phòng mênh mông vắng vẻ...

Trong phòng có một cái mà nó rất rất rất muốn có được...

Một cái mà nó rất muốn có... hoặc là ai đó muốn có...

Cái theo của nó đang nhức buốt...

ẦM!

Harry tỉnh giấc ngay tức khắc, vừa bối rối vừa tức giận. Căn phòng ngủ tối thui đầy ắp tiếng cười.

Bóng của Seamus nổi bật trên nền sáng của khung cửa sổ. Anh chàng nói:

“Tuyệt! Mình nghĩ là một em trong đám vòng pháo hoa mới đựng phải một anh hỏa tiễn và có vẻ như hai bên kết nhau rồi, lại đây mà xem!”

Harry nghe Ron và Dean lật đật nhảy ra khỏi giường để coi rõ hơn. Harry vẫn nằm yên và nín thinh trong khi cơn đau ở cái theo dịu xuống từ từ và nỗi thất vọng thì tràn dâng trong lòng. Nó cảm thấy như thể vừa bị giật mất đi một món ngon tuyệt vời đã đưa tới tận miệng... Nó đã đến gần sát nút rồi...

Lúc này mấy chú heo con màu bạc-và-hồng lấp la lấp lánh đang bay vun

vút ngang qua cửa sổ của tháp Gryffindor. Harry nằm yên, lắng nghe tiếng hò reo tán thưởng của đám học sinh nhà Gryffindor trong những gian phòng ngủ phía dưới. Bao tử nó lại quặn lên một cơn buồn nôn khi nhớ ra tối mai nó lại phải học tiếp môn Bế Quan Bí Thuật...

Harry mất hết cả ngày hôm sau lo lắng, không biết thầy Snape sẽ nói gì khi thầy biết được nó đã đi xa và lần sâu như thế nào vào Sở Bảo Mật trong giấc mơ vừa rồi. Nó nhận thức với mặc cảm tội lỗi là từ bài học tuần trước cho tới giờ nó đã không hề thực tập Bế Quan Bí Thuật tới một lần: từ lúc cụ Dumbledore ra đi đến nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Harry chắc chắn là nó không có cách nào làm cho đầu óc trống rỗng được, cho dù nó có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa. Tuy nhiên nó không tin là thầy Snape sẽ chấp nhận cái cố đó...

Nó đã cố gắng thực hành phút chót một chút bài luyện tập trong suốt những tiết học của ngày hôm đó, nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì. Hermione cứ hỏi nó hoài là có chuyện trục trặc gì vậy mỗi khi nó trở nên im lặng, cố gắng trục xuất ra khỏi tâm trí tất cả suy nghĩ và tình cảm; nhưng mà nói cho cùng thì cái lúc thầy cô đang đặt câu hỏi củng cố bài học cho cả lớp đâu phải là lúc tốt nhất để trút rỗng đầu óc ra.

Đành chấp nhận điều tồi tệ nhất có thể xảy ra, Harry đi đến văn phòng thầy Snape sau bữa cơm chiều hôm đó. Nhưng nó mới băng ngang được nửa chừng gian Tiền sảnh, Cho đã hấp tấp chạy theo kịp.

“Lại đây này!”

Harry gọi, lòng vui mừng vì vớ được một cái cớ để trì hoãn cuộc gặp gỡ với thầy Snape. Nó ngoắc Cho vô một góc của Tiền sảnh, chỗ mấy cái đồng hồ khổng lồ tính điểm của các nhà đứng lù lù. Điểm của nhà Gryffindor bây giờ hầu như zê-rô. Nó hỏi Cho:

“Bạn có bị gì không? Mấy hôm nay mụ Umbridge có hỏi gì bạn về Đ.Q.D.

không?”

Cho vội vàng nói:

“Ồ, không. Không, chẳng qua là... À, mình chỉ muốn nói... Harry à, mình chẳng thể nào ngờ được Marietta lại đi tâu...”

Harry dăm chiêu tư lự:

“Ừ.”

Nó thực tình nghĩ Cho lẽ ra nên chọn bạn bè cẩn thận hơn một chút. Nó chỉ cảm thấy an ủi được phần nào khi tin tức mới nhất mà nó nghe được là Marietta vẫn còn phải nằm trong bệnh thất, và bà Pomfrey đã không tài nào chữa được mấy hột mụn trên gương mặt cô nàng.

Cho nói:

“Bạn ấy thực ra là một người rất dễ thương. Bạn ấy chỉ phạm một lỗi lầm nho nhỏ...”

Harry trợn mắt nhìn Cho ngạc nhiên không tin được:

“*Một người dễ thương chỉ phạm một lỗi lầm nho nhỏ à? Nó đã bán đứng tất cả chúng ta, kể cả bạn nữa!*”

Cho ráng biện hộ:

“Biết vậy... nhưng mà tất cả chúng ta đều thoát được, đúng không? Bạn cũng hiểu cho, má của bạn ấy làm việc trong Bộ Pháp Thuật, bạn ấy quả thực ở trong tình thế khó xử...”

Harry tức giận nói:

“Ba của Ron cũng làm việc trong Bộ Pháp Thuật vậy! Mà bạn không thấy sao, Ron đâu có bị nổi đầy mặt mụn ‘chỉ điểm’ đâu!”

Cho cũng hung hăng nói:

“Đó đúng là một trò chơi khăm độc địa kinh khủng của Hermione Granger. Lẽ ra nó phải nói cho tụi mình biết chuyện nó đã ếm bùa cái danh sách đó...”

Harry lạnh lùng đáp:

“Mình nghĩ đó là một ý tưởng cực kỳ thông minh.”

Mặt Cho bừng bừng đỏ và hai con mắt của cô nàng long lên xòng xọc:

“À, phải! Tôi quên mất... dĩ nhiên, đó là ý tưởng của *Hermione* yêu dấu mà...”

Harry cảnh cáo:

“Đừng có bắt đầu khóc nữa đấy!”

Cho hét tướng lên:

“Tôi sẽ không bao giờ khóc đâu!”

Harry nói:

“Ừ... ừ... tốt. Lúc này tôi đã có đủ thứ để đối phó rồi.”

“Vậy thì đi mà đối phó với mấy thứ đó!”

Cô nàng điên tiết hét lên, rồi quay gót dùng dùng bỏ đi.

Harry cũng giận điên người, đi xuống cầu thang để tiếp tục đến văn phòng thầy Snape, và mặc dù nó đã học từ kinh nghiệm những lần trước là thầy Snape sẽ hết sức dễ dàng thâm nhập sâu vào trí óc nếu nó đến lớp với tâm trạng bồn chồn tức tối, nhưng cho tới tận cửa hầm thầy Snape, nó vẫn chẳng thể bình tâm được chút nào, ngoại trừ chuyện nghĩ ra thêm được vài điều tốt đẹp mà lẽ ra nó nên nói với Cho về Marietta.

Khi Harry đóng lại cánh cửa văn phòng đằng sau lưng nó, thầy Snape lạnh lùng nói:

“Trò đến trễ, Potter.”

Thầy Snape đang đứng quay lưng về phía Harry, và như thường lệ, thầy đang lấy ra một số tư tưởng nào đó của thầy để cất chúng cẩn thận vào trong cái Tủ Ký của cụ Dumbledore. Thả sợi ký ức óng ánh bạc cuối cùng vào cái chậu đá rồi quay lại đối diện với Harry, thầy nói:

“Sao, lâu nay trò có thực hành không?”

“Dạ có.”

Harry nói dối, mắt chăm chú nghiên cứu cẩn thận một trong bốn cái chân bàn giấy của thầy Snape.

Thầy nói hết sức êm ái:

“Tốt, chúng ta sẽ biết được ngay, đúng không? Rút đũa phép ra, Potter.”

Harry di chuyển tới vị trí thông thường của nó ở bên này bàn giấy, đối diện với thầy Snape ở phía bên kia. Trái tim nó vẫn còn đang đập mạnh vì cơn giận với Cho và vì lo lắng về chuyện liệu hôm nay thầy Snape sẽ rút ra bao nhiêu phần trí tuệ của nó.

Thầy Snape uể oải nói:

“Khi ta đếm đến ba thì bắt đầu. Một... hai...

Cánh cửa văn phòng thầy Snape chợt mở tung ra và Draco Malfoy xộc vào:

“Thưa giáo sư Snape... ô... xin lỗi...”

Malfoy trở mắt nhìn thầy Snape và Harry ngạc nhiên.

Thầy Snape hạ cây đũa phép xuống, nói:

“Không hề gì, Draco. Potter đến đây để học phụ đạo môn Độc Dược.”

Từ lúc mục Umbridge xuất hiện để dự giờ thanh tra lão Hagrid tới giờ, Harry mới được nhìn thấy Malfoy tỏ vẻ hí hửng đến như vậy.

Malfoy ném cho Harry một cái nhìn nửa con mắt hết sức đều giả, nói:

“Vậy mà con không biết chứ.”

Harry biết mặt nó đang nóng đỏ lên. Nó sẵn sàng trả giá đắt để được hét lên sự thật vào mặt thẳng Malfoy - hay, có lẽ tốt hơn, để ế vào mặt nó một lời nguyên độc địa.

Thầy Snape hỏi:

“À, Draco, có chuyện gì vậy?”

Malfoy nói:

“Thưa thầy, chính giáo sư Umbridge đang cần sự giúp đỡ của thầy ạ. Thưa thầy, đã tìm thấy Montague. Người ta phát hiện trò ấy bị mắc kẹt trong cái bồn cầu tiêu trên tầng lầu thứ tư ạ.”

Thầy Snape hỏi:

“Làm sao mà trò ấy mắc kẹt vô đó được?”

“Thưa thầy, con không biết. Trò ấy khá là ngượng ngùng bối rối...”

“Thôi được, được rồi...” Thầy Snape nói, quay qua Harry. “Potter, tối mai chúng ta sẽ bắt đầu lại bài học bù cho hôm nay.”

Thầy quay người lại và lướt ra khỏi văn phòng. Sau lưng thầy, Malfoy dấu miệng giễu:

“Phụ đạo môn *Độc Dược* hả?”

Rồi vội nhanh bước theo gót chân thầy nó.

Giận đến sôi gan trào máu, Harry cắt cây đũa phép trở vô trong áo chùng và chuẩn bị rời khỏi văn phòng. Ít nhất thì nó cũng có thêm được hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa để luyện tập; nó biết là lẽ ra nó nên cảm ơn cái cơ may thoát nạn hiểm hoai này, mặc dù cũng chẳng dễ chịu gì khi phải trả bằng cái giá đắt là Malfoy sẽ tung tin cho khắp cả trường biết là nó cần phải phụ đạo môn *Độc Dược*...

Khi ra tới cửa văn phòng, Harry chợt nhìn thấy một mảng ánh lung linh nhảy múa trên khung cửa. Nó dừng chân, ngắm mảng ánh sáng đó, cái đó gợi cho nó nhớ lại một điều gì đó... Bỗng dưng nó nhớ ra: mảng ánh sáng đó hơi giống những vạt ánh sáng mà nó từng nhìn thấy trong giấc chiêm bao của nó hồi đêm qua. Đó là những vạt sáng nó đã nhìn thấy trong căn phòng thứ hai mà nó đã bước vào trong chuyến đột nhập Sở Bảo mật.

Nó quay lại. Ánh sáng đó xuất phát từ cái Tường Ký đặt trên bàn giấy của thầy Snape. Cái chất trắng bạc chứa bên trong cái chậu đá đang trũng xuống, xoáy tròn. Đó là suy tư của thầy Snape... Những suy tư mà thầy không muốn

cho Harry biết đến, trong trường hợp nó tình cờ phá được sự phòng vệ của thầy mà đột nhập được vào tâm tư thầy...

Harry dăm dăm nhìn cái Tường Ký, cơn hiếu kỳ cồn cào trào lên trong người nó... Cái đó là cái gì mà thầy Snape kiên quyết dấu giếm nó một cách mãnh liệt như vậy?

Những đốm sáng bạc lóng lánh vẫn lung linh nhảy múa trên tường... Harry bước hai bước về phía cái bàn giấy, suy nghĩ ghê gớm. Phải chăng đó có thể chính là thông tin về Sở Bảo Mật mà thầy Snape quyết định ngăn không cho nó biết tới?

Harry ngoái ra sau, trái tim nó bây giờ đập mạnh và nhanh hơn bao giờ hết. Không biết thầy Snape sẽ phải mất bao lâu thời gian để giải cứu Montague ra khỏi cái bồn cầu tiêu? Liệu thầy có trở về văn phòng ngay sau đó hay thầy sẽ đưa Montague đến bệnh thất trước? Chắc là thầy sẽ đưa Montague đi bệnh thất... Montague là đội trưởng đội Quidditch của nhà Slytherin, hẳn là thầy Snape sẽ muốn yên tâm rằng đệ tử của thầy không bị gì trầm trọng...

Harry tiến thêm mấy bước còn lại về phía cái Tường Ký rồi đứng chồm phía trên cái chậu đá, ngó lom lom xuống đáy chậu. Nó ngập ngừng, lắng nghe, rồi lại rút cây đũa phép ra.

Văn phòng và hành lang bên ngoài hoàn toàn im vắng. Nó chọc nhẹ đầu cây đũa phép của mình vào cái chất được chứa trong Tường Ký.

Cái chất bạc óng ánh bên trong bắt đầu xoay tít thật nhanh, Harry chồm tới trước, bên trên cái Tường Ký và thấy cái chậu bắt đầu trong suốt. Một lần nữa, nó đang nhìn xuống một căn phòng như thể nhìn xuyên qua một cửa sổ tròn trên trần căn phòng đó... Thật ra, trừ khi nó bị nhầm to, còn thì nó đang ngó xuống Đại Sản Đường...

Harry thở mạnh đến nỗi hơi thở nó làm mờ cả bề mặt ký ức của thầy

Snape... bộ não của nó dường như trong tình trạng lắp lửng... Quả thật là điên rồ khi làm cái chuyện mà nó đang bị dụ dỗ làm một cách mãnh liệt như vậy... Harry run lấy bầy... Thầy Snape có thể trở về bất cứ lúc nào... Nhưng Harry nghĩ đến cơn giận của Cho, đến vẻ mặt nhạo báng của Malfoy, và một sự táo bạo mạo hiểm đang áp đảo thôi thúc nó...

Harry hít một hơi thật sâu rồi áp mặt vào bề mặt ký ức thầy Snape. Ngay tức thì, sàn văn phòng lắc lư chòng chành, cằm đầu Harry vô trong cái Tường Ký...

Nó đang rơi xuyên qua một cõi tối tăm lạnh giá, xoay tít mù trong lúc rơi, và rồi...

Nó đang đứng ngay giữa Đại sảnh Đường, nhưng bàn ăn của bốn Nhà đều đã biến mất. Thay vào đó là hàng trăm cái bàn nhỏ hơn, tất cả đều quay về một hướng, ở mỗi cái bàn có một học sinh đang ngồi cúi đầu thấp, cầm cùi viết trên một cuộn giấy da. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng những cây viết lông ngỗng chạy rào rào trên mặt giấy, và thỉnh thoảng có tiếng sột soạt của một học sinh nào đó lật trở tấm giấy da của mình. Hiển nhiên đây là một phòng thi.

Ánh nắng đang chiếu tràn vào thành luồng, xuyên qua những khung cửa sổ trên cao, rọi xuống những mái đầu, sáng lên rực rỡ màu tóc hạt dẻ, tóc hung hung đồng đỏ, cùng những mái tóc vàng chóa. Harry cẩn thận nhìn quanh. Thầy Snape hẳn là ngồi đâu đó... đây là ký ức *của thầy* mà...

Và thầy kia kìa, ngồi ở một cái bàn ngay đằng sau lưng Harry. Harry trở mắt nhìn. Cậu-thiếu-niên-Snape trông trạc tuổi Harry, mình dây gầy gò xanh xao như thể một cái cây bị trồng trong bóng râm. Mái tóc cậu ta thưa mảnh và bóng nhờn, rủ dài xuống chạm mặt bàn. Cái mũi khoằm của cậu chỉ cách bề mặt tấm giấy da mà cậu đang cầm cùi viết chừng một phân. Harry đi vòng ra đằng sau Snape và đọc cái đề bài của buổi thi hôm ấy:

NGHỆ THUẬT PHÒNG CHỐNG HẮC ÁM PHÁP SƯ THƯỜNG ĐẲNG

Vậy là cậu Snape này đang ở độ tuổi mười lăm hay mười sáu, khoảng tuổi của Harry. Bàn tay cậu lia như bay ngang qua tấm giấy da; cậu đã viết nhiều hơn mấy thí sinh ngồi bên cạnh ít nhất là ba tắc giấy da, đã vậy chữ viết tay của cậu lại nhỏ xíu và nổi khít rít với nhau.

“Còn năm phút nữa!”

Giọng nói khiến cho Harry giật bản mình. Ngoái lại nhìn, nó thấy cái đầu của giáo sư Flitwick đang di chuyển giữa những cái bàn cách chỗ nó đứng không xa. Giáo sư Flitwick đang bước ngang qua một cậu thiếu niên khác có mái tóc đen rối bời... một mái tóc đen hết sức rối...

Harry di chuyển nhanh đến nỗi, nếu mà nó hiện diện bằng thể xác thực, thì hẳn nó đã phải tông văng hết mấy cái bàn. Nhưng thay vì vậy, nó dường như chỉ lướt đi nhẹ nhàng, hết trong mơ, ngang qua hai lối đi giữa các dãy ghế, và đến lối đi thứ ba. Cái lưng của cậu thí sinh có mái tóc đen mỗi lúc mỗi gần hơn... Cậu ta đang ngồi thẳng lưng lên, đặt cây viết lông ngỗng xuống, kéo cuộn giấy da về gần mình hơn để có thể đọc lại những gì đã viết...

Harry dừng lại ngay trước cái bàn và dăm dăm nhìn xuống người cha mười lăm tuổi của mình.

Một cơn phẫn khích bùng nổ trong cuống bao tử của nó: nó cảm thấy như thể đang ngắm nhìn chính nó nhưng có vài sai biệt mà nhìn kỹ mới thấy. Mắt của James màu nâu lục nhạt, mũi của cậu hơi dài hơn mũi của Harry một chút, và trên trán cậu không có vết sẹo trứ danh của Harry. Nhưng cả hai cha con có cùng một khuôn mặt gầy, cùng một nét miệng, cùng một đôi chân mày. Tóc của James được hất ngược ra sau y hệt như tóc Harry, bàn tay của

cậu hẳn cũng giống như bàn tay của Harry, và Harry có thể nói chắc là khi James đứng lên thì hai cha con chắc chỉ xê xích nhau một hai phân về chiều cao.

James ngáp một cái thiệt lớn và lùa bàn tay vào mớ tóc rối, khiến cho nó càng rối thêm. Rồi ném một cái liếc canh chừng về phía giáo sư Flitwick, cậu ta xoay người trên ghế, nhe răng cười với một cậu thiếu niên khác ngồi cách cậu bốn cái ghế.

Harry có thêm một cơn hứng thú đầy ngạc nhiên nữa khi nó nhìn thấy chú Sirius giơ một ngón trỏ lên ra hiệu khen ngợi James. Sirius đang ngồi ườn ra một cách thoải mái trên cái ghế của mình, cái ghế bị nghiêng đi chỉ còn đứng trên hai chân. Trông Sirius khá đẹp trai; mái tóc đen của cậu rủ xuống mắt với một phong cách thanh lịch tự nhiên mà cả Harry lẫn cha của nó đều không thể có được, và cô gái ngồi đằng sau lưng cậu đang ngược nhìn cậu với vẻ tràn trề hy vọng, mặc dù cậu không tỏ vẻ gì là có chú ý đến cô ta. Cách cô gái này hai cái ghế (bao tử của Harry ợ lên một cái nữa nghe hết sức khoái trá) chính là thầy Remus Lupin. Trông cậu Lupin hơi xanh xao và hốc hác (phải chăng sắp đến kỳ trăng tròn?) và cậu đang say sưa làm bài thi: trong khi đọc mấy câu hỏi, cậu gãi gãi cái cằm bằng đuôi cây viết lông ngỗng, mặt mày hơi cau lại.

Vậy có nghĩa là Đuôi Trùn cũng phải quanh quất đâu đây... và quả đúng như vậy, Harry tìm ra Đuôi Trùn trong vòng vài giây: một cậu thiếu niên nhỏ nhắn, tóc xám xịt như lông chuột có một cái mũi nhọn hoắt. Đuôi Trùn tỏ ra lo lắng, nó đang gặm nhấm mấy cái móng tay của mình, dăm dăm ngó xuống tờ giấy da bài làm, và mấy đầu ngón chân của nó cào cào mặt đất. Thình thoảng nó liếc mắt qua tờ giấy da bài làm của người ngồi bên cạnh một cách đầy hy vọng. Harry nhìn sững Đuôi Trùn trong một lát, rồi quay lại nhìn James, lúc này cậu đang vẽ nguệch ngoạc lên một mẫu giấy da nhỏ. Cậu đã

vẽ một trái banh Snitch và bây giờ đang gò gắm mấy mẫu tự L.E. Harry không biết mấy mẫu tự đó viết tắt cho cái gì?

“Mọi người hãy đặt viết xuống!” Giáo sư Flitwick kêu lên lít chít. “Nghĩa là kể cả trò nữa đấy, Stebbins! Vui lòng ngồi yên tại chỗ trong khi tôi thu bài làm của các trò. *Accio! (Úm ba la gom lại!)*”

Hơn một trăm cuộn giấy da bay véo véo lên không trung và tới tấp bay về phía bàn tay duỗi thẳng ra đón nhận của giáo sư Flitwick, khiến cho thầy bị té bật ngược ra sau. Nhiều người bật cười. Hai học sinh ngồi ở bàn đầu đứng dậy, nắm lấy cùi chỏ của thầy Flitwick và đỡ thầy đứng lên.

Giáo sư Flitwick thở hỗn hển:

“Cám ơn... cám ơn các trò. Thôi được rồi, mọi người được tự do ra về rồi đấy!

Harry ngó xuống tìm ba nó. Cậu James đang vội vã gạch bỏ chữ L.E. mà cậu vừa mới gò gắm tô chuốt. Cậu đứng phắt dậy, nhét cây viết lông ngỗng và tờ giấy đề thi vô cặp sách của mình, rồi lảng cái cặp lên lưng, đứng đợi Sirius đến nhập bọn.

Harry ngó quanh quất và thoáng thấy Snape cách đó không xa, đang di chuyển giữa mấy cái bàn, tiến về phía cửa mở vào gian Tiền sảnh, trông cậu vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ về bài thi vừa rồi. Tưởng cậu hơi khò khè nhưng vai vuông vức, dáng đi hơi cà giựt khiến người ta liên tưởng đến con nhện nhện, và mái tóc bóng nhờn của cậu đung đưa ngang mặt.

Một đám con gái đang bước đi lú lút chuyện trò, ngăn giữa Snape với James và Sirius. Bằng cách trà trộn vô đám nữ sinh này, Harry xoay xở sao cho nó vẫn nhìn thấy Snape, đồng thời vẫn dòng tai nghe được tiếng nói của James và bạn bè cậu.

Khi cả bọn đi vào gian Tiền sảnh, Sirius hỏi:

“Bồ có thích câu hỏi số mười không Moony?”

Lupin nhanh nhẩu đáp:

“Mình khoái câu đó! *‘Hãy đưa ra năm dấu hiệu để nhận biết người sói.’*

Thiệt là một câu hỏi xuất sắc.”

James nói với giọng quan tâm xạo sự:

“Bồ có tin là bồ xoay sở được để có đủ tất cả những dấu hiệu đó không?”

Lupin đáp với vẻ nghiêm trang:

“Mình nghĩ là mình đã làm được.”

Lúc đó họ vừa nhập vô một đám đông xúm xít gần cửa chính, háo hức chen nhau đi ra ngoài sân trường đầy nắng. Lupin nói tiếp:

“Một: hăn đang ngồi trên cái ghế của tôi. Hai: hăn đang mặc quần áo của tôi. Ba: tên hăn là Remus Lupin...”

Ai cũng phá ra cười, ngoại trừ Đuôi Trùn. Nó bắn khoăn nói:

“Mình chỉ kể ra được hình dạng của cái mõm, đồng tử của con mắt, và cái búi đuôi, nhưng mình không thể nghĩ ra thêm được gì nữa...”

James nôn nóng bảo:

“Sao bồ chậm tiêu vậy, Đuôi Trùn? Bồ chạy long nhong với một người sói mỗi tháng một lần...”

Lupin khấn nài:

“Nói nhỏ nhỏ thôi.”

Harry lo lắng ngoảnh nhìn lại phía sau nó một lần nữa. Snape vẫn còn gần sát bên, đương chìm đắm trong mấy câu hỏi của đề thi; nhưng đây là hồi ức của thầy Snape, và Harry chắc chắn là một khi đã ra tới sân trường, nếu Snape muốn chọn một hướng khác để đi thì nó, Harry, sẽ không thể đi theo James xa hơn được nữa. Tuy nhiên, nó thở phào nhẹ nhõm khi James và ba người bạn của cậu ta sải bước xuống bãi cỏ đi về phía hồ nước, và Snape đi theo, vẫn nghiền ngẫm tờ giấy đề thi và dường như không có ý định rõ ràng là cậu đang định đi đâu. Bằng cách đi rảo bước phía trước Snape một khoảng

ngắn, Harry đạt được mục đích cùng lúc quan sát được cả James và mấy người khác.

Nó nghe Sirius nói:

“Chà, mình thấy bài thi đó ngon như một miếng bánh ngọt. Nếu mà mình không đạt được ít ra là điểm Xuất sắc thì mình sẽ ngạc nhiên vô cùng.”

James nói:

“Mình cũng vậy.”

Cậu đang rút tay trong túi lấy ra một trái banh Snitch Vàng đang ra sức vùng vẫy để thoát thân.

“Bồ kiếm ở đâu ra cái đó vậy?”

James nói hơi bất thường:

“Chôm được.”

Cậu bắt đầu chơi với trái banh, buông cho nó bay xa chừng ba tấc thì chụp nó trở lại, phản xạ của cậu quả là tuyệt vời. Đuôi Trùn trơ mắt ngó mà phát sợ.

Cả bọn dừng chân trong bóng râm của cây sồi, quăng mình ngồi xuống bãi cỏ, đúng cái chỗ mà Harry, Ron và Hermione đã đến ngồi làm bài tập vào những ngày chủ nhật.

Harry lại ngoảnh nhìn ra sau một lần nữa và nó vui mừng nhìn thấy Snape cũng đã an tọa trên bãi cỏ trong bóng râm âm u của một lùm cây kiểng rậm rạp. Cậu vẫn chìm đắm trong bài thi Pháp Sư Thường Đăng như từ nãy đến giờ, điều này khiến cho Harry được tự do ngồi xuống một đám cỏ giữa cây sồi và lùm cây kiểng để quan sát nhóm bốn người ngồi dưới tán cây sồi.

Ánh sáng mặt trời phản chiếu chói chang trên mặt hồ phẳng lặng. Bên bờ hồ, một nhóm con gái vừa rời khỏi Đại Sân Đường đang cười đùa; các cô này ngồi trên cỏ, cởi bỏ giày vớ, thông chân xuống nước cho mát.

Lupin đã lấy ra một quyển sách và đang đọc. Sirius ngó chăm chăm đám

học sinh rải rác trên bãi cỏ, trông cậu ta hơi cao ngạo và chán chường, nhưng cũng rất ư đẹp trai. James vẫn đùa với trái banh Snitch, để cho nó bay đi mỗi lúc một xa hơn, hầu như có thể bay thoát đi được nhưng phút chót vẫn bị tóm lại. Đuôi Trùn thì há hốc mồm ra ngắm thao tác của James. Mỗi lần James thực hiện được một cú truy bắt đặc biệt khó khăn, Đuôi Trùn lại há hốc miệng kêu lên kinh ngạc và vỗ tay hoan hô. Quan sát cảnh này được chừng năm phút, Harry thắc mắc tại sao James không bảo Đuôi Trùn giữ bình tĩnh, mà còn có vẻ như khoái sự chú ý này. Harry để ý thấy ba nó có một thói quen đưa tay vò đầu tóc của mình, như thế để đảm bảo cho mái tóc của mình không quá ư ngay ngắn chỉnh tề; và cậu ta cũng cứ hay đưa mắt nhìn qua đám con gái ở bên bờ hồ.

Cuối cùng, khi James thực hiện một cú chụp bắt ngoạn mục cuối cùng và được Đuôi Trùn hoan hô nhiệt liệt, Sirius nói:

“Bồ đẹp cái đó đi, được không? Trước khi Đuôi Trùn đá trong quần vì hồi hộp quá.”

Mặt Đuôi Trùn hơi ửng lên một tí nhưng James thì nhe răng cười khì.

Cậu nhét trái banh Snitch trở vô trong túi áo, nói:

“Nếu nó làm phiền bồ.”

Harry có một ấn tượng rõ ràng rằng Sirius là người duy nhất có thể khiến cho James thôi phô trương khoe mẽ.

Sirius nói:

“Mình phát chán rồi. Ước gì bây giờ là lúc trăng tròn.”

Lupin buồn rầu nói vọng ra từ đằng sau cuốn sách cậu đang đọc:

“Thì cứ ước. Tụi mình vẫn còn thi môn Biến Hình, nếu bồ thấy chán thì có thể kiểm tra mình... Đây.”

Cậu chìa quyển sách của mình ra.

Sirius khịt mũi.

“Mình không cần ngó vô cái đồ thổ tả đó, mình biết hết ráo rồi.”

James bỗng nói khê:

“Chuyện này sẽ làm cho bồ vui lên nè, Chân Nhồi Bông. Ngó coi ai kìa...”

Đầu của Sirius xoay lại. Cậu đã trở nên im phăng phắc, như một con chó vừa đánh hơi được mùi một con thỏ. Cậu nói nhỏ:

“Hết sảy. *Snivellus*.”

Harry xoay đầu lại để thấy cái mà Sirius đang nhìn.

Snape đã lại đứng lên, và đang nhét tờ đề thi Pháp Sư Thường Đăng vô trong cặp của cậu. Khi cậu đi ra khỏi bóng râm của lùm cây kiểng và bắt đầu băng ngang qua bãi cỏ, Sirius và James đứng dậy. Lupin và Đuôi Trùn vẫn ngồi yên: Lupin chăm chú ngó xuống quyển sách của mình, mặc dù đôi con mắt của cậu không chuyển động để đọc nữa, và một nét hằn nhẹ xuất hiện giữa đôi mày cau lại. Đuôi Trùn thì đang nhìn, hết James và Sirius lại đến Snape, với một vẻ thèm thuồng nhập cuộc hiện rõ trên nét mặt.

James kêu to:

“Khỏe không, Snivellus?”

Snape phản ứng nhanh đến nỗi có vẻ như cậu chờ đợi một cuộc tấn công từ nãy giờ: cậu buông rơi cái cặp xuống, thọc ngay bàn tay vô bên trong áo chùng, và cây đũa phép của cậu đã giơ lên được nửa chừng khi James hét lên:

“*Expelliarmus!*”

Cây đũa phép của Snape bay vèo lên không cao hơn ba thước rồi rớt xuống bãi cỏ đằng sau lưng cậu ta nghe một cái ạch. Sirius phát ra một tràng cười ăng ăng.

“*Impedimenta! (Bùa Trói!)*”

Sirius hô to, chĩa đũa phép vào Snape đang ngã chúi nhủi, bổ nhào về hướng cây đũa phép rơi lúc nãy.

Đám học sinh ở chung quanh đều quay lại nhìn. Một số đứa đã đứng lên

và xích lại gần hơn để coi cho rõ. Một số tỏ vẻ e sợ, một số khác tỏ vẻ thích thú.

Snape nằm trên mặt đất thở hỗn hển. James và Sirius đang khống chế cậu ta. Đũa phép giơ cao, James vừa đi vừa liếc ra sau, về phía các cô gái ở bên bờ hồ. Đuôi Trùn lúc này đã đứng lên, vừa xem màn trấn áp một cách thêm thường, vừa nhích quanh Lupin để có được tầm nhìn rõ hơn.

James nói:

“Bài thi làm được không hả Snivelly?”

Sirius nói giọng độc địa:

“Mình có nhìn thấy nó làm bài, mũi dí gần sát tấm giấy da. Chắc là phải có những vết dằn bóng ịn lên khắp bài làm, người ta sẽ không thể đọc nổi một chữ nào đâu.”

Nhiều người đứng xem phá ra cười hô hố. Snape rõ ràng là không được nhiều người yêu mến cho lắm. Đuôi Trùn cười the thé. Snape cố gắng đứng lên, nhưng hiệu lực của câu thần chú vẫn còn tác động lên cậu ta; cậu vật lộn vất vả, như thể bị một sợi dây thừng vô hình đang trói buộc.

Snape thở hỗn hển, trừng mắt nhìn lên James với một vẻ căm ghét kinh tởm rõ ràng nhất:

“Mày... hãy đợi đấy. Mày... hãy đợi đấy.”

Sirius nói giọng mát mẻ:

“Đợi cái gì? Mày định làm gì tụi tao hả, Snivelly? Chùi mũi mày lên tụi tao hả?”

Snape tuôn ra một tràng những lời nguyên rủa và trù ẻo, nhưng cây đũa phép của cậu vắng cách xa cậu những ba thước, nên chẳng có gì xảy ra cả.

James lạnh lùng nói:

“Rửa cái miệng thối của mày đi. *Scourgify!* (Tẩy rửa!)”

Bọt xà phòng màu hồng lập tức trào ra từ miệng của Snape, bọt dính đầy

môi cậu, khiến cậu vừa nôn ọe vừa nghệt thở...

“Để bạn ấy được YÊN THÂN!”

James và Sirius ngoảnh lại. Bàn tay không cầm đũa phép của James lập tức đưa lên vò tóc mình một lần nữa.

Đó là một trong những cô gái đã ngồi bên bờ hồ. Cô ta có mái tóc dày đỏ sậm dài tới vai và đôi mắt hình trái hạnh màu xanh biếc - mắt của Harry.

Đó là mẹ của Harry...

James nói, và giọng của cậu bỗng nhiên trở nên dễ thương, trầm hơn và trưởng thành hơn.

“Được chứ, Evans?”

“Để cho bạn ấy yên.”

Lily lặp lại. Cô đang nhìn James với vẻ không ưa được chút nào.

“Bạn ấy đã làm gì bạn hả?”

James có vẻ như cân nhắc vấn đề, nói:

“Chà, nội cái sự *tồn tại* của nó đã đủ tệ hơn là làm gì nữa rồi, nếu em hiểu anh muốn nói gì...”

Nhiều người đứng xem chung quanh phá ra cười, Sirius và Đuôi Trùn cũng cười, nhưng Lupin, vẫn có vẻ chăm chú đọc cuốn sách của mình, thì không cười, và Lily cũng không. Cô lạnh lùng nói:

“Bạn tưởng là bạn hay à. Nhưng Potter à, bạn chỉ là một tay quậy phá, phách lòi ức hiếp người khác. Hãy để bạn ấy được yên thân.”

James nói nhanh:

“Anh sẽ để hẵn yên, Evans à, nếu em đi chơi với anh. Chịu nhé... Đi chơi với anh thì anh sẽ chẳng bao giờ đặt đũa phép lên thẳng già Snivelly thêm một lần nào nữa.”

Đang sau James, Bùa Trói đã bắt đầu tiêu hiệu lực, Snape bắt đầu nhích từng phân một đến chỗ cây đũa phép của cậu rớt xuống lúc nãy, bọt xà phòng

vẫn còn trào ra miệng trong lúc cậu bò.

Lily nói:

“Nếu tôi phải lựa chọn giữa bạn và một con mực khổng lồ, tôi cũng sẽ không đời nào đi chơi với bạn.”

Sirius lúc đó đang đứng quay lưng về phía Snape, cậu ta nói với James:

“Xui thiệt, Gạc Nai à! Ối!”

Nhưng đã quá trễ; Snape đã chĩa cây đũa phép của cậu thẳng về phía James; một tia sáng nhá lên và một vết cắt dài hiện ra trên một bên mặt của James, khiến máu bắn tung tóe lên tấm áo chùng của cậu. James xoay người lại; một tia sáng thứ hai nhá lên sau đó, Snape bị treo ngược giữa không trung, đầu chúc xuống đất, tấm áo chùng của cậu lật xuống phủ qua đầu, để lộ ra đôi cẳng khăng khiu và xanh xao và một cái quần lót đã ngả màu xám xịt.

Nhiều người trong đám đông nho nhỏ đang đứng coi hò reo hoan hô. Sirius, James và Đuôi Trùn rống lên cười ngất.

Vẻ mặt tức giận của Lily co giật mất một lúc như thể cô sắp bật cười. Nhưng cô nói:

“Thả bạn ấy xuống.”

James vừa nói vừa vút mạnh cây đũa phép của cậu lên cao:

“Đương nhiên.”

Snape rớt xuống mặt đất thành một đồng áo quần nhàu nát. Tự mình lóp ngóp thoát ra khỏi mớ áo quần vướng víu, Snape vội vã đứng lên, giơ đũa phép ra, nhưng Sirius hô:

“*Petrificus Totalus!* (Bất động!)”

Và Snape lại một phen nữa té bổ nhào úp mặt xuống đất, người cứng đờ như một tấm ván. Lily hét lên:

“ĐỂ CHO BẠN ẤY YÊN!”

Giờ đây cô đã rút cây đũa phép của chính mình ra, khiến James và Sirius

phải ngó chừng đây cảnh giác.

James nghiêm túc nói:

“Này Evans, em đừng buộc anh phải ếm xì bùa em.”

“VẬY THÌ HÃY GIẢI NGUYỄN CHO BẠN ẤY!”

James thở ra một hơi thật sâu thật dài, rồi quay lại Snape và lầm bầm câu thần chú phản nguyên.

Khi Snape gượng đứng lên được một lần nữa, James nói:

“Tha cho mày đó. May cho mày là có Evans ở đây, Snivellus à...”

“Tao không cần sự giúp đỡ của một con Máu Bùn bẩn thỉu như con đó!”

Lily chớp mắt. Cô lạnh lùng nói:

“Tốt. Mai một tôi khỏi bạn tâm nữa. Và *Snivellus* à, nếu tôi là bạn thì tôi sẽ đi giặt cái quần của mình.”

James gầm lên với Snape:

“Xin lỗi Evans ngay!”

Cây đũa phép của James lại chĩa vào Snape đầy đe dọa.

Lily quay lại phía James, hét:

“Tôi không cần mượn tới *bạn* bắt hẵn xin lỗi tôi! Bạn cũng xấu xa không thua gì hẵn...”

“Cái gì?”

James kêu lên ăng ăng:

“MÌNH KHÔNG BAO GIỜ gọi bồ là một... cái-gì-bồ-biết-đấy!”

“Vò cho tóc mình rối bời bời vì bạn tưởng làm ra vẻ như mới nhảy xuống khỏi cây chổi bay thì trông bạn bảnh lắm ấy, rồi khoe khoang biểu diễn với trái Snitch ngu đần đó, rồi đi rao các hành lang và ếm bùa bất cứ ai làm bạn bức mình chỉ vì bạn có thể... Tôi thật tình ngạc nhiên là cây chổi của bạn có thể bay lên khỏi mặt đất khi mà nó phải cõng cái bị thối đó. Bạn làm tôi PHÁT NGÃY!”

Cô nàng quay gót rồi vội vã bỏ đi. James gào theo:

“Evans! Này, EVANS!”

Nhưng cô ta không thèm ngoảnh nhìn lại.

“Cô nàng mắc cái chứng gì vậy ta?”

James lẩm bẩm. Cậu cố gắng, nhưng không thành công cho lắm, làm ra vẻ như thể đây chỉ là một vấn đề vớ vẩn, chẳng quan trọng chút xíu nào đối với mình.

Sirius nói:

“Cứ theo ý hiểu ngầm, thì mình dám nói cô nàng cho là bồ hơi tự cao tự đại, bồ tèo ạ.”

James giờ đây đã nổi giận:

“Được. Được...”

Một tia sáng khác lại nhá lên, và Snape một lần nữa lại bị treo ngược trên không trung, đầu chúc xuống đất, chân chống lên trời.

“Có ai muốn coi tôi cởi quần Snivelly ra không?”

Liệu James có thực sự cởi quần của Snape ra hay không, Harry không bao giờ có thể biết được cả. Một bàn tay đã túm chặt lấy cánh tay của nó, một cái túm chặt như gọng kềm. Nhấn mặt lại vì đau đớn, Harry ngoái đầu nhìn lại coi ai là người đang nắm chặt nó, thì nhận ra trong nỗi kinh hoàng khôn tả một thầy Snape đã hoàn toàn trưởng thành, cao to bằng kích thước một người lớn, đang đứng ngay bên cạnh nó, trắng bệch đi vì giận dữ.

“Đang vui hả?”

Harry cảm thấy như bay vọt lên không trung. Ngày hè chung quanh nó tiêu biến đi, nó đang trôi lên xuyên qua vùng tăm tối lạnh lẽo, bàn tay thầy Snape vẫn còn túm chặt cánh tay nó. Và rồi, với một cảm giác nhào xuống như thể vừa lộn vòng giữa không trung, hai chân Harry chạm phịch xuống mặt sàn đá cái hầm của thầy Snape, và nó lại đang đứng bên cạnh cái Tủ

Ký trên bàn giấy của thầy, trong văn phòng âm u của bậc thầy Độc Dược thời hiện tại.

Thầy Snape nắm cánh tay Harry chặt đến nỗi nó bắt đầu cảm thấy bàn tay mình tê đi. Thầy nói:

“Thì ra... Sao... vui sướng thỏa thuê rồi chứ, Potter?”

“Dạ... kh... không...”

Harry lắp bắp, cố gỡ cánh tay nó ra.

Tình huống thật đáng sợ: đôi môi thầy Snape run bần bật, mặt thầy trắng bệch, răng thì nhe cả ra.

Thầy day lắc Harry thật mạnh, đến nỗi cặp mắt kiếng của nó tuột xuống sống mũi. Thầy hỏi:

“Cha của mi là một người vui nhộn quá phải không?”

“Con... con không ngờ...”

Thầy Snape lỏng Harry ra bằng tất cả sức lực mà thầy có được. Harry té lăn quay thiệt đau xuống sàn đá của căn hầm.

Thầy gầm lên:

“Mi liệu hồn chớ có kể cho bất cứ ai nghe những gì mi đã nhìn thấy!”

Harry nói:

“Dạ, không.”

Nó gượng đứng lên, cố gắng giữ khoảng cách càng xa thầy Snape càng tốt.

“Dạ, không. Dĩ nhiên là con sẽ...”

“Cút đi! Cút đi! Ta không bao giờ còn muốn nhìn thấy mi trong văn phòng này nữa.”

Và trong khi Harry lật đật tháo lui về phía cửa thì một hũ gián chết nổ bụp ngay trên đầu nó. Nó vịn cánh cửa mở tung và lao ra hành lang, chạy một mạch đến khi đã cách văn phòng thầy Snape ba tầng lầu rồi mới dám ngừng lại. Nó đứng lại đó, dựa lưng vào bức tường, thở hỗn hển, và xoa xoa cái vết

bầm trên cánh tay.

Nó không có chút ham muốn nào quay trở về tháp Gryffindor vào lúc hãy còn sớm như vậy, cũng không muốn kể cho Hermione và Ron nghe những gì mà nó vừa nhìn thấy. Điều làm cho Harry cảm thấy quá kinh khủng và buồn đau không phải là chuyện nó bị quát tháo xua đuổi hay bị liệng hũ vô đầu - mà là chuyện nó đã biết như thế nào cái cảm giác bị làm nhục giữa một đám người đứng xem xung quanh. Nó biết chính xác thầy Snape cảm thấy thế nào khi bị cha nó treo ngược lên, và căn cứ vào những điều mà nó vừa mới nhìn thấy thì cha của nó quả thực kiêu căng phách lối đúng như thầy Snape đã luôn nói với nó.

CỐ VẤN NGHỀ NGHIỆP

Hermione cau mày hỏi:

“Nhưng tại sao bồ không đi học Bế Quan Bí Thuật nữa?”

Harry lầm bầm:

“Mình đã nói với bồ rồi mà. Thầy Snape cho là bây giờ mình đã học được căn bản thì mình có thể tiếp tục tự học lấy...”

Hermione ngờ vực hỏi:

“Vậy là bồ đã thôi không bị những giấc chiêm bao buồn cười ám ảnh nữa?”

Harry nói mà không nhìn cô bạn:

“Cũng còn nhiều.”

Hermione tức giận nói:

“Chà, mình nghĩ thầy Snape không nên ngừng dạy bồ cho đến khi bồ hoàn toàn chắc chắn là bồ có thể kiểm soát được những giấc mơ đó! Harry à, mình nghĩ là bồ nên quay trở lại gặp thầy để xin...”

Harry nói mạnh mẽ:

“Không. Bỏ qua chuyện này đi, được không, Hermione?”

Hôm đó là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ Phục Sinh và Hermione, theo thói

quen của cô nàng, dành phần lớn thì giờ của ngày hôm đó để vẽ ra một thời khóa biểu học tập cho cả ba người. Harry và Ron đã để mặc cho Hermione làm chuyện đó - như vậy dễ hơn là tranh cãi với cô nàng, và nói cho cùng thì dù thế nào đi nữa mấy cái thời khóa biểu cũng tỏ ra có ích.

Ron đã sửng sốt khi phát hiện ra rằng chỉ còn sáu tuần lễ nữa là đến kỳ thi rồi.

Hermione gõ cây đũa phép của mình lên từng ô vuông nhỏ trong thời khóa biểu của Ron để cho mấy ô đó nhá sáng lên những màu sắc khác nhau tùy theo từng môn học, rồi hỏi:

“Làm sao mà bồ lại sửng sốt được chứ?”

Ron nói:

“Ai mà biết được... Mấy bữa nay có biết bao nhiêu chuyện xảy ra...”

Hermione đưa cái thời khóa biểu cho Ron, nói:

“Đây, của bồ nè. Nếu bồ cứ theo đúng thời khóa biểu thì bồ sẽ làm tốt thôi.”

Ron ngó xuống cái thời biểu với một vẻ rầu rĩ, nhưng ngay sau đó lại hí hửng:

“Bồ dành cho mình một buổi tối rảnh mỗi tuần!”

Hermione nói:

“Buổi tối đó dành cho luyện tập Quidditch.”

Nụ cười héo quắt đi trên gương mặt Ron. Nó lờ mờ nói giọng chán ngắt:

“Để mà làm gì? Cơ hội giành cúp Quidditch năm nay của tụi mình tương đương với cơ hội ba trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật...”

Hermione không nói gì. Cô nàng đang nhìn Harry, nó đang thần thờ ngó đăm đăm vào bức tường đối diện của phòng sinh hoạt chung trong khi con mèo Crookshanks đang quào quào bàn tay Harry, tìm cách nhắc Harry gãi tai cho nó.

“Harry, có chuyện gì không ổn vậy?”

“Cái gì?” Harry đáp nhanh. “Không có gì cả...”

Nó chụp lấy cuốn *Lý Thuyết Phòng Vệ Pháp Thuật* và giả bộ như đang tìm kiếm cái gì đó trong mục lục cuốn sách. Con mèo Crookshanks đành bỏ cuộc mè nheo với Harry và lỏn lén bỏ đi chuôi mình xuống dưới gầm ghế của Hermione.

Hermione ngập ngừng thăm dò:

“Hồi nãy mình mới gặp Cho. Bạn ấy cũng có vẻ đau khổ thực sự... Hai đứa bồ lại mới cãi nhau nữa hả?”

Harry vớ vội lấy cái cớ đó với một vẻ thành thật biết ơn. Nó nói:

“Cái... Ờ, phải, phải, tụi này vừa mới cãi nhau.”

“Về chuyện gì?”

“Về cô bạn chỉ điểm Marietta của Cho.”

Ron buông cái thời khóa biểu của nó xuống, tức giận nói:

“Đúng, phải, mình không trách bồ đâu! Nếu không phải tại vì cái con ấy...”

Ron bắt đầu một tràng nguyên rủa Marietta Edgecombe, việc này Harry thấy hết sức có lợi. Nó không cần phải làm gì khác hơn mỗi một việc là bày tỏ nỗi tức giận, gật gù và nói “Ừ”, “Đúng đó” mỗi khi Ron hít lấy hơi, và nhờ vậy đầu óc nó được tự do nghiêng ngả, thậm chí một cách bi thảm hơn, những điều nó đã nhìn thấy trong cái Tường Ký.

Harry cảm thấy như thể cái ký ức về chuyện đó đang gặm nhấm nó từ bên trong. Nó đã có một niềm tin chắc chắn là cha mẹ nó là những con người tuyệt vời đến nỗi nó không hề có chút khó khăn nào trong việc phủ nhận những điều phỉ báng của thầy Snape đối với tính cách của cha nó. Chẳng phải những người như bác Hagrid và chú Sirius đã nói với nó là cha nó từng là một con người tuyệt vời sao? (Ừ, thì đành vậy, nhưng cứ nhìn xem chính bản

thân chú Sirius thế nào nào, một giọng lái nhai vang lên bên trong đầu Harry, chú ấy cũng đâu có thua gì, đúng không?) Ừ, nó có lần nghe lỏm thấy giáo sư McGonagall nói là cha nó và chú Sirius đã từng là những tay quậy phá trong trường, nhưng bà đã miêu tả họ như hai bậc tiền bối của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, và Harry không thể tưởng tượng được chuyện Fred và George lại có thể treo ngược bạn bè lên không trung chỉ để mua vui... Ít ra thì hai anh em Weasley cũng không làm như vậy trừ khi thực sự bị buộc phải đối xử với những kẻ như... Có thể Malfoy, hay ai đó xứng đáng bị treo ngược...

Harry cố gắng lý giải trường hợp thầy Snape chịu đựng khổ đau dưới bàn tay của ba James là bởi vì thầy đáng bị như vậy... Nhưng chẳng phải mẹ Lily đã hỏi: “Bạn ấy đã làm gì bạn chứ?” Và chẳng phải ba James đã trả lời: “Nội cái sự *tồn tại* của nó còn tệ hơn là làm gì nữa, nếu em hiểu anh muốn nói gì?” Chẳng phải là ba James đã bắt đầu gây sự chẳng qua chỉ vì chú Sirius kêu là chú buồn chán quá hay sao? Harry nhớ thầy Lupin nói khi còn ở trong căn nhà trên Quảng trường Grimmauld rằng cụ Dumbledore đã cho thầy làm Huynh trưởng với hy vọng là thầy sẽ có thể thi hành một sự kiểm chế nào đó đối với ba James và chú Sirius... Nhưng trong cái Tường Ký, thầy chỉ ngồi yên ở đó và để cho mọi chuyện cứ thế diễn ra...

Harry tự nhắc cho nó nhớ là mẹ Lily đã can thiệp; mẹ của nó đã là một cô gái đoan trang, nhưng ký ức về vẻ mặt của mẹ khi mẹ hét vào mặt ba James khiến cho Harry đau lòng không kém những chuyện kia. Rõ ràng là mẹ không ưa gì ba James và Harry không thể nào hiểu nổi làm thế nào mà rốt cuộc hai người ấy lại cưới nhau. Một hay hai lần gì đó nó đã thắc mắc phải chăng ba James đã cưỡng ép mẹ Lily lấy ba...

Trong gần năm năm trời, sự tưởng nhớ về người cha đã khiến cho Harry có được niềm an ủi và nguồn cảm hứng. Bất cứ khi nào có ai đó nói với nó là nó giống ba James, trong lòng nó lại dào dạt niềm tự hào. Còn giờ đây... Giờ

đây nó cảm thấy lạnh lùng và khổ sở khi nghĩ đến cha mình.

Khi kỳ nghỉ lễ qua đi, thời tiết thay đổi, gió mát hiu hiu, trời sáng hơn và ấm hơn, nhưng Harry cũng như toàn bộ đám học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy, bị mắc kẹt trong tòa lâu đài, cứ lững thững đi tới đi lui trong thư viện. Harry giả vờ như nguyên nhân duy nhất gây ra tâm trạng u uẩn của nó là kỳ thi sắp tới, và bởi vì đám bạn trong tháp Gryffindor của nó cũng lo học đến phát bệnh, nên cái cớ đó không bị ai vặn vẹo.

“Harry, em đang nói chuyện với anh, anh có nghe không hả?”

“Hả?”

Nó ngoảnh đầu lại. Ginny Weasley vừa ngồi xuống bên cạnh nó bên cái bàn trong thư viện, nơi nó ngồi một mình từ này đến giờ. Trông Ginny như vừa đi trong gió lộng về, tóc tai rối bời. Lúc đó là tối chủ nhật; Hermione đã trở về tháp Gryffindor để ôn tập Cổ ngữ Runes; Ron thì bận luyện tập Quidditch.

Harry kéo mấy quyển sách về phía nó, nói:

“Ồ, chào em. Sao em không luyện tập Quidditch à?”

Ginny nói:

“Mới tập xong. Anh Ron còn đang bận đưa Jack Sloper lên bệnh thất.”

“Tại sao vậy?”

“Ái chà, tụi em cũng không biết chắc, nhưng mà tụi em nghĩ là anh ta đã tự quật ngã mình bằng chính cái chày của anh ta.”

Cô bé thở dài sườn sượt, nói tiếp:

“À này... có một bưu kiện vừa đến, nó vừa mới qua được quy trình rà xét mới của mụ Umbridge...”

Cô bé nhắc bổng lên một cái hộp được gói trong một lớp giấy màu nâu và đặt nó lên bàn; trông cái hộp rõ ràng là đã bị mở ra, rồi được gói lại một cách cầu thả, và có cả một dòng chữ viết tay nguệch ngoạc bằng mực đỏ vắt ngang

qua gói quà: ĐÃ ĐƯỢC THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS KIỂM TRA VÀ CHO QUA.

Ginny nói:

“Chỉ là mấy cái trứng để mừng lễ Phục Sinh của má gọi. Có một cái cho anh... Đây, của anh nè...”

Ginny đưa cho Harry một cái trứng sôcôla rất xinh được trang trí bằng mấy trái Snitch bọc đường nho nhỏ, và căn cứ theo bao bì thì có cả một bịch pháo Xèo Xèo Véo Véo nữa. Harry ngắm nghía một lúc rồi kinh hoàng cảm thấy một cục bướu cứng ngắc vừa mới trồi lên cổ họng của nó.

Ginny hỏi khẽ:

“Anh có sao không, anh Harry?”

“Ừ, anh khỏe mà.”

Harry đáp cộc lốc. Cái bướu trong cổ họng nó đau đớn vô cùng. Nó không thể hiểu tại sao một cái trứng lễ Phục Sinh lại có thể làm cho nó đau đớn như thế này.

Ginny vẫn kiên trì gạn hỏi:

“Dạo gần đây trông anh xuống tinh thần lắm. Anh biết không, em chắc chắn là nếu anh chỉ cần nói chuyện với chị Cho...”

Harry ngắt lời một cách lỗ mãng:

“Người anh muốn nói chuyện cùng không phải là Cho.”

Ginny quan sát Harry kỹ hơn, hỏi tới:

“Vậy thì là ai?”

“Anh...”

Nó liếc nhìn chung quanh để biết chắc là không có ai đang nghe lén. Bà Pince đang ở cách chỗ tụi nó nhiều dãy kệ sách, bận đóng dấu lên một chồng sách cho cô nàng Hannah Abbott có vẻ mặt trông như phát rồ.

Harry thì thầm:

“Anh ước gì có thể nói chuyện với chú Sirius. Nhưng anh biết là anh không thể.”

Ginny tiếp tục nhìn Harry hết sức đắn đo suy tính. Harry mở gói cái trứng Phục Sinh của nó ra, bẻ một miếng lớn rồi cho vô miệng, thực ra là để có chuyện mà làm chứ không phải vì nó muốn ăn chút nào.

Ginny cũng tự bẻ cho mình một miếng trứng sôcôla, nói chậm rãi:

“Cũng được. Nếu anh thực sự muốn nói chuyện với chú Sirius thì em chắc là tụi mình có thể nghĩ ra một cách nào đó để làm...”

Harry chán nản nói:

“Thôi đi. Làm sao được với chính sách của mụ Umbridge, kiểm soát mọi lò sưởi và đọc hết thư từ của tụi mình?”

Ginny trầm ngâm nói:

“Cái hay của việc lớn lên chung một nhà với anh Fred và George là mình ít nhiều cũng bắt đầu biết nghĩ, rằng bất cứ điều gì cũng có thể làm được, miễn mình có đủ gan làm.”

Harry nhìn Ginny. Có thể do ảnh hưởng của sôcôla - thầy Lupin đã luôn luôn khuyên là nên ăn một chút sôcôla sau khi đối đầu với bọn Giám Ngục - hoặc có thể đơn giản chỉ vì rốt cuộc nó cũng đã nói ra được điều ao ước hằng nung nấu tim gan nó cả tuần lễ nay, mà giờ đây nó bỗng cảm thấy có thêm chút đỉnh hy vọng...

“CÁC TRÒ NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM CÁI GÌ HẢ?”

Ginny lật đật đứng lên, thì thào:

“Ôi, khỉ gió. Em quên mất là...”

Bà Pince đang xà tới bên tụi nó, gương mặt teo quắt của bà méo mó vì giận dữ. Bà gào lên:

“Ăn sôcôla trong thư viện hả? Cút! Cút ra... CÚT!”

Bà vung cây đũa phép lên, bà khiến cho cặp, sách và bình mực của Harry

bay vèo vèo bám theo Harry và Ginny chạy ra khỏi thư viện, rồi đập lên đầu hai đứa nó liên tục trong khi tụi nó chạy bán mạng.

Như thế để nhấn mạnh tầm quan trọng của kỳ thi sắp tới của tụi nó, một loạt truyền đơn, tờ bướm, và thông báo liên quan đến nhiều nghề nghiệp pháp thuật xuất hiện trên khắp các bàn trong tháp Gryffindor ngay trước khi kỳ nghỉ lễ chấm dứt, cùng lúc với một thông báo khác dán trên bảng, rằng:

CỔ VẤN NGHỀ NGHIỆP

Tất cả học sinh năm thứ năm cần phải tham dự một cuộc họp ngắn với giáo sư Hướng dẫn của mình trong tuần đầu tiên của học kỳ hè, trong buổi họp đó học sinh sẽ có cơ hội để thảo luận về nghề nghiệp tương lai của mình. Thời gian biểu của những buổi gặp gỡ cá nhân được liệt kê dưới đây.

Harry ngó xuống cái danh sách và nhận thấy nó phải có mặt ở văn phòng giáo sư McGonagall lúc hai giờ rưỡi ngày thứ hai, như vậy có nghĩa là nó sẽ bị mất buổi học môn Tiên Tri. Nó và mấy đứa học sinh năm thứ năm khác đã dành khá nhiều thời gian của những ngày cuối tuần cuối cùng trong kỳ nghỉ lễ Phục Sinh để đọc tất cả những thông tin về các nghề nghiệp được bỏ lại trên bàn cho tụi nó tham khảo.

Vào buổi tối cuối cùng của kỳ nghỉ lễ, Ron nói:

“Chà, mình chẳng mê nghề Lương Y cho lắm.”

Nó đang cúi mũi đọc một tờ bướm, với mặt trước có hình một khúc xương bắt chéo nhau cùng một cây đũa phép có biểu tượng của Thánh Mungo.

“Tờ bướm này nói là bồ cần ít nhất một S.X. cho các môn Độc Dược, Thảo Dược, Biến Hình, Bùa Chú, và Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám trong cuộc thi lấy bằng Pháp Thuật Tận Sức. Ý mình muốn nói là... Quý thần ơi... Cần nhiều dữ vậy sao?”

Hermione lơ đãng nói:

“Ừ, đó là một nghề nghiệp đòi hỏi nhiều trách nhiệm, đúng không?”

Cô nàng đang nghiền ngẫm một tờ bướm màu hồng-và-cam rực rỡ có cái tựa to là **VẬY BẠN CÓ NGHĨ MÌNH SẼ THÍCH LÀM VIỆC TRONG NGÀNH BANG GIAO VỚI MUGGLE KHÔNG?** Cô nàng nói tiếp:

“Người ta dường như không cần nhiều điều kiện, phẩm chất lắm trong việc quan hệ với Muggle... Họ chỉ đòi một bằng Pháp sư Thường đẳng về môn Muggle học... *‘điều quan trọng hơn nhiều là sự nhiệt tình, lòng kiên nhẫn, và một khả năng hài hước’* thôi.”

Harry nói giọng ảm đạm:

“Còn nếu muốn quan hệ với ông dượng của mình thì bỏ cần nhiều phẩm chất khác nữa, chứ không chỉ có mỗi khả năng hài hước. Thí dụ như biết lặn lúc nào, có vẻ như...”

Nó đang đọc nửa chừng tờ bướm của ngân hàng Phù thủy.

“Nghe cái này đây: *‘Có phải các bạn đang tìm kiếm một nghề nghiệp nhiều thách thức liên quan đến du hành, thám hiểm, cùng những phần thưởng lớn lao quan trọng liên quan đến hiểm nguy không? Vậy thì bạn hãy cân nhắc đến một vị trí trong Ngân Hàng Phù Thủy Gringotts, nơi hiện đang tuyển mộ Những Người Giải Lời Nguyên cho những cơ hội ly kỳ ở nước ngoài.’* Nhưng mà họ cần môn Số Học... Bỏ có thể làm nghề này đó, Hermione à!”

Hermione đáp một cách mơ hồ:

“Mình không khoái ngành ngân hàng cho lắm.”

Lúc này cô nàng đang chìm đắm vô quảng cáo: **BẠN ĐÃ CÓ CHƯA NHỮNG ĐIỀU KIỆN ĐỂ HUẤN LUYỆN QUÝ KHỔNG LỒ LÀM BẢO VỆ?**

“Này!”

Một giọng nói rót vào tai Harry. Nó ngoảnh nhìn ra sau: Fred và George vừa mới đến nhập bọn với tụi nó. Fred duỗi chân lên cái bàn trước mặt tụi nó khiến cho nhiều tờ bướm quảng cáo các nghề nghiệp có biểu tượng của Bộ Pháp Thuật bị đẩy rớt xuống sàn. Anh ta nói:

“Ginny vừa nói nhỏ với bọn anh về em. Con bé nói em cần nói chuyện với chú Sirius hả?”

“Cái gì?”

Hermione kêu to lên, bàn tay cô nàng khựng lại giữa chừng trong động tác lượm lại tờ bướm TẠO MỘT CÚ VANG Ở SỞ TAI NẠN VÀ THẢM HỌA PHÁP THUẬT.

Harry nói, cố gắng tạo ra một giọng nói bình thường:

“Phải... Ủ, em nghĩ là em muốn...”

“Đừng có khùng.”

Hermione ngắt lời nó, cô nàng ngồi thẳng người lên và nhìn nó như thể không thể tin vào mắt mình được nữa.

“Trong khi mục Umbridge rình rập khắp các lò sưởi và mò xét tất cả bưu cù à?”

George duỗi người ra mỉm cười:

“Chà, tụi anh nghĩ là tụi anh có thể kiếm được một cách lách mấy vụ đó. Chỉ cần một chiến thuật nghi binh đơn giản mà thôi. Này, có lẽ các em cũng đã nhận thấy là mấy hôm nay chúng ta khá là im hơi lặng tiếng sau vụ bùng nổ hồi trước kỳ nghỉ lễ Phục Sinh chứ?”

Fred nói:

“Tụi này đã tự hỏi, mắc gì mà tụi mình lại làm hỏng thời gian xả hơi nhàn nhã của tụi mình chứ? Rồi tụi này tự trả lời: chẳng bỏ công. Và dĩ nhiên, tụi này cũng chẳng hề muốn làm cho mọi người bị rối tung rối nùi trong cái sự nghiệp học hành của họ.”

Anh chàng khẽ gật đầu một cách cao ngạo với Hermione. Sự thâm trầm này có vẻ khiến cho cô nàng hơi khựng lại.

Fred lại nhanh nhẩu nói tiếp:

“Nhưng từ ngày mai lại là công việc như bình thường. Và nếu tụi này sắp gây ra một tý náo động, thì tại sao lại không làm cơ chứ, để cho Harry có thể có cơ hội tán dóc với chú Sirius, hử?”

“Đành vậy, nhưng mà...”

Hermione nói với một thái độ như đang giảng giải một điều hết sức đơn giản cho một người quá ư dần.

“... ngay cả nếu như các anh có làm ra được một vụ nghi binh, thì làm sao mà Harry có thể nói chuyện với chú ấy được chứ?”

Harry nói khẽ:

“Văn phòng của mụ Umbridge.”

Suốt hai tuần nay nó đã suy nghĩ đến điều này và thấy không có cách nào khác được. Chính mụ Umbridge đã nói với nó rằng lò sưởi duy nhất không bị canh chừng là lò sưởi của chính mụ.

Hermione kêu lên bằng một giọng nín:

“Bồ... có... điên... không?”

Ron đã hạ thấp tờ bướm về nghề nghiệp trong ngành thương mại năm trồng để theo dõi cuộc tranh cãi một cách đầy cảnh giác.

Harry nhún vai nói:

“Mình không nghĩ vậy.”

“Vậy trước tiên làm sao bồ có thể vô được trong đó chứ?”

Harry đã chuẩn bị sẵn sàng cho câu hỏi này. Nó nói:

“Con dao của chú Sirius.”

“Nói lại đi.”

Harry nói:

“Hồi Giáng Sinh năm kia chú Sirius có tặng cho mình một con dao vạn năng có thể mở được tất cả các ổ khóa. Cho nên thậm chí nếu mụ Umbridge có ếm bùa Chào Thua lên cửa văn phòng của mụ, mà mình cá là thể nào thể nào mụ cũng ếm...”

“Bồ nghĩ sao về chuyện này?”

Hermione hỏi Ron, và Harry không thể không liên tưởng tới cảnh bà Weasley kêu gọi đồng minh từ phía ông Weasley trong bữa ăn tối đầu tiên của nó ở ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld.

Ron hơi hoảng hốt khi bị hỏi ý kiến. Nó nói:

“Mình không biết. Nếu Harry muốn làm chuyện đó thì tùy nó, chứ biết sao?”

Fred vỗ mạnh lên lưng Ron:

“Nói năng như một người bạn chân chính và một gã Weasley thứ thiệt. Vậy thì được rồi. Tụi này đang nghĩ đến việc tiến hành vụ này vào ngày mai, ngay sau buổi học, bởi vì nó sẽ gây được hiệu quả tối đa nếu mọi người đều đang ở trong hành lang - Harry, tụi này sẽ cho nổ đầu đó bên dãy nhà phía Đông, kéo ngay mụ Umbridge ra khỏi văn phòng của mụ - tụi này tính toán là tụi này nên làm sao bảo đảm dành cho em, để coi, hai chục phút!”

Anh chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn George. George nói:

“Dễ ợt.”

Ron hỏi:

“Kiểu nghi binh gì vậy?”

Fred nói khi anh chàng cùng George đứng lên:

“Rồi em sẽ biết, em trai cưng ạ. Ít nhất thì em cũng sẽ được biết nếu em có chạy lon ton dọc theo hành lang của Gregory Xun Xoe vào khoảng năm giờ ngày mai.”

Harry thức giấc rất sớm vào ngày hôm sau, cảm thấy hồi hộp lo âu gần như bằng cái buổi sáng mà nó phải đi ra phiên tòa kỷ luật ở Bộ Pháp Thuật. Chẳng phải riêng cái viễn cảnh đột nhập vào văn phòng của mụ Umbridge và dùng lò sưởi của mụ để nói chuyện với chú Sirius khiến nó căng thẳng thần kinh, mặc dù riêng chuyện này cũng đã đủ căng thẳng rồi - mà còn vì hôm nay cũng sẽ là lần đầu tiên nó sẽ lại gần gũi chung đụng trong cùng một gian phòng với thầy Snape kể từ lúc thầy tống cổ nó ra khỏi văn phòng của thầy, bởi vì hôm nay nó có tiết học Độc Dược.

Sau khi nằm dài trên giường một lúc suy nghĩ về một ngày trước mặt, Harry lặng lẽ thức dậy và đi tới bên cửa sổ bên cạnh giường ngủ của Neville, đăm đăm nhìn ra ngoài một buổi sáng thực sự rực rỡ. Bầu trời màu xanh bạc hơi mù sương. Ngay trước mặt, Harry có thể nhìn thấy cây sồi cao ngất, mà dưới bóng râm của cây sồi ấy ba James của nó đã có lần hành hạ thầy Snape. Nó không biết chắc những điều chú Sirius sẽ nói với nó có thể lặp đi được những gì nó đã nhìn thấy trong cái Tường Ký hay không. Nhưng nó tha thiết muốn nghe chính lời kể của chú Sirius về những gì đã xảy ra, để xem thử có bất kỳ yếu tố nào làm nhẹ được chăng, bất kỳ sự lý giải nào để lượng thứ cho hành vi của cha nó chăng...

Bỗng có một cái gì khiến Harry phải chú ý: có cái gì đó chuyển động bên rìa của Khu Rừng Cấm. Harry nheo mắt né ánh nắng lóa và nhìn thấy lão Hagrid từ giữa rừng cây đi ra. Trông dáng bác ấy hình như đi cà nhắc. Trong lúc Harry theo dõi, lão Hagrid cố lê lết về phía cánh cửa căn chòi của mình, rồi biến mất vào bên trong. Harry quan sát căn chòi một lúc lâu. Lão Hagrid không trở ra lần nữa, nhưng khói cuồn cuộn bốc lên từ ống khói, như vậy có lẽ lão Hagrid không bị thương nặng đến nỗi không đốt được lò sưởi...

Harry quay lưng lại cửa sổ, đi trở về phía cái giường của nó và bắt đầu thay đồ.

Với cái viễn cảnh phải đột nhập vào văn phòng của mụ Umbridge trong đầu, Harry chẳng dám trông mong gì hôm nay sẽ là một ngày thanh thản. Nhưng ấy là nó chưa tính đến chuyện Hermione gần như cố gắng liên tục làm nhụt chí nó, để nó từ bỏ kế hoạch sẽ làm vào lúc năm giờ chiều. Lần đầu tiên kể từ xưa tới nay, cô nàng không chăm chú, ít nhất thì cũng không chăm chú bằng Ron và Harry, trong giờ Lịch Sử Pháp Thuật của giáo sư Binns, mà cứ lải nhải tuôn hàng chuỗi những lời cảnh cáo rù rì mà Harry hết sức khó khăn mới phớt lờ được.

“... và nếu mà mụ ấy bắt được bồ trong văn phòng của mụ, thì ngoài chuyện đuổi bồ, mụ còn có thể truy ra là bồ đã nói chuyện với chú Khụt Khịt và lần này thì mình chắc là mụ sẽ ép bồ uống Thuốc Nói Thật để trả lời những câu hỏi của mụ...”

Ron nói khẽ nhưng bằng một giọng tức giận:

“Hermione, bồ có định ngừng thuyết phục Harry bỏ cuộc để mà nghe giáo sư Binns giảng bài không hử? Hay là chính mình phải ghi chép thay cho bồ đây?”

“Thì bồ cứ ghi chép để thay đổi một phen, có chết chóc gì đâu?”

Vào lúc mà tụi nó đi xuống tầng hầm, cả Harry và Ron đều không thèm nói chuyện với Hermione nữa. Cô nàng vẫn không hề ngã lòng, mà còn lợi dụng lúc cả hai đứa kia im lặng mà duy trì một trường đoạn độc thoại triền miên những lời cảnh cáo khủng khiếp, được thốt ra thì ào ào bằng một giọng nói rít lên một cách mãnh liệt, khiến cho Seamus mất đến năm phút để kiểm tra xem cái vạc của nó có bị rò rỉ không.

Trong lúc đó, thầy Snape dường như đã quyết định hành động như thể Harry vô hình. Dĩ nhiên Harry đã quá quen với cách thức này, bởi vì đó chính là một trong những mưu mẹo sở trường đặc ý nhất của dượng Vernon, và nhìn chung thì nó cũng biết ơn vì nó không đến nỗi phải chịu đựng điều gì tồi

tệ hơn. Thực ra, nếu so sánh với những gì mà nó thường phải chịu đựng thầy Snape dưới hình thức những lời mắng mỏ hay sự phê bình ác ý, thì Harry thấy kiểu đối xử mới bằng cách phớt lờ này cũng đáng kể là tiến bộ, và nó vui lòng mà nhận thấy rằng khi nó hoàn toàn bị bỏ mặc một mình, nó có thể pha chế món Thuốc Tăng Lực khá dễ dàng. Cuối buổi học, nó móc ra một mớ thuốc vừa bào chế cho vô một ống nghiệm, đóng nút lại, rồi đem lên bàn của thầy Snape để được chấm điểm, cảm thấy rốt cuộc nó cũng có thể vét được một điểm S.X.

Nhưng nó chỉ vừa mới quay lưng đi thì nghe một tiếng “choang”. Malfoy phát ra một tràng cười vui sướng. Harry quay phắt lại. Mẩu thuốc vừa bào chế của nó đã tan tành thành nhiều mảnh vụn nằm trên sàn, và thầy Snape thì đang dò xét nét mặt của nó bằng ánh mắt thích thú hả hê.

Thầy nói một cách êm ái:

“Ồi! Vậy là một con zero nữa, Potter à...”

Harry giận đến mức không thể nói nên lời. Nó vội bước dài trở về chỗ cái vạc của mình, định đổ đầy mẩu thuốc vô một ống nghiệm khác và buộc thầy Snape phải chấm điểm lại, nhưng nó kinh hoàng nhận thấy toàn bộ mớ thuốc còn lại trong cái vạc của nó cũng đã biến mất hết rồi.

Hermione đưa tay bịt miệng, kêu lên:

“Xin lỗi! Mình thật tình xin lỗi bồ, Harry à. Mình tưởng bồ đã làm xong bài rồi nên mình đã dọn dẹp nó!”

Harry không thể thốt ra lời nào để đáp lại. Khi chuông reo hết tiết, nó vội vàng thoát ra khỏi căn hầm ấy mà không buồn liếc mắt nhìn lại lấy một lần, và nó lo liệu chắc chắn chọn sao cho mình được một chỗ ngồi giữa Seamus và Neville vào bữa ăn trưa, để cho Hermione không thể lại một phen nữa bắt đầu lải nhải khuyên nó về chuyện sử dụng văn phòng của mụ Umbridge.

Tới lúc đến được lớp học môn Tiên Tri thì Harry đã ở trong một tâm trạng

hết sức tồi tệ, đến nỗi nó quên bém mất buổi gặp mặt giáo sư McGonagall để được tư vấn về nghề nghiệp tương lai. Nó chỉ sức nhớ ra khi Ron hỏi nó tại sao lại không đến văn phòng của giáo sư McGonagall. Nó lật đật chạy nháo nhào lên cầu thang và đến nơi dứt cả hơi nhưng chỉ trễ mất vài phút.

Harry vừa đóng cánh cửa lại, vừa thở hổn hển nói:

“Con xin lỗi giáo sư. Con đã quên mất...”

“Không hề gì, Potter à.”

Giáo sư McGonagall nói nhanh, nhưng trong khi bà nói, có ai đó khịt khịt mũi ở một góc phòng. Harry ngoái đầu lại nhìn.

Giáo sư Umbridge đang ngồi đó, cái bìa kẹp hồ sơ đặt trên đầu gối, quanh cổ mục là một vòng rua ren xếp nếp cầu kỳ, và trên gương mặt mục là một nụ cười mủm mỉm điệu dàng hết sức khiếp đảm.

Giáo sư McGonagall nói ngắn gọn:

“Ngồi xuống, Potter.”

Bàn tay của giáo sư run lên nhẹ nhẹ khi bà xốc lại mấy tờ bướm bừa bộn trên mặt bàn giấy.

Harry ngồi xuống, quay lưng về phía mục Umbridge, và cố gắng hết sức làm bộ như không hề nghe tiếng sột soạt của cây viết lông ngỗng của mục đang chạy lia lịa trên tấm bìa kẹp hồ sơ.

Giáo sư McGonagall nói:

“A, Potter, buổi họp này là để thảo luận về bất kỳ ý tưởng nghề nghiệp nào mà con nghĩ tới, và để giúp con quyết định những môn học nào mà con sẽ cần học tiếp trong năm thứ sáu và thứ bảy. Vậy con đã có suy nghĩ nào về việc mà con muốn làm sau khi con rời trường Hogwarts chưa?”

Harry nói:

“Dạ...”

Nó nhận thấy tiếng sột soạt đằng sau lưng khiến nó bị phân tán tâm trí hết

sức.

Giáo sư McGonagall nhắc nó:

“Sao?”

Harry lúng búng nói:

“Dạ, con có nghĩ đến, có lẽ, làm một Thần Sáng.”

Giáo sư McGonagall rút ra một tờ bướm nhỏ màu sậm từ bên dưới cái mớ tùm lum trên mặt bàn giấy của bà, và nói:

“Con sẽ cần có điểm tối ưu để theo đuổi nghề đó. Ta thấy, họ đòi hỏi tối thiểu phải có năm chứng chỉ Pháp Thuật Tận Sức và không có môn nào thấp hơn điểm Giỏi. Rồi con sẽ phải trải qua một loạt kiểm tra tính cách và năng lực rất nghiêm ngặt ở Phòng Thần Sáng. Đó là một con đường sự nghiệp khó khăn, Potter à; họ chỉ chọn những người giỏi nhất. Thực ra, ta không biết có ai được họ nhận vào trong vòng ba năm vừa qua không.”

Lúc đó, giáo sư Umbridge phát ra một tiếng ho khế, như thể mục chỉ thử xem mục có thể ho êm đến cỡ. Giáo sư McGonagall chẳng lý gì đến mục ta cả. Bà tiếp tục, nói hơi to tiếng hơn lúc nãy một chút:

“Ta nghĩ chắc con cũng muốn biết con cần phải theo học những môn nào?”

Harry đáp:

“Dạ, con đoán là môn Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám ạ?”

Giáo sư McGonagall quả quyết nói:

“Đương nhiên. Ta cũng muốn khuyên con...”

Giáo sư Umbridge lại ho thêm một tiếng nữa, lần này nghe rõ hơn một chút. Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại một lát, rồi lại mở mắt ra, và tiếp tục như thể đã không có việc gì xảy ra cả.

“Ta cũng muốn khuyên con học môn Biến hình, bởi vì các Thần Sáng thường xuyên cần Biến Hình hay Bất Biến Hình trong công việc của họ. Và

ta cũng nên nói với con ngay từ bây giờ, Potter à, rằng ta không chấp nhận học sinh bước vào lớp Pháp Thuật Tận Sức của ta, trừ khi những học sinh đó đạt được điểm Giỏi hay cao hơn trong kỳ thi Pháp Sư Thường Đăng. Ta muốn nói là hiện giờ điểm trung bình của con chỉ đạt mức ‘Có Thể Chấp Nhận’, cho nên con sẽ cần phải bỏ nhiều công sức học tập hơn nữa trước kỳ thi để có một cơ hội được tiếp tục theo học môn này. Kể đến con nên học môn Bùa Chú, môn này luôn luôn hữu dụng, và môn Độc Dược nữa. Phải, môn Độc Dược, Potter à.”

Giáo sư McGonagall nói tiếp với một nụ cười thoáng qua rất mơ hồ.

“Độc Dược và Thuốc Giải Độc là môn học cần thiết đối với nghề Thần Sáng. Và ta phải nói với con rằng giáo sư Snape chắc chắn từ chối nhận bất cứ học sinh nào có điểm thấp hơn Xuất Sắc trong kỳ thi Pháp Sư Thường Đăng.”

Giáo sư Umbridge phát ra một tiếng ho nghe rõ nhất từ nãy tới giờ.

Giáo sư McGonagall sáng giọng hỏi mà không thèm nhìn tới mặt mụ Umbridge:

“Tôi có thể đưa cho cô vài viên thuốc ho không, cô Dolores?”

Mụ Umbridge nói, kèm theo tiếng cười màu mè mà Harry ghét hết chỗ nói.

“Ôi, không cần, cảm ơn nhiều lắm. Tôi chỉ thắc mắc là liệu tôi có thể ngắt lời cô một chút xíu không, cô Minerva?”

Giáo sư McGonagall nói qua hai hàm răng nghiến chặt:

“Tôi chắc là được!”

Giáo sư Umbridge nói ngọt xớt:

“Tôi chỉ thắc mắc là liệu ông Potter có *đầy đủ* tính khí của một Thần Sáng hay không?”

“Vậy hả?”

Giáo sư McGonagall nói một cách cao ngạo. Rồi bà tiếp tục như thể không hề xảy ra sự gián đoạn đàm hơi vừa rồi.

“Vây, Potter à, nếu con nuôi tham vọng này một cách nghiêm túc, thì ta sẽ khuyên con nên tập trung nỗ lực để làm cho môn Biến Hình và môn Độc Dược đủ để sẵn sàng thi thố. Ta thấy giáo sư Flitwick đã xếp hạng con ở giữa mức ‘Có thể Chấp nhận’ và mức ‘Giỏi’ trong hai niên học vừa qua, như vậy môn Bùa Chú của con có vẻ tốt; đối với môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, điểm của con từ trước tới nay nói chung là cao, đặc biệt giáo sư Lupin cho rằng con... *Cô có chắc là cô không cần ngậm một viên thuốc ho chứ, cô Dolores?*”

“Ồ, không cần đâu, cảm ơn, cô Minerva.”

Giáo sư Umbridge lại cười kiểu cách, mụ vừa mới ho lên một tiếng to nhất.

“Tôi chỉ lo ngại là cô chưa có được điểm hạng mới đây nhất của Harry về môn Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám để tham khảo. Tôi chắc chắn là tôi đã có gởi cho cô trong một bức thư...”

“Cái gì? Cái đồ này hả?”

Giáo sư McGonagall nói với một giọng góm ghiếc khi bà rút ra một mảnh giấy da màu hồng từ giữa những giấy tờ trong bìa hồ sơ của Harry. Bà liếc mắt xuống xem lướt qua, đôi chân mày hơi nhướn lên, rồi bà đặt miếng giấy da hồng trở vô trong bìa hồ sơ mà không một lời bình phẩm.

“Đúng vậy, Potter à, như ta đang nói lúc này, giáo sư Lupin nghĩ là con chứng tỏ một năng khiếu rõ rệt đối với môn này, và hiển nhiên đối với cả nghề Thần Sáng...”

Giáo sư Umbridge lại cất lên giọng đường mật, quên bém đi cả chuyện ho khan.

“Cô có hiểu bức thư của tôi không, cô Minerva?”

Giáo sư McGonagall nói, hai hàm răng của bà nghiền chặt đến nỗi từng lời thốt ra đều hơi bị nghẹt:

“Dĩ nhiên là tôi hiểu.”

“Chà, vậy thì, tôi không rõ... tôi e rằng tôi không thực sự hiểu được cái cách thức mà cô tạo cho ông Potter một niềm hy vọng sai lầm là...”

“Một hy vọng sai lầm?”

Giáo sư McGonagall lặp lại, vẫn không thềm ngoảnh lại ngó mụ Umbridge.

“Trò ấy đã đạt được điểm cao trong tất cả bài thi môn Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám...”

“Tôi rất tiếc là phải mâu thuẫn với cô, cô Minerva à, nhưng như cô đã đọc thấy trong bức thư của tôi, Harry đã đạt một kết quả rất tệ trong lớp học với tôi...”

Giáo sư McGonagall rút cuộc đành quay lại nhìn thẳng vào mắt mụ Umbridge mà nói:

“Lẽ ra tôi nên nói cho đơn giản dễ hiểu hơn. Trò ấy đã đạt được điểm cao trong tất cả các kỳ thi Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám do các giáo sư tài giỏi có thẩm quyền đưa ra.”

Nụ cười của giáo sư Umbridge biến mất thành linh như một bóng đèn phụt tắt. Mụ ngồi lúi lại trên cái ghế, lật tờ giấy trên cái bìa kẹp hồ sơ của mụ, và bắt đầu ghi ghi chép chép thiệt là nhanh, hai con mắt lồi thô lỗ của mụ cứ lăn tròn từ bên này qua bên kia. Giáo sư McGonagall quay trở lại với Harry, hai cái lỗ mũi mỏng của bà phập phồng như muốn xịt khói, hai con mắt bà bốc lửa.

“Con có thắc mắc gì không, Potter?”

Harry đáp:

“Dạ, có. Nếu con có đủ chứng chỉ Pháp Thuật Tận Sức thì Bộ Pháp Thuật

sẽ kiểm tra những phẩm cách và năng khiếu gì ở con?”

Giáo sư McGonagall trả lời:

“À, con sẽ cần phải chứng minh được khả năng phản ứng tốt đối với áp lực và những thứ tương tự, sự quyết chí bền gan, sự tận tụy cống hiến, bởi vì việc huấn luyện các Thần Sáng mất tới ba năm, ấy là chưa kể những kỹ năng rất cao trong phòng vệ thực hành. Điều đó có nghĩa là sẽ phải nghiên cứu nhiều hơn nữa ngay cả sau khi con ra trường, cho nên trừ khi con được chuẩn bị để...”

Mụ Umbridge nói, giọng giờ đây đã trở nên lạnh lẽo vô cùng:

“Ta nghĩ trò cũng sẽ nhận thấy rằng Bộ Pháp Thuật sẽ nghiên cứu hồ sơ của những người nộp đơn xin làm Thần Sáng. Hồ sơ tội phạm của những người đó.”

“... trừ khi con được chuẩn bị để vượt qua thêm nhiều kỳ thi khác sau khi ra trường Hogwarts, con thật sự nên nghĩ đến một môn khác là...”

“... Có nghĩa là cơ hội để thằng nhóc này trở thành Thần Sáng cũng tương đương với cơ hội cụ Dumbledore trở lại ngôi trường này.”

Giáo sư McGonagall nói:

“VẬY thì đó là một cơ hội chắc chắn.”

Mụ Umbridge la lớn:

“Hồ sơ Potter có tỳ vết tội phạm.”

Giáo sư McGonagall la còn lớn hơn nữa:

“Potter đã được xóa trắng mọi lời cáo buộc.”

Giáo sư Umbridge đứng bật dậy. Mụ lùn đến nỗi dù cho mụ có đứng lên thì trông cũng không khác gì với khi ngồi. Nhưng điệu bộ màu mè kiêu cạo của mụ đã nhường chỗ cho một cơn giận điên tiết, khiến cho cái mặt rộng bẹt bẹt của mụ hiểm ác một cách quái dị cực kỳ.

“Potter không có bất kỳ một cơ hội nào trở thành Thần Sáng!”

Giáo sư McGonagall cũng đứng lên, và với bà thì việc này tạo được một ấn tượng đáng kể: tướng bà cao nhòng, át lấp đi bộ thó của mụ Umbridge. Bằng một giọng ngân nga, giáo sư McGonagall nói:

“Potter, ta sẽ giúp con trở thành Thần Sáng nếu đó là việc cuối cùng ta được làm trên đời này! Nếu ta phải dạy kèm cho con hằng đêm, ta bảo đảm con sẽ đạt được những kết quả cần có!”

Mụ Umbridge la lên, giọng cao lên tức tối:

“Ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật sẽ không bao giờ tuyển dụng Harry Potter!”

Giáo sư McGonagall cũng la lớn lên:

“Đến lúc Potter sẵn sàng gia nhập đội ngũ Thần Sáng thì rất có thể chúng ta đã có một Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật mới rồi.”

“À há!”

Giáo sư Umbridge thét lên, xĩa một ngón tay múp míp vào giáo sư McGonagall:

“Phải! Phải, phải, phải rồi! Dĩ nhiên rồi! Đó là điều cô mong muốn, phải không, cô Minerva McGonagall? Cô muốn cụ Dumbledore thay thế ngài Cornelius Fudge! Cô mong cô sẽ ở vị trí của tôi, Thư Ký Riêng Cao Cấp của Bộ trưởng và đương quyền Nữ Hiệu trưởng, đúng không?”

Giáo sư McGonagall nói giọng khinh thị một cách cao sang:

“Cô sân si rồi. Potter, buổi tư vấn nghề nghiệp của chúng ta đã kết thúc.”

Harry lẳng cái cặp sách của nó qua vai rồi vội vã đi ra khỏi căn phòng, không dám ngó tới mụ Umbridge một cái. Suốt quãng đường về dọc theo hành lang, nó vẫn còn nghe được tiếng mụ Umbridge và giáo sư McGonagall tiếp tục quát thét vào mặt nhau.

Buổi trưa hôm đó, khi giáo sư Umbridge sai bước đi vào lớp học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, mụ vẫn còn thở phì phì như thể vừa mới chạy

đưa về.

Lúc bọn học sinh mở sách ra chương ba mươi bốn ('Không Trả Miếng và Thương Thuyết'), Hermione thì thầm:

“Harry à, mình hy vọng bồ đã suy nghĩ kỹ hơn về điều bồ đang dự định làm. Trông mụ Umbridge bữa nay có vẻ đã trong tình trạng cực kỳ khó ở rồi...”

Thình thoảng mụ Umbridge lại ném cho Harry những cái nhìn trừng trừng. Harry giữ cho cái đầu cúi xuống, ngó chăm chăm cuốn *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ*, nhưng hai con mắt của nó không tập trung, nó mãi suy nghĩ...

Nó có thể tưởng tượng ra phản ứng của giáo sư McGonagall nếu nó bị bắt quả tang đang đột nhập vào văn phòng của giáo sư Umbridge chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi bà bảo lãnh cho nó... Chẳng có gì ngăn nó cứ đơn giản quay về tháp Gryffindor mà hy vọng rằng trong suốt kỳ nghỉ hè sắp tới, thế nào cũng sẽ có dịp hỏi chú Sirius về cái cảnh mà nó đã chứng kiến trong cái Tường Ký... Không có gì cả, ngoại trừ cái ý tưởng thực hiện hành động dễ bề ồ này khiến cho nó cảm thấy như có một sức nặng như chì rớt ạch xuống bao tử của nó... Và rồi lại còn vụ Fred và George nữa, trò nghi binh của hai anh chàng này đã được lên kế hoạch, ấy là chưa kể đến con dao chú Sirius đã cho nó hiện giờ đang nằm trong cặp sách, chung với Tấm áo Tàng hình của ba nó...

Nhưng vấn đề còn lại vẫn là: nếu mà nó bị bắt...

Hermione giơ cao quyển sách để che mặt của cô nàng khỏi con mắt lom lom của mụ Umbridge trong lúc thì thào:

“Harry à, cụ Dumbledore đã hy sinh chính bản thân cụ để cho bồ được ở lại trường học tập. Mà nếu bữa nay bồ bị đuổi cổ khỏi trường thì sự hy sinh của cụ hóa ra vô nghĩa!”

Nó có thể hủy bỏ kế hoạch và chỉ đơn giản học cách sống chung với cái ký

ức về điều mà ba James của nó đã làm vào một ngày mùa hè cách đây hơn hai mươi năm...

Và rồi nó bỗng nhớ chú Sirius hiện ra trong ngọn lửa lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor... “Con không giống ba con nhiều như chú tưởng... James coi sự liều lĩnh mạo hiểm như là một trò vui...”

Nhưng nó còn muốn giống như ba nó nữa không?

Khi chuông reo vào cuối buổi học, Hermione nói với một giọng đau khổ:

“Harry, đừng làm chuyện đó, xin bồ đừng làm chuyện đó.”

Harry không trả lời; nó không biết phải làm gì. Ron dường như đã quyết định là không đưa ra ý kiến hay lời khuyên nào hết. Nó không nhìn thẳng vào Harry, mặc dù khi Hermione há miệng toan thuyết phục Harry thêm nữa, Ron nói nhỏ:

“Để nó yên một chút, được không? Nó có thể tự quyết định lấy mà.”

Trái tim Harry đập thiet nhanh khi nó ra khỏi phòng học. Nó đã đi được nửa đường xuống hành lang bên ngoài thì nghe có những tiếng nổ vang lên ở xa xa, chắc chắn là vụ nghi binh của hai anh em sinh đôi Weasley. Tiếng kêu la, tiếng gào thét vang vọng lại từ đâu đó phía trên đầu tụi nó. Chung quanh Harry, mọi người thoát ra khỏi các phòng học và đứng khựng lại trên lối đi, ngược nhìn lên trần nhà khiếp sợ...

Thế rồi mũ Umbridge hốt hải phóng vọt ra khỏi phòng học bằng tốc độ tối đa mà cặp giò ngắn ngủn của mũ có thể vác nổi mũ mà chạy. Rút cây đũa phép ra, mũ vội vàng chạy về hướng ngược lại văn phòng của mũ: đây chính là cơ hội hành động, hoặc sẽ không bao giờ!

“Harry, làm ơn đừng...!”

Hermione van nài yếu ớt, nhưng Harry đã quyết chí rồi. Thắt chặt cái cặp sách trên vai, nó bắt đầu chạy, luồn qua lách lại giữa đám học sinh đang nhốn nháo đi ngược lại hướng của Harry để coi cái vụ lùm xùm bên dãy nhà phía

Đông là chuyện gì...

Harry đến được hành lang có văn phòng mụ Umbridge và thấy hành lang hết sức vắng vẻ. Nó đâm sầm vô tường sau một bộ áo giáp chiến trận to đùng, khiến cái mũ sắt cọt kẹt quay lại nhìn nó. Harry mở cặp sách ra, chụp ngay con dao của chú Sirius và trèo lên mình tấm Áo khoác Tàng hình. Rồi nó bò từ từ, rất cẩn thận, ra khỏi chỗ nấp đằng sau bộ áo giáp, trườn dọc theo hành lang cho đến khi đến được cửa văn phòng của mụ Umbridge.

Nó dứt lưỡi của con dao vạn năng kỳ diệu vào cái khe cửa, di chuyển con dao lên xuống nhẹ nhẹ, rồi rút ra. Một tiếng *cách* nhỏ xíu vang lên, và cánh cửa mở bung ra. Nó lách ngay vào bên trong văn phòng, lẹ làng đóng cánh cửa lại sau lưng, rồi nhìn quanh.

Căn phòng trống trơn; không có gì cử động, ngoại trừ mấy con mèo xấu đầu xấu đơt trên mấy cái đĩa trang trí vẫn tiếp tục nhí nhố giỡn hớt trên tường, phía trên mấy cây chổi bay bị tịch thu.

Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra và bước dài tới bên lò sưởi, thấy ngay cái mà nó tìm kiếm: một cái hộp nhỏ đựng bột Floo lấp lánh.

Nó ngồi thụp xuống trước cái lò trống trơn, hai bàn tay run lật bật. Từ trước tới giờ nó chưa từng làm chuyện này, mặc dù nó tin là nó biết cách sử dụng. Thò đầu vô trong lò sưởi, nó bốc ra một nhúm to bột Floo rồi thả bột xuống mấy xúc gỗ chất gọn gàng bên dưới. Lập tức nhúm bột nổ ra thành những ngọn lửa màu xanh ngọc bích.

Harry hô to và rõ ràng:

“Số mười hai, quảng trường Grimmauld.”

Đó là một trong những cảm giác lạ lùng nhất mà nó từng trải qua. Dĩ nhiên, trước đây nó đã từng đi lại bằng bột Floo, nhưng lúc đó toàn bộ thân thể nó bị quay tít thò lò trong ngọn lửa xuyên qua mạng lưới các lò sưởi phù thủy thiết lập trên khắp cả nước. Lần này, đầu gối nó vẫn còn tỳ vững vàng

trên cái sàn lạnh giá của văn phòng mụ Umbridge, chỉ có cái đầu của nó quay mòng mòng trong ngọn lửa biếc xanh...

Và rồi, đột ngột như lúc bắt đầu, nó ngừng xoay. Cảm thấy hơi say say như thể đang quẩn một cái khăn quàng cực kỳ nóng, Harry mở mắt ra, và nhận thấy nó đang từ một cái lò sưởi trong nhà bếp nhìn ra một cái bàn gỗ dài, ở đó có một người đàn ông đang ngồi miệt mài đọc một miếng giấy da.

“Chú Sirius?”

Người đàn ông giật bắn mình nhìn quanh quất. Đó không phải là chú Sirius, mà là thầy Lupin.

Thầy hoàn toàn sửng sốt:

“Harry! Con làm gì... Chuyện gì đã xảy ra, mọi việc có ổn không?”

Harry đáp:

“Dạ, ổn. Con chỉ thắc mắc... ý con nói là... con chỉ mong muốn... nói chuyện với chú Sirius.”

Thầy Lupin đứng dậy, trông vẫn hết sức bối rối. Thầy nói:

“Thầy sẽ đi gọi chú ấy. Chú ấy đang ở trên lầu tìm kiếm Kreacher, hình như lão lại trốn biệt trên gác xép...”

Và Harry nhìn thấy thầy Lupin vội vàng đi ra khỏi nhà bếp. Bây giờ chỉ còn nó ở lại, không có cái gì để nhìn ngó, ngoại trừ mấy cái ghế và mấy cái chân bàn. Nó tự hỏi tại sao chú Sirius không bao giờ nói tới sự bất tiện khi nói chuyện qua ngọn lửa: đầu gối của nó đã bắt đầu phản đối một cách đau đớn cái sự tiếp xúc kéo dài với mặt sàn đá lạnh ngắt trong văn phòng của mụ Umbridge.

Chỉ một lát sau thầy Lupin trở lại với chú Sirius bám theo sát gót.

“Chuyện gì vậy?”

Chú Sirius khẩn khoản hỏi. Vệt mớ tóc dài che phủ mắt qua một bên, chú Sirius khuyu xuống sàn, ngay trước lò sưởi, để chú và Harry ngang tầm nhau.

Thầy Lupin cũng quỳ xuống bên cạnh, trông vẻ mặt rất lo lắng.

“Con không sao chứ? Con có cần giúp đỡ không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Không có chuyện gì... Con chỉ muốn nói chuyện... về ba của con...”

Họ trao đổi với nhau một cái nhìn hết sức kinh ngạc, nhưng Harry không có thì giờ để cảm thấy ngỡ ngàng hay bối rối; đầu gối của nó cứ mỗi giây trôi qua lại thêm đau đớn, và nó đoán là từ lúc xảy ra vụ nổ nghi binh đến giờ ắt cũng đã trôi qua hết năm phút rồi - George chỉ bảo đảm cho nó hai chục phút mà thôi. Vì vậy nó lập tức đi thẳng vô câu chuyện về điều nó đã nhìn thấy trong cái Tường Ký.

Khi nó kể xong, cả chú Sirius và thầy Lupin đều không nói tiếng nào trong một lúc. Rồi thầy Lupin lặng lẽ nói:

“Harry à, thầy không muốn con phán đoán cha của con dựa theo những gì con đã nhìn thấy ở đó. Lúc đó cha của con mới mười lăm tuổi...”

Harry nóng nảy nói:

“Con cũng mười lăm tuổi.”

Chú Sirius nói giọng xoa dịu:

“Thật ra, Harry à, anh James và Snape không ganh ghét từ cái phút đầu tiên họ nhìn thấy nhau, chẳng qua chỉ là một trong những chuyện vớ vẩn, con có thể hiểu được, đúng không? Chú nghĩ anh James có tất cả những gì mà Snape muốn - anh ấy được nhiều người yêu thích, anh ấy rất giỏi môn Quidditch, và khá giỏi về mọi thứ. Mà Snape thì chỉ là một đứa kỳ quặc ham mê Nghệ thuật Hắc ám trong khi James... cho dù anh ấy có vẻ như thế nào trong mắt của con thì, Harry à... James luôn luôn căm ghét Nghệ thuật Hắc ám.”

Harry nói:

“Dạ, nhưng ba đã tấn công thầy Snape mà không có lý do gì cả, chẳng qua chỉ vì...”

Nó ngập ngừng rồi nói nốt câu với một giọng áy náy:

“... dạ, chỉ vì chú nói là chú chán quá.”

Chú Sirius nói ngay:

“Chú không tự hào chút nào về chuyện đó.”

Thầy Lupin nhìn sang chú Sirius rồi nói:

“Như vậy, Harry à, điều mà con cần phải hiểu là cha của con và chú Sirius giỏi nhất trường trong bất cứ chuyện gì mà họ làm... Mọi người đều nghĩ họ là xịn nhất... nên nếu đôi khi họ có đi quá đà một chút...”

Chú Sirius nói:

“Anh định nói là nếu tụi tôi đôi khi có làm những chuyện ngu xuẩn phách lối...”

Thầy Lupin mỉm cười.

Harry nói giọng đau khổ:

“Ba cứ vò đầu cho tóc rối.”

Cả chú Sirius và thầy Lupin đều cười.

Chú Sirius trù mếu bảo:

“Chú quên mất là hồi nhỏ anh ấy thường hay có thói quen đó.”

Thầy Lupin cũng hăm hờ hỏi:

“Có đúng là lúc đấy anh ấy đùa giỡn với trái banh Snitch không?”

“Dạ, đúng.”

Harry ngơ ngác nhìn chú Sirius và thầy Lupin tươi cười trong phút hồi tưởng. Harry nói:

“Dạ... con thấy ba con hơi ngốc nghếch!”

“Dĩ nhiên là anh ấy có ngốc một tý!”

Chú Sirius nói một cách hăm hờ.

“Thì tất cả chúng ta đều là những thằng ngốc!...”

Chú nhìn thầy Lupin rồi nói, vẻ công bằng:

“Chà, anh Moony thì không đến nỗi ngốc lắm.”

Nhưng thầy Lupin lắc đầu. Thầy nói:

“Tôi có bao giờ bảo chú hãy buông tha Snape đâu! Tôi có bao giờ có đủ can đảm nói với chú là tôi nghĩ chú hư quá, vô kỷ luật quá đâu!”

Chú Sirius nói:

“Ừ, nhưng mà đôi khi anh khiến cho tội này tội kia tự thấy xấu hổ... Điều đó...”

Harry vẫn kiên trì, bây giờ nó đã ở đây thì phải quyết tâm nói ra hết những điều nó đã nghĩ:

“Và... ba con cứ liếc mắt qua đám con gái ở bên bờ hồ, hy vọng họ để ý tới ba!”

Chú Sirius nhún vai:

“Ôi, hể lúc nào mà có chị Lily thì anh ấy lại tự biến mình thành một thằng ngốc! Hể khi nào anh ấy đến gần chị ấy là anh ấy không thể đừng khoe mẽ...”

Harry khỗ tâm hỏi:

“Làm sao mà ba cười được má? Má ghét ba mà!”

Chú Sirius nói:

“Không, chị Lily đâu có ghét anh James!”

Thầy Lupin nói:

“Chị Lily bắt đầu hò hẹn với anh James từ năm thứ bảy.”

Chú Sirius nói:

“Sau khi anh James bớt kiêu căng một chút.”

Thầy Lupin nói:

“Và không còn ế bùa người khác chỉ để làm trò vui nữa.”

Harry hỏi:

“Kể cả thầy Snape?”

Thầy Lupin thông thả nói:

“Chà, thầy Snape là một trường hợp đặc biệt. Ý thầy nói là thầy Snape không bao giờ từ bỏ một cơ hội nào để trừ rửa anh James, cho nên con sẽ không thể mong gì ba con bỏ qua chuyện đó được, đúng không?”

“VẬY MÁ CON CŨNG CHẤP NHẬN NHƯ VẬY?”

Chú Sirius nói:

“Nói thật với con, má con không biết nhiều lắm về mấy chuyện đó. Chú muốn nói là, anh James không choảng nhau với Snape khi hẹn hò với chị Lily, và anh ấy cũng không trừ ếm Snape ở ngay trước mặt chị ấy.”

Trông Harry vẫn không có vẻ được thuyết phục cho lắm. Chú Sirius nhăn nhó mặt mày nhìn Harry.

“Thực ra, ba của con là người bạn tốt nhất mà chú từng có trong đời, và ba của con là một người tốt. Rất nhiều người khi mười lăm tuổi vẫn là những thằng ngốc. Anh James thì trưởng thành chín chắn ra.”

Harry khó khăn nói:

“Dạ, thôi được. Con chỉ không ngờ là con thấy tội nghiệp thầy Snape quá.”

Thầy Lupin nói, giữa hai mắt của thầy xuất hiện một nếp nhăn.

“Nhân con nhắc tới, vậy chứ thầy Snape phản ứng ra sao khi biết con đã xem hết chuyện này?”

Harry đáp tỉnh bơ:

“Thầy nói thầy sẽ không bao giờ dạy cho con Bế Quan Bí Thuật nữa, làm như chuyện đó là một thất vọng lớn...”

Chú Sirius quát to khiến cho Harry giật bắn người và sặc một bụm tro:

“HẢN CÁI GÌ?”

Thầy Lupin hỏi nhanh:

“Con nói nghiêm túc không đó Harry? Thầy Snape không dạy con nữa à?”

“Dạ.”

Harry đáp, ngạc nhiên vì cái mà nó coi như phản ứng quá đáng.

“Nhưng mà chẳng sao cả, con chả cần, nói thiệt tình thì con còn thấy nhẹ nhõm nữa là...”

Chú Sirius hùng hổ nói:

“Tôi sẽ đến đó để nói chuyện với Snape!”

Chú thực sự đã định đứng lên, nhưng thầy Lupin kịp kéo chú ngồi trở xuống. Thầy cương quyết nói:

“Nếu có người phải đến nói chuyện với Snape thì người đó sẽ là tôi! Nhưng Harry à, trước hết, con hãy trở về gặp thầy Snape và nói với thầy ấy là không thể vì bất cứ lý do gì mà thầy không dạy con nữa... một khi cụ Dumbledore nghe được...”

Harry giận dỗi nói:

“Con không thể nói với ông ấy như vậy, ông ấy sẽ giết con mất! Hai chú không nhìn thấy ông ấy lúc ông lôi con ra khỏi cái Tường Ký...”

Thầy Lupin nghiêm khắc nói:

“Harry à, không có gì quan trọng đối với con bây giờ hơn là việc học Bế Quan Bí Thuật. Con có hiểu thầy không? Quan trọng hơn tất cả.”

Harry hết sức khổ sở, chứ đừng nói là khó chịu.

“Thôi được, dạ được. Con sẽ... con sẽ thử nói gì đó với thầy Snape... nhưng mà sẽ không...”

Nó chợt nín lặng. Rồi nó nghe tiếng chân vọng lại từ xa xa.

“Có phải lão Kreacher ở trên lầu không?”

“Không.”

Chú Sirius nói, liếc mắt nhìn ra sau lưng.

“Ắt phải là ai đó mà anh...”

Trái tim Harry nín đập mấy cái.

“Con phải đi thôi!”

Nó rút cái đầu ra khỏi lò sưởi của ngôi nhà trên Quảng trường Grimmauld. Cái đầu nó dường như quay mòng mòng trên vai nó một hồi, và rồi nó nhận thấy mình đang quỳ gối phía trước lò sưởi của mụ Umbridge với cái đầu đã vững vàng trên cần cổ, đang dăm dăm nhìn ngọn lửa màu ngọc bích cháy bập bùng rồi tàn lụi.

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

Nó nghe có tiếng khào khào rừ rừ bên ngoài cánh cửa của văn phòng.

“A, cô ấy để cửa mở...”

Harry chuồn ngay xuống dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và chỉ vừa kịp kéo tấm áo phủ kín người thì thầy Filch xộc vô văn phòng. Trông thầy rõ ràng khoái trá về một chuyện gì đó và đang tự đấu láo với chính mình một cách sôi nổi khi đi ngang qua căn phòng, kéo một ngăn tủ trong cái bàn giấy của mụ Umbridge ra, và bắt đầu lục lọi mớ giấy tờ ở bên trong.

“Chấp thuận roi vọt... Chấp thuận cho dùng roi vọt... Cuối cùng mình cũng sẽ được xài roi... Chúng đáng được hưởng từ lâu rồi...”

Thầy rút ra một tấm giấy da, hôn nó, rồi ghì chặt nó áp vô ngực, nhanh nhẹn tháo lui ra cửa.

Harry đứng bật dậy và kiểm tra cho chắc chắn là nó đã đeo cặp, và tấm Áo khoác Tàng hình đã hoàn toàn phủ kín người, rồi nó vặn cánh cửa, vội vàng lách ra khỏi văn phòng, nổi gót thầy Filch, nó chưa từng thấy thầy Filch tập tễnh mà đi nhanh đến như vậy.

Xuống hết một tầng cầu thang khỏi văn phòng mụ Umbridge, Harry nghĩ là đã an toàn để hiện trở lại nguyên hình. Nó kéo tấm Áo khoác Tàng hình, nhồi nhét vô cặp, xong vội vàng đi tiếp. Từ gian Tiền sảnh vọng lại rất nhiều tiếng quát thét, tiếng đi lại nhốn nháo. Harry chạy xuống cầu thang đá hoa cương và thấy một cảnh tượng như thể một cuộc tập hợp cả trường ở đó.

Giống y như cái đêm mà giáo sư Trelawney bị đuổi vậy. Học sinh đứng bu đầy nghịt chung quanh, dọc theo những bức tường (Harry để ý thấy một số đứa bị lấm lem một thứ gì đó rất giống Nhựa-thúi); các giáo sư và mấy con ma cũng đứng trong đám đông. Nổi bật trong đám người đứng xem là những thành viên của Tổ Thẩm Tra, tất cả những thành viên này đều tỏ ra cực kỳ hài lòng với chính mình, và con ma Peeves đang nhấp nhồm trên cao, ngó chăm chăm xuống Fred và George, hai anh em sinh đôi này đang đứng ngay trung tâm gian Tiền sảnh với cái bộ vó không thể nhầm lẫn được là vừa mới bị truy đuổi tới đường cùng.

Giọng giáo sư Umbridge nói một cách thẳng lợi vẻ vang:

“Vậy đó!”

Harry nhận thấy hóa ra mục đang đứng ngay phía trước nó, chỉ cách mấy bậc thang, và đang một lần nữa ngó xuống con mồi của mục:

“Vậy đó... các trò cho là việc biến một hành lang của trường thành cái một ao tù là vui lắm hả?”

Fred giương mắt nhìn lại mục Umbridge mà chẳng có chút xú gì gọi là sợ hãi.

“Vâng, cũng gọi là vui tí tnh.”

Thầy Filch huých đẩy giành lối đi để đến gần mục Umbridge, suýt chút xú nữa là phát khóc lên vì vui sướng.

Thầy vung vẩy tấm giấy da mà Harry vừa thấy thầy lấy ra từ bàn giấy của mục Umbridge, nói khào khào:

“Thưa bà Hiệu trưởng, tôi đã có tờ đơn mẫu đây ạ. Tôi đã có tờ đơn mẫu và tôi đã có mấy cây roi chờ sẵn... Ôi xin hãy để cho tôi làm ngay bây giờ...”

Mục Umbridge nói:

“Tốt lắm, Argus.”

Mục tiếp tục ngó chăm chăm xuống hai anh em nhà Weasley:

“Hai trò sắp được biết điều gì xảy ra cho những kẻ làm xằng bậy trong trường của ta.”

Fred nói:

“Cô biết gì không? Tôi không nghĩ là tụi này muốn biết đâu.”

Anh chàng quay sang người em song sinh của mình, nói:

“George, anh nghĩ là tụi mình đã vượt qua thời kỳ mài đũng quần trên ghế nhà trường rồi chứ hả?”

George đáp nhẹ nhàng:

“Ừ, mấy hôm rày em cũng nghĩ vậy.”

Fred hỏi:

“Vậy em có cho là đã tới lúc tụi mình thử thách tài năng của tụi mình trong thế giới thực được rồi chưa?”

“Dứt khoát rồi!”

Và trước khi mụ Umbridge có thể thốt ra được một lời, hai anh em đã cùng giơ cao cây đũa phép lên mà hô:

“Thu hồi chổi bay!”

Harry nghe một tiếng loảng xoảng ở đâu đó xa xa. Ngó qua bên trái, nó kịp thời thụp xuống để né tránh - hai cây chổi bay của Fred và George, với một cây vẫn còn kéo theo lếch thếch lòng thòng nào là cọc sắt và xiềng xích nặng nề mà mụ Umbridge đã dùng để cùm chặt chúng vào tường, đang luống cuống bay dọc hành lang, đung bên này tông bên kia, hướng về phía chủ nhân của chúng. Chúng quẹo trái, lê xuống cầu thang, và ngừng ngay chóc trước mặt hai anh em sinh đôi, xích sắt kêu loảng xoảng chát chúa khi vuốt ve sàn nhà bằng đá.

Fred vắt chân qua cây chổi của mình, nói với giáo sư Umbridge:

“Tụi này không hẹn gặp lại cô đâu.”

George cũng trèo lên cây chổi của anh chàng, nói:

“Ừ, đừng mất công giữ liên lạc!”

Fred nhìn quanh đám đông học sinh tập trung trong Tiền sảnh, đang im lặng chăm chú theo dõi. Anh chàng nói oang oang:

“Nếu có ai khoái mua một cái Vững Lầy Xách Tay, vừa được thao diễn ở trên lầu, thì đến số chín mươi ba, Hẻm Xéo - Tiệm Chơi Xỏ của Weasley. Đó là trụ sở mới của chúng tôi!”

“Có giảm giá đặc biệt cho học sinh trường Hogwarts; những trò nào thề sẽ dùng sản phẩm của chúng tôi để tống khứ mụ dơi già này đi.”

George tiếp lời Fred, tay chỉ vào giáo sư Umbridge.

Mụ Umbridge rít lên:

“CHẶN CHÚNG LẠI!”

Nhưng đã quá muộn. Khi Tổ Thẩm Tra siết vòng vây lại, Fred và George đã vọt khỏi mặt sàn, phóng lên không trung gần năm thước, cái cọc sắt dung đưa một cách nguy hiểm phía dưới cây chổi. Fred nhìn qua gian Tiền sảnh thấy con yêu đang thập thò trên đầu đám đông ngang tầm với anh chàng.

“Peeves, gọi lời chửi của tụi này cho mụ ta.”

Và Peeves, con yêu mà Harry biết là từ trước tới giờ chưa bao giờ chịu nhận lời nhả nhe của một học sinh nào hết, vậy mà bây giờ đang giở cái nón bầu ra khỏi đầu và quăng lên cao để chào, khi Fred và George xoay mình khắp bốn phương tám hướng đáp lại tiếng vỗ tay rần rần của đám học sinh bên dưới, rồi tăng tốc độ lướt ra ngoài cánh cửa cái mở rộng, bay về phía hoàng hôn lộng lẫy.

GRAWP

Câu chuyện về chuyến bay đến với tự do của Fred và George được kể đi kể lại nhiều lần đến nỗi chỉ vài ba ngày sau Harry có thể nói chắc là câu chuyện đó sẽ sớm trở thành chất liệu cho huyền thoại Hogwarts. Trong vòng có một tuần lễ, ngay cả những người đã là nhân chứng cũng thành ra gần như tin chắc rằng họ đã thấy hai anh em sinh đôi bổ nhào xuống từ cây chổi bay mà ném bom mụ Umbridge, trút túi bụi Bom Phân lên mụ ta trước khi bay vèo ra khỏi cửa. Ngay tức thì, sau khi Fred và George bay đi, đã dậy lên một làn sóng lớn bàn tán về chuyện nhái theo hai anh em ấy, đến nỗi Harry thường xuyên nghe học sinh nói những chuyện như: “Thiệt tình, có những ngày mình cảm thấy chỉ muốn nhảy lên cây chổi mà bay khỏi chỗ này,” hay là “Thêm một buổi học như vậy nữa thì có lẽ mình sẽ làm một Weasley...”

Fred và George đã khiến cho chắc chắn là không ai có thể quên ngay được hai anh chàng. Vì lẽ thứ nhất, hai anh chàng đã không để lại lời hướng dẫn làm sao để dọn dẹp cái vũng lầy bây giờ đang làm ngập ngựa cả hành lang trên tầng lầu thứ năm của dãy nhà phía Đông. Mọi người đều chứng kiến mụ Umbridge và thầy Filch đã cố gắng bằng nhiều cách khác nhau để dọn dẹp nó đi nhưng chẳng thành công chút xíu nào. Kết cục khu vực đó được chằng dây

thường rào lại và thầy Filch, nghiêng rằng một cách giận dữ, bị giao cho nhiệm vụ cáng lũ học sinh ngang qua chỗ đó để đến lớp học của chúng. Harry chắc chắn là các giáo sư như McGonagall hay Flitwick dư sức dọn dẹp mớ tầy huầy ấy trong nháy mắt, nhưng cũng giống như trong vụ Nổ-Đùng-Về-Cháy-Kịch-Liệt của Fred và George trước đây, các giáo sư dường như khoái coi mục Umbridge tự chiến đấu hơn.

Đã vậy còn có hai cái lỗ hình cây chổi bay trên cánh cửa văn phòng của mục Umbridge, đó là lỗ mà hai cây chổi Quét Sạch của Fred và George đục thủng để xông ra với chủ nhân của chúng. Thầy Filch đã thay cánh cửa mới và dời cây Tia Chớp của Harry xuống tầng hầm, nơi mà theo lời thiên hạ đồn đại thì mục Umbridge đã phái xuống đó một con quỷ khổng lồ bảo vệ có vũ trang để canh gác. Cho dù vậy, mục còn lâu mới hết bị điên đầu.

Được tấm gương của Fred và George gợi hứng, một số lớn học sinh giờ đây đang đua tranh chiếm lấy vị trí Tổng-Quầy vừa bị bỏ trống. Bất chấp cánh cửa mới toanh, kẻ nào đó đã xoay sở cách nào đó để thả vô văn phòng mục Umbridge một con chó săn rậm lông đeo rọ mõm, con này ngay lập tức làm tan hoang căn phòng để tìm kiếm những món đồ lấp lánh, nhảy bổ vào mục Umbridge khi mục trở về văn phòng, và thử nhá mấy cái nhả đeo trên mấy ngón tay út na út nần của mục. Bom Phân và Đạn Thúi được xài trong hành lang thường xuyên đến nỗi giờ một thời trang mới của học sinh là tự ếm Bùa Đầu Bong Bóng cho chính mình trước khi đến lớp học, để bảo đảm có được nguồn không khí trong lành, cho dù làm như vậy khiến cho tụi nó có một ngoại hình đặc biệt, như thể đội ngược một cái chậu cá cảnh bằng pha lê trên đầu.

Thầy Filch rình mò trong các hành lang với một cây roi quất ngựa lăm lăm trong tay, thèm muốn khùng khiếp bắt được những tên phá phách ti tiện, nhưng khổ nỗi là có quá nhiều những tên phá phách ti tiện đến nỗi thầy

không biết phải đuổi theo hướng nào. Tổ Thăm Tra cố gắng giúp sức cho thầy Filch, nhưng thành viên của Tổ cứ luôn bị những tai biến kỳ cục. Warrington của đội Quidditch nhà Slytherin đến bệnh thất để khám chữa một chứng bệnh về da thiệt khủng khiếp đã khiến cho mặt mũi anh chàng trông như được phủ bằng một lớp bột ngô nướng. Pansy Parkinson phải bỏ tất cả những buổi học trong ngày hôm sau vì cô nàng bị mọc sừng, khiến cho Hermione nghe mà sợ hãi.

Đồng thời mới vỡ lẽ ra cái chuyện hai anh em Fred và George đã tìm cách bán được bao nhiêu Quà Vật Cúp Cua trước khi đi khỏi trường. Mụ Umbridge chỉ cần đi vào phòng học của mình là thấy cả đám học sinh túm tụm ở đó, đứa thì xỉu, đứa thì nôn ói, đứa thì đang sốt cấp tính hết sức nguy hiểm, hoặc đang bị hộc máu từ cả hai lỗ mũi. Rít lên giận dữ và ngao ngán, mụ cố gắng truy tìm nguyên nhân của những triệu chứng bệnh tật bí hiểm ấy, nhưng lũ học trò cứ bướng bỉnh nói với mụ là chúng đang bị nhiễm chứng “Umbridge-sút-sịt”. Sau khi cấm túc liên tục bốn lớp học mà vẫn không moi bới ra được bí mật của chúng, mụ Umbridge buộc lòng phải chịu thua và cho phép lũ học sinh chảy máu cam, ngất xỉu, toát mồ hôi, và nôn mửa, được rời khỏi lớp học từng đàn từng đám.

Nhưng thậm chí đến cả bọn học trò xài Quà Vật Cúp Cua cũng không thể nào đua tài nổi với bậc thầy của hỗn loạn là Peeves, con yêu này dường như thấm nhuần tận đáy lòng những lời chia tay của Fred. Nó bay vun vút khắp trường, cười hình hích như điên, lật bàn ghế ngã chỏng gọng, nhào ra khỏi bảng đen, xô đổ những bức tượng và bình bông. Đã hai phen con yêu Peeves nhốt được con mèo Bà Norris vô trong mấy bộ áo giáp chiến binh, khiến cho Bà Norris ngao ngao ôm tởm khi Bà được thầy giám thị điên tiết cứu ra. Con yêu Peeves còn đập bể lồng đèn và thổi tắt phụt các ngọn nến, rồi dùng mấy cây đuốc mà chơi trò tung hứng bên trên đầu lũ học trò hoảng kinh gào thét,

xong lại còn hất tung hê những xấp giấy da đã được xếp ngay ngắn vô lò sưởi hay ra khỏi cửa sổ. Chưa hết, nó còn làm cả tầng lầu hai ngập lụt bằng cách xả hết tất cả vòi nước trong buồng tắm, liệng một bao nhện nhện đen bụi ketchup vào giữa Đại sảnh Đường trong buổi điểm tâm, và khi nào muốn xả hơi thì Peeves cứ tà tà trôi lơ lửng theo sau mụ Umbridge suốt mấy tiếng đồng hồ, rồi mỗi khi mụ cất tiếng nói thì nó trề môi búng lưỡi thiệt to.

Ngoại trừ thầy Filch, còn không ai trong giáo ban có vẻ muốn động tay động chân làm cái chuyện giúp đỡ mụ Umbridge. Thực ra, một tuần sau khi Fred và George ra đi, Harry chứng kiến tận mắt cảnh giáo sư McGonagall đi ngang qua đúng lúc con yêu Peeves đang cương quyết tháo lỏng chùm đèn treo bằng pha lê, và Harry dám thề là nó nghe giáo sư nói nhỏ với con yêu là “Xoay ngược chiều lại.”

Để cho vấn đề thêm trầm trọng, Montague vẫn chưa bình phục sau vụ tá túc trong cầu tiêu. Nó vẫn còn ú ớ, ngớ ngẩn, và một buổi sáng thứ ba, người ta thấy ba má của Montague sai bước trên lối đi trước lâu đài, đáng vẻ cực kỳ tức giận.

Hermione áp má vô tấm kính cửa sổ phòng học Bùa Chú để có thể quan sát ông bà Montague hùng hổ bước vào trường. Cô nàng lo lắng hỏi:

“Tụi mình có nên nói gì không? Về chuyện đã xảy ra cho nó ấy? Nếu như việc đó có thể giúp bà Pomfrey chữa lành cho nó?”

Ron dừng dừng đáp:

“Dĩ nhiên là khỏi cần. Nó sẽ khỏi thôi.”

Harry thì nói với giọng thỏa mãn:

“Dù gì thì gì, cũng chỉ gây thêm rắc rối cho mụ Umbridge, đúng không?”

Cả Harry và Ron đều cầm cây đũa phép gõ lên cái tách trà mà tụi nó có bốn phen biến hóa bằng thần chú. Harry làm cho tách trà thò ra được bốn cái chân ngắn ngủn không chạm được xuống mặt bàn nên cứ ngo ngoáy vô tích

sự trong không trung. Ron thì khiến cho mọc được bốn cái cẳng khăng khiu ốm nhách, nhưng dù sao cũng nhấc được cái tách lên khỏi mặt bàn một cách cực kỳ khó khăn, khiến cho cái tách đứng run run được một lát rồi té khuyu, nứt làm đôi.

“Lành lại như xưa!”

Hermione nhanh nhẩu hô biến, vá lành cái tách của Ron bằng một cái phẩy nhẹ cây đũa phép.

“Được thôi. Nhưng nếu Montague bị tàn tật vĩnh viễn thì sao?”

Ron phát cáu lên:

“Thì kệ nó.”

Trong lúc đó cái tách của nó lại gượng đứng lên lảo đảo như say, hai đầu gối run lẩy bẩy. Ron tức giận nói:

“Lẽ ra thằng Montague đừng tìm cách trừ hết điểm của nhà Gryffindor, không đúng sao? Còn nếu bồ muốn lo lắng cho ai đó thì Hermione à, hãy lo lắng cho mình đây nè.”

“Cho bồ hả?”

Hermione vừa nói vừa chụp cái tách trà của cô nàng đang lóc cóc phi như ngựa băng qua cái bàn trên bốn cái chân nhỏ xíu mà cứng cáp, lại có hình vẽ trang trí màu xanh lơ. Cô nàng đặt lại cái tách ngay trước mặt mình.

“Tại sao mình phải lo lắng cho bồ chứ?”

Ron đưa tay ra vịn cái tách, trong lúc mấy cẳng tách khăng khiu mong manh cố gắng một cách yếu ớt để chống đỡ trọng lượng của cái tách trà. Ron cay đắng nói:

“Đến chừng lá thư sắp tới đây của má qua được khâu kiểm duyệt của mụ Umbridge thì thế nào mình cũng bị rắc rối to. Mình sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu má lại gọi cho mình một bức Thư Sấm nữa.”

“Nhưng...”

“Bồ cứ chờ coi, chuyện anh Fred và anh George bỏ học thể nào cũng lại là lỗi tại mình.” Ron rầu rĩ nói. “Má sẽ nói là lẽ ra mình phải ngăn không cho hai anh ấy bỏ học, lẽ ra mình nên ôm cứng đuôi chổi của họ mà giữ lại hay làm sao đó... Ủ, tất cả sẽ đều là lỗi tại tôi.”

“Ôi, nếu bác ấy nói vậy thì sẽ hết sức bất công, bồ đâu có thể làm được gì? Mình chắc chắn bác ấy sẽ không làm vậy đâu, ý mình muốn nói là, nếu thật sự đúng là giờ này hai anh ấy có cửa hàng ở Hẻm Xéo, thì ắt hẳn là hai anh ấy đã theo đuổi kế hoạch này từ đời nào đời nao rồi...”

“Đành vậy, nhưng đó lại là một chuyện khác, làm sao hai anh ấy có được cửa hàng chứ?”

Ron nói, trong khi tay cầm đũa phép khỏ xuống cái tách mạnh đến nỗi mấy cái căng kháng khiu lại một phen nữa sụm bà chè và nằm ngay trước mặt nó mà co giật như động kinh.

“Có lắt léo mưu mô gì đó, đúng không? Hai anh phải cần cả đồng tiền vàng Galleon mới mượn nổi một chỗ ở Hẻm Xéo, má tất nhiên sẽ muốn biết lâu nay hai anh ấy làm gì để rớ tới được cái món tiền vàng đó...”

Hermione nói:

“Ủ, phải, mình cũng thắc mắc như vậy.”

Cô nàng đã để mặc cho cái tách của mình chạy chầm chậm thành một vòng tròn nhỏ quanh cái tách của Harry lúc đó vẫn còn quơ quơ mấy cái chân ngắn ngủn mà không làm sao chống xuống mặt bàn được.

“Mấy hôm nay mình cứ thắc mắc không biết liệu có phải lão Mundungus đã thuyết phục được hai anh ấy bán dùm mấy thứ đồ ăn cắp hay chuyện khủng khiếp nào đó...”

Harry sẵn giọng chen ngang:

“Hai anh ấy không làm bậy đâu.”

Ron và Hermione cùng hỏi một lúc:

“Làm sao bồ biết?”

“Bởi vì...”

Harry ngáp ngừng, nhưng dường như cuối cùng cũng đã tới lúc tự thú. Cứ giữ im lặng hoài thì chẳng được cái tích sự hay ho gì nếu sự im lặng đó khiến cho có người nào đó nghi ngờ Fred và George là tội phạm.

“Bởi vì tiền vàng mà hai anh ấy có được là do mình. Hồi tháng sáu vừa rồi mình đã tặng cho hai anh ấy số tiền thưởng Tam Pháp Thuật của mình.”

Cả Ron và Hermione đều im lặng sững sốt, rồi cái tách trà của Hermione ung dung nhảy ra khỏi mép bàn rớt xuống sàn bể tan tành. Cô nàng kêu lên:

“Ôi, Harry, bồ *đừng* làm vậy chứ!”

Harry nói giọng nổi loạn:

“Làm chứ, mình đã làm rồi. Và mình cũng không hề hối tiếc gì cả... Mình không cần số tiền vàng đó, và hai anh ấy sẽ có một tiệm giờin xôm ra trò...”

Ron có vẻ phẫn khích mãnh liệt:

“Nhưng quả là tuyệt cú mèo! Harry, vậy là chuyện này toàn là lỗi của bồ... má không thể nào trách mình được! Mình có thể nói cho má biết không?”

Harry chán ngán nói:

“Ừ, mình thấy bồ cũng nên nói. Đặc biệt là nếu bác ấy tưởng hai anh ấy nhận tiêu thụ vạc chôm hay gì đó...”

Hermione không nói gì cả trong suốt thời gian còn lại của buổi học hôm đó, nhưng Harry vẫn ngờ ngợ cảm thấy sự tự kiềm chế của cô nàng chẳng mấy chốc cũng sẽ bùng nổ ra. Quả đúng như lời, lúc tụi nó đã ra khỏi lâu đài để nghỉ giải lao và đứng túm tụm với nhau trong ánh nắng dịu dàng của tháng năm, Hermione nhìn chăm chăm Harry với đôi mắt đen hạt huyền lóng lánh, rồi mở miệng nói với một vẻ kiên quyết. Nhưng Harry đã ngắt lời trước khi cô nàng kịp nói ra điều gì.

“Nói ra nói vô nữa cũng chẳng hay ho gì, chuyện đã xong rồi. Anh Fred và

anh George đã nhận số tiền vàng đó... cũng đã tiêu hết một mớ rồi, trông có vẻ như vậy, và mình không thể nào đòi lại, mà mình cũng không muốn đòi lại. Thôi đừng mất công nói nữa, Hermione à.”

Hermione nói với một giọng bị xúc phạm:

“Mình sẽ không nói bất cứ tiếng nào về hai anh Fred và George nữa!”

Ron khịt khịt mũi ra vẻ không thể tin được và Hermione ném cho nó một cái nhìn khinh miệt. Cô nàng giận dữ nói:

“Không, mình không nói gì cả. Thực ra thì mình định hỏi Harry là chừng nào bồ sẽ quay lại gặp thầy Snape và xin được học tiếp Bế Quan Bí Thuật.”

Trái tim của Harry chìm xuống. Một khi tụi nó đã phát một với đề tài bán tán về cuộc ra đi vô cùng ấn tượng của Fred và George, (cũng phải công nhận đề tài này kéo dài nhiều tiếng đồng hồ) thì Ron và Hermione lại bắt đầu muốn nghe tin tức về chú Sirius. Bởi vì ngay từ đầu Harry đã không tâm sự với hai đứa kia về lý do thực sự khiến nó muốn nói chuyện với chú Sirius, bây giờ nó thấy cũng khó kiếm ra chuyện gì đó để kể cho tụi nó nghe. Cuối cùng Harry đành thành thật nói với tụi nó là chú Sirius muốn nó tiếp tục học Bế Quan Bí Thuật. Từ lúc nói ra cho tới giờ, nó không ngừng hối tiếc; Hermione nhất định không chịu để cho câu chuyện chìm xuống, mà cứ trở đi trở lại đề tài đó vào những lúc Harry chẳng muốn nghĩ tới chuyện đó chút nào.

Bây giờ Hermione nói:

“Bồ đừng có nói với mình là bồ không còn thấy những giấc chiêm bao kỳ cục nữa nhé, bởi vì tối hôm qua Ron nói với mình là bồ lại mớ khi ngủ nữa...”

Harry ném cho Ron một cái nhìn giận dữ. Ron lại có cái vẻ rất dễ thương khi tỏ ra ngượng ngùng xấu hổ. Nó lúng búng nói giọng ăn năn hối hận:

“Bồ chỉ mớ một chút xíu thôi, nói cái gì đó nghe như là ‘ráng thêm chút

xíu nữa’.”

Harry nói dối trắng trợn:

“Mình nằm mơ thấy đang xem bồ chơi Quidditch. Lúc đó mình đang cố gắng cố vũ bồ ráng với tới thêm chút nữa để chụp trái Quaffle.”

Hai vành tai của Ron đỏ bừng lên. Harry cảm thấy một thứ khoái trá được trả đũa: dĩ nhiên nó không hề chiêm bao chiêm bị gì một chuyện như thế.

Đêm qua nó lại một lần nữa thực hiện cuộc du hành dọc theo hành lang của Sở Bảo Mật. Nó đã đi xuyên qua căn phòng tròn, rồi đến căn phòng đầy những ánh sáng lung linh nhảy múa, cho đến khi nó lại một lần nữa nhận thấy mình lọt vô một căn phòng như cái hang động đầy những dây kệ, trên đó chất những trái cầu pha lê bụi bặm...

Nó đã vội vàng đi thẳng đến hàng kệ số chín mươi bảy, quẹo trái rồi chạy dọc theo hàng kệ... có thể đó chính là lúc mà nó nói to... *Ráng thêm chút xíu nữa...* bởi vì lúc đó nó có thể cảm thấy cái phần ý thức của mình đang đấu tranh để tỉnh giấc... và trước khi chạy tới được cuối hàng kệ, nó lại nhận thấy mình một lần nữa nằm dài trên giường, đắm đắm ngó lên cái nóc màn chằng trên bốn cái cọc giường.

Hermione vẫn xoáy đôi mắt tròn sáng nhìn Harry:

“Bồ vẫn đang cố gắng chặn tâm trí của bồ lại chứ, đúng không? Bồ sẽ tiếp tục theo học Bế Quan Bí Thuật chứ?”

“Đương nhiên.”

Harry nói, cố gắng làm ra vẻ như câu hỏi đó có hơi xúc phạm, nhưng nó vẫn lẩn tránh ánh mắt của Hermione. Sự thật là nó hết sức tò mò về cái được giấu trong căn phòng đầy những trái cầu pha lê bụi bặm kia, đến nỗi nó khá hăm hở mơ tiếp giấc chiêm bao đó.

Vấn đề là từ đây đến kỳ thi chỉ còn non một tháng nữa và mỗi phút rảnh rỗi đều phải dành cho học tập, khiến cho đầu óc Harry dường như bão hòa

thông tin vào giờ đi ngủ, đến nỗi nó đâm ra trần trọc khó ngủ hết sức. Đến khi ngủ được thì bộ não đã làm việc quá sức của nó chỉ tặng cho nó những giấc mơ con con hết sức ngớ ngẩn về những bài thi. Nó cũng nghi ngờ là một phần bộ não của nó - cái phần thường nói bằng giọng của Hermione - giờ đây cũng đã cảm thấy có lỗi trong những dịp nó đi lạc xuống hành lang tận cùng bằng cánh cửa trơn màu đen ấy, và đã tìm cách đánh thức Harry dậy trước khi nó kịp đi tới tận cùng của hành trình.

Ron nói, hai vành tai của nó vẫn còn đỏ như bị phỏng:

“Bồ biết không, nếu Montague không bình phục trước khi đội Slytherin giao đấu với đội Hufflepuff, thì tụi mình có cơ may thắng được cúp Quidditch năm nay.”

Harry mừng là đề tài câu chuyện đã được đổi hướng, nói ngay:

“Ừ, mình cũng cho là vậy.”

“Ý mình nói là tụi mình đã thắng một, thua một... nếu đội Slytherin thua đội Hufflepuff vào thứ bảy tới...”

“Ừ, phải đó.”

Harry nói mà lảng đi, không biết mình mới “Ừ” cái gì: Cho vừa mới đi ngang qua sân trường, nhất định không thèm nhìn tới mặt nó.

Trận đấu cuối cùng của mùa bóng Quidditch giữa đội Gryffindor và Ravenclaw sẽ diễn ra vào ngày cuối tuần cuối cùng của tháng năm. Mặc dù đội Slytherin đã bị đội Hufflepuff hạ gục trong đường tơ kẽ tóc ở trận thi đấu cuối cùng của họ, đội Gryffindor cũng không dám nuôi nhiều hy vọng chiến thắng, chủ yếu là do thành tích giữ gôn không thể nói trước được của Ron (mặc dù dĩ nhiên không ai nói với nó điều đó). Tuy thế mặc lòng, Ron dường như đã tìm được một niềm lạc quan mới.

Trong bữa điểm tâm vào sáng ngày diễn ra trận đấu, nó nói một cách dứt khoát với Harry và Hermione:

“Mình muốn nói là, mình đâu có thể nào tệ hơn được nữa, đúng không? Bây giờ thì đâu còn gì để mất nữa đâu?”

Một lát sau, khi Hermione và Harry đi xuống sân đấu giữa đám đông đang vô cùng háo hức sôi nổi, Hermione nói:

“Bồ biết không, mình nghĩ là Ron sẽ chơi khá hơn khi không có Fred và George lẫn quần chung quanh. Hai anh ấy thực ra không hề tạo cho nó chút xíu niềm tin nào hết...”

Luna Lovegood bắt kịp hai đứa tụi nó với một cái gì đó trông giống như một con ó thiết đang đậu trên đầu cô bé.

“Ồi trời, mình quên bég đi mất!...”

Hermione kêu lên lúc ngắm con ó vỗ đôi cánh nhíp nhàng, khi Luna Lovegood ung dung đi ngang qua một đám học sinh nhà Slytherin khúc khích cười nhạo và chỉ chỏ.

“... Cho Chang thi đấu trong trận này, phải không?”

Harry không hề quên chi tiết này, chỉ ậm ừ trong miệng.

Hai đứa nó kiếm được chỗ ngồi tốt trên hàng cao nhất của khán đài. Hôm đó là một ngày trong sáng đẹp trời. Ron chẳng cầu mong được điều gì hơn thế nữa, và Harry nhận thấy mình đang hy vọng hão huyền là Ron sẽ không gây thêm cớ cho bọn Slytherin trỗi lên khúc đồng ca “Weasley Là Vua Của Chúng Ta.”

Lee Jordan, tuy đã bị mất hứng từ sau vụ ra đi của Fred và George, nhưng vẫn tiếp tục bình luận trận đấu như thường. Khi hai đội bay vút ra sân đấu, Lee điểm tên từng cầu thủ với một nhiệt tình kém hơn trước đây một chút. Anh chàng rao:

“... *Bradley... Davies... Chang.*”

Và khi Cho bước ra sân đấu, mái tóc đen óng ả của cô nàng vờn bay trong gió, Harry cảm thấy bao tử của nó bắt đầu có vấn đề, không đến nỗi như bị thui một đám, nhưng cồn cào quá mức một cơn sôi bụng. Nó không còn dám chắc chắn là nó muốn điều gì xảy ra nữa, ngoại trừ cái điều là nó không thể chịu đựng nổi thêm bất cứ cuộc cãi vã nào nữa. Ngay cả cái cảnh cô nàng đứng nói chuyện sôi nổi với Roger Davies khi cả hai chuẩn bị trèo lên chổi bay cũng khiến cho Harry đau khổ vì ganh tị.

Lee nói:

“Và họ đã bay lên! Và Davies ngay lập tức đã chiếm giữ một trái Quaffle. Đội trưởng Davies của đội Ravenclaw đang có trái Quaffle, anh lách qua Johnson, vượt qua Bell, qua luôn cả Spinnet... Anh đang lao thẳng tới mục tiêu! Anh sắp sửa ném banh... và... và...”

Lee chửi thề một tiếng rất to.

“Và anh đã làm bàn!”

Harry và Hermione cùng tất cả những học sinh khác của nhà Gryffindor cùng rên lên thất vọng. Còn đám học sinh nhà Slytherin ở phía bên kia khán đài thì, thiết hải hùng, như có thể dự đoán trước, bắt đầu hè nhau hát:

Weasley làm sao giữ được cái gì

Nó không thể nào bảo vệ được dù chỉ một vòng gôn...

Bên tai Harry chợt vang lên một giọng nói khàn khàn:

“Harry, Hermione...”

Harry ngoái nhìn lại thì thấy cái mặt bự râu ria xồm xoàm của lão Hagrid nhô lên giữa hai dãy ghế; dường như lão đã phải len lỏi chen lẩn mở đường đi qua hàng ghế sau lưng tụi nó, bởi vì đám học sinh năm thứ nhất và thứ hai mà lão mới đi ngang qua đang ném cho bác cháu nó một cái nhìn bức bối. Vì một lý do nào đó, lão Hagrid bỗng cúi gập đôi người lại như lo lắng bị ngó thấy,

mặc dù có gập đôi lại thì lão vẫn còn cao hơn tất cả những người khác ít nhất một thước hai.

Lão thì thầm:

“Nghe đây, hai đứa bây có thể đi với bác không? Ngay bây giờ! Trong khi mọi người còn đang coi trận đấu?”

Harry hỏi:

“Ồ... bác Hagrid, bác chờ đến khi xong trận đấu có được không?”

Lão Hagrid nói:

“Không. Không được, Harry à, ngay bây giờ mới được... trong lúc mọi người còn đang ngó về hướng khác... Đi mà!”

Mũi của lão Hagrid chảy máu rỉ rả. Cả hai con mắt của lão đều bầm đen. Từ hồi lão trở về trường đến giờ, lần đầu tiên Harry mới được nhìn tận mặt lão sát như vậy; trông lão cực kỳ sầu khổ.

Harry nói ngay:

“Dĩ nhiên... dĩ nhiên tụi con đi mà...”

Nó và Hermione lách đi dọc theo hàng ghế, gây nên một trận lầy bầu trong bọn học sinh phải đứng lên nhường lối cho tụi nó đi. Những đứa ngồi ở hàng ghế mà lão Hagrid đi ngang qua không dám phàn nàn gì hết, chỉ cố gắng thu mình lại càng nhỏ càng tốt.

Khi ba bác cháu đi tới cầu thang, lão Hagrid nói:

“Bác biết ơn hai đứa lắm, bác thiệt tình biết ơn.”

Lão vẫn dáo dác nhìn nhanh đầy vẻ lo lắng khi ba người đi xuống phía bãi cỏ bên dưới.

“Bác chỉ mong mụ ta không để ý thấy chuyện chúng ta bỏ đi...”

Harry hỏi:

“Bác muốn nói mụ Umbridge hả? Mụ không để ý đâu. Bác không thấy là mụ dàn toàn bộ Tổ Thẩm Tra ngồi đó với mụ sao? Chắc mụ chỉ mong cho

trận đấu xảy ra chuyện lộn xộn.”

Lão Hagrid dừng chân, ngoái lại nhóng cổ nhìn về phía khán đài để yên tâm là bãi cỏ chạy dài từ sân đấu đến căn chòi của lão không có ai lai vãng hết. Lão nói:

“Ừ, tốt, một chút lộn xộn không hại gì lắm... Mà lại cho chúng ta có thêm thì giờ...”

Hermione ngược nhìn lão Hagrid với một vẻ mặt lo lắng trong khi vội vã bước theo lão, băng qua bãi cỏ về phía bìa rừng. Nó hỏi:

“Có chuyện gì vậy, bác Hagrid?”

“Chút... chút xíu nữa con sẽ biết.”

Lão Hagrid ngoảnh đầu ngó lại khi một trận hò reo vang dội lên từ khán đài phía sau họ.

“Chà... chắc ai đó vừa mới làm bàn hả?”

Harry nhọc nhằn đáp:

“Chắc là đội Ravenclaw.”

Lão Hagrid nói líu như điên:

“Hay... Hay... Hay đó...”

Harry và Hermione phải chạy mới theo kịp những bước chân của lão Hagrid, băng ngang qua bãi cỏ, cứ mỗi hai bước lão lại dáo dác nhìn trước ngó sau. Khi gần tới căn chòi của lão, Hermione tự động quẹo trái đi về phía cửa cái; tuy nhiên lão Hagrid lại đi thẳng, băng qua cả căn chòi, tới vùng có bóng râm của cụm cây ở mé ngoài cùng khu rừng. Ở đó, lão lượm lên một cái nỏ, đặt dựa vào một gốc cây. Khi nhận ra hai đứa nhỏ không đi theo, lão quay lại.

Lão hất cái đầu bồm xồm về phía sau, nói:

“Chúng ta đi vô trong đó.”

Hermione bối rối:

“Đi vô trong rừng ạ?”

“Ừ.” Lão Hagrid nói. “Thôi mà, đi mau lên, không thôi chúng ta bị chop mất!”

Harry và Hermione đưa mắt nhìn nhau, rồi chui vào đám cây rậm rạp sau lưng lão Hagrid, trong khi lão đã bước nhanh ra khỏi cụm cây để bước vào một vòm xanh lá âm u, cây nỏ đặt hờ trên cánh tay. Harry và Hermione co giò chạy để bắt kịp lão.

Harry hỏi:

“Bác Hagrid, tại sao bác đem theo vũ khí?”

Lão Hagrid nhún đôi vai đồ sộ, nói:

“Chỉ để phòng xa.”

Hermione rụt rè nói:

“Hồi bác dẫn tụi con vô rừng coi con vong mã, bác đâu có đem theo cái nỏ của bác.”

Lão Hagrid nói:

“Ờ, không, lần đó chúng ta không đi xa lắm. Với lại, hồi đó là hồi trước khi Firenze ra khỏi rừng, đúng không?”

Hermione tò mò hỏi:

“Tại sao thầy Firenze ra khỏi rừng lại khiến cho mọi việc khác đi?”

Lão Hagrid liếc nhìn chung quanh, nói khẽ:

“Tại vì mấy con Nhân Mã khác nổi khùng và đâm ra giận bác, nguyên nhân là vậy. Bọn chúng vốn... Chà, cũng khó nói là mấy con Nhân Mã thân tình... nhưng mà bác với bọn chúng vốn tử tế với nhau. Bọn chúng kín mồm, nhưng nếu bác cần biết điều gì thì chúng luôn luôn tiết lộ. Nhưng bây giờ thì đừng hòng nữa...”

Lão thở dài sườn sượt.

Mãi ngắm nhìn gương mặt nghiêng của lão Hagrid, Harry vấp chân vô một

cái rễ cây lồi trên mặt đất. Nó hỏi:

“Thầy Firenze nói các Nhân Mã nổi giận bởi vì thầy bỏ đi làm việc cho cụ Dumbledore, có phải không ạ?”

Lão Hagrid nói một cách khó khăn:

“Phải. Nhưng mà, giận không diễn tả hết. Bầm gan tím ruột. Nếu mà bác không chen vô thì đám bọn chúng đã đá cho Firenze như tử...”

“Họ hành hung thầy sao?”

Hermione kêu lên kinh ngạc.

Lão Hagrid đáp gọn:

“Ừ.”

Lão vệt lồi đi qua nhiều cành nhánh lòng thòng, nói tiếp:

“Firenze bị nửa bầy Nhân Mã quần.”

Harry cũng kinh ngạc và xúc động:

“Và bác đã can họ? Một mình bác à?”

Lão Hagrid nói:

“Dĩ nhiên là bác đã can. Bác đâu có thể đứng nhìn chúng giết Firenze, đúng không? Thiệt là may lúc đó bác lại đi ngang qua...”

Lão nói thêm một cách nóng nảy và bất ngờ:

“Và bác tưởng Firenze đáng lẽ phải nhớ lại điều đó trước khi mở miệng phát ra những lời cảnh báo ngu xuẩn chứ.”

Harry và Hermione nhìn nhau ngạc nhiên hết sức, nhưng lão Hagrid chỉ cau có chứ không nói thêm lời nào nữa.

Lão thở nặng nhọc hơn bình thường, nói:

“Dù sao đi nữa, kể từ lúc đó mấy con Nhân Mã kia đâm ra căm giận bác và rắc rối ở chỗ là chúng có nhiều ảnh hưởng trong rừng... Chúng là những sinh vật khôn khéo nhất ở đây...”

Hermione hỏi:

“Có phải đó là lý do chúng ta đến đây không, bác Hagrid? Đến gặp những con Nhân Mã ấy?”

Lão Hagrid lắc đầu quầy quậy:

“À, không, không. Không phải để gặp chúng... đành rằng, dĩ nhiên, nếu gặp chúng thì sự việc có thể đâm ra phức tạp. Ủ... Nhưng mà chỉ chút xíu nữa là tụi bây sẽ hiểu ý bác...”

Sau câu nói khó hiểu này lão Hagrid trở nên im lặng và cặm cụi đi tới trước, một bước của lão bằng ba bước của Harry và Hermione, cho nên hai đứa nó cũng ngất ngư mới theo kịp được lão.

Con đường mòn càng lúc càng trở nên rậm rạp um tùm và cây cối mọc khít rịt với nhau đến nỗi khi ba bác cháu đi càng lúc càng sâu vào khu rừng thì trời trở nên tối hù như thể hoàng hôn rồi vậy. Chẳng mấy chốc cả ba người đã đi qua khá xa cái trang trổng - chỗ mà lão Hagrid đã chỉ cho tụi nó coi mấy con vong mã, nhưng chỉ đến khi lão Hagrid bất ngờ bước ra khỏi con đường mòn và bắt đầu vạch lối đi luồn lách giữa đám cây cối, tiến về phía giữa rừng, thì Harry mới cảm thấy không yên tâm.

Harry vừa vất vả vệt lối đi xuyên qua bụi cây mâm xôi đầy gai mấu mà lão Hagrid dẫm qua một cách dễ dàng, vừa nhớ lại rõ mồn một những chuyện đã xảy ra cho nó cứ mỗi lần nó đi trệch ra khỏi con đường mòn.

“Bác Hagrid ơi? Chúng ta đang đi đâu?”

Lão Hagrid nói vọng lại:

“Đi thêm chút nữa... Ráng lên, Harry... Bây giờ bác cháu mình phải đi sát với nhau...”

Phải phấn đấu ghê gớm lắm mới hòng theo kịp lão Hagrid, vượt qua những cành cây và bụi rậm đầy gai mà lão Hagrid dẫm đạp lên như thể chúng chỉ là một mớ mạng nhện, trong khi Harry và Hermione thì bị chúng níu áo quào da, thường xuyên bị chúng giữ rịt chặt đến nỗi tụi nó phải dừng lại mấy

phút để tự gỡ mình thoát ra. Cánh tay và cẳng chân của Harry chẳng mấy chốc đầy những vết cắt vết trầy. Bây giờ ba bác cháu đã vô tới thiệt sâu trong rừng, đến nỗi đôi khi lão Hagrid chỉ còn là một cái bóng mờ mờ ở đằng trước mặt Harry. Trong sự im lặng bị nén chặt, một âm thanh bất kỳ nào cũng trở nên dễ sợ. Tiếng nhánh cây khô bị gãy vang vọng rất to và tiếng sột soạt khê khàng nhất của cử động, dù có thể chỉ là cử động của một con chim sẻ vô tư, cũng khiến cho Harry phải chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối mờ mờ để tìm ra thủ phạm. Theo kinh nghiệm của nó thì nó chưa bao giờ đi vô rừng xa đến mức này mà lại không gặp phải một loại sinh vật nào đó - sự vắng mặt hoàn toàn của thú rừng khiến cho Harry lo sợ coi như điềm xúi quẩy.

Hermione nói nhỏ:

“Bác Hagrid ơi, nếu tụi con thả sáng đầu cây đuă phép thì có được không ạ?”

“Ờ... được chứ.”

Lão Hagrid thì ào đáp lại.

“Thực ra thì...”

Lão bỗng đột ngột dừng bước và quay lại; Hermione đâm sầm vô lão và té bật ngược ra. Harry vội chụp đỡ Hermione kịp thời trước khi cô nàng ngã phịch xuống nền rừng. Lão Hagrid nói:

“Có lẽ chúng ta nên dừng lại một chút, để bác có thể... để bác giải thích cho hai đứa, trước khi chúng ta đến nơi.”

Hermione nói:

“Tốt quá!”

Harry đỡ Hermione đứng thẳng lên, hai đứa cùng lầm thầm “*Lumos!*” và đầu đuă phép của tụi nó bật sáng lên. Ánh sáng từ hai cây đuă phép xua bóng tối mờ mờ ra khỏi gương mặt lão Hagrid và Harry thấy lão lại tỏ ra buồn bã lo lắng.

Lão nói:

“Thôi được. Chà... để coi... chuyện là vậy...”

Rồi hít một hơi dài:

“Như vậy nhé... giờ đây bác dám bị đuổi việc lắm, bất cứ lúc nào...”

Harry và Hermione nhìn nhau rồi lại nhìn lão Hagrid.

Hermione ngập ngừng thăm dò:

“Nhưng bác vẫn còn kéo được tới bây giờ mà... Cái gì khiến cho bác nghĩ...”

“Mụ Umbridge cho là chính bác thả con chó săn vô văn phòng mụ ấy.”

Harry kêu lên trước khi kịp bịt miệng mình lại.

“Mà có đúng không?”

Lão Hagrid tức giận:

“Không. Tuyệt đối chắc chắn không phải bác. Chẳng qua hẳn có gì dính đến sinh vật huyền bí là mụ nghĩ phải có gì dính dáng tới bác. Bây cũng biết là từ lúc bác trở về trường tới giờ mụ cứ liên tục tìm cách tống cổ bác. Bác không muốn đi, dĩ nhiên, nhưng nếu không vì... À... vì những hoàn cảnh đặc biệt mà bác sắp giải thích cho mấy đứa đây, thì bác thà ra đi ngay bây giờ, trước khi mụ kiểm ra cớ để mà đuổi bác trước mặt toàn trường như mụ ấy đã làm với cô Trelawney.”

Cả Harry và Hermione cùng thốt lên mấy tiếng phản đối, nhưng lão Hagrid gạt phắt đi bằng mấy cái xua lia lia bằng bàn tay khổng lồ của lão.

“Chưa đến ngày tận thế đâu. Một khi ra ngoài bác có thể giúp được cụ Dumbledore, bác có thể hữu ích cho Hội. Còn mấy đứa sẽ học với giáo sư Glubbly-Plank, mấy đứa sẽ... sẽ thi đậu thôi...”

Giọng của lão Hagrid run run và tắt nghẹn từng chập.

Khi Hermione định đưa tay vỗ về, lão hấp tấp nói:

“Đừng lo cho bác.”

Lão rút từ túi áo chèn ra một cái khăn tay khổng lồ lỗ chỗ vết bẩn để chùi nước mắt.

“Nghĩ coi, bác đâu bao giờ nói với tụi bây những điều này nếu không cần phải nói. Hiểu không, nếu bác đi... Ủ, bác không thể ra đi mà không... mà không nói cho người nào đó biết... bởi vì bác sẽ... bác sẽ cần hai đứa bây giúp bác. Cả Ron nữa, nếu như nó chịu.”

Harry nói ngay:

“Dĩ nhiên là tụi con sẽ giúp bác. Bác muốn tụi con làm gì?”

Lão Hagrid hít mũi một cái thật mạnh, không nói gì mà chỉ đưa tay vỗ vỗ vai Harry bằng một sức mạnh khiến nó té nhào vô một thân cây.

Lão Hagrid sụt sịt nói trong cái khăn tay.

“Bác biết bây sẽ đồng ý, nhưng bác sẽ... không bao giờ... quên... Ủ... Mà thôi... băng qua chỗ này một chút xíu nữa thôi... Mấy đứa cẩn thận, có một bụi tầm ma...”

Ba bác cháu lại đi tiếp trong im lặng thêm chừng mười lăm phút nữa. Harry vừa há miệng toan hỏi tụi nó còn phải đi bao xa nữa thì lão Hagrid đã vung cánh tay phải lên ra dấu cho tụi nó ngừng lại. Lão nói khẽ:

“Thiệt tình, dễ thôi. Nào, thiệt yên lặng...”

Ba bác cháu bò tới trước và Harry nhận thấy tụi nó đang đối diện với một gò đất trơn tru bụi tổ tướng cao gần bằng lão Hagrid, và ruột gan nó thót lại vì hoảng kinh hồn vía khi nó nghĩ đó chắc là hang động của một con vật khổng lồ nào đó. Quanh gò đất ấy, cây cối đều đã bị nhổ bật gốc, khiến cho cái gò đất ngời chông chơ một mình trên một vạt đất xung quanh ngổn ngang những đồng cành nhánh với thân cây gãy đổ, làm nên một thứ hàng rào hay thành lũy gì đó chặn trước mặt Harry, Hermione và lão Hagrid.

Lão Hagrid thì thầm:

“Đang ngủ.”

Chắc chắn vậy, vì Harry nghe thấy tiếng thở kéo gỗ nhịp nhàng xa xa, như một cặp phổi vĩ đại đang hoạt động miệt mài. Nó nhìn qua Hermione. Cô nàng đang tròn mắt nhìn chăm chăm cái gò đất, miệng hơi há ra. Hermione dứt khoát là đang sợ chết khiếp.

“Bác Hagrid ơi.”

Giọng thì thầm của Hermione hầu như không nghe được trong tiếng ngáy của con vật nào đó đang ngủ.

“Ai vậy bác?”

Harry nhận thấy câu hỏi này thật kỳ cục... Câu mà nó đã định hỏi là “Cái gì vậy?”

Cây đu đưa phép trong tay Hermione bắt đầu run lập cập:

“Bác Hagrid ơi, bác đã nói với tụi con... bác đã nói với tụi con là không một ai trong số họ muốn đến kia mà!”

Harry ngó hết Hermione đến lão Hagrid, rồi thỉnh thoảng hiểu ra, nó ngó lại cái gò đất mà tản thần hồn!

Cái gò đất bụi tổ tướng, bụi đến nỗi cả nó và Hermione và cả lão Hagrid có thể cùng ngồi lên thoải mái, cái gò đất ấy đang thông thả nhấp nhô đều nhịp theo từng đợt thở sâu khò khò. Đó chẳng phải là cái gò đất gì hết. Đó là cái lưng cong của cái gì thì đã quá rõ ràng...

Lão Hagrid nói một cách tuyệt vọng:

“Ừ... không... nó đâu muốn đến đâu... Nhưng bác phải đem nó về đây, Hermione à, bác phải làm mà!”

Hermione hỏi, giọng nghe như muốn khóc.

“Nhưng mà tại sao? Tại sao... cái gì... ôi, bác Hagrid ơi!”

Lão Hagrid nói, giọng của chính lão nghe cũng gần trào nước mắt:

“Bác biết chỉ cần đem được nó về, và... và dạy cho nó vài cách cư xử... bác sẽ có thể dẫn nó ra ngoài và cho mọi người thấy là nó vô hại!”

“Vô hại hả?”

Hermione kêu lên the thé, lão Hagrid bèn xua tay và thốt lên mấy tiếng suýt suýt quỳnh quáng trong khi cái sinh vật khổng lồ trước mắt tụi nó trở mình trong giấc ngủ và ừ ừ làu bàu. Hermione nói:

“Có phải chính nó làm bác bị thương mấy bữa nay không? Đó là lý do của tất cả những vết thương này của bác!”

Lão Hagrid tha thiết nói:

“Nó không lường hết sức của nó. Mà nó đang tiến bộ, nó không còn đánh nhau dữ dội như trước nữa...”

Hermione tức điên lên:

“Vậy ra đây là lý do khiến bác mất đến những hai tháng mới về tới nhà! Ôi, bác Hagrid ơi, bác đem hăn về đây làm gì nếu hăn không muốn cơ chứ? Chẳng phải hăn sẽ hạnh phúc hơn nếu được sống với đồng bào hăn sao?”

Lão Hagrid nói:

“Họ ăn hiếp nó dữ lắm, Hermione à, tại nó nhỏ quá!”

Hermione kêu lên:

“Nhỏ? Nhỏ hả?”

Bây giờ nước mắt đã rưng rưng lăn qua gò má bầm tím xuống bộ râu của lão Hagrid.

“Hermione à, bác không thể nào bỏ mặc nó được. Con hiểu không... Nó là em trai của bác.”

Hermione chỉ còn biết tròn tròn mắt nhìn lão Hagrid, miệng há hốc.

Harry nói từng lời chậm rãi:

“Bác Hagrid à, khi bác nói ‘em trai’ là ý bác muốn nói...”

Lão Hagrid đính chính lại:

“À... em trai cùng mẹ khác cha. Chuyện là má của bác đã gá duyên với một tay khổng lồ khác sau khi bà bỏ ba của bác, và bà đã sinh ra thằng Grawp

này...”

Harry hỏi:

“Tên là Grawp?”

Lão Hagrid bắn khoăn nói:

“Ừ... thì nó nói tên của nó nghe đại loại vậy. Nó không nói được tiếng Anh nhiều lắm... bác đã cố dạy nó... Dù sao bà má của bác cũng chẳng yêu quý gì nó hơn yêu quý bác... Mấy cháu hiểu không... đối với mấy bà khổng lồ, sanh được những đứa bé thiệt khổng lồ mới là đáng kể, nhưng thằng này thì bị coi là còi... có năm thước...”

Hermione nói, giọng mỉa mai hơi quá khích:

“Ôi, phải mà, nhỏ xíu mà! Đúng là nhỏ xíu!”

“Nó bị tội khổng lồ ăn hiếp hoài... Bác không thể nào bỏ mặc nó được...”

Harry hỏi:

“Bà Maxime có muốn đem chú ấy về không?”

Lão Hagrid vịn vẹo hai bàn tay khổng lồ của mình:

“Bà ấy... Chà, bà ấy có thể hiểu chuyện này có ý nghĩa quan trọng đối với bác... nhưng... nhưng sau một thời gian... bà ấy phát mệt vì nó, bác phải thừa nhận... thành ra tội này chia tay luôn trên đường về... tuy nhiên bà ấy có hứa là không nói cho ai hết...”

Harry hỏi:

“Làm cách nào bác đem được chú ấy về đây mà không bị ai thấy chứ?”

Lão Hagrid nói:

“Thì đó, nên mới đi lâu lắc dữ vậy. Chỉ đi được vào ban đêm, băng qua những vùng nông thôn hoang dã, đại khái vậy. Dĩ nhiên là nếu đã muốn đi thì nó cũng đi nhanh được, nhưng nó lại cứ đòi về...”

“Ôi, bác Hagrid ơi, sao bác không để cho chú ấy đi về cho rồi!”

Hermione kêu lên, ngồi phịch xuống một thân cây đã bị nhổ bật gốc, vùi

đầu vào hai bàn tay.

“Bác nghĩ coi bác sẽ làm gì với một người khổng lồ hung bạo, một người thậm chí không muốn có mặt ở đây!”

“Chà, thực ra... nói ‘hung bạo’ thì hơi khó nghe.”

Lão Hagrid nói, hai tay vẫn vắn vẹo một cách bối rối.

“Bác thừa nhận là hình như nó cũng có tổng cho bác vài đấm trong lúc nó cáu, nhưng nó đang tiến bộ, tiến bộ nhiều lắm, đang ổn định rất tốt...”

Harry hỏi:

“Vậy mấy sợi dây thừng đó để làm gì?”

Nó vừa mới nhận thấy có mấy sợi dây thừng dày cui như thân cây nhỏ, quấn quanh mấy thân cây to nhất gần đó, kéo dài tới chỗ Grawp nằm còng queo trên nền đất, quay lưng về phía tụi nó.

Hermione yếu ớt nói:

“Bác phải trối chú ấy lại sao?”

Lão Hagrid áy náy nói:

“Ừ... chà... thấy đó... như bác nói rồi... nó không thực sự biết được mình mạnh tới đâu...”

Giờ đây Harry đã hiểu ra tại sao trong khu vực này của khu rừng lại thiếu vắng một cách kỳ lạ sinh hoạt của các sinh vật khác.

Hermione vẫn bứt rứt hỏi:

“Vậy thì bác muốn con với Harry và Ron làm gì?”

Lão Hagrid buồn bã khào khào, nói:

“Chăm sóc nó giùm bác. Sau khi bác ra đi.”

Harry và Hermione trao nhau ánh mắt hãi hùng, Harry ý thức một cách khổ sở là nó đã trót hứa với lão Hagrid là nó sẽ làm bất cứ điều gì lão yêu cầu.

Hermione hỏi:

“Chính xác... chính xác thì tụi con sẽ làm những chuyện gì?”

Lão Hagrid hăng hái nói:

“Không cần cho ăn hay làm gì cả! Nó tự kiếm ăn được, không thành vấn đề. Chim chóc, nai hoẵng và nhiều thứ khác... Không cần. Cái nó cần là bầu bạn. Bác chỉ cần biết là có ai đó đang cố giúp nó... dạy dỗ nó... các cháu biết mà...”

Harry không nói gì, nhưng quay lại nhìn cái hình thù vĩ đại đang nằm ngủ trên mặt đất đằng trước mặt. Grawp quay lưng về phía tụi nó. Không giống lão Hagrid là người chỉ có cái bề ngoài to quá cỡ so với con người bình thường, Grawp có bộ dạng không ra hình thù gì hết, trông vô cùng kỳ quái. Cái mà Harry ban đầu nhầm tưởng là một tảng đá rêu phong bụi chẳng nằm ở bên trái của gò đất, bây giờ nó mới nhận thấy, hóa ra là cái đầu của Grawp. Tính theo tỉ lệ thân thể thì cái đầu đó bụi hơn đầu người rất nhiều, gần như tròn vo và được bao phủ một thứ tóc mọc dày khít và xoắn tít thò lò có màu nâu dương xỉ. Trên đỉnh cái đầu ấy thò ra một cái vành tai duy nhất, to bè mập mập. Hơi giống cái đầu của dượng Vernon, cái đầu ấy dường như gắn liền với vai, có một tí ti cổ (hay thậm chí không có cả cổ). Dưới một lớp gì đó có vẻ như một tấm áo khoác ngoài dơ dáy màu nâu xỉn, làm bằng mấy thứ da thú may vá vúi chằm đắp lại với nhau một cách thô thiển là một tấm lưng rộng bè bè, và bởi vì Grawp đang ngủ, tấm lưng dường như hơi căng một chút ở những đường may vụng nổi mấy miếng da thú. Chân cẳng của Grawp cũng co quắp lại dưới tấm thân đồ sộ; Harry chỉ có thể thấy hai cái gót bụi như cái búa tạ của hai bàn chân trần khổng lồ hết sức bẩn, cái này đè lên cái kia trên nền đất rừng.

Harry nói giọng không được thành thật cho lắm:

“Bác muốn tụi con dạy dỗ chú ấy à?”

Giờ đây Harry đã hiểu lời khuyên của thầy Firenze ngụ ý gì. *Cố gắng của*

bác ấy chẳng đi tới đâu đâu. Bác ấy nên bỏ cuộc thì hơn. Dĩ nhiên những sinh vật khác sống trong khu rừng hắc đã nghe nói đến cố gắng của lão Hagrid dạy tiếng Anh cho Grawp mà không có kết quả nào hết...

Lão Hagrid vẫn nói một cách tràn trề hy vọng:

“Ừ... cho dù các cháu chỉ chuyện trò với nó một chút cũng được... Tại bác nghĩ, nếu nó có thể nói chuyện với người ta, nó sẽ hiểu thêm là tất cả chúng ta đều thực lòng yêu mến nó và muốn nó ở lại...”

Harry nhìn sang Hermione, cô nàng cũng ngó lại Harry qua mấy kẽ ngón tay của hai bàn tay đang bưng lấy mặt. Harry nói:

“Kiểu như muốn con rồng con Norbert trở lại ấy nhỉ?”

Hermione phì cười run cả người.

Lão Hagrid dường như không nghe lọt điều Harry vừa nói, lão hỏi:

“VẬY, giúp chứ?”

Harry đã trót hứa rồi đành phải nói:

“Tụi con sẽ... sẽ cố gắng, bác Hagrid à.”

“Bác biết là bác có thể trông cậy vào con mà, Harry.”

Lão Hagrid nói, vẻ mặt rạng rỡ một nụ cười đầy nước mắt, và lại dùng cái khăn tay chậm chậm bộ mặt, nói tiếp:

“Bác cũng không muốn tụi con mất công quá, như... bác biết tụi con còn phải thi... Nếu mấy con có thể khoác tấm Áo Tàng hình, lên ra đây chỉ mỗi tuần một lần để chuyện trò với Grawp... Vậy bác sẽ gọi nó thức dậy... giới thiệu với mấy con...”

Hermione nhảy dựng lên:

“Cái... thôi! Bác Hagrid à, khỏi, khỏi cần đánh thức chú ấy dậy, thật mà, tụi con không cần...”

Nhưng lão Hagrid đã bước qua thân cây cổ thụ vĩ đại nằm trước mặt tụi nó mà đi về phía Grawp. Khi còn cách khoảng chừng ba thước thì lão nhấc một

cành cây gãy khá dài lên khỏi mặt đất, ngoái lại mỉm cười trấn an Harry và Hermione, rồi dùng cành cây chọc mạnh vô giữa lưng của Grawp.

Gã khổng lồ rống lên một tiếng vang vọng khắp khu rừng yên vắng. Chim chóc phía trong những tán cây cao bùng lên ríu rít trên những cành chúng đang đậu, rồi hè nhau bay vút đi mất. Cùng lúc đó, trước mặt Harry và Hermione, gã khổng lồ Grawp đang ngồng dậy từ nền đất, và mặt đất rừng mình khi gã chống bàn tay khổng lồ xuống để đẩy tấm thân khổng lồ tựa lên hai đầu gối, xong gã xoay đầu lại xem ai đã quấy rầy mình.

Lão Hagrid lùi lại, vẫn giơ cao cành cây dài ngoằng, như sẵn sàng thọc cho Grawp một gậy nữa. Lão nói bằng giọng làm ra vẻ vui mừng hơn hờ:

“Khỏe không, Grawp? Ngủ đã quá hả?”

Harry và Hermione đều lùi ra xa đến mức có thể lùi được trong khi mắt vẫn không ngừng canh chừng gã khổng lồ. Grawp ngồi quỳ giữa hai thân cây to mà gã chưa nhổ bật gốc. Hai đứa nó ngược lên nhìn gương mặt khổng lồ một cách đáng sợ sốt, gương mặt đó giống như một vầng trăng tròn màu xám đang trôi lơ lửng trong vùng u minh của cái trắng trổng giữa rừng. Như thể những đường nét trên gương mặt đã được đục đẽo trên một cục đá tròn. Cái mũi thì dị dạng vừa ngắn vừa chề bè, cái miệng thông xuống và đầy những cái răng vàng khè xộc xệch, mỗi cái to bằng nửa miếng gạch. Hai con mắt nhỏ màu nâu non và đục ngầu bây giờ vẫn còn híp lại với nhau vì ngại ngủ. Grawp giơ mấy đốt ngón tay to như trái banh crike và dơ hết chỗ nói lên dụi mắt thật mạnh một hồi, rồi, không một dấu hiệu báo trước gì hết, gã nhắc mình đứng lên, nhanh chóng gọn lẹ một cách đáng kinh ngạc.

“Ồi...”

Harry nghe Hermione ở bên cạnh kêu ré lên khiếp đảm.

Những cây to bị quấn quanh bằng đầu kia của sợi dây thừng cột cườm tay và cổ chân của Grawp kêu lên kèn kẹt một cách đáng sợ. Như lão Hagrid đã

nói, gã khổng lồ cao ít nhất bốn thước tám. Gã giương đôi mắt lơ lơ nhìn chung quanh, rồi vươn bàn tay xòe ra to bằng cái dù cầm ngoài bãi biển để tóm lấy một cái tổ chim trên mấy nhánh chót cùng của một cây thông cao vút, lật úp cái tổ chim xuống, rống lên một tiếng rõ ràng là bức bối vì không có con chim nào trong tổ cả. Mấy cái trứng rớt lộp bộp xuống đất như lựu đạn, Harry phải đưa hai cánh tay lên đầu để tự che chắn mình.

Lão Hagrid vừa la to vừa ngược nhìn lên cảnh giác trong trường hợp có thêm trứng rớt xuống nữa.

“Em Grawpy à, anh có đưa vài người bạn đến gặp em đây. Em có nhớ không, anh đã nói với em trước rồi đó? Nhớ đi, lúc anh nói là anh có thể đi xa vì chút công chuyện và anh sẽ nhờ mấy đứa này đến chơi với em? Nhớ chưa, em Grawpy?”

Nhưng Grawp chỉ phát ra một tiếng rống trầm trầm; thật khó mà nói là Grawp có lắng nghe lão Hagrid không, hay thậm chí có nhận ra những âm thanh mà lão Hagrid thốt ra là lời nói không. Gã đang nắm ngọn một cây thông và kéo ghì nó về phía mình, rõ ràng chỉ vì nỗi khoái trá muốn xem coi ngọn cây sẽ bật trở lại bao xa khi gã buông tay ra.

Lão Hagrid hét:

“Thôi, em Grawpy, đừng làm vậy nữa. Tại chơi kiểu đó mà em đã làm bật gốc hết mấy cây khác rồi...”

Và đúng y như lời, Harry có thể nhìn thấy mặt đất chung quanh gốc cây bắt đầu nứt nẻ.

Lão Hagrid lại gào lên:

“Anh dắt bạn tới chơi với em đây. Bạn, hiểu không? Ngó xuống đây đi, thằng hề bé bự kia, anh dẫn về cho em mấy người bạn đây!”

Hermione rên rĩ:

“Ôi, bác Hagrid ơi, đừng!”

Nhưng lão Hagrid đã lại giơ nhánh cây lên và thọc mạnh một cú vô đầu gối Grawp.

Gã khổng lồ buông ngọn cây thông ra khiến ngọn cây bật ngược lại hết sức nguy hiểm và trút tới tấp xuống đầu lão Hagrid một trận mưa lá kim, rồi gã ngó xuống.

Lão Hagrid lật đật bước lại gần bên Harry và Hermione, nói:

“Đây là Harry, em Grawpy à. Harry Potter ấy! Harry sẽ đến thăm em trong trường hợp anh phải đi vắng, em hiểu không?”

Gã khổng lồ bấy giờ mới nhận ra Harry và Hermione đang có mặt ở đó. Tụi nó đứng run lấy bấy kinh hoàng ngó gã khổng lồ đang cúi cái tảng đá bự gọi là cái đầu ấy xuống thấp một chút để gã có thể lơ lơ ngắm chúng.

“Còn đây là Hermione, hiểu không? Her...”

Lão Hagrid ngập ngừng. Quay sang Hermione, lão nói tiếp:

“Con có phiền không, Hermione, nếu Grawp gọi cháu là Hermy. Tại cái tên cháu hơi khó nhớ đối với nó...”

Hermione lí nhí nói:

“Dạ, con không phiền gì hết.”

“Đây là Hermy, em Grawpy à! Và Hermy cũng sẽ đến chơi với em... Và vậy đó. Được không, Grawpy? Hả? Em có hai người bạn đó... GRAWPY, DỪNG!”

Bàn tay Grawp đã đột ngột chìa ra về phía Hermione - Harry túm lấy Hermione kéo cô bé lùi ra đằng sau một gốc cây, cho nên bàn tay của Grawp lúc đầu chỉ quào trúng thân cây rồi sau đó nằm lại trong không trung.

“GRAWPY! XẤU LẼM!”

Harry nghe tiếng lão Hagrid gào lên trong khi Hermione bám chặt lấy nó trốn đằng sau gốc cây, run lấy bấy và khóc thút thít.

“NHƯ VẬY LÀ XẤU LẼM! EM KHÔNG ĐƯỢC CHỤP... ỒI!”

Harry thò đầu ra từ đằng sau thân cây để coi và nó thấy lão Hagrid nằm lăn kềnh trên mặt đất, một bàn tay bưng lấy mũi. Gã khổng lồ Grawp dường như đã mất hứng, lại đứng thẳng lên và lại bận bịu với trò chơi nắm đầu cây thông mà ghì để coi nó bật xa cỡ nào.

Lão Hagrid mệt mỏi nói:

“Xong rồi.”

Lão đứng lên, một tay bịt cái mũi đang chảy máu, còn tay kia thì chụp lấy cây nỏ của mình.

“Thôi... xong rồi đó, mấy đứa... Mấy đứa đã gặp nó và... và từ giờ nó sẽ nhận ra khi các con trở lại. Ủ... thôi...”

Lão ngược nhìn lên Grawp. Gã khổng lồ đang kéo ghì một cây thông với một vẻ vui sướng hồn nhiên lộ ra trên gương mặt như đá tảng. Những cái rễ cây kêu lên cọt két khi gã nhổ giựt chúng ra khỏi mặt đất...

Lão Hagrid nói:

“Thôi, bác nghĩ nhiều đây coi như đủ cho một ngày rồi. Bây giờ mình sẽ... ơ... sẽ quay về trường, được không?”

Harry và Hermione gật đầu. Lão Hagrid lại đặt nỏ lên vai như trước, và vẫn bịt mũi, lão dẫn đường đi ngược ra khỏi rừng cây.

Không ai nói năng gì mất một lúc, ngay cả khi nghe có tiếng đổ rầm vọng lại từ xa xa và ai nấy hiểu là Grawp rốt cuộc đã nhổ bứt được cây thông ấy mà quăng đi rồi. Gương mặt Hermione xanh mét và đăm chiêu. Harry không nghĩ ra được cái gì mà nói cả. Đến lúc mà có người nào đó phát hiện ra lão Hagrid nuôi giấu Grawp trong Rừng Cấm thì không biết chuyện kinh khủng gì có thể xảy ra nữa đây? Mà nó thì đã trót hứa là nó, Hermione với Ron sẽ tiếp tục cái nỗ lực hoàn toàn vô lý của lão Hagrid là văn minh hóa gã khổng lồ...

Làm sao mà lão Hagrid có thể tự đánh lừa mình rằng Grawp sẽ có thể

thích nghi được cuộc sống chung lẫn với con người cơ chứ, ngay cho dù lão vẫn có một khả năng lớn lao phi thường trong việc tự đánh lừa mình, rằng quái vật có răng nanh cũng là những sinh vật dễ thương vô hại.

Harry và Hermione đang vất vả len lách qua một vạt cỏ chút chít rậm rịt để cố theo cho kịp, thì lão Hagrid bỗng ra lệnh:

“Đứng lại!”

Lão rút một mũi tên ra khỏi ống tên đeo trên vai và gắn vào cái nỏ cầm trên tay. Harry và Hermione bèn giơ cây đũa phép của tụi nó lên. Bây giờ nhờ đứng yên nên tụi nó có thể nghe được âm thanh của một sự chuyển động gần đó.

Lão Hagrid kêu lên khe khẽ:

“Quý thần ơi!”

Một giọng đàn ông trầm sâu vang lên:

“Tôi tưởng chúng tôi đã nói với ông rồi mà, ông Hagrid, rằng ông không còn được tiếp đón ở chốn này nữa.”

Chỉ trong nháy mắt, xuyên qua vùng sáng lốm đốm xanh lục lơ mờ, một nửa thân trên trần trụi của một người đàn ông lướt về phía ba bác cháu. Kể đến tụi nó thấy cái eo của người đàn ông này nổi lên một cách trơn tru với thân thể của một con ngựa màu nâu hạt dẻ. Con Nhân Mã này có một gương mặt kiêu hãnh với hai gò má cao và một mái tóc đen dài. Giống như lão Hagrid, hắn có vũ khí: một ống đựng đầy mũi tên và một cái cung đeo lưng lẳng trên vai.

Lão Hagrid thận trọng nói:

“Khỏe chứ, anh Magorian?”

Đám cây phía sau con Nhân Mã rung động ào ào rồi bốn năm con Nhân Mã nữa xuất hiện đằng sau con thứ nhất. Harry nhận ra con có thân hình đen thui và mặt mày đầy râu ria tên là Bane, nó đã gặp con Nhân Mã này cách

đây bốn năm đúng vào cái đêm nó đã gặp thầy Firenze. Nhưng Bane chẳng tỏ một dấu hiệu gì chứng tỏ hắn đã từng gặp Harry trước đây.

“Thế là...” Bane nói, trong giọng nói có một sự uốn éo khó chịu, rồi lập tức quay sang Magorian. “Tôi cho rằng chúng ta đã đồng ý phải làm gì nếu lão người này lại chườn mặt vô rừng một lần nữa thì phải?”

Lão Hagrid bực mình:

“Cái lão người này, tức là tôi hả? Chỉ muốn can cả lũ các anh khỏi phạm tội tàn sát đồng loại mà thôi.”

Magorian nói:

“Lẽ ra ông không nên can thiệp, ông Hagrid à. Cách thức của chúng tôi không phải là cách thức của các ông, luật lệ của chúng tôi cũng không giống luật lệ của các ông. Firenze đã phản bội và làm nhục chúng tôi.”

Lão Hagrid sốt ruột:

“Tôi chẳng hiểu làm sao các anh lại cho là như vậy. Anh ấy chẳng hề làm gì ngoài việc giúp đỡ cụ Dumbledore...”

Một con Nhân Mã màu xám có gương mặt đầy những nếp nhăn khắc khổ nói:

“Firenze đã nhập vào thế giới nô dịch cho con người.”

Lão Hagrid kêu lên gay gắt:

“Nô dịch! Anh ấy đang làm ơn cho cụ Dumbledore và chỉ có vậy...”

Magorian nói nhỏ:

“Hắn đang vầy vọc tri thức và bí mật của chúng ta giữa lũ người. Một sự ô nhục như thế không thể có sự trở về.”

Lão Hagrid nhún vai:

“Đó là anh nói thế. Tôi thì tôi nghĩ các anh đang phạm một sai lầm lớn...”

Bane nói:

“Đối với ông cũng vậy, con người ạ, trở về rừng của chúng tôi khi mà

chúng tôi đã cảnh cáo ông từ trước...”

Lão Hagrid nổi giận:

“Này, các anh nghe tôi nói đây. Tôi sẽ bớt nói rùng ‘của chúng tôi’, nếu các anh cũng làm như vậy. Các anh không phải là kẻ có quyền quyết định ai được vô ra rừng này...”

Magorian nói mát mẻ:

“Quyền đó cũng không thuộc về ông, ông Hagrid à. Ngày hôm nay tôi sẽ để cho ông đi qua bởi vì ông đi cùng với mấy đứa học trò nhỏ của ông...”

Bane nói chen vô một cách khinh khỉnh:

“Chúng không phải học trò của lão! Magorian à, chúng là học trò của trường! Chúng có lẽ cũng đã hưởng ít nhiều ơn giáo dục của tên phản bội Firenze...”

Magorian bình tĩnh nói:

“Cho dù vậy, giết ngựa non là một tội ác kinh tởm... Chúng ta quyết không đụng đến kẻ vô tội. Ông Hagrid, hôm nay ông được tha. Kể từ nay trở đi, hãy tránh xa nơi này. Ông đã bị thiệt mất tình bạn với Nhân Mã khi ông giúp đỡ tên phản bội Firenze chạy thoát chúng tôi.”

Lão Hagrid la lớn:

“Một lũ ương bướng như các anh sẽ không bao giờ cấm được ta vô ra rừng!”

“Bác Hagrid!”

Hermione kêu lên, giọng cao the thé đầy khiếp đảm, trong khi cả Bane lẫn con Nhân Mã màu xám đều giậm móng xuống mặt đất.

“Mình đi thôi, bác Hagrid! Làm ơn đi đi mà!”

Lão Hagrid tiến tới trước, nhưng cây nỏ của lão vẫn còn giương cao và đôi mắt lão vẫn trừng trừng nhìn Magorian đầy đe dọa.

Khi những con Nhân Mã trượt ra khỏi tầm mắt của ba bác cháu, họ vẫn

còn nghe Magorian gọi với theo đằng sau:

“Chúng tôi biết ông đang giấu cái gì trong rừng, ông Hagrid à! Và sự chịu đựng của chúng tôi đang cạn kiệt!”

Lão Hagrid quay lại và bộ vó của lão tỏ ra lão muốn đi thẳng tới Magorian một lần nữa. Trong khi cả Harry và Hermione cùng vận dụng hết sức mình để kéo tấm áo chên da lông chuột chũi của lão đi tới trước, lão Hagrid gào với lại phía sau:

“Chúng bây sẽ phải chịu đựng nó cho đến khi nào nó còn ở đây. Rừng này cũng là của nó như của chúng bây thôi!”

Vẫn còn tức tối, lão Hagrid ngó xuống; vẻ mặt lão chuyển thành hơi ngạc nhiên trước cảnh hai đứa trẻ đang cùng ra sức kéo đẩy mình. Dường như lão không cảm thấy có chuyện kéo đẩy này.

Lão bèn xoay lại và bước tiếp, trong khi Harry và Hermione cùng thở hào hển mà bước theo bên cạnh. Lão nói:

“Hai đứa con bình tĩnh lại đi.”

Hermione vẫn còn thở không ra hơi, vừa gỡ mấy mẫu tầm ma vướng vào lúc đi ngang qua trên đường tới đây, vừa nói:

“Bác Hagrid à, nếu mấy con Nhân Mã không muốn cho con người vô trong rừng, thì thiệt tình không có triển vọng gì là Harry và con sau này có thể...”

Lão Hagrid gạt ngang một cách thô lỗ:

“Ôi, cháu không nghe chúng nói gì hả? Chúng không bao giờ giết ngựa non... Ý bác nói là trẻ con. Mà dù gì thì gì, mình cũng không thể để đám đó xỏ mũi...”

Harry thì thầm với Hermione:

“Gãi đúng chỗ.”

Nhưng vẻ mặt Hermione ỉu xiu.

Cuối cùng ba bác cháu ra tới con đường mòn và mười phút sau, cây cối bắt đầu thưa thớt. Họ lại có thể nhìn thấy những mảng trời trong xanh và nghe vọng lại từ xa xa âm thanh rõ ràng của tiếng hoan hô và tiếng hò hét.

Lão Hagrid dừng chân trong bóng râm của hàng cây, hỏi:

“Một cú lột gôn nữa? Đây, hai đứa có nghĩ là trận đấu xong rồi không?”

Khi đó họ đã có thể nhìn thấy sân đấu Quidditch. Hermione rầu rĩ nói:

“Cháu không biết.”

Harry nhận thấy bộ dạng bên ngoài khiến cho Hermione trông càng thêm thảm hơn: tóc cô nàng bám đầy những lá và cành khô nho nhỏ, áo chùng thì bị xé rách tưa nhiều chỗ, và trên mặt lẫn trên cánh tay đầy những vết trầy xước. Harry biết bộ dạng của nó trông còn khá hơn một tý.

Vẫn liếc mắt nhìn về phía sân vận động, lão Hagrid nói:

“Biết không, bác đoán trận đấu xong rồi! Coi kìa... người ta đang tuôn ra khỏi sân... Nếu hai đứa nhanh chân thì có thể kịp hòa vào đám đông, để không ai biết là hai đứa này giờ không có đó!”

Harry nói:

“Ý kiến hay! Vậy... tụi con gặp lại bác sau, nhé bác Hagrid!”

Ngay khi hai đứa tụi nó đi đủ xa để lão Hagrid không thể nghe được, Hermione nói bằng một giọng không quả quyết lắm:

“Mình không tin bác ấy. Mình không tin bác ấy đâu. Mình *thiệt tình* là không tin bác ấy được...”

Harry nói:

“Bình tĩnh cái đã!”

Hermione nóng nảy kêu lên:

“Bình tĩnh hả? Một gã khổng lồ! Một gã khổng lồ trong rừng cấm! Và tụi mình có bốn phạm phải dạy cho gã tiếng Anh nữa chứ! Lúc nào cũng nghĩ rằng, ờ thì dĩ nhiên, là tụi mình có thể vượt qua được một bầy Nhân Mã lắm

le giết người trên đường vào ra khu rừng! Mình... không... *tin...* bác ấy!”

Harry cố gắng trấn an Hermione bằng một giọng nói khẽ khàng, bởi vì lúc này tụi nó đã nhập vô một đám học sinh nhà Hufflepuff đang vừa đấu láo vừa trầy về phía tòa lâu đài:

“Tụi mình chưa phải làm gì hết mà! Bác ấy đâu có nói mình làm gì nếu bác ấy không bị buộc thôi việc đâu, mà chuyện đó thì có thể chẳng xảy ra đâu..”

“Ôi, đừng có hy vọng hão nữa, Harry!”

Hermione giận dữ la lên và đứng khựng lại giữa đường đi, bất ngờ đến nỗi những người đi sau lưng cô nàng phải quẹo cua gấp mới tránh khỏi tông vô.

“Dĩ nhiên là bác ấy sẽ bị buộc thôi việc, và hết sức thành thực mà nói, thì sau những gì mà chúng ta vừa nhìn thấy, thì ai có thể trách mụ Umbridge được nào?”

Một thoáng im lặng diễn ra, Harry trừng mắt nhìn Hermione, và đôi mắt Hermione từ từ ứa nước mắt.

Harry lặng lẽ nói:

“Bồ đâu có ý nói như vậy đâu.”

“Không... À... Thôi được... mình không có ý nói vậy.”

Hermione chùi nước mắt, giận dữ nói tiếp:

“Nhưng mà tại sao bác ấy cứ phải làm cho cuộc sống thêm khốn khó cho bác ấy... và cho cả chúng ta nữa kia chứ?”

“Mình đâu biết...”

Weasley là vua của chúng ta Weasley là vua của chúng ta Đã không để lọt vô trái Quaffle nào Weasley là vua của chúng ta...

Hermione khốn khổ nói thêm:

“Mình ước gì chúng thôi hát bài ca ngu dần ấy đi! Chẳng lẽ chúng chưa đủ hủ hê sao chứ?”

Một đợt sóng học sinh từ trong sân đấu tràn lên rồi trượt xuống bãi cỏ sân trường. Hermione nói:

“Ôi, tụi mình ráng về trước khi đựng đầu bọn Slytherin đi.”

*Weasley có thể bảo vệ mọi khung thành
Không đời nào rời bỏ một vòng gôn
Vì vậy tất cả dân Gryffindor cùng hát
Weasley là vua của chúng ta*

“Hermione à...”

Harry chậm rãi nói. Bài hát đang vang lên mỗi lúc một lớn hơn, nhưng không phải phát ra từ đám đông mặc áo-xanh-lá-cây-và-bạc, mà từ một đám đông áo đỏ và vàng đang di chuyển chậm chạp về phía lâu đài, đám đông đó đang công kênh trên nhiều đôi vai một nhân vật duy nhất...

*Weasley là vua của chúng ta
Weasley là vua của chúng ta
Đã không để lọt vô trái Quaffle nào
Weasley là vua của chúng ta...*

Hermione thốt lên bằng một giọng bị nén lại:

“Không lẽ nào!”

Harry la lớn:

“Đúng nó mà!”

“HARRY! HERMIONE!”

Ron hét vang, tay quơ quơ chiếc cúp Quidditch trong không trung và trông nó vui mừng quỳnh quáng không sao kiềm chế được. Nó hét tướng lên:

“BỌN MÌNH ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC. BỌN MÌNH ĐÃ THẮNG!”

Harry và Hermione tươi cười nhìn lên Ron khi nó được công kênh ngang qua; ở cửa vào lâu đài xảy ra một vụ lộn xộn và đầu của Ron cụng đầu điếng

vào cái rầm cửa, nhưng dường như không ai muốn đặt nó xuống cả. Đám đông vẫn tiếp tục hò hát và tự ép vào nhau để lọt vô trong Tiền sảnh rồi đi khuất mắt. Harry và Hermione, mặt mày hớn hở, nhìn theo đám rước kiệu ấy đi cho đến khi tiếng vọng của điệp khúc “Weasley là vua của chúng ta” tắt lịm. Bấy giờ tụi nó mới quay mặt lại nhìn nhau, nụ cười héo đi. Harry nói:

“Tụi mình đợi đến mai hãy nói cho nó biết tin, nhé?”

Hermione mệt mỏi nói:

“Ừ, cũng được. Mình chẳng gấp gáp gì đâu...”

Tụi nó cùng leo lên mấy bậc thềm. Tới cánh cửa trước, cả hai cùng theo bản năng ngoảnh đầu nhìn lại phía Rừng Cấm. Harry không chắc là liệu có phải do nó tưởng tượng ra hay không, nhưng nó tin là nó đã nhìn thấy một đám mây nho nhỏ những chim chóc phóng vọt lên không trung phía trên một ngọn cây ở tuốt đằng xa, rất có vẻ như là cái cây mà lũ chim đã làm tổ trên đó vừa bị nhổ bật gốc.

PHÁP SƯ THƯỜNG ĐẲNG

Trạng thái ngất ngây của Ron vì đã giúp đội Gryffindor vớt lại được cái Cúp Quidditch khiến nó ngất ngây đến nỗi tới tận hôm sau nó vẫn không thể chú tâm làm bất cứ công việc nào khác được. Việc duy nhất nó muốn làm là nói đi nói lại về trận đấu, và Harry cùng Hermione nhận thấy là không dễ gì kiếm được một kẻ trống để nói tới Grawp - mà đó là hai đứa tụi nó đã cố gắng hết sức khó nhọc; hăng hái, quyết liệt kéo Ron về với hiện thực. Do hôm đó lại là một ngày đẹp trời ấm áp nữa, Harry và Hermione đã thuyết phục được Ron cùng tụi nó học bài dưới bóng cây sồi bên bờ hồ, ở đó ít có cơ hội bị nghe lén hơn trong phòng sinh hoạt chung. Lúc đầu Ron không hào hứng lắm với ý kiến này, nó cực kỳ khoái được mấy đứa nhà Gryffindor vỗ lưng khen ngợi mỗi khi chúng đi ngang qua chỗ nó ngồi, ấy là chưa kể thỉnh thoảng lại rộ lên điệp khúc “*Weasley là vua của chúng ta*”. Nhưng sau một hồi bị thuyết phục, Ron cũng đồng ý là không khí trong lành ngoài trời có thể làm cho nó khỏe khoắn phần chần chừ thêm.

Ba đứa trải sách dưới bóng cây sồi rồi ngồi xuống, trong khi Ron mãi mê kể lại cú chụp banh cứu khung thành đầu tiên, của cái trận đấu mà tụi nó có cảm giác như đã bị nghe đến lần thứ mười hai.

“Chà, mình muốn nói là mình đã để lọt trái của Davies, thành ra mình không cảm thấy tự tin cho lắm, nhưng mình cũng không biết nữa, khi Bradley tiến về phía mình, không biết từ xó nào xông tới nữa, mình nghĩ - mình có thể làm chuyện này! Và mình có chừng một giây để quyết định bay hướng nào, mấy bồ cũng biết đó, bởi vì anh ta làm ra vẻ như anh ta đang nhắm vô vòng gôn bên phải - hiển nhiên là bên phải của mình, bên trái của anh ta - nhưng mình đã có một cảm giác buồn cười là anh ta chỉ giả cách đánh lừa thôi, thế là mình chớp lấy cơ hội và bay về bên trái - ý mình nói là bên phải của anh ta... và... ái chà chà... mấy bồ đã thấy chuyện gì xảy ra rồi đó.”

Ron kết thúc một cách khiêm tốn, vừa vuốt ngược mái tóc một cách không cần thiết đến nỗi mái tóc trông có vẻ như bị gió làm rối một cách ngồ ngồ, rồi nó liếc mắt nhìn quanh để xem liệu những người ở gần tụi nó nhất - một đám học sinh nhiều chuyện năm thứ ba nhà Hufflepuff - có nghe lọt câu chuyện của nó hay không.

“Và rồi, năm phút sau đó, lúc Chambers lao thẳng vào mình... Cái gì vậy?”

Ron ngừng lại giữa chừng câu nói khi bắt gặp cái nhìn trên gương mặt Harry. Nó hỏi:

“Tại sao bồ nhe răng cười?”

“Mình có cười đâu!”

Harry đáp nhanh, ngó xuống cuốn vở ghi chép môn Biến Hình và cố gắng điều chỉnh gương mặt cho nghiêm túc trở lại. Sự thật là Ron vừa mới khiến Harry nhớ đến một cách sinh động hình ảnh một cầu thủ Quidditch khác của nhà Gryffindor, người đó cũng đã có một lần vò cho tóc mình rối nùi ở ngay dưới tán của chính cây sồi này. Nó nói trở đi:

“Mình chỉ thấy vui mừng là bọn mình đã thắng, vậy thôi.”

Ron nói thông thả, nhâm nhi từng lời:

“Ừ. Bọn mình đã thắng. Bỏ có nhìn thấy vẻ mặt của Chang khi Ginny bắt được trái banh Snitch ngay dưới mũi của nó không?”

Harry cay đắng nói:

“Mình đoán là con nhỏ lại bật khóc, chứ gì?”

Ron hơi cau mày:

“À, ừ... Tức tối chưa từng thấy... Ờ, mà bỏ cũng thấy nó quăng cây chổi bay ngay khi vừa mới đáp xuống mặt đất mà, đúng không?”

Harry ú ớ:

“Ờ...”

“Chà, thực ra thì... không thấy, Ron à.”

Hermione đáp thay Harry với một tiếng thở dài khó nhọc. Cô nàng đặt quyển sách của mình xuống rồi nhìn Ron với vẻ biết lỗi.

“Thực ra thì, phần duy nhất của trận đấu mà Harry và mình có được xem là cú làm bàn đầu tiên của Davies.”

Mái tóc được làm cho rối xù lên một cách tỉ mỉ của Ron dường như rũ xẹp xuống vì nỗi thất vọng. Nó hết nhìn Harry rồi nhìn đến Hermione, nói một cách yếu ớt:

“Mấy bỏ đã không xem hả? Mấy bỏ đã không thấy mình chụp được trái banh nào hết hả?”

Hermione duỗi cánh tay muốn xoa dịu về phía Ron, nói:

“Ừ... không. Nhưng Ron à, tội này không hề muốn bỏ đi chút nào hết... nhưng tội này phải đi!”

Gương mặt của Ron hơi ửng đỏ, nó hỏi:

“Vậy hả? Mà tại sao?”

Harry nói:

“Tại bác Hagrid. Bác quyết định kể cho tội mình biết tại sao từ lúc đi gặp bọn khổng lồ về tới nay bác cứ bị thương tích đầy mình. Bác ấy muốn tội

mình đi vô trong rừng với bác, tụi này không có lựa chọn nào khác, bồ biết cái cách của bác ấy mà... dù sao đi nữa...”

Câu chuyện được kể trong năm phút, khi câu chuyện kết thúc thì vẻ giận dữ của Ron đã được thay thế bằng một vẻ mặt đầy ngờ vực.

“Bác ấy đã đem một gã về và giấu trong rừng à?”

Harry rầu rĩ đáp:

“Ừ.”

“Không!”

Ron kêu lên, như thế bằng cách nói như vậy nó có thể làm cho chuyện đó không có thật nữa.

“Không, bác ấy không thể có...”

Hermione quả quyết:

“Ừ, bác ấy có em trai. Grawp cao khoảng bốn thước tám, khoái nhỏ tróc gốc mấy cây thông cao sáu thước, và...”

Cô nàng khịt mũi nói tiếp:

“... gọi mình bằng Hermy.”

Ron bật cười như lên cơn:

“Và bác Hagrid muốn tụi mình...”

Harry nói:

“Dạ chú ấy tiếng Anh, đúng vậy.”

Ron kêu lên một tiếng gần như kinh hoàng:

“Bác ấy điên rồi.”

Hermione cau kinh nói:

“Đúng vậy.”

Cô nàng lật một trang quyển Biển Hình Tức Khắc và trừng mắt ngó một loạt những sơ đồ miêu tả một con cú biến hình thành một cặp mắt kiếng.

“Đúng vậy. Mình đang bắt đầu nghĩ là bác ấy điên. Nhưng thật không

may, bác ấy đã ép Harry hứa rồi.”

Ron quả quyết nói:

“VẬY thì bỏ chỉ việc quên bém lời hứa đi là xong, đơn giản vậy thôi. Ý mình nói là, thôi đi... tội mình còn phải thi cử và tội mình chỉ...”

Nó giơ tay lên để biểu diễn một khoảng cách cỡ một milimét giữa ngón cái và ngón trỏ, nói tiếp:

“... còn chừng nhiều đây nữa là bị tổng cổ ra khỏi trường thôi. Mà này... còn nhớ con Norbert không? Còn nhớ con Aragog không? Có lần nào thoát khỏi chuyện giao du với mấy con quái vật bồ bịch của bác Hagrid mà được êm xuôi không?”

Hermione nói nhỏ:

“Mình biết, chẳng qua là... tội mình đã trót hứa.”

Ron lại vuốt cho tóc nó xẹp xuống phẳng lì, tỏ ra dăm chiêu tư lự. Rồi nó thở dài:

“Thôi đành vậy. Bác Hagrid còn chưa bị đuổi mà, phải không? Bác đã cầm cự được lâu như vậy, có thể bác sẽ cầm cự được cho đến cuối học kỳ và tội mình sẽ không cần phải đến gần Grawp làm gì.”

Những mảnh sân quanh lâu đài rực rỡ trong nắng như thể vừa mới được sơn phết; bầu trời không một áng mây mím cười soi bóng mình xuống mặt hồ nước phẳng lì lấp lánh, bãi cỏ xanh mướt mịn láng như sa-tanh thỉnh thoảng dợn sóng khi có làn gió mát lướt nhẹ qua: tháng sáu đã tới, nhưng đối với lũ học sinh năm thứ năm, điều này chỉ mang có một ý nghĩa: rốt cuộc kỳ thi Pháp sư Thường đẳng đã đến.

Các giáo sư không còn ra bài tập cho tội nó làm ở nhà nữa; các buổi học đều dành để ôn tập những đề tủ mà các thầy cô cho là rất có thể sẽ ra trong kỳ

thi. Bầu không khí khẩn trương nhằm tới mục tiêu hầu như gạt hết mọi thứ ra khỏi đầu Harry, chỉ chừa lại cuộc thi Pháp sư Thường đẳng, mặc dù thỉnh thoảng nó cũng thắc mắc trong những buổi học môn Độc Dược là thầy Lupin không hiểu đã nói với thầy Snape chưa cái chuyện thầy ấy phải tiếp tục dạy cho nó học Bế Quan Bí Thuật: nếu mà thầy Lupin đã nói, thì có nghĩa là thầy Snape đã phớt lờ thầy Lupin, hoàn toàn hết như thầy đã phớt lờ Harry. Điều này rất tốt cho Harry: nó đã bận bịu và căng thẳng quá đủ với những buổi học thêm với thầy Snape rồi, và nó cũng nhẹ nhõm khi thấy Hermione quá lo lắng vào những ngày này đến nỗi không còn quấy rầy nó về vụ học Bế Quan Bí Thuật nữa. Cô nàng đang dành rất nhiều thì giờ tự lẩm nhẩm một mình và dạo này cũng chẳng còn bày quần áo ra tặng cho gia đình nữa.

Nhưng Hermione không phải là người duy nhất hành động quái dị khi kỳ thi Pháp sư Thường đẳng ngày một gần kề. Ernie Macmillan đã sanh tật dễ làm người khác nổi điên là đi chất vấn mọi người về thói quen học hành của họ.

Lúc tụi nó đứng sắp hàng bên ngoài lớp Thảo Dược, Ernie hỏi Harry và Ron với một ánh sáng ba trợn lóe lên trong đôi mắt.

“Mấy bồ tính coi một ngày mấy bồ học mấy tiếng đồng hồ?”

Ron nói:

“Mình không biết. Có lẽ vài giờ...”

“Nhiều hay ít hơn tám giờ?”

Ron có vẻ hơi cảnh giác:

“Mình cho là ít hơn.”

Ernie thở một cái phào làm xẹp lồng ngực:

“Mình học tám tiếng. Tám hay chín. Mình đang tính học thêm một giờ nữa trước bữa điểm tâm mỗi ngày. Tám tiếng là trung bình của mình. Mình có thể học tới mười tiếng vào một ngày cuối tuần chăm chỉ. Hôm thứ hai mình học

được chín tiếng rưỡi. Thứ ba thì không được chuyên cần bằng - chỉ bảy tiếng mười lăm phút. Rồi đến hôm thứ tư...”

Đến thời điểm đó Harry hết sức biết ơn giáo sư Sprout đã lừa tất cả tụi nó vô nhà lồng kiếng, khiến cho Ernie đành phải bỏ dở cơn kể lê lê thê của nó.

Trong lúc đó Draco Malfoy đã tìm được một cách khác để gây kinh hoàng.

Vài ngày trước khi kỳ thi bắt đầu, Harry nghe Malfoy nói to với Crabbe và Goyle bên ngoài cửa phòng học môn Độc Dược:

“... Dĩ nhiên, không phải là chuyện mày biết cái gì, mà là mày biết ai kìa. Nè, ba tao đã thân thiết với Chánh chủ khảo Hội đồng Thi Pháp thuật nhiều năm nay rồi... Cụ Griselda Marchbanks ấy - gia đình tao đã từng mời cụ đến ăn tối và đủ thứ khác...”

Hermione có vẻ hoảng sợ, thì thầm hỏi Harry và Ron:

“Mấy bồ có tin là nó nói thật không?”

Ron rầu rĩ nói:

“Nếu thật thì mình cũng chẳng thể làm được gì hết.”

Neville cất tiếng nói khe khẽ từ phía sau lưng tụi nó:

“Mình không nghĩ là thật đâu. Bởi vì cụ Griselda Marchbanks là một trong số bạn bè của bà nội mình, mà cụ chẳng bao giờ nói có tới nhà Malfoy.”

Hermione lập tức hỏi ngay:

“Cụ ấy như thế nào hả Neville? Cụ có nghiêm khắc lắm không?”

Neville đáp bằng một giọng thờ ơ:

“Hơi giống bà nội, thiệt tình.”

Ron nói giọng khích lệ:

“Nhưng quen cụ ấy thì cũng có hại gì đâu, đúng không?”

“Ôi, mình không tin việc đó thì có gì khác hơn đâu!”

Giọng Neville thậm chí càng thiếu nỗ lực hơn:

“Bà nội cứ nói hoài với giáo sư Marchbanks là mình không giỏi bằng ba

mình... ừ thì... Mấy bồ đã thấy bà của mình là người như thế nào hồi gặp nhau ở bệnh viện Thánh Mungo rồi đó...”

Neville ngó dăm dăm cánh cửa. Harry, Hermione và Ron đưa mắt nhìn nhau, nhưng không biết nói gì. Đó là lần đầu tiên Neville công nhận chuyện tụi nó đã gặp nhau ở bệnh viện Pháp Thuật.

Trong thời gian đó, một thị trường chợ đen phồn thịnh chuyên mua bán thuốc trợ óc, giúp tập trung, nhanh trí, và tỉnh ngủ đã bùng phát rầm rộ trong đám học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy. Harry và Ron bị chai Thuốc Tiên Bồ Ốc Baruffio cám dỗ ghê lắm. Một đứa năm thứ sáu bên nhà Ravenclaw tên là Eddie Carmichael gạ bán cho tụi nó và thề thốt là chỉ nhờ có mỗi chai thuốc tiên này mà hăn đạt được chín cái Xuất sắc trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng hồi mùa hè vừa rồi. Hăn gạ bán cả một xị thuốc với giá chỉ có mười hai Galleon vàng. Ron thuyết phục Harry là nó sẽ hoàn trả lại một nửa số tiền ngay khi nó ra trường Hogwarts và kiếm được một việc làm. Nhưng trước khi vụ mua bán ngã ngũ thì Hermione đã tịch thu chai thuốc tiên của Carmichael và đổ hết các chất chứa trong chai vô bồn cầu tiêu.

Ron hét lên:

“Hermione, tụi này tính mua chai thuốc đó!”

Hermione gầm gừ:

“Đừng có ngu như thế chớ. Bồ cũng có thể xài Bột Móng Rồng của Dingle mà vẫn có thể qua được kỳ thi.”

Ron hăm hờ:

“Dingle có Bột Móng Rồng hả?”

Hermione nói:

“Hết rồi. Mình cũng tịch thu rồi. Bồ thừa biết là mấy thứ đó không thứ nào có hiệu quả hết.”

Ron nói:

“Nhưng móng rồng có hiệu quả chứ! Thứ đó được coi là siêu phẩm, thực sự làm khỏe não đó, trong vài tiếng đồng hồ đầu óc sẽ trở nên minh mẫn vô cùng - Hermione, cứ để cho mình thử đi mà, đâu có hại gì đâu...”

Hermione dứt khoát:

“Thứ đồ này có hại. Mình đã xem xét nó rồi, nó thực ra chỉ là cứt mấy con yêu nhí phơi khô.”

Thông tin này làm tiêu tan ngay cơn thèm thuốc bố óc của Harry và Ron.

Trong buổi học Biến Hình kế đến tụi nó nhận được thời khóa biểu của kỳ thi và những chi tiết về thủ tục dự thi Pháp sư Thường đẳng.

Trong lúc tụi nó chép lại ngày giờ các buổi thi ghi trên bảng đen, giáo sư McGonagall nói với cả lớp:

“Như các trò thấy đấy, kỳ thi Pháp sư Thường đẳng sẽ kéo dài suốt hai tuần lễ liên tiếp. Các trò sẽ thi phần lý thuyết vào buổi sáng và phần thực hành vào buổi chiều. Bài thi thực hành môn Chiêm tinh học đương nhiên diễn ra vào buổi tối. Bây giờ tôi phải khuyến cáo các trò là Bùa Chống Gian Lận chặt chẽ nhất đã được ếm lên giấy thi của các trò. Viết Lông Ngỗng Tự Động Trả Lời bị cấm sử dụng trong phòng thi, các thứ sau đây cũng bị cấm: Sổ Tay Nhớ Hết, Cổ Tay Áo Quay Cóp Tháo Rời Được, và Mực Tự Sửa Lỗi. Tôi e phải nói rằng, năm nào dường như cũng phải lập biên bản ít nhất một học sinh tưởng là mình có thể luồn lách được nội quy của Hội đồng Chủ khảo Những cuộc thi Pháp thuật. Tôi chỉ có thể hy vọng rằng kẻ đó không phải là học sinh nhà Gryffindor. Bà Hiệu-trưởng-mới-của-chúng-ta...”

(Giáo sư McGonagall phát âm từng chữ với một vẻ mặt có cùng một phong cách với nét mặt dì Petunia của Harry khi dì ngăm nghiêm chiêm nghiệm một vết bẩn khó cạo rửa):

“... đã yêu cầu giáo sư Chủ nhiệm của các Nhà thông báo cho học sinh biết là gian lận trong kỳ thi sẽ bị trừng phạt hết sức nghiêm khắc - bởi vì, dĩ

nhien, kết quả kỳ thi của các trò sẽ phản ảnh chế độ cai trị mới của bà hiệu trưởng ở trường này...”

Giáo sư McGonagall khẽ thở dài. Harry nhận thấy hai cái lỗ của cái mũi nhọn hoắt của bà loe ra.

“Tuy nhiên, không vì thế mà các trò không gắng hết sức mình đấy. Các trò còn có cả tương lai của mình để suy nghĩ đến.”

Hermione giơ tay lên hỏi:

“Thưa giáo sư, xin cho biết khi nào thì chúng con có được kết quả kỳ thi?”

Giáo sư McGonagall nói:

“Một bưu cú sẽ được gửi đến các trò nội trong tháng bảy.”

Dean Thomas thì thầm mà nghe rất rõ:

“Thiệt hay! Như vậy mình khỏi phải lo về kết quả cho đến tận lúc nghỉ hè...”

Harry tưởng tượng cảnh nó ngồi trong phòng ngủ của mình ở ngôi nhà trên đường Privet Drive suốt thời gian sáu tuần lễ chờ đợi kết quả cuộc thi Pháp sư Thường đẳng. Nó ngao ngán nghĩ, thôi thì, ít nhất nó cũng chắc chắn nhận được một lá thư vào mùa hè tới...”

Bài thi đầu tiên của tụi nó, Lý thuyết Bùa chú, được sắp lịch vào sáng ngày thứ hai. Harry đồng ý kiểm tra thử Hermione sau bữa ăn trưa ngày chủ nhật và nó hầu như hối hận ngay tức thì. Cô nàng căng thẳng bối rối đến nỗi cứ giật lại cuốn sách từ tay Harry để xem mình có trả lời hoàn toàn đúng hay không, rớt cuộc nện cả cái gáy cứng của cuốn *Những Thành Tựu Trong Bùa Chú* trúng mũi Harry đau điếng.

Nước mắt chảy ra vì đau, Harry đưa trả cuốn sách cho Hermione, cương quyết nói:

“Tại sao bồ không tự làm lấy một mình cho rồi?”

Trong lúc ấy Ron đút hai ngón tay vô hai lỗ tai, đọc lại những cuốn vở ghi

chép suốt hai năm môn Bùa Chú, môi mấp máy lia lịa không ra tiếng; Seamus thì nằm ngửa thẳng cẳng trên sàn phòng, đọc thuộc lòng định nghĩa của Bùa Chú Chính Quy trong khi Dean dò theo trong cuốn *Sách Bùa Chú Tiêu Chuẩn Lớp Năm*, và Parvati cùng Lavender đang thực hành bùa chú vận động cơ bản, khiến hộp viết chì của tụi nó rượt đuổi nhau vòng vòng quanh mép bàn.

Bữa ăn là một cuộc xả hơi nhẹ nhàng vào buổi tối hôm đó. Harry và Ron chẳng nói năng gì nhiều sau khi miệt mài học suốt cả ngày, giờ chỉ cảm cúỉ thưởng thức món ăn. Ngược lại, Hermione cứ buông dao nĩa để lặn xuống dưới gầm bàn kiểm cái cặp sách của cô nàng, rồi rút trong cặp ra một cuốn sách để kiểm tra lại một số liệu hay sự kiện gì đó. Ron vừa mới nói với Hermione là cô nàng cần ăn một bữa đàng hoàng, nếu không sẽ không ngủ được đêm đó, thì bỗng cái nĩa tuột khỏi mấy ngón tay của Hermione, rớt xuống cái đĩa, kêu lên mấy tiếng lanh canh thiệt to.

Hermione ngó trừng trừng ra Tiên sảnh, cất tiếng nói yếu ớt:

“Ôi, quỷ thần ơi. Có phải họ đó không? Có phải hội đồng thi đó không?”

Harry và Ron quay phắt người lại trên băng ghế của tụi nó. Xuyên qua khung cửa của Đại Sảnh Đường, tụi nó nhìn thấy mụ Umbridge đang đứng với một nhóm phù thủy và pháp sư trông già khú đế. Harry khoái chí thấy mụ Umbridge có vẻ hơi lo lắng.

Ron nói:

“Tụi mình đi lại gần coi cho rõ hơn nha?”

Harry và Hermione gật đầu rồi ba đứa lật đật đi về phía cánh cửa đôi mở vào Tiên sảnh, hơi chậm chân lại khi bước qua ngưỡng cửa và bước đi tình bơ ngang qua các vị giám khảo. Harry đoán giáo sư Marchbanks ắt hẳn là bà phù thủy nhỏ bé đáng khòm khò có một gương mặt nhăn nheo đến nỗi trông như bị mạng nhện chẳng kín vậy. Mụ Umbridge đang chuyện trò với bà

một cách rất ư kính cẩn. Giáo sư Marchbanks dường như hơi bị điếc; bà trả lời mụ Umbridge quá to nếu xét khoảng cách giữa họ chỉ có ba tấc. Bà nói một cách sốt ruột:

“Chuyến đi tốt đẹp, chuyến đi tốt đẹp, trước đây chúng tôi đã đi khối lần rồi. Này, dạo gần đây tôi chẳng nghe tăm hơi gì của Dumbledore cả!”

Bà nhónng đầu nhìn quanh Sảnh Đường như thể hy vọng cụ sẽ thành linh xuất hiện từ một gian phòng xép để chối. Bà nói thêm:

“Tôi đoán không ai biết anh ta ở đâu cả?”

“Không ạ.”

Mụ Umbridge nói, quăng một cái nhìn đầy ác ý về phía Harry, Ron và Hermione, mấy đứa nó lúc này đang nhớn nhơ lảng vảng bên chân cầu thang bởi vì Ron giả bộ thắt lại giây cột giày của nó. Mụ Umbridge nói tiếp:

“Nhưng tôi dám nói là Bộ Pháp Thuật sẽ sớm truy tìm ra ông ta thôi...”

Giáo sư Marchbanks tí hon quát to:

“Tôi nghi lắm! Đừng hòng tìm ra nếu Dumbledore không muốn được tìm ra! Tôi biết chứ... đã đích thân kiểm tra anh ta môn Biến Hình và môn Bùa Chú khi anh ta thi bằng Pháp Thuật Tận Sức... Dừng đũa phép làm những chuyện mà tôi chưa từng thấy trước nay...”

“Dạ... vâng...”

Mụ Umbridge ậm ừ trong khi Harry, Ron, và Hermione chậm chậm lê bước chân lên mấy bậc cầu thang đá, lấy hết can đảm đi chậm đến mức tối đa. Mụ Umbridge nói:

“Để tôi đưa quý vị lên phòng giáo vụ... Tôi nghĩ hẳn quý vị muốn dùng một tách trà sau cuộc hành trình...”

Buổi tối hôm đó là một buổi tối không dễ chịu chút nào. Mọi người đều ráng vớt vát những phút ôn tập cuối cùng nhưng không ai có vẻ tiến bộ gì nhiều cho lắm. Harry lên giường sớm nhưng nằm trằn trọc một hồi lâu mà nó

nghĩ chắc phải tới mấy tiếng đồng hồ. Nó nhớ lại buổi tư vấn nghề nghiệp và lời tuyên bố đầy phần nộ của giáo sư McGonagall rằng bà sẽ giúp nó trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều cuối cùng bà làm... Bây giờ thi cử gần kề, nó ước chi lúc đó đã bày tỏ một tham vọng khả dĩ dễ đạt tới hơn... Nó biết nó không phải là kẻ duy nhất năm đây thao thức, nhưng chẳng đứa nào khác trong phòng ngủ nói năng gì, và cuối cùng, từng đứa một, theo nhau thiếp ngủ say.

Vào buổi điểm tâm sáng hôm sau cũng không có đứa nào trong đám học sinh năm thứ năm nói năng gì cả. Parvati rì rầm thực tập thần chú trong khi hũ muối trước mặt cô nàng bị ếm bùa; Hermione thì đang đọc lại *Những Thành Tựu Trong Bùa Chú*, cô nàng đọc nhanh đến nỗi hai con mắt có vẻ nhòe đi, và Neville thì cứ làm rớt dao và nĩa rồi làm đổ luôn hũ mứt.

Khi bữa điểm tâm xong rồi, học sinh năm thứ năm và học sinh năm thứ bảy tập hợp trong Tiền sảnh, trong khi học sinh các năm khác đi lên lớp học. Sau đó, đúng chín giờ rưỡi, tụi nó được điểm danh theo lớp để trở vào Đại Sảnh Đường. Bên trong Đại Sảnh Đường bây giờ đã được bố trí lại y hệt như Harry từng nhìn thấy trong cái Tường Ký khi ba nó, chú Sirius và thầy Snape thi Pháp sư Thường Đăng. Những dãy bàn của bốn Nhà đã được dọn đi và được thay vào đó bằng nhiều cái bàn đơn cho mỗi thí sinh, tất cả bàn đều được đặt hướng về cái bàn giám thị ở cuối Đại Sảnh Đường, nơi giáo sư McGonagall đứng đối diện với lũ thí sinh. Khi tất cả tụi nó đã ngồi xuống và im lặng, bà nói:

“Các trò có thể bắt đầu.”

Bà quay qua một cái đồng hồ cát khổng lồ đặt trên cái bàn giấy bên cạnh, trên bàn còn có mấy cuộn giấy da, bình mực, và viết lông ngỗng dự phòng.

Harry mở đề thi của nó ra, tim đập thịch mạnh... cách nó ba hàng bên phải và bốn ghế phía trước, Hermione đang ngồi hí hoáy viết... Harry ngó xuống

câu hỏi thứ nhất: a) *Hãy nêu ra câu thần chú và b) miêu tả vận động cần thiết của cây đũa phép để khiến các vật thể bay...*

Harry thoáng nhớ thiết nhanh cây đũa cui phóng vọt lên cao trong không trung rồi ồn ào nện xuống cái sọ dày cui của con quỷ khổng lồ... Nở nụ cười nhẹ, nó cúi xuống bài thi và bắt đầu viết...

Hai tiếng đồng hồ sau trong Tiền sảnh, Hermione lo lắng hỏi:

“Chà... cũng không đến nỗi tệ lắm chứ hả?”

Tay cô nàng vẫn còn đang nắm chặt tờ đề thi.

“Mình e là đã chưa làm tốt hết mức câu Bùa Chú Cổ Vũ, mình không đủ thời giờ... bồ có ghi phần phản bùa giải trừ ếm nặc cục không? Mình không chắc là nên đưa vô chỗ nào, thấy thế có lẽ lại quá nhiều... còn câu hỏi số hai mươi ba...”

Ron nghiêm nghị nói:

“Hermione à, tụi mình đã thỏa thuận chuyện này từ trước rồi... Tụi mình sẽ không làm lại mỗi bài thi sau khi đã nộp bài rồi, làm một lần là đủ ớn rồi.”

Đám học sinh năm thứ năm ăn trưa chung với những học sinh khác trong trường, (mấy dãy bàn ăn của các Nhà lại được dọn ra trong giờ ăn trưa) sau đó đi từng nhóm vô một căn phòng nhỏ bên cạnh Đại Sảnh Đường, ở đó tụi nó chờ được gọi tên thi thực hành. Khi một nhóm nhỏ học sinh được gọi tên theo thứ tự ABC đi vào phòng thi, những đứa còn lại rì rầm đọc thần chú và thực hành động tác điều khiển cây đũa phép, thỉnh thoảng lại chọc nhăm vô mắt hay lưng của nhau.

Đến lượt Hermione được gọi tên. Cô nàng run run đi vô Đại Sảnh Đường cùng với Anthony Goldstein, Gregory Goyle, và Daphne Greengrass. Mấy đứa đã thi xong rồi không được quay trở lại phòng chờ, nên Harry và Ron

không biết Hermione làm ăn ra sao.

Ron nói:

“Nó sẽ làm tốt thôi... có lần kiểm tra Bùa Chú nó đã từng được một trăm hai chục điểm trên một trăm mà, nhớ không?”

Mười phút sau, giáo sư Flitwick gọi:

“Parkinson Pansy - Patil Padma - Patil Parvati - Potter Harry.”

Ron nói nhỏ:

“Chúc may mắn.”

Harry bước vô Đại sảnh Đường, nắm cây đũa phép chặt đến nỗi tay của nó run lên.

“Potter, bàn giáo sư Tofty.”

Giáo sư Flitwick đứng ngay bên trong cửa ra vào. Ông chỉ Harry đi về phía một người trông có vẻ là vị giám khảo già nua nhất, trán hói nhất, ngồi đằng sau một cái bàn nhỏ ở tuốt góc phòng, gần chỗ giáo sư Marchbanks đang kiểm tra Draco Malfoy nửa chừng.

Giáo sư Tofty nói:

“Potter, phải không?”

Giáo sư tham khảo mở sổ sách giấy tờ của ông rồi nhướn mắt qua cặp kiếng kẹp sống mũi nhìn Harry khi nó đến gần.

“Potter lưng danh đây hả?”

Liếc qua bên cạnh, Harry thấy rõ ràng Malfoy ném cho nó một cái nhìn khinh miệt; cái ly rượu mà Malfoy đang làm cho bay lên lại rớt xuống sàn bể tan. Harry không thể nào không nhe răng ra cười. Giáo sư mỉm cười lại với nó đầy vẻ khích lệ. Giáo sư nói bằng giọng già cả run run:

“Vây đó. Không cần lo quá... Bây giờ ta có thể nhờ trò lấy cái chén đựng trứng này, rồi khiến cho nó làm vài trò nhào lộn giùm ta...”

Nói chung Harry nghĩ buổi thi diễn ra khá tốt đẹp; Bùa Bay của nó chắc

chấn khá hơn trò biểu diễn của Malfoy, mặc dù nó ước gì nó đã không lẫn lộn mấy câu thần chú Đổi Màu với Bùa Lớn, để cho con chuột mà nó phải đổi thành màu cam không bị phình to lên một cách kinh dị và có kích thước của một con lửng trước khi nó kịp sửa chữa sai lầm.

Nó mừng là Hermione lúc đó không có mặt trong Đại sảnh Đường, sau này nó cũng tảng lờ luôn, không kể lại cho cô nàng biết. Tuy nhiên nó có nói với Ron; Ron đã khiến cho một cái đĩa ăn biến dạng thành một cái nấm bự mà không hề biết làm thế nào nó lại xảy ra như vậy.

Đêm đó không có cả thì giờ để xả hơi - tụi nó đi thẳng về phòng sinh hoạt chung sau bữa cơm chiều và vùi đầu học ôn chuẩn bị cho bài thi Biến Hình ngày hôm sau. Harry đi ngủ với cái đầu quay mòng mòng những lý thuyết và mô hình bùa chú phức tạp.

Nó quên mất định nghĩa của Thần Chú Vặn trong suốt buổi thi viết ban sáng, nhưng lại lo là bài thi thực hành buổi chiều của nó có thể còn tệ hơn nhiều. Ít nhất thì nó cũng xoay sở làm biến mất được nguyên một con kỳ nhông, trong khi ở bàn bên cạnh Hannah Abbott khốn khổ hoàn toàn mất hết bình tĩnh và bằng cách nào đó đã bội phân con chồn sương của nó thành ra một bầy hồng hạc, khiến cho cuộc thi phải tạm dừng trong mười phút để chờ cho người ta túm lũ chim lại và đem ra khỏi Đại sảnh Đường.

Ngày thứ tư tụi nó thi môn Thảo Dược (ngoại trừ việc bị một cây phong lữ có răng nanh cắn một miếng nhỏ, còn thì Harry cảm thấy nó làm bài thi này khá tốt). Và rồi, vào ngày thứ năm, thi môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Bài thi này, lần đầu tiên Harry cảm thấy chắc chắn là nó đậu. Nó không gặp chút khó khăn nào với những câu hỏi lý thuyết, và trong buổi thi thực hành nó đặc biệt thoải mái vui vẻ thực hiện tất cả các phép trừ tà và thần chú phòng vệ ngay trước mặt mục Umbridge - mục này lãnh đạm đứng xem ở gần cửa ra Tiền sảnh.

Khi Harry thao diễn thần chú trục xuất Ông Kẹ một cách hoàn hảo, giáo sư Tofty la lên.

“Hoan hô! Quả thật là giỏi.”

Một lần nữa, ông lại là người kiểm tra Harry.

“Chà, tôi nghĩ vậy là xong rồi đó, Potter... trừ phi...”

Ông chồm tới trước một chút:

“Tôi nghe từ ông bạn Tiberius Ogden yêu dấu, rằng trò có thể chiêu hồn được Thần Hộ Mệnh, đúng không? Để lấy thêm điểm thưởng... nhé?”

Harry giơ cây đũa phép của nó lên, nhìn thẳng vào mặt Umbridge, tưởng tượng mặt bị đuổi dạy.

“*Cầu hiện Thần Hộ Mệnh!*”

Con nai bạc phóng vọt ra từ đầu cây đũa phép và sải vó phi đến cuối Đại Sân Đường. Tất cả các vị giám khảo đều phải ngoảnh đầu theo dõi diễn tiến, và khi con nai hòa tan vào làn sương bạc, giáo sư Tofty vỗ hai bàn tay gân guốc đầy máu của ông một cách cuồng nhiệt. Ông nói:

“Xuất sắc! Rất giỏi, Potter à! Trò có thể ra về.”

Khi Harry bước ngang qua mặt Umbridge đang đứng bên cạnh cánh cửa, ánh mắt hai người gặp nhau. Một nụ cười nham hiểm lớn vờn quanh cái miệng rộng trề xuống của mặt, nhưng Harry cóc ngán. Nó chắc mềm mình vừa đạt được một điểm Pháp sư Thường đẳng Xuất sắc, trừ khi nó nhảm to (và nó dự định sẽ không nói gì với ai hết, để phòng trường hợp nó nhảm thật).

Vào thứ sáu, Harry và Ron được một ngày nghỉ, trong khi Hermione ngồi thi môn Cổ ngữ Rune, và bởi vì có hẵn một kỳ nghỉ cuối tuần trước mặt, tụi nó tự cho phép mình nghỉ xả hơi. Hai đứa nằm dài ra ngáp bên cạnh cửa sổ mở rộng. Qua khung cửa sổ này, không khí mùa hè ấm áp thoảng vào phòng, vuốt ve tụi nó trong khi tụi nó chơi một ván cờ phù thủy ấm ớ. Harry nhìn

thấy lão Hagrid ở tuốt đằng xa, đang dạy một lớp ở bên bìa rừng. Nó đang thử đoán coi đám học trò kia đang nghiên cứu sinh vật gì (nó nghĩ chắc là kỳ lân, bởi vì mấy thằng con trai có vẻ như đứng giật lùi về phía sau một chút), thì cái lỗ chân dung chợt mở ra và Hermione trèo vô, trông mặt có vẻ như đang giận sôi bùng bùng.

Ron vươn vai ngáp hỏi:

“Bài làm Runes thế nào?”

Hermione tức tối nói:

“Mình dịch nhầm chữ ‘ehwaz’. Nó có nghĩa là ‘sự cộng tác’ chứ không phải ‘sự phòng vệ’. Mình lầm chữ đó với chữ ‘eihwaz’.”

“Ồi giờ ời.”

Ron ưỡn oải nói.

“Chẳng qua là một cái lỗi thôi mà, bồ sẽ vẫn đạt điểm...”

Hermione giận dữ quát:

“Thôi im đi. Đó có thể là một cái lỗi biến từ thi đậu thành thi rớt. Đã vậy, lại có kẻ nào đó thả thêm một con chó săn nữa vô văn phòng mụ Umbridge, mình không thể hiểu làm sao họ lại có thể lọt qua được cánh cửa mới đó, nhưng mình vừa mới đi ngang qua đấy và mụ Umbridge lúc ấy đang gào rít điên khùng - nghe tiếng rít của mụ thì chắc con chó mới đớp một miếng khỏi ống quyển...”

Harry và Ron cùng nói một lượt:

“Tốt!”

Hermione nóng nảy kêu lên:

“*Không* tốt! Mụ ấy nghĩ là bác Hagrid làm chuyện đó, nhớ không? Mà tại mình đâu có muốn bác Hagrid bị đuổi việc đâu!”

Harry làm động tác chỉ ra bên ngoài cửa sổ:

“Mụ ấy không thể nào đổ lỗi cho bác Hagrid được, giờ này bác ấy đang

đứng lớp mà.”

“Ôi, đôi khi bồ *ngây thơ* quá, Harry à, bồ thiệt tình cho là mụ Umbridge sẽ đợi cho có đủ bằng chứng sao?”

Hermione có vẻ như đã nổi giận ngút trời, nói xong là te te đi một nước về phía phòng ngủ của nữ sinh, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Ron nói rất khê:

“Thật là một cô gái dịu ngọt dễ thương.”

Nó chọc chọc con cờ Hoàng Hậu của mình, để cho bà hoàng bắt đầu quần mấy con cờ Hiệp sĩ của Harry.

Tâm trạng giận dữ của Hermione kéo dài gần hết mấy ngày cuối tuần, mặc dù vậy Harry và Ron thấy việc phớt lờ chuyện ấy đi cũng khá dễ dàng, bởi vì tụi nó đã phải dành gần hết thì giờ ngày thứ bảy và chủ nhật để ôn tập cho môn thi Độc Dược vào hôm thứ hai, môn thi mà Harry ngán nhất, và là môn thi mà nó chắc chắn chính là cái sẽ kéo đổ tan tành những tham vọng trở thành Thần Sáng của nó. Không sai chút nào, nó thấy bài thi viết khó ời là khó, mặc dù nó nghĩ nó có thể kiếm được trọn số điểm cho câu hỏi về Độc Dược Đa Dịch: nó có thể miêu tả một cách cực kỳ chính xác hiệu quả của dung dịch này, bởi vì nó đã xài món này một cách bất hợp pháp hồi năm thứ hai.

Bài thi thực hành buổi chiều không đến nỗi hãi hùng như nó tưởng. Nhờ vắng mặt thầy Snape trong buổi thi nên Harry nhận thấy nó không đến nỗi căng thẳng như mọi khi trong lúc pha chế độc dược. Neville, ngồi rất gần Harry, theo như Harry thấy thì cũng tỏ ra vui vẻ hơn bao giờ hết so với lúc học trong lớp Độc Dược. Khi giáo sư Marchbanks nói: “Giờ thi đã hết, thí sinh vui lòng bước xa khỏi cái vạc.” thì Harry đóng nút cái bình thí nghiệm đựng mẫu thuốc bài thi của nó lại, cảm thấy mình có thể không đạt được điểm hạng cao lắm, nhưng nếu may mắn thì cũng không đến nỗi thi rớt.

Trên đường đi trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Parvati Patil nói giọng mệt lử:

“Chỉ còn bốn môn thi nữa thôi!”

“Chỉ thôi à!” Hermione cau kính vặc lại.

“Mình còn môn Pháp Số Học và có lẽ đó là môn khó nhai nhất!”

Không ai điên gì mà đi cãi lại cô nàng, cứ để Hermione có thể xì ra cơn chướng bụng của mình lên bất cứ đứa nào và bớt làm rầy rà bọn học sinh năm thứ nhất đang khúc khích cười ồn ào trong phòng sinh hoạt chung.

Harry quyết tâm thi thật tốt môn Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí vào ngày thứ ba để không phụ lòng lão Hagrid. Bài thi thực hành diễn ra vào buổi chiều trên bãi cỏ ven khu Rừng Cấm, ở đó thí sinh được yêu cầu xác định mấy con ma mấu trốn lẫn trong một tá nhím (mẹo là: lần lượt cho chúng uống sữa - mấy con ma mấu là những sinh vật hết sức đa nghi. Đám lông ống chứa những đặc tính huyền bí của chúng thường xù quạu lên trước cái gì mà chúng cho như là định đầu độc chúng.) Kế đến là biểu diễn cách nắm giữ mấy con quỷ ninh, rồi cho cua lửa ăn và tắm mà không bị phỏng nặng. Sau cùng là chọn từ một lô các món ăn đã được tuyển lựa, ra một chế độ ăn kiêng cho một con kỳ lân bị bệnh.

Harry có thể nhìn thấy lão Hagrid đang lo lắng theo dõi cuộc thi từ cửa sổ căn chòi của lão. Khi vị giám khảo của Harry, lần này là một phù thủy nhỏ xíu lại mập lùn, mỉm cười với nó và bảo nó có thể ra về, Harry giơ ngón tay cái làm thật nhanh dấu hiệu “xịn”, báo cho lão Hagrid biết, rồi đi trở về tòa lâu đài.

Buổi thi lý thuyết Chiêm Tinh Học vào sáng thứ tư diễn ra suôn sẻ: Harry không tin tưởng lắm là liệu nó có kể đúng tên tất cả các vệ tinh của sao Mộc hay không, nhưng mà ít nhất cũng tin chắc là không có cái nào trong đám vệ tinh đó có chuột ở. Tụi nó phải đợi đến tối mới thi bài thực hành Chiêm Tinh,

do đó buổi trưa tụi nó thi môn Tiên Tri.

Thậm chí có tính theo tiêu chuẩn dở ẹt môn Tiên Tri của Harry, thì bài thi diễn ra cũng thiệt là tệ. Lẽ ra nó đã có thể cố gắng nhìn cho ra những hình ảnh chuyển động cả trên mặt bàn cũng như trên trái cầu pha lê cứ trông trơn một cách bướng bỉnh; nhưng khi đọc ý nghĩa của lá trà thì nó hoàn toàn mất hết bình tĩnh, nói là nó thấy hình như giáo sư Marchbanks sắp sửa gặp một người lạ mặt, tròn, đen, ướt đầy nước; và để cho bài thi thất bại một cách trọn vẹn, nó đã nhầm lẫn giữa hai đường chỉ tay sinh đạo và trí đạo của bà rồi tiên đoán là lẽ ra bà đã phải chết từ thứ ba tuần trước.

Khi tụi nó đi xuống cầu thang đá hoa cương, Harry ủ ê nói:

“Đành thôi, tụi mình vẫn luôn luôn rớt môn đó mà.”

Ron bèn làm cho Harry cảm thấy phấn khởi lên một chút bằng cách kể lại là nó đã nói với vị giám khảo của nó về một lão già xấu xí có một cái mụn cóc to đùng trên mũi mà nó nhìn thấy trên trái cầu pha lê, đến khi ngược nhìn lên nó mới nhận thấy nó vừa miêu tả chính xác cái hình phản chiếu chân dung của vị giám khảo trên trái cầu.

Harry nói:

“Lẽ ra ngay từ đầu mình đừng nên theo học cái môn ngu ngốc này.”

“Nhưng ít nhất thì bây giờ mình cũng có thể bỏ môn này rồi!”

Harry nói:

“Ừ. Tụi mình không còn cần phải giả đồ quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu sao Mộc và sao Thiên Vương trở nên quá thân mật...”

“Và từ nay trở đi, mình cũng cóc thèm bận tâm nếu cái lá trà của mình kết vắn thành *chết*, *Ron*, *chết*. Mình sắp trút chúng vô sọt rác cho chúng về đúng chỗ đây.”

Harry bật cười, vừa đúng lúc Hermione chạy đuổi theo kịp tụi nó từ đằng sau. Nó ngừng cười ngay tức khắc vì e là tiếng cười có thể làm cô nàng bực

mình. Cô nàng nói:

“Xong, mình cho là mình đã làm tốt bài Pháp Số Học.”

Harry và Ron cùng thở phào nhẹ nhõm. Hermione nói tiếp:

“Còn đủ thời gian để liếc qua các bản đồ sao trước bữa ăn tối, rồi...”

Khi tụi nó lên tới đỉnh Tháp Thiên Văn vào lúc mười một giờ đêm thì thấy đêm ấy thật lý tưởng cho việc ngắm sao: bầu trời không mây và yên ả. Sân trường tắm dưới ánh trăng bạc, và có một chút se lạnh trong không khí. Mỗi đứa tụi nó tự dựng kính thiên văn của chính mình lên, và khi giáo sư Marchbanks hô bắt đầu thì thí sinh tiến hành điền vào những tấm bản đồ sao trống trơn mà tụi nó được phát.

Giáo sư Marchbanks và Tofty đi rảo quanh tụi nó, theo dõi thí sinh điền vị trí chính xác của những ngôi sao và hành tinh mà chúng quan sát được. Tất cả đều yên lặng, ngoại trừ tiếng giấy da lật sột soạt, thỉnh thoảng vang lên tiếng cọt két của mấy cái kính viễn vọng khi bị điều chỉnh trên cái bệ đỡ kính, và có cả tiếng viết lông ngỗng chạy trên giấy da. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, rồi một tiếng đồng hồ trôi qua; những hình vuông nhỏ của ánh sáng vàng hắt xuống sân trường nhảy múa lung linh bên dưới bắt đầu biến mất khi đèn bên trong các cửa sổ của lâu đài tắt đi.

Nhưng, khi Harry hoàn tất chòm sao Orion trên bản đồ của nó, cánh cửa cái của tòa lâu đài bỗng mở ra, ngay bên dưới lan can mà nó đang đứng, khiến cho ánh sáng ủa xuống mấy bậc thềm đá tỏa sáng ra một vạt ngang qua bãi cỏ. Harry vừa liếc nhìn xuống vừa điều chỉnh nhẹ vị trí cái kính thiên văn của mình, và nó kịp thấy năm sáu cái bóng đổ dài di chuyển trên vạt cỏ được chiếu sáng, trước khi cánh cửa cái được đóng sập lại và bãi cỏ lại tối thui như trước.

Harry tiếp tục nhìn vào kính thiên văn, điều chỉnh lại tiêu điểm, bây giờ quan sát tới sao Kim. Nó nhìn xuống tấm bản đồ để điền hành tinh này vào

đó; nhưng có cái gì đó làm nó bị chia trí. Khựng lại nửa chừng với cây viết lông ngỗng trong tay lơ lửng bên trên tấm giấy da, nó liếc mắt xuống sân trường mờ mờ tối và thấy nửa tá bóng người bước đi trên bãi cỏ. Nếu họ không di chuyển, và nếu ánh trăng không chiếu lấp loáng trên đầu họ, thì cũng khó phân biệt được họ trong bóng tối sân trường. Thậm chí ở khoảng cách này, Harry cũng có một cảm giác ngờ ngợ là nó nhận ra được dáng đi bè bè của người béo lùn nhất trong đám đó, người đó có vẻ đang dẫn đầu cả đám.

Nó không thể nghĩ ra tại sao mụ Umbridge lại đi tản bộ bên ngoài tòa lâu đài vào giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy, lại còn có thêm ít nhất năm người khác tháp tùng. Lúc đó có ai đó khẽ ho đằng sau lưng Harry, và nó nhớ ra nó đang làm bài thi được nửa chừng. Nó đã quên bém đi vị trí của sao Kim, nên lại dán chặt mắt vô kính viễn vọng. Nó tìm được sao Kim một lần nữa, rồi một lần nữa sắp sửa điền cái hành tinh này vô bản đồ sao thì, nhờ cảnh giác với tiếng động lạ, nó nghe được tiếng gõ cửa vọng lại từ xa qua sân trường vắng vẻ, tiếp theo gần như ngay tức thì là tiếng sủa bị bịt mõm của một con chó to.

Harry ngược nhìn lên, tim giộng bình bình. Có ánh sáng phát ra từ cửa sổ căn chòi của lão Hagrid, và những cái bóng của đám người mà nó đã thấy băng qua bãi cỏ giờ đây nổi bật lên. Cánh cửa mở ra và nó thấy rõ ràng sáu bóng người nhỏ xíu nhưng dễ dàng nhận ra là ai đang bước qua ngưỡng cửa. Cánh cửa lại đóng kín và hoàn toàn im lặng.

Harry cảm thấy bứt rứt không yên. Nó liếc nhìn xung quanh xem Hermione và Ron có nhận thấy điều mà nó vừa thấy hay không, nhưng vừa lúc đó giáo sư Marchbanks bước tới đằng sau lưng nó, và vì Harry không muốn bị trông như đang dòm lén để cộp pi bài thi của người khác, nên nó lại vội vàng cúi xuống tấm bản đồ sao của mình và giả đồ ghi chú thêm gì đó,

trong khi thực ra thì nó dòm qua lan can về phía căn chòi của lão Hagrid. Mấy bóng người đó giờ đây di chuyển ngang qua cửa sổ của căn chòi, tạm thời che khuất ánh sáng.

Harry có thể cảm thấy con mắt của giáo sư Marchbanks lom lom đằng sau ót, nên nó lại dán mắt vô cái kính viễn vọng, chăm chú ngắm vầng trăng, mặc dù nó đã đánh dấu vị trí của mặt trăng từ một tiếng đồng hồ trước đó. Khi giáo sư Marchbanks đi qua, nó nghe một tiếng gầm vọng ra từ căn chòi ở đằng xa, xuyên qua bóng đêm, vang đến tận Tháp Thiên Văn. Nhiều người chung quanh Harry trồi ra từ phía sau kính viễn vọng của mình, và thay vì ngắm sao, mọi người lại nhìn về phía căn chòi của lão Hagrid.

Giáo sư Tofty ho khan thêm một tiếng nữa. Ông nhẹ nhàng nói:

“Cố gắng tập trung làm bài, các trò ạ.”

Hầu hết các thí sinh đều quay về với cái kính viễn vọng của mình. Nhưng Harry nhìn qua bên trái, thấy Hermione đang trừng trừng dán mắt vô căn chòi của lão Hagrid.

Giáo sư Tofty lại nhắc chừng:

“E hèm... còn hai mươi phút nữa hết giờ.”

Hermione giật mình và lập tức quay lại với tấm bản đồ sao của cô nàng. Harry cũng ngó xuống tấm bản đồ của mình và nhận thấy nó đã viết nhầm sao Kim thành sao Hỏa. Nó cúi xuống để sửa lại.

Một tiếng ẦM thiệt lớn vang lên từ dưới sân trường. Nhiều người kêu lên “Ồi”, khi đập chính cái mặt mình trúng cái chuôi kính viễn vọng trong lúc vội vàng ngược lên nhìn coi chuyện gì đang xảy ra bên dưới.

Cánh cửa căn chòi của lão Hagrid bật mở tung, và nhờ ánh sáng tuôn ra từ bên trong căn chòi, lũ học trò có thể nhìn thấy lão Hagrid khá rõ ràng, một hình thù to tổ tướng đang gầm rống và vung cao nắm đấm giữa một vòng vây sáu người, mà căn cứ theo những tia sáng đỏ nhỏ xíu mà bọn sáu người

phóng về phía lão Hagrid, thì có vẻ như họ đang cố gắng điểm huyệt lão.

Hermione thét:

“Đừng!”

Giáo sư Tofty kêu lên bằng một giọng phê phán khó chịu:

“Trời ơi! Đây là một buổi thi mà!”

Nhưng không còn ai quan tâm một chút xíu nào đến mấy tấm bản đồ sao của mình nữa. Những tia lửa xẹt đỏ vẫn tiếp tục nháng ra bên hông căn chòi của lão Hagrid, nhưng chẳng hiểu bằng cách nào đó mà chúng dường như đều bị dội ra khỏi người của lão. Lão vẫn còn đứng thẳng vững vàng và, theo như Harry có thể nhìn thấy, lão vẫn còn tiếp tục chiến đấu. Tiếng gào thét và kêu la vang vọng qua sân trường; một người đàn ông quát:

“Hãy biết điều đi, lão Hagrid!”

“Biết điều con khi mồi! Mày đừng đối xử với ta như vậy chứ, Dawlish!”

Harry có thể nhìn thấy cái hình thù nho nhỏ của con Fang đang cố gắng bảo vệ lão Hagrid, nó nhảy xổ vào mấy pháp sư đang vây quanh lão cho đến khi bị một Thần chú Bất tỉnh đánh trúng và ngã lăn kềnh ra đất. Lão Hagrid tru lên một tràng giận dữ, nhắc bóng thân hình kẻ vừa ra tay hại Fang lên khỏi mặt đất rồi quăng mạnh hẳn ra: hẳn bay véo đi một khoảng cách ước chừng ba thước, rồi không thể nào đứng dậy được nữa. Hermione há hốc mồm kinh hãi, cả hai tay đều đưa lên bịt miệng. Harry ngoảnh lại thấy Ron cũng đang khiếp vía. Chưa đứa nào trong tụi nó từng thấy lão Hagrid nổi cơn thịnh nộ đến mức ấy...

“Coi kìa!”

Parvati thét lên. Cô nàng này đang đứng chồm qua lan can, chỉ tay xuống phía chân tòa lâu đài, ở đó hình như cánh cửa cái lại đang được mở ra. Có thêm ánh sáng tràn ra bãi cỏ tối thui và một cái bóng đen dài đang hồi hải lướt nhấp nhô qua trắng cỏ.

Giáo sư Tofty bồn chồn nói:

“Này, sắp hết giờ rồi! Chỉ còn mười sáu phút nữa thôi.”

Nhưng không còn một ai mảy may chú ý tới giáo sư Tofty nữa. Tất cả đều theo dõi bóng người đang chạy nước rút về phía bãi chiến trường ác liệt bên hè căn chòi của lão Hagrid. Cái bóng đó vừa lướt như bay vừa thét:

“Sao mấy người dám hả? Sao mấy người dám hả?”

Hermione thì thào:

“Chính là giáo sư McGonagall!”

Tiếng thét của giáo sư McGonagall vang vọng qua bóng tối:

“Hãy để ông ta yên! Tôi bảo để yên! Dựa vào đâu mà các người tấn công ông ta hả? Ông ta không hề làm điều gì, không một điều gì khiến cho đáng bị đối xử như vậy...”

Hermione, Parvati và Lavender đều gào lên thất thanh. Ít nhất bốn Kẻ Điểm Huyết trong đám người quanh căn chòi đã bắn về phía giáo sư McGonagall. Những chùm tia sáng đỏ phóng trúng bà ở khoảng giữa đường từ tòa lâu đài đến căn chòi. Trong một thoáng toàn thân bà trông như dạ quang, vì bị một luồng ánh sáng đỏ kỳ quái chiếu rọi, rồi bà bị nhấc bổng chân khỏi mặt đất, xong ngã vật xuống, nằm ngửa trên mặt đất, không còn động đậy được nữa.

Giáo sư Tofty lúc này dường như đã quên bég buổi thi đang diễn ra, ông hét tướng lên:

“Đồ súc vật xốn xác! Không một lời cảnh cáo trước! Hành vi xúc phạm quá đáng!”

Từ trên đỉnh Tháp Thiên Văn vẫn nghe rõ mồn một giọng lão Hagrid rống lên:

“ĐỒ HÈN NHẤT!”

Nhiều tia sáng khác nhá lên từ bên trong tòa lâu đài.

“ĐỒ HÈN NHẤT ĐÊ TIỆN! LÀM NHƯ VẬY NỮA... THÌ NHƯ VẬY...”

Hermione thở hỗn hển:

“Ôi má ơi...”

Lão Hagrid vung hai cú đấm khổng lồ vô hai kẻ tấn công gần lão nhất; cứ nghe tiếng chúng đổ nhào ngay lập tức là đủ biết chúng đã bị nốc ao gọn. Harry thấy lão Hagrid gập đôi người lại, trong một thoáng nó đã nghĩ là rốt cuộc lão đã bị trúng một bùa chú nào đó, nhưng ngược lại, chỉ tích tắc sau đó, lão Hagrid lại đứng lên với một cái gì đó trên vai có vẻ như một cái ba lô... nhưng rồi Harry nhận ra ngay đó chính là cái xác bất động của con Fang.

Mụ Umbridge gào lên:

“Bắt hãn! Bắt lấy hãn!”

Nhưng trợ thủ duy nhất còn lại của mụ tỏ ra hết sức bất đắc dĩ khi đến gần lão Hagrid, hãn cố giữ khoảng cách ở ngoài tầm nắm đấm của lão. Thực ra hãn đang thoái lui gấp gáp đến nỗi vấp chân vô một trong mấy đồng nghiệp đang nằm bất tỉnh trên mặt đất và té lăn cù. Lão Hagrid đã quay người lại và bắt đầu chạy với con Fang quàng quanh cổ. Mụ Umbridge bắn theo lão phát bùa Bất Tỉnh cuối cùng nhưng bị hụt, và lão Hagrid, vắt giò lên cổ chạy một mạch ra phía cổng trường ở tuốt đằng xa, và biến mất trong bóng tối.

Phải mất đến một phút mọi người nín lặng mà run sợ cho lão Hagrid, ai cũng há hốc mồm ngó chăm chăm xuống sân trường. Rồi giọng của giáo sư Tofty vang lên yếu ớt:

“Ờ... còn năm phút nữa hết giờ thi, các trò à...”

Mặc dù mới điền được có chừng hai phần ba tên các vì sao vào tấm bản đồ của mình, Harry chỉ mong sao cho buổi thi sớm chấm dứt. Cuối cùng, khi hết giờ thi, nó, Ron và Hermione vội nhét ẩu nhét tả kính viễn vọng của tụi nó vô bao đựng rồi phóng như bay xuống cái cầu thang xoắn. Không một học sinh

nào chịu đi ngủ, ai nấy tụ tập ở chân cầu thang, to tiếng bàn tán một cách xúc động về những gì chúng vừa chứng kiến.

Hermione nói trong hơi thở hỗn hển vì tức giận:

“Mụ đàn bà ác độc!”

Cô nàng dường như nói không ra lời vì quá tức tối.

“... toan âm thầm trục xuất bác Hagrid giữa đêm khuya!”

Ernie Macmillan nói với vẻ thông thái, sau khi len lỏi qua đám đông để đến nhập bọn với nhóm Harry:

“Rõ ràng là mụ muốn tránh một vụ lùm xùm nữa giống như vụ giáo sư Trelawney.”

Ron tỏ ra lo lắng nhiều hơn là xúc động:

“Bác Hagrid chiến đấu giỏi quá hả? Không biết làm sao mà tất cả bùa chú đều dội ngược ra khỏi người của bác ấy như vậy hả?”

Hermione run run nói:

“Chắc là do bác ấy có máu người khổng lồ. Không dễ gì điểm huyết người khổng lồ đâu, họ cũng giống như quỷ khổng lồ, dẻo dai lắm... Nhưng thiệt là tội nghiệp giáo sư McGonagall... Bốn kẻ điểm huyết bắn thẳng vô ngực bà, mà bà đâu còn sức trẻ dẻo dai nữa?”

Ernie Macmillan trang trọng lắc đầu:

“Kính khùng, kính khùng... Thôi, mình đi ngủ đây... mọi người ngủ ngon nhé...”

Lũ học trò chung quanh bọn Harry tản đi, nhưng vẫn bàn tán sôi nổi về những gì chúng đã nhìn thấy.

Ron nói:

“Ít nhất thì tụi mình cũng được an tâm là bác Hagrid đã không bị bắt vô nhà ngục Azkaban. Mình nghi là bác ấy đã đi theo thầy Dumbledore.”

Hermione nói trong nước mắt ràn rụa:

“Mình cũng đoán vậy. Ôi, chuyện này thật đáng sợ, mình cứ nghĩ thầy Dumbledore phải sớm trở về cơ, dè đâu bây giờ tụi mình mất luôn cả bác Hagrid...”

Tụi nó lững thững đi trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor thì thấy căn phòng vẫn còn đầy học sinh. Vụ om sòm trong sân trường đã đánh thức nhiều đứa học trò, mấy đứa này lại đánh thức bạn bè tụi nó. Seamus và Dean đã về phòng sinh hoạt chung trước bọn Harry và đang kể lại cho mọi người những gì tụi nó đã nghe được từ trên đỉnh tháp Thiên Văn.

Angelina Johnson lắc đầu nói:

“Nhưng mà tại sao lại đuổi thầy Hagrid lúc này chứ? Đâu phải như giáo sư Trelawney, mấy năm nay thầy Hagrid dạy có tiến bộ nhiều mà.”

Hermione buông mình lọt thỏm xuống cái ghế bành, cay đắng nói:

“Chẳng qua mụ ấy ghét người lai. Lâu nay mụ vẫn luôn luôn tìm cách đuổi thầy Hagrid.”

Katie Bell nói to lên để được chú ý:

“Và mụ ấy tưởng thầy Hagrid thả chó săn vô văn phòng của mụ.”

Lee Jordan đưa tay bịt miệng, thốt lên:

“Quý thần ơi, chính anh mới là người thả chó săn vô văn phòng của mụ, Fred và George đã để lại cho anh một cặp, và anh đã liệng nó qua cửa sổ văn phòng mụ ấy...”

Dean nói:

“Đằng nào thì mụ ấy cũng đuổi thầy Hagrid. Thầy ấy quá thân cận với cụ Dumbledore mà.”

Harry cũng thả mình lún xuống cái ghế bành bên cạnh Hermione, nói:

“Đúng vậy.”

Lavender ràn rụa nước mắt:

“Mình chỉ mong sao cho cô McGonagall không bị sao hết.”

Colin Creevey nói:

“Tụi này ngó ra cửa sổ phòng ngủ, thấy người ta đã đưa cô trở về tòa lâu đài. Trông cô không được khỏe lắm...”

Alicia Spinnet khẳng định mạnh mẽ:

“Bà Pomfrey sẽ chữa lành cho cô ấy mà. Bà chưa bao giờ thất bại.”

Mãi đến tận bốn giờ sáng phòng sinh hoạt chung mới trở lại vắng vẻ yên tĩnh. Harry vẫn cảm thấy không buồn ngủ chút nào - hình ảnh lão Hagrid cầm đầu chạy biến vào bóng đêm cứ ám ảnh nó hoài. Nó cảm giận mụ Umbridge đến nỗi không thể nghĩ ra được một hình phạt nào thật tồi tệ để dành cho mụ, mặc dù đề nghị của Ron cho mụ vô chuồng một đàn Quái Tôm Đuôi Nổ đang đói để cho chúng xé xác mụ mà ăn cũng gọi là xứng đáng. Nó thiếp ngủ đi trong lúc mưu tính những cuộc trả thù ghê gớm và ba tiếng đồng hồ sau choàng thức dậy trên giường với cảm giác thấy bồn chồn rất rõ rệt.

Môn thi cuối cùng của tụi nó, môn Lịch sử Pháp thuật, mãi đến buổi trưa mới bắt đầu. Sau bữa điểm tâm, Harry rất muốn trở về phòng ngủ đánh một giấc, nhưng vì nó đã tính buổi sáng đó như buổi ôn tập cuối cùng, nên thay vì đi ngủ thì nó lại ngồi bên cửa sổ phòng sinh hoạt chung, hai tay ôm đầu, hết sức cố gắng không ngủ gục trong lúc đọc lướt qua một số ghi chép chất cao gần một thước một mà Hermione đã cho nó mượn.

Vào đúng hai giờ chiều, học sinh năm thứ năm bước vào Đại Sân Đường và ngồi vào chỗ của mình với đề bài thi được đặt lật úp trước mặt. Harry cảm thấy kiệt quệ. Nó chỉ mong sao buổi thi kết thúc thật nhanh để có thể đi về và ngủ. Để sáng hôm sau nó và Ron có thể đi xuống sân đấu Quidditch... nó sẽ được cỡi lên cây chổi của Ron và thưởng thức cái niềm sung sướng khỏi bị học bài...

Đứng trước Sân Đường, giáo sư Marchbanks gõ nhẹ lên cái đồng hồ cát khổng lồ và nói:

“Hãy lật đề thi của các trò ra. Các trò có thể bắt đầu...”

Harry nhìn trừng trừng vào câu hỏi thứ nhất. Mấy giây sau nó mới ý thức là nó không hề đọc vô một chữ nào hết; có một con ong vo ve trên một trong mấy khung cửa sổ cao khiến nó hết sức khó tập trung. Dần dần, một cách đau khổ, nó cũng bắt đầu viết được câu trả lời.

Harry nhận thấy nhớ ra được mấy cái tên thiệt là khốn khó, và ngày tháng thì nó cứ nhằm lẫn lung tung. Nó đành bỏ qua câu hỏi số bốn: *Theo ý của trò, sự ban hành luật đũa phép có đóng góp, hay đưa đến sự kiểm soát tốt hơn những cuộc nổi loạn của yêu tinh ở thế kỷ mười tám không?* Nó định cuối cùng nếu còn thì giờ thì sẽ quay trở lại câu hỏi này. Nó cố gắng dồn sức làm câu hỏi số năm: *Đạo luật về sự Bảo Mật đã bị vi phạm như thế nào vào năm 1749 và những biện pháp đã được đưa ra để ngăn chặn sự xảy ra một lần nữa?* nhưng cứ ngờ ngợ một cách khó chịu là nó đã bỏ sót nhiều điểm quan trọng. Nó có một cảm giác là bọn ma cà rồng đã thâm nhập vào đâu đó trong câu chuyện...

Harry cứ trông mong một câu tủ mà nó chắc mềm sẽ trả lời được, nên mắt nó sáng lên khi đọc tới câu hỏi số mười.

Hãy miêu tả những tình huống đưa đến việc hình thành Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế và giải thích tại sao các chiến tướng của Liechtenstein từ chối gia nhập.

Harry nghĩ, *mình biết chuyện này*, nhưng đầu óc của nó cứ trơ ra ù ù cạc cạc. Nó mừng rỡ tưởng ra rõ một cái tựa bằng chữ viết tay trong mớ vở ghi chép của Hermione: *Sự hình thành Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế...* Nó mới đọc bài ghi chép này hồi sáng mà...

Harry bắt đầu viết, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên để canh chừng cái đồng hồ cát trên bàn giấy bên cạnh giáo sư Marchbanks. Nó ngồi ngay đằng sau lưng Parvati Patil, mái tóc đen dài của cô nàng này buông xõa dài xuống

dưới lưng ghế. Một đôi lần Harry nhận thấy mình chăm chú nhìn mấy đốm sáng vàng chói ti ti lấp lánh trong mái tóc khi cô nàng khẽ nhúc nhích cái đầu, và nó phải tự lắc mạnh đầu để xua đuổi hình ảnh đó đi.

... Lãnh tụ Tối cao của Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế là Piere Bonaccord, nhưng sự bổ nhiệm ông đã gây tranh cãi trong cộng đồng Pháp thuật Liechtenstein, bởi vì...

Chung quanh Harry, tất cả những cây viết lông ngỗng đều đang chạy rào rào trên những tấm giấy da như những cuộc chuột đào hang nhốn nháo. Mặt trời đang thiêu đốt đằng sau gáy nó. *Bonaccord đã làm gì đến nỗi xúc phạm đến các pháp sư Liechtenstein nhỉ?* Harry có cảm giác là chuyện đó có liên quan thế nào ấy với bọn quỷ khổng lồ... Nó lại ngó trôn trôn vào mái tóc của Parvati. Giá mà nó có thể làm được phép Chiết Tâm Trí Thuật và mở một cửa sổ sau đầu của Parvati để xem coi có cái nguyên do nào liên quan đến bọn quỷ khổng lồ mà gây ra mối bất hòa giữa Piere Bonaccord và cộng đồng pháp sư Liechtenstein...

Harry nhắm mắt lại và vùi mặt vào hai bàn tay để cho đôi mắt đỏ ngầu mệt mỏi của nó tối lại và dịu đi. Bonaccord đã muốn chấm dứt việc săn lùng quỷ khổng lồ và đã dành cho quỷ khổng lồ những quyền lợi... nhưng Liechtenstein lại đang có vấn đề với một bộ lạc quỷ khổng lồ núi đặc biệt độc ác xấu xa... Đó là lý do...

Nó mở mắt ra; đôi mắt nó nhúc nhối và ứa nước mắt khi nhìn thấy tấm giấy da trắng lóa. Nó từ từ viết hai dòng về bọn quỷ khổng lồ rồi dò lại hết những gì nó đã làm cho đến lúc đó. Bài làm có vẻ không được đầy đủ thông tin hay chi tiết cụ thể, vậy mà nó nhớ bài ghi chép của Hermione về liên đoàn dài lê thê hết trang này đến trang khác...

Harry nhắm mắt lại một lần nữa, cố gắng nhìn thấy những trang ghi chép đó, cố gắng nhớ lại... Liên đoàn đã nhóm họp lần đầu tiên ở Pháp, ừ thì nó đã

viết điều đó rồi mà...

Bọn yêu tinh đã tìm cách được tham dự nhưng lại bị loại ra... nó cũng đã viết chi tiết này rồi...

Và không ai trong cộng đồng Liechtenstein muốn đi họp...

Harry tự nhủ, *hãy suy nghĩ đi*. Mặt nó vẫn còn vùi trong hai lòng bàn tay, trong khi chung quanh nó viết lông ngỗng vẫn chạy rào rào những câu trả lời bất tận và cát cứ chảy xuống trong cái đồng hồ tính giờ thi trước mặt nó...

Nó lại đang đi dọc theo một hành lang tối tăm lạnh lẽo để đến Sở Bảo Mật, bước đi bằng những bước chân vững chắc và có chủ định, thỉnh thoảng chạy vội lên, quyết chí phen này phải đến được mục tiêu... Cánh cửa đen mở tung ra đón Harry như thường lệ, và giờ đây nó đã ở trong căn phòng tròn có nhiều cánh cửa...

Nó đi thẳng, băng ngang qua sàn đá và đi qua cánh cửa thứ hai... Những đốm ánh sáng lung linh trên tường, trên sàn, tiếng lanh canh máy móc kỳ quái, nhưng nó không có thì giờ để thám hiểm tìm tòi, nó phải gấp gáp lên...

Nó chạy mấy bước cuối cùng đến cánh cửa thứ ba, cánh cửa này cũng mở tung ra như những cánh cửa khác...

Một lần nữa nó lại ở trong căn phòng giống như bên trong thánh đường chật những dãy kệ chất đầy những trái cầu thủy tinh... Lúc này trái tim nó đập nhanh lắm... Lần này nó sẽ đạt được... Khi đến được số chín mươi bảy, Harry quẹo trái và vội vàng đi dọc theo lối đi giữa hai dãy kệ...

Nhưng ở tuốt đầu đẳng kia có một hình dạng, một hình dạng đen thui đang di chuyển trên sàn như một con thú bị thương... Bao tử của Harry teo lại vì sợ... vì hồi hộp...

Một giọng nói phát ra từ chính miệng nó, một giọng cao và lạnh lùng hoàn toàn thiếu vắng sự tử tế mang tính người:

“Hãy lấy nó cho ta... Bây giờ hãy nhắc nó lên... Ta không thể chạm tới nó

được... Nhưng mi thì có thể...”

Cái hình dạng đen thui trên sàn hơi nghiêng đi một chút, Harry nhìn thấy một bàn tay trắng bệch, móng rất dài ở cuối cánh tay của chính nó nắm chặt lấy cây đũa phép giơ lên... Nó nghe giọng nói the thé lạnh lùng hô lên:

“*Khổ hình!*”

Người đàn ông trên sàn đá thốt lên một tiếng thét đau đớn, gắng gượng đứng lên nhưng lại ngã xuống, quằn quại. Harry đang cười. Nó giơ đũa phép lên, lời nguyền được giải, và cái hình thù trên sàn rên lên một tiếng rồi nằm bất động.

“Chúa tể Voldemort đang chờ đợi...”

Hai cánh tay run rẩy, người đàn ông nằm trên sàn chậm chạp nhích vai lên vài phân rồi nhấc đầu lên. Gương mặt người này bê bết vết máu, hốc hác và nhăn nhúm vì đau đớn nhưng vẫn cứng cỏi đầy thách thức...

Sirius thì thào:

“Mi sẽ phải giết ta...”

Giọng nói lạnh lùng:

“Chắc chắn cuối cùng ta sẽ giết. Nhưng trước hết mi phải lấy nó cho ta, Black à... Mi tưởng mi cảm thấy đau tới mức đó thôi sao? Hãy nghĩ lại đi... Chúng ta còn nhiều tiếng đồng hồ nữa và không ai nghe tiếng gào thét của mi đâu...”

Nhưng có ai đó đã gào thét dữ dội khi Voldemort lại hạ cây đũa phép xuống thấp: ai đó đã gào thét và ngã vật ra khỏi bàn, té xuống sàn đá lạnh ngắt. Harry bừng tỉnh dậy khi nó té đùng mặt sàn, vẫn còn gào thét, vết theo cháy bỏng, trong khi toàn bộ Đại sảnh Đường sụp đổ chung quanh nó.

THOÁT LỬA

“Con không đi đâu... Con không cần đi bệnh thất mà... Con không muốn...”

Harry vừa lắp bắp nói vừa cố lùi xa giáo sư Tofty. Giáo sư đang nhìn nó ái ngại. Ông là người vừa đỡ Harry ra khỏi phòng thi đi vào Tiên sảnh trong lúc tất cả đám học sinh chung quanh họ đều trở mắt nhìn.

Harry quệt mồ hôi trên mặt, lắp bắp nói:

“Con... con không sao đâu, thưa thầy... Thật mà... con chỉ ngủ gục... bị ác mộng...”

Vị pháp sư già nói đầy cảm thông:

“Áp lực thi cử ấy mà!”

Ông run run vỗ nhẹ vai Harry:

“Xảy ra hoài. Chàng trai trẻ à, chuyện đó xảy ra hoài! Bây giờ uống một ly nước lạnh đi, rồi có lẽ trò sẽ sẵn sàng trở lại Đại Sảnh Đường há? Giờ thi sắp hết rồi, nhưng có lẽ trò vẫn có thể làm nốt câu trả lời cuối cùng một cách gọn đẹp.”

Harry đáp ngơ ngáo:

“Dạ... Con muốn nói... khỏi... Con đã làm xong... Con tin là xong theo nỡ

lực hết sức của con...”

Vị pháp sư già dịu dàng nói:

“Vậy thì tốt, vậy là tốt. Tôi sẽ đi thu bài của trò, còn trò thì tôi đề nghị nên nằm xuống nghỉ ngơi...”

Harry gật đầu lia lịa:

“Dạ, con sẽ đi nghỉ... Cảm ơn thầy nhiều lắm.”

Nó đợi một chút cho đến khi gót chân của vị pháp sư già khuất sau ngưỡng cửa vào Đại sảnh Đường, rồi mới phóng chạy lên cầu thang đá hoa cương, xong leo tiếp cầu thang dẫn lên bệnh thất, gấp đến nỗi cứ đâm sầm vô các bức tường dọc hành lang, mạnh đến nỗi mấy bức tranh nó vụt qua mặt lâm bầm chê trách, rồi nó xộc vô cánh cửa đôi như một cơn cuồng phong, khiến bà Pomfrey lúc đó đang bón vô miệng Montague một dung dịch lỏng màu xanh sáng phải hét lên hốt hoảng.

“Potter, trò có biết trò đang làm gì không?”

Harry thở hỗn hển, hơi thở muốn xé lồng ngực nó:

“Con cần gặp giáo sư McGonagall! Ngay bây giờ... khẩn cấp lắm...”

Bà Pomfrey rầu rĩ nói:

“Bà ấy không còn ở đây nữa, Potter à. Bà đã được chuyển qua bệnh viện Thánh Mungo hồi sáng này. Tuổi tác như thế mà bị trúng bốn bùa Bất Tĩnh ngay giữa ngực... Chúng không giết chết bà ấy là cả một điều kỳ lạ.”

Harry sững sờ:

“Cô... đi rồi à?”

Tiếng chuông vừa reo bên ngoài phòng ngủ, và Harry nghe tiếng ồn ào xa xa quen thuộc của học sinh bắt đầu túa ra các hành lang bên trên và bên dưới. Nó vẫn đứng yên ngó bà Pomfrey. Nỗi kinh hoàng dâng trào bên trong Harry. Chẳng còn ai nữa ở đây để nghe nó kể. Thầy Dumbledore đã đi, bác Hagrid đã đi, nhưng nó vẫn luôn luôn tin tưởng giáo sư McGonagall còn đó, cái kinh

và nguyên tắc cứng nhắc, ừ thì có thể thật, nhưng vẫn luôn có thể dựa vào được, vững vàng và sẵn sàng giúp đỡ...

Với một vẻ mặt đồng cảm mãnh liệt, bà Pomfrey nói:

“Ta không lấy làm lạ khi trò xúc động đến như vậy, Potter à. Đồ kẻ nào trong đám đó dám điểm huyết trước mặt giáo sư McGonagall giữa ban ngày! Chúng là một lũ hèn nhát... hèn nhát đáng kinh tởm. Nếu ta không vì lo lắng chuyện có thể xảy ra cho lũ học trò các con thì ta đã từ chức để phản đối...”

Harry thần thờ nói:

“Dạ.”

Nó quay gót bước đi nhanh mà không định hướng, ra khỏi bệnh thất, rồi đến hành lang đông đúc học trò, đứng ở đó, bị đám đông xung quanh xô đẩy, nỗi kinh hoàng bên trong nó phình trương giống như khí độc, đến nỗi cái đầu của nó đờ đẫn, không thể nghĩ ra phải làm gì cái gì nữa...

Một giọng nói trong đầu Harry vang lên: *Ron và Hermione*.

Harry lại cảm đầu chạy, xô đẩy những đứa học trò khác để giành lối đi, hiển nhiên là khiến chúng phản đối và la ó tức giận. Nó phóng chạy trở xuống hai tầng lầu, và khi tới đầu cầu thang đá hoa cương thì thấy Ron và Hermione đang vội vã tiến về phía nó.

Trông Hermione rất hoảng sợ, cô nàng nói ngay:

“Harry! Chuyện gì xảy ra vậy? Bờ có sao không? Bờ bị bệnh hả?”

Harry nói nhanh:

“Đi theo mình. Mau lên. Mình phải nói với mấy bờ vài điều...”

Nó dẫn hai đứa bạn đi dọc theo hành lang tầng thứ nhất, thò đầu dòm vào các khung cửa, cuối cùng kiếm được một căn phòng trống, Harry bèn lách vào, đóng ngay cánh cửa lại sau khi Ron và Hermione cũng đã bước vào, rồi nó đứng tựa lưng vào cánh cửa, đối diện với hai người bạn.

“Voldemort bắt được chú Sirius rồi.”

“Cái gì?”

“Làm sao bồ...?”

“Nhìn thấy. Mới tức thì. Khi mình ngủ gục giữa buổi thi.”

“Nhưng... nhưng mà ở đâu? Bằng cách nào?”

Hermione hỏi lại, gương mặt tái mét. Harry nói:

“Mình không biết. Nhưng mình biết chính xác ở đâu. Đó là một căn phòng trong Sở Bảo Mật đầy các kệ chất những trái cầu thủy tinh nho nhỏ, và hai người đó ở cuối dãy chín mươi bảy... Hắn đang cố gắng dùng chú Sirius để lấy cái gì đó mà hắn muốn, ở chỗ đó... Hắn hành hạ chú Sirius... nói là rốt cuộc hắn sẽ giết chú...”

Harry nhận ra giọng nói của nó run run, ngang với hai đầu gối của nó. Nó lần tới một cái bàn học và ngồi xuống, cô gắng tự chủ.

Nó hỏi hai đứa bạn:

“Làm sao tụi mình tới được nơi đó?”

Cả ba cùng im lặng một lúc. Rồi Ron nói:

“Tới... tới đó?”

Harry nói lớn:

“Tới Sở Bảo Mật, để cứu chú Sirius!”

Ron phản đối yếu ớt:

“Nhưng... Harry à...”

Harry hỏi dồn:

“Cái gì? Cái gì hả?”

Nó không thể hiểu tại sao cả hai đứa bạn đều há hốc miệng ra nhìn nó kinh ngạc như thể nó đang đòi hỏi tụi nó điều gì đó hết sức phi lý.

Hermione nói bằng một giọng hơi hoảng sợ:

“Harry à... Ồ... Làm sao... Làm sao mà Voldemort có thể vô được Bộ Pháp Thuật mà không có ai nhận ra hắn ở đó chứ?”

Harry rống lên:

“Làm sao mình biết hả? Câu hỏi bây giờ là làm sao chúng ta đến được nơi đó kìa!”

Hermione bước tới gần Harry thêm một bước, nói:

“Nhưng... Harry à, hãy suy nghĩ về chuyện này. Bây giờ là năm giờ chiều... Bộ Pháp Thuật ắt hẳn đông đúc công nhân viên... Làm sao Voldemort và chú Sirius có thể đột nhập mà không bị nhìn thấy chứ? Harry à... Cả hai người đó có lẽ là hai pháp sư bị truy nã gắt gao nhất thế giới... Bỏ tin là họ có thể đột nhập vào một tòa nhà đầy những Thần Sáng mà không bị phát hiện sao?”

Harry hét tướng lên:

“Mình không biết, Voldemort dùng một tấm Áo khoác Tàng hình hay cái gì đó! Mà vả lại, lần nào mình đến đó Sở Bảo Mật cũng hoàn toàn trống vắng...”

Hermione khẽ nói:

“Bồ chưa từng đến đó, Harry à. Bồ chỉ mơ thấy nơi chốn đó, có vậy thôi.”

Harry hét vào mặt Hermione:

“Đó không phải là những giấc mơ!”

Nó đứng bật dậy, và lần này đến phiên nó bước sấn tới trước mặt Hermione một bước. Nó muốn lắc vai Hermione:

“Làm sao bồ giải thích được trường hợp ba của Ron hả? Tất cả những chuyện đó nghĩa là sao chứ? Thế làm sao tôi biết được chuyện xảy ra với bác ấy, hả?”

Ron nhìn Hermione nói nhỏ:

“Nó có lý.”

Hermione tuyệt vọng nói:

“Nhưng chuyện này chẳng qua là... Chẳng qua là *không thể* nào có được!

Harry à, làm sao mà Voldemort có thể bắt được chú Sirius nếu như chú ấy luôn luôn ở trong tòa nhà trên Quảng trường Grimmauld chứ?”

Ron nói giọng lo âu:

“Chú Sirius có thể lên ra ngoài một chút và chỉ muốn hít thở chút không khí trong lành. Chú ấy tha thiết muốn ra khỏi nhà từ lâu rồi...”

Hermione vẫn cãi lại:

“Nhưng mà tại sao? Tại sao Voldemort lại muốn dùng *chú Sirius* để lấy vũ khí, hay cho là bất kỳ cái gì đi chẳng nữa cơ chứ?”

Harry quát vào mặt Hermione:

“Tôi không biết, có thể có hàng đồng lý do! Có thể chú Sirius chẳng qua là người mà Voldemort chẳng bận tâm đến chuyện nhìn thấy chú ấy bị hại...”

Ron nói giọng cố nín lặng:

“Mấy bồ biết gì không, mình vừa mới nghĩ ra một điều. Em của chú Sirius là một Tử Thần Thực Tử, đúng không? Biết đâu em của chú ấy chẳng kể cho chú ấy nghe cách lấy được vũ khí?”

Harry nói:

“Ừ phải... Và chắc đó là lý do thầy Dumbledore lúc nào cũng khẳng khẳng giữ rịt chú ấy ở trong nhà!”

Hermione la lên:

“Nghe nè, mình xin lỗi, nhưng hai bồ không người nào nói năng có lý hết! Mà chúng ta cũng không có bằng chứng nào về chuyện này hết, thậm chí không có bằng chứng nào về chuyện Voldemort và chú Sirius ở nơi đó cả...”

Ron quay lại cự Hermione:

“Hermione, Harry đã nhìn thấy họ mà!”

Trông Hermione có vẻ hoảng sợ nhưng vẫn kiên quyết:

“Thôi được, nhưng mình phải nói điều này...”

“Điều gì?”

Hermione nói:

“Bồ... Đây không phải là sự phê phán đâu nhé. Harry à, nhưng bồ có... Đại khái... Ý mình muốn nói là... bồ không nghĩ là bồ có bị một chút... Một chút tánh ‘*cứu nhân độ thế*’...”

Harry trừng mắt nhìn Hermione.

“Mà ý bồ khi nói ‘*cứu nhân độ thế*’ đó nghĩa là sao?”

Trông Hermione càng có vẻ sợ sệt hơn bao giờ hết:

“À... Ừ... Bồ... Ý mình nói là... Thí dụ... Năm ngoái... trong hồ... Trong cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật... Lẽ ra bồ không nên... Ý mình nói là bồ đâu cần cứu mạng con nhỏ Delacour đó... Bồ hơi bị... lạc hướng...”

Một đợt sóng giận dữ nhức nhối và sôi trào tràn qua cơ thể Harry... Sao mà Hermione lại có thể nhắc nó nhớ đến một chuyện ngớ ngẩn như vậy vào lúc này chứ?

Hermione có vẻ như ngây người chết điếng trước cái nhìn của Harry, cô nàng nói nhanh:

“... Ý mình nói là bồ rất tốt và đủ thứ hay. Ai cũng nghĩ đó là một nghĩa cử tuyệt vời...”

Harry nói rít qua kẽ răng:

“Tức cười thiệt, bởi vì tôi còn nhớ rõ Ron nói là tôi chỉ mất thì giờ đóng vai anh hùng... có phải bồ nghĩ chuyện này cũng vậy? Bồ cho là tôi lại muốn đóng vai anh hùng một lần nữa?”

Hermione có vẻ hoảng hốt:

“Không, không, không! Mình không hề có ý nói như vậy chút nào hết!”

Harry hét lên:

“Vậy thì, bồ cứ khạc ra cái điều bồ phải nói đi, bởi vì chúng ta đang lãng phí thì giờ ở đây!”

“Mình đang cố gắng nói... Voldemort biết bồ, Harry à! Hắn đem Ginny

xuống căn Phòng chứa Bí mật là để dụ đỡ bồ xuống đó; kiểu làm của hắn là vậy, hắn biết bồ là... loại người sẵn sàng đến trợ giúp chú Sirius! Nếu hắn chỉ đang tìm cách lừa bồ đến Sở Bảo Mật thì sao...?”

“Hermione à, có phải hắn làm như vậy để lừa mình đến đó hay không thì cũng không thành vấn đề - người ta đã đem cô McGonagall đến bệnh viện Thánh Mungo, bây giờ không còn ai ở trường Hogwarts là Hội viên Phượng Hoàng để mình có thể đến gặp mà nói chuyện, và nếu chúng ta không đi cứu thì chú Sirius chết mất!”

“Nhưng Harry à, nếu giấc mơ của bồ chẳng qua chỉ là... giấc mơ mà thôi thì sao?”

Harry rống lên một tiếng gầm thất vọng. Hermione thực sự lùi xa khỏi nó một bước, tỏ vẻ cảnh giác. Harry hét vào mặt Hermione:

“Bồ vẫn không hiểu! Mình không hề bị ác mộng, mình không chỉ chiêm bao! Bồ nghĩ coi tất cả chuyện học hành Bế Quan Bí Thuật là để làm gì, bồ nghĩ coi tại sao thầy Dumbledore muốn cho mình đừng nhìn thấy những chuyện như vậy? Bởi vì đó là những chuyện THẬT, Hermione à. Chú Sirius đang mắc nạn - mình đã nhìn thấy chú ấy - Voldemort đã bắt được chú ấy, mà không ai biết cả, và như vậy có nghĩa chúng ta là những người duy nhất có thể cứu được chú ấy, và nếu bồ không muốn làm điều đó thì, được, mình sẽ làm, bồ hiểu không? Và nếu như mình nhớ đúng, thì bồ đâu thấy có vấn đề gì với cái thói ‘*cứu nhân độ thế*’ của mình khi người được cứu khỏi tay bọn Giám Ngục chính là bồ, hay là...”

Harry quay sang Ron nói tiếp:

“... khi người được cứu khỏi nanh độc của vua rắn chính là em gái của bồ.”

Ron nóng nảy nói:

“Mình đâu có nói mình bị vấn đề gì đâu.”

Hermione hung hăng:

“Nhưng mà Harry, bồ vừa mới nói đó, thầy Dumbledore muốn cho bồ học cách đóng kín tâm tư lại để cho những chuyện như vậy không xâm nhập vào đầu óc bồ, nếu bồ luyện tập đúng mức Bế Quan Bí Thuật thì bồ đâu có bao giờ bị thấy những chuyện đó...”

“NẾU BỒ CHO LÀ TÔI CHỈ NÊN HÀNH ĐỘNG NHƯ’ ĐÃ KHÔNG HỀ NHÌN THẤY...”

“Chú Sirius đã nói với bồ là không có việc gì quan trọng hơn việc bồ đóng tâm trí của bồ lại!”

“ĐƯỢC, TÔI TIN LÀ CHÚ ẤY SẼ NÓI KHÁC ĐI NẾU HỒI ĐÓ CHÚ BIẾT ĐIỀU TÔI VỪA MỚI NHÌN THẤY...”

Cửa phòng học mở ra. Harry, Ron và Hermione quay phắt lại. Ginny đi vào phòng, nhìn ngó tò mò, theo sát gót là Luna, cô nàng luôn luôn có vẻ như tình cờ trôi giạt trên mây.

Ginny ngờ ngợ nói:

“Chào. Tụi em nhận ra giọng của anh Harry... Anh đang gào thét chuyện gì vậy?”

Harry lỏ mãng đáp:

“Đừng bận tâm.”

Ginny nhướn chân mày lên:

“Không cần giở giọng đó ra với em, tụi em chỉ muốn biết là liệu tụi em có thể giúp được gì không?”

Harry đáp cộc lốc:

“Không, em không giúp được gì đâu.”

Luna trang trọng nói:

“Anh có biết anh đang trở nên thô lỗ không?”

Harry chửi thề rồi quay đi. Một cuộc trò chuyện điên rồ với Luna

Lovegood lúc này là điều cuối cùng trên đời mà nó muốn.

Hermione bỗng đột ngột nói:

“Khoan đã. Đợi một chút, Harry à. Tụi nó *có thể* giúp được đấy.”

Harry và Ron cùng nhìn Hermione. Cô nàng khẩn khoản nói:

“Nghe nè, Harry. Chúng ta cần phải xác định là chú Sirius có thực sự rời khỏi Tổng Hành Dinh hay không...”

“Tôi đã nói với bồ rồi, tôi đã nhìn thấy...”

Giọng Hermione tha thiết:

“Harry ơi, mình xin bồ mà, hãy làm ơn, làm ơn kiểm tra lại xem chú Sirius có ở nhà hay không trước khi tụi mình bỏ nhào đi Luân Đôn... Nếu tụi mình không tìm được chú Sirius ở nhà thì mình thề là mình sẽ không tìm cách ngăn cản bồ nữa, mà mình cũng sẽ cùng đi, mình cũng sẽ làm bất cứ điều gì đang làm để cứu chú ấy...”

Harry hét:

“LÚC NÀY chú Sirius đang bị hành hạ. Chúng ta không có thì giờ để lãng phí...”

“Nhưng nếu đây chỉ là âm mưu của Vol... Voldemort... Harry, tụi mình cần phải kiểm tra lại, tụi mình cần phải...”

Harry hặc hỏi:

“Bằng cách nào? Chúng ta kiểm tra bằng cách nào chứ?”

“Tụi mình sẽ phải dùng đến lò sưởi của mụ Umbridge để xem có thể liên lạc được với chú ấy không.”

Hermione nói mà vẻ mặt trông hết sức hăng hái với chính ý nghĩ này.

“Tụi mình sẽ lừa mụ Umbridge đi chỗ khác một lần nữa, nhưng cần phải cẩn thận canh phòng, và đó là nhiệm vụ tụi mình có thể nhờ đến Ginny và Luna.”

Mặc dù cố gắng khó khăn lắm mới hiểu việc gì đang diễn ra, Ginny vẫn

nói ngay:

“Được, tụi em sẽ làm.”

Luna thì nói:

“Khi các bạn nói ‘Sirius’ thì có phải các bạn đang nói đến Ong Bè Cụt Ngủ không?”

Không ai trả lời cô bé.

Harry hung hăng nói với Hermione:

“Được. Được. Nếu bồ có thể nghĩ ra một cách làm chuyện này chóng vánh, thì mình nghe lời bồ; bằng không, mình sẽ đi đến Sở Bảo Mật ngay bây giờ đây...”

Luna kêu lên, vẻ mặt hơi ngạc nhiên một chút xiu:

“Sở Bảo Mật hả? Nhưng mà làm sao anh đến được nơi đó chứ?”

Một lần nữa Harry phớt lờ cô bé.

Hermione vắn vẹo hai bàn tay với nhau và đi lên đi xuống giữa mấy cái bàn học.

“Phải. Phải... À... Một người trong chúng ta phải đi tìm mụ Umbridge và... và dụ mụ đi chỗ khác và giữ cho mụ ở cách xa văn phòng của mụ. Có thể nói với mụ... mình không biết nữa... là Peeves đang làm chuyện gì đó khủng khiếp như mọi khi...”

Ron nói ngay:

“Mình sẽ làm chuyện đó. Mình sẽ nói với mụ là Peeves đang đập phá tổ bộ môn Biến Hình hay gì đó. Chỗ đó xa văn phòng mụ ta hàng dặm. Mà thử nghĩ coi, biết đâu mình có thể thuyết phục được Peeves làm chuyện đó nếu mình gặp nó trên đường đến đó...”

Tình thế mang một vẻ nghiêm trọng đến nỗi Hermione không phản đối một lời nào đối với việc đập phá tổ bộ môn Biến Hình.

Chân mày Hermione nhúu lại tạo thành một cái rãnh giữa trán, trong khi cô

nàng tiếp tục đi qua đi lại.

“Được. Bây giờ cần giữ cho tội học sinh không lại gần văn phòng của mẹ Umbridge trong khi chúng ta đột nhập, nếu không thì sẽ có đứa Slytherin nào đó chạy đi mách lẻo với mẹ...”

Ginny nói ngay:

“Luna và em mỗi đứa sẽ đứng ở một đầu hành lang và khuyến cáo mọi người là chớ đi vô đó vì có đứa cho xì cả đồng Hơi Ngạt.”

Hermione tỏ ra ngạc nhiên trước sự sẵn sàng nhanh nhạy mà Ginny có được để đáp ứng vụ xạo này. Ginny nhún vai nói:

“Anh Fred và anh George đã âm mưu làm chuyện đó trước khi hai anh bỏ đi mà.”

Hermione nói:

“Tốt. Vậy thì, Harry, bồ với mình sẽ trùm tấm Áo khoác Tàng hình rồi lên vào văn phòng của mẹ Umbridge để bồ có thể nói chuyện với chú Sirius...”

“Chú không có mặt ở đó đâu, Hermione à.”

“Ý mình nói là bồ có thể... có thể kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà hay không trong khi mình canh chừng cửa, mình cho là bồ không nên ở trong văn phòng mẹ ấy một mình. Khi thả mấy con chó săn vô văn phòng mẹ Umbridge, anh Lee đã chứng tỏ cửa sổ văn phòng mẹ là một điểm yếu.”

Ngay cả trong cơn tức giận và bồn chồn lo âu, Harry cũng nhận thấy đề nghị tháp tùng nó vô văn phòng mẹ Umbridge của Hermione là một biểu hiện của tình đoàn kết và lòng thủy chung. Nó lẩm bẩm:

“Cũng được... Cảm ơn.”

Hermione có vẻ nhẹ nhõm khi thấy Harry dường như chấp nhận kế hoạch của cô nàng.

“Được. Tốt. Ngay cả trong trường hợp làm được suôn sẻ mọi thứ, thì mình cũng không nghĩ là tội mình có thể nấn ná lâu hơn năm phút đâu, nhất là khi

thầy Filch và cái Tổ Thảm Tra chết tiệt ấy cứ rình rập chung quanh.”

Harry nói:

“Năm phút cũng đủ rồi. Mau lên, tụi mình đi...”

Hermione hốt hoảng:

“Ngay bây giờ?”

Harry nổi giận:

“Dĩ nhiên là bây giờ! Chứ bộ bồ tính là tụi mình phải đợi đến sau bữa ăn tối hay sao? Hermione ơi, *ngay lúc này đây*, chú Sirius đang bị hành hạ!”

Hermione tuyệt vọng nói:

“Mình... mà thôi cũng được. Bồ đi lấy tấm Áo khoác Tàng hình đi, rồi tụi mình sẽ gặp lại nhau ở cuối hành lang trước văn phòng của mụ Umbridge, được không?”

Harry không trả lời, mà phóng mình lao ra khỏi phòng rồi bắt đầu xông pha qua đám học sinh đông đúc bên ngoài để mở đường chạy về phòng ngủ của nó. Vọt lên được hai tầng lầu, nó gặp Dean và Seamus, hai đứa này hớn hờ kêu réo nó và kể cho nó nghe về lễ ăn-mừng-thi-cử-từ-sáng-đến-tối mà tụi nó đang lên kế hoạch trong phòng sinh hoạt chung. Harry hầu như không nghe ra tụi nó nói gì. Nó chui vô cái lỗ chân dung rồi lát sau lại chui trở ra ngoài, với tấm Áo khoác Tàng hình và con dao an toàn của chú Sirius đã nằm gọn trong cặp, trong lúc tụi kia vẫn còn đang bàn cãi về chuyện sẽ cần bao nhiêu bia bơ hạng nặng mà không hay biết nó đã chui ra rồi...

“Harry ơi, bồ có muốn hùn vô vài đồng Galleon không? Harold Dingle nghĩ là nó có thể bán cho tụi mình một ít rượu để lửa...”

Nhưng Harry lúc đó đã phóng như bay ngược trở xuống hành lang, và chỉ hai phút sau nó đã nhảy qua mấy bậc cầu thang cuối cùng để nhập bọn lại với Ron, Hermione, Ginny và Luna đang đứng chúm chụm với nhau ở cuối hành lang trước văn phòng mụ Umbridge.

Harry thở hỗn hển:

“Lấy được rồi. Vậy sẵn sàng làm nhé?”

Hermione thì thầm vì lúc đó có một đám học sinh năm thứ sáu đi ngang qua.

“Được rồi. Vậy là, Ron... bồ đi làm nghi binh lừa mụ Umbridge ra khỏi văn phòng... Ginny và Luna, hai em bắt đầu xua hết người ta ra khỏi hành lang đi. Harry và mình sẽ trùm Áo khoác Tàng hình và chờ đến khi đâu đó an toàn...”

Ron phóng đi ngay, loáng một cái đã thấy mái tóc đỏ rực rỡ của nó phía cuối lối đi. Cùng lúc đó, mái tóc rực rỡ không kém của Ginny cũng nhấp nhô ẩn hiện trong đám học sinh chen chúc xô đẩy nhau chạy về hướng ngược lại tụi nó, có Luna lẻo đẹo chạy theo sau bọc hậu.

Hermione chụp lấy cổ tay của Harry, kéo nó lùi lại, nấp vô một cái hốc tường, chỗ có một cái đầu đá xấu kinh hồn của một lão pháp sư thời Trung cổ đang lăm bắm một mình trên một cây cột. Hermione thì thầm:

“Lại đây. Bồ... bồ có chắc là bồ vẫn khỏe không, Harry? Trông bồ hãy còn xanh mét...”

Harry kéo mạnh tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi cái cặp của nó, nói ngắn gọn:

“Mình khỏe.”

Sự thực thì cái thọ của nó đang nhức nhối, nhưng không dữ dội lắm, cho nên nó nghĩ hần Voldemort chưa giáng cho chú Sirius một đòn chí tử. Hồi Voldemort trừng phạt Avery, cái thọ của nó nhức nhối khủng khiếp hơn như vậy nhiều...

Harry nói:

“Đây.”

Rồi tung tấm Áo khoác Tàng hình lên trùm kín cả hai đứa nó, xong đứng

yên lắng tai nghe kỹ động tĩnh trong âm thanh rù rì những tiếng La tinh của cái tượng đầu đá.

Ginny đang kêu gọi đám đông:

“Các bạn đừng đi xuống đây! Không được, rất tiếc, bạn phải đi vòng bằng cách dùng cầu thang xoắn. Có đứa nào đó đã cho xì Hơi Ngạt ở dưới này...”

Harry và Hermione nghe tiếng bọn học trò phàn nàn; có một giọng cả quyết nói:

“Tôi chẳng thấy hơi ngạt gì hết...”

Ginny ra sức thuyết phục bằng một giọng câu tiết:

“Đó là bởi vì nó không có màu. Nhưng nếu bạn cứ khẳng khẳng muốn đi qua thì cứ đi, để cho cái tấm thân tàn của bạn trở thành một bằng chứng cho cái đứa đàn độn kế tiếp không chịu tin lời của tụi này...”

Chẳng mấy chốc đám đông thưa hẳn đi. Thông tin về vụ xì Hơi Ngạt dường như đã được lan truyền ra xa - bọn học trò thôi không đi về phía hành lang này nữa. Cuối cùng, khi khu vực chung quanh đó chẳng còn bóng một ai nữa, Hermione nói khẽ:

“Mình thấy diễn biến tốt đẹp như tụi mình muốn rồi đó, Harry à... Làm thôi!”

Hai đứa nó cùng di chuyển tới trước dưới lớp Áo khoác Tàng hình.

Ở tuốt đầu hành lang đằng kia, Luna đang đứng quay lưng về phía tụi nó. Khi hai đứa nó đi ngang qua Ginny, Hermione thì thầm:

“Làm giỏi lắm... Đừng quên tín hiệu báo động...”

Harry hỏi khi tụi nó đi gần tới văn phòng mụ Umbridge:

“Tín hiệu báo động là gì?”

Hermione đáp:

“Hợp xướng thiệt to ‘Weasley là vua của chúng ta’ nếu tụi nó thấy mụ Umbridge xuất hiện.”

Harry lách lưỡi dao của chú Sirius vào cái khe giữa cánh cửa và vách tường. Khóa bật mở ra, hai đứa nó bước vô văn phòng.

Ngoại trừ mấy con mèo con sặc sỡ đang nằm tắm ánh nắng xế chiều ấm áp trong mấy cái đĩa của chúng, văn phòng mụ Umbridge vẫn yên tĩnh và trống vắng như lần chót Harry vào đây; Hermione thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Mình cứ tưởng mụ ta hẳn đã tăng cường an ninh sau vụ con chó săn thứ hai...”

Hai đứa tụi nó cởi Áo khoác Tàng hình ra. Hermione vội vàng đi tới bên cửa sổ, đứng nấp một bên, dòm xuống sân trường, tay lăm lăm cây đũa phép. Harry phóng ngay tới bên lò sưởi, chụp lấy cái hũ bột Floo, và liệng một nhúm vô vi lò, khiến những ngọn lửa xanh màu ngọc lam bùng cháy lên. Nó mau mắn quỳ xuống, thò đầu vô trong những ngọn lửa đang nhảy múa và kêu to:

“Số mười hai, quảng trường Grimmauld!”

Đầu Harry bắt đầu quay mòng mòng như thể nó vừa mới cỡi ngựa quay vòng vòng ở hội chợ, mặc dù đầu gối của nó vẫn neo chặt trên nền đá lạnh của sàn văn phòng mụ Umbridge. Harry nhắm nghiền mắt lại để tránh tro bụi xoáy tít mù, đến khi ngừng quay nó mới mở mắt, thấy mình đang nhìn ra căn bếp dài và lạnh của ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld.

Ở đó không có ai hết. Harry đã dự kiến trước điều này, nhưng nó đã không chuẩn bị đối phó với một cơn khiếp đảm và kinh hoàng làm nhũn cả người, dường như bực vỡ qua đáy bao tử của nó, khi nhìn thấy căn phòng hoang vắng.

Nó hét vang:

“Chú Sirius? Chú Sirius ơi, chú có ở đó không?”

Tiếng kêu của nó vang vọng khắp phòng, nhưng không có tiếng trả lời, ngoại trừ một âm thanh mơn mõi rất khẽ, vang ra từ đâu đó phía bên phải lò

sưởi.

Harry không biết đó có phải chỉ là tiếng chuột gặm không, nó kêu lên:

“Ai đó?”

Lão gia tinh Kreacher từ từ hiện ra. Trông lão có vẻ mừng rỡ ghê lắm về một chuyện gì đó, mặc dù dường như lão vừa mới chịu đựng một thương tổn tệ hại ở cả hai bàn tay đang bị băng bó kín mít.

Lão Kreacher thông báo cho gian bếp trống rỗng:

“Đầu của thằng bé con nhà Potter ở trong lò sưởi.”

Lão lén lút liếc nhìn Harry bằng ánh mắt chiến thắng hết sức kỳ lạ.

“Kreacher tự hỏi nó đến để làm gì?”

Harry hỏi:

“Chú Sirius ở đâu?”

Lão gia tinh phát ra mấy tiếng cười khùng khục trong cổ họng.

“Cậu chủ đã đi ra ngoài, Harry Potter à.”

“Chú ấy đi đâu? *Chú ấy đi đâu hả Kreacher?*”

Lão Kreacher chỉ khục khặc cười.

“Tôi cảnh cáo lão!”

Harry nói, hoàn toàn ý thức là từ vị trí của nó lúc này, nó hầu như không có chút cơ hội để giáng cho lão Kreacher một đòn trừng phạt đích đáng.

“Còn thầy Lupin đâu? Thầy Mắt-Điên? Hay bất cứ ai, bất cứ ai trong số những người ở đây?”

“Không ai ở đây cả ngoại trừ Kreacher!”

Lão gia tinh hí hửng nói, rồi quay lưng lại Harry và bắt đầu bước chập chạp về phía cánh cửa ở cuối nhà bếp.

“Kreacher tin là cậu chủ giờ đây sẽ có dịp chuyện trò chút đỉnh với Bà Chủ, đúng vậy, lâu lắm rồi cậu chủ chẳng có lấy được một cơ hội, ông chủ của Kreacher đã cách ly cậu chủ khỏi Bà Chủ...”

Harry gào với theo lão gia tinh:

“Chú Sirius đã đi đâu? Kreacher, có phải chú ấy đã đi đến Sở Bảo Mật không?”

Lão Kreacher dừng bước trên lối đi của lão. Harry chỉ có thể nhìn thấy phía sau cái đầu hói của lão gia tinh qua một rừng chân ghế trước mặt nó.

Lão gia tinh lặng lẽ nói:

“Cậu Chủ không hề nói cho lão Kreacher tội nghiệp này biết cậu đi đâu.”

Harry hét:

“Nhưng mà lão biết! Đúng không? Lão biết chú Sirius ở đâu!”

Lão gia tinh im lặng một lúc rồi lại bật ra tiếng cười khục khặc lớn nhất từ trước tới giờ. Lão hí hửng nói:

“Cậu Chủ sẽ không trở về từ Sở Bảo Mật đâu! Kreacher và Bà Chủ lại được yên thân!”

Rồi lão hối hả đi tới và biến mất sau cánh cửa mở ra hành lang.

“Lão...!”

Nhưng Harry chưa kịp thốt ra một lời nguyên hay câu rửa xả nào thì đã cảm thấy đỉnh đầu nó đau buốt. Nó hít phải một mớ tro, ngạt thở, nhận ra mình bị năm tóc lõi thụt lùi xuyên qua những ngọn lửa, cho đến khi, bất ngờ một cách hãi hùng, nó trợn mắt nhìn lên một gương mặt xanh mét rộng bè bè của giáo sư Umbridge, người đã nắm đầu nó lôi ngược ra khỏi lò sưởi và bây giờ đang kéo giật đầu nó ngược ra sau đến hết mức cong của cái cần cổ, như thể mụ sắp sửa cắt cổ hòng nó vậy.

Mụ kéo giật cổ nó ra sau căng hơn nữa, để cho nó ngó thấy cái trần phía trên đầu. Mụ thì thào:

“Mi tưởng rằng sau vụ hai con chó săn ta sẽ lại để cho có thêm một sinh vật hạ cấp bẩn thỉu khác lên vô văn phòng của ta một lần nữa hả? Thằng ngu ạ, ta đã ếm Bùa Kiểm Trộm khắp các cửa nẻo sau khi con chó săn cuối cùng

lọt vào. Tịch thu cây đũa phép của nó.”

Mụ quát tháo kẻ nào đó mà Harry không thể nhìn thấy, nhưng nó cảm thấy một bàn tay lục lọi cái túi áo ngực bên trong áo chùng của nó để rút cây đũa phép của nó ra.

“Của con bé nữa...”

Harry nghe một trận giằng co đâu đó gần cửa và biết là Hermione cũng vừa bị tước cây đũa phép của cô nàng.

Mụ Umbridge lắc lắc cổ tay đang túm tóc Harry, khiến cho nó loạng choạng. Mụ hỏi:

“Ta muốn biết tại sao mi lại ở trong văn phòng của ta?”

Harry rên rỉ:

“Con... tìm cách lấy lại cây chổi bay của con!”

“Nói láo!”

Mụ giật giật đầu tóc của Harry một lần nữa.

“Mi biết rất rõ, Potter à, rằng cây chổi bay của mi được canh giữ nghiêm ngặt dưới tầng hầm. Mi đã thò đầu vô lò sưởi của ta. Lúc đó mi đang liên lạc với ai hả?”

Harry cố gắng thoát ra khỏi bàn tay của mụ, nó cảm thấy nhiều sợi tóc của nó đồng loạt gãy từ da đầu. Nó nói:

“Không ai hết...”

Mụ Umbridge quát to.

“Đồ nói láo!”

Mụ xô Harry ra xa khiến nó té nhào vô bàn giấy. Bây giờ nó mới nhìn thấy Hermione đang bị Millicent Bulstrode giữ chặt hai cánh tay sát tường. Malfoy thì đang đứng tựa vô bậu cửa sổ, chơi trò tung hứng một tay: quăng cây đũa phép lên không trung rồi chụp lại, miệng cười khinh khinh.

Bên ngoài có một cuộc cự cãi vật lộn, rồi nhiều đứa Slytherin kéo vô

phòng, mỗi đứa kèm chặt một đứa trong nhóm Ron, Ginny, Luna, và - Harry hết sức hoang mang nhận thấy cả Neville cũng bị tóm. Nó bị kẹp cứng trong vòng tay như gọng kèm của Crabbe và có vẻ như sắp tắt thở tới nơi. Tất cả bốn đứa nó đều bị khóa miệng.

Xô mạnh Ron vô phòng một cách thô bạo, Warrington nói:

“Bắt được cả lũ.”

Nó chìa ngón tay mập lù vào Neville, nói:

“*Thằng đó đã tìm cách ngăn cản tôi bắt con kia.*”

Nó chỉ vào Ginny, con bé đang cố gắng đá vô ống chân của một nữ sinh to đùng nhà Slytherin ôm chặt mình.

“Thành ra tôi bắt cả thằng đó về đây luôn.”

“Tốt, tốt.”

Mụ Umbridge vừa nói vừa nhìn Ginny đang cố gắng vùng vẫy.

“Tốt lắm. Có vẻ như chẳng mấy chốc nữa trường Hogwarts sẽ trở thành vùng-không-có-bọn-Weasley, đúng không?”

Malfoy cười to nịnh bợ. Mụ Umbridge nở nụ cười bành bạnh đầy thỏa mãn rồi tự ngồi xuống một cái ghế bành bọc bằng vải hoa rực rỡ, chớp chớp mắt nhìn những kẻ bị tay chân của mụ tóm được, trông mụ giống y như một con cóc ngồi xồm trong luống hoa.

Mụ nói:

“Thế đấy, Potter. Mi đặt chốt canh gác quanh văn phòng ta, rồi sai tên hề này...”

Mụ hất đầu về phía Ron, và Malfoy càng rặn ra tiếng cười to hơn nữa.

“... đến nói với ta là con ma quỷ đang đập phá trong tổ bộ môn Biến hình, trong khi ta biết quá rõ là nó đang bận trây trét mực lên tròng kính của tất cả kính viễn vọng của trường, bởi vì thầy Filch vừa mới báo cáo với ta như vậy! Rõ ràng là chuyện mi cần nói với ai đó là rất quan trọng. Có phải mi báo cáo

với cụ Dumbledore không? Hay là nói chuyện với gã lai căng Hagrid? Ta không tin là mi nói với bà Minerva McGonagall, ta nghe nói bà ta còn bệnh nặng đến nỗi không thể nói chuyện với ai hết...”

Malfoy và mấy đứa khác trong Tổ Thăm Tra lại rộ lên cười phụ họa. Harry nhận thấy lòng nó căng đầy tức giận và hờn căm đến nỗi người nó run lên. Nó gầm gừ:

“Tôi nói chuyện với ai không mắc mớ gì tới cô!”

Bộ mặt nhão nhoét của mụ Umbridge dường như đành lại. Mụ nói bằng cái giọng ngọt ngào giả dối nguy hiểm nhất của mình:

“Tốt lắm. Tốt lắm, ông Potter à... Ta đã dành cho trò cơ hội nói với ta một cách thoải mái. Trò đã từ chối. Ta không có cách nào khác hơn là buộc trò phải nói. Draco, đi mời thầy Snape.”

Malfoy nhét cây đũa phép của Harry vô trong áo chùng của nó rồi cười kênh kiệu bước ra khỏi văn phòng, nhưng Harry hầu như không để ý. Nó vừa sức nhận ra một điều, và nó không thể nào tin được là nó lại ngu ngốc đến nỗi quên bég đi. Nó đã tưởng tất cả thành viên Hội Phượng Hoàng, tất cả những người có thể giúp nó cứu chú Sirius, đều đã ra đi... nhưng nó đã sai. Vẫn còn một thành viên của Hội Phượng Hoàng ở trường Hogwarts: thầy Snape.

Trong văn phòng lúc này im lìm, ngoại trừ hỗn hợp âm thanh những tiếng cửa quậy và giằng co của bọn Slytherin đang ra sức giữ chặt Ron và mấy đứa khác. Mối Ron đã nhều máu xuống tấm thảm của mụ Umbridge khi nó vật lộn kháng cự lại Warrington. Ginny vẫn còn cố sức giẫm lên chân của con nhỏ năm thứ sáu đang siết chặt cả hai cánh tay quanh mình nó. Mặt mày Neville thì đang dần trở nên tím ngắt trong khi cố kéo gỡ cánh tay của Crabbe, còn Hermione thì đang cố gắng một cách vô vọng để đẩy Millicent Bulstrode ra. Luna thì lại đứng ẻo lả bên cạnh kẻ bắt giữ nó, lơ đãng trơ mắt ngó ra ngoài cửa sổ, như thể cô nàng phát chán lên vì vụ việc này.

Harry nhìn lại mụ Umbridge, mụ cũng đang chăm chú quan sát nó. Nó giữ một vẻ mặt ôn hòa giả tạo khi nghe tiếng chân đi trên hành lang bên ngoài, rồi Draco Malfoy bước vào phòng, bước theo sát chân nó là thầy Snape.

Thầy Snape đưa mắt nhìn quanh từng đôi học sinh đang giằng co vật lộn nhau với vẻ mặt hoàn toàn dửng dưng. Thầy hỏi:

“Cô cho gọi tôi hả cô hiệu trưởng?”

Mụ Umbridge đứng lên, nở nụ cười bành bạnh tới mang tai, nói:

“A, giáo sư Snape. Vâng, tôi muốn có một chai Si-rô Nói Thực, càng sớm càng tốt, xin thầy cung cấp cho.”

Lạnh lùng nghiên cứu tình hình qua những lọn tóc đen dài rũ xuống mắt như một tấm màn, thầy Snape nói:

“Cô đã lấy chai cuối cùng của tôi để tra vấn Potter. Cô có chắc là chưa xài hết chai đó chứ? Tôi đã nói với cô rằng ba giọt là đủ mà?”

Mụ Umbridge giận tóe lửa. Giọng của mụ trở nên eo éo dịu dàng hơn, như mỗi khi mụ vẫn nổi giận.

“Thầy có thể chế ra chai khác mà, thầy làm nổi không?”

Môi thầy Snape cong lên, thầy nói:

“Đương nhiên, cần một tuần trắng để thuốc được hoàn chỉnh, cho nên tôi sẽ có sẵn cho cô dùng trong một tháng nữa.”

Mụ Umbridge phồng lên như một con cóc xù, kêu quang quác:

“*Một tháng?* Một tháng hả? Nhưng tôi cần thuốc ngay buổi tối hôm nay, thầy Snape ạ. Tôi vừa mới phát hiện Potter sử dụng lò sưởi của tôi để liên lạc với một hay nhiều kẻ nào đó tôi chưa biết.”

“Vậy à?”

Thầy Snape nói, quay lại nhìn Harry, lần đầu tiên biểu lộ một dấu hiệu quan tâm, tuy không rõ rệt lắm.

“Chà, chuyện đó không hề khiến tôi ngạc nhiên. Potter chưa bao giờ tỏ ra

đủ nhún nhường để tôn trọng nội quy nhà trường.”

Đôi mắt đen lạnh lùng của thầy Snape xoáy vào mắt Harry, nó bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt của thầy, tập trung hết sức vào điều nó đã nhìn thấy trong giấc mơ, mong sao thầy Snape đọc được tâm trí nó, để biết được...

Mụ Umbridge lặp lại một cách tức tối:

“Tôi muốn thăm vấn nó!”

Thầy Snape rời mắt khỏi Harry, quay lại nhìn vào gương mặt đang co giật một cách điên tiết của mụ Umbridge.

“Tôi muốn thầy cung cấp cho tôi một độc dược khiến cho nó phải nói ra sự thật.”

Thầy Snape nói một cách êm ái:

“Tôi đã nói với cô rồi, rằng tôi không còn Si-rô Nói Thực dự trữ nữa. Trừ khi cô muốn đầu độc Potter - và tôi có thể bảo đảm với cô là tôi sẽ cực kỳ cảm thông với cô nếu cô đầu độc trò ấy - nhưng tôi không thể giúp cô được. Rắc rối duy nhất là hầu hết những nọc độc hoạt động nhanh đến nỗi không để cho nạn nhân có đủ thì giờ để nói thực...”

Thầy Snape ngó lại Harry, này giờ nó vẫn dăm dăm nhìn thầy, tha thiết muốn trao đổi thông tin không lời với thầy. Nó tuyệt vọng tập trung vào suy nghĩ:

Voldemort đã bắt được chú Sirius ở Sở Bảo Mật. Voldemort đã bắt được chú Sirius...

Mụ Umbridge thét lên:

“Thầy bị quản chế!”

Thầy Snape ngó lại mụ Umbridge, chân mày thầy hơi nhướn lên.

“Thầy cố tình vô tích sự! Tôi đã kỳ vọng ở thầy nhiều hơn thế này, ông Lucius Malfoy lúc nào cũng đề cao thầy! Bây giờ thầy hãy rút ra khỏi văn phòng của tôi.”

Thầy Snape nghiêng mình chào mụ một cách châm biếm rồi quay lưng lại bỏ đi. Harry biết cơ hội cuối cùng để nó báo cho Hội biết chuyện gì đang xảy ra đang đi ra khỏi cửa. Nó gào lên:

“Hắn đã tóm được Chân Nhồi Bông! Hắn tóm được Chân Nhồi Bông ở nơi trú ẩn!”

Thầy Snape dừng chân khi bàn tay đã đặt lên nắm đấm cánh cửa văn phòng mụ Umbridge.

Giáo sư Umbridge hăm hở nhìn soi mói từ Harry qua thầy Snape.

“Chân Nhồi Bông nào? Chân Nhồi Bông là cái gì? Cái gì trú ẩn ở đâu? Thầy Snape, ý nó là sao vậy?”

Thầy Snape quay lại nhìn Harry. Nét mặt của thầy hết sức bí hiểm. Harry không thể biết được là thầy có hiểu hay không, nhưng nó không dám nói rõ ràng hơn trước mặt mụ Umbridge.

Thầy Snape lạnh lùng nói:

“Tôi không biết gì cả. Potter à, khi nào tôi muốn trò hét lên điều vô nghĩa với tôi thì tôi sẽ cho trò uống Nước Bép Xép. Còn Crabbe thì nói lỏng gọng kèm một tí đi, nếu Longbottom mà ngạt thở thì điều đó có nghĩa là sẽ phải điền một đồng giấy tờ chán ngắt đấy, và tôi e là tôi sẽ phải ghi chuyện này vô thư giới thiệu trò khi trò nộp đơn xin việc.”

Thầy Snape đóng sập cánh cửa lại sau khi ra khỏi văn phòng, bỏ lại Harry trong tâm trạng còn khủng hoảng ghê gớm hơn trước: thầy Snape đã là niềm hy vọng cuối cùng của nó. Nó nhìn mụ Umbridge, mụ ta dường như cũng cảm thấy như nó; ngực mụ phập phồng vì giận dữ và thất vọng.

Mụ rút cây đũa phép ra, nói:

“Thôi được... Được thôi... Ta bị đẩy vô tình thế chẳng còn cách nào khác... Chuyện này không chỉ là vấn đề nội quy của trường nữa... Đây là vấn đề an ninh Bộ Pháp Thuật... đúng thế... đúng thế...”

Mụ dường như đang tự nói với mình chuyện gì đó. Mụ cứ chuyển sức nặng cơ thể của mụ lên hết chân này đến chân kia, chăm chăm ngó Harry, gõ gõ cây đũa phép lên lòng bàn tay kia, thở một cách khó nhọc. Nhìn mụ, Harry cảm thấy bất lực một cách hãi hùng khi không có cây đũa phép trong tay.

Mụ Umbridge vẫn đứng nhấp nhồm chân này chân kia tại chỗ một cách bồn chồn.

“Mi buộc ta phải làm, Potter à... Ta đâu có muốn, nhưng đôi khi hoàn cảnh biện hộ cho mục đích sử dụng... Ta chắc chắn là ngài Bộ trưởng sẽ hiểu là ta chẳng có lựa chọn nào khác...”

Malfoy đang quan sát mụ Umbridge với một vẻ thèm thuồng lồ lộ trên gương mặt.

Mụ nói:

“Thần chú Thập Ác ắt sẽ làm cho cái lưỡi của mi lỏng ra.”

Hermione hét lên:

“Không! Giáo sư Umbridge... điều đó phi pháp...”

Nhưng mụ Umbridge chẳng thèm để ý. Trên mặt mụ lộ ra một vẻ kích động, háo hức, hiểm độc mà Harry chưa từng thấy trước đây. Mụ giơ cây đũa phép lên. Hermione gào:

“Giáo sư Umbridge, ngài Bộ trưởng không muốn cô vi phạm luật đâu!”

Mụ Umbridge đã bắt đầu thở hơi gấp trong lúc tay mụ cầm đũa phép lần lượt chìa vào những phần cơ thể khác nhau của Harry, dường như ướm thử để quyết định phần nào sẽ bị tổn thương nặng nhất. Mụ nói:

“Điều gì ngài Cornelius không biết thì không xúc phạm đến ngài. Ngài không hề biết là ta đã ra lệnh cho bọn Giám Ngục săn bắt Potter mùa hè vừa rồi, nhưng dù vậy ngài vẫn vui mừng có được một cơ hội để đuổi nó...”

Harry há hốc miệng kinh ngạc:

“Chính là cô? Chính cô đã phái bọn Giám Ngục đi bắt tôi?”

Mụ Umbridge thở ra, cây đũa phép của mụ cuối cùng đã dừng lại chĩa thẳng vào giữa trán Harry:

“Phải có ai đó hành động chứ. Người ta cứ nói luôn mồm về chuyện bắt mi câm mồm đi bằng cách nào đó - làm mất uy tín thể diện của mi chẳng hạn - nhưng chính ta mới là người thực sự hành động để làm chuyện đó... chỉ tiếc là mi đã luồn lách thoát ra được vụ đó, đúng không Potter? Nhưng dù sao, bây giờ, mi đừng hòng...”

Hít sâu một hơi, mụ hô:

“*Thập Á...*”

Tiếng hét của Hermione òa vỡ ra từ đằng sau Millicent Bulstrode:

“**ĐỪNG!** Đừng... Harry ơi... Harry, tụi mình phải nói với cô thôi...”

Harry trừng mắt nhìn một phần chút xú của Hermione mà nó có thể thấy, gào to:

“Không đời nào!”

“Tụi mình phải nói thôi, Harry ơi, chẳng nào cô ấy cũng sẽ buộc bồ nói ra thôi, chẳng... chẳng có lý nào...”

Và Hermione bắt đầu khóc lóc giả vờ và xỉ mũi vô sau lưng áo của Millicent Bulstrode. Millicent bèn lập tức thôi ra sức ép Hermione vô tường và đứng tránh qua một bên với vẻ ghê tởm.

Mụ Umbridge bừng lên vẻ chiến thắng:

“Tốt! Tốt! Tốt! Cô Nương Bé Bông Gì Cũng Hỏi sắp cho chúng ta câu trả lời! Vậy thì, nói đi, cô bé, nói đi!”

Ron cố gắng thốt lên tiếng gì đó qua cái miếng khóa miệng nhét trong họng nó:

“Ơ... mi... ô... đừng...”

Ginny trợn mắt ngó Hermione như thể chưa từng nhìn thấy cô nàng trước đây. Neville, tuy vẫn còn phải hớp từng hơi để thở, cũng trợn mắt ngó

Hermione. Nhưng Harry kịp nhận ra điều gì đó. Mặc dù Hermione khóc nước nỡ trong hai bàn tay bụm mặt, nhưng chẳng thấy giọt nước mắt nào chảy ra.

Cô nàng nói:

“Mình... Mình xin lỗi mọi người... nhưng... Mình không thể chịu đựng thêm được nữa...”

Mụ Umbridge túm chặt vai Hermione, ấn cô bé ngồi xuống cái ghế bành bọc vải hoa sắc sỡ để trống, rồi mụ chồm tới phía trên cô bé, nói:

“Thế là đúng đấy, đúng đấy, cô bé ạ. Vậy bây giờ... Nói xem Harry vừa mới liên lạc với ai hả?”

Hermione vẫn úp mặt vào hai bàn tay, cố gắng nuốt nước mắt:

“Dạ... Dạ... bạn ấy đang *thử* nói chuyện với thầy Dumbledore...”

Ron sững sờ, hai mắt nó mở to; Ginny ngừng tìm cách giẫm lên ngón chân của con nhỏ Slytherin đang kèm giữ nó. Ngay cả Luna cũng tỏ vẻ hơi ngạc nhiên. May thay, sự chú ý của mụ Umbridge và đám tay chân của mụ đều tập trung hết vào một mình Hermione nên không ai nhận thấy những biểu hiện đáng nghi ngờ này.

Mụ Umbridge hăm hở hỏi:

“Ông Dumbledore hả? Vậy thì trò biết ông Dumbledore ở đâu hả?”

Hermione nước nỡ:

“Dạ... không! Tụi con đã cố gắng tìm ở quán Vạc Lũng ở Hẻm Xéo và quán Ba Cây Chối và thậm chí ở cả quán Đầu Heo...”

“Đồ ngu!”

Mụ Umbridge quát, nổi thất vọng lộ ra ở mỗi đường xệ xuống trên gương mặt của mụ.

“Lão Dumbledore đời nào ngồi trong một quán rượu khi mà toàn thể Bộ Pháp Thuật đang truy nã lão!”

“Nhưng... Nhưng tụi con cần phải nói với thầy một điều quan trọng!”

Hermione khóc lóc rên rĩ, bụm hai tay vào mặt chặt hơn, không phải vì thống khổ, mà để, theo Harry nghĩ, che giấu cái sự khóc lóc thảm thiết mà không chảy nước mắt.

Mụ Umbridge hỏi ngay với sự sôi nổi vừa đột ngột trỗi lên.

“Sao? Trò muốn nói với ông ấy điều quan trọng gì thế?”

Hermione thốn thức:

“Tụi con... tụi con muốn nói với thầy là đã sẵn... sẵn sàng rồi!”

“Cái gì sẵn sàng rồi?”

Mụ Umbridge lại chụp lấy đôi vai của Hermione một lần nữa và lắc người cô bé nhẹ nhàng:

“Cái gì đã sẵn sàng rồi, hả nhỏ?”

Hermione đáp:

“Dạ... cái... vũ khí ạ.”

“Vũ khí? Vũ khí hả?”

Mụ Umbridge hỏi gặng, hai con mắt của mụ suýt lồi ra vì hồi hộp.

“Chúng mày đang triển khai một phương pháp chống đối nào đó hả? Một vũ khí mà chúng mày sẽ dùng để chống lại Bộ Pháp Thuật hả? Tất nhiên là theo lệnh của lão Dumbledore phải không?”

Hermione thở hỗn hển:

“Dạ... phải. Nhưng thầy đã ra đi trước khi hoàn chỉnh nó và bây giờ tụi con đã giúp thầy làm nốt công việc, nhưng tụi con không thể nào tìm được thầy để báo cáo!”

Hai bàn tay ú nắn của mụ Umbridge vẫn còn túm chặt hai vai của Hermione, mụ hỏi bằng giọng khắc nghiệt:

“Đó là loại vũ khí gì hả?”

Hermione sụt sịt khóc to:

“Tụi con không... không... thực sự hiểu được... Tụi con chỉ biết làm những

gì thầy... thầy Dumbledore bảo... bảo tụi con làm... làm.”

Mụ Umbridge đứng thẳng lên, tỏ vẻ hớn hờ đắc chí. Mụ nói:

“Dẫn ta tới chỗ cái vũ khí đó.”

Qua kẽ ngón tay, Hermione đưa mắt liếc bọn Slytherin đang đứng chung quanh, kêu lên the thé:

“Con không chỉ cho... *tụi nó!*”

Mụ Umbridge vẫn nói giọng cay nghiệt:

“Mi không phải là kẻ ra điều kiện.”

Hermione lại bưng mặt khóc nức nở.

“Được... vậy thì được... cứ cho chúng xem, con hy vọng chúng sẽ dùng nó để chống lại chính cô! Thực ra, con những muốn mời nhiều thiệt nhiều người đến xem... Như vậy mới đáng đời cô... Ôi, con những mong cho cả trường... trường biết nó ở đâu, và cách sử... sử dụng nó, và rồi nếu cô chọc giận bất cứ ai thì kẻ đó sẽ có thể thanh... thanh toán cô!”

Những lời nói này có ảnh hưởng mạnh mẽ đối với mụ Umbridge. Mụ liếc nhanh Tổ Thẩm Tra của mụ một cách đầy ngờ vực, hai con mắt lồi của mụ dừng lại trên mặt Malfoy một lát, tên này không kịp ngụy trang cái vẻ hăm hờ và tham lam hiện rõ mồn một trên gương mặt.

Mụ Umbridge ngăm Hermione cân nhắc một hồi lâu nữa rồi nói với cô nàng bằng một cái giọng mà rõ ràng mụ cho là giọng mẹ hiền nói với con gái:

“Thôi được, cưng à, vậy ta giải quyết chuyện này giữa ta và con thôi... và chúng ta sẽ đem theo cả Harry nữa, có nên không? Thôi, đứng dậy nào...”

Malfoy háo hức nói:

“Thưa giáo sư... giáo sư Umbridge, con nghĩ là vài người trong Tổ Thẩm Tra nên đi theo giáo sư để canh chừng...”

Mụ Umbridge nạt ngay:

“Malfoy à, ta là công chức được công nhận đầy đủ phẩm chất của Bộ Pháp

Thuật, chẳng lẽ trò thực sự nghĩ là một mình ta không đủ sức khống chế hai đứa con nít không có đũa phép hay sao? Đẳng nào đi nữa thì cái vũ khí này không có vẻ gì là cái mà học trò nên xem. Trò hãy ở lại đây cho đến khi ta trở về, và hãy bảo đảm không có đứa nào trong đám này trốn thoát.”

Mụ khoát tay chỉ đám Ron, Ginny, Luna và Neville.

Malfoy tỏ ra thất vọng và giận dữ:

“Được thôi.”

Mụ Umbridge bèn chĩa cây đũa phép vào Hermione và Harry mà nói:

“Hai đứa mi hãy đi trước để chỉ đường cho ta. Dẫn đường đi...”

CHIẾN ĐẤU VÀ ĐÀO TẮU

Harry chẳng hiểu chút xíu gì về ý đồ của Hermione, thậm chí cũng không chắc là cô nàng có một kế hoạch gì không. Nó đi theo sau Hermione cách chừng nửa bước khi tụi nó dẫn đường đi xuống hàng lang bên ngoài văn phòng mụ Umbridge. Nó biết là nếu nó tỏ ra không biết mình đang đi đâu thì sẽ rất đáng ngờ. Nó cũng không dám tìm cách nói chuyện với Hermione; mụ Umbridge đang bám sát sau lưng tụi nó đến nỗi có thể nghe được tiếng thở hào hển của mụ.

Hermione dẫn đường đi xuống cầu thang vào Tiền sảnh. Tiếng om sòm của những giọng nói to và tiếng dao nĩa va chạm chén đĩa vang vọng qua cánh cửa đôi mở vào Đại Sảnh Đường. Harry không thể nào tin nổi là chỉ cách đó non sáu thước người ta đang thưởng thức bữa cơm tối ngon lành, ăn mừng thi cử xong xuôi, chẳng có chút mảy may bận tâm gì trên cõi đời này...

Hermione đi thẳng ra cánh cửa cái bằng gỗ sồi và bước xuống những bậc thềm để bước vào một bầu không khí êm dịu của buổi chiều hôm. Mặt trời đang lặn xuống phía những ngọn cây trong Rừng Cấm, trong lúc Hermione băng ngang qua bãi cỏ một cách quả quyết. Mụ Umbridge lúp xúp bám theo. Những cái bóng của họ đổ dài trên cỏ đằng sau lưng, trông giống như những

vật áo khoác.

Mụ Umbridge háo hức hỏi bên tai Harry:

“Ông ấy giấu nó trong căn chòi của lão Hagrid, phải không?”

Hermione đáp ngay với vẻ bị tổn thương:

“Dĩ nhiên là không. Thầy Hagrid có thể vô tình để sống thì sao...”

Mụ Umbridge dường như càng lúc càng phấn khích:

“Ừ, phải, lão rất có thể làm vậy lắm, đương nhiên, cái lão đàn lai khổng lồ ấy...”

Mụ phá ra cười. Harry cảm thấy cực kỳ muốn quay phắt lại thòp lấy cổ họng của mụ, nhưng nó cố nhịn. Cái thẹo của nó co giật nhẹ nhẹ trong làn không khí chiều hôn êm dịu, nhưng không buốt nhức dữ dội như Harry đã từng biết đến trong trường hợp Voldemort tiến đến giai đoạn giết người...

Hermione tiếp tục sai bước về phía khu rừng, mụ Umbridge hỏi với một chút ngờ vực trong giọng nói:

“VẬY... nó ở đâu?”

Hermione chỉ về phía rừng cây âm u:

“Dĩ nhiên là ở trong đó. Nó phải ở một chỗ nào đó mà học sinh không thể ngẫu nhiên tìm được, đúng không?”

“Dĩ nhiên!”

Mụ Umbridge bây giờ có vẻ e dè, nhưng mụ vẫn nói:

“Dĩ nhiên... tốt lắm... Vậy... hai đứa trò hãy đi đằng trước ta.”

Harry hỏi mụ:

“Nếu tụi con đi trước thì tụi con có thể mượn cây đũa phép của cô không?”

Mụ Umbridge chọc cây đũa phép vô lương nó, đáp ngọt ngào:

“Không, tôi không nghĩ vậy, ông Potter à. Ta e là Bộ Pháp Thuật đánh giá sinh mạng của ta cao hơn mạng sống của các trò.”

Khi ba người đi tới vùng râm mát của rừng cây đầu tiên, Harry cố gắng đưa mắt ra hiệu cho Hermione. Đối với nó thì đi vào rừng mà không có dấu phép thì dường như điên rồ hơn bất cứ điều gì tụi nó đã làm trong buổi chiều hôm nay. Tuy nhiên Hermione chỉ ném cho mụ Umbridge một cái nhìn khinh ghét rồi đi thẳng vào rừng cây, với một tốc độ mà đôi chân ngắn ngủn của mụ Umbridge phải vất vả lắm mới rình mụ theo kịp.

Áo chùng của mụ bị một bụi gai xé toạc một đường, mụ hỏi:

“Còn xa nữa không?”

Hermione đáp:

“Dạ, xa chứ. Nó được giấu kỹ lắm.”

Nỗi nghi ngờ lo sợ của Harry càng lúc càng tăng thêm. Hermione không đi theo con đường mòn mà tụi nó đã đi khi đến gặp Grawp, mà đi con đường nó đã đi qua cách đây ba năm để đến hang ổ của con quái vật Aragog. Lần đó Hermione không đi cùng nó, nên nó đâm nghi ngờ liệu Hermione có chẳng chút khái niệm về mối nguy hiểm chờ sẵn ở cuối con đường.

Nó hỏi Hermione một cách ngụ ý:

“Ờ... bồ có chắc là đang đi đúng đường không?”

Hermione đáp bằng một giọng đanh như thép:

“Ồ, chắc chắn!”

Cô nàng xông qua những bụi cây thấp, vừa đi vừa gây ra cái mà Harry cho là những tiếng ồn ào hoàn toàn không cần thiết. Đằng sau lưng tụi nó, mụ Umbridge vấp chân vào một cây non gãy đổ. Chẳng đứa nào thèm dừng lại để đỡ mụ đứng lên; Hermione chỉ cảm cúi bước dài tới trước, to tiếng gọi với lại phía sau:

“Vô sâu thêm chút nữa thôi!”

Harry vội vàng theo kịp Hermione, thì thào:

“Hermione, nói khe khẽ thôi... Ở đây bất cứ cái gì cũng có thể lắng

nghe...”

Hermione đáp lại rất nhỏ trong khi mục Umbridge còn hỗn hển chạy lúp xúp đằng sau:

“Mình muốn chúng ta được nghe thấy. Rồi bồ sẽ hiểu...”

Tụi nó tiếp tục đi tới trong một thời gian dường như rất lâu, cho đến khi một lần nữa lại tiến sâu vô rừng, những tán cây dày đến nỗi che hết ánh sáng. Harry có cái cảm giác nó từng có trước đây khi vào sâu trong rừng, cái cảm giác bị quan sát bởi những con mắt mà nó không nhìn thấy...

Đằng sau lưng nó, mục Umbridge giận dữ hỏi:

“Còn bao xa nữa?”

Lúc đó ba người đã đi vào một trảng trống mờ mờ, Hermione la to:

“Bây giờ thì không còn xa lắm! Chỉ một chút xíu nữa thôi...”

Một mũi tên bay xuyên qua không khí và cắm phập vào một thân cây ngay phía trên đầu Hermione. Không trung bỗng nhiên vang đầy tiếng vó ngựa. Harry có thể cảm thấy mặt đất khu rừng đang rung chuyển; mục Umbridge bật ra một tiếng thét nho nhỏ và đẩy Harry ra trước mặt, như thể nó là một cái khiên che chắn cho mục vậy.

Harry vận mình vùng ra khỏi mục Umbridge và quay lại. Khoảng chừng năm chục con Nhân Mã xuất hiện từ mọi phía, tên đã đặt trên cung và cung đã giương lên sẵn sàng, chĩa vào Hermione, Harry và mục Umbridge; cả ba đang từ từ lùi vào trung tâm mảnh đất trống. Mục Umbridge bật ra mấy tiếng rên rỉ hãi hùng khe khẽ kỳ quái. Harry quay sang nhìn Hermione. Cô nàng đang mỉm cười đắc thắng.

Một giọng nói vang lên:

“Các người là ai?”

Harry liếc sang bên trái. Con Nhân Mã có thân hình màu nâu hạt dẻ tên là Magorian đang tách ra khỏi vòng tròn tiến về phía tụi nó, cung tên của hắn

cũng giương sẵn như cung tên của những con Nhân Mã khác. Bên phải của Harry, mục Umbridge vẫn còn tiếp tục rên rỉ, cây đũa phép của mục ta run lên lặt bặt khi mục giơ lên chĩa vào con Nhân Mã đang tiến tới.

Magorian cộc cằn hỏi:

“Con người, ta hỏi các người là ai?”

Mục Umbridge đáp bằng một giọng cao the thé đầy khiếp đảm:

“Tôi là Dolores Umbridge! Trợ lý tối cao của ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và là Nữ hiệu trưởng kiêm Thanh Tra Tối Cao trường Hogwarts.”

Nhiều con Nhân Mã đứng thành vòng tròn chung quanh dẫm chân bồn chồn trong lúc Magorian hỏi lại:

“Bà là người của Bộ Pháp Thuật à?”

Mục Umbridge nói với một giọng nghe còn chói tai hơn lúc nãy:

“Đúng thế! Cho nên hãy hết sức cẩn thận. Theo luật lệ do Sở Quy định và Kiểm soát Sinh vật Pháp thuật ban hành thì bất kỳ cuộc tấn công nào vào con người do những thứ nửa người nửa ngợm như các người...”

Một con Nhân Mã đen thui có vẻ hoang dã, mà Harry nhận ra là Bane, hét lên:

“Bà vừa gọi chúng tôi là cái gì?”

Một loạt tiếng rừ rừ bất bình vang lên và chung quanh tụi nó dây cung được kéo căng ra.

Hermione giận dữ bảo:

“Đừng gọi họ như vậy!”

Nhưng mục Umbridge không tỏ vẻ gì có nghe lọt tai lời của Hermione. Mục vẫn chĩa cây đũa phép run lẩy bẩy về phía Magorian, tiếp tục nói:

“Luật mười lăm B nêu rõ rằng *“bất kỳ cuộc tấn công nào do một sinh vật pháp thuật xét thấy có trí tuệ gần bằng con người, và do đó được coi là có trách nhiệm về hành vi...”*

Bane và những con Nhân Mã khác hí lên giận dữ và giẫm cồm cộp xuống mặt đất khu rừng trong khi Magorian lặp lại:

“Trí-tuệ-gần-bằng-con-người à? Hỡi con người, bọn ta coi đó là một sự xúc phạm to lớn! Trí tuệ của bọn ta, nhờ ơn trời, vượt xa trí tuệ của các người...”

Một con Nhân Mã màu xám có gương mặt khắc khổ mà Harry và Hermione đã nhìn thấy trong chuyến đi vô rừng vừa rồi của tụi nó rống lên:

“Các người đang làm gì trong khu rừng của chúng ta? Tại sao các người đến đây hả?”

“Rừng *của các người* hả?”

Mụ Umbridge kêu lên, bây giờ mụ run rẩy không chỉ vì sợ hãi mà còn vì điên tiết lên nữa:

“Ta muốn nhắc nhở các người là các người được sống nơi đây chỉ bởi vì Bộ Pháp Thuật cho phép các người sử dụng một số vùng đất nhất định...”

Một mũi tên bay sát sạt đầu mụ Umbridge đến nỗi chạm trúng mớ tóc xám xẹt như lông chuột của mụ khi bay sót qua. Mụ thét lên một tiếng hét rách lỗ tai và giơ cả hai tay lên ôm đầu, trong khi một số con Nhân Mã học lên sự tán đồng, và một số khác thì rống lên cười khà khà. Âm thanh tiếng cười nghe như tiếng hí vang vọng khắp chung quanh cái trăng trắng sáng mờ mờ và cảnh tượng bọn Nhân Mã giẫm móng guốc cồm cộp quả là cực kỳ căng thẳng thần kinh.

Bane rống lên:

“Này con người, bây giờ nói lại coi rừng là của ai hả?”

Mụ Umbridge vẫn hai tay giơ lên ôm lấy đầu, gào to:

“Đồ lai căng bẩn thỉu! Đồ súc vật! Đồ thú hoang không được kiểm soát!”

“Im đi!”

Hermione hét, nhưng đã quá muộn: mụ Umbridge đã chĩa cây đũa phép

vào Magorian mà gào toáng:

“Bắt trói!”

Dây thừng phóng bay vào không trung như những con rắn mập ù, tự quấn quanh thân hình của con Nhân Mã siết chặt và trói buộc hai tay hắn. Con Nhân Mã phát ra một tiếng kêu căm phẫn và dựng đứng trên hai chân sau, cố gắng tự giải thoát mình, trong khi những con Nhân Mã khác ồ ạt xông lên tấn công dữ dội.

Harry túm lấy Hermione kéo cô bé nằm rạp xuống đất. Nằm úp mặt xuống mặt đất rùng, Harry hiểu được khoảnh khắc hãi hùng khi vó ngựa giẫm rần rần như sấm nổi lên chung quanh nó, nhưng những con Nhân Mã chỉ nhảy vọt qua hay giẫm đạp chung quanh tụi nó, gào thét và rống hí lên trong cơn phẫn nộ điên cuồng.

Nó nghe tiếng mụ Umbridge thét:

“Khôôôông! Khôôôông... Ta là Trợ lý Cao Cấp... Các người không thể... Hãy thả ta ra, lũ thú vật bọn bây... Khôôông...”

Harry thấy nháng lên những tia lửa đỏ và hiểu là mụ Umbridge đang cố gắng tìm cách điểm huyết một con Nhân Mã - kể đến nó nghe tiếng mụ gào lên rất to. Ngóc đầu lên nhìn, Harry thấy mụ Umbridge đã bị Bane tóm được từ đằng sau và bị nhấc bổng lên không trung, mụ vùng vẫy và gào thét trong nỗi kinh hoàng.

Cây đũa phép của mụ đã văng ra khỏi tay, rớt xuống đất; trái tim Harry nảy lên; giá như nó có thể với tay lấy được...

Nhưng ngay khi nó vừa thò tay về phía cây đũa phép, móng guốc của một con Nhân Mã đã giẫm lên cây đũa và bẻ nó gãy làm đôi.

Bên tai Harry vang lên một tiếng rống:

“Nào!”

Một cánh tay lông rậm rì từ trên không trung thò xuống lôi Harry đứng

thăng lên; Hermione cũng đã được dựng đứng trên đôi chân. Qua những cái lưng và đầu nhiều màu sắc của những con Nhân Mã, Harry nhìn thấy mục Umbridge bị Bane vác đi xuyên qua rừng cây, mục vẫn còn gào thét không ngừng, nhưng giọng mục càng lúc càng lả đi cho đến khi tại nó không còn nghe được nữa vì tiếng móng guốc gõ dồn dập chung quanh.

Con Nhân Mã màu xám có nét mặt khắc khổ đang tóm giữ Hermione, nói:

“Còn mấy đứa này?”

Một giọng nói từ tốn buồn bã vang lên từ đằng sau Harry:

“Chúng còn nhỏ. Chúng ta không tấn công ngựa non.”

Con Nhân Mã đang tóm chặt Harry nói:

“Chúng đưa mục ấy tới đây, Ronan à. Mà chúng cũng không còn nhỏ nữa... Đứa này cũng gần bằng đàn ông rồi...”

Hắn nắm cổ áo chùng của Harry mà lắc.

Hermione hụt hơi van vãn:

“Xin làm ơn, làm ơn đừng tấn công chúng cháu, chúng cháu không suy nghĩ giống như mục đó, chúng cháu không phải là nhân viên Bộ Pháp Thuật! Chúng cháu chỉ đến đây vì hy vọng các chú sẽ trừ khử mục giùm chúng cháu...”

Harry biết ngay tức thì qua vẻ mặt của con Nhân Mã màu xám đang giữ Hermione là cô nàng vừa phạm một sai lầm khủng khiếp khi nói ra điều này. Con Nhân Mã màu xám ngửa đầu ra sau, chân sau của hắn giẫm cồm cộp một cách giận dữ, và hắn rống lên:

“Anh thấy chưa, Ronan? Chúng đã có thái độ kiêu căng của nòi giống chúng! Vậy là chúng ta đã làm giúp chúng bày công việc bẩn thỉu của chúng bày, phải không hả, con bé người? Chúng ta đã hành động như tôi tớ của chúng bày, đánh đuổi kẻ thù của chúng bày giống như những con chó săn ngoan ngoãn hả?”

“Không!”

Hermione thét lên khiếp sợ.

“Xin làm ơn... cháu không có ý đó! Cháu chỉ hy vọng các chú có thể... giúp chúng cháu...”

Nhưng dường như Hermione càng lún vô sai lầm tệ hại hơn.

Con Nhân Mã đang túm giữ Harry găm gù:

“Chúng ta không giúp con người!”

Hắn siết chặt Harry hơn, đồng thời lồng lên giận dữ, khiến cho Harry cảm thấy chân nó bị hổng khỏi mặt đất trong giây lát. Con Nhân Mã nói tiếp:

“Chúng ta là một giống nòi tách biệt và chúng ta tự hào về điều đó... Chúng ta sẽ không cho phép mi ra khỏi nơi đây khoác lác là chúng ta đã làm theo lệnh của mi!”

Harry la lên:

“Tụi cháu sẽ không nói điều gì như vậy đâu! Tụi cháu biết là các chú không làm bất cứ điều gì do tụi cháu muốn...”

Nhưng dường như không ai thèm lắng nghe nó nữa. Một con Nhân Mã có râu quai nón đứng ở đằng sau đám đông quát:

“Chúng không được mời đến, chúng phải nhận lãnh hậu quả!”

Một tiếng rống tán thành những lời nói này và một con Nhân Mã màu nâu xám hét lên:

“Chúng có thể đi theo mục đàn bà ấy!”

Bây giờ thì những giọt nước mắt thật đã ràn rụa trên đôi má của Hermione, cô nàng kêu lên:

“Các chú đã nói là các chú không giết hại trẻ con vô tội mà! Chúng cháu chưa hề làm điều gì tổn thương đến các chú, chúng cháu không hề dùng tới đũa phép hay hăm dọa gì hết, chúng cháu chỉ muốn trở về trường mà thôi, các chú làm ơn để cho chúng cháu trở về...”

Con Nhân Mã màu xám quát:

“Tất cả bọn ta không phải đều giống tên phản bội Firenze đâu, con bé người ạ!”

Nhận được những tràng hí tán đồng của những con Nhân Mã khác, hắc nói tiếp:

“Có lẽ mi tưởng chúng ta chỉ là những con ngựa biết nói xinh xinh? Chúng ta đây chính là một dân tộc cổ xưa đã không cam chịu sự xâm lăng và xúc phạm của bọn pháp sư phù thủy! Chúng ta không công nhận luật lệ của bọn mi, chúng ta không thừa nhận sự ưu việt của bọn mi, chúng ta là...”

Nhưng tụi nó không còn nghe tiếp xem Nhân Mã là những gì được nữa, bởi vì vừa đúng lúc đó một tiếng đổ sầm đâu đó bên rìa trắng trống vang lên, to đến nỗi tất cả - cả Hermione và Harry cùng khoảng chừng năm mười con Nhân Mã đang đứng đầy trắng trống - đều giật mình nhìn quanh. Con Nhân Mã đang tóm giữ Harry vội đưa hai tay lên thật nhanh nắm cây cung và cái túi đựng tên, đến nỗi thả Harry rơi bịch lại xuống đất. Hermione cũng bị thả rơi xuống, và Harry hồi hải chạy ngay về phía cô bé, bởi vì lúc đó hai thân cây to dùng đang bị tét đôi một cách đáng sợ, và từ khoảng trống đó, cái hình dạng quái vật của người khổng lồ Grawp hiện ra.

Mấy con Nhân Mã đứng gần Grawp nhất lùi lại sau lưng những con Nhân Mã khác. Khắp trắng trống lúc này là một rừng cung và tên sẵn sàng bắn, tất cả đều nhắm lên gương mặt vĩ đại xám ngoét, lù lù hiện ra bên trên, ngay dưới vòm cây rậm rì cành nhánh. Cái miệng méo xệch của Grawp đang há hốc một cách đần độn. Những cái răng vàng khè to như thẻ gạch xây đang ánh lên trong ánh sáng chập choạng, con mắt màu nước cống dờ dẩn của Grawp nheo lại khi hắc liếc xuống những sinh vật dưới chân. Những mẫu dây thừng đứt còn vướng quanh mắt cá chân hắc.

Hắc há miệng ra to hơn nữa:

“Hagger.”

Harry không biết “hagger” nghĩa là gì, cũng không biết từ ngôn ngữ nào mà ra, mà nó cũng không bận tâm tìm hiểu - nó đang bận canh chừng hai bàn chân khổng lồ của Grawp - dài gần bằng cả thân hình Harry. Hermione níu chặt tay Harry, những con Nhân Mã đều im lặng, chăm chú nhìn gã khổng lồ. Cái đầu tròn to khiếp của gã khổng lồ xoay qua xoay lại, trong khi hắn tiếp tục nhìn sẫm soi, sục sạo cả đám kia, như thể đang tìm kiếm cái gì đó mà hắn vừa đánh rớt.

Gã khổng lồ lại kêu lên, khăng khăng:

“Hagger!”

Magorian gọi:

“Người khổng lồ, hãy ra khỏi nơi đây! Mi không được đám chúng ta tiếp nhận đâu.”

Những lời lẽ này dường như chẳng có chút xú ỉn tượng gì đối với Grawp. Hắn cúi khom khom xuống một chút (dây cung của đám Nhân Mã đều đã căng lên) và rồi hắn rống to:

“HAGGER!”

Giờ đây vài con Nhân Mã bắt đầu lo sợ. Hermione, tuy vậy, há hốc miệng, thì thào:

“Harry! Mình nghĩ là chú ấy đang cố gọi ‘Hagrid’ đấy!”

Đúng chốc lúc đó Grawp nhìn thấy hai đứa nó, hai con người nhỏ bé duy nhất giữa một biển Nhân Mã. Hắn bèn hạ thấp cái đầu xuống thêm chừng ba tấc, chăm chú nhìn hai đứa nó trừng trừng. Harry có thể cảm thấy Hermione đang run bần bật khi Grawp lại ngoác miệng rộng ra một lần nữa, phát ra một giọng trầm trầm nghe ục ục trong cổ họng.

“Hermy.”

Hermione níu cánh tay Harry chặt đến nỗi cánh tay nó dần dần tê đi.

Trông cô nàng có vẻ như sắp sửa xỉu tới nơi:

“Úi trời ơi, chú... chú ấy còn nhớ!”

Grawp gầm lên:

“HERMY! HAGGER ĐÂU?”

Hermione hoảng hồn ré lên:

“Cháu không biết! Cháu xin lỗi chú Grawp, cháu không biết!”

“GRAWP CẦN HAGGER!”

Một bàn tay to lớn nặng nề của gã khổng lồ đột ngột sà xuống đầu tụi nó - Hermione bật ra một tiếng thét thực sự, chạy lùi lại vài bước rồi té ngã. Không có cây đũa phép trong tay, Harry tự vệ bằng cách đấm, thụi, đá, cắn, hoặc bất cứ phương cách nào khác khi bàn tay khổng lồ vươn về phía nó và hất văng một con Nhân Mã trắng như tuyết ngã chống kênh.

Đó chính là cái cớ mà bọn Nhân Mã đang chờ đợi này giờ. Khi những ngón tay xò rộng của Grawp còn cách Harry chừng ba tấc thì năm mươi mũi tên đồng loạt phóng vút qua không trung nhắm về phía gã người khổng lồ, cắm tới tấp vào bộ mặt to khủng khiếp của gã, khiến gã tru lên đau đớn và giận dữ. Gã lại đứng thẳng lên, đưa bàn tay đồ sộ của mình lên xoa mặt, làm gãy lìa mấy thân mũi tên, nhưng lại làm mấy đầu mũi tên lún sâu thêm.

Gã khổng lồ gào thét và giẫm chân đành đạch, còn bọn Nhân Mã thì văng tứ tán. Những giọt máu to như hòn sỏi của Grawp tưới lên Harry khi nó đỡ Hermione đứng lên, rồi hai đứa nó cầm đầu cầm cổ chạy ra sau mấy thân cây mà tìm chỗ trốn. Khi đã đến được chỗ an toàn, tụi nó ngó lại: Grawp đang quờ quạng vờ chụp bọn Nhân Mã trong khi máu chảy ròng ròng xuống mặt. Bọn Nhân Mã tháo chạy tán loạn, phóng xuyên qua rừng cây phía bên kia trảng trống. Trong lúc hai đứa nó rình xem thì Grawp tiếp tục rống lên một tiếng giận kinh thiên động địa rồi nhào theo bọn Nhân Mã, xô đạp gãy đổ thêm nhiều cây cối xung quanh khi gã bước đi.

Hermione run sợ đến nỗi cả đầu gối cô nàng bủn rủn khuỵu cả xuống.

“Ồi, không. Ôi, kinh khủng quá. Chú ấy có thể giết hết bọn họ...”

Harry cay đắng nói:

“Thành thật mà nói, mình thấy không đến nỗi lo quýnh lên như vậy đâu.”

Âm thanh của bọn Nhân Mã phóng chạy và gã người khổng lồ quờ quạng trong rừng càng lúc càng xa dần. Trong khi Harry lắng tai nghe động tĩnh thì vết theo của nó lại nhói đau một cái nữa và một đợt sóng kinh hoàng ập đến nó.

Tụi nó đã mất nhiều thì giờ - thậm chí tụi nó đã đi chệch quá xa cái công việc giải thoát chú Sirius so với lúc nó bắt đầu nhìn thấy cảnh tượng trong chiêm bao. Harry không những đã xoay sở làm sao để mất luôn cây đũa phép, mà còn bị kẹt giữa Rừng Cấm và không có phương tiện nào để đi lại hết.

Nó cự nự Hermione để xoắn cơn giận của mình ra:

“Kế hoạch thông minh quá nhỉ! Đúng là kế hoạch thông minh mà! Bây giờ chúng ta đi đâu từ đây hả?”

Hermione đáp yếu ớt:

“Chúng ta cần phải trở lại tòa lâu đài.”

Harry nóng nảy đá vô gốc cây gần đó:

“Đến lúc chúng ta về tới tòa lâu đài thì chú Sirius có lẽ đã chết rồi!”

Có tiếng léo nhéo eo éo phía trên đầu, nó ngược nhìn lên thì thấy một con que xạo đang chĩa mấy ngón tay dài như nhánh cây con về phía nó.

Hermione gượng đứng lên một lần nữa, tuyệt vọng nói:

“Không có đũa phép thì chúng ta không thể làm bất cứ điều gì cả. Mà dù sao đi nữa, Harry à, cụ thể là bồ định làm thế nào để vượt quãng đường từ đây đến Luân Đôn chứ?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng Hermione:

“Ừ, tụi này cũng đang thắc mắc điều đó.”

Cả Harry và Hermione đều nhích lại gần nhau theo bản năng, ngó qua rừng cây, thấy Ron xuất hiện, và bám theo sát gót nó là Neville, Ginny và Peeves. Mặt mũi cả bọn trông tái hết sức: nhiều vết trầy kéo dài suốt gò má của Ginny, con mắt phải của Neville thì sưng vù bầm tím, còn môi của Ron thì chảy máu tệ chưa từng thấy - nhưng trông cả đám lại tỏ ra hơi tự mãn.

Ron gạt qua bên một nhánh cây sà lòng thông xuống thấp và chìa ra cây đũa phép của Harry.

“VẬY... mấy bồ đã có sáng kiến gì chưa?”

Harry nhận lại cây đũa phép, kinh ngạc hỏi:

“Làm sao mấy bồ thoát ra được?”

Ron vừa đưa trả cây đũa phép cho Hermione, vừa ung dung nói:

“Vài phép Điểm huyết, một bùa Tước khí giới, Neville làm một chiêu nhỏ bùa Cản Trở thực là đẹp. Nhưng tuyệt nhất là Ginny, nó ếm bùa Quỷ Dơi lên Malfoy - thiệt là siêu việt, nguyên cái mặt thẳng này bám đầy mấy thứ rác rưởi gì đâu. Tóm lại, tụi này đã nhìn qua cửa sổ và thấy mấy bồ đi về phía Rừng Cấm nên tụi này đi theo. Mấy bồ đã làm gì mụ Umbridge rồi?”

Harry nói:

“Mụ đã bị một bầy Nhân Mã đem đi rồi.”

Ginny tỏ ra kinh ngạc, hỏi:

“Và chúng bỏ hai người lại ở đây à?”

Harry nói:

“Không, bọn Nhân Mã bị Grawp đuổi chạy mất.”

Luna thích thú hỏi:

“Grawp là ai?”

Ron đáp ngay:

“Em trai của bác Hagrid. Nhưng mà, bây giờ hãy khoan bận tâm đến chuyện đó. Harry, bồ phát hiện được gì trong lò sưởi không? Có thực là Kẻ-

mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã bắt được chú Sirius không hay là...”

Cái theo của Harry lại nhói đau một cái nữa.

“Có thực. Nhưng mình chắc chắn là chú Sirius vẫn còn sống, chỉ có điều mình không biết chúng ta có thể đến đó để cứu chú ấy bằng cách nào đây.”

Cả đám đều im lặng, có vẻ hơi sợ. Vấn đề đang thách thức tụi nó có vẻ như không thể khắc phục được. Thế rồi Luna nói bằng một giọng gần như đương-nhiên-phải-vậy-thôi mà trước đây Harry chưa bao giờ nghe cô bé dùng tới.

“Thì chúng ta sẽ phải bay thôi!”

Harry nổi nóng quay sang cô bé:

“Được lắm. Trước hết, ‘chúng ta’ sẽ không làm gì hết nếu bạn tính luôn bạn trong cái ‘chúng ta’ đó. Và sau hết, Ron là người duy nhất có chổi bay không bị quỷ khổng lồ canh giữ, cho nên...”

Ginny reo lên:

“Em có một cây chổi bay!”

Ron phát cáu:

“Ừ, nhưng mà em không được đi.”

Hàm của Ginny bạnh ra khiến cô bé bỗng nhiên trông giống hai ông anh Fred và George hết sức.

“Xin lỗi nhé, nhưng em cũng lo cho chú Sirius không kém gì anh đâu!”

Harry mới mở miệng nói:

“Em còn quá...”

Thì Ginny đã phản công dữ dội:

“So với hồi anh đánh nhau với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để giành Hòn đá Phù thủy thì em bây giờ còn lớn hơn anh hồi đó ba tuổi. Chính nhờ em mà Malfoy đang bị kẹt cứng trong văn phòng mù Umbridge làm mồi cho mấy con quái bay khổng lồ...”

“Ừ, nhưng mà...”

Neville lặng lẽ nói:

“Tất cả chúng ta đều cùng ở trong Đ.Q.D. Mục đích của đoàn là chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đúng không? Và đây là cơ hội đầu tiên mà chúng ta có được để chiến đấu thực sự - nếu không thì hóa ra tất cả chỉ là một trò chơi thôi sao?”

Harry mất kiên nhẫn:

“Không... Dĩ nhiên không phải trò chơi...”

Neville bèn nói giản dị:

“Vậy thì tất cả chúng ta đều nên đi. Tụi này đều muốn giúp.”

Luna vui vẻ nở nụ cười:

“Chí phải.”

Harry đưa mắt nhìn Ron. Nó biết Ron đang nghĩ giống y như nó rằng: nếu mà tụi nó phải lựa chọn bất kỳ thành viên nào của Đ.Q.D. để bổ sung vào nhóm nó, Ron và Hermione để cố gắng cứu nguy chú Sirius, thì nó sẽ không đời nào chọn Ginny, Neville hay Luna.

Harry đành rít qua kẽ răng:

“Thôi được, dù sao cũng không thành vấn đề, bởi vì chúng ta vẫn không có cách nào đến được nơi đó.”

Luna bực mình nói:

“Em tưởng chúng ta giải quyết vấn đề đó rồi mà! Chúng ta sẽ bay!”

Ron khó mà kiềm chế được cơn giận của nó:

“Này, bồ có thể bay mà không cần chổi, nhưng những người còn lại trong đám tụi mình đâu có thể mọc cánh ra mỗi khi muốn...”

Luna nghiêm trang nói:

“Còn có những cách bay khác cách bay bằng chổi.”

Ron gặng lại:

“VẬY chắc là chúng ta sẽ cười lên lưng con Khò Cạch hay con khi khô gì đó hả?”

Luna cũng nói với giọng hơi giận dỗi:

“Con Khò Cạch Sừng Gãy không bay được. Nhưng *mấy con kia* thì có thể bay được, và thầy Hagrid đã nói là chúng rất giỏi tìm ra địa điểm mà người cưỡi chúng muốn đến.”

Harry quay phắt lại. Đứng giữa hai thân cây là hai con vong mã, với những con mắt trắng dã sáng lên một cách kỳ quái đang ngăm ngúa đám người xì xào trò chuyện như thể chúng nghe hiểu hết mọi lời nói.

Harry tiến về phía những con vong mã, nói khẽ:

“Ừ nhỉ!”

Hai con vong mã hất cái đầu của loài bò sát, cùng đám bươm ngựa đen dài lật ra sau, Harry vươn cánh tay ra một cách hăm hở, vỗ nhẹ nhẹ lên cái cần cổ sáng bóng của con vong mã gần nhất. Sao mà trước đây nó có thể nghĩ mấy con này xấu xí được nhỉ?

Ron ngó chăm chăm vào một điểm hơi trệch qua bên trái của con vong mã mà Harry đang vỗ về, ngờ ngợ hỏi:

“CÓ phải là mấy con ngựa khủng ấy không? Mấy con ngựa mà người ta không thể nhìn thấy trừ khi trước đó đã từng chứng kiến người khác ngum củ tỏi rồi ấy?”

Harry nói:

“Ừ.”

“CÓ bao nhiêu con?”

“Hai?”

Hermione vẫn còn hơi run rẩy, nhưng vẫn tỏ ra quyết tâm không kém ai hết:

“Chà, tụi mình cần ba con.”

Ginny quắc mắt nói:

“Bốn, chị Hermione à.”

Luna bình tĩnh đếm:

“Thực ra, em nghĩ tại mình có tới sáu người lận!”

Harry nổi giận:

“Đừng có ngớ ngẩn, chúng ta không thể hè nhau đi hết! Này nhé, ba đứa bồ...”

Nó chỉ vào Neville, Ginny và Luna:

“... sẽ không can dự vô chuyện này, mấy bồ không...”

Cả ba đứa đều phản đối ầm ầm. Cái thẹo của Harry lại nhói đau một phát nữa, nhức nhối buốt rát hơn. Mỗi phút tại nó dùng dằng trì hoãn đều là những phút quý báu; nó không còn thì giờ để mà cãi vã nữa. Nó nói cộc lốc:

“Thôi được. Mấy người tự chọn đó nhé. Nhưng nếu không kiểm thêm được mấy con vong mã nữa thì mấy người không thể nào...”

Ginny nói một cách tự tin:

“Ôi, sẽ có thêm nhiều con nữa đến mà.”

Cũng như Ron, cô bé đang đánh mắt về sai hướng, nhìn thì có vẻ như cũng đang ngắm mấy con vong mã vậy.

“Cái gì khiến em nghĩ như vậy?”

Ginny nhẹ nhàng nói:

“Bởi vì, tại anh không để ý đó thôi, chứ cả anh và chị Hermione đều dính đầy máu là máu, và chúng ta đều biết thầy Hagrid dùng thịt để dụ dỗ mấy con vong mã, có thể là lý do hai con vong mã này xuất hiện ở đây...”

Ngay lúc đó Harry có cảm giác như vạt áo chùng của nó bị kéo nhẹ nhẹ, nó ngó xuống và thấy con vong mã gần nhất đang liếm tay áo nó, cái tay áo đó dính vết máu tươi của Grawp.

Một sáng kiến nảy ra, nó nói:

“Hay quá. Vậy Ron và mình sẽ cỡi hai con này đi trước, Hermione có thể ở lại đây với ba đứa bồ để dụ dỗ thêm mấy con vong mã nữa...”

Hermione giận dữ nói:

“Mình không ở lại đâu!”

Luna mỉm cười:

“Không cần đâu! Coi kìa, thêm hai con nữa mới đến kìa... hai người chắc phải tanh ghê lắm...”

Harry quay lại. Ít nhất sáu bảy con vong mã đang kiếm đường đi xuyên qua rừng cây, những đôi cánh bằng da vĩ đại của chúng được xếp gọn gàng dọc theo thân thể, những con mắt trắng dã lấp lánh sáng trong bóng tối. Bây giờ thì Harry không còn viện được cớ gì nữa...

Nó đành quạu quọ nói:

“Thôi được, lựa một con mà leo lên đi!”

SỞ BẢO MẬT

Harry quẩn chặt bàn tay nó vô đám bờm của con vong mã gần nhất, đặt một bàn chân lên một gốc cây bên cạnh, rồi lọng cọng trèo lên lưng con vong mã đen mượt như lụa. Con vong mã không phản đối, nhưng ngó ngoáy cái đầu, nhe răng nanh ra, cố gắng tiếp tục liếm láp vết máu trên áo chùng của Harry.

Harry phát hiện ra có một cách khiến nó cảm thấy an toàn hơn, là đặt hai đầu gối đằng sau hai khớp cánh của con vong mã. Rồi nó ngó quanh coi mấy đứa khác làm sao. Neville đã tự vắt được mình lên lưng con vong mã thứ hai và lúc này đang cố gắng dùng đầu gối để đỡ một cái chân ngắn ngủn để trèo lên lưng con vật. Luna thì đã yên vị, ngồi kiêu ể cả hai chân một bên trên lưng ngựa, và đang sửa sang áo sổng cho tử tế, như thể cô nàng vẫn làm cái chuyện cỡi vong mã này hàng ngày ấy. Tuy nhiên Ron, Hermione và Ginny vẫn còn đứng bất động tại chỗ, mồm há hốc và mắt thì trố ra mà ngó.

Harry hỏi:

“Cái gì vậy?”

Ron ùu xùu nói:

“Tụi này nên trèo lên bằng cách nào bây giờ? Khi mà cả đám không sao

nhìn ra mấy con đó?”

Luna tuột xuống con vong mã cô nàng đang cỡi với vẻ sốt sắng giúp đỡ.

“Ôi, dễ ợt!”

Cô nàng đi tới chỗ Ron, Hermione và Ginny, bảo:

“Lại đây...”

Luna kéo ba đứa nó đến chỗ mấy con vong mã kia đang đứng túm tụm, rồi giúp từng đứa một trèo lên lưng ngựa. Cả ba đứa đều có vẻ hết sức căng thẳng lo lắng khi Luna quấn bàn tay của tụi nó vô bờm mấy con vong mã và bảo tụi nó níu thật chặt. Xong cô nàng quay trở lại, cỡi lên con vong mã của mình.

Ron đưa bàn tay không nắm bờm ngựa rón rén rà lên rà xuống dọc theo cổ con vong mã nó đang cỡi, nói yếu ớt:

“Thiệt là điên. Điên... giá mà mình có thể thấy nó...”

Harry rầu rĩ nói:

“Bồ nên hy vọng nó cứ vô hình đối với bồ. Mọi người sẵn sàng chưa?”

Mọi người gật đầu, và Harry thấy năm cặp giò kẹp chặt bên dưới gấu áo chùng.

“Tốt...”

Nó nhìn xuống cái gáy đen thui bóng loáng của con vong mã nó đang cỡi và nuốt nước miếng. Giọng nói của nó không được chắc chắn lắm:

“Bộ Pháp Thuật, cửa dành cho khách, Luân Đôn, rồi... ờ... nếu mi biết... đi đâu...”

Con vong mã Harry cỡi không động đậy gì cả trong một lát. Sau đó, bằng một động tác cuốn quét nhanh đến nỗi suýt làm nó bật ra khỏi chỗ ngồi, đôi cánh của con vong mã ở hai bên hông xòe ra, rồi con vật chậm rãi thu mình lại, lấy đà rồi phóng vút lên như hỏa tiễn, nhanh và dốc đứng, đến nỗi Harry phải quặp cả tay và chân nó thật chặt quanh mình con vong mã để khỏi bị

tuột xuống khỏi bộ móng xương xấu. Nó nhắm tịt mắt lại và úp mặt vô bộ bờm mịn màng của con ngựa khi nó phóng vút qua những cành ngọn cao nhất của rừng cây, rồi bay vút vào bầu trời hoàng hôn đỏ như máu.

Harry nghĩ nó chưa bao giờ được di chuyển với tốc độ nhanh đến như vậy: con vong mã lao vút qua bên trên tòa lâu đài, đôi cánh rộng của nó hầu như không vỗ. Làn không khí mát mẻ phả vào mặt Harry; mắt nheo lại để tránh luồng gió mạnh, nó nhìn quanh và thấy năm người bạn đồng hành cũng đang lao vun vút ngay đằng sau nó, mỗi người đều cúi rạp mình xuống hết mức có thể để áp sát vào cổ của con vong mã, tránh luồng không khí phụt ra sau do ngựa bay quá nhanh.

Tụi nó bay qua sân trường Hogwarts, rồi đã qua làng Hogsmeade. Harry có thể nhìn thấy núi non và khe suối phía dưới. Trong bóng đêm đang buông xuống, Harry thấy từng đám nho nhỏ những ánh đèn khi tụi nó bay qua nhiều làng mạc khác nữa. Rồi nó thấy một con đường ngoằn ngoèo có mỗi một chiếc xe con cộc cạch bò qua mấy ngọn đồi để về nhà...

Harry nghe Ron gào lên đầu đó ở đằng sau nó:

“Thiệt là kỳ quái!”

Harry hình dung Ron cảm thấy thế nào khi lao vun vút ở một độ cao như thế này mà lại không sao thấy được phương tiện vận chuyển.

Hoàng hôn xuống: bầu trời chuyển sang một màu tím nhạt mờ mịt rải rác những ngôi sao bạc nhỏ xíu, rồi chẳng mấy chốc sau chỉ còn ánh đèn của những thành phố Muggle, cho tụi nó vài manh mối để mà biết được tụi nó đang bay cách mặt đất bao nhiêu hay đang bay nhanh đến cỡ nào. Hai cánh tay của Harry ôm chặt quanh cổ con ngựa vì nó những mong cho con này bay nhanh hơn nữa. Bao nhiêu thời giờ đã trôi qua kể từ khi nó nhìn thấy chú Sirius nằm trên sàn của Sở Bảo Mật? Chú ấy còn có thể kháng cự Voldemort trong bao lâu nữa? Điều duy nhất Harry biết chắc chắn là chú Sirius chưa làm

theo lệnh của Voldemort và chú cũng chưa chết, bởi vì nó tin rằng cả hai kết thúc trên đều sẽ khiến nó cảm nhận được, hoặc nổi hân hoan, hoặc cơn cuồng nộ chảy xuyên khắp cơ thể nó, khiến cái theo của nó lên cơn đau nhức khủng khiếp như đã xảy ra vào cái đêm ông Weasley bị tấn công...

Tụi nó tiếp tục bay miết vào bóng đêm, Harry cảm thấy mặt nó lạnh cóng và đánh lại, chân nó cũng tê dại đi vì quặp quá chặt vô hông con vong mã, nhưng nó không dám đổi tư thế kéo lại bị tuột xuống... Tai nó đã gần như điếc đặc, cổ họng thì khô và đông cứng vì những luồng gió đêm buốt giá. Nó đã không còn biết được là tụi nó đã đi được bao xa, tất cả niềm tin của nó đặt vào con quái vật mà nó cỡi. Con quái vật đó vẫn phóng vun vút trong đêm một cách quả quyết, đôi cánh hầu như không vỗ trong khi mãi miết lao nhanh tới trước...

Nếu như tụi nó tới trễ quá...

Chú ấy vẫn còn sống, chú ấy vẫn còn tiếp tục chiến đấu, mình có thể cảm thấy điều đó...

Nếu Voldemort quyết định chú Sirius phải chết...

Mình sẽ biết ngay...

Bao tử Harry lại thót lên. Đầu của con vong mã bỗng nhiên nhắm hướng mặt đất và Harry đúng là có bị trượt tới trước mất vài phân dọc theo cần cổ con vật. Cuối cùng tụi nó đang hạ độ cao...

Harry nghe một đũa trong đám con gái ré lên đằng sau và xoay mình lại một cách nguy hiểm, nhưng tuyệt không nhìn thấy dấu hiệu nào tỏ ra có đũa bị rớt xuống... Nó đoán chừng tụi kia cũng bị hoảng kinh hồn vía vì sự thay đổi vị trí, như nó vừa bị...

Bây giờ những ánh đèn màu cam rực rỡ càng lúc càng to hơn và tròn trịa hơn, khắp mọi phía. Tụi nó có thể nhìn thấy nóc của những tòa nhà, những luồng ánh sáng đèn pha xe hơi giống như những con mắt dạ quang của côn

trùng, và những ô sáng vuông vức màu vàng nhạt chính là những ô cửa sổ. Khá là bất thành hình, dường như vậy, tụi nó sắp đáp xuống lề đường. Harry bám chặt con vong mã bằng tất cả sức lực mà nó có được, gồng mình chuẩn bị cho một chấn động đột ngột, nhưng con ngựa chạm xuống mặt đất tối thui nhẹ nhàng như một cái bóng và Harry tuột khỏi lưng ngựa, ngó quanh quất con đường, cái thùng rác quá tải vẫn còn đứng cách cái trạm điện thoại công cộng bị hư một quãng ngắn, cả hai đều đã tróc sơn mất màu trong ánh đèn đường màu cam tẻ nhạt.

Ron đáp xuống cách Harry một đoạn và lập tức té nhào từ trên lưng con vong mã xuống lề đường. Nó gượng đứng lên, nói:

“Không bao giờ có lần thứ hai!”

Nó làm như muốn vọt xa con vong mã của nó, nhưng vì không thể nhìn thấy con vật, nó lại đâm sầm vào chân sau của con vong mã và suýt té lăn cù một phen nữa.

“Không đời nào, không bao giờ lặp lại... Vậy là tụi hết chỗ nói rồi...”

Hermione và Ginny đáp xuống hai bên Ron. Cả hai xuống ngựa duyên dáng hơn Ron một tí, mặc dù cả hai cũng có vẻ nhẹ nhõm tương tự khi được trở lại với mặt đất vững chãi. Neville thì nhảy xuống, run như cây sậy, trong khi Luna bước xuống nhẹ nhàng như không.

Luna hỏi Harry bằng một giọng thích thú lịch sự, như thể tất cả những chuyện này chỉ là một chuyến đi dã ngoại thú vị:

“Bây giờ chúng ta đi đâu từ đây?”

Harry nói:

“Lại đây.”

Nó vỗ nhẹ con vong mã một cách biết ơn rồi nhanh chóng dẫn đường đến trạm điện thoại công cộng hoang phế, mở cửa ra. Máy đưa khác ngập ngừng bối rối, nhưng Harry giục:

“Vô đi!”

Ron và Ginny ngoan ngoãn bước vào trước, Hermione, Neville và Luna tự nhồi nhét mình vô sau. Harry liếc nhìn lại mấy con vong mã lúc này đang lục lọi những mẫu thức ăn đầu thừa đuôi thẹo đã ươn thúi bên trong cái thùng rác, rồi nó nổi bước Luna, tự ép mình vô cái trạm điện thoại công cộng. Nó nói:

“Ai đang đứng gần cái máy điện thoại, làm ơn quay số sáu hai bốn bốn hai.”

Ron quay, cánh tay nó cong một cách quái dị khi quay số. Khi bảng quay số quay trở lại vị trí cũ, một giọng nữ êm ái vang lên từ trong cái hộp điện thoại:

“Chào mừng quý khách đến Bộ Pháp Thuật. Xin quý khách vui lòng cho biết quý danh và công tác.”

Harry đáp rất nhanh:

“Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger, Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... Chúng tôi đến đây để cứu một người, trong trường hợp Bộ Pháp Thuật của bà chưa làm điều đó trước rồi.”

Giọng nữ điềm đạm nói:

“Cám ơn. Xin quý khách vui lòng nhận phù hiệu và đeo trước ngực áo.”

Nửa tá phù hiệu chui ra từ cái hốc kim loại, chỗ những đồng bạc cắc trả lại thường rơi xuống. Hermione đón lấy chúng và giơ chúng qua đầu Ginny, đưa cho Harry mà không nói lời nào. Harry liếc thấy cái phù hiệu trên cùng ghi:

Harry Potter **SỨ MỆNH GIẢI CỨU**

“Thưa quý khách đến Bộ Pháp Thuật, yêu cầu quý khách chấp thuận cho

khám xét và giao nộp đầu phép để đăng ký tại bàn an ninh đặt ở cuối hành lang Vành-Tai.”

Harry nói to:

“Được.”

Cái theo của nó lại thốn đau.

“Bây giờ chúng tôi đi được chưa?”

Cái sàn của trạm điện thoại rung chuyển và lễ đường dâng cao lên, qua khỏi cửa lánh của trạm điện thoại. Mấy con vong mã đang bối tìm thức ăn khuất khỏi tầm nhìn, bóng tối khép kín trên đầu tụi nó, và cùng với tiếng nghiêng ken két tẻ ngắt, tụi nó lún sâu xuống Bộ Pháp Thuật.

Một khe ánh sáng vàng dịu dịu rọi vô chân tụi nó, tỏa rộng dần, dâng cao lên phủ khắp cơ thể mấy đứa nhỏ. Harry khụy đầu gối xuống, giơ cây đầu phép ra sẵn sàng chiến đấu trong điều kiện chật chội có thể cho phép. Nó nhìn quanh qua lớp cửa kính để xem có ai rình sẵn tụi nó trong hành lang Vành-Tai không, nhưng hành lang dường như trống vắng hoàn toàn. Ánh sáng nơi đây mờ hơn lúc ban ngày. Không có ngọn lửa nào được thắp dưới những bệ lò sưởi xây trong tường, nhưng khi thang máy trượt nhẹ nhàng đến chỗ dừng lại, Harry thấy những biểu tượng bằng vàng vẫn tiếp tục uốn éo ngoằn ngoèo trên tấm trần xanh lam sậm.

Giọng phụ nữ vang lên:

“Bộ Pháp Thuật chúc quý khách một buổi tối vui vẻ.”

Cánh cửa trạm điện thoại công cộng mở tung, Harry vọt ra trước tiên, theo sát nó là Neville và Luna. Âm thanh duy nhất trong hành lang Vành-Tai lúc này là tiếng nước chảy đều đều từ cái bồn phun nước. Ở đó, những tia nước từ đầu đầu phép của các pháp sư và phù thủy, từ đầu nhọn mũi tên của con nhân mã, từ chóp nhọn cái nón của yêu tinh và vành tai của gia tinh vẫn tiếp tục phun trào ra cái hồ nước chung quanh.

Harry khẽ nói:

“Đi nào.”

Sáu đứa tụi nó chạy nhanh xuống hành lang, Harry dẫn đầu, vượt qua hồ phun nước, tiến về phía cái bàn trước đây lão pháp sư bảo vệ đã cân cây đuũa phép của nó vẫn ngồi nhưng bây giờ lại trống vắng.

Harry vẫn tưởng hắn là phải có một nhân viên bảo vệ ở đó, sự vắng mặt của ông ta khiến nó chắc chắn đó là điềm chẳng lành. Cảm giác của nó về điềm gở càng tăng thêm khi tụi nó đi qua những cánh cổng bằng vàng để vô thang máy. Nó ấn cái nút xuống gần nhất và cái thang máy leng keng hiện ra hầu như ngay tức thì. Tấm cửa lưới bằng vàng trượt mở ra kèm theo tiếng loảng xoảng vang dội, tụi nó lao ngay vô trong. Harry ấn nút số chín, tấm cửa lưới bằng vàng đóng lại một cái rầm, và cái thang máy bắt đầu tuột xuống, kêu rầm rập xùng xoảng điếc cả tai. Vào cái ngày nó đến đây với ông Weasley, nó đã không nhận thấy cái thang máy ồn ào dữ vậy - Nó dám chắc âm thanh ầm ĩ này sẽ báo động mọi nhân viên an ninh trong tòa nhà. Vậy mà khi thang máy ngừng, vẫn chỉ giọng phụ nữ bình thản vang lên:

“Sở Bảo Mật.”

Tấm cửa lưới lại mở ra, tụi nó bước vào một hành lang tuyệt không có sự cử động nào ngoại trừ những ánh đuốc gần nhất, chầy chập chờn vì làn không khí xộc tới từ cái thang máy.

Harry hướng về phía cánh cửa đen trần trụi. Sau hàng tháng trời và nhiều tháng trời, cuối cùng nó đã đến được nơi đây...

Nó thì thầm: “Tụi mình đi thôi.”, rồi dẫn đường đi xuống hành lang.

Luna đi ngay sau lưng nó, trở mắt nhìn quanh, miệng hơi há ra.

Cách cánh cửa chừng hai thước, Harry dừng chân nói:

“Được rồi, nghe đây. Có lẽ... có lẽ... hai người nên ở lại đây để... để canh chừng và...”

Ginny nhướn chân mày lên hỏi:

“Rồi làm sao tụi này báo cho anh biết được nếu có sự cố gì xảy ra? Anh có thể ở cách xa hàng dặm.”

Neville nói:

“Tụi này đi cùng với bồ, Harry à.”

Ron quả quyết:

“Chúng ta cứ thế mà làm đi.”

Harry vẫn không muốn dẫn cả đám đi theo nó, nhưng dường như nó không thể có lựa chọn nào khác. Nó quay lại đối diện với cánh cửa và đi tới. Y chang như trong giấc mơ của nó, cánh cửa mở tung ra và nó bước qua ngưỡng cửa, mấy đứa khác bám theo sát gót.

Tụi nó đứng trong một căn phòng tròn rộng lớn. Mọi thứ ở đây đều đen, kể cả sàn và trần. Những cánh cửa đen không nằm đăm, không đánh dấu được lấp cách khoảng trên khắp những bức tường đen chung quanh, gần rải rác những bó đuốc cháy lên ngọn lửa màu xanh lam, rọi ánh sáng lạnh lẽo lung linh trên sàn đá bóng loáng đến nỗi có vẻ như dưới chân tụi nó là một mặt nước đen.

Harry nói nhỏ:

“Ai đó đóng dùm cửa lại.”

Ngay khi Neville làm theo lời nó, Harry hồi hận ngay. Không có vệt sáng dài rọi vào từ hành lang có thả đuốc sau lưng tụi nó, chỗ tụi nó đứng trở nên tối đến nỗi, trong một lúc, cái duy nhất tụi nó có thể nhìn thấy là mấy bó lửa xanh lam chập chờn trên tường và những cái bóng ma quái của tụi nó trên sàn.

Trong mơ, Harry đã luôn luôn đi ngang qua căn phòng này một cách có chủ đích, đến cánh cửa đối diện trực tiếp lối vào, rồi lại đi tiếp. Nhưng bây giờ quanh đây có tới một tá cánh cửa. Ngay khi nó chăm chú nhìn những

cánh cửa trước mặt, cố gắng quyết định xem cái nào là cửa đúng, thì vang lên tiếng cò két rất to và mấy ngọn nến bắt đầu xê dịch theo chiều ngang. Bức tường tròn đang xoay vòng.

Hermione chụp lấy cánh tay Harry như thể lo sợ sàn nhà cũng sẽ chuyển động, nhưng may mà sàn nhà vẫn nằm yên. Trong vài giây, khi bức tường xoay, những ngọn lửa màu xanh lam chung quanh tụi nó nhòa đi thành những vạch giống như những vạch đèn nê-ông, và rồi đột ngột như khi bắt đầu, tiếng cò két im lặng và mọi thứ đứng yên trở lại.

Mắt Harry hoa lên những vệt sáng xanh, nó chỉ còn thấy nhiều đó mà thôi.

Ron thì thào đầy vẻ sợ hãi:

“Cái đó để làm gì vậy?”

Ginny nói giọng cố nén lại:

“Em nghĩ mục đích là để không cho chúng ta biết mình đã vào bằng cánh cửa nào.”

Harry nhận thấy ngay là Ginny nói đúng. Nó không thể phân biệt được lối ra với những cánh cửa khác nữa, vô vọng như thể xác định vị trí của một con kiến trên cái sàn đen nhánh. Đồng thời, cánh cửa mà tụi nó cần đi qua cũng có thể là bất cứ cái nào trong số mười hai cái chung quanh tụi nó.

Neville nói một cách lo âu:

“Làm sao tụi mình trở ra được?”

Harry cương quyết:

“Bây giờ điều đó không thành vấn đề.”

Nó chớp chớp mắt, cố gắng xóa đi những vạch sáng xanh trong mắt, tay nắm cây đuă phép chặt hơn bao giờ hết, và nói:

“Chúng ta sẽ không cần trở ra cho đến khi tìm được chú Sirius đã...”

Hermione khẩn khoản nói:

“Dù vậy cũng đừng có kêu ới ới tên của chú ấy chứ!”

Nhưng Harry cũng chẳng cần đến lời khuyên của Hermione, bản năng của nó lúc này là cố giữ cho im lặng hết mức.

Ron hỏi:

“VẬY TỤI MÌNH ĐI ĐÂU, HARRY?”

Harry nuốt nước miếng, bắt đầu:

“Mình không... Trong chiêm bao mình đi xuyên qua cánh cửa ở cuối hành lang để vào một căn phòng tối - chính là căn phòng này - rồi mình đi xuyên qua một cánh cửa khác vào một căn phòng đại khái là... rất lộng lẫy. Tụi mình cứ đi qua thử vài cánh cửa xem sao.”

Nó hấp tấp nói nốt:

“KHI NHÌN THẤY, MÌNH SẼ NHẬN RA ĐƯỢC NGAY LỐI ĐI NÀO ĐÚNG. ĐI THÔI.”

Nó đi thẳng tới cánh cửa trước mặt, mấy đứa khác đi sát ngay sau lưng. Đặt bàn tay trái lên bề mặt sáng bóng lạnh lẽo của cánh cửa, Harry giơ cây đũa phép lên, sẵn sàng tấn công ngay khi cánh cửa mở ra, đẩy qua. Cánh cửa dùng đũa rồi mở ra một cách dễ dàng.

Sau khi trải qua bóng tối mù mịt của căn phòng thứ nhất, tụi nó có cảm tưởng những bóng đèn tròn treo thấp bên dưới những dây xích bằng vàng thòng xuống từ trần của căn phòng hình chữ nhật sáng hơn rất nhiều, mặc dù không có những ánh sáng lấp lánh lung linh như Harry đã nhìn thấy trong giấc chiêm bao.

Căn phòng hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ vài cái bàn làm việc và ở giữa phòng có một cái bồn nước xanh biếc, đủ to để cho tất cả tụi nó cùng bơi lội. Cái bồn nước này chứa một số vật thể trắng đục như ngọc trai đang trôi lềnh bềnh trong dung dịch lỏng một cách uể oải.

Ron thì thầm:

“MẤY CÁI ĐÓ LÀ CÁI GÌ VẬY?”

Harry nói:

“Không biết.”

Luna hồi hộp nói:

“Giòi Nước! Ba em nói là Bộ Pháp Thuật đang nuôi...”

Hermione nói:

“Không phải.”

Giọng của Hermione nghe rất kỳ lạ. Cô nàng đi tới trước nhìn qua vách bồn nước, kêu lên:

“Đó là những bộ não!”

“Não?”

“Ừ... mình thắc mắc họ đang làm gì với mấy bộ não này.”

Harry đến bên Hermione cạnh cái bồn nước. Quá đúng. Bây giờ không thể nhầm lẫn gì nữa khi mà nó đã nhìn tận mắt gần kề như vậy. Sáng lờ mờ một cách kỳ quái, mấy bộ não trôi lênh bênh khi ẩn khi hiện dưới đáy nước xanh, trông giống như mấy cái bông cải lầy nhầy.

Harry nói:

“Tụi mình ra khỏi đây đi. Không phải chỗ này. Tụi mình cần phải thử vô những cánh cửa khác...”

Ron chỉ chung quanh mấy bức tường, nói:

“Ở đây cũng có cửa này.”

Trái tim Harry chùng xuống: không biết chỗ này rộng lớn tới cỡ nào? Nó nói:

“Trong chiêm bao mình đi xuyên qua căn phòng tối đó để vào căn phòng thứ hai. Mình nghĩ tụi mình nên quay trở lại và thử lại từ căn phòng đó.”

Thế là tụi nó hồi hải trở lại căn phòng tròn tối thui. Những hình dạng ma quái của mấy bộ não bây giờ đang bơi lội trước mắt Harry thay vì những ngọn nến màu xanh.

Khi Luna định đóng lại cánh cửa thông qua căn phòng nào sau khi trở lại

căn phòng tròn, Hermione chột nói:

“Khoan đã!”

Cô nàng rút cây đũa phép ra, giơ lên giữa không trung:

“*Đánh dấu!*”

Một dấu thập bốc lửa hiện ra trên cánh cửa. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng tụi nó, tiếng cọt két lại vang to, và một lần nữa bức tường bắt đầu xoay tít, nhưng bây giờ lại có thêm một vết mờ màu đỏ-vàng lẫn giữa màu xanh lam nhạt, và khi tất cả lại trở nên yên tĩnh, dấu thập lửa vẫn còn cháy, đánh dấu cánh cửa mà tụi nó đã vào rồi.

Harry nói:

“Thông minh lắm! Được rồi, chúng ta hãy thử đến cánh cửa này...”

Một lần nữa nó sai bước thẳng đến cánh cửa ngay trước mặt và đẩy cửa mở ra, cây đũa phép giơ lên sẵn sàng, mấy đũa khác bám theo sát gót.

Căn phòng này lớn hơn căn phòng vừa rồi, hình chữ nhật, được thắp sáng mờ mờ, và chính giữa phòng bị lún xuống, hình thành một cái hố bằng đá sâu khoảng sáu bảy thước. Tụi nó đang đứng trên bậc cao nhất của một cái có vẻ như một khán đài bằng đá, chạy vòng quanh căn phòng và đi xuống theo những bậc thang rất dốc, giống như giảng đường đại học, hoặc giống như căn phòng xử án nơi mà Harry đã bị Pháp Thuật Đoàn chất vấn. Tuy nhiên, trên cái sàn thấp giữa phòng không có cái ghế bị xiềng xích, mà lại có một cái bệ đá nhô cao, và trên bệ đá này là một cái cổng tò vò bằng đá trông rất cổ, nứt nẻ, bong lở, đến nỗi Harry lấy làm lạ là cái cổng vẫn đứng được. Không có một bức tường nào chung quanh để chống đỡ nó, cái cổng tò vò treo lòng thòng một tấm màn hay mảnh gì đó đen thui và rách tả tơi. Bất chấp sự yên tĩnh hoàn toàn của không khí lạnh lẽo chung quanh, tấm màn lay động nhẹ nhàng như thể vừa bị chạm vào.

Harry nhảy xuống cái băng ghế phía dưới nó, hỏi:

“Ai đó?”

Không có tiếng trả lời, nhưng tấm màn tiếp tục lay động và phát phơ.

Hermione thì thầm:

“Coi chừng!”

Harry nhảy xuống theo từng bậc ghế một cho đến khi tới được cái đáy hồ bằng đá. Tiếng chân của nó vang to khi nó bước chậm rãi về phía cái bục. Từ vị trí Harry đứng bây giờ, cái chớp của cổng tò vò trông có vẻ cao hơn nhiều so với khi nó đứng từ trên cao ngó xuống. Tấm màn vẫn lay động nhẹ nhàng, như thể có ai đó vừa vạch màn đi qua.

Harry lại hỏi, giọng khẽ hơn nhiều vì bây giờ nó đã đến gần tấm màn hơn:

“Chú Sirius?”

Nó có một cảm giác hết sức lạ rằng có ai đó đang đứng bên kia cái cổng tò vò, ngay đằng sau tấm màn. Năm thật chặt cây đũa phép, Harry mon men đi vòng quanh cái bệ, nhưng chẳng thấy ai ở đó cả. Tất cả những gì nó có thể nhìn thấy ở phía bên kia cũng chỉ là tấm màn đen te tua.

Hermione đứng ở lưng chừng những bậc thang đá, gọi vọng xuống:

“Tụi mình đi thôi. Harry, không phải phòng này thì tụi mình đi thôi...”

Nghe giọng Hermione có vẻ sợ sệt, sợ hơn cả khi cô nàng ở trong căn phòng có mấy bộ não trôi lơ lửng, nhưng Harry nghĩ cái cổng tò vò có một vẻ đẹp gì đó, cho dù nó cũ kỹ điêu tàn. Tấm màn lay động như gợn sóng khiêu khích Harry; khiến nó cảm thấy một sức cám dỗ rất mạnh, xúi nó trèo lên cái bệ và đi xuyên qua.

Giọng Hermione thúc giục:

“Harry, tụi mình đi thôi, nha?”

Harry nói:

“Ừ.”

Nhưng nó không nhúc nhích. Nó vừa mới nghe được cái gì đó. Có tiếng

thì thảo yếu ớt, tiếng rù rì nhỏ bên kia tấm màn.

“Mấy người nói gì?”

Harry hỏi rất to, đến nỗi lời nói của nó vang vọng khắp các dãy ghế đá chung quanh căn phòng.

Hermione lúc này đang đi tới chỗ Harry, cô nàng nói:

“Không có ai nói gì hết, Harry à.”

Harry né xa Hermione và tiếp tục nhìn sững tấm màn:

“Có ai đó đang thì thầm đằng sau tấm màn. Có phải bồ đó không, Ron?”

Ron hiện ra, đi vòng bên kia cái cổng tò vò.

“Mình đây, bồ.”

Tiếng thì thầm lẩm bẩm càng lúc càng lớn hơn, Harry gắt hỏi:

“Chẳng lẽ không ai nghe thấy gì sao?”

Mặc dù không thực sự có ý định trèo lên bệ, Harry bỗng nhận thấy chân của nó đã đặt trên bệ rồi.

Luna thở mạnh:

“Em cũng nghe được!”

Cô bé vừa nhập bọn tụi nó bên kia cái cổng tò vò và đang tròn mắt nhìn đăm đăm tấm màn lay động.

“Có ai đó ở *trong* đó!”

Hermione nhảy xuống bậc cuối cùng, hỏi gặng lại với giọng nghe giận dữ hơn nhiều so với cái lý do gây ra cơn giận.

“Bồ nói ‘ở *trong* đó’ nghĩa là sao? Không có bất cứ cái gì ở *trong* đó cả; đó chẳng qua là một cái cổng tò vò, ở đó chẳng có chỗ cho người nào hết - Harry, dừng lại, đi ra thôi...”

Hermione nắm cánh tay Harry kéo đi, nhưng Harry kháng cự lại. Hermione nói, giọng the thé đầy lo âu:

“Harry, tụi mình đến đây là để cứu chú Sirius mà!”

Harry vẫn mê mẩn, đắm đắm nhìn tấm màn không ngừng lay động. Nó lặp lại:

“Chú Sirius. Ủ...”

Và rồi một cái gì đó tuột ngược lại vô trong não bộ của nó: chú Sirius, bị bắt, bị trói, bị tra tấn, và nó thì đang đắm đắm nhìn cái cổng tò vò này...

Harry đi thụt lùi lại mấy bước xa khỏi cái bệ và dứt mắt khỏi tấm màn.

Nó nói:

“Đi thôi!”

Hermione dẫn đường đi vòng qua cái bệ, nói:

“Đó là điều mà này giờ mình đã cố gắng... Mà thôi, tội mình đi, nào!”

Ở phía bên kia cái bệ, Ginny và Ron cũng đang chăm chú nhìn tấm màn, dường như bị thôi miên. Không nói một lời, Hermione nắm cánh tay Ginny và Ron, tội nó cùng nhau bước đi một cách quả quyết trở về băng ghế đá thấp nhất rồi trèo một hơi lên tới tận cửa.

Khi tội nó đã trở lại được căn phòng tròn tối thui, Harry hỏi Hermione:

“Bồ đoán coi cái cổng tò vò đó là cái gì?”

Hermione một lần nữa đánh một dấu thập lửa lên cánh cửa, khẳng định mạnh mẽ:

“Mình không biết, nhưng cho dù cái đó có là gì đi nữa thì nó cũng nguy hiểm.”

Một lần nữa bức tường xoay tít rồi lại đứng yên. Harry tiến tới một cánh cửa ngẫu nhiên và lấy tay đẩy. Cánh cửa không chịu mở ra.

Hermione hỏi:

“Bị trục trặc gì vậy?”

Harry tông hết sức nặng của nó vô cánh cửa mà cánh cửa vẫn không hề lay chuyển. Harry nói:

“Nó... bị khóa...”

Ron đến hiệp sức với Harry để tông vô cánh cửa, nó hồi hộp nói:

“Vây đúng là nó, đúng không? Chắc là nó rồi!”

Hermione đánh giọng bảo:

“Tránh ra!”

Cô nàng chìa cây đũa phép vào chỗ có thể là ổ khóa trên một cánh cửa bình thường, nói:

“*Mở ra!*”

Không có gì xảy ra cả.

“Con dao của chú Sirius!”

Harry kêu lên, rồi rút con dao từ bên trong áo chùng ra và lách lưỡi dao vào khe giữa cánh cửa với bức tường. Mấy đũa khác quan sát một cách háo hức khi nó lách lưỡi dao từ đầu đến cuối cánh cửa, rút lưỡi dao ra, rồi dùng vai tông vô cánh cửa một lần nữa. Cánh cửa vẫn đóng kín vững vàng như cũ. Đã vậy, khi Harry ngó xuống con dao của nó, thì nó thấy lưỡi dao đã bị tan chảy rồi.

Hermione dứt khoát nói:

“Được, tụi mình bỏ căn phòng đó.”

Ron ngó chăm chăm cánh cửa, vừa lo sợ vừa ham muốn, nói:

“Nhưng nếu đó đúng là nó thì sao?”

Hermione nói:

“Không thể là nó được, trong chiêm bao Harry có thể đi qua mọi cánh cửa mà!”

Cô nàng đánh dấu cánh cửa đó bằng một chữ thập bốc lửa nữa, trong khi Harry nhét vô túi áo con dao kỳ diệu của chú Sirius nhưng bây giờ đã trở nên vô tích sự.

Khi bức tường lại một phen nữa xoay tít, Luna háo hức nói:

“Bồ biết trong đó có thể có cái gì không?”

Hermione nín hơi nói nhỏ:

“Chắc chắn là một cái laptop gì đó.”

Neville cười một tiếng nho nhỏ đầy lo âu.

Bức tường khựng đứng lại và Harry đẩy cánh cửa kế tiếp với một cảm giác càng lúc càng thêm tuyệt vọng.

“Đúng nó rồi!”

Nó biết ngay tức thì nhờ ánh sáng lấp lánh như kim cương, đẹp đẽ và lung linh.

Khi mắt Harry đã quen dần với ánh sáng chói lóa rực rỡ, nó mới nhìn thấy những cái đồng hồ lóe sáng từ mọi phía, cái lớn cái nhỏ, loại đứng và loại có bánh xe, treo giữa những kệ sách hay đứng thành dãy theo chiều dọc của căn phòng, khiến cho những tiếng tích tắc bện bện không ngừng nghỉ vang khắp phòng giống như hàng ngàn bàn chân nhỏ xíu đang bước đi. Nguồn của ánh sáng lung linh và lấp lánh như kim cương là một cái bình pha lê hình cái chuông cao ngất đứng ở cuối căn phòng.

“Lối này!”

Giờ đây đã biết là mình đang đi đúng hướng, trái tim của Harry đập điên loạn. Nó dẫn đường đi xuống một lối hẹp giữa hai dãy bàn, bước tới, như nó đã làm trong giấc chiêm bao, về phía cái nguồn phát ra ánh sáng ấy - cái bình pha lê hình trái chuông cao gần bằng nó đặt trên một cái bàn và có vẻ như đầy sinh khí sóng sánh cuồn cuộn.

Khi tụi nó tới gần, Ginny chỉ vào ngay chính giữa cái bình, kêu lên:

“Ôi, *coi kìa!*”

Trôi lơ lửng giữa luồng khí bên trong cái bình là một cái trứng nhỏ xíu sáng như ngọc. Khi cái trứng dâng lên trong bình, trứng nứt ra và một con chim ruồi xuất hiện, trôi lên tuốt trên chóp bình. Rồi theo làn nước, con chim ruồi chìm xuống, lông cánh nó lại bị lấm lem và ướt nhẹp, để đến khi chìm

tới đáy bình thì một lần nữa nó được bọc kín trở lại trong cái vỏ trứng của mình.

“Tiếp tục đi tới!”

Harry kêu lên chói tai, bởi vì Ginny tỏ vẻ muốn dừng lại để coi tiến trình cái trứng trở lại thành con chim.

Cô bé đành đá đáp lại:

“Anh la cà chán chê ở cái cổng tò vò cũ ấy thì sao!”

Tuy vậy cô bé cũng đi theo Harry, bỏ qua cái bình pha lê, đến cánh cửa duy nhất ở đằng sau.

Harry lại nói:

“Đúng đây rồi!”

Trái tim của nó lúc này đập vừa mạnh vừa nhanh đến nỗi nó cảm thấy ghen cả lời:

“Qua lối này...”

Harry liếc nhìn quanh cả đám. Tất cả tụi nó đều đã cầm đuũa phép giơ ra và bỗng nhiên trông đều rất nghiêm trọng, căng thẳng. Harry nhìn lại cánh cửa và đẩy. Cánh cửa mở bung ra.

Vậy là tụi nó đã tới nơi, tìm được đúng chỗ: căn phòng có trần cao như nhà thờ và không có cái gì khác hơn những dãy kệ cao ngất ngều chất đầy những trái cầu thủy tinh nhỏ xíu bám đầy bụi bặm. Những trái cầu này chớp chồn trong ánh sáng phát ra từ nhiều giá nển gắn trên tường giữa các kệ. Giống như nển trong căn phòng tròn, những ngọn nển này cũng phát ra ánh sáng màu xanh lơ. Căn phòng rất lạnh.

Harry mon men tới trước và dòm xuống một lối đi âm u giữa hai dãy kệ. Nó không thể nghe hay thấy một dấu hiệu cử động nhỏ xíu nào.

Hermione thì thầm:

“Bồ nói là ở dãy thứ chín mươi bảy.”

Harry thở ra:

“Ừ.”

Nó ngược nhìn lên đầu kệ gần nhất. Bên dưới một giá nển phát ánh sáng xanh lam nhô lên một con số bạc sáng lờ mờ: NĂM MƯỜI BA.

Hermione liếc nhìn qua hàng kế tiếp, nói nhỏ:

“Mình nghĩ tụi mình cần phải đi theo bên phải. Đúng vậy... kia là số năm mươi bốn...”

Harry nói khẽ:

“Giờ đưa phép ra.”

Tụi nó rón rén tiến tới trước, dăm dăm ngó lại đằng sau trong lúc lần xuống lối đi hẹp dài giữa các dãy kệ; lần đến cuối dãy thì gần như tối đen. Một vài nhãn hiệu vàng ệch nhỏ xíu được dán bên dưới mỗi trái cầu thủy tinh đặt trên kệ. Có mấy trái cầu chứa một chất lỏng kỳ lạ phát sáng; mấy trái khác thì mờ mịt và đen xỉn như mấy cái bóng đèn đã nổ.

Tụi nó đi qua dãy kệ thứ tám mươi tư... tám mươi lăm... Harry chăm chú lắng nghe từng âm thanh nhỏ nhất của cử động, nhưng có thể bây giờ chú Sirius đã bị khóa miệng rồi, hoặc là đã bất tỉnh... *hoặc*, một giọng nói tự động không ngăn được vang lên trong đầu nó: *chú ấy có thể đã chết rồi...*

Harry tự nhủ:

“Nếu vậy thì mình ắt đã cảm thấy rồi chứ...”

Trái tim nó bây giờ giộng ình ình lên tới tận cổ họng. *Mình ắt đã cảm thấy...*

Hermione thì thầm:

“Chín mươi bảy!”

Tụi nó đứng chụm lại thành vòng tròn ở cuối dãy, chăm chú nhìn xuống lối đi bên cạnh. Chẳng có ai ở đó cả.

Miệng của Harry bắt đầu hơi khô. Nó nói:

“Chú ấy ở ngay cuối dãy. Từ chỗ này mấy bồ không thể nhìn rõ được...”

Nó dẫn tụi bạn đi tới trước, giữa hai dãy kệ cao ngất ngều chứa đầy những trái cầu thủy tinh, có một số trái cầu hơi phát sáng khi tụi nó đi ngang qua...

Tin là mỗi bước chân đang đưa nó đến gần hình hài tả tơi của chú Sirius trên sàn tối, Harry lẩm bẩm:

“Chú ấy ắt là ở gần đây... Đâu đó gần đây... Gần lắm...”

Hermione ngập ngừng gọi:

“Harry à?”

Nhưng Harry không muốn trả lời. Miệng nó bây giờ khô đắng. Nó nói:

“Đâu đó... quanh đây thôi mà...”

Tụi nó đã đi tới cuối dãy kệ và bước ra vùng sáng lơ mờ được ánh nến chiếu rọi. Chẳng có ai ở đó cả. Chỉ có sự im ắng bụi bặm.

Harry khàn giọng thì thầm:

“Chú ấy có thể...”

Nó dòm xuống lối đi giữa dãy kệ bên cạnh cánh cửa.

“Hay biết đâu...”

Nó vội vã ngó xuống cả lối đi bên kia nữa. Hermione lại gọi:

“Harry à?”

Nó cự nự:

“Cái gì?”

“Mình... mình nghĩ là chú Sirius không có ở đây.”

Không ai nói năng gì. Harry không muốn nhìn đứa nào trong đám bạn. Nó cảm thấy buồn nôn. Nó không hiểu tại sao chú Sirius lại không có ở đây. Chú ấy *phải ở đây* chứ. Đây là chỗ mà nó, Harry, đã nhìn thấy chú ấy...”

Harry chạy ngược lên khoảng trống ở cuối các dãy kệ, chăm chú ngó xuống. Lối đi này tiếp nối lối đi kia đều trống vắng. Nó chạy theo chiều

ngược lại, ngang qua đám bạn đang nhìn sững nó. Chẳng có dấu hiệu nào của chú Sirius ở đâu cả. Cũng không có dấu hiệu nào của một cuộc chiến đấu đã diễn ra ở đây.

Ron gọi:

“Harry à?”

“Cái gì?”

Nó không muốn nghe cái điều Ron phải nói, nó không muốn nghe Ron nói với nó là nó đã quá ngu, hay đề nghị tụi nó nên trở về trường Hogwarts. Nhưng mặt nó đang bừng lên nóng hổi và nó cảm thấy như thể nó muốn lủi trốn trong bóng tối ở đây một lát trước khi phải chườn mặt ra ánh sáng lộng lẫy ở hành lang Vành-Tai phía trên, trước những cái tròng mắt lên án của mấy đứa khác...

Ron hỏi:

“Bồ thấy cái này chưa?”

“Cái gì?”

Harry hỏi lại, nhưng lần này giọng nó tha thiết - cái đó hẳn là một dấu hiệu chứng tỏ chú Sirius đã từng ở đó, một manh mối gì đó - Nó sải bước dài trở lại chỗ cả đám bạn đang đứng, hơi dưới dãy chín mươi bảy một chút. Nhưng nó chẳng tìm ra được cái gì ngoại trừ việc Ron đang trở mắt ngó một trong mấy trái cầu thủy tinh bụi bặm trên kệ. Harry rầu rĩ hỏi lại:

“Cái gì?”

Ron nói:

“Nó... nó có tên bồ này.”

Harry đi tới gần hơn. Ron chỉ vào một trong mấy trái cầu thủy tinh nhỏ xíu phát sáng từ một nguồn sáng bên trong, mặc dù trái cầu rất bụi bặm và dường như chẳng hề được ai sờ tới trong nhiều năm trời.

Harry ngây ra hỏi:

“Tên mình hả?”

Nó bước tới trước. Không cao bằng Ron, nó phải nhón cổ cò lên để đọc cái nhãn ố vàng dán trên cái kệ ngay bên dưới trái cầu thủy tinh nhỏ xíu. Nét chữ ngoằn ngoèo ghi một con số ngày tháng cách đây mười sáu năm, và bên dưới là:

S.P.T gửi A.P.W.B.D

Chúa tể Hắc ám

VÀ (?) Harry Potter

Harry trố mắt ngó.

Ron hỏi, giọng kiệt quệ:

“Cái gì vậy? Cái tên của bồ làm cái gì tuốt dưới này?” Nó liếc qua mấy cái nhãn khác dọc theo cái kệ. Giọng nó hết sức bối rối. “Mình không có ở đây. Mà cũng không ai trong đám tụi này có tên ở đây...”

Harry đưa tay ra, Hermione đánh giọng bảo:

“Harry, mình nghĩ bồ không nên đụng tới nó.”

Harry nói:

“Sao lại không? Cái này có liên quan đến mình, đúng không?”

Neville đột nhiên nói:

“Đừng, Harry à.”

Harry ngoảnh lại nhìn Neville. Gương mặt tròn của Neville hơi bóng nhẫy lên vì mồ hôi. Trông nó giống như không thể nào chịu đựng thêm tình trạng phập phồng này nữa.

Harry vẫn nói:

“Trái cầu có tên của tôi mà.”

Rồi cảm thấy hơi bất chấp, nó co mấy ngón tay lại quanh trái cầu bụi bặm.

Nó đã tưởng trái cầu ắt phải lạnh lắm, nhưng hóa ra không phải. Ngược lại, trái cầu tạo cảm giác như thể vừa được phơi ngoài nắng ấm trong nhiều tiếng đồng hồ, như thể nguồn sáng tỏa ra từ bên trong đang sưởi ấm.

Trông chờ, thậm chí hy vọng, rằng chuyện gì đó bất ngờ sắp xảy ra, chuyện gì đó lý thú có thể làm cho cuộc hành trình dài đầy nguy hiểm của tụi nó không đến nỗi vô ích, Harry nhắc trái cầu thủy tinh ra khỏi kệ và chăm chú ngắm nghía.

Chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Mấy đứa bạn nó đi tới gần hơn và đứng xung quanh để trở mắt ngó trái cầu, trong khi nó phúi sạch lớp bụi bám dày.

Thế rồi, từ ngay đằng sau tụi nó, vang lên một giọng nói nhừa nhựa.

“Giỏi lắm, Potter à. Bây giờ mi hãy quay lại, nhẹ nhàng thả thôi, và đưa cái đó cho ta.”

BÊN KIA BỨC MÀN

Những hình thù đen thui từ cõi thinh không hiện ra vây chung quanh tụi nó, chặn cả đường tiến thoái bên trái lẫn bên phải; những ánh mắt lóe sáng qua khe hở của mũ trùm đầu, một tá đầu đũa phép phát sáng đang chìa thẳng vào ngực tụi nó. Ginny há hốc miệng thở hỗn hển vì hoảng sợ.

“Đưa cho ta, Potter.”

Giọng nói nhừa nhựa của Lucius Malfoy lặp lại mệnh lệnh trong khi hắn đưa tay ra, bàn tay để ngửa.

Ruột gan Harry tuột xuống nôn nao. Tụi nó đã bị mắc bẫy và bị lấn lướt hai chọi một.

Malfoy vẫn lặp lại:

“Đưa cho ta.”

Harry nói:

“Chú Sirius đâu?”

Nhiều đứa trong đám Tử Thần Thực Tử phá ra cười. Một giọng nữ cay nghiệt từ giữa những hình thù mờ mờ bên trái Harry vang lên đặc thẳng:

“Chúa Tể Hắc Ám luôn luôn biết rõ!”

“Luôn luôn. Bây giờ, Potter, hãy đưa ta lời tiên tri.”

“Tôi muốn biết chú Sirius ở đâu?”

Giọng người đàn bà bên trái nhại lại:

“Tôi muốn biết chú Sirius ở đâu!”

Mụ ta và đồng bọn Tử Thần Thực Tử đã khép chặt vòng vây đến nỗi họ chỉ còn cách Harry và đám bạn nó chừng một thước, ánh sáng phát ra từ đầu đũa phép của họ làm lóa mắt Harry.

Bất chấp cơn hoảng loạn đang dâng lên trong ngực, cơn hoảng sợ mà nó đã cố gắng trấn áp từ lúc tụi nó mới đến được dãy kệ thứ chín mươi bảy, Harry nói:

“Ông đã bắt chú ấy! Chú ấy ở đây. Tôi biết chú ấy ở đây mà.”

Người đàn bà nhái giọng con nít nghe dễ sợ:

“Thằng nhóc thức dậy hoảng hốt khẳng khẳng tin chuyện chiêm bao là thật.”

Harry cảm thấy Ron ngọ nguậy bên cạnh. Nó thì thầm:

“Đừng làm gì cả. Chưa tới lúc...”

Người đàn bà nhái giọng nó nổ ra một tràng cười khàn khàn.

“Quý vị có nghe nó không? *Quý vị có nghe nó không?* Chỉ thị cho mấy đứa con nít khác như thế nó tính chuyện đánh lại chúng ta ấy!”

Malfoy nói nhỏ nhẹ:

“Ôi, cô không biết Potter như tôi đâu, cô Bellatrix à. Nó có một nhược điểm lớn là thói anh hùng nổ. Chúa Tể Hắc Ám cũng biết nhược điểm này của nó. *Thôi nào, Potter, đưa ta lời tiên tri.*”

Mặc dù cơn hoảng loạn khiến cho ngực Harry thắt lại và nó cảm thấy không thở được bình thường, nó vẫn nói:

“Tôi biết chú Sirius ở đây mà. *Mấy người đã bắt chú ấy!*”

Thêm nhiều Tử Thần Thực Tử rộ lên cười, và mụ đàn bà là người cười to hơn hết thảy.

Malfoy nói:

“Đã tới lúc mi phải biết sự khác nhau giữa cuộc đời và giấc chiêm bao, Potter à. Bây giờ thì hãy đưa cho ta lời tiên tri, nếu không thì bọn ta sẽ phải dùng tới đũa phép.”

Harry giơ cây đũa phép của chính nó lên ngang ngực. Khi nó làm như vậy, năm cây đũa phép của Ron, Hermione, Neville, Luna và Ginny cũng giơ lên đồng loạt ở hai bên sườn nó. Cái mắc mưu trong lòng Harry quặn thắt. Nếu chú Sirius thực sự không có ở đây, thì nó đã dẫn đám bạn nó tới chỗ chết lãng nhách...

Nhưng bọn Tử Thần Thực Tử không tấn công.

Malfoy dịu dàng nói:

“Hãy đưa lời tiên tri cho ta thì sẽ không ai bị thương tổn gì cả.”

Đến phiên Harry cười. Nó nói:

“Ừ, phải! Tôi sẽ đưa ông cái này - lời tiên tri, phải không? Và rồi ông sẽ để cho chúng tôi dung dăng dung dẻ về nhà hả?”

Nó chưa kịp dứt câu thì mụ Tử Thần Thực Tử đã ré lên:

“*Accio Proph... (Tịch thu Lời tiên)...*”

Harry đã sẵn sàng đối phó với mụ. Trước khi mụ dứt câu thần chú, nó đã hô lên:

“*Protego! (Bảo vệ!)*”

Mặc dù trái cầu thủy tinh suýt vượt khỏi đầu ngón tay nó, Harry vẫn xoay sở giữ lại được.

Đôi mắt điên dại của mụ đàn bà kinh ngạc nhìn trừng trừng qua khe hở của cái mũ trùm đầu, mụ nói:

“A, thằng nhóc con Potter cũng biết chơi nhỉ! Giỏi lắm, vậy thì...”

Malfoy gầm lên với mụ đàn bà:

“TA ĐÃ BẢO ĐỪNG! Nếu cô làm bể nó...”

Đầu óc Harry bừng lên. Bọn Tử Thần Thực Tử muốn đoạt lấy trái cầu thủy tinh bụi bặm này. Nó thì chẳng thích thú gì trái cầu này. Nó chỉ muốn đưa cả đám bạn nó thoát ra sống sót an toàn, đảm bảo sao cho không đứa nào trong đám bạn nó phải trả một cái giá kinh khủng cho sự ngu ngốc của nó...

Mụ đàn bà bước tới trước, tách ra khỏi đồng bọn của mụ. Nhà tù Azkaban đã làm cho gương mặt của Bellatrix Lestrange hốc hác, gầy gò, giống như cái đầu lâu, nhưng vẫn còn sống động với sắc mặt đỏ au, cuồng nhiệt một cách điên rồ.

Bộ ngực của mụ phồng lên xẹp xuống gấp gáp, mụ nói:

“Mi cần được thuyết phục thêm hả? Tốt lắm...”

Mụ ra lệnh cho tay Tử Thần Thực Tử đứng gần mụ nhất:

“Bắt đứa nhỏ nhất. Cứ để cho nó xem chúng ta tra tấn con bé đó. Ta sẽ làm chuyện đó.”

Harry cảm thấy mấy đứa bạn đứng xích lại quanh Ginny. Nó bước sang bên một bước, để đứng án ngay trước mặt Ginny, tay cầm trái cầu tiên tri ngang ngực. Nó nói với mụ Bellatrix:

“Tôi sẽ phải đập bể cái này nếu bà muốn tấn công chúng tôi. Tôi không tin là ông chủ của bà hài lòng lắm đâu nếu bà trở về mà không lấy được nó, đúng không?”

Mụ không nhúc nhích, chỉ quắc mắt nhìn nó, đầu lưỡi của mụ liếm ướt cái miệng mỏng.

Harry nói:

“Vậy đó. Mà mấy người đang nói về lời tiên tri gì vậy?”

Nó không thể nghĩ ra kế gì khác hơn là cứ tiếp tục nói để hoãn binh. Cánh tay Neville ép chặt vào cánh tay của nó, và nó có thể cảm nhận được cơn run của Neville. Nó cũng cảm thấy hơi thở hỗn hển của một đứa trong đám bạn phả vào gáy nó. Nó hy vọng tất cả tụi bạn đều đang suy nghĩ căng thẳng để

tìm cách thoát ra khỏi tình thế này, bởi vì đầu óc nó lúc này trống rỗng.

Nụ cười gằn của mẹ Bellatrix héo đi, mẹ lặp lại:

“Lời tiên tri gì à? Mà y giống h, Potter?”

“Không, không y.”

Mắt Harry phóng từ tay Tử Thần Thực Tử này đến tay Tử Thần Thực Tử kia, tìm kiếm một mắt xích mong manh, một kẽ hở để tị nó có thể đào thoát.

“Tại sao Voldemort lại muốn có nó?”

Nhiều tay Tử Thần Thực Tử bật ra tiếng rít khẽ. Mẹ Bellatrix thì thào:

“Mì dám nói ra tên của ngài h?”

“Dám.”

Harry đáp, vẫn nắm chặt trái cầu thủy tinh trong tay, chờ đợi một cú ếm pháp thuật khác tước đoạt trái cầu khỏi tay nó.

“Ừ, tị ngăn cớ gì mà không dám nói tên Vol...”

“Câm họng lại!” Mẹ Bellatrix thét lên. “Mì dám đọc tên ngài bằng môi mép hèn hạ của mì à, mì dám bôi bác tên của ngài bằng cái lưỡi lai của mì h, mì dám...”

Harry nói một cách liều lĩnh:

“Bà có biết chính h cũng mang dòng máu lai không?”

Hermione rên lên một tiếng bên tai nó. Nhưng nó vẫn nói tiếp:

“Voldemort ấy mà? Đúng vậy, mẹ h là một phù thủy nhưng cha h là một Muggle - hay là h đã bốc phét với lũ các người rằng h là thuần chủng tinh huyết?”

“STUPEF...”

“ĐỪNG!”

Một tia sáng đỏ xẹt ra từ đầu cây đũa phép của mẹ Bellatrix Lestrange, nhưng đã bị Lucius Malfoy vô hiệu hóa. Thần chú của h khiến cho bùa phép của mẹ chệch hướng, trúng vào cái kệ ở bên trái Harry, cách chừng ba

tắc, khiến cho nhiều trái cầu thủy tinh trên kệ văng tung tóe.

Hai hình thù trắng đục như ma, biến hóa như khói, tỏa ra từ những mảnh thủy tinh vỡ của trái cầu, và bắt đầu nói. Tiếng nói của hai hình thù này nện nhau, tiếng này cố át tiếng kia, cho nên chỉ có từng mẩu rời rạc của những lời chúng nói có thể nghe được, lẫn trong tiếng quát tháo của Malfoy và mụ Bellatrix.

Hình thù ông già có râu nói:

“... từ Điểm Chí sẽ xuất hiện tân...”

“KHÔNG ĐƯỢC TẤN CÔNG! CHÚNG TA CẦN LỜI TIÊN TRI!”

“Nó dám... Nó dám...” Mụ Bellatrix rít lên từng tiếng rời rạc. “Nó đứng đó... đồ lai...”

Giọng Malfoy oang oang:

“HÃY ĐỢI CHO ĐẾN KHI CHÚNG TA LẤY ĐƯỢC LỜI TIÊN TRI ĐẤ!”

Hình thù người đàn bà trẻ nói:

“... và sẽ không ai nổi tiếp...”

Hai hình thù thoát ra từ mấy trái cầu thủy tinh bị bể nát từ từ tan biến vào không khí. Chẳng còn tàn tích gì của họ hay ngôi nhà xưa của họ còn lưu lại, ngoại trừ mấy miếng thủy tinh trên sàn. Tuy nhiên chúng gợi cho Harry một ý tưởng, vấn đề sẽ chuyển từ cái này sang những cái khác.

Nó bèn nói để câu giờ.

“Các người chưa nói cho tôi biết lời tiên tri mà tôi phải giao nộp này có gì mà đặc biệt như vậy...”

Nó từ từ nhích chân sang bên, dò tìm chân của một đứa khác.

Malfoy nói:

“Đừng giở trò với chúng ta, Potter.”

“Tôi không giở trò gì cả.”

Harry nói, nhưng nó chỉ để một nửa tâm trí vô cuộc chuyện trò, còn một nửa đặt vô bàn chân đang dò dẫm của nó. Và khi nó tìm được ngón chân cái của một đứa, nó ấn mạnh chân mình lên ngón chân cái đó. Một tiếng hít hơi sắc sảo ngay đằng sau nó giúp nó biết đó là ngón chân của Hermione. Cô nàng thì thầm:

“Cái gì?”

Lucius Malfoy khinh khỉnh nói:

“Lão Dumbledore chưa bao giờ nói cho mi biết rằng nguyên nhân mi mang cái thẹo đó được giấu trong ruột của Sở Bảo Mật sao?”

Trong chốc lát Harry quên bống đi cái kế hoạch của nó. Nó nói:

“Tôi... cái gì? Cái gì về cái thẹo của tôi hả?”

Đằng sau lưng, Hermione thì thào khẩn thiết hơn:

“Cái gì?”

Malfoy nói, giọng hí hửng một cách độc địa:

“Chẳng lẽ vậy sao?”

Vài ba tên Tử Thần Thực Tử lại phá ra cười, và nhờ trận cười này, Harry nói khẽ được với Hermione, cố gắng càng ít mấp máy môi càng tốt.

“Xô ngã kệ...”

Malfoy lặp lại:

“Lão Dumbledore không bao giờ nói với mi sao? Chà, chuyện này giải thích được lý do tại sao mi đã không đến sớm hơn, Potter à, Chúa Tể Hắc Ám đã thắc mắc tại sao...”

“... khi nào mình ra hiệu...”

“... mi đã không chạy đến ngay khi ngài chỉ cho mi thấy trong những giấc chiêm bao của mi cái nơi cất giấu nó. Ngài đã tưởng óc tò mò tự nhiên sẽ khiến mi muốn nghe từng lời chính xác...”

Harry nói:

“VẬY HẢ?”

Đằng sau lưng nó, Harry cảm thấy như nghe Hermione truyền thông điệp của nó cho mấy đứa khác, nó bèn nói tiếp để đánh lạc hướng bọn Tử Thần Thực Tử.

“VẬY LÀ HẮN MUỐN TÔI ĐẾN ĐỂ LẤY CHO HẮN HẢ? TẠI SAO?”

“*Tại sao ư?*”

Giọng Malfoy mừng vui đến mức không tin được.

“Bởi vì, Potter à, khi Chúa Tể Hắc Ám tìm cách dùng những kẻ khác để đánh cắp lời tiên tri cho ngài, ngài đã khám phá ra rằng người duy nhất được phép truy cập lời tiên tri từ Sở Bảo Mật là người mà lời tiên tri được lập cho y.”

“Nhưng mà tại sao hắn lại muốn đánh cắp lời tiên tri về tôi?”

“Về cả hai, Potter à, về cả mi và ngài... Chẳng lẽ mi chưa từng thắc mắc tại sao Chúa Tể Hắc Ám đã cố gắng giết mi khi mi hãy còn là một đứa trẻ sơ sinh à?”

Harry nhìn trừng trừng vào cái khe hở ở lỗ mắt, chỗ mà đôi mắt xám của Malfoy đang lóe sáng. Phải chăng lời tiên tri chính là nguyên nhân cái chết của ba má Harry, nguyên nhân khiến nó mang cái sẹo hình tia chớp? Phải chăng câu trả lời của tất cả mớ bong bóng này đang nằm trong tay nó?

Nó khẽ nói:

“CÓ AI ĐÓ ĐÃ LẬP LỜI TIÊN TRI VỀ TÔI VÀ VOLDEMORT À?”

Nó chăm chú nhìn Lucius Malfoy, ngón tay nó bấu chặt hơn nữa trái cầu thủy tinh trong lòng bàn tay. Trái cầu chỉ nhỉnh hơn một trái banh Snitch chút xíu và vẫn còn xù xì vì bụi bặm.

“VÀ HẮN KHIẾN TÔI ĐẾN ĐÂY ĐỂ LẤY NÓ CHO HẮN À? TẠI SAO HẮN KHÔNG TỰ ĐẾN MÀ LẤY?”

Mụ Bellatrix rú lên một tràng cười man dại.

“Tự mình đến lấy à? Chúa Tế Hắc Ám mà đi vào Bộ Pháp Thuật, khi mà chúng đang phốt lờ một cách duyên dáng sự trở về của ngài à? Chúa Tế Hắc Ám mà tự vạch mặt cho bọn Thần Sáng à, khi mà chúng còn đang tiêu pha thì giờ tìm kiếm thằng em họ yêu dấu của ta à?”

Harry hỏi:

“VẬY là hắc khiến các người làm công việc bẩn thỉu này cho hắc, phải không? Như hắc đã tìm cách khiến chú Sturgis ăn cắp nó cho hắc... Và cả ông Bode nữa.”

Malfoy thông thả nói:

“Giỏi lắm, Potter à, giỏi lắm... Nhưng Chúa Tế Hắc Ám biết mi không đến nổi không có đầu...”

Harry gào lên:

“LÀM!”

Năm giọng nói khác nhau đằng sau lưng nó cùng gào lên:

“REDUCTO! (KHỬ!)”

Năm lời nguyên bay ra năm hướng khác nhau và những cái kệ trước mặt nổ tung khi bị trúng lời nguyên. Cái công trình cao ngất ngheo chao đảo khi hàng trăm trái cầu thủy tinh bắt đầu vỡ tan, những hình thù màu trắng ngọc trai tỏa vào không trung rồi lơ lửng trong đó, tiếng nói của chúng âm vọng lại tiếng của ai không biết về một quá khứ nào đó từ đời tám hoánh giữa một tràng thủy tinh bể và gỗ vụn bây giờ đang rơi xuống sàn như mưa.

Harry gào:

“CHẠY!”

Và trong lúc những cái kệ đùng đưa lắt lẻo một cách hết sức nguy hiểm và có thêm nhiều trái cầu thủy tinh từ trên kệ nhào xuống, Harry túm vạt áo chùng của Hermione, kéo cô nàng chạy tới, một cánh tay nó quàng qua đầu để che chắn bởi vì những khúc gỗ kệ và mảnh vỡ thủy tinh đang tuôn rào rào

xuống đầu tụi nó. Một tay Tử Thần Thực Tử nhào tới xông qua đám mây bụi, bị Harry thúc cho một cùi chỏ vào giữa cái mặt trù m kín. Tất cả đều gào thét, có tiếng kêu đau đớn, những trận đổ bể âm âm khi mấy cái kệ ngã đè lên nhau, âm vọng một cách kỳ quái những lời sấm dứt đoạn của các nhà tiên tri thoát ra từ mấy trái cầu...

Harry nhận thấy lối đi phía trước trống, nó cũng thấy Ron, Ginny và Luna phóng vút qua nó, đứa nào cũng vòng tay che đầu. Có một cái gì nặng ịch táng vô một bên mặt nhưng nó chỉ thụp đầu xuống và vọt tới trước; một bàn tay tóm lấy vai nó; nó nghe Hermione thét:

“Stupefy!”

Bàn tay nào đó buông nó ra ngay tức thì.

Tụi nó đã chạy tới cuối dãy chín mươi bảy; Harry quẹo sang phải và bắt đầu chạy thực mạng. Nó có thể nghe tiếng bước chân ngay đằng sau lưng và tiếng nói của Hermione động viên Neville cố lên. Cánh cửa mà tụi nó đã đi vào bây giờ đang hé mở ở ngay trước mặt, Harry có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh của cái bình hình chuông, nó chạy như bay qua khung cửa, tay vẫn nắm chặt và an toàn trái cầu tiên tri, chờ cho mấy đứa khác qua hết ngưỡng cửa rồi mới đóng sầm cánh cửa lại sau lưng...

Hermione hỗn hển nói:

“Colloportus! (Niêm phong!)”

Cánh cửa tự niêm kín kèm theo một tiếng léo nhéo kỳ quái.

Harry thở hồng hộc, hỏi:

“Mấy... mấy người kia đâu?”

Nó tưởng Ron, Luna và Ginny đã chạy trước hai đứa nó, nên chắc hẳn là tụi nó đang đợi ở trong căn phòng này, nhưng hóa ra trong phòng không có ai khác hết.

Nét hãi hùng hiện ra trên mặt Hermione, cô nàng thì thầm:

“Chắc là tụi nó chạy lạc rồi!”

Neville nói nhỏ:

“Nghe kìa!”

Tiếng chân và tiếng la hét vang vọng từ đằng sau cánh cửa mà tụi nó vừa niêm kín. Harry kề tai sát cánh cửa lắng nghe và nó nghe tiếng Malfoy gầm:

“Bỏ mặc Nott, *ta bảo, bỏ nó lại*, Chúa Tể Hắc Ám không quan tâm đến chuyện Nott bị thương bằng chuyện mất lời tiên tri - Jugson, trở lại đây, chúng ta cần tổ chức lại! Chúng ta sẽ chia thành từng nhóm hai người để lùng kiếm, và đừng quên, nhẹ nhàng với Potter cho đến khi chúng ta có được lời tiên tri, mấy đứa khác thì cứ giết nếu thấy cần thiết - Bellatrix, Rodolphus, hai người tìm bên trái, Crabbe, Rabastan, hai người lùng bên phải - Jugson, Dolohov, cánh cửa ngay trước mặt - Macnair và Avery, tìm khắp chỗ này - Rookwood, lại đằng kia - Mulciber, đi theo ta!”

Hermione run rẩy từ đầu đến chân, hỏi Harry:

“Tụi mình làm gì đây?”

Harry nói:

“Trước tiên, tụi mình không thể đứng đây đợi chúng đến tìm. Tụi mình hãy đi khỏi cánh cửa này...”

Tụi nó cố hết sức yên lặng chạy qua khỏi cái bình chuông lung linh có cái trứng nhỏ xíu cứ nở ra con chim rồi lại biến trở lại thành cái trứng. Tụi nó chạy về hướng cánh cửa ở cuối phòng mở vào căn phòng tròn. Gần như sắp đến nơi thì Harry nghe tiếng một cái gì vừa lớn vừa nặng tông vào cánh cửa mà Hermione mới ếm xong bùa niêm kín.

Một giọng nói hung dữ la lên:

“Đứng qua một bên! *Alohomora!*”

Khi cánh cửa mở bung ra, Harry, Hermione và Neville thụp ngay xuống gầm mấy cái ghế. Tụi nó có thể nhìn thấy gấu áo chùng của hai Tử Thần

Thực Tử đi tới gần, chân cẳng chúng di chuyển rất nhanh.

Giọng hung dữ nói tiếp:

“Chúng có lẽ đã chạy thẳng vô sảnh đường rồi!”

Một giọng khác nói:

“Kiểm soát dưới gầm ghế coi.”

Harry nhìn thấy đầu gối của một Tử Thần Thực Tử khuỵu xuống. Thò cây đũa phép của nó ra khỏi gầm ghế, Harry la lên:

“STUPEFY!”

Một tia sáng đỏ phóng trúng Tử Thần Thực Tử gần nhất, hấn ngã bật ra sau, đụng vào một cái đồng hồ đứng và té chống kênh. Tuy nhiên, tên Tử Thần Thực Tử thứ hai nhảy qua một bên, tránh được thần chú của Harry, và bây giờ hấn đang chĩa cây đũa phép của chính hấn vào Hermione, cô nàng này đang từ dưới gầm ghế bò ra để nhắm cho tốt hơn.

“*Avada...*”

Harry lao mình ngang qua căn phòng và chụp trúng đầu gối của tên Tử Thần Thực Tử, khiến hấn ngã lăn quay và mục tiêu của hấn bị trật đi. Trong cơn kích động, Neville lật sấp cái bàn nó đang trốn dưới gầm để nhào ra giúp đỡ; chĩa cây đũa phép vào hai người đang vật lộn, nó la lên:

“EXPELLIARMUS! (VĂNG RA!)”

Cả cây đũa phép của Harry lẫn tên Tử Thần Thực Tử đều bay vọt khỏi tay họ và phóng vút về phía cửa vào Phòng Tiên Tri; cả Harry lẫn tên Tử Thần Thực Tử đều lật đật đứng dậy và đuổi theo cây đũa phép của mình, tên Tử Thần Thực Tử chạy trước, Harry chạy theo hấn bèn gót, còn Neville thì bám theo sau cùng, hoàn toàn sững sốt hãi hùng trước hiệu quả việc mà nó vừa làm.

Neville gào lên:

“Tránh ra, Harry!”

Rõ ràng là nó quyết tâm cứu vãn tình thế bất lợi. Harry nhào qua một bên khi Neville nhắm lại mục tiêu và hô:

“STUPEFY!”

Tia sáng đỏ bay thẳng qua vai của tên Tử Thần Thực Tử trúng vào một cái tủ chén có mặt cửa bằng kính dựng trên tường, đựng đầy những cái đồng hồ cát đủ hình dạng kích cỡ khác nhau. Cái tủ rơi xuống sàn bể tung, đồng hồ cát bay tứ tán, nhưng cái tủ lại văng ngược trở lên tường, tự gắn lại đàng hoàng, rồi rớt xuống lần nữa, lần này thì vỡ tan hoang...

Tay Tử Thần Thực Tử chụp lại được cây đũa phép của hắn lúc đó đã rớt xuống sàn nằm cạnh cái bình hình chuông lung linh phát sáng. Harry thụp ngay xuống, nấp phía sau một cái bàn khác khi tên Tử Thần Thực Tử quay lại - cái mũ trùm của hắn bị lệch nên hắn không thể nhìn thấy gì. Hắn xé rách cái mũ trùm ra bằng bàn tay không cầm đũa phép và hô lên:

“STUP...”

Vừa lúc đó Hermione nhìn thấy, cô nàng gào to:

“STUPEFY!”

Tia sáng đỏ trúng tên Tử Thần Thực Tử ngay giữa ngực; hắn tê cứng lại ngay, cánh tay vẫn còn giơ cao, cây đũa phép rớt xuống sàn kêu lanh canh và hắn ngã ngửa ra sau về phía cái bình hình chuông. Harry chắc mềm sẽ nghe một tiếng *keng* khi cái đầu hắn đập vào lớp kiếng cứng rồi dội ra trượt xuống sàn. Nhưng thay vì vậy, đầu hắn lại lặn xuyên qua bề mặt cái bình, như thể đó chỉ là một cái bong bóng xà phòng, và hắn thì nằm ườn ra, lưng đặt trên mặt bàn, đầu thì nằm bên trong cái bình đầy gió lung linh.

Hermione hô tiếp:

“*Thu hồi đũa phép!*”

Cây đũa phép của Harry bay từ một góc tối ra, lao vào tay Hermione, và cô nàng thả trả lại Harry.

Harry nói:

“Cám ơn. Thôi, tội mình hãy ra khỏi...”

Neville trở mắt nhìn cái đầu của tên Tử Thần Thực Tử nằm bên trong cái bình, hoảng sợ, kêu lên:

“Coi kìa!”

Cả ba đưa lại cùng giơ đầu lên một lần nữa, nhưng không đứa nào tấn công. Chúng trợn mắt, há hốc mồm, sửng sốt trước chuyện xảy ra cho cái đầu của gã đàn ông.

Nó đang co rút lại rất nhanh, càng lúc càng hói, tóc đen và râu ria rút trở vô sọ, hai má mịn căng, sọ đầu tròn lại và phủ một lớp lông măng mơn mớn...

Tên Tử Thần Thực Tử cố gắng đứng dậy, nhưng giờ đây, ngự trên cái cổ mập vạm vỡ của hắn là một cái đầu em bé trông hết sức lồ bịch. Nhưng ngay trong lúc tội nó há hốc mồm ra quan sát, cái đầu lại bắt đầu phình to ra bằng nguyên bản trước đây, tóc râu đen nhánh lại mọc dày trên sọ và cằm...

Hermione thốt lên bằng giọng kinh ngạc:

“Đó là thời gian. *Thời gian...*”

Tên Tử Thần Thực Tử lại lắc cái đầu xấu xí của hắn một lần nữa, tìm cách rũ nó khỏi cái bình, nhưng hắn chưa kịp đứng lên đâu ra đó thì cái đầu một lần nữa bắt đầu co lại thành đầu em bé...

Có một tiếng hét vang lên từ một căn phòng gần đó, rồi có tiếng đổ vỡ, và tiếng gào thét.

Harry cũng gào lên:

“RON ƠI?”

Nó vội vã quay lưng lại với cuộc biến hóa quái dị đang diễn ra trước mặt tội nó mà gào tiếp:

“GINNY ƠI! LUNA ƠI!”

Hermione cũng gào:

“Harry ơi!”

Tên Tử Thần Thực Tử đã rút được cái đầu ra khỏi cái bình hình chuông. Bộ dạng của hắn trông gớm guốc kinh dị hết sức, cái đầu em bé của hắn kêu la âm ỉ trong khi hai cánh tay chắc nịch của hắn quờ quạng lung tung một cách vô cùng nguy hiểm, vớ hụt Harry chỉ trong đường tơ kẽ tóc, nhờ Harry thụp đầu xuống kịp thời. Harry giơ cây đũa phép lên, nhưng ngạc nhiên thấy Hermione nắm cánh tay nó giữ lại.

“Bồ không thể tấn công một em bé!”

Chẳng còn thì giờ để mà tranh cãi về quan điểm nữa, Harry đã nghe được nhiều tiếng bước chân đang vang lên càng lúc càng to từ bên Phòng Tiên Tri mà tụi nó vừa ra khỏi, và giờ thì đã hiểu ra một cách muộn màng rằng, lẽ ra nó không nên la hét ồm ồm lên như thế để mà lạy ông tôi ở bụi này.

“Đi thôi!”

Harry nói, rồi bỏ lại tên Tử Thần Thực Tử có cái đầu em bé xấu xí đi loạng choạng đằng sau, tụi nó chạy về phía cánh cửa hé mở ở cuối phòng, trở lại dãy hành lang đen ngòm.

Tụi nó mới chạy được nửa đường về phía đó thì Hany nhìn thấy qua cánh cửa mở và hai Tử Thần Thực Tử đang chạy băng qua căn phòng đen về phía tụi nó. Ngoặt sang trái, nó lại đâm đầu vào một văn phòng nhỏ đồ đạc lộn xộn và tối hù, và đóng sầm cánh cửa lại.

Hermione mở miệng hô:

“*Collo...*”

Nhưng cô nàng chưa kịp hô hết câu thần chú thì cánh cửa đã lại mở bung ra và hai tên Tử Thần Thực Tử đã xộc được vào trong phòng. Kêu lên một tiếng đặc thẳng, cả hai đồng thanh gào lên:

“IMPEDIMENTA! (QUẬT NGÃ!)”

Harry, Hermione và Neville đều bị đánh ngã bật ra sau. Neville thì bị

quăng lên trên mặt bàn rồi biến mất tiêu. Hermione thì nhào vô một cái kệ sách và ngay lập tức bị một dòng thác sách nặng ịch đổ xuống phủ ngập đầu. Gáy của Harry thì giông vô bức tường đá đằng sau lưng, vô số ánh sáng tí ti bùng lên trong mắt nó, trong chốc lát nó chóng mặt và bối rối đến nỗi không có được phản ứng gì hết.

Tên Tử Thần Thực Tử gần Harry nhất rống lên:

“CHÚNG TA BẮT ĐƯỢC NÓ RỒI! TRONG MỘT VĂN PHÒNG...”

Hermione hô lên:

“*Silencio! (Nín thinh!)*”

Tiếng nói của tên Tử Thần Thực Tử tắt lịm. Hắn vẫn tiếp tục lép nhép cái miệng đằng sau cái lỗ của cái mũ trùm, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra cả. Đồng bọn của hắn bèn xô hắn qua một bên.

Khi tên Tử Thần Thực Tử thứ hai này vừa giơ cây đũa phép lên, Harry hét to:

“*Petrificus Totalus!*”

Hai tay và hai chân của tên Tử Thần Thực Tử lập tức bị khóa chặt vào nhau và hắn ngã nhào tới trước, sấp mặt xuống tấm thảm ngay dưới chân Harry, toàn thân cứng đờ như tấm ván và không có cách chi cử động được.

“Giỏi quá, Ha...”

Nhưng tên Tử Thần Thực Tử mà Hermione đánh cam lúc nãy bỗng làm một cử động kịch liệt bằng cây đũa phép của hắn. Từ đầu đũa phóng ra một luồng trông giống như luồng lửa màu tím, xuyên thẳng qua ngực của Hermione; cô nàng thốt lên một tiếng “Ôi” như thể ngạc nhiên rồi ngã xuống sàn nằm bất động.

Harry quỳ gối xuống bên cạnh Hermione, kêu to:

“HERMIONE!”

Neville cũng từ dưới gầm bàn bò thật nhanh về phía Hermione, cây đũa

phép giơ cao trước mặt. Khi cái đầu của Neville vừa thò ra, thì bị tên Tử Thần Thực Tử đá cho một cái chí tử. Chân của tên Tử Thần Thực Tử làm gãy đôi cây đũa phép của Neville rồi nện vô mặt nó, khiến Neville rú lên đau đớn và co quắp người lại, bụm chặt miệng mũi. Harry xoay mình lại, cây đũa phép của nó vẫn giơ cao. Nó thấy tên Tử Thần Thực Tử đã xé toạc cái mũ trùm đầu và đang chĩa cây đũa phép thẳng vào mình. Nó nhận ra ngay gương mặt dài ngoẵng nhăn nhó và xanh tái từng được in trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Đó là Antonin Dolohov, tên pháp sư đã ám sát Prewetts.

Dolohov cười gằn. Bàn tay không cầm đũa phép của hắn chỉ vào lời tiên tri đang được nắm chặt trong tay Harry, rồi chỉ vào hắn. Rồi chỉ sang Hermione. Mặc dù hắn không thể nói nữa, nhưng ý muốn của hắn thì quá rõ ràng:

“Hãy đưa lời tiên tri cho ta, nếu không thì mi sẽ lãnh đủ như con bé đó...”

Harry nói:

“Làm như mi sẽ không giết hết tất cả tội ta ngay khi ta giao nộp nó vậy!”

Một tay đỡ vai Hermione, hãy còn âm ỉ, Harry không dám nhìn thẳng vào cô bé. Một tiếng rên rỉ hoảng loạn bên trong đầu khiến nó không suy nghĩ chín chắn được.

“Đừng để cho Hermione chết, đừng để cho cô bé chết, nếu Hermione chết thì là lỗi tại mình...”

Từ dưới gầm ghế, Neville hạ bàn tay xuống khỏi mặt, để lộ ra một cái mũi rõ ràng đã bị bể, máu me đang tuôn xuống miệng và cằm. Nó hét lên dữ dội:

*“Harry, dù bồ làm gì *ti* nữa, cũng *từng từa* nó cho hắn!”*

Lúc đó bên ngoài cửa có tiếng đổ bể, Dolohov bèn ngoảnh nhìn lại - tên Tử Thần Thực Tử có cái đầu em bé vừa xuất hiện trên ngưỡng cửa, cái đầu bé tí thì khóc la oang oang, hai nắm tay bự chẳng thì quật đập lung tung bất kể cái gì trong tầm tay chung quanh hắn.

Harry bèn chụp ngay lấy cơ hội:

“PETRIFICUS TOTALUS!”

Câu thần chú trúng ngay Dolohov trước khi hắn có thể chặn lại được, và hắn đổ nhào tới trước, đề lên tên đồng bọn, cả hai thẳng đơ cán cuốc và không thể nhúc nhích cục cựa gì nữa.

Ngay khi tên Tử Thần Thực Tử đầu em bé lại lần dò đi khuất mắt, Harry lập tức lay vai Hermione mà gọi:

“Hermione, Hermione ơi, tỉnh dậy đi...”

Neville lại một lần nữa bò ra khỏi cái găm ghế về phía Hermione, máu vẫn chảy rờn rờn từ cái mũi đang sưng vù. Nó hỏi:

“Hắn *tã* làm gì Hermione?”

“Mình không biết...”

Neville dò mạch trên cổ tay Hermione.

“Mạch còn *tập*, Harry ơi, mình *tin tủng* là mạch...”

Một làn sóng khuây khỏa mạnh mẽ tràn qua người Harry, khiến nó trong chốc lát cảm thấy nhẹ nhõm cả đầu óc.

“Còn sống hả?”

“Ừ, mình *toán* vậy...”

Cả hai lại nín khe để Harry lắng nghe thiết kỷ âm thanh của nhiều tiếng bước chân khác, nhưng nó chỉ có thể nghe được tiếng khóc oe oe và tiếng dò dẫm lục đục của tên Tử Thần Thực Tử em bé trong căn phòng bên cạnh.

Harry thì thầm:

“Neville à, tội mình không còn xa lối ra lắm, tội mình đã ở ngay bên cạnh căn phòng tròn... Nếu có thể đưa bồ băng ngang qua được căn phòng đó và tìm đúng được cánh cửa thoát ra trước khi có thêm tên Tử Thần Thực Tử nào đến, thì mình cá là bồ có thể đưa được Hermione đi ngược lên hành lang để vô thang máy... Rồi bồ kiếm ai đó... báo động...”

Neville chùi máu mũi vô ống tay áo, nhăn nhó nhìn Harry:

“Còn bồ thì *tịnh* làm cái *chì*?”

Harry nói:

“Mình phải đi kiếm mấy đứa kia.”

Neville quả quyết nói:

“VẬY *chì* mình cùng *ti* *kiếm* tụi nó với bồ.”

“Nhưng còn Hermione...”

Neville vẫn cương quyết:

“Tụi mình *tem* bạn ấy *ti* *cùng*. Mình sẽ công bạn ấy... bồ *chiến tấu* với bọn chúng giỏi hơn mình...”

Nó đứng dậy, nắm lấy một cánh tay của Hermione, trừng mắt nhìn Harry. Harry ngập ngừng, rồi nắm lấy cánh tay kia, giúp sức đỡ Hermione mềm nhũn lên vai của Neville.

“Khoan đã...”

Chộp lại cây đũa phép của Hermione văng trên sàn, Harry nhét nó vào tay Neville, nói:

“Bồ nên cầm theo cái này...”

Neville đá qua một bên mẩu vụn của cây đũa phép đã bị gãy của nó khi tụi nó cùng dìu dắt nhau đi về phía cửa.

Máu vẫn từ mũi Neville chảy xuống thành dòng đặc quánh khi nó nói:

“Bà nội mình chắc là sẽ chết mình... cây tũa phép tó là cây tũa cũa...”

Harry thò đầu ra khỏi cửa, cẩn thận nhìn quanh. Tên Tử Thần Thực Tử em bé vẫn đang khóc la và quờ quạng đập đổ đồ vật, vấp té vô mấy cái đồng hồ đứng, hất ngã chống gọng mấy cái bàn giấy, kêu khóc oang oang và hoang mang, trong khi cái tủ kiếng mà bây giờ Harry nghi là tủ chứa đồ điều khiển thời gian cứ tiếp tục đổ xuống, bể tan, tự sửa chữa rồi tự gắn lại nó lên bức tường đằng sau lưng tụi nhỏ.

Harry thì thầm:

“Hắn sẽ không bao giờ để ý tới mình đâu... Đi thôi... Bám sát theo sau mình nhé...”

Tụi nó bò ra khỏi văn phòng, ngược về hướng cánh cửa mở ra hành lang đen. Trong hành lang lúc này dường như hoàn toàn hoang vắng.

Tụi nó đi tới trước vài bước. Neville hơi lảo đảo một tý vì sức nặng của Hermione. Cánh cửa của căn phòng Thời Gian đóng ập lại sau lưng tụi nó, và bức tường lại một phen nữa xoay vòng tròn. Cái cú ngã trúng gáy vừa rồi hình như khiến cho Harry hơi mất thăng bằng một chút, nó nheo mắt lại, lắc lư nhẹ nhẹ, cho đến khi bức tường lại đứng yên. Trái tim Harry chùng xuống khi nó nhận thấy những dấu thập lửa của Hermione trên mấy cánh cửa đã mờ mất rồi.

“VẬY BỒ TÍNH XEM CỬA NÀO...”

Nhưng tụi nó chưa kịp quyết định được nên thử đi lối nào thì một cánh cửa bên phải chợt bung ra và ba người đổ nhào vô phòng.

Harry lao về phía chúng, kêu lên thống thiết:

“Ron! Ginny... Mấy bồ có sao...?”

Ron khúc khích cười một cách yếu ớt, lảo đảo đi tới trước, chộp lấy vạt trước tấm áo chùng của Harry, trừng mắt ngó nó bằng hai con mắt không tập trung:

“Harry! Bồ đây rồi... Hì hì hì... Ngó bồ mắc cười quá, Harry ơi... Bồ nhếch nhác bẩn thỉu quá...”

Gương mặt Ron trắng bệch và từ góc miệng nó nhả ra một cái gì đó đen xỉn. Ngay sau đó đầu gối Ron nhũn ra sụp xuống, nhưng tay nó vẫn níu chặt vạt áo trước của Harry, khiến cho Harry bị kéo xuống lom khom.

Harry hãi hùng hỏi:

“Ginny? Chuyện gì đã xảy ra?”

Nhưng Ginny chỉ lắc đầu và chuồi xuống chân tường trong một tư thế ngồi bẹp, vừa ôm lấy mắt cá chân vừa thở hỗn hển.

Người duy nhất dường như không bị thương tổn gì là Luna, cô bé đang cúi xuống Ginny, và nói khẽ:

“Em nghĩ mắt cá chân nó bị bể rồi, em nghe cái gì đó kêu răng rắc. Bốn người trong bọn họ đã rượt đuổi tụi em vô căn phòng tối thui đầy các hành tinh, chỗ đó hết sức kỳ quái, nhiều lúc tụi em dường như chỉ trôi nổi trong bóng tối...”

Ron vẫn khúc khích cười nho nhỏ, nói:

“Ê, Harry, tụi này thấy sao Thiên Vương gần xịt... Biết hông, Harry? Tụi này thấy sao Thiên Vương... hì hì hì...”

Một bong bóng máu phình to lên ở khoe miệng của Ron rồi bể ra.

Luna phác một cử chỉ tuyệt vọng về phía Ginny lúc này đang thở chậm lại, rất chậm, hai mắt nhắm nghiền.

“Nói gọn lại, một tên trong bọn chúng túm được cổ chân của Ginny, em đã dùng đến Bùa Giải Thoát và làm nổ tung sao Diêm Vương vô mặt hăn, nhưng...”

Harry khiếp đảm hỏi:

“Còn Ron thì sao?”

Ron vẫn tiếp tục cười khúc khích, vẫn nín chặt vạt áo trước của Harry.

Luna buồn bã nói:

“Em không biết họ ếms trúng thần chú gì lên anh ấy, nhưng anh ấy đâm ra hơi khùng khùng, em khó khăn lắm mới lôi được anh ấy đi cùng...”

“Ê, Harry...”

Ron kéo vành tai Harry xuống kề miệng nó và vẫn khúc khích cười nho nhỏ:

“Harry ơi, bồ biết con nhỏ này là ai mà... Nó là con Khùng Lovegood... hì

hì hì...”

Harry cương quyết nói:

“Tụi mình phải ra khỏi chỗ này. Luna, em có thể giúp Ginny không?”

“Được chứ.”

Luna nói, nhét cây đũa phép của cô bé lên vành tai để giữ an toàn, rồi vòng một cánh tay quanh eo của Ginny để đỡ cô bé đứng lên.

Ginny nóng nảy nói:

“Chỉ bị cái mắt cá chân thôi... mình có thể tự đứng lên mà...”

Nhưng ngay sau đó cô bé té nhào qua một bên và phải níu chặt lấy Luna để trụ đứng lại. Harry quàng cánh tay Ron lên vai nó, như cách đây nhiều tháng trời nó đã dìu đỡ Dudley. Nó ngó quanh: tụi nó chỉ có một - trên - mười - hai - cơ - may tìm ra được lối thoát đúng đầu tiên...

Nó ráng sức kéo Ron về phía một cánh cửa; khi tụi nó còn cách cánh cửa vài bước chân thôi thì một cánh cửa khác bên kia căn phòng chọt mở bung ra và ba tên Tử Thần Thực Tử lao nhanh vào phòng, dẫn đầu là mụ Bellatrix Lestrange.

Mụ rút lên:

“Chúng đây rồi!”

Thần chú điểm huyết phóng ngang qua căn phòng: Harry nhào qua cánh cửa đang trước mặt, không cần nương nhẹ gì cả, nó xô Ron ra khỏi mình, rồi lao trở lại để giúp Neville đỡ Hermione. Tất cả tụi nó qua được ngưỡng cửa vừa đúng lúc để đóng sập cửa lại trước mũi mụ Bellatrix.

Harry hét:

“Colloportus!”

Nó nghe tiếng ba tấm thân tông cái rầm vô cánh cửa ở phía bên kia.

Giọng một người đàn ông vang lên:

“Không hề gì! Có những lối đi khác trong... BẮT ĐƯỢC CHÚNG RỒI,

CHÚNG Ở ĐÂY NÀY!”

Harry quay phắt lại. Tụi nó đã trở lại căn Phòng Chứa Não, và khỏi nghi ngờ gì hết, khắp các bức tường đều có những cánh cửa. Nó có thể nghe thấy tiếng chân bước dọc hành lang đằng sau, có lẽ có thêm vài tên Tử Thần Thực Tử chạy đến để hiệp sức với mấy tên đầu tiên.

“Luna... Neville... giúp mình!”

Ba đứa tụi nó cùng tò đi khắp phòng để niêm phong mấy cánh cửa lại. Trong lúc vội vã lao tới một cánh cửa bên cạnh, Harry vấp vào một cái bàn và té lăn cù lên đó.

“*Colloportus!*”

Tiếng bước chân chạy dồn dập đằng sau những cánh cửa; thỉnh thoảng vang lên tiếng một tấm thân nào đó tông vào cửa, khiến cho cánh cửa kêu rảng rảng và rung chuyển. Luna và Neville đang ế bùa lên mấy cánh cửa ở bức tường đối diện bên kia căn phòng. Thế rồi, trong lúc Harry đã lên được tới chỗ cao nhất của căn phòng, nó nghe tiếng Luna hô:

“*Collo... a á á á á aaaaaaa...*”

Nó quay lại đúng lúc và nhìn thấy Luna bay véo lên không trung. Năm Tử Thần Thực Tử đang xộc vào phòng qua cánh cửa mà cô bé chưa niêm phong kịp. Luna rớt xuống một cái bàn giấy, trượt qua mặt bàn, tuột xuống sàn ở mé bên kia. Ở đó cô bé nằm thông thượt, bất động như Hermione.

Mụ Bellatrix rượt theo Harry, gào lên:

“Bắt thằng Potter ấy!”

Nó né được mụ ta và vọt trở lại căn phòng; nó biết là nó sẽ còn được an toàn cho đến khi nào bọn họ còn lo lắng có thể đánh nhầm vào lời tiên tri...

Lúc này Ron đã loạng choạng đứng lên và đang lão đảo bước như người say về phía Harry, vẫn khúc khích cười:

“Ê! Ê, Harry! Trong này có *não...*, hì hì hì, kỳ quá hả, Harry?”

“Ron, tránh đường ra, ngồi xuống...”

Nhưng Ron đã chĩa cây đũa phép vô cái bồn thủy tinh.

“Thiệt tình, Harry à, mấy cái này là nào... coi đây... *Thu hồi Não!*”

Quang cảnh lúc đó dường như đông cứng lại. Harry, Ginny, và Neville, và cả bọn Tử Thần Thực Tử đều bất chấp tụi nó mà quay đầu lại ngó trên đỉnh cái bồn khi một bộ não phóng vọt ra khỏi chất lỏng màu xanh biếc y như một con cá nhảy khỏi nước. Trong một thoáng, bộ não dường như khựng lại giữa không trung, rồi lao về phía Ron, quay tít mù khi tiến đến gần nó, và từ bộ não bay ra một cái gì đó giống như những giải ruy băng kết bằng những hình ảnh chuyển động, xoắn ra như những cuộn phim nhựa...

Ron ngấm bộ não bung ra những thứ lòe loẹt bên trong, kêu lên:

“Ha ha ha... Ê, Harry... ngó nó kìa... Ê, Harry, lại đây sờ nó thử coi, chắc là kỳ quái lắm...”

“RON, ĐỪNG!”

Harry không biết chuyện gì có thể xảy ra nếu Ron chạm vào mấy cái tua tư tưởng đang chờn vờn bay bên ngoài bộ não ấy, nhưng nó biết chắc là chẳng có gì tốt lành cả. Nó lao tới trước nhưng Ron đã chụp được bộ não bằng hai cánh tay vươn dài ra.

Ngay khi những cái tua vừa chạm vào da Ron, chúng bắt đầu tự quấn quanh hai cánh tay của nó như những sợi dây thừng.

“Ê, Harry... coi chuyện gì xảy ra này... không... không..., mình không thích nó... không, ngừng lại... *ngừng...!*”

Nhưng mấy giải ruy băng bây giờ đã quấn tới ngực Ron rồi. Nó bứt, nó giăng chúng ra, trong khi bộ não cứ quấn chặt vào mình nó giống như phần thân của một con bạch tuộc.

Harry hét:

“*Diffindo! (Cắt gỡ!)*”

Nó cố gắng cắt rời những cái tua đang quăn quanh Ron ngay trước mắt nó, nhưng chúng chẳng chịu đứt cho. Ron ngã xuống, vẫn vật lộn với cái đồng của nợ này.

Ginny nằm bất động trên sàn vì cái mắt cá chân bị vỡ, nhưng vẫn còn gào lên được:

“Harry ơi, nó làm anh ấy nghẹt thở chết mất!”

Ngay sau đó là một tia sáng đỏ bay vút từ đầu cây đũa phép của một đứa trong bọn Tử Thần Thực Tử trúng thẳng vào mặt Ginny. Cô bé lập tức đổ nhào qua một bên và nằm đó bất tỉnh.

Neville xoay hăn người lại, vung cây đũa phép của Hermione về phía một tên Tử Thần Thực Tử đang tiến tới, nó hét:

“TIỆM HUYỆT! TIỆM HUYỆT! TIỆM HUYỆT!”

Nhưng chẳng có gì xảy ra hết. Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử phóng bùa Điểm Huyết vào Neville, nhưng bị hút chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Giờ đây chỉ còn lại hai người duy nhất là Neville và Harry chống chọi với năm tên Tử Thần Thực Tử, hai trong số bọn này đã bắn ra những tia sáng bạc giống như những mũi tên bay trượt qua tụi nó và gây ra mấy cái hố lở lói trên bức tường đằng sau. Harry cảm đầu chạy thực mạng khi mẹ Bellatrix Lestrange lao thẳng về phía nó. Năm chặt lời tiên tri trong tay, giơ cao quá đầu, nó chạy ngược lên căn phòng; hành động duy nhất mà nó có thể nghĩ ra là kéo bọn Tử Thần Thực Tử xa khỏi mấy đứa bạn của mình.

Có vẻ như mưu tính của Harry đã thành công. Cả bọn Tử Thần Thực Tử lập tức rống rần chạy theo nó, xô hất bàn ghế bay tã lả, nhưng chẳng tên nào dám đánh bùa vào nó vì biết đâu lại đánh vỡ mất lời tiên tri. Thế là Harry lao qua cánh cửa duy nhất để mở, cánh cửa mà bọn Tử Thần Thực Tử đã xông vào trước đó. Trong lòng nó chỉ cầu nguyện sao cho Neville ở lại với Ron... tìm cách nào đó để giải thoát cho Ron... Nó chạy thêm vài bước vào căn

phòng mới và cảm thấy mặt sàn biến mất...

Nó đang rơi xuống hết bậc thang đá dốc đứng này đến bậc thang đá dốc đứng khác, tới mỗi thêm đá lại dội bật lên một cái, để rồi cuối cùng té một cái ạch, làm bao nhiêu hơi thở đều bị tổng hết ra ngoài thân thể, rồi nằm ngửa thẳng cẳng dưới đáy của cái hố nơi có cái cổng tò vò bằng đá dựng trên một cái bục. Toàn bộ căn phòng rung vang tiếng cười của bọn Tử Thần Thực Tử. Harry ngược nhìn lên và thấy năm tên lúc nãy trong Phòng Chứa Não giờ đây đang đi xuống bậc thang về phía nó, trong khi nhiều tên Tử Thần Thực Tử khác đang hiện ra từ những ngưỡng cửa khác và bắt đầu nhảy từ băng ghế này đến băng ghế khác cũng tiến về phía nó. Harry đứng dậy, mặc dù hai chân nó run rẩy tê đến nỗi chúng gần như không thể chống đỡ nổi tấm thân. Kỳ diệu làm sao, lời tiên tri vẫn còn nguyên trong bàn tay trái của nó, còn tay phải của nó thì nắm chặt cây đũa phép.

Nó lùi lại, nhìn quanh, cố gắng chọn thế sao cho tất cả bọn Tử Thần Thực Tử đều ở trong tầm nhìn. Gót chân nó đạp phải cái gì đó rất cứng; hóa ra nó đã lùi sát cái bệ đỡ cánh cổng tò vò. Nó trèo ngược lên trên cái bệ. Tất cả bọn Tử Thần Thực Tử đều dừng lại, trợn mắt nhìn nó. Một số tên còn thở hào hển như chính nó. Một tên Tử Thần Thực Tử khác bị chảy máu rất nặng. Dolohov, sau khi thoát khỏi thần chú trói gô, đang liếc nhìn Harry hết sức đố cáng, cây đũa phép của hắn chĩa thẳng vào ngực Harry. Lucius Malfoy kéo cái mũ trùm của hắn ra, cất giọng nhừa nhựa:

“Potter, mi tới số rồi. Bây giờ hãy đưa cho ta lời tiên tri. Như một đứa bé ngoan nào...”

Harry tuyệt vọng nói:

“Hãy... hãy để những người khác ra đi, tôi sẽ đưa nó cho ông!”

Vài tên Tử Thần Thực Tử phá ra cười.

Gương mặt xanh nhợt nhạt của Lucius Malfoy bừng lên sự khoái trá.

“Mi không còn tư thế để ngã giá nữa, Potter à. Mi xem, chỉ còn một mình mi chọi với mười người trong bọn ta... Hay là lão Dumbledore không hề dạy cho mi cách đếm hả?”

Một giọng nói vang lên từ phía trên:

“Nó không một mình đâu!”

Trái tim Harry chìm xuống. Neville đang lụp chụp bò xuống mấy băng ghế đá về phía nó, cây đũa phép của Hermione nắm chặt trong bàn tay run lẩy bẩy.

“Neville... đừng... trở lại với Ron đi...”

Neville chĩa cây đũa phép lần lượt vào từng tên Tử Thần Thực Tử, hét lên một lần nữa:

“TIỀM HUYỆT! TIỀM HUYỆT! TIỀM HUYỆT!...”

Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử bự con nhất túm lấy gáy Neville từ đằng sau, quật hai cánh tay nó vô hông. Nó vùng vẫy, đá lung tung; nhiều tên Tử Thần Thực Tử cười rộ lên.

Lucius Malfoy khinh khỉnh nói:

“Đây là thằng nhóc Longbottom, phải không hở? Chà, bà nội mi quen rồi cái chuyện mất mát con cháu trong nhà cho mục đích của bọn ta... Cho nên cái chết của mi ắt không đến nỗi là một chấn động lớn lắm đâu...”

Bellatrix lặp lại:

“Longbottom à?”

Một nụ cười cực kỳ ác độc lóe sáng gương mặt hốc hác của mụ.

“Ái chà, ta đã hân hạnh được gặp cha mẹ của mi rồi, nhóc con ạ...”

Neville gầm lên:

“CHÍNH MỤ TÃ...”

Nó vùng vẫy kịch liệt chống lại vòng tay kèm chặt của tên Tử Thần Thực Tử đang bắt giữ nó, đến nỗi tên này phải hét lên:

“Ai điểm huyết nó dùm coi!”

Mụ Bellatrix nói:

“Đừng. Đừng! Đừng!”

Trông mụ bị kích động dữ dội, sống động với niềm hưng phấn khi mụ liếc nhìn Harry, rồi quay lại ngắm Neville.

“Đừng. Để coi Longbottom chịu nổi được bao lâu trước khi phát khùng như ba má nó... Trừ khi Harry chịu giao cho chúng ta lời tiên tri...”

Neville rống lên:

“TỪNG TUA NÓ CHO BỌN HỌ!”

Neville gần như không tự chủ được nữa, đá loạn xạ và lẫn lộn quẫn quại khi mụ Bellatrix tiến đến gần nó và kẻ đang kèm giữ nó, cây đũa phép của mụ giơ cao.

“HARRY, TỪNG GIAO NÓ CHO HỌ!”

Bellatrix giơ cao cây đũa phép.

“*Crucio!*”

Neville rú lên, hai chân nó co rút lên tới ngực, đến nỗi tên Tử Thần Thực Tử đang kèm nó phải xách nó lơ lửng hổng khỏi mặt đất mất một lúc. Hắn thả nó ra và nó rớt xuống sàn, quẫn quại và gào rú thống thiết.

“Đó mới là món khai vị mà thôi!”

Mụ Bellatrix vừa nói vừa giơ cây đũa phép lên lần nữa để khiến cho tiếng gào rú của Neville ngừng lại và nó nằm thốn thức dưới chân mụ. Mụ quay lại trừng mắt nhìn Harry.

“Nào, Harry, hoặc là đưa cho bọn ta lời tiên tri, hoặc là ngấm thẳng bạn nhỏ của mi chết khốn chết khổ...”

Harry không cần phải suy nghĩ; chẳng có lựa chọn nào khác. Khi nó giơ lời tiên tri ra, trái cầu còn nóng hổi vì sức nóng truyền từ bàn tay nắm chặt của nó. Malfoy nhảy ngay tới trước để lấy.

Nhưng ngay lúc đó, phía trên đầu mọi người, hai cánh cửa bật mở tung ra và năm người nữa xông vào phòng: chú Sirius, thầy Lupin, thầy Moody, cô Tonks và chú Kingsley.

Malfoy quay phắt lại và giơ đũa phép lên, nhưng cô Tonks đã kịp phóng ra thần chú điểm huyết nhắm ngay vào lão ta. Harry không cần chờ xem liệu thần chú đó có trúng mục tiêu không, nó nhảy khỏi bệ, tránh xa lập tức. Bọn Tử Thần Thực Tử bị bối rối hoàn toàn vì sự xuất hiện của các thành viên Hội Phượng Hoàng, những người này đang vừa nhảy xuống từng bậc thang đá về phía cái sàn dưới đáy lòng chảo, vừa phóng thần chú như mưa xuống bọn Tử Thần Thực Tử. Xuyên qua những thân hình lao nhanh như tên bắn, những tia sáng lóe lên, Harry có thể nhìn thấy Neville đang bò về phía trước. Nó né được một tia sáng đỏ khác nữa rồi nhào xuống sàn, bò đến chỗ Neville.

Một tia bùa chú khác bay vút qua, cách đầu tụi nó chỉ vài phân, nó hét:

“Bồ có sao không?”

Neville cố gắng phục hồi sức lực, đáp:

“Ồn.”

“Còn Ron?”

“Mình nghĩ nó cũng ổn thôi... Lúc mình ti, nó vẫn tang vật lộn với bộ não...”

Sàn đá giữa hai đứa nổ tung khi bị trúng một tia bùa, tạo ra một cái hố ngay chỗ Neville vừa mới đặt tay trước đó vài giây. Cả hai đứa quính quáng bò xa khỏi chiến trường, bỗng một cánh tay rắn chắc không biết từ đâu xuất hiện tóm chặt cổ Harry, nhắc bổng nó lên, khiến chân nó không sao chạm được mặt sàn.

Một giọng nói gầm gừ bên tai nó:

“Đưa cho ta... Đưa cho ta lời tiên tri...”

Hắn siết quanh khí quản Harry chặt đến nỗi nó không thể thở được - Qua

làn nước mắt ứa ra nó nhìn thấy chú Sirius đang đấu tay đôi với một tên Tử Thần Thực Tử cách nó chừng ba thước. Chú Kingsley thì đang đánh với hai tên một lúc; cô Tonks vẫn còn trên lưng chừng bậc thang đá, đang phóng bùa xuống mục Bellatrix - Đường như không ai nhận thấy Harry sắp chết... Nó trở đầu cây đũa phép ra sau, nhắm vào hông của gã đàn ông đang bắt giữ nó, nhưng nó chẳng còn hơi thở đâu để mà thốt ra câu thần chú nào nữa. Bàn tay kia của gã đàn ông đang cố cạy lời tiên tri trong bàn tay nắm chặt của nó...

“AAAAAAA!”

Neville đã bất ngờ lao tới không biết từ đâu: nó không thể hô thần chú chính xác được, nên đã đâm mạnh cây đũa phép của Hermione vô cái lỗ mắt trên cái mũ trùm đầu của tên Tử Thần Thực Tử. Hắn buông Harry ra ngay tức thì, kèm theo một tiếng tru đau đớn. Harry xoay phắt người lại đối diện với hắn và hô:

“ĐIỂM HUYỆT!”

Tên Tử Thần Thực Tử ngã ngửa ra sau, đổ nhào xuống, cái mũ trùm đầu của hắn tuột ra. Hắn chính là Macnair, kẻ sém chút nữa đã là đao phủ của con Bằng-Mã Buckbeak. Một trong hai con mắt của hắn đang sưng vù và máu phun ra.

Harry nói với Neville:

“Cám ơn!”

Nó kéo Neville qua một bên khi chú Sirius và tên Tử Thần Thực Tử đối thủ vừa loạng choạng chạy ngang qua, vừa đấu với nhau quyết liệt đến nỗi cây đũa phép của cả hai te tua hết.

Bỗng nhiên chân Harry chạm phải cái gì đó tròn và cứng mà nó vừa trượt lên - Trong một thoáng nó tưởng nó đã làm rớt lời tiên tri, nhưng rồi nó nhìn thấy con mắt huyền bí của thầy Moody xoay tít bay qua sàn phòng.

Chủ nhân của con mắt thì đang nằm dài bên cạnh Harry, đầu chảy máu

còn đối thủ của thầy thì đang cúi xuống Harry và Neville: hắn chính là Dolohov, bộ mặt dài ngoẵng của hắn nhăn nhó vì niềm vui sướng.

Hắn chìa cây đũa phép vào Neville, hét:

“Tarantallegra! (Cả từng xoèng!)”

Chân cẳng Neville lập tức vặn vẹo thành một thứ vũ điệu quay cuồng khiến nó bị mất thăng bằng và té lăn cù xuống sàn một lần nữa.

“Nào, Potter...”

Harry hét:

“Hú hồn Thần Hộ Mệnh!”

Dolohov vung cây đũa phép bằng một động tác chớp nhoáng như hắn đã làm đối với Hermione. Harry cảm thấy có cái gì đó sạt ngang qua mặt nó, giống như một con dao cùn nhưng tạo một sức ép quật nó ngã nhào qua một bên, và nó té chổng lên đôi chân cà giật của Neville, nhưng Thần Chú Che Chắn đã bảo vệ nó khỏi tác hại xấu nhất của bùa chú Dolohov.

Dolohov bèn giơ đũa phép của hắn lên một lần nữa:

“Thu hồi Lời Tiên...”

Từ đâu không biết, chú Sirius lao tới, dùng vai húc văng Dolohov, khiến hắn bay ra xa. Lời tiên tri lại một lần nữa suýt bay ra khỏi đầu ngón tay của Harry nhưng nó kịp tìm cách níu chụp lại. Bây giờ chú Sirius và Dolohov đang đấu tay đôi, đũa phép của họ vung lên lóe sáng như gươm, những tia lửa bay xẹt ra từ đầu đũa phép của họ...

Dolohov thu hồi cây đũa phép của hắn để thực hiện động tác chớp nhoáng giống như hắn đã làm đối với Hermione và Harry. Harry bật phóng lên hét:

“Petrificus Totalus!”

Một lần nữa, tay chân của Dolohov dính chặt vào thân mình hắn và hắn bổ ngã ra sau, lưng giội xuống sàn một cái rầm.

“Giỏi lắm!”

Chú Sirius vừa lớn tiếng khen ngợi Harry vừa ấn đầu nó xuống vì có thêm hai thần chú điểm huyết đang bay vèo về phía hai chú cháu.

“Này chú muốn các cháu lập tức rời khỏi...”

Hai chú cháu lại thụp xuống một lần nữa. Một tia sáng xanh biếc suýt chút nữa là trúng chú Sirius. Harry nhìn thấy phía bên kia căn phòng cô Tonks đang té từ giữa chừng các bậc thang đá xuống, thân hình liệt cứng của cô lăn xuống từ bậc đá này đến bậc đá kia, và mẹ Bellatrix đang đắc thắng quay trở lại cuộc đánh nhau tương bình.

Chú Sirius gào:

“Harry, hãy giữ lời tiên tri, tóm lấy Neville, và chạy đi!”

Chú Sirius lao vút tới trước đón đầu mẹ Bellatrix. Harry không thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra kế tiếp, bởi vì chú Kingsley đã án ngang tầm nhìn của nó. Chú Kingsley đang đấu với Rookwood mặt rỗ lúc này đã bị tuột mất mũ trùm đầu. Một tia sáng xanh biếc nữa bay ngang qua phía trên đầu Harry khi nó lao về phía Neville...

Nó hét vào tai Neville: “Bồ có thể đứng dậy không?”, bởi vì chân cẳng của Neville lúc đó vặn vẹo và co giật một cách không sao kiểm soát được.

“Quàng tay bồ qua cổ mình...”

Neville làm theo lời nó - Harry đứng dậy - chân cẳng Neville vẫn còn vặn vẹo và co giật tứ tung, không thể nào đỡ nổi tấm thân của nó. Thế rồi, chẳng biết từ đâu ra, một gã đàn ông nhào vô tội nó. Cả hai đứa té ngửa ra sau. Chân cẳng Neville quơ quào loạn xạ trong không trung giống như một con bọ xít bị lật ngửa. Còn Harry thì cũng lăn cù trên sàn, nhưng cánh tay trái giơ cao trên không trung cố gắng giữ cho trái cầu thủy tinh nhỏ xíu không bị bể tan tành.

Giọng Lucius Malfoy gầm gừ bên tai Harry:

“Lời tiên tri, Potter, đưa cho ta lời tiên tri...”

Harry cảm thấy đầu cây đuă phép của Malfoy ấn mạnh vào giữa be sườn của nó.

“Không... thả... ta... ra... Neville... chụp lấy!”

Nó liệng trái cầu qua sà, Neville lăn vòng qua lưng nó để hứng trái cầu vào giữa ngực. Malfoy bèn chĩa cây đuă phép về phía Neville, nhưng Harry đã thọc mạnh cây đuă phép của chính nó ngược qua vai và hông:

“*Impedimenta! (Ngăn trở!)*”

Malfoy bị nổ văng ra khỏi lưng Harry. Khi nó lồm cồm bò dậy và nhìn chung quanh thì thấy lão đã rơi tõm xuống cái bể, chỗ mà chú Sirius và mẹ Bellatrix đang đấu tay đôi. Malfoy lại chĩa cây đuă phép của hắn về phía Harry và Neville, nhưng trước khi hắn lấy được hơi để hồn thần chú tấn công, thầy Lupin đã nhảy ra đứng giữa Malfoy và tụi nó.

“Harry, gom lại mấy đứa kia và ĐI!”

Harry chụp vai áo của Neville kéo toàn thân nó lên được bậc thềm đá thứ nhất. Chân cẳng của Neville vẫn còn vụng vọ co giật và không thể nào trụ nổi sức nặng thân mình. Harry lại gồng lên một lần nữa bằng tất cả sức lực mà nó có được và tụi nó trèo lên thêm được một bậc thềm đá nữa...

Một hồn thần chú nào đó trúng ngay cái băng ghế dưới chân Harry. Cái băng ghế sụm bà chè và nó ngã lăn quay xuống bậc thềm bên dưới, Neville thì rớt xuống tận đáy sà, chân cẳng vẫn còn vụng vọ, tay thì lụp chụp nhét lời tiên tri vô túi áo.

Harry kéo mạnh áo của Neville, kêu lên tuyệt vọng:

“Ráng lên! Thử cố dùng chân bồ đây...”

Harry lại gồng mình một phen phi thường nữa nhưng cái áo chùng của Neville rách toạc theo đường may bên trái - trái cầu thủy tinh nho nhỏ rớt ra khỏi túi áo nó, và trong khi tụi nó chưa chụp lại kịp thì cái chân cò giật của Neville đã tổng cho trái cầu một đá. Trái cầu bay về bên phải tụi nó chừng ba

thước rồi vỡ tan trên bậc thềm đá bên dưới tụi nó. Trong lúc cả hai trừng mắt nhìn cái chỗ mà trái cầu đã bể, kinh hoàng vì chuyện vừa xảy ra, thì tụi nó thấy một hình thù trắng như ngọc trai có hai con mắt to cỡ cộ từ từ dâng lên trong không trung, mà không một ai chú ý tới, trừ hai đứa nó. Harry có thể nhìn thấy cái miệng của hình thù đó lép nhép, nhưng giữa những âm thanh hỗn loạn của tiếng đổ bể va chạm hò hét kêu la chung quanh tụi nó, nó không thể nghe được một tiếng nào của lời tiên tri. Cái hình thù đó ngừng nói rồi tan biến vào cõi hư vô.

Neville kêu lên:

“Harry ơi, mình xin lỗi...”

Gương mặt Neville đầy thống khổ trong khi chân cẳng nó vẫn không ngừng vịn vẹo co giật.

“Mình xin lỗi nghe Harry, mình không cố ý...”

Harry hét:

“Không hề gì! Chỉ cần bỏ cố đứng lên, tụi mình mau thoát khỏi...”

Gương mặt đầm đìa mồ hôi của Neville bỗng nhiên xúc động dữ dội khi nó mở tròn mắt nhìn sững qua vai của Harry. Nó kêu lên:

“Thầy Dumbledore!”

“Cái gì?”

“*THẦY DUMBLEDORE!*”

Harry quay phắt lại để nhìn về hướng Neville đang ngoác trôn trối. Ngay phía trên tụi nó, trong cái khuôn cửa mở từ Phòng Chứa Não, thầy Dumbledore đứng đó, giơ cao cây đũa phép của thầy, gương mặt trắng bệch và giận dữ. Harry cảm thấy như một luồng điện vừa được “sạc” vô người và đang chạy xuyên qua từng tế bào của thân thể nó... *Tụi nó được cứu thoát rồi!*

Cụ Dumbledore bước xuống thật nhanh, ngang qua Harry và Neville, hai đứa nó bây giờ không tính đến chuyện đi khỏi chốn này nữa. Cụ Dumbledore

đặt chân tới bậc thềm cuối cùng rồi, tên Tử Thần Thực Tử gần đó nhất mới nhận ra sự hiện diện của cụ. Tiếng kêu la vang lên; một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử chạy trốn, lúp chúp loi choi trên những bậc thềm đá đối diện y như một con khỉ.

Thần chú của cụ Dumbledore lôi hẳn trở ngược lại dễ dàng như không, như thể hẳn bị móc vào một sợi dây vô hình nào đó...

Chỉ còn một cặp tiếp tục đánh nhau, dường như không hay biết gì về sự có mặt của người mới đến. Harry nhìn thấy chú Sirius thụp xuống né được tia sáng đỏ của mụ Bellatrix. Chú đang cười nhạo mụ ta:

“Cố lên nào! Chị dư sức làm giỏi hơn thế mà!”

Giọng cười nói của chú Sirius vang vọng khắp căn phòng cấu trúc như cái hang động này.

Tia sáng thứ hai trúng ngay giữa ngực chú Sirius.

Tiếng cười chẳng những tắt ngúm trên gương mặt chú, mà đôi mắt chú mở to kinh hoàng.

Harry buông Neville ra, mặc dù nó không ý thức hành động của mình. Nó lại nhảy xuống những bậc thềm đá, rút cây đũa phép của nó ra, cụ Dumbledore cũng quay về phía cái bệ.

Dường như thời gian chú Sirius ngã xuống rất dài. Cơ thể của chú cong lại thành một hình cung thanh nhã khi chú ngã ra sau và chìm xuống qua tấm màn tả tơi treo rủ xuống từ cái cổng tò vò...

Và Harry nhìn thấy ánh mắt pha lẫn sợ hãi và ngạc nhiên trên gương mặt buồn bã từng có một thời rất đẹp trai của người cha đỡ đầu của nó lúc này đang ngã xuống qua cái cổng tò vò và biến mất đằng sau tấm màn lay động mạnh trong chốc lát như thể bị gió to thổi bạt, rồi trở lại vị trí như trước.

Harry nghe tiếng rống đặc thẳng của mụ Bellatrix, nhưng nó biết điều đó chẳng có nghĩa gì cả - chú Sirius chỉ té qua cái cổng tò vò, chú sẽ lại xuất

hiện phía bên kia cổng trong một giây mà thôi...

Nhưng chú Sirius không xuất hiện lại.

Harry gào lên:

“CHÚ SIRIUS! CHÚ SIRIUS!”

Nó chạy tới đáy sàn, thở hồng hộc. Chú Sirius ắt hẳn là ở đằng sau tấm màn đầy thôi, và nó, Harry, sẽ kéo được chú trở ra...

Nhưng khi nó đến được mặt sàn và toan phóng về phía cái bệ thì thầy Lupin đã ôm ngang ngực nó, giữ nó lại.

“Không thể làm gì được nữa, Harry à...”

“Giúp chú ấy, cứu chú ấy, chú chỉ mới té vô đó mà!”

“Quá trễ rồi, Harry à...”

“Chúng ta vẫn còn có thể cứu kịp mà...”

Harry vùng vẫy kịch liệt và hung hăng, nhưng thầy Lupin vẫn không thả nó ra...

“Con chẳng thể làm được gì đâu, Harry à... chẳng làm được gì cả... Anh ấy chết rồi!”

NGƯỜI DUY NHẤT HẢN SỢ

Harry gào lên:
“Không, chú ấy chưa chết!”

Nó không thể nào tin nổi điều đó. Nó sẽ không thể tin được điều đó; nó vẫn chống chọi với thầy Lupin bằng tất cả sức lực mà nó có: thầy Lupin không hiểu, người ta trốn sau bức màn, nó đã nghe tiếng người ta rù rì khi nó bước vô căn phòng này lần đầu tiên - Chú Sirius chỉ đang ẩn náu đâu đó, đơn giản là chú bị che khuất đấy thôi...

Nó rống lên:

“CHÚ SIRIUS! CHÚ SIRIUS ƠI!”

Thầy Lupin cố gắng kèm giữ Harry, giọng thầy nghẹn ngào:

“Chú ấy không trở lại đâu, Harry à. Chú ấy không thể trở lại được bởi vì chú ấy đã ch...”

Harry gầm lên:

“KHÔNG - CHÚ - ẤY - KHÔNG - CHẾT! CHÚ SIRIUS ƠI!”

Chung quanh hai thầy trò nó vẫn diễn ra các chuyển động, những sự lảng xảng vô nghĩa, những tia nhá chớp nhoáng của nhiều bùa chú hơn được tung ra. Đối với Harry, tất cả đã trở thành những tiếng ồn vô nghĩa, những lời

nguyên trật mục tiêu bay sượt ngang qua chỗ thầy trò nó không đáng kể, chẳng còn gì đáng kể, ngoại trừ việc thầy Lupin thôi giả đồ rằng chú Sirius, người chỉ đứng cách vài bước sau bức màn cũ kia, sẽ không hiện trở ra bất cứ lúc nào nữa, trong khi chú ấy đang hất ngược mái tóc đen và hăm hở quay trở lại chiến trường...

Thầy Lupin kéo lê Harry xa khỏi cái bụi, Harry vẫn nhìn trần trối cái cổng tò vò, giờ đây lại đâm giận chú Sirius sao để nó chờ lâu như vậy...

Nhưng phần nào trong thâm tâm Harry cũng nhận ra, mặc dù nó vẫn hết sức vùng vẫy để thoát khỏi tay thầy Lupin, rằng trước đây chú Sirius chưa bao giờ bắt nó chờ đợi... chú Sirius luôn luôn liều bỏ mọi thứ để gặp nó, để giúp nó... Nếu chú Sirius không hiện trở ra từ cái cổng tò vò đó khi nó đã kêu gào chú như thể mạng sống nó tùy thuộc vào đó, thì chỉ có thể giải thích là chú ấy không thể nào trở lại... rằng chú ấy đã thực sự...

Cụ Dumbledore đã gom hầu hết bọn Tử Thần Thực Tử còn lại vô giữa phòng, dường như bọn chúng đều bị trói bằng những sợi dây thừng vô hình. Thầy Moody Mắt-Điên đã bò ngang qua phòng đến chỗ cô Tonks nằm và đang cố gắng hồi sinh cô. Đằng sau cái bụi vẫn còn những tia sáng lóe lên, những tiếng cầu nhàu, tiếng kêu la - Chú Kingsley đã chạy tới trước để kể tục cuộc đấu tay đôi của chú Sirius với mụ Bellatrix.

“Harry ời?”

Neville đã tuột xuống từng băng ghế đá một để đến chỗ Harry đang đứng. Harry không còn kháng cự lại thầy Lupin nữa, dù vậy thầy vẫn cẩn thận nắm giữ cánh tay nó.

Neville nói:

“Harry ời... mình thiệt tình xin lỗi...”

Chân cẳng Neville vẫn còn múa may loạn xạ. Nó hỏi:

“Có phải... người tàn ông tó... có phải Sirius Black... là bạn của bồ

không?”

Harry gật đầu.

Thầy Lupin chìa cây đũa phép của thầy vào chân Neville, nói khẽ:

“Nào, *Chăm dứt!*”

Bùa phép được giải trừ. Chân cẳng Neville rớt thông xuống sàn và nằm im re. Mặt thầy Lupin trắng bệch.

“Chúng ta hãy... hãy đi tìm mấy trò kia. Chúng ở đâu, Neville?”

Thầy Lupin vừa nói vừa quay lưng lại cái bệ. Nghe như thế mỗi lời đều khiến cho thầy đau đớn.

Neville nói:

“Dạ, tất cả tội nó tều ở xong kia. Một bộ não tang tắn công Ron, nhưng con nghĩ nó hông sao đâu... Hermione thì bất tỉnh, nhưng tội con còn bắt tước mạch...”

Một tiếng nổ to và một tiếng gào vang lên từ đằng sau cái bụi. Harry thấy chú Kingsley văng xuống đất, gào lên đau đớn. Khi cụ Dumbledore ra roi thì mụ Bellatrix cong đuôi chạy. Cụ nhắm vào mụ phóng ra một thần chú, nhưng mụ gạt được. Lúc này mụ đã chạy được nửa đường lên những bậc thềm đá...

“Harry!... Đừng!”

Thầy Lupin hét lên, nhưng Harry đã vượt ra khỏi cánh tay vừa nói lỏng của thầy Lupin.

Nó rống lên:

“MỤ ẤY GIẾT CHÚ SIRIUS! MỤ GIẾT CHÚ ẤY! CON SẼ GIẾT MỤ!”

Và nó lao ra, trèo lên những băng ghế đá. Người ta quát thét đằng sau lưng nó, nhưng nó bất chấp. Lai áo chùng của mụ Bellatrix đã khuất ở phía trước và nó bám theo mụ trở lại căn phòng có những bộ não trôi lơ lửng...

Mụ phóng một lời nguyền qua vai. Cái bòn vọt lên không trung và lật úp.

Dung dịch tanh thối bên trong bồn tưới ướt mem Harry. Những bộ não rớt ra và trượt qua người nó, bắt đầu quay tít những giải tua dài màu mè của chúng, nhưng Harry hét:

“*Wingardium Leviosa!*”

Lũ tua bèn văng khỏi nó, bay vào không trung. Nó cứ chạy lên, về phía cửa, dù trượt, dù tuột. Nó nhảy qua Luna đang nằm rên rỉ trên sàn, ngang qua Ginny, cô bé hỏi:

“Anh Harry... Cái...?”

Nó vượt qua Ron đang khúc khích cười khe khẽ, và Hermione vẫn còn bất tỉnh. Nó vặn cánh cửa mở vào căn phòng đen hình tròn và thấy Bellatrix biến mất qua một cánh cửa ở phía bên kia căn phòng - xa hơn chút nữa là hành lang dẫn trở lại những cái thang máy.

Nó đuổi theo, nhưng mục đã đóng cánh cửa lại sau lưng, và bức tường lại bắt đầu quay tít mù. Một lần nữa nó bị vây quanh bởi những vệt sáng xanh lam do những ngọn nến xoay nhanh tạo ra.

Khi bức tường khựng lại, nó tuyệt vọng thét to:

“Đâu là lối ra? Lối ra ở đâu?”

Căn phòng dường như từ nãy giờ chỉ chờ đợi nó hỏi. Cánh cửa ngay đằng sau nó mở tung. Và hành lang dẫn đến thang máy trải dài ngay trước mặt nó, trống vắng và được thắp sáng bằng ánh đuốc. Nó cắm đầu chạy...

Nó nghe tiếng thang máy kêu lanh canh phía trước mặt. Nó phóng lên lối đi, quanh qua góc tường, nắm tay giộng âm âm vào cái nút gọi thang máy. Cái thang máy kêu chói lói rồi hạ xuống càng lúc càng thấp; khung cửa lưới bằng vàng mở ra và Harry nhào vô trong, lại giộng âm âm lên cái nút ghi chữ Vành-Tai. Cánh cửa đóng lại và nó đang được nhấc lên cao...

Trước khi cái khung cửa lưới mở ra hoàn toàn, nó đã nhào ra khỏi thang máy nhìn quanh. Mục Bellatrix gần như đã đến được cái thang máy trạm điện

thoại công cộng ở cuối hành lang, nhưng mục ngoái nhìn lại và phóng thêm một thần chú nữa về phía nó khi nó lao về phía mục. Nó nấp đằng sau Bồn phun nước Huynh Đệ Pháp Thuật để tránh, câu thần chú của mục bay xẹt ngang qua nó, trúng vào cánh cổng được chế tác và trang trí bằng vàng ở tận cuối hành lang Vành-Tai, khiến cho cánh cổng kêu lên như chuông rung. Có thêm nhiều tiếng bước chân vang lên. Mục Bellatrix đã ngừng chạy. Harry cúi lom khom phục sau quần thể tượng lắng nghe.

Mục nhái giọng bi bô của em bé, gọi nó:

“Ra đi, ra đi nào, bé Harry!”

Giọng của mục vang dội lại trên sàn gỗ bóng láng.

“Vậy thì mi chạy theo ta để làm gì hả? Ta tưởng mi theo đến đây là để báo thù cho thằng anh họ của ta ấy chứ?”

“Ta quyết báo thù!”

Harry thét vang, và từ nơi thâm kín nhất, những bóng ma Harry dường như đồng thanh phụ họa hô vang khắp phòng:

“Ta quyết báo thù! Báo thù! Báo thù!”

“Chàaaaa... Mi *thương* hẳn dữ vậy sao, em bé Potter?”

Một nỗi căm hận mà trước đây nó chưa từng biết đến trào dâng trong người Harry. Nó lao mình ra khỏi chỗ nấp đằng sau bồn phun nước mà gào lên:

“*Crucio!*”

Mục Bellatrix gào lên. Thần chú đã quật mục ngã bật xuống sàn nhưng mục không quần quai rên siết trong đau đớn như Neville đã từng trải qua.

Mục gần như đứng dậy được ngay, thở không ra hơi, và không còn cười nữa. Harry lại nấp vào đằng sau Bồn phun nước - Đòn phản búa của mục Bellatrix trúng ngay đầu của pho tượng anh chàng pháp sư đẹp trai khiến cái đầu bị nổ văng xa và rớt xuống sàn cách đó chừng sáu bảy thước, cạ xước

mấy vết trên sàn gỗ.

Mụ quát:

“Trước đây mi chưa từng xài đến Lời Nguyên Không Tha, phải không, nhóc tì?”

Mụ đã thôi nhại giọng em bé.

“Mi cần phải *muốn*, nhóc à. Mi phải thực sự muốn gây ra đau đớn kìa... để lấy nó làm vui kìa... Một cơn giận chính đáng chẳng làm ta đau lâu được đâu... Ta sẽ chỉ cho mi biết cách xài nhé? Ta sẽ dạy mi một bài học...”

Harry từ nãy giờ đang mon men vòng theo bồn phun nước ở phía bên kia. Mụ Bellatrix thét:

“*Crucio!*”

Harry buộc lòng phải chuồn trở xuống nắp kỹ trong khi cánh tay của bức tượng nhân mã cầm cung bị văng xa và rớt xuống sàn một cái rầm, cách cái đầu bằng vàng của chàng pháp sư đẹp trai không xa lắm.

Mụ kêu to:

“Potter, mi không thể nào thắng được ta đâu!”

Nó nghe tiếng mụ di chuyển về bên phải, cố gắng tìm vị trí nhắm nó chính xác hơn. Nó lúi qunh bức tượng để tránh xa mụ, cúi lom khom đằng sau mấy cái chân của con nhân mã, đầu nó ngang tầm với đầu con gia tinh. Mụ Bellatrix vẫn ra rả:

“Ta đã và đang là đây tớ trung thành nhất của Chúa Tể Hắc Ám, ta đã học Nghệ thuật Hắc ám với ngài, và ta biết những bùa chú hùng mạnh đến nỗi mi, một thằng nhóc khốn khổ, đừng hòng hy vọng đua tranh...”

Harry hô:

“*Diễm huyết!*”

Nó đã mon men vòng quanh đến được vị trí con yêu tinh đang đứng tươi cười nhìn lên anh chàng pháp sư mất đầu, và nó đã nhắm ngay lưng mụ mà

phóng bùa trong khi mụ đang ngoáy quanh bồn phun nước để tìm nó. Mụ phản ứng nhanh đến nỗi nó không có thì giờ để thụp xuống.

“*Thần Hộ Mệnh!*”

Tia sáng đỏ phóng ra, Thần Chú Điểm Huyết của chính Harry dội ngược lại khổ chủ. Harry bò ngược trở lại đằng sau cái bồn phun nước, và một trong hai cái tai nhọn hoắt của con gia tinh bay véo qua căn phòng.

Mụ Bellatrix hét:

“Potter, ta sẽ cho mi một cơ hội! Đưa cho ta lời tiên tri - lăn nó ra cho ta ngay bây giờ - và ta có lẽ sẽ tha cho cái mạng của mi!”

Harry gầm lên:

“VẬY THÌ MỤ SẼ PHẢI GIẾT TA THÔI, BỞI VÌ NÓ ĐÃ TIÊU TÙNG RỒI!”

Và trong khi nó hét lên như vậy, một cơn đau buốt nhói trên trán nó. Cái theo của nó lại rất bỏng, và nó cảm thấy một cơn cuồng nộ trào dâng, hoàn toàn không dính dáng gì tới cơn giận của chính nó.

“Và hắn đã biết!”

Harry nói tiếp trong tiếng cười man dại hòa với tiếng cười của chính mụ Bellatrix.

“Lão già Voldemort yêu dấu của mụ biết là nó đã tiêu tùng! Lão sẽ không được vui vẻ với mụ lắm đâu, há?”

Mụ Bellatrix kêu lên:

“Cái gì? Mi muốn nói gì?”

Đây là lần đầu tiên sự sợ hãi hiện ra trong giọng nói mụ.

“Trái cầu chứa lời tiên tri đã bể tan khi ta cố gắng kéo Neville lên mấy bậc thềm đá! Bây giờ mụ thử nghĩ xem Voldemort sẽ nói sao về chuyện này hả?”

Cái theo của nó nhói lên rất bỏng... Cơn đau của cái theo khiến mắt nó mờ đi...

Mụ rít lên:

“ĐỒ NÓI LÁO!”

Nhưng giờ đây Harry có thể nghe được cả nỗi kinh hoàng ẩn sau cơn giận dữ.

“MÀY GIỮ NÓ MÀ POTTER, VÀ MÀY SẼ GIAO NÓ CHO TAO - Thu Hồi Lời Tiên Tri! THU HỒI LỜI TIÊN TRI!”

Harry lại phá ra cười bởi vì nó biết làm như vậy sẽ chọc cho mẹ Bellatrix điên tiết lên, cơn đau trên đầu nó càng lúc càng dữ dội đến nỗi nó nghĩ cái sọ của nó có thể nổ tung ra. Nó phe phẩy bàn tay không từ đằng sau bức tượng con yêu tinh đứt vành tai rồi nhanh chóng thụt tay lại khi mẹ phóng thêm một tia sáng xanh biếc bay về phía nó. Nó hét:

“Không có gì hết! Không có gì để triệu hồi hết! Nó đã bế vụn và không ai nghe được nó nói cái gì hết! Hãy nói với ông chủ của mẹ là...”

Mẹ Bellatrix gào lên:

“Không! Không đúng, mày nói láo! THỬA CHỦ NHÂN, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG... ĐỪNG TRỪNG PHẠT TÔI...”

Harry la to:

“Đừng phí hơi sức vô ích!”

Hai con mắt nó nhắm nghiền lại để chống chọi lại cơn đau của cái thẹo, bây giờ đang phát đau ghê gớm chưa từng thấy...

“Hắn đâu có thể nghe được mi ở đây!”

Một giọng cao the thé nói:

“Ta không nghe được hả, Potter?”

Harry mở mắt ra.

Gương mặt trắng bệch và hốc hác, trông giống như mặt rắn hết sức gớm guốc, ẩn bên dưới cái mũ màu đen; dáng cao, gầy, hai con mắt đỏ ngầu có con ngươi chẻ đôi đang trừng trừng nhìn... Chúa Tể Voldemort đã xuất hiện ngay giữa hành lang, cây đũa phép của hắn chĩa thẳng vào Harry. Nó đứng

ngây người như bị đông cứng, hoàn toàn không thể nhúc nhích cục cựa.

Voldemort trừng trừng nhìn Harry bằng đôi con mắt đỏ ngầu đầy nhẫn tâm đó, nói khẽ:

“VẬY là mi đã làm bể lời tiên tri của ta? Không, Bella à, nó không nói dối... Ta nhìn thấy sự thật đang đáp lại ta từ bên trong bộ óc vô dụng của nó... Bao nhiêu tháng ròng rã chuẩn bị, bao nhiêu tháng ròng rã nỗ lực... và lũ Tử Thần Thực Tử của ta lại một phen nữa để cho Harry Potter phá bĩnh ta...”

Mụ Bellatrix nức nở, nhào tẩm thân mụ xuống dưới chân của Voldemort trong khi hấn chậm rãi bước đến gần.

“Thưa Chủ Nhân, xin tha thứ cho tôi... tôi không biết, lúc đó tôi đang đánh nhau với tên Người Hóa Thú Black! Chủ Nhân ơi, ngài nên hiểu...”

“Câm đi, Bella!”

Voldemort thốt lên bằng giọng đe dọa:

“Chốc nữa ta sẽ tính đến mi. Mi tưởng là ta đột nhập vào Bộ Pháp Thuật để nghe những lời tạ lỗi dối trá của mi hả?”

“Nhưng thưa Chủ Nhân... nó ở đây... nó ở dưới...”

Voldemort chẳng thêm bận tâm. Hấn lạnh lẽ nói:

“Ta không còn gì để nói với mi nữa, Potter. Mi đã quấy rầy ta quá nhiều lần và quá lâu rồi. AVADA KEDAVRA!”

Harry thậm chí không kịp mở miệng kháng cự. Đầu óc nó trống trơn, cây đũa phép chĩa xuống sàn nhà một cách vô dụng.

Nhưng bức tượng bằng vàng mất đầu của chàng pháp sư đẹp trai trong bồn phun nước bỗng nhiên bùng lên sinh khí, nhảy ra khỏi cái bệ tượng, đáp xuống sàn một cái rầm, đứng giữa Harry và Voldemort. Thần chú của Voldemort chỉ lướt qua ngực bức tượng một chút xíu khi chàng pháp sư giang tay ra che chở cho Harry.

“Cái gì...?” Voldemort kêu lên, trừng mắt nhìn quanh. Và rồi hấn thở ra.

“Dumbledore!”

Harry ngoảnh lại sau nhìn, trái tim nó đập bình bình. Cụ Dumbledore đang đứng ngay trước cánh cổng bằng vàng.

Voldemort giơ cây đũa phép của hắn lên, tung ra một tia sáng xanh nữa nhắm vào cụ Dumbledore, cụ bèn xoay mình và biến mất trong một cái phất nhẹ vạt áo choàng. Một giây sau cụ lại xuất hiện ngay đằng sau Voldemort và vẩy cây đũa phép của cụ về phía những bức tượng còn lại trong bồn phun nước, những bức tượng này lập tức bừng lên sống động. Bức tượng mù phù thủy chạy về phía mù Bellatrix, mù ta gào thét và phóng bùa chú liên miên vào bức tượng nhưng tất cả bùa chú đều trượt khỏi ngực bức tượng, và nàng phù thủy tượng vàng nhào vô mù Bellatrix kẹp chặt mù ta xuống sàn. Cùng lúc đó, tên yêu tinh và con gia tinh hồi hải chạy về phía các lò sưởi xây dọc bức tường, và con nhân mã độc thủ thì phóng nước đại lao vào Voldemort, hắn cũng biến mất ngay để sau đó lại hiện ra bên cạnh hồ nước.

Bức tượng chàng pháp sư mất đầu xô mạnh Harry ra phía sau, tránh xa cuộc chiến đấu, trong khi cụ Dumbledore chặn đầu Voldemort và con nhân mã bằng vàng chạy nước kiệu quanh cả hai kỳ phùng địch thủ này.

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

“Chọn đêm nay để vào chốn này thì hơi ngu, Tom à. Các Thần Sáng đang tiến về đây...”

Voldemort đổp chát lại:

“Đến lúc ta đi khỏi nơi đây thì mi cũng chết ngắc rồi!”

Hắn tung ra một lời nguyền chết người khác vào cụ Dumbledore, nhưng thay vì trúng cụ Dumbledore, nó lại đụng vào cái bàn làm việc của nhân viên bảo vệ an ninh khiến nó bốc cháy.

Cụ Dumbledore vẩy nhẹ cây đũa phép. Công lực của thần chú phát ra từ cây đũa mạnh đến nỗi Harry, mặc dù được bức tượng không đầu bảo vệ, vẫn

cảm thấy tóc tai dựng đứng lên khi sức công phá lướt qua, và lần này Voldemort buộc phải làm phép gọi từ cõi hư không một tấm khiên bạc sáng lóa để gạt đỡ. Thần chú của cụ Dumbledore, chẳng biết là thần chú gì, gây hư hại thấy rõ cho cái khiên, mặc dù nó phát ra một tiếng kêu nghe như tiếng cồng trầm vang, một âm thanh gây ớn xương sống một cách kỳ quái...

Đôi mắt đỏ ngầu của Voldemort nheo lại ngó qua đầu của cái khiên, hấn kêu lên:

“Lão không cố giết ta sao, Dumbledore? Vượt lên trên bạo tàn thế sao, lão?”

Cụ Dumbledore bình thản đáp:

“Cả hai chúng ta đều biết là có những cách khác để tiêu diệt một con người, Tom à.”

Cụ tiếp tục bước về phía Voldemort như thể không hề có một chút mảy may sợ hãi nào trên thế gian này, như thể không có sự cố gì xảy ra có thể ngăn cản bước chân thông thả của cụ đi lên hành lang.

“Ta thú nhận là... chỉ lấy đi mạng sống của người thì không đủ thỏa mãn ta...”

Voldemort gầm gừ:

“Chẳng có gì tồi tệ hơn cái chết đâu, lão Dumbledore à.”

“Người nhảm to rồi.”

Cụ Dumbledore nói, vẫn tiến đến gần Voldemort hơn và nói năng dịu dàng như thể hai người đang thảo luận bên bàn trà. Harry cảm thấy hoảng sợ khi thấy cụ cứ đi tới trước, chẳng khiên mâu che chắn mà cũng không phòng vệ gì hết. Nó muốn hét to một lời cảnh báo, nhưng bức tượng pháp sư không đầu cứ lùi ngược nó ra sau về phía bức tường, khóa hết mọi nỗ lực vùng vẫy thoát ra của nó. Cụ Dumbledore vẫn bình thản nói tiếp:

“Thực ra, chính việc không thể hiểu rằng có những điều còn tệ hại hơn cả

cái chết đã luôn luôn là nhược điểm lớn nhất của người...”

Một tia sáng xanh biếc nữa phóng ra từ phía sau cái khiên bạc. Lần này chính con nhân mã độc thủ đang phi nước kiêu trước mặt cụ Dumbledore lãnh đủ bùa chú và nổ tung thành trăm mảnh vụn văng tung tóe, nhưng trước khi các mảnh vụn kịp rơi xuống mặt sàn, cụ Dumbledore đã thu hồi cây đũa phép của cụ, và vung vẩy nó như thể quất một cây roi. Một ngọn lửa mảnh và dài bay ra từ đầu cây đũa phép, quấn quanh Voldemort, khiên che cùng tất cả. Trong tích tắc, tưởng như cụ Dumbledore đã chiến thắng, nhưng rồi sợi dây thừng lửa ấy bỗng biến thành một con rắn chúa, lập tức buông thả Voldemort ra, và quay ngoắt lại, rít lên một cách giận dữ, con rắn chúa đối đầu với cụ Dumbledore.

Voldemort biến mất. Con rắn thối lui trên sàn bọc hậu cho hắn, sẵn sàng tấn công...

Một ngọn lửa bùng cháy lên giữa không trung phía trên đầu cụ Dumbledore vừa đúng lúc Voldemort tái xuất hiện, đứng trên cái bệ tượng ở giữa hồ nước, chỗ trước đây có năm bức tượng.

Harry gào:

“Coi chừng!”

Nhưng ngay cả khi nó còn đang gào lên thì đã có thêm một tia sáng xanh biếc nữa từ đầu đũa phép của Voldemort nhắm thẳng vào cụ Dumbledore, còn con rắn thì đã tấn công...

Fawkes sà xuống phía trước cụ Dumbledore, há mỏ rộng, và nuốt trọn tia sáng xanh. Con phượng hoàng bốc cháy và rớt xuống sàn, nhỏ xíu, nhăn nhoe, không bay lên được nữa. Cùng lúc đó, cụ Dumbledore vung cây đũa phép theo một chuyển động dài linh hoạt - con rắn, chỉ còn xém tí xíu nữa là cắm phập răng nanh của nó vào cụ Dumbledore, lại bay vút trở lại không trung và biến mất trong một cụm khói đen; nước trong hồ bỗng dâng lên và

bao phủ khắp người Voldemort như một cái kén bằng thủy tinh nấu chảy...

Trong vài giây, Voldemort chỉ còn được nhìn thấy như một hình thù không mặt mũi, vằn vện, đen đúa, lung linh, mơ hồ trên cái bệ tượng, rõ ràng là đang vùng vẫy để vượt đi cái khối bao bọc đang khiến hắn ngạt thở...

Rồi hắn biến mất, và nước lại rút xuống, đổ xuống hồ một cái rầm, tạo thành sóng dạt mạnh vào thành hồ, văng tóe cả ra ngoài mặt sàn láng bóng.

Bellatrix thét lên:

“CHỦ NHÂN!”

Chắc là xong hết rồi, chắc là Voldemort đã quyết định chuồn thẳng rồi, Harry dợm chạy ra khỏi chỗ núp đằng sau bức tượng chàng pháp sư vệ sĩ của nó, nhưng cụ Dumbledore la to:

“Harry, ở yên đó!”

Lần đầu tiên, giọng cụ Dumbledore nghe có vẻ hoảng sợ. Harry chẳng hiểu tại sao cả. Hành lang hoàn toàn trống vắng, chỉ có mỗi thầy trò nó, cụ Bellatrix thì đang thốn thức phía dưới bức tượng kẹp chặt cụ, trên sàn thì con Fawkes đang phục sinh dưới dạng một con chim non kêu líp chíp yếu ớt...

Và bỗng nhiên cái theo của Harry nổ bùng ra. Nó biết là nó đã chết: đau đớn không thể tưởng tượng được, đau quá sức chịu đựng...

Nó đã biến mất khỏi hành lang, nó đã bị nhốt trong một sinh vật có đôi mắt đỏ ngầu cuộn tròn, cuộn chặt đến nỗi nó không biết chỗ nào là chỗ kết thúc của cơ thể mình, chỗ nào là chỗ bắt đầu của sinh vật đó. Cả hai quyện vào nhau, gắn kết nhau trong nỗi đau, và không có lối thoát nào hết...

Và rồi sinh vật đó nói, dùng cái miệng của Harry, khiến cho nó cảm thấy xương hàm của nó cử động trong cơn đau thống thiết...

“Giết ta đi... Dumbledore...”

Không nhìn thấy gì hết và hấp hối. Từng mảnh nhỏ trong cơ thể Harry đều

rống lên để giải tỏa nỗi đau, Harry lại cảm thấy sinh vật đó sử dụng miệng nó một lần nữa...

“Nếu cái chết chẳng có ý nghĩa gì thì... Dumbledore... hãy giết thẳng nhỏ...”

Harry nghĩ:

“Hãy ngừng cơn đau lại. Hãy giết hết cả hai chúng tôi... Chấm dứt đi, cụ Dumbledore... Chết chóc chẳng thấm thìa gì đâu so với nỗi đau này... Và mình sẽ gặp lại chú Sirius...”

Trong lúc trái tim của Harry tràn ngập cảm xúc thương tâm thì vòng quần của sinh vật đó lỏng dần, cơn đau biến đi. Harry nằm úp mặt xuống sàn, cặp mắt kiếng của nó đã văng mất, nó run cầm cập như thể đang nằm trên mặt băng chứ không phải sàn gỗ...

Rồi có tiếng người nói chuyện vọng vào hành lang, nhiều giọng nói quá mức: Harry mở mắt ra, thấy cặp kiếng của nó đã văng tới cạnh gót chân của bức tượng mất đầu đã từng che chắn bảo vệ nó, nhưng giờ đây bức tượng nằm ngửa thẳng cẳng trên sàn, bất động và bể nứt. Harry đeo kiếng lên và ngóc đầu dậy được vài phân thì nhận thấy cái mũi khoằm của cụ Dumbledore chỉ cách chóp mũi của nó có một tấc.

“Con không sao chứ, Harry?”

“Dạ.”

Harry đáp, vẫn còn run dữ dội đến nỗi nó không thể nào giữ cho cái đầu thẳng lên hàng hoàng được.

“Dạ... Con... Voldemort đâu... Máy người này là ai... Cái gì...?”

Hành lang Vành-Tai đầy nhóc người. Sàn hành lang đang phản chiếu những ngọn lửa màu xanh ngọc bích bây giờ đã bùng cháy lên trong tất cả các lò sưởi dọc theo một bức tường, và một dòng phù thủy cùng pháp sư từ những lò sưởi đó đang tuôn ra. Khi cụ Dumbledore đỡ nó đứng lên được rồi,

Harry nhìn thấy bức tượng vàng nhỏ xíu của con gia tinh và con yêu tinh đang dẫn đường cho một ông Cornelius Fudge mặt mày sùng sốt đi tới.

Một người đàn ông mặc áo chùng tía có mái tóc buộc thành đuôi ngựa chỉ vào cái đồng hồ nát bằng vàng nằm ở phía đầu kia của hành lang, nơi trước đó mụ Bellatrix bị mắc kẹt, mà la lớn:

“Hắn đã ở đó! Tôi đã nhìn thấy hắn, thưa ông Fudge, tôi xin thề, hắn chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, hắn đã vồ lấy một mụ đàn bà và độn thổ mất rồi!”

Ông Fudge lắp bắp nói:

“Tôi biết, Williamson à, tôi biết, tôi cũng thấy hắn mà!”

Ông Fudge đang mặc một bộ đồ ngủ và khoác một cái áo sọc dưa bên ngoài. Ông thở hổn hển như thể vừa chạy mấy dặm đường:

“Râu ria Quỷ thần ơi... ở đây... ở *tại đây*, ngay trong Bộ Pháp Thuật!... Trời xanh vĩ đại trên cao... chẳng có vẻ gì là có thể... tôi nói nhé... chuyện này làm sao có thể như thế chứ?”

Cụ Dumbledore dường như hài lòng là Harry không hề hấn gì, nên cụ bước tới trước để những người mới đến nhận ra lần đầu tiên sự hiện diện của cụ ở đó (một vài người trong đám mới đến này giơ cao đũa phép, những người khác chỉ tỏ ra ngạc nhiên. Bức tượng con gia tinh và tượng con yêu tinh vỗ tay, còn ông Fudge thì nhảy dựng lên kinh ngạc đến nỗi hai chân mang dép lê của ông hổng khỏi mặt sàn). Cụ Dumbledore nói:

“Ông Cornelius à, nếu ông quá bộ xuống lâu vào trong Sở Bảo Mật, ông sẽ thấy nhiều Tử Thần Thực Tử vượt ngục bị gom lại trong Phòng Tử Thần, đã được trói lại bằng Thần Chú Chống Độn Thổ, và đang chờ ông quyết định coi nên làm gì với bọn chúng.”

Ông Fudge há hốc mồm, dường như không còn tự kìm mình được vì quá ngạc nhiên:

“Cụ... ở đây... tôi... tôi...”

Ông thẳng thốt nhìn sang những Thần Sáng tháp tùng, và rõ ràng là ông chỉ còn tỉnh táo có một nửa khi la lên:

“Bắt hẩn!”

Cụ Dumbledore nói bằng một giọng vang như sấm:

“Ông Cornelius, tôi sẵn sàng đánh nhau với nhân viên của ông - và sẽ lại đánh thẳng! Nhưng mới cách đây vài phút, chính ông đã nhìn thấy bằng chứng, bằng chính con mắt của ông, rằng tôi đã nói với ông sự thật suốt cả năm trời nay. Chúa Tể Hắc Ám Voldemort đã trở lại, mười hai tháng qua ông đã săn đuổi nhằm người, và bây giờ đã tới lúc ông nên lắng nghe sự khôn ngoan tỉnh táo.”

“Tôi... không... Hừ...”

Ông Fudge găm gờ giận dữ, nhìn quanh quất như thể hy vọng ai đó sẽ bảo cho ông ta biết nên làm gì. Khi không ai bảo ban gì ông cả, ông nói:

“Thôi được... Dawlish! Williamson! Đi xuống Sở Bảo Mật và coi... Cụ Dumbledore, cụ... cụ sẽ cần phải nói cho tôi biết chính xác... cái Bồn phun nước Huynh Đệ Pháp thuật...”

Ông trở mắt ngó xuống sàn còn ngổn ngang những mảnh vỡ của các bức tượng phù thủy pháp sư và nhân mã nằm tung tóe khắp nơi. Ông nói thêm bằng giọng rên rỉ:

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Cụ Dumbledore nói:

“Chúng ta có thể thảo luận chuyện đó sau khi tôi đưa Harry trở về trường Hogwarts.”

“Harry nào? *Harry Potter* hả?”

Ông Fudge xoay người lại trừng mắt ngó Harry, nó vẫn còn đứng tựa vào bức tường bên cạnh bức tượng đồ vốn là vệ sĩ của nó trong suốt cuộc chiến

đấu giữa cụ Dumbledore và Voldemort. Ông Fudge ngó Harry đến suýt lồi con mắt của ông ra. Ông nói:

“Nó... ở đây? Tại sao... Tất cả chuyện này... nghĩa là sao?”

Cụ Dumbledore lặp lại:

“Tôi sẽ giải thích mọi chuyện, sau khi Harry đã trở về trường.”

Cụ đi từ hồ nước đến chỗ cái đầu của bức tượng pháp sư bằng vàng đang nằm lăn lóc trên sàn. Cụ chìa cây đũa phép vào cái đầu tượng và lẩm bẩm:

“*Portus!*”

Cái đầu tượng bừng lên màu sáng xanh lơ và rung lắc âm ỉ trên sàn gỗ trong vài giây, rồi nằm im re trở lại.

Khi cụ Dumbledore lượm cái đầu lên và cặp nó đi về phía Harry, ông Fudge nói:

“Nghe đây này, cụ Dumbledore! Cụ không có thẩm quyền đối với cái Khóa Càng đó! Cụ không thể nào làm những chuyện như vậy ngay trước mặt Bộ Trưởng Pháp Thuật, cụ... cụ...”

Giọng của ông ta ngắc ngứ dần khi cụ Dumbledore nhướn mắt nhìn qua cặp kiếng nửa vành trăng để chăm chú ngắm gương mặt ông ta một cách uy phong. Cụ Dumbledore nói:

“Ông sẽ ra lệnh chuyển bà Dolores Umbridge ra khỏi trường Hogwarts. Ông sẽ bảo các Thần Sáng của ông ngừng truy lùng giáo viên bộ môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí để ông ta có thể trở về trường làm việc. Tôi sẽ dành cho ông...”

Cụ Dumbledore rút từ trong túi áo chùng của cụ ra một cái đồng hồ có mười hai kim và nghiên cứu nó.

“... nửa giờ trong thời gian của tôi tối nay, để trong thời gian đó, tôi nghĩ, chúng ta có thể bàn tới nhiều chuyện quan trọng hơn là chỉ giải thích những chuyện đã xảy ra ở đây. Sau đó, tôi sẽ cần điều hành lại cái trường của tôi.

Nếu ông cần tôi giúp đỡ nhiều hơn, thì dĩ nhiên ông sẽ luôn được tiếp đón, và xin mời liên hệ với tôi ở trường Hogwarts. Thư từ đề gửi Ông Hiệu trưởng tất sẽ đến được tay tôi.

Ông Fudge càng thộn ra tệ hại hơn bao giờ hết. Miệng của ông há hốc, còn gương mặt tròn vo của ông thì càng trở nên đỏ hồng hơn dưới mái tóc xám bù xù.

“Tôi... cụ...”

Cụ Dumbledore quay lưng lại ông ta.

“Harry, cầm cái Khóa Càng này.”

Cụ đưa ra cái đầu tượng vàng chói, Harry đặt bàn tay của nó lên đó, không cần bận tâm nữa việc nó sẽ làm sau đó hay nơi nó sẽ đi tới.

Cụ Dumbledore khẽ nói:

“Thầy sẽ gặp lại con trong nửa giờ nữa. Một... hai... ba...”

Harry cảm thấy cơn chấn động quen thuộc của một cái móc xốc mạnh đằng sau rún. Mặt sàn gỗ bóng láng biến mất dưới chân nó; Hành lang Vành-Tai, ông Fudge, cụ Dumbledore, tất cả đều biến mất, và nó thì đang bay tới trước trong một cơn lốc màu sắc và âm thanh...

LỜI TIÊN TRI ĐÃ MẤT

Cân của Harry lại đung mắt đất cứng một lần nữa; đầu gối của nó khụy xuống một tý, và cái đầu tượng chàng pháp sư vàng chóc rơi xuống sàn vang lên tiếng lanh canh. Nó nhìn quanh quất và nhận ra mình đã về đến văn phòng của cụ Dumbledore.

Mọi vật dường như đã tự sửa chữa lấy trong thời gian cụ Hiệu trưởng vắng mặt. Những dụng cụ bằng bạc tinh tế lại đứng trên mấy cái bàn chân cẳng khăng khiu, thờ phù phù hay kêu vo vo một cách bình thản.

Những bức chân dung của các ông bà Hiệu trưởng quá cố vẫn ngủ khi trong cái khung tranh của mỗi người, đầu ngoẹo ra sau trên ghế bành hay tựa vào đường viền bức tranh của họ. Harry nhìn qua cửa sổ: một đường êm ả màu xanh nhạt hiện ra ở chân trời: bình minh đang ló dạng.

Sự yên lặng và tĩnh mịch chỉ thỉnh thoảng mới bị những tiếng lẩm bẩm hay khụt khịt của những người trong tranh đang ngủ phá vỡ; Harry không thể chịu đựng nổi sự yên lặng tĩnh mịch này. Nếu ngoại cảnh có thể phản ánh được cảm xúc bên trong con người nó, thì những bức tranh kia ắt phải gào thét lên trong nỗi thống khổ. Nó đi loang quanh văn phòng xinh đẹp, yên ắng, hơi thở dồn dập, cố gắng không nghĩ gì hết. Nhưng mà nó vẫn phải nghĩ...

Không thể nào trốn tránh được...

Chính vì sai lầm của nó mà chú Sirius bị chết. Nếu nó, Harry, không ngu đến mức rơi vào âm mưu của Voldemort, nếu nó đừng khẳng khẳng tin những gì nó thấy trong chiêm bao là thật, giá mà nó đừng mở tâm trí ra để cho Voldemort có thể, như Hermione đã từng nói, khai thác *cái thói anh hùng rơm của Harry*...

Không thể nào chịu đựng được, nó sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa, nó không thể nào chịu đựng được điều đó nữa... Có một lỗ hổng khủng khiếp ở bên trong con người nó mà nó không muốn cảm nhận hay xem xét, một cái lỗ đen ngòm mà chú Sirius đã rơi xuống và biến mất. Nó không muốn ở một mình trong không gian lớn lao yên ắng này, nó không thể nào chịu đựng nổi...

Một bức chân dung đằng sau nó phát ra một tiếng ngái đặc biệt to và một giọng nói êm ái vang lên:

“A... Harry Potter...”

Phineas Nigellus ngáp một cái dài sượt, vươn vai duỗi hai cánh tay và dò xét Harry bằng hai con mắt nheo híp lại. Phineas nói:

“Mà cái gì đem trò tới đây vào cái giờ sớm sửa tinh mơ này hử? Văn phòng này được coi như chỉ dành cho vị Hiệu trưởng chính danh mà thôi và đóng cửa cài then đối với tất cả những người khác. Hay là cụ Dumbledore phái trò tới đây? Ôi, đừng có bảo ta...”

Ông ta ngáp thêm một cái nữa to đến nỗi run bắn cả người lên.

“... đem thêm một thông điệp nữa cho thẳng thắn vô tích sự của ta!”

Harry không thể thốt nên lời. Phineas Nigellus chưa biết là chú Sirius đã chết, nhưng Harry không thể nào nói cho cụ biết. Nói to lên điều đó sẽ khiến cho điều đó được khẳng định chắc chắn, kết thúc, vô phương phục hồi.

Bây giờ đã có thêm vài bức chân dung nữa cửa quây. Nỗi kinh hoàng có

thể bị chất vấn khiến Harry sai bước dài ngang qua căn phòng và chụp lấy cái nắm đấm cửa.

Cái nắm đấm cửa không chịu xoay. Harry đã bị nhốt rồi.

Một vị pháp sư mũi đỏ tướng tá phốp pháp có bức chân dung treo ngay trên bức tường đằng sau bàn giấy của cụ Dumbledore lên tiếng:

“Ta hy vọng điều này có nghĩa là cụ Dumbledore sẽ sớm trở lại với chúng ta, hử?”

Harry quay lại. Vị pháp sư chăm chú dò xét gương mặt nó với vẻ thích thú cao độ. Nó gật đầu. Harry lại cố sức vặn mạnh nắm đấm cánh cửa đằng sau lưng một lần nữa, nhưng nắm đấm cửa vẫn cứ trơ ra không nhúc nhích.

Vị pháp sư nói:

“À hay. Mấy hôm nay không có cụ mọi việc hết sức chán phèo, thiệt là hết sức chán phèo.”

Cụ tự an tọa trên một cái ghế bành trông giống như một cái ngai vua mà cụ đã được vẽ ngồi trên đó, rồi mỉm cười hiền lành với Harry.

Cụ nói một cách thoải mái vui vẻ:

“Cụ Dumbledore đánh giá trò cao lắm, ta chắc trò cũng biết. Ủ, đúng vậy, cụ dành cho trò một sự quý mến rất lớn.”

Mặc cảm tội lỗi tràn ngập khắp lồng ngực của Harry, giống như có một con sán nặng nề góm guốc đang quẩn quại và dẫn vật. Harry không thể nào chịu đựng nổi điều này, nó không thể nào là Harry được nữa... nó chưa bao giờ cảm thấy mình bị sập bẫy trong chính thân thể và đầu óc của mình như vậy, nó chưa bao giờ ao ước mạnh mẽ đến như vậy là nó có thể là một người khác... một người nào đó... bất cứ người nào đó... khác nó...

Lò sưởi trông không bỗng bùng cháy lên một ngọn lửa màu xanh ngọc bích khiến Harry nhảy lùi xa khỏi cánh cửa, chăm chú nhìn người đàn ông đang xoay tít bên trong lò sưởi.

Khi cái dáng cao cao của cụ Dumbledore lộ dần từ trong ngọn lửa, các pháp sư và phù thủy trên những bức tường chung quanh giật mình tỉnh giấc. Nhiều người reo lên lời chào mừng cụ Dumbledore trở về.

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

“Cám ơn.”

Lúc đầu cụ không nhìn Harry Potter, mà bước đến bên nhánh cây bên cạnh cửa rồi rút từ cái túi bên trong của áo chùng ra con phượng hoàng nhỏ xíu, xấu xí, tro bụi lông lá. Cụ nhẹ nhàng đặt Fawkes lên cái khay tro mịn bên dưới cây cột vàng nơi con Fawkes trưởng thành thường đậu.

Cuối cùng cụ quay mặt khỏi con phượng hoàng con và nói:

“Này, Harry, con sẽ vui mừng biết là không ai trong số bạn bè của con phải chịu đựng thương tổn lâu dài của những sự cố tồi qua.”

Harry cố gắng nói “Dạ” nhưng không một âm thanh nào thoát ra được miệng nó. Đối với nó, dường như cụ Dumbledore đang nhắc nó nhớ lại ý nghĩa của tổn thất mà nó đã gây ra qua hành động của nó hồi hôm; và mặc dù cụ Dumbledore đã một lần nhìn thẳng vào mắt nó, và mặc dù vẻ mặt của cụ ân cần chứ không trách móc, Harry vẫn không thể nào chịu đựng nổi ánh mắt của cụ.

Cụ Dumbledore nói:

“Hiện giờ bà Pomfrey đang nắn gân cốt lại cho mọi người. Cô Nymphadora Tonks có lẽ cần dưỡng sức ít lâu trong bệnh viện Thánh Mungo, nhưng có vẻ như cô ấy sẽ sớm bình phục hoàn toàn.”

Harry diễn tả sự hài lòng bằng cách gật đầu với tấm thảm trải sàn đang càng lúc càng sáng sủa hơn khi bóng đêm bên ngoài càng lúc càng phai đi. Nó biết chắc chắn là tất cả những bức chân dung chung quanh căn phòng đều đang lắng tai nghe kỹ lưỡng từng lời cụ Dumbledore nói, thắc mắc hai thầy trò nó đã ở đâu và tại sao lại có thương tích.

Cụ Dumbledore nói rất khẽ:

“Ta hiểu con cảm thấy thế nào, Harry à.”

Harry nói:

“Không, thầy không hiểu.”

Giọng của nó bỗng nhiên to và khỏe. Cơn giận tóe lửa luôn vô trong người nó. Cụ Dumbledore *không biết gì hết* về cảm xúc của nó.

Phineas Nigellus tinh quái nói:

“Thầy chưa, Dumbledore? Đừng có bao giờ cố tìm hiểu bọn học trò. Tại nó không ưa đâu. Tại nó thà bị hiểu lầm một cách đầy bi kịch, thà chìm đắm trong nỗi tự xót xa, nghiền ngẫm nỗi riêng của chính mình...”

Cụ Dumbledore nói:

“Bấy nhiêu là đủ rồi, cụ Phineas à.”

Harry quay lưng lại cụ Dumbledore và dứt khoát nhìn trừng trừng ra khung cửa sổ đối diện. Nó có thể nhìn thấy sân vận động Quidditch ở đằng xa xa. Chú Sirius đã có lần xuất hiện ở đó, giả dạng thành một con chó đen bờm xồm lông lá, để chú Sirius có thể xem Harry thi đấu...

Có lẽ chú đã đến để xem nó có chơi Quidditch hay như ba James của nó từng chơi không... Harry chưa bao giờ hỏi chú ấy...

Giọng nói của cụ Dumbledore vang lên:

“Harry à, chẳng có gì đáng xấu hổ trong cảm xúc của con lúc này... Ngược lại... Việc con có thể cảm thấy đau đớn như thế này chính là sức mạnh vĩ đại nhất của con.”

Harry cảm thấy một cơn giận điên lên đang gặm nhấm ruột gan nó, đốt cháy bừng bừng cái khoảng trống không khủng khiếp và đổ đầy lòng nó nỗi ham muốn làm đau cụ Dumbledore vì vẻ bình thản và những lời lẽ trống rỗng của cụ.

Nó vẫn nhìn đắm đắm cái sân vận động Quidditch, nhưng chẳng còn thấy

gì nữa, giọng nó run lên:

“Đó là sức mạnh vĩ đại nhất của con à?... Thầy chẳng hiểu gì hết... thầy không biết...”

Cụ Dumbledore vẫn bình tĩnh hỏi:

“Thầy không biết điều gì?”

Thiệt là quá đáng. Harry quay phắt lại, giận run lên:

“Thầy đâu có muốn nói đến cảm xúc của con như thế nào, phải không?”

“Harry à, nỗi đau như thế này chứng tỏ con hãy còn là con người! Đau thương là một phần của con người...”

“VẬY - THÌ - CON - KHÔNG - MUỐN - LÀM - NGƯỜI!”

Harry rống lên, chụp một cái trong đám dụng cụ bằng bạc tinh tế trên cái bàn chân cẳng khăng khiu bên cạnh nó mà quăng ngang qua căn phòng. Món đồ đó va vào tường bể tan thành trăm mảnh vụn. Nhiều bức chân dung trên tường thốt ra những tiếng quát tức giận và hoảng sợ, bức chân dung của Armando Dipper nói:

“Thiệt tình!”

Harry chụp tiếp cái kính ngắm trắng liệng vô lò sưởi, hét trả lại những bức chân dung:

“TÔI - CÓC - CẦN! TÔI HẾT CHỊU NỖI RỒI, TÔI ĐÃ THẤY ĐỦ RỒI, TÔI MUỐN THOÁT RA, TÔI MUỐN CHẤM DỨT, TÔI CÓC LO NGHĨ GÌ NỮA!”

Nó chụp luôn cái bàn đặt những dụng cụ bằng bạc và hất tung hê lên hết. Cái bàn gãy đôi trên sàn nhà và chân bàn co quắp lại theo nhiều hướng khác nhau.

Cụ Dumbledore nói:

“Con vẫn còn lo nghĩ.”

Cụ vẫn không hề nao núng hay làm một động tác nào ngăn Harry đập phá

văn phòng của cụ. Vẻ mặt của cụ rất điềm tĩnh, hầu như vô tư.

“Con lo nghĩ nhiều đến nỗi con cảm thấy như thể con sẽ chảy máu đến chết vì nỗi đau đó.”

Harry gào:

“CON - KHÔNG!”

Nó gào to đến nỗi nó cảm thấy cổ họng có thể té ra, và trong một giây nó những muốn nhào vô cụ Dumbledore mà đập cả cụ; làm bể nát cái vẻ mặt già nua điềm đạm đó, xô lắc cụ, làm cụ đau, để cụ có thể cảm thấy một chút nỗi kinh hoàng bên trong lòng nó.

Nhưng cụ Dumbledore càng tỏ ra điềm tĩnh hơn.

“Ồ, có chứ, con có lo nghĩ chứ. Giờ đây con đã mất mẹ, mất cha, và người thân thiết nhất như một người cha mà con từng có được. Dĩ nhiên là con lo.”

Harry vẫn gầm gào:

“THẦY KHÔNG BIẾT CON CẢM THẤY NHƯ THẾ NÀO! THẦY - CỨ - ĐÚNG - ĐÓ - THẦY...”

Nhưng lời lẽ không còn đủ sức diễn tả nữa, đập phá đồ đạc cũng không giúp nó nguôi ngoai. Nó muốn bỏ chạy, nó muốn chạy hoài mà không bao giờ ngoái nhìn lại phía sau, nó muốn ở một nơi nào đó mà nó không nhìn thấy nữa đôi mắt xanh trong veo đang chăm chú nhìn nó, không thấy nữa vẻ già nua điềm tĩnh đáng ghét ấy.

Nó quay gót chạy về phía cửa, lại chụp lấy nắm đấm cửa và ra sức vặn.

Nhưng cánh cửa vẫn không thềm mở ra.

Harry quay lại nhìn cụ Dumbledore. Nó nói:

“Thả con ra.”

Nó đang run lấy bầy từ đầu đến chân.

Cụ Dumbledore chỉ đơn giản nói:

“Không.”

Hai thầy trò nhìn nhau mất mấy giây.

Harry lại nói:

“Thả con ra.”

Cụ Dumbledore lặp lại:

“Không.”

“NẾY thầy không... nếu thầy giữ con ở đây... nếu thầy không thả con ra...”

Cụ Dumbledore vô tư nói:

“Con cứ tiếp tục đập phá hết đồ đạc của thầy... Thầy dám nói là thầy còn nhiều đồ lắm.”

Cụ đi vòng qua cái bàn và ngồi xuống đằng sau bàn làm việc, ngắm Harry.

Nhưng Harry vẫn nói, giọng bây giờ nghe lạnh lùng và gần như điềm tĩnh gần bằng giọng của cụ Dumbledore.

“Thả con ra.”

Cụ Dumbledore nói:

“Khi nào thầy nói xong điều thầy cần nói đã.”

Harry rống lên lần nữa:

“Thầy tưởng... thầy tưởng là con muốn biết, thầy tưởng là con thèm quan tâm... CON CÓC CẦN BIẾT THẦY MUỐN NÓI CÁI GÌ! Con không muốn nghe *bất cứ điều gì* thầy muốn nói!”

Cụ Dumbledore buồn bã nói:

“Con sẽ nghe. Bởi vì con gần như chưa giận thầy đến cái mức đáng ra thầy phải bị con giận. Nếu con muốn đánh thầy, như thầy nhận thấy con sắp sửa làm, thì thầy hết sức muốn lãnh đòn cho đáng.”

“Thầy đang nói gì...?”

Cụ Dumbledore nói rõ ràng từng lời:

“Chú Sirius chết là do lỗi của thầy. Hay có lẽ thầy nên nói là hầu như hoàn

toàn do lỗi của thầy. Cũng sẽ không phải là quá kiêu căng nếu thầy tuyên bố chính thầy phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc này. Chú Sirius là một con người năng động, khôn khéo và dũng cảm, những người như vậy thường không vui lòng trốn chui trốn nhủi trong nhà một khi họ tin rằng những người khác đang bị nguy hiểm. Nhưng cho dù thế, lẽ ra con đã không được tin, dù trong một thoáng, việc con đi tới Bộ Pháp Thuật hồi hôm là cần thiết. Harry à, nếu như thầy đã cởi mở với con, như đáng lẽ ra phải vậy, rằng Voldemort có thể đang tìm cách dụ dỗ con đến Bộ Pháp Thuật, và như thế con sẽ không bao giờ bị hãm lừa đến đó như hồi hôm. Và chú Sirius sẽ không phải chạy đi tìm con. Tất cả cố sự đó là lỗi của thầy, và lỗi của một mình thầy mà thôi.”

Harry vẫn còn đứng cạnh cánh cửa, bàn tay đặt trên nắm đấm nhưng nó không còn bận tâm đến điều đó nữa. Nó đang trở mắt nhìn cụ Dumbledore, gần như nghẹt thở, lắng nghe mà không thực sự hiểu những điều nó đang nghe thấy.

Cụ Dumbledore nói:

“Mời con ngồi xuống.”

Đó không phải là một mệnh lệnh, mà là một yêu cầu.

Harry ngập ngừng, rồi từ từ đi ngang qua căn phòng ngổn ngang những mẫu đồ bạc và mảnh gỗ con để đến ngồi trên cái ghế đối diện bàn làm việc của cụ Dumbledore.

Từ bên trái của Harry, cụ Phineas Nigellus chậm rãi nói:

“Liệu tôi có thể hiểu đúng chẳng... rằng thẳng thắn của ta... người cuối cùng của dòng họ Black... đã chết rồi?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đúng, Phineas à.”

Cụ Phineas bướng bỉnh nói:

“Tôi không tin!”

Harry ngoảnh đầu lại vừa kịp lúc nhìn thấy cụ Phineas bước ra khỏi bức chân dung của cụ, và nó hiểu là cụ đi thăm bức tranh kia của cụ ở trong ngôi nhà trên Quảng trường Grimmauld. Có lẽ cụ sẽ đi từ bức tranh này đến bức tranh kia, gọi tên chú Sirius vang khắp nhà...

Cụ Dumbledore nói:

“Harry à, thầy còn nợ con một lời giải thích. Lời giải thích cho những lỗi lầm của một ông già. Bởi vì giờ đây thầy hiểu những gì thầy đã làm, và đã không làm, có liên quan đến con, đều là dấu ấn xác nhận sự suy sụp của tuổi già. Tuổi trẻ không thể biết tuổi già suy tính và cảm nghĩ như thế nào. Nhưng người già thật đáng tội nếu họ quên đi tuổi trẻ là như thế nào... và gần đây dường như thầy quên mất...”

Bây giờ mặt trời đã lên hẵn. Có một đường viền lóa sáng màu cam hiện rõ trên đỉnh núi và bầu trời bên trên núi trong veo và sáng láng. Ánh sáng rọi xuống cụ Dumbledore, rọi lên đôi chân mày và hàm râu bạc, soi rõ những nếp nhăn hằn trên gương mặt cụ.

Cụ Dumbledore nói:

“Mười lăm năm trước, khi thầy nhìn thấy cái thẹo trên trán con, thầy đã đoán ra ý nghĩa của nó. Thầy đoán nó có thể là dấu hiệu của mối liên hệ ràng buộc giữa con và Voldemort.”

Harry thẳng thừng nói:

“Thưa giáo sư, thầy đã nói với con chuyện đó rồi.”

Nó không bận tâm đến việc giữ gìn lễ phép nữa. Nó không còn quan tâm lắm đến bất cứ cái gì nữa.

Cụ Dumbledore nói giọng tạ lỗi:

“Phải. Phải rồi, nhưng mà con thấy đó... nhất thiết phải bắt đầu từ cái thẹo của con. Bởi vì rõ ràng là thầy đoán đúng, chẳng bao lâu sau khi con trở về với thế giới pháp thuật, cái thẹo của con đã bắt đầu phát tín hiệu cảnh báo

mỗi khi Voldemort đến gần con, hay khi hắn có những cảm xúc mạnh mẽ.”

Harry mệt mỏi nói:

“Con biết rồi.”

“Và cái khả năng này của con - cái khả năng phát hiện ra sự tồn tại của Voldemort, ngay cả khi hắn cải trang giả dạng, và khả năng cảm nhận cảm xúc của hắn khi tình cảm hắn trào dâng mạnh mẽ - đã ngày càng trở nên rõ rệt kể từ khi Voldemort trở lại nguyên hình hài của hắn với đầy đủ sức mạnh...”

Harry chẳng mất công gạt đầu. Nó đã biết ráo tất cả những chuyện này rồi.

Cụ Dumbledore vẫn nói:

“Gần đây hơn, thầy đã đâm ra lo lắng là Voldemort có thể nhận ra rằng có tồn tại một mối liên hệ giữa con và hắn. Đúng như vậy, có những lúc con đã thâm nhập rất xa vào tâm trí và tư tưởng của hắn, đến nỗi hắn ý thức được sự hiện diện của con, dĩ nhiên là thầy đang nói đến cái đêm mà con chứng kiến hắn tấn công ông Weasley.”

Harry lẩm bẩm:

“Vâng, lão Snape có nói với con rồi.”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng sửa lại:

“*Giáo sư* Snape, Harry à. Nhưng con đã không thắc mắc tại sao không phải là chính ta giải thích cho con điều này? Tại sao không phải là chính ta dạy cho con môn Bế Quan Bí Thuật? Tại sao trong suốt nhiều tháng trời ta không hề nhìn thẳng vào mắt con?”

Harry ngược nhìn lên. Nó có thể thấy cụ Dumbledore tỏ ra buồn rầu và mệt mỏi.

Harry nói lẩm bẩm:

“Dạ... Dạ... con đã thắc mắc...”

Cụ Dumbledore nói tiếp một cách nhọc nhằn:

“Con thấy đó, thầy tin là sớm muộn gì Voldemort cũng sẽ cố gắng đột nhập vào tâm trí của con, để thao túng suy nghĩ của con và hướng dẫn sai lệch các ý nghĩ, và thầy không ham hố lắm cái việc tạo thêm cho hắc động cơ để làm điều đó. Thầy biết chắc là nếu hắc nhận ra quan hệ của thầy trò mình vốn - hay đã từng - thân thiết hơn quan hệ bình thường giữa thầy Hiệu trưởng và một học sinh, hắc sẽ nắm lấy cơ hội để sử dụng con làm phương tiện dò thám thầy. Thầy sợ việc hắc có thể dùng con, cái khả năng mà hắc có thể tìm cách chiếm hữu, ám con. Harry à, thầy tin là thầy đúng khi cho rằng Voldemort sẽ có thể sử dụng con theo cách đó. Trong vài trường hợp hiếm hoi mà thầy trò mình tiếp xúc gần gũi, thầy tin là thầy đã nhìn thấy bóng dáng của hắc xáo động đằng sau ánh mắt con... Thầy đã cố gắng bảo vệ con bằng cách tự cách xa thầy ra khỏi con. Đó là một sai lầm của người già...”

Harry nhớ lại cái cảm xúc khi con rắn ngấm ngấm ở trong người nó trỗi dậy, sẵn sàng tấn công, trong những dịp mà nó và thầy Dumbledore tiếp xúc bằng mắt với nhau.

“Mục đích của Voldemort là ám con, như hắc đã nói ra hồi hôm, không hắc là để hủy diệt thầy, mà là hủy diệt chính con. Hắc đã hy vọng, khi hắc ám được con trong một thời gian ngắn hồi hôm, rằng thầy sẽ hy sinh con để giết hắc...”

Cụ Dumbledore thở dài thiết sâu. Harry để cho lời thầy chảy vào tai này lọt qua tai kia. Nếu cách đây vài tháng mà thầy nói vậy thì chắc chắn là nó sẽ say mê háo hức tìm hiểu tất cả, nhưng giờ đây tất cả đã trở nên vô nghĩa so với cái hố trống rỗng bên trong người nó do sự mất mát chú Sirius để lại, chẳng còn chút gì trong câu chuyện đó quan trọng nữa...

“Chú Sirius nói với thầy rằng con cảm thấy Voldemort bừng dậy trong người con hằng đêm, rằng con đã nhìn thấy cảnh tượng ông Arthur Weasley bị tấn công. Thầy biết ngay là nỗi lo sợ tệ hại nhất của thầy đã trở thành sự

thực: Voldemort đã từ đó mà nhận ra rằng hắn có thể sử dụng con. Thầy đã thu xếp với giáo sư Snape cho con học môn Bế Quan Bí Thuật.”

Cụ Dumbledore ngừng lại. Harry ngắm ánh nắng đang nhẹ nhàng lướt từ từ qua cái mặt bàn làm việc bóng láng của cụ Dumbledore, rọi lên một cái bình mực bằng bạc và một cây viết lông ngỗng màu tía rất xinh. Harry có thể nói chắc là mấy bức chân dung treo khắp chung quanh hai thầy trò đều đang tỉnh táo và chăm chú lắng nghe sự giải thích của cụ Dumbledore. Thịnh thoảng nó nghe tiếng áo chùng sột soạt, tiếng đảnh hắng khe khẽ. Cụ Phineas Nigellus vẫn chưa trở về...

Cụ Dumbledore lại nói tiếp:

“Giáo sư Snape đã phát hiện ra rằng con vẫn liên tục mơ đến cánh cửa vào Sở Bảo Mật suốt mấy tháng trời. Dĩ nhiên Voldemort đã bị ám ảnh về cái khả năng nghe được lời tiên tri kể từ khi hắn phục hồi lại được hình hài, vì vậy hắn cứ chăm chú vào cánh cửa đó, và con cũng vì vậy mà mơ thấy nó, cho dù con không biết ý nghĩa của việc hắn cứ chăm chú vào cánh cửa đó.”

“Và sau đó con nhìn thấy Rockwood, vốn là nhân viên Sở Bảo Mật trước khi bị bắt, báo cho Voldemort biết tất cả những chuyện mà thầy cũng đã biết hết từ trước - rằng những lời tiên tri cất giữ trong Sở Bảo Mật được bảo mật rất chu đáo. Chỉ những người có liên quan đến lời tiên tri mới có thể nhắc nó ra khỏi những cái kệ mà không bị phát khùng. Trong trường hợp này, hoặc là bản thân Voldemort sẽ phải đích thân đột nhập vào Sở Bảo Mật và rút cuộc có thể liều lĩnh để lộ tông tích - hoặc là con sẽ phải ăn cắp lời tiên tri giùm hắn. Lúc đó việc con phải thông thạo môn Bế Quan Bí Thuật càng trở nên một vấn đề cấp bách hơn nữa.”

Harry lẩm bẩm:

“Nhưng mà con đã không chịu học.”

Nó nói ra điều đó để cố gắng làm dịu đi mặc cảm tội lỗi đang đè nặng

trong tâm hồn; một lời thú tội chắc hẳn làm nguôi đi ít nhiều cái áp lực khủng khiếp đang dồn nén trái tim nó.

“Con đã không chịu thực hành, con không thêm, lẽ ra con đã có thể tự ngăn mình mơ đến những chuyện chiêm bao ấy, Hermione cứ bảo con làm điều đó; nếu con không mộng mị bấy bọ thì hẳn không bao giờ có thể khiến con đi đến đâu, và... chú Sirius sẽ không... chú Sirius sẽ không...”

Một cái gì đó bùng nổ trong đầu Harry; một nhu cầu biện hộ, phân trần...

“Con đã cố gắng kiểm tra xem có thực là hắn đã bắt chú Sirius hay không. Con đã đến văn phòng bà Umbridge, đã nói chuyện với lão Kreacher trong lò sưởi, và lão nói là chú Sirius không có ở nhà, lão nói chú ấy đã đi vắng!”

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

“Kreacher đã nói dối. Con không phải là chủ nhân của lão, nên lão có thể nói dối con mà không cần phải tự trừng phạt. Kreacher có chủ tâm muốn con đi đến Bộ Pháp Thuật.”

“Lão... lão muốn con đến đó là có chủ tâm à?”

“Đúng vậy, thầy e là Kreacher không chỉ thờ một chủ trong suốt nhiều tháng qua.”

Harry ngờ ngác:

“Làm sao được? Lão Kreacher không hề ra khỏi ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld trong nhiều năm trời mà!”

Cụ Dumbledore nói:

“Kreacher đã chớp được cơ hội chỉ vài ngày trước lễ Giáng Sinh khi chú Sirius, hình như, có quát đuổi hắn ‘đi ra’. Lão bám ngay lấy lời của chú Sirius và diễn dịch mấy lời mấy lời đó như một mệnh lệnh đuổi lão ra khỏi nhà. Lão đi thẳng tới gặp thành viên duy nhất còn sót lại của dòng họ Black mà lão còn kính trọng... Đó là Narcissa, chị họ của chú Sirius, chị ruột của Bellatrix và là vợ của Lucius Malfoy.”

Harry hỏi:

“Làm sao thầy biết tất cả những điều này?”

Tim nó đang đập dồn dập. Nó cảm thấy buồn nôn. Nó nhớ là nó đã lo lắng về sự vắng mặt kỳ lạ của lão Kreacher hồi lễ Giáng Sinh, nó nhớ là sau đó lão đã tái xuất hiện trên căn gác xép áp mái nhà...

Cụ Dumbledore nói:

“Kreacher nói với thầy hồi hôm. Con biết đó, khi con nhắn giáo sư Snape lời cảnh báo bí hiểm, thầy Snape hiểu ngay là con đã chiêm bao thấy cảnh chú Sirius bị mắc kẹt trong lòng của Sở Bảo Mật. Cũng như con, thầy Snape đã cố gắng liên lạc với chú Sirius ngay lập tức. Thầy nên giải thích cho con hiểu rằng thành viên của Hội Phượng Hoàng có những phương pháp thông tin liên lạc đáng tin cậy hơn là lò sưởi trong văn phòng của cô Dolores Umbridge. Giáo sư Snape phát hiện thấy chú Sirius vẫn còn sống và an toàn ở Quảng trường Grimmauld. Tuy nhiên, khi con không trở về sau chuyến đi vô rừng với cô Dolores Umbridge, thầy Snape đâm ra lo lắng rằng con vẫn còn tin chú Sirius đang bị Voldemort bắt giữ. Thầy Snape lập tức báo động cho các thành viên khác của Hội.”

Cụ Dumbledore thở một hơi dài và sâu rồi nói tiếp:

“Thầy Alastor Moody, cô Nymphadora Tonks, chú Kingsley Shacklebolt và thầy Remus Lupin đang ở Tổng Hành Dinh khi thầy Snape bắt liên lạc. Tất cả nhất trí đi giúp con ngay tức thì. Thầy Snape yêu cầu chú Sirius ở lại hậu phương, bởi vì thầy Snape cần có ai đó ở lại Tổng Hành Dinh để báo cho thầy biết chuyện gì đã xảy ra, bởi vì thầy sẽ trở về đó bất cứ lúc nào. Đồng thời thầy Snape cũng có ý định lùng sục khu Rừng Cấm để tìm kiếm con. Nhưng chú Sirius không muốn ở lại nhà trong khi những người khác đi tìm con. Chú ấy bèn giao lại cho Kreacher nhiệm vụ báo cho thầy biết chuyện gì đã xảy ra. Và thế là khi thầy về đến Quảng trường Grimmauld, chỉ

ngay sau khi mọi người vừa rời nơi đó để đến Bộ Pháp Thuật, chỉ còn có mỗi con gia tinh báo cho thầy biết chú Sirius đã vừa đi đâu, vừa cười to đến nỗi cả người ra...”

Harry hỏi bằng một giọng trống rỗng:

“Lão ấy cười à?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đúng vậy. Con cũng biết đó, Kreacher không thể nào phản bội chúng ta hoàn toàn. Lão không phải là Người Giữ Bí Mật của Hội, lão không thể nói cho gia đình Malfoy biết chúng ta ở đâu hay báo với họ bất cứ kế hoạch bí mật nào của chúng ta mà lão bị cấm tiết lộ. Lão cũng bị ràng buộc bởi bùa ếm lên dòng giống của lão buộc lão không được bất tuân mệnh lệnh trực tiếp của chủ nhân, tức là chú Sirius. Dù vậy lão cũng đã cung cấp cho Narcissa những thông tin thuộc loại rất có giá trị đối với Voldemort, nhưng ắt hẳn là chú Sirius coi là những thông tin quá vụn vặt đến nỗi chú không nghĩ đến chuyện cấm lão tái phạm.”

Harry hỏi:

“Như thông tin gì chẳng hạn ạ?”

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“Như việc con là người mà chú Sirius quan tâm đến nhất trong thế giới này. Như việc con dần dần coi chú Sirius vừa như một người cha vừa như một người bạn. Dĩ nhiên Voldemort đã biết chú Sirius tham gia Hội Phượng Hoàng rồi, cũng như con có biết chú ấy ở đâu... Nhưng thông tin của lão Kreacher đã khiến cho Voldemort nhận ra rằng chú Sirius là người mà con sẵn sàng đi tới cùng để cứu bằng bất cứ giá nào.”

Môi Harry tê cứng và lạnh cóng.

“Cho nên... tối hôm qua, khi con hỏi Kreacher xem chú Sirius có ở nhà không...”

“Gia đình Malfoy - chắc chắn là theo chỉ thị của Voldemort - đã bảo Kreacher phải tìm cách làm cho chú Sirius vắng mặt một khi con chiêm bao thấy cảnh chú Sirius bị tra tấn hành hạ. Để rồi nếu con quyết định kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà hay không thì Kreacher có thể làm bộ như chú ấy không có ở nhà. Kreacher đã làm cho con Bàng-Mã Buckbeak bị thương vào ngày hôm trước, và đúng cái lúc con xuất hiện trong lò sưởi thì chú Sirius đang ở trên lầu cố gắng chữa chạy cho con Bàng-Mã.”

Dường như trong buồng phổi Harry còn rất ít không khí, nó thở nông và gấp gáp.

“VẬY LÃO KREACHER NÓI CHO THẦY BIẾT TẤT CẢ CHUYỆN NÀY... VÀ CƯỜI?”

Cụ Dumbledore nói:

“Lão đâu có muốn nói cho thầy biết. Nhưng thầy là người đạt được thuật thôi miên ở trình độ thầy có thể biết ngay khi bị nói dối - và thầy đã thuyết phục được Kreacher nói cho thầy biết toàn bộ câu chuyện trước khi thầy đi đến Bộ Pháp Thuật.”

Hai nắm tay Harry co lại thành hai nắm đấm lạnh băng đặt trên đầu gối, nó thì thầm:

“VẬY MÀ... VẬY MÀ HERMIONE CỨ BẢO TỤI CON PHẢI TỬ TẾ VỚI LÃO...”

Cụ Dumbledore nói:

“Hermione nói đúng đó, Harry à. Khi chúng ta tiếp nhận ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld là Tổng Hành Dinh, thầy đã khuyên chú Sirius nên đối xử tử tế và tôn trọng đối với Kreacher. Thầy cũng đã nói với chú Sirius là Kreacher có thể nguy hiểm đối với chúng ta. Thầy không nghĩ chú Sirius coi trọng lời khuyên của thầy, hoặc chú ấy đã không hề coi Kreacher là một sinh vật có những cảm xúc tinh tế như con người.”

Hơi thở của Harry bị ách tắc, nó không thể nào thốt ra được lời nói rõ ràng:

“Thầy đừng có... đổ tội... Thầy đừng... nói... về chú Sirius... như...”

Cơn giận mới nhất tạm thời lắng xuống bên trong người nó giờ đây lại trỗi lên bùng bùng một phen nữa. Nó sẽ không để cho cụ Dumbledore chê trách chú Sirius đâu...

“Lão Kreacher là... đồ ti tiện... dối trá... hăn đáng...”

Cụ Dumbledore nói:

“Kreacher là sản phẩm mà bọn pháp sư chúng ta đã đào tạo ra, Harry à. Lão ấy đúng là đáng nên thương hại. Sự sinh tồn của lão cũng khốn khổ như cuộc đời của Dobby bạn của con vậy. Lão buộc phải làm theo mệnh lệnh của chú Sirius bởi vì chú Sirius là người thừa kế cuối cùng của dòng họ Black mà lão là nô lệ, nhưng lão đâu có lòng trung thành thực sự với chú ấy. Và bất kể lỗi của Kreacher là gì đi nữa, chúng ta cũng phải nhìn nhận là chú Sirius đã không hề làm gì để cho số phận của Kreacher dễ chịu hơn...”

Harry gào lên:

“ĐỪNG NÓI VỀ CHÚ SIRIUS CÁI KIỂU ĐÓ!”

Nó đã lại đứng bật dậy trên đôi chân, giận điên người, sẵn sàng lao vào cụ Dumbledore, cụ rõ ràng chẳng hiểu tý gì về chú Sirius cả, chú đã dũng cảm biết bao, chú đã phải trải biết bao đau khổ...

Harry cãi lại:

“Vậy lão Snape thì sao? Thầy đâu có nói động gì đến lão ta, đúng không? Khi con nói với lão rằng Voldemort đã bắt được chú Sirius, lão chỉ khinh khỉnh nhìn con như thường lệ...”

Cụ Dumbledore điềm đạm nói:

“Harry à, con cũng biết trước mặt Dolores Umbridge, giáo sư Snape không thể lựa chọn nào khác hơn là giả bộ coi thường con. Nhưng như thầy vừa giải thích, thầy Snape đã báo cho Hội biết điều con đã nói ngay khi thầy Snape có điều kiện. Chính thầy Snape là người đã suy ra là con đi đâu khi

không thấy con trở về từ khu rừng. Chính thầy Snape đã đưa cho cô Dolores Thuốc Nói Thật dỏm khi cô ta cố gắng buộc con nói ra chỗ ẩn náu của chú Sirius...”

Harry không thèm đếm xỉa đến điều này; nó cảm thấy một niềm vui sướng ác độc khi đổ tội lên thầy Snape, dường như điều đó làm nhẹ đi cảm giác tội lỗi khủng khiếp của chính nó, và nó muốn nghe cụ Dumbledore đồng tình với nó.

“Thầy Snape... thầy Snape khiêu... khiêu khích chọc tức chú Sirius về chuyện chú ấy phải ở trong nhà - thầy dựng ra một Sirius hèn nhát...”

Cụ Dumbledore nói:

“Chú Sirius đủ già dặn và khôn ngoan để không cho phép những lời trêu chọc bông phèng hời hợt như vậy làm tổn thương đến mình chứ.”

Harry vẫn găm gù:

“Thầy Snape bỏ ngang xương việc dạy con môn Bế Quan Bí Thuật! Thầy Snape quát đuổi con ra khỏi văn phòng thầy ấy.”

Cụ Dumbledore nặng nề nói:

“Thầy biết chuyện đó. Thầy đã nói rồi, thầy không đích thân dạy con môn Bế Quan Bí Thuật là một sai lầm của thầy. Mặc dù lúc đó thầy biết chắc chắn là không có gì nguy hiểm hơn việc mở rộng tâm trí của con cho Voldemort thao túng khi có mặt thầy...”

Harry nhớ đến suy nghĩ của Ron về chuyện này và nó cứ nhắm chỗ đó mà lao vào.

“Thầy Snape chỉ làm cho tình hình tồi tệ hơn... Làm sao thầy biết chắc là thầy Snape lại chẳng ra sức thuần hóa con giúp Voldemort, giúp cho hắn thâm nhập con một cách dễ dàng hơn...”

Cụ Dumbledore nói đơn giản:

“Thầy tin tưởng thầy Severus Snape. Nhưng mà thầy đã quên - đây lại là

một sai lầm khác của tuổi già - rằng có những vết thương lặn sâu đến nỗi không thể lành lặn được. Thầy đã tưởng giáo sư Snape sẽ có thể vượt qua được sự nhạy cảm đối với cha của con... Thầy đã nhầm to..."

"Nhưng chuyện đó thì không sao, chứ gì?"

Harry gào lên, bất chấp những gương mặt cau có khó chịu và những tiếng rì rầm phản đối của những bức chân dung trên các bức tường.

"Thầy Snape căm ghét ba của con thì không sao chứ gì? Còn chú Sirius mà ghét lão Kreacher thì có vấn đề?"

Cụ Dumbledore nói:

"Chú Sirius không hề ghét Kreacher. Chú ấy chỉ coi Kreacher như một kẻ đầy tớ không đáng chú ý và cũng chẳng hay ho thú vị chút nào. Sự dửng dưng và bỏ bê gây tổn hại nhiều hơn là sự căm ghét chính đáng... Cái quần tượng mà chúng ta làm bể tan tành hồi hôm là một lời nói dối. Các pháp sư chúng ta đã đối xử tệ bạc và lạm dụng bè bạn của chúng ta quá lâu rồi, và bây giờ chúng ta phải gặt hái hậu quả thôi."

Harry lại rống lên nữa:

"VẬY RA CHÚ SIRIUS CHẾT LÀ ĐÁNG SAO?"

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng đáp:

"Thầy không hề nói như vậy, và con sẽ không bao giờ nghe thầy nói như vậy. Chú Sirius không phải là một con người độc ác, nói chung thì chú ấy đối xử tốt với các gia tinh. Chú ấy không yêu thương gì Kreacher, bởi vì Kreacher là kẻ nhắc nhở sống động cho chú Sirius nhớ đến cái gia đình mà chú ấy chán ghét."

Harry nói, giọng đứt đoạn, lưng quay về phía cụ Dumbledore và chân bước xa khỏi cụ.

"Phải, chú chán ghét nó lắm!"

Mặt trời lúc này đã chiếu sáng khắp bên trong văn phòng cụ Dumbledore,

và những đôi mắt của tất cả các bức chân dung đều dõi theo Harry khi nó bước đi. Nó không nhận thức là nó đang làm gì, cũng không còn nhìn thấy cả cái văn phòng của cụ Dumbledore nữa.

“Thầy bắt chú ấy tự nhốt kín mình ở trong ngôi nhà mà chú chán ghét, vì vậy mà hồi hôm chú ấy đã bỏ đi ra ngoài...”

Cụ Dumbledore nói nhỏ:

“Thầy đã cố gắng giữ gìn sinh mạng của chú Sirius.”

Harry quay lại nhìn cụ Dumbledore, tức tối nói:

“Người ta đâu có ai muốn bị nhốt kín đâu. Hồi mùa hè năm ngoái thầy cũng đã đối xử với con như vậy...”

Cụ Dumbledore nhắm mắt lại và úp mặt vào hai bàn tay có những ngón tay rất dài.

Harry nhìn cụ, nhưng cái dấu hiệu mệt mỏi này, hay buồn bã, hay bất kỳ cảm xúc nào đó, không đặc trưng cho cá tính của cụ Dumbledore, và không làm cho Harry nguôi ngoai được. Ngược lại, nó càng cảm thấy giận dữ hơn khi thấy cụ Dumbledore tỏ ra những dấu hiệu của sự yếu đuối. Thầy không có quyền gì mà yếu đuối khi Harry muốn trút cơn cuồng nộ và trận lôi đình của nó vào cụ.

Cụ Dumbledore từ từ hạ thấp hai bàn tay, dò xét Harry qua cặp kiếng hình nửa vành trăng của cụ. Cụ nói:

“Đã đến lúc thầy phải nói với con cái điều mà lẽ ra thầy nên nói với con từ năm năm trước, Harry à. Con hãy ngồi xuống đây. Thầy sắp nói cho con biết mọi chuyện. Thầy chỉ xin con một chút kiên nhẫn. Khi thầy nói xong, con sẽ có cơ hội nổi giận với thầy - để làm bất cứ điều gì con muốn - thầy sẽ không ngăn cấm con đâu.”

Harry trở mắt nhìn cụ Dumbledore một lúc, rồi tự quăng mình xuống cái ghế đối diện và ngồi chờ. Cụ Dumbledore đắm đắm ngắm sân trường đây

nặng bên ngoài cửa sổ một lát, rồi quay lại nhìn Harry và nói:

“Harry à, cách đây năm năm con đến trường Hogwarts, an lành và nguyên vẹn, đúng như thầy đã dự kiến và chủ tâm. Thật ra thì... cũng không hoàn toàn nguyên vẹn. Con đã chịu đựng đau khổ. Khi thầy để con lại trên ngưỡng cửa nhà di dưỡng của con, thầy đã biết là con sẽ phải chịu đựng đau khổ. Thầy đã biết là thầy đang đẩy ải con trong mười năm khó khăn và u ám.”

Cụ Dumbledore ngừng lại. Harry không nói gì.

“Con có thể hỏi - và có lý do chính đáng để hỏi - tại sao phải như vậy. Tại sao một gia đình pháp sư nào đó lại không thể nhận con về nuôi? Nhiều gia đình sẵn lòng làm điều đó, coi đó là một vinh dự và hạnh phúc được nuôi dạy con như con trai của mình. Đây là câu trả lời của thầy: ưu tiên hàng đầu của thầy là cứu được mạng sống của con, nuôi con sống sót trước đã. Có lẽ không ai khác ý thức sự an nguy tính mạng của con bằng thầy. Voldemort đã biến mất vài tiếng đồng hồ trước đó, nhưng bọn thân tín của hắn - nhiều tay cũng ghê gớm gần bằng chính hắn - vẫn còn ngoài vòng pháp luật, đang điên cuồng giận dữ, tuyệt vọng và hung ác vô cùng. Và thầy đã phải quyết định khi nghĩ đến những năm sắp tới. Lúc đó thầy có tin là Voldemort đã ra đi vĩnh viễn không? Không. Thầy không biết liệu hắn sẽ trở lại trong vòng mười năm, hai mươi năm hay năm mươi năm, nhưng thầy biết chắc chắn là hắn sẽ trở lại, và bởi vì thầy hiểu hắn rất rõ, thầy cũng biết chắc chắn rằng hắn sẽ không thể ngồi yên khi hắn còn chưa giết được con.”

“Thầy biết rằng kiến thức pháp thuật của Voldemort có lẽ sâu rộng hơn bất cứ pháp sư đương thời nào. Thầy biết rằng ngay cả những bùa phép và thần chú bảo vệ hùng mạnh nhất và phức tạp nhất của thầy cũng không chắc đã đánh bại được Voldemort nếu hắn trở lại với quyền lực trọn vẹn.”

“Nhưng thầy cũng biết nhược điểm của Voldemort ở chỗ nào. Và vì vậy mà thầy đã quyết định. Con cần được bảo vệ bằng một phép thuật cổ điển mà

hắn cũng biết, nhưng hắn khinh thường, và vì vậy hắn luôn luôn đánh giá thấp, và phải trả giá cao. Dĩ nhiên là thầy đang nói đến sự kiện mẹ con hy sinh mạng sống của mình để cứu con. Con nhờ vậy được hưởng lâu dài sự phù hộ của mẹ con mà Voldemort không bao giờ ngờ được, sự phù hộ che chở ấy vẫn luân lưu trong huyết quản của con cho đến tận bây giờ. Vì vậy thầy đã đặt tín nhiệm vào dòng máu của mẹ con. Thầy đã giao con cho dì con, người bà con duy nhất còn lại của mẹ con.”

Harry nói ngay:

“Dì ấy đâu có muốn nhận con. Dì ấy chẳng có chút...”

Cụ Dumbledore ngắt lời nó.

“Nhưng dì đã nhận nuôi con. Có thể dì đã nhận nuôi con một cách bất đắc dĩ, một cách tức tối, một cách không vui vẻ, một cách cay đắng, dù vậy dì vẫn đón nhận con, và khi làm như vậy, dì đã đóng khăn lên cái bùa mà thầy đã ếm vào con. Sự hy sinh của mẹ con đã khiến cho sự cam kết máu mủ trở thành lá chắn hùng mạnh mẽ nhất mà thầy có thể dùng để bảo vệ con.”

“Con vẫn không...”

“Cho đến khi nào con vẫn còn có thể gọi nơi mà người cùng máu mủ với mẹ con sinh sống là nhà của con, thì Voldemort không thể nào đụng đến hay ám hại con được. Hắn đã làm cạn kiệt dòng máu của mẹ con, nhưng dòng máu đó vẫn chảy ở trong con và dì của con. Dòng máu đó trở thành nơi trú ẩn an toàn cho con. Mỗi năm con chỉ cần trở về đó một lần, nhưng cho đến bao giờ con vẫn coi đó là gia đình của con, thì Voldemort không thể nào hại con được. Dì con biết điều này, thầy đã giải thích những gì thầy làm trong một bức thư thầy để lại cùng với con trên ngưỡng cửa nhà dì con. Dì con biết là việc dành cho con một chỗ trong ngôi nhà của dì có lẽ đã giữ cho con được sống còn trong suốt mười lăm năm qua.”

Harry nói:

“Khoan... khoan đã...”

Nó ngồi thẳng lưng lên trên cái ghế, nhìn chăm chăm cụ Dumbledore.

“Thầy là người đã gọi cho dì con bức Thư Sấm. Thầy nhắc nhở cho dì ấy nhớ lại... Chính là giọng nói của thầy...”

Cụ Dumbledore gật đầu nhẹ nhẹ, nói:

“Thầy nghĩ là dì ấy có lẽ cần được nhắc cho nhớ cái hiệp ước mà dì ấy đã cam kết khi đón nhận con vào nhà. Thầy nghĩ là cuộc tấn công của bọn Giám Ngục có lẽ đã khiến dì con tỉnh cả người trước những hiểm nguy của việc nhận nuôi dưỡng con như một đứa con thay thế.”

Harry nói khẽ:

“Thực vậy. Đúng ra là dưỡng con chứ không phải dì con. Dưỡng muốn tống cổ con ra khỏi nhà, nhưng sau khi bức Thư Sấm đến thì dì... Dì nói là con phải ở lại.”

Nó đăm đăm nhìn xuống sàn một lúc rồi nói:

“Nhưng mà chuyện này mắc mớ gì tới chú...”

Nó không thể nào nói ra được cái tên chú Sirius.

Cụ Dumbledore tiếp tục nói, như thể không hề có chỗ tạm ngừng nào trong câu chuyện của cụ.

“Vây là cách đây năm năm con đến trường Hogwarts, chẳng được dinh dưỡng đầy đủ mà cũng chẳng được vui tươi như thầy có lẽ đã mong mỏi, nhưng dù sao thì con cũng sống và khỏe mạnh. Con không là một ông hoàng con được từng tiu chiêu chuộng, mà chỉ bình thường như một đứa trẻ lớn lên trong những hoàn cảnh như vậy thì chỉ mong được đến như vậy. Thế thì cho đến lúc ấy, kế hoạch của thầy diễn tiến tốt đẹp. Và rồi... chà, con sẽ nhớ lại rõ ràng, cũng như thầy đây, những sự kiện đã xảy ra trong năm học đầu tiên của con. Con đã đứng lên một cách lẫm liệt, đương đầu với những thách thức trước mặt con, và chẳng bao lâu - sớm hơn nhiều so với dự đoán của thầy -

con đã phải mặt đối mặt với Voldemort. Con lại một lần nữa sống sót. Và con còn sống sót thêm vài phen nữa. Con đã làm chậm lại việc phục hồi quyền uy và sức mạnh đầy đủ của Voldemort. Con đã chiến đấu cuộc chiến của một con người. Thầy... càng tự hào về con hơn cả mức thầy có thể nói ra được.”

Cụ Dumbledore vẫn tiếp tục nói:

“Nhưng mà có một sai sót trong cái kế hoạch tuyệt vời này của thầy. Một thiếu sót rõ ràng, mà thậm chí từ hồi đó thầy cũng đã biết, có thể làm hỏng tất cả. Vậy mà, thầy tự nhủ là thầy sẽ quyết không để cho cái thiếu sót đó làm hỏng kế hoạch, bởi vì thầy biết kế hoạch này phải thành công, điều đó rất quan trọng. Chỉ một mình thầy có thể cứu vãn thiếu sót đó, cho nên bản thân thầy phải mạnh. Và đây là cuộc kiểm tra đầu tiên của thầy, khi con nằm trong bệnh thất, suy nhược sau cuộc đấu tranh với Voldemort.”

Harry nói:

“Con không hiểu những điều thầy đang nói...”

“Con có còn nhớ khi con nằm trong bệnh thất, con đã từng hỏi thầy tại sao Voldemort lại tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh không?”

Harry gật đầu.

“Thầy có nên nói với con lúc đó chẳng?”

Harry chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh của cụ Dumbledore, không nói gì cả, nhưng trái tim nó lại đập dồn dập như đang chạy đua.

“Con không nhìn thấy cái sai sót trong kế hoạch của thầy hả? Không... Có lẽ không. Thế này, như con cũng biết đó, thầy đã quyết định không trả lời câu hỏi của con. Thầy tự nói với mình, rằng mười một tuổi thì hãy còn quá nhỏ, chưa đủ trí khôn. Thầy đã không hề có ý định nói cho con biết khi con mới mười một tuổi. Ở cái tuổi non nớt đó, con không thể kham nổi sự hiểu biết đó.”

“Lẽ ra thầy đã phải nhận thấy dấu hiệu nguy hiểm kể từ lúc đó. Lẽ ra thầy nên tự hỏi mình tại sao thầy đã không cảm thấy lúng túng hơn một khi con đã hỏi thầy câu hỏi đó, cái câu hỏi mà thầy biết, sẽ có ngày thầy phải đưa ra câu trả lời khủng khiếp. Lẽ ra thầy nên nhận ra là thầy đã vui mừng quá trớn khi nghĩ rằng thầy đã không phải làm việc đó vào cái ngày đặc biệt đó... Con hãy còn quá nhỏ, còn quá non nớt...”

“Và thế là con bước sang năm thứ hai ở trường Hogwarts. Và một lần nữa con gặp phải những thách thức mà ngay cả pháp sư trưởng thành cũng không hề dễ dàng để đối phó. Một lần nữa con làm tròn nhiệm vụ xuất sắc vượt xa cả mơ tưởng viễn vông nhất của thầy. Tuy nhiên con không hỏi lại thầy một lần nữa tại sao Voldemort để lại dấu ấn lên người con? Ừ, có... chúng ta đã thảo luận về cái thọc của con... chúng ta đã đến gần sát chủ đề. Tại sao thầy vẫn không nói cho con biết mọi việc?”

“Chà, đối với thầy, dường như mười hai tuổi, nói cho cùng, cũng chẳng lớn hơn mười một tuổi bao nhiêu để có thể tiếp nhận một thông tin như thế. Thầy đã cho phép con vắng mặt thầy mà bị vấy máu, bị kiệt sức, nhưng thế lại còn phẫn khích; và nếu thầy có cắn rứt khó chịu đến nỗi cảm thấy có lẽ nên nói ra với con lúc đó, thì sự ray rứt ấy cũng đã bị dập tắt nhanh chóng. Con hãy còn quá nhỏ, và con cũng thấy đó, trong đêm chiến thắng ấy, không thể tìm thấy nỗi ray rứt ấy trong thầy để làm hỏng mất niềm vui...”

“Con có hiểu không, Harry? Bây giờ con đã thấy cái sai sót trong kế hoạch xuất sắc của thầy chưa? Thầy đã rơi vào chính cái bẫy mà thầy đã nhìn thấy trước, cái bẫy mà thầy đã tự nhủ rằng mình có thể tránh được, rằng mình phải tránh cho kỳ được...”

“Con vẫn không...”

Cụ Dumbledore nói đơn giản:

“Thầy đã lo lắng cho con nhiều quá. Thầy đã lo lắng cho niềm vui của con

nhiều hơn là việc cho con hiểu biết sự thật, thầy đã lo sao cho con có được tâm hồn thanh thản hơn là chăm chút đến kế hoạch của thầy, thầy đã lo bảo toàn mạng sống của con nhiều hơn những mạng sống khác nếu chẳng may kế hoạch thất bại. Nói cách khác, thầy đã hành động đúng y như Voldemort mong chờ bọn khờ chúng ta hành động.”

““Có thể biện hộ được chăng? Thầy thách bất cứ ai có thể theo dõi con như thầy vẫn theo dõi - và thầy đã theo dõi con chặt chẽ hơn là con có thể hình dung - không phải vì muốn tránh cho con nhiều đau đớn hơn những gì con đã chịu đựng. Thầy bận tâm điều gì kia chứ, khi mà một số người và một số sinh vật không chân dung, không tên tuổi sẽ bị tàn sát trong một tương lai xa vời, trong khi ở đây và bây giờ con vẫn sống, khỏe mạnh, và vui vẻ? Thầy chưa bao giờ mơ rằng thầy có thể có trong tay được một người như thế này.”

“Chúng ta bước sang năm học thứ ba của con. Thầy đã theo dõi con từ xa trong khi con chiến đấu đẩy lùi bọn Giám Ngục, khi con tìm được chú Sirius, biết chú ấy là ai và giải cứu chú ấy. Thầy có nên nói với con vào lúc đó không, vào cái lúc mà con vừa giành giật lại người cha đỡ đầu của con ra khỏi nanh vuốt Bộ Pháp Thuật một cách vui sướng? Nhưng lúc đó, ở tuổi mười ba, cái cơ con còn nhỏ quá không đứng vững nữa rồi. Con có thể vẫn còn nhỏ, nhưng con đã chứng tỏ con là một ngoại lệ. Lương tri của thầy không yên được nữa. Harry à, thầy biết là cái thời điểm này sẽ phải đến sớm thôi...”

“Nhưng năm ngoái, con đã thoát ra khỏi mê cung sau khi chứng kiến cái chết của Cedric, và bản thân con cũng vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc..., vậy mà thầy cũng không nói với con, mặc dù thầy biết, giờ đây Voldemort đã trở lại, thầy phải làm việc đó ngay thôi. Và giờ đây, đêm nay, thầy biết con đã sẵn sàng tiếp thu cái điều cần biết mà thầy đã giấu con quá lâu, bởi vì con vừa chứng minh rằng, lẽ ra thầy nên chất cái gánh nặng này lên vai con trước khi

để xảy ra chuyện hồi hôm. Đây là lời bào chữa duy nhất của thầy: lâu nay thầy đã thấy con chiến đấu dưới nhiều gánh nặng hơn bất cứ học sinh nào từng trải qua dưới mái trường này, và thầy không nỡ lòng nào chất thêm cho con một gánh nặng khác - gánh nặng nhất từ trước tới nay.”

Harry chờ đợi, nhưng cụ Dumbledore không nói gì thêm nữa.

“Con vẫn không hiểu gì cả.”

“Voldemort đã tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh, bởi vì một lời tiên tri đã được thốt ra ngay trước khi con chào đời. Hắn biết lời tiên tri đã được lập, tuy nhiên hắn không biết đầy đủ hết nội dung. Hắn bắt đầu tìm cách giết con khi con hãy còn là trẻ sơ sinh vì hắn tin là hắn đang hoàn thành sấm truyền của lời tiên tri. Nhưng hắn đã khám phá ra, bằng cái giá đắt, rằng hắn đã nhầm lẫn, khi lời nguyện nhằm giết con phản phé gây hiệu quả ngược lại mong muốn của hắn. Thế là, từ khi hắn trở lại hình hài của hắn, và đặc biệt là từ khi con thoát được khỏi tay hắn một cách lạ thường vào năm ngoái, hắn càng quyết tâm muốn nghe toàn bộ lời tiên tri. Đây là vũ khí mà hắn vẫn hằng tìm kiếm từ khi hắn trở lại: Tri thức về cách tiêu diệt con.”

Mặt trời giờ đây đã lên cao. Văn phòng thầy Dumbledore tràn ngập ánh nắng. Cái kệ pha lê trên đó đặt thanh gươm của cụ Godric Gryffindor chiếu ra ánh sáng trắng đục, và những mảnh vỡ của các dụng cụ bằng bạc mà Harry đã quăng xuống sàn đang sáng lấp lánh như những giọt nước mưa, và đằng sau lưng nó, con phượng hoàng con đang kêu líp chíp khe khẽ trong cái ổ tro của nó.

Harry thần thờ nói:

“Lời tiên tri đã bể nát rồi. Lúc đó con đang cố kéo Neville lên mấy cái băng ghế ở trong... trong cái phòng có cái cổng tò vò... con kéo rách cái áo chùng của nó... và lời tiên tri rớt ra...”

“Cái vật đã bể chỉ là vật ghi lại lời tiên tri được Sở Bảo Mật lưu trữ.

Nhưng lời tiên tri đã được thốt ra với một người nào đó, và người đó có cách thức nhắc lại nó một cách hoàn hảo.”

“VẬY ai đã được nghe lời tiên tri đó?”

Harry hỏi, mặc dù nó tin là nó đã biết câu trả lời rồi.

Cụ Dumbledore nói:

“Chính thầy. Vào một đêm rét mướt và lạnh căm cách đây mười sáu năm, trong một căn phòng bên trên Quán Đầu Heo. Thầy đã đến đó để gặp một ứng viên xin dạy môn Tiên Tri, mặc dù điều đó ngược lại khuynh hướng của thầy là bãi bỏ hẳn môn Tiên Tri. Tuy nhiên, ứng viên lại là cháu gái của một nhà tiên tri tài hoa rất nổi tiếng, và thầy nghĩ là cũng nên gặp gỡ cô ta cho phải phép lịch sự thông thường. Thầy đã thất vọng. Đối với thầy thì bản thân cô ta dường như chẳng có chút dấu vết gì của tài năng cả. Thầy đã nói với cô ta một cách nhã nhặn, thầy hy vọng vậy, là thầy không nghĩ cô ấy thích hợp với vị trí giảng dạy đó. Rồi thầy quay đi.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và đi ngang qua mặt Harry đến bên cái tủ màu đen đứng bên cạnh nhánh cây làm chỗ đậu của con Fawkes. Cụ cúi xuống, đẩy một cái chốt gài cửa, lấy từ bên trong ra cái chậu đá nông có khắc chữ cổ quanh mép chậu, trong cái chậu này Harry đã từng nhìn thấy cha nó hành hạ thầy Snape. Cụ Dumbledore đi trở lại bên bàn làm việc của mình, đặt cái Tường Ký lên bàn, và đưa cây đũa phép lên thái dương cụ. Từ chỗ đó, cụ Dumbledore rút ra những sợi tơ tưởng óng ánh bạc và mỏng nhẹ như tơ nhện bám ở đầu cây đũa phép, rồi đặt chúng vào cái chậu.

Cụ ngồi xuống đằng sau bàn làm việc ngắm những ý nghĩ của cụ xoay tít mù và nổi lơ lửng bên trong cái Tường Ký một lúc. Rồi, với một tiếng thở dài, cụ Dumbledore giơ đũa phép và dùng đầu đũa gõ nhẹ lên cái chất bạc óng ánh ấy.

Từ trong đó nổi lên một hình thù, quần kỹ trong những tấm khăn quàng,

hai con mắt to cỡ cô được phóng đại thêm sau cặp kiếng, và cô Sibyll Trelawney xoay chậm chậm, chân đứng trong chậu. Nhưng khi cô cất tiếng nói, thì đó không phải là cái giọng huyền bí siêu thoát thông thường của cô, mà là một giọng khàn khàn thô ráp mà Harry chưa bao giờ nghe cô dùng đến trước đây.

“KẸ CÓ QUYỀN NĂNG ĐÁNH BẠI CHÚA TỂ HẮC ÁM ĐANG XUẤT HIỆN... CON CỦA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ BA LẦN THÁCH THỨC HẮN, SINH RA KHI THÁNG THỨ BẢY TÀN ĐI... VÀ CHÚA TỂ HẮC ÁM SẼ KHIẾN KẸ ẤY LÀ ĐỐI THỦ NGANG CỜ, NHƯNG KẸ ẤY LẠI CÓ NHỮNG QUYỀN PHÉP MÀ CHÚA TỂ HẮC ÁM KHÔNG BIẾT ĐƯỢC... VÀ HAI NGƯỜI ẤY, KẸ NÀY SẼ CHẾT VỀ TAY KẸ KIA, BỞI VÌ NGƯỜI NÀY KHÔNG THỂ SỐNG KHI KẸ KIA TỒN TẠI... KẸ CÓ QUYỀN NĂNG ĐÁNH BẠI CHÚA TỂ HẮC ÁM SẼ ĐƯỢC SINH RA KHI THÁNG THỨ BẢY TÀN ĐI...”

Hình ảnh xoay vòng vòng chậm chậm của giáo sư Trelawney chìm trở xuống cái mớ óng ánh bạc trong chậu đá và biến mất.

Im lặng hoàn toàn trong văn phòng. Cả cụ Dumbledore lẫn Harry lẫn những bức chân dung trên tường, không một ai thốt ra bất kỳ âm thanh nào cả. Ngay cả con phượng hoàng con Fawkes cũng nín thinh.

Cụ Dumbledore vẫn còn dăm dăm nhìn vào cái Tường Ký, có vẻ như hoàn toàn chìm đắm trong suy tư. Harry bèn nói khẽ:

“Thưa giáo sư Dumbledore? Cái đó... có phải có nghĩa... cái chuyện đó có nghĩa gì ạ?”

Cụ Dumbledore nói:

“Điều đó có nghĩa là người có cơ may duy nhất chiến thắng vĩnh viễn Chúa Tể Hắc Ám Voldemort được sinh ra vào cuối tháng bảy cách đây gần mười sáu năm. Cha mẹ của đứa bé này là những người đã từng chiến đấu chống lại Voldemort ba lần.”

Harry cảm thấy như có một cái gì đó đang tiến đến sát sườn nó. Nó lại hít

thở một cách khó nhọc.

“Có nghĩa là... con à?”

Cụ Dumbledore nghiêng cứu nó một lát qua cặp kính của cụ, rồi cụ dịu dàng nói:

“Harry à, thực ra thì người đó rất có thể không phải là con. Lời tiên tri của cô Sibyll có thể ứng nghiệm đối với hai đứa bé phù thủy, cả hai đều được sinh ra vào cuối tháng bảy năm đó, cả hai đều có cha mẹ là thành viên Hội Phượng Hoàng, là những người đã ba lần chiến đấu chống lại Voldemort và thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Một đứa, dĩ nhiên là con. Đứa kia là Neville Longbottom.”

“Nhưng... vậy thì... tại sao lời tiên tri đó lại gắn tên của con chứ không phải Longbottom?”

Cụ Dumbledore đáp:

“Nhãn được chính thức dán lên lại sau cuộc tấn công của Voldemort lên đứa bé là con. Dường như người giữ Phòng Tiên Tri cho rằng Voldemort chỉ định giết mỗi con, vì hẳn biết con chính là người mà cô Sibyll nói tới.”

“Thế... Thế đáng ra không phải con?”

Cụ Dumbledore chậm rãi nói, như thể mỗi lời thốt ra đều khiến cụ phải gắng sức lớn lao.

“Thầy e rằng đứa bé ấy *chính là* con.”

“Nhưng mà thầy vừa mới nói... Neville cũng được sinh ra vào cuối tháng bảy - và ba má bạn ấy cũng...”

“Con đã quên mất phần sau của lời tiên tri, đặc điểm nhận dạng đứa bé có thể đánh bại Voldemort... Rằng bản thân Voldemort ‘sẽ khiến kẻ ấy là đối thủ ngang cơ’. Và hẳn đã làm như vậy, Harry à. Hẳn đã chọn con chứ không chọn Neville. Hẳn đã để thọ cho con, cái thọ vừa là một ân phước vừa là một sự nguyên rủa.”

Harry nói:

“Nhưng hắn có thể chọn nhầm cơ mà! Hắn có thể đã để theo nhầm người cơ mà!”

Cụ Dumbledore nói:

“Hắn chọn người mà hắn nghĩ rất có thể là mối đe dọa nguy hiểm nhất đối với hắn. Và con hãy chú ý điều này, Harry à, hắn không chọn đứa bé thuần chủng (mà theo tín điều của hắn thì phù thủy thuần chủng mới là loại phù thủy duy nhất đáng được tồn tại và đáng được biết đến). Ngược lại, hắn đã chọn đối thủ là một người lai như chính hắn. Hắn đã tự nhìn thấy chính hắn ở trong con trước cả khi hắn gặp con, và khi để theo cho con, hắn đã không giết chết được con như hắn đã định, mà lại truyền cho con những năng lực, và một tương lai, khiến cho con có thể thoát được nhanh vượt hẳn không chỉ một lần đó, mà những bốn lần, kể từ đó đến nay... đó là điều mà cả ba má của con lẫn ba má Neville đều không hề đạt được.”

Harry cảm thấy tê dại và lạnh cóng:

“Vậy thì tại sao hắn lại làm vậy? Tại sao hắn tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh? Lẽ ra hắn cứ chờ cho Neville và con lớn lên rồi coi ai mới là kẻ nguy hiểm hơn đối với hắn, rồi hẵng giết kẻ đó...”

Cụ Dumbledore nói:

“Thực ra, cách đó có thể là con đường thực tiễn hơn, ngoại trừ một điều là Voldemort không có đầy đủ thông tin về lời tiên tri đó. Thầy có thể nói, cái Quán Đầu Heo mà cô Sybill chọn vì rẻ tiền, từ lâu đã thu hút nhiều khách hàng thú vị hơn quán Ba Cây Chổi. Như chính con và đám bạn của con cũng đã từng trả giá cho sơ suất của mình ở quán đó, thầy cũng phải trả giá cho sơ suất của thầy vào buổi tối đó; đó là một nơi thật không an toàn chút nào nếu cứ tưởng là sẽ không bị ai nghe lóm. Dĩ nhiên khi hẹn gặp cô Trelawney, thầy không hề ngờ là thầy sẽ nghe được một thông tin gì đáng bị nghe lóm.

Thầy - đúng hơn là thầy và cô Trelawney - đã may mắn phát hiện ra tên nghe trộm và quăng hắn ra khỏi tòa nhà khi hắn mới dòng tai nghe được một phần lời tiên tri.”

“Vậy là hắn chỉ nghe...”

“Hắn chỉ nghe được phần đầu, phần nói về việc chào đời của đứa bé vào tháng bảy và là con của người đã từng ba phen thách thức quyền lực của Voldemort. Hậu quả là tên nghe trộm không cảnh báo được cho Voldemort là sự tấn công con có thể có cái nguy cơ truyền quyền phép của hắn sang cho con - một lần nữa khiến con là đối thủ ngang cơ với Chúa Tế Hắc Ám. Vì vậy Voldemort không hề biết là tấn công con là một liều lĩnh nguy hiểm, rằng kiên nhẫn chờ con lớn lên để xem sao thì khôn ngoan hơn. Hắn không biết là con sẽ có ‘những quyền phép mà Chúa Tế Hắc Ám không biết được...”

Harry kêu lên ghen ngào:

“Nhưng mà con đâu có! Con đâu có những quyền phép mà hắn không có, con không thể nào đánh giết như hắn làm hồi hôm, con đâu có thể ám người khác như hắn làm, hay... hay giết người như hắn giết...”

Cụ Dumbledore đột ngột ngắt lời nó:

“Có một căn phòng trong Sở Bảo Mật luôn luôn được khóa kỹ. Trong phòng đó có chứa một sức mạnh mà cùng lúc vừa kỳ diệu hơn vừa khủng khiếp hơn cả cái chết, hơn cả trí thông minh con người, hơn cả sức mạnh của thiên nhiên. Có lẽ nó cũng là đối tượng bí ẩn nhất trong số những đề tài nghiên cứu đặt ở đó. Chính sức mạnh hàm chứa trong căn phòng bí mật đó đã ám con ở mức độ sâu sắc mà Voldemort không hề có chút nào. Chính sức mạnh đó đã khiến con đi cứu chú Sirius hồi hôm. Chính sức mạnh đó cũng đã khiến con không bị Voldemort ám, bởi vì hắn không thể nào ngụ trong một thân thể mà hắn căm ghét. Nói cho cùng, dù con có khép kín lại được tâm trí của con thì cũng không ăn thua gì. Chính trái tim của con đã cứu con.”

Harry nhắm mắt lại. Nếu như nó đã không tài lanh đi cứu chú Sirius, thì chú Sirius đâu có bị chết tức tưởi... Harry hỏi, nhằm tránh suy nghĩ đến chú Sirius một lần nữa, chứ không bận tâm lắm về câu trả lời:

“Đoạn cuối của lời tiên tri... cái đoạn nói gì đó về... *người này không thể sống...*”

Cụ Dumbledore tiếp lời Harry:

“... khi kẻ kia còn tồn tại...”

Harry thốt ra mấy lời mà nó có cảm tưởng như kéo lên từ một cái giếng sâu tuyệt vọng bên trong con người nó.

“VẬY... vậy có nghĩa là... nghĩa là... rốt cục thì hoặc con phải giết hắc hoặc hắc giết con...?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đúng vậy.”

Hai thầy trò không ai nói thêm gì nữa một lúc lâu. Đâu đó ở xa bên kia bức tường của văn phòng, Harry có thể nghe thấy âm thanh tiếng nói cười, có lẽ của bọn học sinh đang kéo xuống Đại Sân Đường để ăn bữa điểm tâm sớm. Có lẽ nào lại có thể có những người trên thế giới này vẫn còn ham ăn uống, ham vui cười, những người không hề biết mà cũng không hề mảy may bận tâm là chú Sirius đã ra đi vĩnh viễn... Chú Sirius dường như đã xa cách nó hằng triệu dặm rồi, ngay cả khi đâu đó trong thâm tâm Harry vẫn còn phần nào tin là giá mà nó chỉ cần kéo tấm màn ấy ra là có thể gặp được chú Sirius đang nhìn nó, và có lẽ sẽ chào hỏi nó bằng một tràng cười nghe như tiếng chó sủa...

Cụ Dumbledore lại ngập ngừng:

“Thầy cảm thấy còn nợ con một lời giải thích nữa, Harry à. Có lẽ con đã thắc mắc tại sao thầy đã không chọn con làm Huynh trưởng? Thầy phải thú nhận là... thầy đã nghĩ rằng... con vốn đã phải mang vác quá nhiều trách

nhiệm nặng nề rồi.”

Harry ngược nhìn thầy và thấy một giọt nước mắt ứa ra rồi lăn qua gương mặt xuống bộ râu dài bạc phơ.

CUỘC CHIẾN THỨ HAI BẮT ĐẦU

KẺ-MÀ-AI-CŨNG-BIỆT-LÀ-AI-ĐÃY TRỞ LẠI

Trong một thông báo ngắn tối hôm thứ sáu, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Cornelius Fudge đã khẳng định là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại đất nước này và lại hoành hành một phen nữa.

Ông Fudge nói với các ký giả: ‘Tôi phải khẳng định với sự áy náy lớn lao rằng pháp sư tự phong là Chúa tể - Chà, quý vị cũng biết là tôi ám chỉ ai rồi - còn sống và lại đang sống giữa chúng ta một lần nữa.’ Trông ông Fudge mệt mỏi và lúng túng.

‘Tôi cũng áy náy không kém khi phải báo cáo về cuộc nổi loạn của bọn Giám Ngục Azkaban, những kẻ này đã biểu lộ sự chống đối việc tiếp tục làm việc cho Bộ Pháp Thuật. Chúng tôi tin rằng bọn Giám Ngục hiện nay đang nhận chỉ thị của Chúa tể - kẻ đã được nêu ở trên.

‘Chúng tôi khuyến cáo cộng đồng pháp thuật tiếp tục cảnh giác. Bộ Pháp Thuật hiện nay đang cho xuất bản kỷ yếu hướng dẫn biện pháp phòng thủ thiết yếu cho mỗi cá nhân cùng gia đình và sẽ phát miễn phí cho tất cả gia đình pháp thuật nội trong một tháng tới.’

Tuyên bố của ông Bộ trưởng đã gây ra sự lo lắng và báo động trong cộng đồng pháp thuật, vốn mới hôm thứ tư vừa rồi hãy còn nhận được sự cam đoan của Bộ Pháp Thuật rằng ‘chẳng có chút sự thực nào trong những lời đồn đại dai dẳng rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại hoành hành giữa chúng ta.’

Chi tiết của những biến cố đưa đến bước ngoặt trong nhận định của Bộ Pháp Thuật vẫn còn mù mờ, mặc dù người ta tin rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cùng một bầy thuộc hạ chọn lọc (được biết đến như những Tử Thần Thực Tử) đã đột nhập được vào chính Bộ Pháp Thuật vào buổi tối thứ năm.

Chúng tôi không gặp được cụ Albus Dumbledore, Hiệu trưởng mới được phục chức của trường

Hogwarts Đào tạo Pháp Sư và Phù Thủy, Tổng Chiến Tướng vừa được phục chức của Hội Đồng Pháp Thuật để phòng vấn. Suốt cả một năm qua cụ đã kiên trì khẳng định rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vẫn chưa chết như vô vàn công chúng từng hy vọng và tin tưởng, mà hắn vẫn đang chiêu mộ binh mã một phen nữa cho một nỗ lực mới nhằm tranh giành quyền lực. Trong khi đó Đứa-bé-sống-sót...

“Kìa, lại bồ nữa kìa, Harry. Mình biết là thế nào họ cũng lại lôi bồ ra...”

Hermione nói, đưa mắt lên khỏi tờ báo nhìn Harry.

Tụi nó đang ở trong bệnh thất. Harry đang ngồi phía cuối giường bệnh của Ron và cả hai đang lắng nghe Hermione đọc bài báo đăng trên trang nhất tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Ginny đang nằm cuộn tròn phía cuối giường của Hermione; mắt cá chân cô bé đã được bà Pomfrey chữa lành lại trong nháy mắt. Tương tự, cái mũi của Neville đã được phục hồi hình dạng và kích thước bình thường. Anh chàng này đang ngồi trên một cái ghế đặt giữa hai cái giường; và Luna vừa ghé vào thăm, tay nắm chặt số mới nhất của tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Cô bé đang đọc ngược tờ báo và rõ ràng là chẳng để ý tới lời Hermione vừa nói.

Ron rầu rĩ bảo:

“Nhưng dù sao thì bây giờ nó đã trở lại là Đứa-bé-sống-sót... đúng không? Chứ không còn là một thằng điên chơi nổi nữa, hả?”

Nó tự lấy cho mình một bụm kẹo Nhái sôcôla từ đồng kẹo khổng lồ đặt trên cái tủ nhỏ ngay bên cạnh giường, thả cho Harry, Ginny và Neville một mớ, rồi dùng răng xé giấy bọc của viên kẹo nó giữ lại cho mình. Vẫn còn những đường viền hằn sâu trên cánh tay của nó, ở những chỗ mà mấy giải tua của bộ óc đã quấn siết. Theo bà Pomfrey thì những ý tưởng có thể để lại theo sâu hơn bất cứ thương tích nào khác, mặc dù từ lúc bà bắt đầu xúc cho nó những lượng dồi dào Dầu Lú Bác Sĩ Ubbly thì dường như tình hình có tiến triển khả quan hơn.

Hermione lúc này đang liếc xuống đoạn sau của bài báo, nói:

“Ừ, bây giờ họ lại tán tụng bồ, Harry à... *tiếng nói lẻ loi nói lên sự thật... bị coi là mất thăng bằng, nhưng không bao giờ dao động trong câu chuyện của mình... buộc phải chịu đựng sự chế giễu và vu khống... Hừm...*”

Hermione cau mày:

“Nhưng mình nhận thấy họ không đá động gì đến cái sự thật là chính họ khởi xướng lên tất cả những trò chế giễu và vu khống đó...”

Cô nàng hơi nhăn mặt một cái và áp tay lên be sườn của mình. Lời nguyền của Dolohov vẫn còn tác hại lên Hermione, mặc dù đã ít hơn nhiều so với mức tác hại mà lời nguyền có thể gây ra nếu Dolohov nguyền rủa to tiếng hơn; tuy nhiên lời nguyền cũng đã gây ra, theo lời bà Pomfrey, ‘tổn hại đủ để chịu đựng’. Hermione hiện đang phải dùng tới mười thứ linh dược khác nhau mỗi ngày và mặc dù đang bình phục nhanh chóng, cô nàng cũng đã phát chán nằm bệnh thất.

“*Nỗ lực tranh giành quyền lực lần cuối của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, trang hai đến trang bốn, Điều mà Bộ Pháp Thuật lẽ ra đã phải nói cho chúng ta biết, trang năm, Tại sao không ai lắng nghe cụ Dumbledore?, trang sáu đến trang trang tám, Phỏng vấn nóng Harry, trang chín... Chà...*”

Hermione xếp tờ báo lại, liệng qua một bên.

“Chắc chắn là chuyện này cung cấp cho họ cả đồng thứ để mà viết. Mà cuộc phỏng vấn Harry thì chẳng nóng chút xíu nào hết, đó là cuộc phỏng vấn đã đăng trên tờ *Kẻ Lý Sự* hằng mấy tháng trước rồi...”

Luna lật tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*, nói một cách mập mờ:

“Ba mình bán nó cho họ. Ba cũng kiếm được một món nhờ nó, cho nên ba con mình sắp có một chuyến du ngoạn đến Thụy Điển vào mùa hè này để xem tụi này có thể bắt được một con Ngái Sừng Vụn không.”

Hermione dường như phải tự kiềm chế mình trong một lát, rồi nói:

“Nghe hay thiệt.”

Harry bắt gặp ánh mắt Hermione, nhưng cô nàng lảng tránh ánh mắt nó và nhe răng cười.

Hermione ngồi thẳng lưng lên thêm một chút nữa, và lại nhăn mặt thêm một cái nữa.

“Thôi thì đành vậy, chuyện trong trường có gì đặc biệt không?”

Ginny nói:

“À, thầy Flitwick đã dọn dẹp dễ dàng mấy vũng lầy mà anh Fred và George để lại trong hành lang. Thầy làm gọn trong vòng ba giây. Nhưng thầy vẫn chừa một bệt nhỏ phía cửa sổ và thầy chẳng dây thừng quanh chỗ đó...”

Hermione tỏ ra ngạc nhiên:

“Chi vậy?”

Ginny nhún vai:

“Ồi, thầy chỉ nói đó thực sự là một tý pháp thuật xịn.”

Ron nói lúng búng với một miệng đầy sôcôla:

“Mình nghĩ là thầy chừa lại chỗ đó làm đài kỷ niệm để nhớ tới anh Fred và George. Bồ cũng biết là chính hai anh ấy gởi cho mình cả đồng kẹo này.”

Ron nói với Harry, tay chỉ vào cái núi nho nhỏ kẹo nhái sôcôla bên cạnh nó:

“Chắc là cái Tiệm Giỡn của hai anh ăn nên làm ra lắm nhỉ?”

Hermione trông có vẻ không tán đồng lắm, cô nàng hỏi:

“Vậy bây giờ thầy Dumbledore đã trở về trường, mọi rắc rối chấm dứt hết chưa?”

Neville nói:

“Rồi. Mọi thứ lại đầu vào đó ngay lập tức.”

Ron ị một cái thẻ Nhái sôcôla có hình cụ Dumbledore lên cái ca nước, hỏi:

“Mình đoán thầy giám thị Filch vui vẻ chứ?”

Ginny nói:

“Đừng có mơ. Thiệt ra, thầy hết sức, hết sức khốn khổ...” Cô nàng hạ thấp giọng thì thầm. “Thầy cứ nói hoài mụ Umbridge là điều tốt đẹp nhất từng xảy ra ở trường Hogwarts này...”

Tất cả sáu đứa tụi nó nhìn quanh. Giáo sư Umbridge đang nằm trên một cái giường bệnh đối diện tụi nó, đăm đăm nhìn trần nhà. Cụ Dumbledore đã một mình bươn bả vô rừng để cứu mụ khỏi tay bọn Nhân Mã. Cụ đã làm cách nào - làm cách nào mà đưa được mụ Umbridge ra khỏi rừng cây mà không bị mấy vết cào xước trên người - thì không ai biết được, còn mụ Umbridge thì chắc chắn không đời nào kể lại. Kể từ khi mụ trở về tòa lâu đài, theo như tụi nó biết, thì mụ không hề thốt ra một lời nào hết. Cũng không ai thực sự biết có chuyện chẳng lành nào đã xảy ra cho mụ. Mái tóc xám xịt vốn búi chặt của mụ bị xổ ra rối bù và trên tóc còn vướng mấy lá cây và cành cây nhỏ. Nhưng ngoài ra, mụ chẳng có vẻ gì là bị tổn thương chỗ nào cả.

Hermione thì thầm:

“Bà Pomfrey nói mụ ấy chỉ bị sốc mà thôi.”

Ginny nói:

“Đang dối hờn thì đúng hơn.”

“Ừ, mụ sẽ bộc lộ dấu hiệu sống nhăn nếu mấy bồ làm như vậy.”

Ron nói, và bằng cách tặc lưỡi, nó tạo ra những âm thanh nho nhỏ nghe như tiếng vó ngựa gõ lộp cộp. Mụ Umbridge bật ngồi thẳng dậy ngay, hốt hoảng ngó quanh quất.

Bà Pomfrey thò đầu ra khỏi cửa văn phòng, hỏi:

“Có chuyện gì không ổn vậy, thưa giáo sư...”

“Không... không...”

Mụ Umbridge nói, rồi lại chuôi mình nằm xuống đống gối.

“Không... có lẽ chỉ là chiêm bao mà thôi...”

Hermione và Ginny ráng bụm tiếng cười lại bằng khăn trải giường. Khi đã bớt cười và trấn tĩnh lại một chút, Hermione nói:

“Nhân nói đến Nhân Mã, xin hỏi là bây giờ ai dạy môn Tiên Tri? Thầy Firenze vẫn ở lại trường hả?”

Harry nói:

“Thầy phải ở lại thôi. Các Nhân Mã đâu có cho thầy trở lại trường nữa, đúng không?”

Ginny nói:

“Có vẻ như cả thầy Firenze và cô Trelawney sẽ cùng dạy.”

Ron đang nhai tới viên kẹo nhái thứ tư, nói:

“Mình cá là thầy Dumbledore những mong dẹp phứt cô Trelawney cho rồi. Nói cho mấy bồ biết, nếu mấy bồ hỏi mình, cả cái môn học đó thiệt là vô tích sự. Thầy Firenze cũng chẳng khá gì hơn cho lắm...”

Hermione hỏi:

“Sao bồ có thể nói điều đó? Sau khi chúng ta đã phát hiện rằng có những lời tiên tri thực sự.”

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó chưa nói cho Ron và Hermione hay bất cứ ai khác nội dung lời tiên tri về nó. Neville đã nói với tụi nó là lời tiên tri đã bể nát khi Harry kéo nó lên mấy bậc thang trong Phòng Tử Thần, và Harry vẫn chưa đánh chính cái ấn tượng tiếc nuối lời tiên tri đã mất. Nó chưa chuẩn bị sẵn sàng để nhìn vẻ mặt bạn bè sẽ như thế nào khi nghe nó nói với tụi nó là nó phải là sát nhân hoặc là nạn nhân, không có còn đường nào khác...

Harry lắc đầu, nói khẽ:

“Thiệt đáng tiếc là nó đã bể.”

Ron nói:

“Ừ, tiếc thật. Dù vậy, điều an ủi là ít nhất đến Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng không biết nội dung của lời tiên tri.”

Harry đứng lên, Ron tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, hỏi:

“Bồ định đi đâu đó?”

Harry nói:

“Ồ... tới căn chòi của bác Hagrid... Bồ biết đó, bác ấy vừa mới trở về và mình đã hứa sẽ đi xuống thăm bác ấy và kể cho bác ấy biết tình hình của hai đứa bồ...”

Ron lầu bầu quạu quọ:

“VẬY thì đi đi.” Nó nhìn khoảnh trời xanh sáng rực rỡ bên ngoài khung cửa sổ bệnh thất, nói: “Ước gì tụi này cũng có thể đến thăm bác ấy...”

Hermione gọi với theo Harry:

“Chào bác ấy dùm tụi này nha! Và hỏi thăm bác ấy xem chuyện gì đã xảy ra cho... cho người bạn nhỏ của bác ấy!”

Harry vẫy một bàn tay để ra dấu nó đã nghe và hiểu, rồi ra khỏi bệnh thất.

Tòa lâu đài dường như quá yên tĩnh, thậm chí so với những ngày chủ nhật khác. Rõ ràng là mọi người đều đã ra ngoài sân trường nắng ấm để mừng kỳ thi kết thúc và cái viễn cảnh được vui hưởng những ngày cuối cùng của học kỳ không bị khốn đốn vì học hành và bài tập.

Harry đi chậm chậm dọc theo hành lang vắng lặng, ngó qua những khung cửa sổ mà nó đi ngang qua. Nó có thể nhìn thấy bọn học trò đang lao nhao trên khoảng trời ngay trên sân đấu Quidditch, và vài học sinh đang bơi lội tung tăng trong hồ nước với mấy con mực khổng lồ.

Harry nhận thấy thật là khó quyết định được là nó có muốn hòa đồng với mọi người hay không. Bất cứ khi nào nó bầu bạn với ai, nó cũng chỉ muốn bỏ đi, và bất cứ lúc nào nó cô độc một mình, nó đều muốn có bầu bạn. Tuy nhiên, nó nghĩ có lẽ nó nên đến thăm bác Hagrid thật; từ khi bác ấy trở về

trường, nó chưa có dịp nào chuyện trò với bác...

Harry vừa mới bước xuống mấy bậc thêm đá hoa cương để ra Tiền sảnh thì Malfoy, Crabbe và Goyle xuất hiện từ một cánh cửa bên phải mà Harry biết là lối đi xuống phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin. Harry đứng khựng lại như trời trồng; Malfoy và mấy đứa kia cũng đứng ngây ra như phỗng. Trong mấy giây liền sau đó, chỉ có tiếng la hét cười đùa và tiếng té nước từ ngoài vườn văng vào Tiền sảnh qua cánh cửa trước để mở.

Malfoy liếc nhìn quanh. Harry biết là Malfoy đang kiểm tra xem có bóng dáng thầy cô nào quanh đó không. Sau đó, Malfoy quay lại nhìn thẳng Harry, nói bằng một giọng trầm trầm:

“Mày chết, Potter à.”

Harry nhướn chân mày lên. Nó nói:

“Buồn cười nhỉ. Tao cứ tưởng mày đã thôi cái trò đi loanh quanh rình rập...”

Harry chưa bao giờ thấy Malfoy giận dữ như vậy. Nó cảm thấy một sự thỏa mãn vô tư khi ngắm khuôn mặt nhọn nhọn nhọt nhọt méo mó đi vì quá tức giận.

Malfoy nói, giọng của nó không lớn hơn tiếng thì thào:

“Mày sẽ phải trả nợ. *Tao* sẽ làm cho mày phải trả món nợ về những gì mày đã làm đối với ba tao...”

Harry châm biếm:

“Ừ, tao đang sợ quá trời nè. Tao đoán là những gì Voldemort làm vừa qua chẳng qua chỉ là động tác khởi động so với những gì ba đứa tụi bây sắp làm...”

Nghe cái tên Voldemort, cả ba đứa Malfoy, Crabbe và Goyle đều giật mình biến sắc. Harry bèn hỏi:

“Mắc chứng gì vậy? Hẳn là bồ tèo của cha mày, chứ gì? Tụi bây đâu có sợ

hắn, hả?”

Malfoy tiến tới trước, Crabbe và Goyle kèm hai bên sườn nó. Malfoy nói:

“Mày tưởng mày là một người vĩ đại lắm, hả Potter? Mày hãy đợi đấy. Tao sẽ thịt mày. Mày đừng hòng tổng ba tao vô tù...”

Harry nói:

“Tao tưởng tao đã tổng rồi đó chứ.”

Malfoy nói nhỏ:

“Bọn Giám Ngục đã bỏ đi khỏi nhà ngục Azkaban. Ba tao và những người khác chẳng mấy chốc sẽ thoát ra...”

Harry nói:

“Ừ, tao cũng nghĩ vậy. Mà cứ cho là như vậy đi thì ít nhất giờ đây mọi người cũng đã biết những kẻ đó là thứ đồ bị rác...”

Bàn tay của Malfoy vươn tới cây đũa phép của nó, nhưng Harry quá nhanh so với nó. Harry đã rút cây đũa phép của mình ra trước khi ngón tay của Malfoy kịp thọc vào túi áo.

“Potter!”

Giọng nói ngân vang ngang qua gian Tiền sảnh. Thầy Snape xuất hiện trên đầu cầu thang dẫn xuống văn phòng của thầy, và sự xuất hiện của thầy khiến cho Harry cảm thấy một cơn uất hận trào dâng vượt xa bất cứ thứ cảm xúc nào mà nó từng có đối với Malfoy... Bất chấp cụ Dumbledore nói gì, Harry cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho thầy Snape... không bao giờ...

Vẫn lạnh lùng như từ xưa tới nay, thầy Snape sai bước về phía bốn đứa học trò, hỏi:

“Trò đang làm gì vậy, Potter?”

Harry hung hăng đáp:

“Thưa giáo sư, tôi đang cố gắng quyết định xem nên dùng sự nguyên rủa nào đối với Malfoy.”

Thầy Snape trừng mắt nhìn nó. Thầy sảng giọng:

“Đẹp ngay đĩa phép. Trừ nhà Gryffindor mười điểm...”

Thầy Snape nhìn về phía cái đồng hồ cát khổng lồ trong các hốc tường, nở một nụ cười giễu cợt.

“A, ta thấy trong đồng hồ của nhà Gryffindor cũng chẳng còn điểm nào để mà trừ nữa. Trong trường hợp đó, Potter, ta đành phải đơn giản...”

“Thêm điểm vào chứ?”

Giáo sư McGonagall vừa xuất hiện trên bậc thềm đá dẫn vào tòa lâu đài. Một tay của bà đang xách một cái túi du lịch bằng vải len kẻ ô vuông, còn tay kia của bà chống lên một cây gậy đi đường, nhưng nhìn chung trông rất khỏe khoắn.

Thầy Snape bước dài tới trước, nói:

“Giáo sư McGonagall! Tôi đoán cô vừa mới ra khỏi bệnh viện Thánh Mungo?”

Giáo sư McGonagall cởi tấm áo choàng đi đường ra, nói:

“Đúng vậy, thưa giáo sư Snape. Tôi hoàn toàn khỏe như tụi trẻ. Hai đứa trò - Crabbe - Goyle...”

Bà ra dấu cho tụi nó đi tới một cách hống hách, tụi nó riu riu làm theo, lê mấy cái cẳng bự tổ chẳng coi bộ vụng về lúng túng.

Giáo sư McGonagall quàng cái túi du lịch của bà qua ngực Crabbe và vắt tấm áo khoác đi đường lên vai Goyle, rồi nói:

“Đây. Đem dùm mấy thứ này lên văn phòng của ta.”

Giáo sư McGonagall ngó lên cái đồng hồ cát trong hốc tường, nói:

“Được đấy. Ta nghĩ Potter và bạn bè của trò ấy đáng được thưởng năm mươi điểm mỗi trò nhờ công cảnh báo cho thế giới biết sự trở về của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Giáo sư thấy thế nào, giáo sư Snape?”

Thầy Snape xức lại, mặc dù Harry biết tổng là thầy đã nghe hết sức rõ

ràng:

“Cái gì? À... Chà... tôi cho là...”

Giáo sư McGonagall nói:

“Vây thì thưởng năm mươi điểm cho mỗi trò sau đây: Potter, hai anh em nhà Weasley, Longbottom, và cô Granger.”

Một trận mưa những viên hồng ngọc rơi ào ào xuống đáy chiếc bóng thủy tinh của cái đồng hồ tính điểm nhà Gryffindor trong lúc giáo sư McGonagall đang nói.

“À, tôi cho là nên thưởng cho cả cô Lovegood năm mươi điểm nữa.”

Khi nói thêm điều đó thì một số ngọc bích rơi xuống trong cái đồng hồ tính điểm của nhà Ravenclaw.

“Bây giờ, thưa giáo sư Snape, nếu giáo sư muốn trừ của Potter mười điểm thì tôi cho là... cứ việc trừ...”

Vài viên hồng ngọc rút ngược trở lên cái bóng thủy tinh phía trên của cái đồng hồ, nhưng vẫn chừa lại một mớ đáng kể trong cái bóng phía dưới.

Giáo sư McGonagall tiếp tục nói một cách mau mắn nhậm lệ:

“Thôi, Potter, Malfoy, ta nghĩ là hai đứa nên ra ngoài sân chơi trong một ngày trời đẹp lộng lẫy như vậy đi.”

Harry không cần được bảo lần thứ hai. Nó nhét cây đũa phép trở vô trong áo chùng rồi nhắm hướng cửa trước đi thẳng ra mà không ngó lại thầy Snape và Malfoy tới một cái.

Mặt trời ập xuống Harry làn hơi nóng bức khi nó bước qua bãi cỏ sân trường đi về phía căn chòi của bác Hagrid. Học sinh nằm dài khắp nơi trên cỏ để tắm nắng, tán gẫu, đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, và ăn kẹo. Tụi nó ngược nhìn lên Harry khi nó đi ngang qua. Vài đứa kêu tên nó, mấy đứa khác vẫy tay, rõ ràng là hăm hở chứng tỏ tụi nó, cũng giống như tờ *Tiên Tri*, đã quyết định rằng nó lại là một thứ anh hùng gì đó. Harry không nói năng gì với đứa nào

hết. Nó chẳng biết tụi nó hiểu biết đến mức nào về những chuyện đã xảy ra trong ba ngày vừa qua, nhưng cho tới giờ nó đã tránh được chuyện bị hỏi han, và nó thích được yên thân như vậy hơn.

Khi gõ lên cánh cửa căn chòi của bác Hagrid, thoát tiên Harry nghĩ là bác Hagrid không có ở nhà, nhưng rồi con Fang chạy vòng qua góc căn chòi xông đến nó và suýt nữa xô Harry té nhào vì cái sự chào mừng nồng nhiệt của nó. Hóa ra bác Hagrid đang hái vét đậu mọc lan ở vườn sau nhà.

Bác tươi cười khi Harry đến gần hàng rào:

“Ôn rồi, Harry à. Vô nhà đi, vô nhà chơi, bác cháu mình uống một tách nước bồ công anh chơi...”

Khi hai bác cháu đã an tọa bên cái bàn gỗ, mỗi người một ly nước bồ công anh ướp lạnh, bác Hagrid hỏi Harry:

“Sao? Con... ơ... cảm thấy... khỏe hả?”

Harry cảm nhận qua vẻ lo lắng trên gương mặt bác Hagrid, hiểu rằng bác không chỉ có ý hỏi đến tình trạng sức khỏe thể chất của nó. Nó nói nhanh:

“Dạ, con khỏe.”

Bởi vì nó không thể chịu đựng nổi một cuộc nói chuyện về đề tài mà nó biết đang ở trong đầu bác Hagrid. Nó hỏi:

“Vậy, mấy hôm nay bác đi đâu?”

Bác Hagrid nói:

“Trốn tuốt trên núi. Tuốt trong một cái hang, giống như Sirius hồi chú...”

Bác Hagrid ngừng ngang, tăng hắng ho khan một cách thô lỗ, ngó Harry, xong hớp một ngụm lớn nước bồ công anh. Rồi bác nói khẽ:

“Dù sao, về rồi.”

Quyết tâm giữ cho câu chuyện tránh xa đề tài chú Sirius, Harry nói:

“Bác... trông bác khỏe hơn.”

“Cái gì?”

Bác Hagrid giơ một bàn tay đồ sộ lên sờ rầm mặt mình:

“... Ờ... Ờ phải. Ủ, Grawp dạo này cư xử ngoan hơn nhiều, nhiều lắm lắm. Nói thiệt với cháu, chú nó dường như mừng gặp lại bác khi bác trở về. Chú nó thiệt là một anh chàng khá... Thực ra, mấy hôm nay bác đang nghĩ đến chuyện kiếm cho chú ấy một cô bạn gái...”

Thông thường thì Harry sẽ tìm cách thuyết phục bác Hagrid từ bỏ ý nghĩ đó. Cái viễn cảnh có thêm một người khổng lồ nữa vô ở trong rừng, biết đâu lại chẳng là một người thậm chí khổng lồ hơn và hung tợn hơn cả Grawp, thật đáng cảnh giác; nhưng chẳng hiểu sao Harry không thể nào gom đủ năng lượng cần thiết để tranh luận nữa. Nó lại bắt đầu mong được một mình, và vì nôn nóng ra về, nó hớp liên tục nhiều ngụm to nước bồ công anh, uống gần hết nửa ly của nó.

Bác Hagrid bỗng nói nhỏ và đột ngột:

“Harry à, bây giờ thì mọi người đều biết là lâu nay con nói lên sự thật.”

Bác chăm chú nhìn kỹ Harry, nói thêm:

“VẬY là tốt hơn rồi, hả?”

Harry nhún vai.

Bác Hagrid chồm qua bàn nói tiếp:

“Nghe bác nè... Bác biết chú Sirius lâu hơn con... Chú ấy đã hy sinh trong chiến đấu, và đó chính là điều chú ấy muốn...”

Harry tức tối la lên:

“Chú ấy không hề muốn chết...”

Bác Hagrid cúi cái đầu bờm xờm bự chẳng của bác, lặng lẽ nói:

“Không. Bác không cho là chú ấy muốn. Nhưng mà Harry à... chú ấy không bao giờ là loại người quần quanh trong xó nhà trong khi những người khác đang chiến đấu... Nếu không ra tay giúp đỡ thì chú ấy không thể sống trọn vẹn như ý mình được...”

Harry lại nhảy dựng lên. Nó nói một cách máy móc:

“Con phải đi thăm Ron và Hermione trong bệnh thất.”

Bác Hagrid tỏ ra hơi buồn bực:

“Ờ... Ờ, được thôi. Vậy... Harry à... giữ gìn sức khỏe nghe con, và rảnh thì ghé qua chỗ bác chơi...”

“Dạ... được.”

Harry đi hết sức nhanh về phía cánh cửa và kéo cửa mở ra. Bác Hagrid nói chưa dứt câu chào tạm biệt, Harry đã lại bước ra ngoài nằng và băng ngang qua bãi cỏ. Một lần nữa, người ta lại réo gọi tên nó khi thấy nó đi ngang qua. Nó nhắm mắt lại trong giây lát, ước ao sao cho tất cả tan biến hết, sao cho khi nó mở mắt ra thì chỉ còn mỗi mình nó trong sân trường...

Cách đây vài ngày, trước khi kỳ thi kết thúc và trước khi Voldemort ám những hình ảnh lừa mị vào đầu nó, Harry sẵn sàng đánh đổi hầu như bất cứ thứ gì để cho thế giới Pháp thuật biết là nó đang nói lên sự thật, để họ tin là Voldemort đã trở lại và để cho họ biết không điên cũng không nói dối. Nhưng bây giờ...

Nó đi một đoạn ngắn quanh cái hồ, ngồi xuống bên bờ hồ khuất sau một bụi cây chẳng chịt để tránh những cái nhìn chòng chọc của người qua kẻ lại. Rồi nó đắm đắm nhìn ra mặt nước lấp lánh sáng, suy tư...

Có lẽ lý do mà nó muốn được ở một mình là vì nó cảm thấy bị tách biệt khỏi mọi người từ sau cuộc nói chuyện với cụ Dumbledore. Một hàng rào vô hình đã chia cắt nó và toàn thể thế giới còn lại. Nó đã - nó từng là - luôn luôn là - kẻ khác thường. Chỉ có điều là trước đây nó chưa bao giờ thực sự hiểu điều đó có nghĩa là gì...

Nhưng giờ đây ngồi bên bờ hồ, với sức nặng khủng khiếp của nỗi buồn đang đè lên nó, với sự mất mát chú Sirius còn mới nguyên trong lòng, nó không sao có được một cảm giác sợ cho ra sợ. Trời nắng đẹp và khắp sân

trường chung quanh nó đầy những người đang cười nói, và cho dù nó cảm thấy rất xa cách họ như thể nó thuộc về một chủng tộc khác, nó cũng khó mà tin được, trong lúc nó ngồi đây, rằng cuộc đời nó rồi sẽ phải bao gồm, hoặc kết thúc, bằng một cuộc giết người...

Nó ngồi đó rất lâu, đắm đắm nhìn mặt nước, cố gắng không nghĩ gì đến người cha đỡ đầu của nó, hay nhớ ra rằng ngay phía đối diện nó, ở bờ bên kia của cái hồ, chú Sirius đã từng gục xuống trong khi cố chống đỡ những đòn tấn công của một trăm tên Giám Ngục...

Mặt trời đã lặn xuống trước khi Harry nhận ra nó bị lạnh. Nó đứng dậy, quay trở lại tòa lâu đài, vừa đi vừa dùng ống tay áo chùi mặt.

Ba ngày trước khi học kỳ kết thúc, Ron và Hermione rời khỏi bệnh thất hoàn toàn bình phục. Hermione tỏ những dấu hiệu là cô nàng muốn chuyện trò về chú Sirius, nhưng Ron có khuynh hướng khụt khịt mũi mỗi lần Hermione nhắc tới tên chú ấy. Harry không chắc là nó có muốn nói chuyện về người cha đỡ đầu của nó chưa; tùy theo tâm trạng thay đổi khác nhau của nó mà khi thì nó muốn nói, khi thì không. Tuy nhiên nó biết chắc một điều: dù là nó đang buồn khổ vô cùng ở đây lúc này, nhưng chỉ vài ngày nữa khi nó trở về căn nhà số 4 đường Privet Drive, nó sẽ đâm ra nhớ trường Hogwarts vô cùng. Cho dù giờ đây nó đã hiểu chính xác tại sao nó phải trở về đó mỗi mùa hè, nó vẫn không cảm thấy việc đó dễ chịu hơn chút nào hết. Thực vậy, nó chưa bao giờ thấy sợ trở về ngôi nhà đó hơn lúc này.

Giáo sư Umbridge đã rời khỏi trường Hogwarts một ngày trước khi học kỳ kết thúc. Dường như mụ ấy đã lên ra khỏi bệnh thất trong giờ ăn tối, rõ ràng là mụ hy vọng không ai để ý sự ra đi của mụ. Nhưng thật không may cho mụ ta, trên đường đi mụ chạm trán Peeves; con ma này bèn tranh thủ cơ hội cuối

cùng để thực hiện lời dặn dò của Fred và George, và nó đã hí hửng rượt mụ Umbridge chạy khắp tòa nhà, thay phiên quật túi bụi lên mụ ta bằng cây gậy và cái bao đựng đầy phấn vụn. Nhiều học sinh chạy ra Tiền sảnh để xem mụ Umbridge chạy dài xuống con đường mòn, và giáo sư chủ nhiệm các nhà chỉ kiểm chế học sinh của mình nửa vời mà thôi. Thực vậy, giáo sư McGonagall ngồi gọn trở vô cái ghế của bà trên bàn ăn dành cho giáo sư sau khi thốt ra vài lời quở trách nhẹ nhàng, và người ta có thể nghe thấy rõ ràng bà lấy làm tiếc là đích thân bà không thể hồ hởi chạy cùng với đám học trò rượt đuổi mụ Umbridge, bởi vì con ma Peeves đã mượn đỡ cây gậy của bà rồi.

Rồi cũng đến buổi tối cuối cùng của tụi nó ở trường; hầu hết mọi người đã đóng gói hành lý xong rồi và đã sẵn sàng đi xuống Đại Sảnh Đường để dự bữa tiệc mãn khóa; thế nhưng Harry vẫn chưa bắt đầu xếp hành trang gì cả.

Ron đang đợi nó ở ngay cửa phòng ngủ, nói:

“Để ngày mai hãy làm. Đi thôi, mình đói chết được đây...”

“Thì bồ cứ đi trước đi... mình sắp xong...”

Nhưng khi cánh cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng Ron, Harry chẳng buồn gấp rút sắp xếp gì cả. Nó không muốn dự bữa tiệc mãn khóa chút xíu nào. Nó lo là cụ Dumbledore sẽ nhắc tới nó trong bài diễn văn của cụ. Chắc chắn là cụ sẽ nói đến sự trở lại của Voldemort, chẳng phải là hồi năm ngoái cụ đã nói chuyện đó với tụi nó sao?

Harry kéo mấy cái áo chùng nhàu nát ở tận dưới đáy rương ra để có chỗ xếp vào mấy cái áo chùng đã gấp gọn, và khi đang làm việc này, nó nhận thấy có một món đồ gói ghém vụng về nằm ở một góc dưới đáy rương. Harry không thể nghĩ ra cái gói ấy làm gì ở đó. Nó cúi xuống, móc cái gói lên từ dưới đôi giày thể thao của nó và xem xét.

Nó nhận ra ngay chỉ trong vài giây đó là cái gì. Chú Sirius đã đưa cái đó cho nó ngay bên trong cánh cửa ngôi nhà trên Quảng trường Grimmauld.

Dùng nó nếu con cần đến chú, nhé?

Harry ngồi thụp xuống giường, mở gói quà. Một cái gương nhỏ hình vuông rút ra. Trông cái gương rất cũ kỹ; và hết sức bụi bặm. Harry giơ cái gương ra trước mặt và nhìn thấy chính bóng nó ở trong gương đang nhìn lại nó.

Nó lật cái gương lại. Trên mặt sau của cái gương có một bức thư ngắn của chú Sirius:

Đây là một cái gương hai chiều. Chú có cái kia. Nếu con cần nói chuyện với chú, chỉ cần nói tên chú vào gương; con sẽ hiện ra trong cái gương kia của chú và chú sẽ có thể nói chuyện với con trong cái gương của con. Anh James và chú thường dùng đến gương này khi ba của con và chú bị cấm túc riêng.

Trái tim Harry bắt đầu đập mạnh. Nó nhớ đã từng nhìn thấy ba má trong Tấm gương Ảo ảnh cách đây bốn năm. Vậy là nó lại sẽ có thể nói chuyện với chú Sirius lần nữa, ngay bây giờ, nó đã biết...

Nó nhìn quanh quất để chắc chắn là không có ai khác ở trong phòng; phòng ngủ hoàn toàn vắng vẻ. Nó quay lại nhìn vào cái gương, giơ lên trước mặt bằng bàn tay run run và nói, to và rõ ràng:

“Chú Sirius.”

Hơi thở của nó làm mờ cả mặt gương. Nó đưa gương đến gần sát mặt hơn, toàn thân kích động, nhưng đôi mắt chớp chớp nhìn lại nó từ trong cái gương mờ mờ hơi nước rõ ràng là đôi mắt của chính nó.

Nó chùi gương cho trong sáng trở lại rồi nói sao cho mỗi âm tiết vang lên rõ ràng khắp phòng:

“Chú Sirius Black!”

Không có gì xảy ra cả. Gương mặt thất vọng ở trong gương đang nhìn nó chắc chắn vẫn là gương mặt của chính nó...

Một tiếng nói nhỏ vang lên trong đầu Harry:

“Chú Sirius không mang theo cái gương khi chú đi xuyên qua cánh cổng tò vò. Vì vậy mà cái gương này không hoạt động được...”

Harry ngồi bất động hoàn toàn một lúc lâu. Rồi quăng mạnh cái gương vô trong cái rương khiến nó bể tan tành trong đó. Nó đã tin, hoàn toàn, trong một phút bừng sáng, rằng nó sắp được gặp lại chú Sirius, lại được trò chuyện với chú...

Nỗi tuyệt vọng thiêu đốt cổ họng Harry. Nó đứng bật dậy và bắt đầu quăng loạn đồ đạc của nó vô rương, lấp bên trên cái gương bể...

Nhưng rồi một ý tưởng bật ra trong đầu nó... Một ý tưởng còn hay hơn cả cái gương nữa... một ý tưởng quan trọng hơn, lớn lao hơn... Làm sao mà trước đây nó lại không hề nghĩ đến kia chứ?... Tại sao nó không hề hỏi nhỉ?

Nó lao như tên bắn ra khỏi phòng ngủ và chạy một mạch xuống cầu thang xoắn, tông cả vào tường trong khi chạy mà nó hầu như không nhận biết. Nó lao qua căn phòng sinh hoạt chung trống vắng, xuyên qua cái lỗ chân dung rồi phóng chạy suốt hành lang, phớt lờ cả Bà Béo đang gọi với theo sau nó:

“Bữa tiệc sắp bắt đầu, trò biết đó, trò tới kịp mà.”

Nhưng Harry không hề có ý định đi ăn tiệc...

Làm sao đây có thể là một nơi đầy nhóc ma hiện ra bất cứ lúc nào mình không cần đến, mà bây giờ...

Nó chạy xuống cầu thang, chạy dọc theo hành lang, mà không gặp bất cứ ai hết, dù người hay ma. Rõ ràng là tất cả đều đã ở trong Đại sảnh Đường. Chạy tới bên ngoài phòng học Bùa Chú nó đứng lại, thở hổn hển, suy nghĩ một cách chán ngán là có lẽ nó nên đợi lát nữa, sau khi bữa tiệc tàn...

Nhưng đúng lúc bỏ cuộc thì nó nhìn thấy con ma: một hình thù trong suốt trôi lơ lửng ngang qua ở cuối hành lang.

“Ê... Ê Nick! NICK!”

Con ma thò đầu trở ra khỏi bức tường, để lộ một cái nón trang trí bằng lông vũ kỳ quái hết chỗ nói, và cái đầu lắt lay một cách hết sức nguy hiểm của Ngài Nicholas xứ Mimsy-Porpington.

Sau khi rút nốt phần thân thể còn lại ra khỏi bức tường đá rắn, con ma mỉm cười với Harry, nói:

“Chào! Hóa ra ta không phải là người duy nhất đi trễ nhỉ? Nhưng mà...”

Con ma thở dài.

“... dĩ nhiên là mỗi chúng ta trễ theo một nghĩa khác nhau...”

“Nick, tôi có thể hỏi ngài vài ba điều không?”

Một vẻ kỳ quái thoáng qua gương mặt của ngài Nick Suýt Mất Đầu khi ông ta thọc một ngón tay vô trong cái cổ áo xếp nếp cứng ngắc và nhét cái đầu vô cổ cho thẳng hơn, dường như ông làm vậy để câu giờ mà cân nhắc. Ông chỉ thôi làm vậy khi cái cổ lật lìa gần đứt có vẻ như sắp sửa sút hẳn ra.

Tỏ vẻ không thoải mái lắm, Nick nói:

“Ờ... sao, Harry? Không thể đợi đến sau bữa tiệc hả?”

Harry nói:

“Không... ngài Nick à... làm ơn mà... Tôi thực sự cần nói chuyện với ngài... Chúng ta có thể ghé vào đây không?”

Harry mở cánh cửa của phòng học gần nhất và ngài Nick Suýt Mất Đầu thở dài một cái.

Ông nói, với vẻ nhượng bộ:

“Ôi, tốt thôi. Ta không thể giả đồ là ta không hề lưỡng lự trước việc này.”

Harry giữ cánh cửa cho con ma đi vào, nhưng Nick chọn lối lướt xuyên qua bức tường.

Harry đóng cửa lại hỏi:

“Lưỡng lự trước cái gì?”

“Việc trò đến tìm ta.”

Nick đáp, lúc này ông ta đang lướt tới cánh cửa sổ và ngó mông lung ra ngoài sân trường đang tối dần.

“Chuyện như vậy vẫn xảy ra... thỉnh thoảng... Khi một người nào đó trải qua nỗi đau... mất mát.”

Harry quyết không để lạc đề, nói:

“Dạ, ngài nói đúng. Tôi... đã đến tìm ngài.”

Nick không nói gì hết.

Harry bỗng thấy chuyện này khó khăn hơn mức nó tiên liệu.

“Chẳng là... là... ngài đã chết. Nhưng ngài vẫn còn đây, đúng không?”

Nick thở dài và tiếp tục nhìn đăm đăm ra sân trường.

Harry khấn khoản:

“Có đúng không? Ngài đã chết, nhưng mà tôi vẫn đang nói chuyện với ngài... ngài có thể đi khắp trường Hogwarts và mọi thứ, đúng không?”

Nick Suýt Mất Đầu khẽ đáp:

“Ừ, ta đi và ta nói, đúng vậy.”

Harry càng khấn khoản hơn:

“Vậy là ngài trở lại được, đúng không? Người ta có thể trở lại, đúng không? Như ma ấy.”

Nick tiếp tục không nói gì cả. Harry sốt ruột nói thêm:

“Người ta không biến mất hoàn toàn... *đúng không?*”

Nick Suýt Mất Đầu ngập ngừng rồi nói:

“Không phải ai cũng có thể trở lại làm ma.”

Harry hỏi ngay:

“Ý ngài nói sao?”

“Chỉ có... chỉ có pháp sư thôi.”

“A!”

Harry reo lên, suýt bật cười vì nhẹ nhõm.

“Ừ, vậy thì tốt quá, người mà tôi đang hỏi đến là một pháp sư. Vậy là chú ấy có thể trở lại, đúng không?”

Nick quay mặt ra khỏi cửa sổ, nhìn Harry với nỗi sầu thảm tang thương:

“Chú ấy không trở lại đâu.”

“Ai?”

Nick nói:

“Sirius Black.”

Harry tức giận:

“Nhưng mà ông vẫn trở lại đó! Ông trở lại được... ông đã chết... mà ông đâu có biến mất...”

Nick nói một cách thảm thương:

“Pháp sư có thể lưu lại dấu tích của chính mình trên mặt đất, để lang thang một cách lơ mờ ở nơi mà khi còn sống họ đã từng tung hoành. Nhưng rất ít pháp sư chọn con đường đó.”

Harry nói:

“Tại sao? Mà thôi, ... cũng không quan trọng... Chú Sirius sẽ chẳng quan tâm chuyện đó có khác thường hay không, chú sẽ trở lại, tôi biết là chú ấy sẽ trở lại!”

Và niềm tin của nó mạnh mẽ đến nỗi Harry thực sự quay đầu nhìn ra cửa để kiểm tra, và trong một nửa giây tưởng như nó sắp nhìn thấy lại chú Sirius, tuy trắng nhờ nhờ và trong suốt nhưng vẫn tươi cười bước xuyên qua cánh cửa đến gặp nó.

Nick lặp lại một cách lặng lẽ:

“Chú ấy sẽ không trở lại. Chú ấy sẽ phải... tiếp tục.”

Harry hỏi ngay:

“Ngài ngụ ý gì khi nói ‘tiếp tục’? Tiếp tục đến đâu?... Mà này, chuyện gì xảy ra khi người ta chết rồi? Người ta đi đâu? Tại sao không phải ai cũng trở

lại được? Tại sao chỗ này lại không đầy ma? Tại sao...”

Nick nói:

“Ta không thể trả lời được.”

Harry tức điên lên:

“Ông chết rồi, có đúng không? Còn ai khác hơn ông có thể trả lời được câu hỏi đó?”

Nick nói:

“Ta sợ cái chết. Ta đã chọn cách ở trở lại. Đôi khi ta tự hỏi ta có nên làm vậy không... Chà... không ở đây mà cũng không ở kia... Thật ra *ta* không ở đây mà cũng không ở kia...”

Nick thốt ra mấy tiếng chắt lưỡi khe khẽ buồn bã.

“Ta không biết gì về những bí mật của cái chết, Harry à, bởi vì thay vì chấp nhận chết, ta đã chọn một cách giả sống mong manh. Ta tin là các pháp sư học rộng đang nghiên cứu vấn đề này trong Sở Bảo Mật...”

Harry lồng lên điên tiết:

“Đừng nói với tôi về cái chỗ đó!”

Nick dịu dàng đáp:

“Ta rất tiếc là chẳng giúp gì được gì hơn. Thôi... thôi thì tha lỗi cho ta... cậu biết, bữa tiệc...”

Con ma Nick Suýt Mất Đầu rời khỏi căn phòng, bỏ lại Harry một mình trong đó, bần thần nhìn sững bức tường, chỗ mà Nick vừa biến mất.

Harry cảm thấy như thể nó lại vừa mất người cha đỡ đầu của nó một lần nữa khi lại một lần nữa mất đi niềm hy vọng rằng nó vẫn còn có thể nhìn thấy hay trò chuyện với chú ấy. Nó chậm rãi và sâu thẳm bước đi trở lại, xuyên qua tòa lâu đài trống rỗng, tự hỏi liệu nó có bao giờ còn cảm thấy vui mừng phấn khởi được nữa chẳng?

Khi quanh qua góc tường đi về phía hành lang của Bà Béó thì nó nhìn thấy

người nào đó ở đằng trước đang dán một thông báo lên tấm bảng trên tường. Nhìn kỹ lại thì nó nhận ra đó là Luna. Chẳng có chỗ nào gần đó để trốn được, cô bé ắt là đã nghe tiếng bước chân của nó, và đằng nào đi chẳng nữa thì lúc đó Harry cũng không còn gom đủ sức để né tránh ai nữa.

Luna liếc nhìn Harry khi cô bé lùi ra xa cái thông báo, nói một cách mập mờ:

“Chào anh.”

Harry hỏi:

“Sao em không dự tiệc mãn khóa?”

Luna thản nhiên nói:

“Ôi, em bị mất hết đồ đạc rồi. Anh thấy đó, người ta đã lấy đồ của em đem giấu hết. Nhưng bữa nay là bữa tối cuối cùng nên em cần tìm lại chúng. Em vừa mới dán thông báo lên này.”

Cô bé ra dấu về phía tấm bảng thông báo, trên đó, đúng như lời, Luna đã đính kèm một danh sách những sách vở và quần áo bị thất lạc, kèm theo lời cầu khẩn xin được nhận lại.

Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng Harry - một tình cảm hoàn toàn khác với giận dữ và đau buồn vốn đã chiếm cứ tâm hồn nó từ khi chú Sirius qua đời đến nay. Một lát sau nó mới nhận ra là nó đang tội nghiệp cho cô bé Luna.

Nó cau mày hỏi:

“Làm sao mà người ta lại giấu đồ của em đi?”

Luna nhún vai:

“Ồi... Chà... Em nghĩ... người ta cho là em quái dị, anh cũng biết đó, thực tế là có một số người còn gọi em là Lu-khùng Lovegood!”

Harry ngắm Luna và một cảm giác thương hại mới lại dâng lên mạnh mẽ một cách khá đau đớn.

Harry nói thẳng thừng:

“Người ta không có lý do gì để lấy đi đồ đạc của em hết. Em có cần giúp tìm lại chúng không?”

Luna mỉm cười với Harry, nói:

“Ồ không. Đồ đạc sẽ trở về hết thôi. Chúng luôn luôn quay về vào phút cuối. Chẳng qua em muốn đóng gói hành lý vào tối nay. Đẳng nào đi nữa... Mà sao *anh* không dự tiệc?”

Harry nhún vai:

“Chẳng qua là tôi thấy không thích.”

Luna quan sát Harry bằng hai con mắt mơ màng lơ lửng, cô bé nói:

“Đúng. Em cũng nghĩ là anh không thích. Người mà bọn Tử Thần Thực Tử đã giết chết là cha đỡ đầu của anh, phải không? Ginny đã nói với em.”

Harry gạt đầu cộc lốc, nhưng rồi nó nhận thấy, vì một lý do nào đó, nó không cảm thấy khó chịu khi Luna nói về chú Sirius. Nó vừa chợt nhớ ra Luna cũng có thể nhìn thấy những con vong ma.

Nó bèn bắt đầu:

“Em có người... Ý tôi nói là... người mà em có quen biết... em có người quen biết nào... qua đời không?”

Luna nói đơn giản:

“Có. Má em. Anh biết không, má em là một phù thủy rất phi thường, nhưng má rất thích thí nghiệm, và một hôm, một trong đám bùa chú của má đã phản phé biến hóa tầm bậy. Hồi đó em chín tuổi.”

Harry lúng búng:

“Xin chia buồn.”

Luna nói liến thoắng:

“Ừ, kể cũng khủng khiếp thật. Đôi khi em cũng còn cảm thấy buồn. Nhưng mà em vẫn còn có ba. Với lại, đâu hẳn là em sẽ không bao giờ gặp lại

má em, đúng không?”

Harry nói ngập ngừng:

“Ờ... có không?”

Luna lắc đầu không tin:

“Ôi, chẳng phải sao. Anh đã nghe tiếng họ nói, ngay đằng sau tấm màn, đúng không?”

“Em muốn nói là...”

“Trong căn phòng có cái cổng tò vò ấy. Chẳng qua là họ giấu mặt nên mình không thấy đó thôi. Anh đã nghe được họ mà.”

Hai người nhìn nhau. Luna nhẹ mím cười. Harry không biết nói gì, hay nghĩ gì nữa. Luna tin tưởng vào quá nhiều thứ phi thường quái dị... nhưng Harry chắc chắn là bản thân nó cũng có nghe những tiếng nói ở đằng sau bức màn...

Harry nói:

“Em có chắc là em không cần tôi giúp tìm lại những món đồ đã thất lạc không?”

Luna nói:

“Ồ không. Không, em nghĩ là em chỉ cần đi xuống Đại Sản Đường để ăn bánh và chờ cho mấy thứ đồ đặc quay về thôi... Cuối cùng luôn luôn như vậy... À... Chúc anh nghỉ hè vui nha, anh Harry.”

“Ừ... ừ, em cũng nghỉ hè vui nha.”

Luna bước đi xa dần Harry, và trong khi nhìn theo cô bé đi xa, Harry nhận thấy cái khối nặng ịch kinh khủng đè trong bao tử của nó dường như nhẹ đi được phần nào.

Hành trình về nhà trên chuyến tàu Tốc Hành Hogwarts vào ngày hôm sau, xét theo nhiều cách, thì xảy ra nhiều sự kiện quan trọng. Thứ nhất, đám Malfoy, Crabbe, và Goyle rõ ràng là đã chờ đợi cả tuần lễ để có được cơ hội tấn công mà không bị thầy cô chứng kiến; tội nó đã tìm cách phục kích Harry giữa chừng trên chuyến xe lửa khi Harry đi từ phòng vệ sinh về chỗ của mình. Cuộc tấn công lẽ ra đã thành công nếu như không vấp phải điều này: bọn Malfoy đã chọn lựa điểm tấn công không được khôn ngoan cho lắm, vì chỗ đó ở ngay phía bên ngoài một toa đầy nhóc các đoàn viên Đ.Q.D.. Qua kiếng cửa sổ của toa tàu, các đoàn viên nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra và đã đồng loạt đứng dậy xông ra ngoài trợ giúp Harry. Khi Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein, và Terry Boot thực hiện xong một loạt đủ các thứ ma thuật và thần chú mà Harry đã dạy tội nó, thì Malfoy, Crabbe và Goyle trông giống như những con sên khổng lồ bị nhét trong những bộ đồng phục học sinh trường Hogwarts. Harry và Ernie và Justin phải trục ba đứa nó vô trong chỗ để hành lý, rồi bỏ mặc ba đứa nó nằm đó mà nhả nước ra từ từ.

Đứng nhìn Malfoy vặn vẹo trước mặt, Ernie nói với một chút hả hê:

“Mình phải nói là mình mong được nhìn thấy bộ mặt của má thẳng Malfoy khi thấy nó xuống xe lửa.”

Ernie không bao giờ nguôi được cơn giận về việc Malfoy trừ điểm của nhà Hufflepuff trong giai đoạn ngắn ngủi nó là đội viên Tổ Thẩm Tra.

Ron vừa đến để điều tra về nguyên nhân cuộc bạo động trên xe lửa. Nó nói:

“Nhưng mà má của thẳng Goyle chắc là sẽ thực sự vui mừng... Trông nó bây giờ đẹp trai hơn nhiều... Nhưng thôi, Harry à, xe bán đồ ăn vừa mới ghé toa của tội mình, bồ có muốn ăn cái gì không...”

Harry cảm ơn mấy đứa bạn rồi theo Ron về lại toa của tội nó. Ở đó nó mua

một đồng bự bánh vạc và bánh bí. Hermione đang đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, Ginny thì đang giải câu đố trên tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*; còn Neville thì đang vồ về cây chổi bay *Siêu Ấu*. Suốt năm qua cây chổi đã lớn lên khá nhiều và bây giờ thì cứ đụng tới là nó cất lên tiếng than vãn tỉ tê.

Harry và Ron tiêu được gần hết cuộc hành trình bằng cách chơi cờ Pháp thuật trong khi Hermione đọc hết tin vắn trong tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Bây giờ tờ báo này đăng đầy những bài viết về cách chống cự lại bọn Giám Ngục, về những nỗ lực của Bộ Pháp Thuật truy lùng bọn Tử Thần Thực Tử, và những lá thư hoảng loạn mà người viết tuyên bố là đã nhìn thấy Chúa tể Hắc ám Voldemort đi ngang qua nhà họ mỗi buổi sáng...

Hermione thở dài một cách chán ngán, xếp tờ báo lại, nói:

“Vẫn chưa bắt đầu. Nhưng cũng không còn lâu nữa...”

Ron hất đầu về phía cửa sổ bằng kiếng nhìn ra hành lang, nói:

“Ê, Harry.”

Harry ngoái nhìn lại. Cho đang đi ngang qua, có Marietta Edgecombe tháp tùng. Marietta đội một cái mũ trùm khít đầu chỉ để hở một tí xúu mặt mũi. Mắt của Harry và mắt của Cho gặp nhau trong tích tắc. Cho đỏ mặt và vẫn tiếp tục bước đi tiếp. Harry ngó trở xuống ván cờ của mình vừa đúng lúc để thấy một trong mấy con tốt của nó bị con Hiệp sĩ của Ron rượt chạy trật ra khỏi ô cờ.

Ron hỏi nhỏ:

“VẬY chứ... Ơ... à... chuyện của bồ với nhỏ đó tới đâu rồi?”

Harry thành thật nói:

“Không tới đâu hết.”

Hermione ngập ngừng:

“Mình... Ơ... nghe nói bạn ấy dạo này hẹn hò với người khác rồi.”

Harry ngạc nhiên khi thấy cái tin đó chẳng làm cho nó tổn thương chút xíu

nào hết. Cái chuyện nó muốn gây ấn tượng với Cho dường như đã thuộc về một quá khứ chẳng còn dính dáng gì tới nó nữa. Nó cũng cảm thấy có sự thay đổi tương tự đối với rất nhiều thứ mà nó đã ham muốn từ hồi trước cái chết của chú Sirius... vào những ngày này không còn ý nghĩa gì nữa... Một tuần lễ đã trôi qua kể từ ngày Harry nhìn thấy chú Sirius lần cuối cùng; nhưng khoảng thời gian đó dường như dài, dài hơn một tuần rất nhiều: nó kéo dài từ thế giới này qua thế giới khác - một thế giới có chú Sirius, và một thế giới không còn chú Sirius nữa.

Ron hùng hồn nói:

“Bồ ra được là khỏe đó, bồ ơi. Ý mình nói là, ừ thì nhỏ đó cũng xinh đẹp và đủ thứ hết, nhưng mà bồ cần một người vui vẻ hơn một tí.”

Harry nhún vai nói:

“Với người nào khác thì bạn ấy thế cũng đủ vui vẻ rồi.”

Ron hỏi Hermione:

“Nhân tiện hỏi vậy chứ bây giờ bạn ấy hẹn hò với ai?”

Nhưng chính Ginny là người trả lời:

“Michael Coener.”

“Michael... nhưng mà...”

Ron kêu lên, xoay mình trên ghế ngồi để trở mắt ngó Ginny.

“Nhưng mà em từng hẹn hò với nó mà?”

Ginny kiên quyết xác nhận:

“Hết rồi. Anh ta không muốn đội Gryffindor đánh bại đội Ravenclaw trong môn đấu Quidditch và anh ta giận thiệt là dai, thành ra em kệ xác anh ta, thế là anh ta quay ra an ủi chị Cho.”

Ginny lơ đãng gãi gãi sống mũi của mình bằng cây viết lông ngỗng, rồi lật ngược tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*, xong bắt đầu tìm câu trả lời cho mục đồ mẹo. Trông Ron hớn hờ ra mặt.

Ron vừa đi con cờ hoàng hậu của nó về phía thành quách mong manh của Harry, vừa nói:

“Chà, mình luôn luôn nghĩ hắn là một thằng đần. May cho em đó. Lần sau... nhớ chọn một người... nào đó... khá hơn.”

Nó ném cho Harry một cái nhìn lén lút kỳ cục khi nói điều đó.

Ginny mặt mờ hỏi:

“À, em đã chọn anh Dean Thomas rồi. Anh thấy anh ấy có khá hơn không?”

“CÁI GÌ?”

Ron hét toáng lên, lật úp bàn cờ. Con mèo Crookshanks nhào xuống theo mấy mảnh cờ vụn, con Hedwig và con Pigwidgeon kêu lên líu ríu và rít lên giận dữ phía trên đầu tụi nó.

Khi đoàn xe lửa chạy chậm dần để tiến vào nhà ga Ngã Tư Vua, Harry nghĩ nó chưa bao giờ muốn ở lại trên tàu như lần này. Nó thậm chí còn thoáng nghĩ là chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó chỉ việc từ chối xuống xe, và cứ ngồi lì trên tàu cho đến ngày một tháng chín, để chuyến xe lửa lại đưa nó trở về trường Hogwarts. Tuy nhiên cuối cùng, khi chuyến xe lửa dừng hẳn lại, nó nhắc cái lồng cú Hedwig lên và chuẩn bị kéo cái rương của nó xuống xe lửa như thường lệ.

Nhưng khi người kiểm soát vé ra dấu cho nó và Ron và Hermione là có thể an toàn đi qua thanh chắn Pháp thuật nằm giữa sân ga số chín và số mười, thì nó ngạc nhiên xiết bao khi thấy bên kia thanh chắn là một đám đông đang đứng chào đón nó, những người mà nó không hề dám trông mong.

Có thầy Moody Mắt-Điên, trông hơi hung hãn với cái nón trái dừa kéo xế xuống để che khuất con mắt pháp thuật của thầy, bàn tay xương xẩu của thầy nắm chặt một cây gậy, còn thân thể của thầy thì được trùm kín trong một tấm áo khoác đi đường rộng thùng thình. Cô Tonks đứng ngay sau lưng thầy

Moody, mái tóc màu hồng kẹo cao su tươi rói của cô lộng lẫy trong ánh nắng được lọc qua cái trần nhà ga bằng thủy tinh đầy bụi bặm. Cô Tonks mặc quần bò vá chum vá đụp và một cáo thun màu tía rực rỡ mang hàng chữ CHỊ EM BÍ ẨN.

Kế bên cô Tonks là thầy Lupin, gương mặt của thầy xanh xao, mái tóc của thầy ngả màu xám, một cái áo khoác dài đã sờn tro chỉ phủ bên ngoài một bộ đồ đã cũ kỹ tồi tàn. Đứng trước nhóm người đó là ông và bà Weasley, mặc quần áo bảnh bao nhất của dân Muggle, và Fred và George, cả hai đều mặc áo khoác mới toanh may bằng một thứ hàng có vảy, màu xanh men mét.

“Ron! Ginny!”

Bà Weasley kêu to, chạy tới trước ôm chầm hai đứa con ghì chặt.

“Ôi, và Harry, cưng... con khỏe không?”

Trong khi bà Weasley kéo Harry vào lòng ôm chặt, nó nói dối:

“Dạ, con khỏe ạ.”

Qua vai bà Weasley, Harry nhìn thấy Ron đang trợn lồi mắt ra trước những bộ vía mới toanh của hai ông anh sinh đôi.

Nó chỉ vào hai cái áo khoác, hỏi:

“*Mấy thứ này làm bằng cái gì?*”

Fred búng cái dây kéo áo khoác một cái, nói:

“Da rồng xịn nhất, chú em nhỏ à. Chuyện làm ăn đang phát đạt và tụi anh nghĩ là nên tự thưởng cho mình.”

Khi bà Weasley thả Harry ra để quay sang ôm Hermione, thầy Lupin nói:

“Chào con, Harry.”

Harry nói:

“Thưa thầy. Con không ngờ... các thầy làm gì ở đây vậy?”

Thầy Lupin nở một nụ cười mơ hồ.

“À, các thầy nghĩ là các thầy có thể trò chuyện với dì dượng của con một

chút trước khi để cho họ đưa con về nhà.”

Harry nói ngay:

“Con không biết làm vậy có nên không.”

Thầy Moody gầm gừ:

“Ồ, thầy nghĩ là nên chứ.”

Thầy Moody đã khập khểnh nhích tới gần Harry hơn, hỏi:

“Chắc là họ đó, phải không Potter?”

Thầy chỉ ngón tay cái của thầy qua vai: con mắt pháp thuật của thầy hiển nhiên là dòm xuyên qua gáy thầy và xuyên qua cả cái nón trái dưa. Harry nhích sang trái hai phân hay cỡ đó để ngó về phía thầy Mắt-Điên đang chỉ và kìa, đúng y chang, nó nhìn thấy ba người trong gia đình Dursley, những người này tỏ ra hết sức kinh hoàng khi thấy cái ủy ban nghênh đón Harry.

Ông Weasley vừa chào hỏi nồng nhiệt cha mẹ của Hermione xong, quay sang chào Harry để cho ba má Hermione có cơ hội mừng đón con gái vào lòng. Ông Weasley nói:

“A, Harry! Chà... vậy bây giờ chúng ta làm chuyện đó nhé?”

Thầy Moody nói:

“Ừ, tôi cho là vậy, anh Arthur à.”

Thầy Moody và ông Weasley dẫn đầu cả phái đoàn tiến qua sân ga về phía gia đình Dursley đang đứng, rõ ràng là như bị trời trồng trên sàn nhà ga. Hermione bèn nhẹ nhàng gỡ mình ra khỏi vòng tay ba má để nhập vô phái đoàn.

Ông Weasley dừng lại ngay trước mặt dượng Vernon và vui vẻ nói với dượng:

“Xin chào anh, chắc anh còn nhớ tôi, tên tôi là Arthur Weasley.”

Bởi vì ông Weasley đã từng một mình phá bể tanh banh gần hết căn phòng khách của nhà Dursley, nên nếu dượng Vernon mà quên ông Weasley thì

Harry sẽ ngạc nhiên vô cùng. Đúng như vậy, mặt mày dượng Vernon tím lịm đi và dượng quắc mắt nhìn ông Weasley trừng trừng, nhưng dượng chọn cách không nói năng gì hết, một phần có lẽ vì gia đình Dursley bị áp đảo về số lượng hai trên một. Dì Petunia vừa có vẻ sợ hãi vừa tỏ ra bối rối. Dì cứ liếc nhìn quanh, như thể sợ có người quen nào của dì nhìn thấy dì nhập nhằng với đám người như vậy. Trong lúc đó, Dudley dường như tìm cách sao cho có vẻ nhỏ bé và tầm thường đi, một cố gắng mà nó thất bại một cách buồn cười.

Ông Weasley vẫn mỉm cười:

“Chúng tôi nghĩ là chúng tôi nên nói đôi lời với anh về cháu Harry.”

Thầy Moody gầm gừ:

“Đúng vậy. Về cách cháu nó được đối xử trong thời gian ở nhà của ông bà.”

Bộ ria mép của dượng Vernon dường như dựng đứng lên vì tức tối. Có lẽ bởi vì cái nón trái dưa của thầy Moody tạo cho dượng một ấn tượng hoàn toàn sai lầm là dượng đang giao tiếp với một người cùng vai vế, cho nên dượng tự quay sang nói với thầy Moody:

“Tôi không nghĩ là chuyện xảy ra trong ngôi nhà của tôi lại mắc mớ đến quý vị...”

Thầy Moody gầm gừ:

“Tôi cho rằng những chuyện ông không nghĩ tới có thể viết ra đầy nhiều cuốn sách, ông Dursley à.”

Cô Tonks chen vô:

“Dù sao thì đó cũng không phải là điểm chính.”

Mái tóc hồng của cô Tonks dường như xúc phạm dì Petunia hơn tất cả những chuyện khác cộng lại, bởi vì dì thà nhắm tịt mắt lại chứ không thèm nhìn cô Tonks. Dù vậy cô Tonks vẫn nói tiếp:

“Điểm chính yếu là, nếu chúng tôi phát hiện ra ông bà đối xử tàn tệ với

Harry...”

Thầy Lupin vui vẻ nói thêm:

“... và cứ yên chí là chúng tôi thế nào cũng nghe biết được chuyện ngược đãi đó.”

Ông Weasley nói:

“Đúng vậy, ngay cả khi ông bà không cho Harry xài tiện thoại...”

Hermione thì thầm:

“Điện thoại.”

Thầy Moody nói:

“Ừ, nếu chúng tôi mà nhận được dấu hiệu gì về việc Potter bị ngược đãi dù bằng bất cứ cách nào, thì ông bà sẽ nhận được phản hồi của chúng tôi ngay.”

Dượng Vernon phồng lên một cách hết sức đáng ngại. Cảm xúc giận dữ của dượng dường như đã vượt ngưỡng, bất kể là dượng đang sợ hãi cái đám người quái dị này.

Dượng nói, to tiếng đến nỗi hành khách chung quanh phải ngoái đầu lại trợn mắt nhìn.

“Thưa ngài, ngài đang hăm dọa tôi đó hả?”

Thầy Mắt-Điên có vẻ hơi hài lòng rằng dượng Vernon nắm bắt được tinh thần này một cách thật nhanh chóng.

“Đúng, tôi đang hăm dọa ông.”

Dượng Vernon sửa lên:

“Bộ ngó tôi giống loại người có thể dọa nạt được hả?”

“Ừ...”

Thầy Moody đáp, đẩy ngược lại cái nón trái dừa của thầy ra sau để lộ con mắt pháp thuật đang xoay tròn một cách đáng sợ vô cùng. Dượng Vernon hoảng hồn nhảy lùi lại và đụng vào cái xe đẩy hành lý một cái đau phải biết.

Thầy Moody nói tiếp:

“Ừ, tôi phải nói ông là người như vậy đó, ông Dursley à.”

Thầy quay từ lưng Vernon sang dò xét Harry.

“Vậy... Potter, nếu mà con cần đến bọn ta thì con hãy gọi to lên. Nếu suốt ba ngày liền mà bọn ta không nghe được tin tức của con, bọn ta sẽ phái một ai đó đến...”

Dì Petunia khóc lóc hết sức thảm thương. Có thể đối với dì thì đơn giản là dì đang nghĩ đến chuyện những người hàng xóm sẽ nói gì nếu họ mà nhìn thấy cái đám người dị hợm này bước trên lối đi vào vườn nhà dì.

Nắm chặt vai Harry bằng bàn tay xương xẩu, thầy Moody nói:

“Vậy, tạm biệt nghe, Harry.”

Thầy Lupin nói nhỏ:

“Cẩn thận nhe, Harry. Giữ liên lạc.”

Bà Weasley lại ôm ghì nó vào lòng, thì thầm:

“Harry, hai bác sẽ tìm cách đưa cháu đi khỏi nơi đó ngay khi hai bác có điều kiện.”

Ron bắt tay Harry, lo lắng nói:

“Tụi này sẽ sớm gặp lại bồ, bồ tèo ạ.”

Hermione nói một cách nghiêm chỉnh:

“Sớm thôi, Harry à. Tụi này hứa.”

Harry gật đầu. Chẳng hiểu vì sao nó không thể nào tìm được lời để nói với mọi người là việc nó được nhìn thấy mọi người cùng đứng về phía nó, bên ngoài nó có ý nghĩa như thế nào đối với nó. Nó chỉ biết mỉm cười, giơ tay lên chào tạm biệt, rồi quay lưng lại, mở đường đi thẳng ra khỏi nhà ga, về phía con đường nắng chiếu, và lật đật bám theo chân nó là lưng Vernon, dì Petunia và Dudley.

Harry Potter

và Hòn Đá Phù Thủy
và Phòng Chứa Bí Mật
và Tên Tù Nhân Ngục Azkaban
và Chiếc Cốc Lửa
và **Hội Phượng Hoàng**
và Hoàng Tử Lai
và Bảo Bối Tử Thần

* Nguyên bản, từ ‘né tránh’ mà Zacharia dùng là ‘weasel’. Họ của Ron là Weasley, mà Malfoy vẫn trêu Ron có họ là Weasel - có nghĩa là ‘con chồn’.

* Chimaera: Đầu sư tử, mình dê, đuôi rắn.

* Câu thần chú tạo ra Khóa Càng.

* Trong bản gốc là *Inquisitorial Squad*.